

血劍

Huyết yên kiếm

Lưu Tân Dương

32 hồi

isach.info

Huyết Yên Kiếp

(Quỷ Ảnh Ma Dao)

Tác Giả: Liễu Tàng Dương

Dịch giả: Vô Nại

Thể loại: võ hiệp

Nguồn văn bản: www.VietKiem.com

Tạo ebook: vinhhoa

Nguồn: TVE-4U

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

H ồi thứ 1: Nhân Đầu Lạc Địa

Đầu thanh miến đao bằng phẳng, tỏa ánh sáng ngời ngời, giữa thân đao dài chừng năm thước có một vết màu đỏ như máu, hằn sâu vào thân đao, nhìn thoáng qua vết màu đỏ ấy chẳng khác nào vết máu ngưng tụ trên thân đao, vừa lạ lùng vừa đẹp mắt, nhưng đ ồng thời cũng đem lại một cảm giác yêu quái, rất lạ lùng. Vết đỏ màu máu làm cho thanh đao như có linh hồn, như một cơ thể sống chứ không như một món binh khí vô tri vô giác. Đặc biệt là khi thanh đao khẽ lay động, những tia hàn quang chồn vờn như con đ ộc xà thè chiếc lưỡi lạnh toát ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch ng ồi trước bàn, tay c ầm một mảnh vải cẩn thận, từ tốn lau lưỡi đao. Động tác của chàng thật nhẹ nhàng, êm ái trông cứ như bàn tay từ mẫu đang vuốt ve lên tấm thân non nớt tinh khôi của đứa con mới sinh, thật cẩn trọng, thật dịu dàng như tình yêu thương của người mẹ dành cho con.

Trên bàn, một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng đơn đ ộc, ánh đèn vàng vọt lạnh lùng, nhưng đối với Nhậm Sương Bạch, nó chẳng qua cũng chỉ là một v ầng ánh quang nhạt nhòa. Song mục chàng vẫn còn nguyên vẹn, trông mắt đen nhánh nằm giữa nhãn cầu không có vẻ gì bệnh hoạn cả, nhưng chàng lại là một người mù có mắt. Nghĩa là không hoàn toàn mù h ả, nhưng cảnh vật bên ngoài lọt vào mắt chàng chỉ là những hình ảnh mờ mờ, như nhìn sự vật qua một màn sương dày đặc vậy. Trước đây chàng không phải như vậy, chàng đã từng có một thế giới sáng sủa đầy màu sắc, hiện giờ tuy không nhìn thấy được thế giới bên ngoài với diện mạo thực của nó, nhưng chàng vẫn cảm nhận được nó như thế nào.

Bỏ mảnh vải xuống, cổ tay chàng dựng lên, thanh miến đao mềm nhũn như một dải lụa bỗng “oang” một tiếng duỗi thẳng ra, vết màu đỏ phát ra một làn huyết quang đỏ rực, chập chồn quanh thân đao, lờn vờn khắp căn

phòng.

Sau đó, bằng một thủ pháp cực kỳ thuần thực và nhanh nhẹn, thanh đao đã nằm gọn vào trong vỏ đao bằng da đen sì đeo dưới thắt lưng.

Gương mặt gầy gò và trắng nhợt như người mắc bệnh lâu ngày của Nhậm Sương Bạch không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào. Thất tình lục đục dường như từ lâu đã cô đặc lại trong tâm khảm, ngưng kết trên hai gò má nhô cao nhợt nhạt của chàng. Gương mặt ấy, phản phát nét ưu tư của một người đã trải qua hết phong trần dâu bể cuộc đời. Nhìn gương mặt phẳng lặng, lạnh lùng ấy, người ta dễ liên tưởng đến vầng trăng cô độc lơ lửng trên tầng không trong đêm trăng tròn. Vầng trăng lạnh lùng cô độc nhìn xuống thế gian, những gì nó nhìn thấy chẳng qua cũng là những biến đổi tang thương, bể khổ thâm trầm, nhưng những thứ đó có lẽ cũng chẳng liên quan gì đến bản thân nó.

Có tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh rất khẽ, khẽ đến nỗi khó mà phân biệt nó với tiếng gió tây thi thoảng bên ngoài, nếu không lưu ý lắng nghe, không dễ gì nhận ra được đó là tiếng gõ cửa.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi quay đầu lại, hướng mặt nhìn về phía cánh cửa, giọng trầm trầm, khan khản nói:

– Âu Dương Trường Phong đó chẳng?

Bên ngoài vang lên giọng nói cao vút, khí lực mạnh mẽ đáp lại:

– Chính là “Song Hoán Kiếm” Âu Dương Trường Phong!

Nhậm Sương Bạch nói:

– Mời vào!

“Bình” một tiếng, cánh cửa phòng mỏng manh bị đá bật ra, thân hình cao lớn của Âu Dương Trường Phong xuất hiện giữa cửa, trông như một ngọn tháp sừng sững, gương mặt chữ điền màu tía nhạt lộ rõ vẻ cuồng ngạo, dáng dấp ấy, gương mặt ấy trông mạnh mẽ và rắn chắc như đá hoa cương.

Nhậm Sương Bạch vẫn ngẩng bất động, nói:

– Ta đã nói rồi, mời vào!

Song mục Âu Dương Trường Phong như hai hòn than, nhìn lướt xung quanh một lượt, sau đó mới cúi đầu bước vào nhà.

Đây là một căn nhà đất mái tranh đơn sơ, trong nhà chỉ có một bàn một ghế, trong góc nhà, nơi sát bờ tường đặt một chiếc rương bên bằng liễu đi đầu. Trong khung cảnh thế này, chiếc rương nằm đó trông chẳng hợp cảnh chút nào.

Trong nhà đã chỉ có một bàn một ghế, chẳng có ghế cho khách ngồi và Nhậm Sương Bạch cũng chẳng có ý định nhường ghế cho khách.

Âu Dương Trường Phong phất mạnh ống tay áo, hỏi:

– Người chính là Nhậm Sương Bạch, “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch?

Khẽ gật đầu, Nhậm Sương Bạch đáp lời:

– Không sai!

Âu Dương Trường Phong trợn trừng song mục, tỏ ý không còn đủ kiên nhẫn nữa, cao giọng nói:

– Người nói muốn gặp ta thảo luận việc có liên quan đến “Thập Thủ Thoa” Vạn Chí Viễn. Giờ thì ta đến rồi, người nói thử xem, lão Vạn đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nhậm Sương Bạch điềm tĩnh đáp:

– Việc rất hệ trọng, nếu không, ta đã không làm phiền người ban đêm ban hôm chạy đến đây làm gì.

Âu Dương Trường Phong giương ánh mắt hồ nghi nhìn về phía Nhậm Sương Bạch, nói:

– Nhậm Sương Bạch, bất kể là trong giang hồ danh vọng người có to lớn đến thế nào, cũng chẳng làm cho ta phải sợ người. Mỗi người có giang san riêng, mỗi người có sở trường riêng của mình. Nếu người định dùng không khí nửa hư nửa thực này để hù dọa ta thì e rằng người phải thất vọng đó!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Ta chẳng có giang san gì cả, có chăng chỉ là một chút bản lãnh mà

thôi!

Âu Dương Trường Phong nổi nóng quát:

– Ta không có thời gian ở đây đấu khẩu với ngươi! Ngươi nói đi, lão Vạn thế nào rồi?

Nhậm Sương Bạch đưa tay chỉ chiếc rương liễu đi đâu đặt ở góc phòng nói:

– Ngươi nhìn thấy chiếc rương chứ?

Âu Dương Trường Phong ném cái nhìn về phía chiếc rương, giọng chẳng chút thân thiện, hỏi lại:

– Thì sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Thấy rồi thì tốt, ngươi qua đó gỡ chiếc rương ra coi đi.

Bước đi hai bước về phía chiếc rương, nhưng sau đó Âu Dương Trường Phong bỗng dừng chân, hắn không cam tâm làm theo sự chỉ thị của đối phương, cất giọng lạnh lùng nói:

– Ngươi còn muốn bày trò gì nữa? Trong rương có thứ gì trong đó?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Gỡ rương ra khắc biết, còn hỏi ta làm gì?

Âu Dương Trường Phong hừ lạnh một tiếng, bước đến gần chiếc rương, hắn chẳng đại gì mà cúi người xuống mở rương, chỉ dùng chân hất bật nắp rương lên rồi nhảy lùi về phía sau.

Rương bện bằng liễu đi đâu nên rất nhẹ, mũi giày khẽ hất một cái là nó đã bật lên, quả nhiên không có cơ quan ám phục, thậm chí chẳng có âm thanh nào phát ra.

Nhậm Sương Bạch nói:

– Âu Dương Trường Phong, ngươi chẳng cần phải sợ hãi như vậy, Nhậm mỗ xưa nay chưa hề dùng thủ đoạn ám toán người khác!

Âu Dương Trường Phong cười lạnh nói:

– Cái đó cũng khó nói lắm, nhân tâm hiểm trá, mưu ma chước quỷ trên giang hồ Âu Dương Trường Phong này đã thấy nhiều rồi, cẩn thận một chút vẫn hơn!

Nói xong hắn bước lên một bước đến gần chiếc rương đã bật nắp nhìn vào trong. Chỉ thấy bên trong lót một lán vải trắng, bên trên có một chiếc thủ cấp đặt ngay ngắn chính giữa rương. Song mục của chiếc thủ cấp trợn trừng gần như lồi hẳn ra ngoài, đôi môi toét ra để lộ hai hàm răng trắng ớn, dưới cổ vết máu còn đỏ hồng kết lại thành một mảng quanh cổ. Xem tình hình thì chiếc thủ cấp này được cất xuống chưa lâu.

Cho dù làn da trên gương mặt đã vàng nhợt, cho dù gương mặt đã biến dạng vì kinh hãi và cuồn cuộn trước khi chết, Âu Dương Trường Phong vẫn nhận ra, trời ạ, đó không phải là thủ cấp của hảo hữu Vạn Chí Viễn thì còn là của ai nữa?

Cổ dần cảm giác nôn nao trong dạ dày để khỏi phải nôn mửa, Âu Dương Trường Phong càng chú ý không chế nỗi sợ hãi kinh hoàng đang tung hoành trong tâm khảm. Hắn hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, chậm rãi quay người lại, nói:

– Chính là thủ cấp của Vạn Chí Viễn.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Quả đúng là hảo hữu, vừa nhìn đã nhận ra ngay!

Âu Dương Trường Phong nuốt khan một cái, trầm giọng hỏi:

– Ai giết hắn?

Nhậm Sương Bạch buông gọn:

– Ta!

Làn da trên gương mặt Âu Dương Trường Phong giật giật liên hồi, giọng băng lạnh hỏi:

– Tại sao?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Trước khi trả lời câu hỏi này, cho ta hỏi thăm người một người. Âu Dương Trường Phong, có một vị tiên bối võ lâm họ Khuất, tên là Khuất

Tịch, người nhớ người này chứ?

Âu Dương Trường Phong nghiêng răng kèn kẹt, song mục bắn ra những tia hàn quang đầy oán độc, nói:

– Đó là một lão thất phu, một lão già chết tiệt, một con ác thú đội lốt người! Lão mà là võ lâm tìên bối cái mẹ gì!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch vẫn lạnh trang như mặt nước hồ thu, nói:

– Mười một năm trước người và Vạn Chí Viễn đã thịt lão, nhưng thủ đoạn thì chẳng quang minh chút nào. Các người đã trợn mê dục vào thức ăn, chờ cho dục tính phát tác mới hè nhau hạ độc thủ. Khuất Tịch gắng gượng kháng cự mới giữ được mạng, nhưng vì thương thế quá nặng nên đã thành bán thân bất toại.

Trán nổi đầy gân xanh, Âu Dương Trường Phong vô cùng kích động nói:

– Lão chết tiệt ấy dắt hai người bọn ta đi làm ăn một chuyến, chặn đường cướp mười vạn lượng quan ngân ở Hoát Mạc quan. Trước khi động thủ đã nói rõ ràng là ăn đồng chia đủ, mẹ nó, vậy mà đến chùng bạc vào tay rồi lão chết tiệt ấy ỷ thế võ nghệ cao cường, trở mặt đòi chia sáu phần. Giang hồ có quy củ của giang hồ, hắc đạo cũng có quy luật của hắc đạo. Trong lúc làm ăn, người nào cũng đều lấy tánh mạng của mình ra mà đặt cược, lão chết tiệt Khuất Tịch lấy quyền gì để đòi đến sáu thành chứ? Bọn ta biết không thể ra mặt tranh với lão, chính vì vậy buộc phải dùng đến thủ đoạn. Cũng vì không thể thịt ngay lão chết tiệt ấy mà mười năm nay, huynh đệ ta luôn cảm thấy tiếc rẻ.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nay thì nhị vị đã không còn phải tiếc rẻ nữa, vụ tranh chấp còn bỏ dở mười một năm nay đã đến lúc phải thanh toán cho dứt điểm, có đi ầu, cách thanh toán e rằng chẳng được êm ái cho lắm!

Âu Dương Trường Phong trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, gần từng tiếng một, nói:

– Nhậm Sương Bạch! Giờ người đến đây để làm sát thủ cho Khuất

Tịch phải không?

Song mục Nhậm Sương Bạch chẳng chút thẫn quang nhìn ra một điểm vô định trước mặt, giọng nói cũng lạnh lùng, chẳng giống giọng người chút nào:

– Thật ra thì ta cũng chẳng thích thú gì khi thực hiện những việc này, thậm chí ta còn căm ghét lão hơn cả người nữa. Nhưng con người, không phải lúc nào cũng có thể làm được những điều mình thích, hay tránh được những điều mình không thích. Người đừng hỏi ta tại sao, ta không thể trả lời người được, mười năm trước các người đã tròng nhân, ngày nay đã đến lúc phải gặt quả.

Âu Dương Trường Phong gằn lên:

– Nhậm Sương Bạch, “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ” Khuất Tịch là gì của người? Giữa các người có quan hệ gì?

Nhậm Sương Bạch lắc lắc đầu nói:

– Giữa con người với nhau, nếu không phải là thâm cừ đại oán thì là ân nhân thân hữu, những mối quan hệ rắc rối khó hiểu, thiện duyên ác duyên, chẳng qua chỉ cách nhau một ranh giới vô hình. Người nói thử xem, giữa ta và Khuất tiền bối là quan hệ gì giữa những thứ mà ta vừa nói?

Âu Dương Trường Phong chẳng thể hiểu nổi những lời nói chứa đầy huyền cơ của Nhậm Sương Bạch, bất giác cơn cuồng nộ lại trào dâng, như con dã thú bị dồn vào đường cùng, gằn lên:

– Ta không có thời gian ở đây trả lời những câu hỏi vô vị như vậy! Nhậm Sương Bạch, Âu Dương Trường Phong này một mình một ngựa, sinh mạng cũng chỉ có một, người muốn thế nào ta cũng nhất định theo tới cùng, quyết chẳng bỏ ngang giữa chừng!

Đôi mắt Nhậm Sương Bạch nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, tựa như đang cố tìm kiếm cái gì đó trong bóng tối. Chàng chậm rãi nói:

– Vậy thì tại hạ cam đắc tội!

Âu Dương Trường Phong hai tay chống ngang hông, cười lạnh nói:

– Người này nói “Hàn Nguyệt” lợi hại, người kia nói Nhậm Sương Bạch hung hãn, nói tới nói lui đó chẳng qua cũng chỉ là một tên mù, mắt

mở trừng trừng mà chẳng thấy chi cả. Ha! Ta thấy thiên hạ còn đui hơn cả người nữa!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch như được chạm từ đá, chẳng chút biến đổi, giọng bình thản nói:

– Chẳng cần phải đấu khẩu nữa, Âu Dương Trường Phong. Ta thấy làm như vậy cũng chẳng ích lợi gì.

Hai tay Âu Dương Trường Phong từ thắt lưng nhanh chóng đưa lên vai, đến khi hai tay đưa trở ra trước mặt thì đã một tay cầm kiếm một tay cầm bao kiếm. Nội tư thế rút kiếm cũng thấy khác người, xem ra Âu Dương Trường Phong này không đơn giản chút nào! Đó là một thanh lợi kiếm rộng ba tấc dài ba thước, thân kiếm sáng như nước, mỗi khi di động phía sau còn thấy một vệt hàn quang kéo theo dài cả thước. Bao kiếm được đánh bằng thép trắng, ngắn thô nặng nề, chỉ nhìn qua cũng biết nó không đơn giản chỉ là một bao kiếm.

Nhậm Sương Bạch chẳng nói chẳng rằng, cũng không cử động, vẫn ngõ dựa trên ghế như tư thế từ đầu đến giờ, hai mắt mở thao láo.

Âu Dương Trường Phong quát:

– Họ Nhậm kia, có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra đi! Ta không tin một tên mù như người lại có được bản lĩnh ba đầu sáu tay!

Nhậm Sương Bạch vịn lấy cạnh bàn, chậm chạp đứng dậy, giọng bình thản nói:

– Hai ngày trước đây hảo hữu của người, Vạn Chí Viễn, cũng nói những lời y hệt như vậy...

Quát lớn một tiếng ngắt lời Nhậm Sương Bạch, Âu Dương Trường Phong xông tới, kiếm quang bùng lên lóe mắt, nhằm thẳng ngực Nhậm Sương Bạch đâm tới! Phản ứng của Nhậm Sương Bạch còn nhanh nhẹn và chuẩn xác hơn cả người sáng mắt. Thân hình chàng chỉ khẽ nghiêng đi một chút, chỉ nửa thước thôi, kiếm của Âu Dương Trường Phong đã đâm vào khoảng không.

Thân hình to lớn của Âu Dương Trường Phong xoay đi hai bước, bao kiếm trong tay trái đột ngột phóng ra. Chỉ thấy một đạo bạch quang kèm

theo kinh lực kinh nhân nhằm ngực Nhậm Sương Bạch bay tới. Với một khoảng cách quá gần như vậy, món “ám khí” tuy hơi thô thiển nhưng oai lực chẳng phải nhỏ!

Nhậm Sương Bạch đứng bất động, bất thần giơ tay lên, từ trong ống tay áo màu nguyệt bạch, một bàn tay gầy guộc xương xẩu thò ra, chộp ngang lấy bao kiếm. Bao kiếm – ám khí đang đà bay tới với một lực đạo mạnh như vậy mà bàn tay chộp lấy bao kiếm của Nhậm Sương Bạch tưởng như được đúc bằng thép đặc, chẳng thấy lay chuyển chút nào!

Song mục Âu Dương Trường Phong đỏ rục như hai hòn than, cước bộ nhanh như gió bắt đầu bước quanh người Nhậm Sương Bạch. Một mặt bước đi một mặt thanh kiếm trong tay hắn không ngừng chuyển đổi qua lại giữa hai tay, ngân quang loang loáng, lãnh khí veo veo, không những khiến cho đối phương không biết hắn sẽ xuất thủ khi nào mà còn không biết hắn sẽ xuất thủ ở góc độ nào, thậm chí, nếu như đối phương sáng mắt, còn không biết hắn thật sự có mấy thanh kiếm trong tay nữa!

“Song Hoán kiếm” quả nhiên danh phù kỳ thực! Đáng tiếc, mục lực của Nhậm Sương Bạch đã không còn để có thể nhìn được quang cảnh tuyệt mỹ lúc này. Ngân quang huyền mục nhưng đối với chàng cũng chỉ là một vầng ánh sáng mờ mờ mà thôi.

Không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là không biết gì cả, tính lực tinh tường đặc dị của chàng có thể nhận thấy một cách rõ ràng từng tiếng xé gió của lưỡi kiếm, đừng nói là tiếng xé gió, một luồng khí dù nhẹ đến đâu hễ có chuyển động là không qua được đôi tai tinh tường của chàng. Không chỉ có thế, làn da chàng có thể nhận thấy sự thay đổi thân nhiệt của đối thủ, mũi chàng có thể ngửi thấy mùi sát khí và nguy hiểm khi nó cận kề. Có được những khả năng đó, đôi mắt chàng kể như đã thừa, đôi mắt không sáng nhưng nó không hề gây cản trở cho chàng.

Kiểm quang phân thành sáu đạo, gần như tất cả đều nhắm về phía Nhậm Sương Bạch thích tới.

Thân hình Nhậm Sương Bạch bỗng bay vọt lên không, trong một thoáng như hồn thăng khỏi xác, một hóa thành hai, một nhân ảnh khác lướt tới sau lưng Âu Dương Trường Phong. Ánh đao sáng trắng điểm xuyên bởi một dải màu đỏ thẫm chớp lên, thủ cấp của Âu Dương Trường Phong rời

khỏi cỡ văng lên cao, đến khi rơi xuống đất vẫn còn lăn lông lốc quanh phòng như muốn tìm lại nơi mà nó đã từng ở. Cảnh tượng trông thật rùng rợn!

Miến đao nhanh chóng trở vào vỏ, mũi giày Nhậm Sương Bạch khẽ hất một cái, chiếc đầu lâu Âu Dương Trường Phong đã nằm trong tay. Chàng chậm rãi bước đến bên chiếc rương, đặt chiếc đầu lâu nằm ngay ngắn trong rương, cẩn thận đậy nắp rương, cài nắp rương lại, cuối cùng cấp chiếc rương dưới nách chậm rãi đi ra ngoài.

Bầu trời đêm đen kịt, không trăng không sao, mây đen sà thấp lè tè, tưởng có thể giơ tay lên là chạm được. Đúng là tối đen như mực, xòe tay không thấy ngón.

Gió đêm lành lạnh lướt qua, Nhậm Sương Bạch hơi ngước mặt lên, hai cánh mũi phập phồng, chàng đã ngửi thấy mùi khác lạ. Mùi của sự kinh hãi, cảm phẫn, tức giận hòa trộn lại, tất cả tạo nên mùi sát khí! Chàng chậm rãi buông chiếc rương xuống, đứng thẳng người, hai tay buông xuôi. Chàng chờ đợi, chàng biết việc liên quan đến Âu Dương Trường Phong chưa phải đã chấm dứt.

Trong bóng đêm âm trầm bỗng xuất hiện ba bóng người. Ba người nhẹ nhàng áp tới gần trong tư thế bao vây, tạo thành một tam giác vây Nhậm Sương Bạch vào giữa. Dưới mỗi bước đi, binh khí trong tay họ phát ra những luồng hàn quang lóe mắt.

Nhậm Sương Bạch đã cảm nhận được hơi thở của đối phương, đã ngửi thấy mùi bốc ra từ cơ thể họ, mùi mồ hôi, mùi hôi nách và cả mùi hăng hắc vì cơ thể lâu ngày không tắm giặt.

Khoảng cách song phương thu ngắn dần, ba người đồng loạt dừng chân, ba món binh khí giơ lên chờ đợi, ba bộ mặt đầy nét phẫn uất và lo âu.

Nhậm Sương Bạch hướng mặt nhìn về cõi xa xăm trước mặt, giọng trầm trầm nói:

– Ba vị có thể giữ được mạng, nếu ba vị chưa muốn chết bây giờ.

Một người, có vẻ như là đầu lĩnh trong bọn, phun mạnh một bãi nước bọt xuống đất, nghiêng răng nói:

– Họ Nhậm kia, người thật là tàn độc! Lẽ ra người không nên giết chết Âu Dương đại ca của bọn ta!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không cần nói những điều vô nghĩa ấy nữa. Vấn đề của ba vị bây giờ là có muốn báo thù cho Âu Dương Trường Phong hay không? Nếu muốn thì động thủ đi, nếu không thì nhân lúc hãy còn đi được mau mau rời khỏi chỗ này.

Gã đại hán đưa mắt nhìn hai người đồng bọn, hai người này thần thái bất định, một phần muốn tiến chín phần muốn lui. Hắn hơi do dự một lát rồi nghiêng răng nói:

– Bọn ta đã nhận lời phó thác của Âu Dương đại ca đến đây để trợ trận Giò Âu Dương đại ca đã trúng độc thủ của người, bọn ta không thể khoanh tay đứng nhìn người hoành hành ngang ngược như vậy được! Món nợ máu này bọn ta nhất định phải lấy lại!

Hai người kia từ đầu đến giờ vẫn đứng im thin thít, hai mắt sụp xuống nhìn mũi giày, tựa như nhìn như vậy, mặt đất sẽ bỗng dựng nứt ra để chúng có thể chui xuống mà tránh tai kiếp vậy.

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Vậy thì đừng oán ta không cho các người cơ hội. Đó là tại các người muốn như vậy!

Gã đại hán cắn chặt răng vung mạnh thanh đại khảm đao trong tay, quát:

– Tiến lên đi!

Tiếng “đi” vừa dứt thì thanh miến đao cũng được rút ra khỏi vỏ, một làn ngân quang chớp lên như một ánh chớp trong đêm. Thanh đại khảm đao vừa vung ra định đón đỡ thì làn ngân quang đã vỡ ra, hóa thành muôn đạo hào quang. Tất cả chỉ loáng lên một cái rồi tắt ngấm, thanh đại khảm đao văng ngược ra sau mang theo một cánh tay, bàn tay hãy còn nắm chặt chuôi đao!

Tiếng kêu khóc vang trời dậy đất, gã đại hán quay đầu tháo chạy, thậm chí chẳng kịp nhìn cánh tay bị rơi lại dưới đất. Hai tên đồng bọn sau một thoáng thất thần, cũng chạy theo sát gót. Chẳng những không dám “tiến lên

đi” mà ngược lại còn “chạy mau đi”.

Nhậm Sương Bạch lúc lắc đầu, lẩm bẫm:

– Âu Dương Trường Phong nói không thực lòng, hấn mạng người thì có một, nhưng không phải một người một ngựa đến!

Nhậm Sương Bạch chụm môi huýt mấy tiếng sáo, từ trong bóng tối, một con ngựa đi đến trước mặt chàng. Con ngựa gầy gò đến tội nghiệp, hai bên hông hõm sâu vào, xương sườn nổi rõ từng chiếc một, bộ lông màu trắng bạc trông xơ xác. Nhìn nó có cảm giác như một ngọn đèn cạn dầu leo loét trước gió, nhưng bề ngoài ấy lại vô cùng tương hợp với bộ dạng của Nhậm Sương Bạch!

Trong thạch động âm thấp được soi sáng bằng một ngọn đuốc thông, những lữ hỏa xanh đỏ chen nhau nổ tí tách chờn vờn, mùi khói và mùi dầu thông nồng nặc bức mũi, nhưng có vẻ như Khuất Tịch chẳng để ý đến những thứ ấy. Lão xếp bằng tròn gối trên một chiếc thạch đôn to tròn rộng rãi, nửa dưới người được che phủ bởi một tấm da chó sói, song mục lão lim dim, đôi tay nhẹ nhàng mở nắp chiếc rương bện bằng liễu đi đầu.

Nhậm Sương Bạch hai tay buông xuôi đứng phía trước, song mục chàng nhìn vào một điểm vô định nơi cuối động. Thật ra thì chàng có nhìn thấy gì đâu, cuối động chỉ là một khoảng đen hun hút, tựa như tâm tình của chàng bấy lâu nay, trống rỗng hoang lương, không một chút sinh khí, nó sẽ vĩnh viễn tối đen như vậy cho đến khi chàng không còn hơi thở nữa.

Gương mặt khô gầy gàn như là bộ xương của Khuất Tịch bỗng đỏ ửng lên một cách dị dạng, song mục hõm sâu vào hốc mắt của lão phát ra những tia sáng nóng rực nhìn về phía Nhậm Sương Bạch, cất giọng mũi nghe ồm ồm, nói:

– Rất tốt! Việc này ngươi làm như vậy là rất tốt! Ngươi theo ta chín năm nay, lần đầu tiên mới thấy ngươi báo đáp. Thật chẳng uổng công ta dạy dỗ ngươi bấy lâu nay, không uổng công ta mang tuyệt nghệ “Kiếp Hình tứ thuật” truyền thụ cho ngươi...

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng đáp:

– Khuất tìền bối, ân đức dạy dỗ của tìền bối, vãn bối suốt đời khắc ghi trong tâm khảm, quyết chẳng bao giờ dám quên. Tìền bối cũng chẳng cần phải nhắc đi nhắc lại làm gì, trí nhớ của vãn bối chưa tệ đến nỗi có từng đó mà cũng quên. Chín năm nay, đây là lần đầu tiên vãn bối làm việc cho tìền bối. Chẳng phải là vãn bối không muốn làm, nhưng vì một là Tứ thuật vãn bối luyện chưa đủ hỏa hầu, hai nữa việc vận dụng nó trong giao đấu còn chưa thuần thực. Như tìền bối cũng từng cản dận, vãn bối ngày đêm nghiên luyện, vận dụng sao cho Tứ thuật liên thông, ý động công sinh, chừng cảm thấy chắc chắn có thể hoàn thành sứ mạng mới ra tay.

Khuất Tịch gật gật đầu cười khàng khặc, nói:

– Chỉ riêng việc người động thủ chỉ một đao là có thể cắt thủ cấp của Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong cũng có thể thấy “Kiếp Hình tứ thuật” đã được người luyện đến mức tinh thuần, nắm được cái tinh túy của nó rồi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đã có thể công tùy ý động rồi, Khuất tìền bối!

Khuất Tịch thở hắt ra một hơi dài, chậm rãi nói:

– Cảnh giới cao nhất của “Kiếp Hình tứ thuật” là biến hóa qua lại, bốn là một một là bốn, luyện được đến mức đó thì oai lực càng tăng gấp bội. “Kiếp Hình tứ thuật” đao pháp thiện hạ vô song, oai lực của nó nằm ở chỗ đó, giờ thì người đã lãnh hội được rồi phải không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Phải!

Khuất Tịch “Ừ” một tiếng nói:

– Người đừng quên đó là công lao của ta!

Đôi môi Nhậm Sương Bạch hơi nhích động, gật đầu nói:

– Đương nhiên rồi, Khuất tìền bối!

Khuất Tịch đưa tay sờ lên vành tai trái khô khốc của mình, giọng trầm trầm nói:

– Nhớ lại chín năm trước, người chủ động đến gõ cửa tìm ta, cầu ta

truyền thụ “Kiếp Hình tứ thuật” cho ngươi, ha! Võ công của ngươi lúc ấy chẳng có gì đáng nói, nếu không phải vì ngươi tư chất tốt, dị bẩm hơn người, ngộ tính đặc biệt thì ta đã không nhận truyền thụ “Kiếp Hình tứ thuật” cho ngươi. Giờ thì ngươi có thể nói là giậm chân một cái kinh động tứ phương, không còn là một tên lơ ngơ như lúc ấy nữa...

Nhậm Sương Bạch đi ầm nhiên tiếp lời:

– Ngoài ra, tiên bối còn phát hiện văn bối có một dị bẩm thiên phú, đó là khả năng đạo khí quán mạch. Loại khả năng này ngàn vạn người hiếm thấy được một, đồng thời lại đồng ý tiếp nhận điều kiện của tiên bối, nhận lời làm cho tiên bối năm việc. Về phía văn bối, văn bối cũng chẳng ngại phải trả giá bằng đôi mắt của mình để luyện “Kiếp Hình tứ thuật”!

Khuất Tịch hừ lạnh nói:

– Người có thể chịu được cái khổ nhất trong cái khổ nhất mới có thể làm nên việc lớn nhất trong những việc lớn nhất! Thế gian làm gì có chuyện ngã không mà được hưởng lộc từ trên trời rơi xuống? Ta vì chẳng có được điều kiện tốt như ngươi để có thể luyện “Kiếp Hình tứ thuật”, biết mà không thể luyện, để nó thất truyền thì càng ân hận. Ta truyền “Kiếp Hình tứ thuật” cho ngươi một phần cũng vì lý do này, còn việc ngươi làm giúp ta vài việc chẳng qua chỉ là giúp đỡ cho lão già tàn phế này mà thôi, có vậy mà ngươi cũng kể lể sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Chẳng phải kể lể, Khuất tiên bối, văn bối chỉ nói sự thật!

Khuất Tịch lại hừ lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch! Tốt nhất là ngươi nên xác định cho rõ ràng, trước khi làm xong năm việc cho ta thì đừng có mà đi báo thù cho lão sư phụ bất tài vô dụng của ngươi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Văn bối rất hiểu điều đó, nhưng năm việc giờ chỉ còn bốn mà thôi!

Khuất Tịch cao giọng nói:

– Trước khi hoàn thành bốn việc còn lại, mọi hành động của ngươi đều phải nhất nhất tuân theo ý chỉ của ta, không được tùy tiện định đoạt bất kỳ

chuyện gì. Người nên nhớ, nếu không được ta tài b ả, người bây giờ bất quá cũng chỉ là gà trong b ầy gà mà thôi, chứ chẳng được là phụng giữa b ầy gà như bây giờ!

Sắc diện Nhậm Sương Bạch phẳng lặng như mặt nước hồ thu, giọng đầu đầu nói:

– Tiên bối sợ vãn bối bất cẩn chết đi rồi chẳng có ai hoàn thành tâm nguyện của tiên bối! Vãn bối hiểu được nỗi lòng của tiên bối, đồng thời vãn bối cũng muốn tuân thủ lời hứa của mình, trước khi chưa hoàn thành công việc cho tiên bối, vãn bối nhất định không động đến mối cừu của ân sư!

Khuất Tịch chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch một hồi lâu, sau đó mới cất giọng hòa hoãn nói:

– Người ta phải biết uống nước nhớ nguồn, không nên qua cầu rút ván!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đương nhiên!

Khuất Tịch bỗng cất tiếng cười ròn rợn nói:

– Hơn nữa, nếu người dám qua cầu rút ván, ta cũng sẽ có cách trị người, hãy nhớ kỹ đi đầu đó!

Nhậm Sương Bạch chẳng chút động tâm, chậm rãi nói:

– Việc tiên bối chuẩn bị trước kế sách để kềm chế vãn bối, vãn bối không hề cảm thấy bất ngờ, con người tiên bối là như vậy, nếu tiên bối không làm vậy mới khiến cho người ta ngạc nhiên!

Khuất Tịch cất tiếng cười đắc ý nói:

– Người biết vậy càng hay, “Cửu Tâm Tuyệt Đ ỡ” làm bất kỳ việc gì cũng lo đến hậu hoạn, cán đao bao giờ cũng giữ chặt trong tay!

Nhậm Sương Bạch im lặng, chàng đang nghĩ, không biết giữa chàng và Khuất Tịch là mối quan hệ gì? Giữa người và người sao lại có mối quan hệ gì quái lạ như vậy? Ngoài chàng và lão ra, thiên hạ chắc không ai có được mối quan hệ lạ lùng như vậy!

Khuất Tịch nhìn Nhậm Sương Bạch, cảnh giác hỏi:

– Nhậm Sương Bạch! Người đang nghĩ gì đó?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút giấu diếm, nói:

– Văn bối đang nghĩ, mối quan hệ giữa chúng ta không biết gọi là quan hệ gì cho đúng. Chín năm nay, dù ngày đêm ở cạnh nhau, nhưng giữa chúng ta chẳng tạo được chút tình cảm nào, chẳng người nào có lòng nghĩ tới người kia, nói trắng ra, dù ở cạnh nhau chín năm ròng rã mà vẫn xa lạ, thậm chí đến lời nói cũng chẳng hợp được nhau. Nhưng, ti ền bối lại chính là người truy ền nghệ cho văn bối, thân văn bối lại nặng mang ân oán hơn nửa đời người của ti ền bối!

Khuất Tịch cười lạnh nói:

– Người ta sống ở đời, chỉ mấy mùa mưa nắng là hết, đi ều quan trọng là phải sống sao cho bản thân cảm thấy hài lòng, muốn sao được vậy, để ý làm gì tới tình cảm của người khác dành cho mình? Chỉ cần chuẩn bị cho mình thật chu toàn là được! Nhậm Sương Bạch, ta với người tuy xa cách ngàn trùng nhưng ai cũng hiểu đối phương rất rõ, vậy là đủ r ồi. Cả đời ta, ngoài việc lợi và cái hại của bản thân, ta không còn biết đến bất cứ cái gì khác!

Nhậm Sương Bạch giọng đ ều đ ều nói:

– Đó là thiên kiến của tiến bối!

Khuất Tịch cười lạnh nói:

– Cứ cho là như vậy đi, nhưng chờ đến khi người sống đủ dài, chịu đủ những đ ớn đau, uất hận, sợ hãi như ta, người sẽ thấy nó chẳng lệch lạc chút nào. Người còn trẻ lắm, chưa học được mấy bài học từ thế gian!

Nhậm Sương Bạch lắc đ ầu nói:

– Văn bối đã không còn trẻ nữa, ti ền bối, người tuy chỉ mới có ba mươi bảy tuổi, nhưng tâm cảnh thì đã bước vào tuổi trung niên từ lâu r ồi.

Khuất Tịch khoát tay nói:

– So với cái tuổi năm mươi lăm của ta, người còn non nớt đến tội nghiệp. Những đi ều ta thấy, những đi ều ta phải chịu đựng, người làm sao

mà bị được, chính vì vậy người làm sao thể nghiệm được những gì mà ta đã thể nghiệm? Qua chừng mười năm nữa... Ừ, chỉ cần mười năm nữa, người sẽ thấy hết cái mặt trái đáng nguy hiểm của thế gian này!

Nhậm Sương Bạch không muốn tiếp tục tranh luận với Khuất Tịch nữa, chàng đổi đề tài, hỏi:

– Tiền bối định làm gì hai chiếc thủ cấp này? Có cần văn bối xử lý nó?

Khuất Tịch cất tiếng cười ròn rợn nói:

– Không cần! Ta có tính toán của riêng ta, chẳng cần người bận tâm! Hừ! Chúng làm cho ta liệt một nửa người, chỉ cất lấy đầu chúng thôi thì đâu đủ để bù đắp! Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc rồi hỏi:

– Nhưng đó chẳng qua chỉ là hai chiếc thủ cấp của người chết, tiền bối còn tính toán được gì với chúng nữa?

Khuất Tịch lại cất tiếng cười, tiếng cười nghe như tiếng dã thú gào rú giữa đêm khuya:

– Đã bảo người không cần phải bận tâm, sau này người sẽ biết... Ha ha ha, người ta ai cũng nói thầy ma thối chẳng nên tích sự gì, nhưng với ta thì rất hữu dụng! Chẳng dám nói là lưu truyền thiên cổ, ít ra cũng làm được một món đồ dùng!

Nhậm Sương Bạch đã hiểu ý định của Khuất Tịch, nhưng chàng chẳng nói ra, ngoài mặt cũng không thể hiện chút cảm xúc nào. Chàng tuy chẳng nhìn thấy cảm xúc thể hiện trên gương mặt của Khuất Tịch, nhưng không khí oán độc nặng nề trong thạch động chàng hoàn toàn có thể cảm nhận được!

Lại nghe Khuất Tịch hỏi:

– Bước kế tiếp, người định làm gì?

Nhậm Sương Bạch bình thản đáp:

– Đại Long tiêu cuộc sắp có một chuyến tiêu, tiền bối.

Song mục Khuất Tịch bỗng sáng hẳn lên:

– Tin tức có chính xác không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Hoàn toàn chính xác! Văn bối giả dạng làm một thầy bói, moi được tin tức từ một tên lâu la trong tiêu cuộc.

Khuất Tịch gằn giọng hỏi:

– Lượng tiêu ngân có đủ lớn không?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Hai rương Phỉ thúy ngọc loại cực phẩm, một hộp trân châu hạt nào hạt nấy to bằng trứng chim câu, một hộp hồng ngọc đặc sản của Nam Tuyền, ngoài ra còn có hơn trăm thỏi vàng ròng mỗi thỏi mười lượng. Tổng giá trị của chuyến tiêu ước hơn hai mươi vạn lạng bạc trắng.

Càng nghe mồn hôi trên trán Khuất Tịch vã ra như tắm, hơi thở cũng hỗn hển như trâu cày ruộng cạn, giọng gấp gáp nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Đại Long tiêu cuộc nếu bị mất chuyến tiêu này, nếu dùng tài sản của tiêu cuộc để bồi hoàn hoàn không tán gia bại sản thì còn là gì nữa! Nhậm Sương Bạch! Lúc người ra tay, chẳng cần phải lưu tình, cứ cả gốc lẫn ngọn, từ ngoài vào trong mà làm, một cọng rơm cũng quyết không chừa lại!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đương nhiên rồi!

Khuất Tịch vừa kích động vừa hưng phấn, thở hỗn hển tiếp:

– Lâm Tường ơi là Lâm Tường! Giờ báo ứng của người đã tới rồi! Thứ hạ lưu, vô sỉ, ti tiện! Mười lăm năm trước, người cùng ta đi cầu thân, nhưng cuối cùng thì người phản khách vi chủ, cướp mất người mà lẽ ra phải là thê tử của ta! Hừ! Cho người phu thê ân ái, cơ nghiệp phát đạt, ha ha ha! Phong thủy phải luân chuyển chứ, chỉ trong nháy mắt, uyên ương lẻ bạn, gia sản tiêu tan, bắt người phải ngậm đắng nuốt cay, khổ sở đến suốt đời! Ha ha! Ha ha ha!

Nhậm Sương Bạch im lặng, đoạn ân oán này chàng đã biết từ lâu, nó là một trong những điều kiện mà chàng phải hoàn thành để được truyền thụ

“Kiếp Hình tứ thuật”.

Khuất Tịch đưa tay lau mồ hôi ướt đầm trán, tần ngần một lúc rồi nói:

– Nhậm Sương Bạch! Theo ngươi thì cướp lấy chuyển tiêu này có đủ để Đại Long tiêu cuộc đẹp tiêm không?

Nhậm Sương Bạch không đáp mà hỏi lại:

– Không phải tiền bối cho rằng đã đủ rồi sao?

Khuất Tịch há miệng định nói đi đâu gì, bỗng lão cúi xuống, lẩm bẫm một mình:

– Đại Long tiêu cuộc được Lâm Tường sáng lập chỉ mới mười năm nay mà thôi, ta biết vốn liếng hắn chẳng có mấy, lúc đó nghe đâu phải vay mượn của bằng hữu và quyến thuộc thêm mới tạm đủ để gầy dựng nên Đại Long tiêu cuộc. Mười năm nay cho là hắn làm ăn được, nhưng phần thì trả nợ, phần chi tiêu, số dành dụm cũng chẳng được bao nhiêu, chỉ trong một chuyển làm của hắn những hai mươi vạn lạng, mẹ nó, lấy gì mà bối thường cho nổi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Thật ra thì tổ nghiệp Lâm Tường cũng chẳng giàu có gì lắm, tài sản do tự thân dành dụm, mới chỉ trong mười năm thì làm gì có đủ hai mươi vạn lạng để bối hoàn!

Khuất Tịch xoa hai tay vào nhau, gương mặt lão đỏ hồng, suýt xoa nói:

– Nói đúng lắm! Nói đúng lắm! Lâm Tường xuất thân bần hàn, gia tộc cũng không ai giàu có, cho hắn lên trời cũng chẳng đào đủ hai mươi vạn lạng! Ha ha! Cho hắn thấy thủ đoạn của ta lợi hại như thế nào!

Nhậm Sương Bạch nói:

– Nếu tiền bối không còn dặn dò gì thêm, vãn bối xin cáo lui.

Khuất Tịch gào lên:

– Việc này ngươi phải ráng làm cho sạch sẽ, đừng để có bất kỳ sơ suất nào! Ta muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Tường tán gia bại sản, gia phá nhân vong! Muốn thấy phu thê hắn ngày đêm khóc hận! Muốn cho đôi cầu nam nữ ấy sống lay lắt, sống chẳng bằng chết mới hả cơn hận trong lòng ta!

Nhậm Sương Bạch lẳng lẳng gật đầu, nhẹ nhàng đi khỏi thạch động.

Chàng không muốn nhìn thấy vẻ phẫn kích điên cuồng của Khuất Tịch, không muốn nghe lão phóng đại thành công của lão nữa. Thật ra thì một Đại Long tiêu cuộc còn con, mất đi một lúc ngàn ấy bạc thì đương nhiên là phải gánh chịu hậu quả thảm khốc nhất, cảnh tượng ấy ai ai cũng có thể hình dung, đâu đợi lão huênh hoang!

H ữ thứ 2: Huyết Nhuộm Hoang Đạo

“Đ ại... Long... Ưng... Dương...”

“Đ ại... Long... Ưng... Dương...”

Tiếng hô khai lộ của tiêu cuộc từ xa xa vọng lại, giọng hô cao vút, khí thế ngất trời, chứng tỏ sự tự tin của tiêu cuộc trên đường bảo tiêu của mình.

Trời đang giữa trưa, buổi trưa của một ngày đầu thu.

Nhậm Sương Bạch ng ẩ trên một tảng đá bên l ề đường, bộ áo vải rộng thùng thình phất phơ trong gió, mấy lọn tóc hai bên má thỉnh thoảng lại bị gió thổi tốc lên, lúc tung bay lúc buông xuống. Tay chàng c ầm một cây gậy trúc mảnh khảnh, vẻ nhàn hạ vạch vạch chỉ chỉ trên mặt đất, tiếng hô khai lộ của tiêu cuộc chùng như chẳng làm chàng chú ý.

Tiếp theo đó, tiếng bánh xe lọc cọc vọng lại, một chiếc xe không mui được kéo bởi một con lừa to khỏe chậm rãi đi tới. Trên ván xe có hai chiếc rương gỗ ni ền sắt trông rất chắc chắn, quanh nắp rương được dán niêm phong cẩn thận. Một tên tiêu binh c ầm cương dắt xe lừa, một tên đi trước hô khai lộ, ngoài ra còn có hai vị tiêu sư cưỡi ngựa đi sau hộ tiêu, chẳng có thanh thế gì lớn.

Nhậm Sương Bạch hơi cúi đầu, nghịch nghịch chiếc gậy trúc trong tay, chẳng lưu ý gì đến chiếc tiêu xa đi ngang trước mặt.

Tên tiêu binh đi đầu đi ngang qua Nhậm Sương Bạch thì giương đôi mục quang đầy vẻ nghi ngờ nhìn chàng mấy lượt, nhưng cuối cùng gã cũng chẳng nói gì, quay đầu đi thẳng. Hai gã tiêu sư thì từ rất xa đã cảnh giác quan sát Nhậm Sương Bạch, đến khi tiêu xa đi quá một quãng xa, hai người còn ngoái đầu nhìn lại, hình như vẫn chưa yên tâm.

Nhậm Sương Bạch dường như cũng cảm nhận được ánh mắt khác lạ của hai gã tiêu sư nhìn mình, nhưng chàng không ngừng đầu lên, chiếc gậy trúc trong tay không ngớt vạch trên mặt đất vô số đường dọc ngang, chẳng ra hình thù gì cả. Tuy nhiên, lòng chàng đã sớm có ý định rồi.

Chiếc tiêu xa đi qua chẳng bao lâu thì tiếng vó ngựa lại vang lên, càng lúc càng tiến gần đến nơi Nhậm Sương Bạch đang ngồi. Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, gương mặt nhợt nhạt của chàng thoáng hiện nét cười.

Không sai, bốn thớt ngựa, đúng như tin tức mà chàng nghe ngóng được trước đó! Xa xa ở cuối con đường xuất hiện một đám bụi mù, bốn thớt ngựa phi với vận tốc vừa phải, chẳng ra vẻ vội vàng cũng không phải là nhàn tản. Các kỵ sĩ người nào người nấy thần thái tự tin, sắc diện trầm trầm, nhìn qua cũng biết đó là những hảo thủ từng trải sóng gió giang hồ.

Giờ thì Nhậm Sương Bạch đã đứng dậy, chờ cho thớt ngựa đầu tiên đến còn cách chàng hơn trượng thì chiếc gậy trúc trong tay bỗng giơ lên, đánh “bốp” một tiếng xuống mặt đất làm dậy lên một đám bụi.

Kỵ sĩ đi đầu là một trung niên hán tử, mũi ưng mắt ó, dáng mạo cực kỳ oai nghiêm. Từ đằng xa, nhìn thấy Nhậm Sương Bạch đứng cạnh bên đường thì đã cảnh giác, chùng khi thấy Nhậm Sương Bạch quất chiếc gậy xuống đất làm dậy lên một đám bụi thì biết đã có chuyện. Trung niên hán tử dùng cương, đưa cặp mắt nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân một lượt, thần thái rất trầm tĩnh.

Ba thớt ngựa còn lại đầu dạt ra hai bên lề đường, phía sau yên của mỗi thớt ngựa đầu có một chiếc rương nhỏ ngoài bọc giấy dầu, ba kỵ sĩ đưa mắt nhìn nhau, theo bản năng, mỗi người đưa tay lên thắt lưng nắm lấy binh khí.

Trung niên hán tử giơ một tay lên trời, ra hiệu cho đồng bọn không được nóng nảy làm càn, tiếp đó hai tay ôm quyền, cất giọng rền rền nói:

– Tại hạ Lâm Tường, chấp chương Đại Long tiêu cuộc ở Song Hồ trấn! Đã nhiều năm nay, nhờ chức vị bằng hữu trên giang hồ yêu mến mới có thể bình an kiếm chén cơm bằng nghề bảo tiêu này. Không biết huynh đài là anh hùng hảo hán của núi nào, động nào? Nếu tại hạ vì nhất thời sơ suất, đi ngang quý địa mà chưa kịp bái sơn thỉnh an, xin huynh đài lượng

thứ cho!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Lâm tổng tiêu đầu, xét về thân phận một Tổng tiêu đầu mà nói, các hạ là người rất khách sáo.

Lâm Tường xoa tay cười lớn nói:

– Không dám! Có kiếm cơm được với nghề bảo tiêu này hay không hoàn toàn nhờ vào sự nương tay giúp đỡ của các bằng hữu đó đây. Nếu huynh đài không chê, Lâm Tường trào cao xin cùng huynh đài kết thành bằng hữu!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu:

– Thật đáng tiếc, chúng ta không thể trở thành bằng hữu được!

Một áng mây âm lạnh thoáng qua gương mặt Lâm Tường, nhưng hắn vẫn cố gượng cười nói:

– Nếu vậy huynh đài có đi đâu chi chỉ giáo xin cứ nói thẳng, tại hạ sẽ cố gắng tuân mạng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Cũng chẳng có gì, Lâm tổng tiêu đầu, tại hạ muốn ba chiếc rương nhỏ trên lưng ngựa của ba vị nhân huynh kia!

Lâm Tường biến sắc, nhưng liền đó đã bật cười ha hả nói:

– Huynh đài nói chơi rồi, tại hạ chỉ có trách nhiệm áp giải hàng hóa, bằng mọi giá phải đưa đến nơi an toàn, chưa có sự ưng thuận của chủ hàng, tại hạ làm sao dám tự tiện đem tặng cho người khác! Nghề bảo tiêu có quy củ của nó, chắc huynh đài cũng chẳng lạ gì, chẳng phải tại hạ không tuân mạng, nhưng vì không dám phá bỏ quy củ được quy định xưa nay...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta biết, bởi vậy ta cũng chẳng mong người phá bỏ quy củ của nghề bảo tiêu mà đem hàng áp giải hai tay dâng tặng cho ta. Lâm tổng tiêu đầu, những việc như thế này nếu không tự mình động thủ thì sao có thể đạt được mục đích?

Lâm Tường cố nhẫn nhịn, nói:

– Xin huynh đài niệm tình bọn tại hạ ăn được bát cơm trong nghề này rất cực khổ mà chu toàn cho. Chúng ta đều là người trong giang hồ, hà tất phải dõn kẻ khác vào chân tường. Nếu huynh đài có khó khăn gì xin cứ nói, chúng ta có thể thương lượng...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu:

– Rất đáng tiếc, chẳng có gì để mà thương lượng cả!

Lâm Tường mím chặt môi, nói:

– Huynh đài, buông tay được thì cứ buông, tha được người thì hãy tha, truy tận sát tuyệt như vậy mà làm gì?

Nhậm Sương Bạch không hề động tâm trước những lời gằn như là cầu khẩn van nài của Lâm Tường, một mực lắc đầu nói:

– Ta có lý do riêng của, Lâm tổng tiêu đầu!

Song mục Lâm Tường bừng lên sáng rực, nghiêng răng nói:

– Vậy thì hãy để cho tại hạ nói cho rõ ràng cái đã. Huynh đài chỉ rõ là muốn lấy ba chiếc rương ấy, lại còn chọn đúng ngay thời điểm này để chặn đường ở đây, chắc là đã biết trước lần này bốn tiêu cuộc áp giải những món hàng gì rồi?

Nhậm Sương Bạch không phủ nhận, gật đầu nói:

– Không sai!

Lâm Tường hừ lạnh nói:

– Nếu vậy huynh đài cũng đã biết chuyển tiêu này liên quan đến sinh mạng thân gia của tiêu cuộc, để mất nó, không chỉ là mất trắng tài sản của bốn tiêu cuộc mà còn mất luôn cả danh tiếng của tại hạ; để mất nó, tại hạ làm sao còn đứng được trên giang hồ? Làm sao còn dám nhìn mặt ai nữa?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Nói rất đúng! Hậu quả ấy ta cũng biết rất rõ, Lâm tổng tiêu đầu. Nhưng ta cũng không ngại nói cho người biết, chính là có người muốn người phải lâm vào cảnh khốn khổ, muốn sống không được muốn chết

không xong!

Gương mặt Lâm Tường hơi giật giật, buột miệng hỏi:

– Ai?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi buông từng tiếng một:

– “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ” Khuất Tịch!

Hai thái dương của Lâm Tường chợt phồng lên, song mục trợn trừng, thân hình từ tên lưng ngựa nhảy phắt xuống, nhảy phắt tới trước, kêu lên:

– Người nói ai? Khuất Tịch? Thì ra là hắn!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta với người không oán không cừ, nếu không vì Khuất ti ền bối, chẳng việc gì ta lại đi gây sự với người.

Cổ hết sức lấy lại bình tĩnh, Lâm Tường nghiêng chặt răng, nói:

– Khuất Tịch oán hận ta thâm sâu như vậy, mười lăm năm nay hắn không lúc nào là không nghĩ cách d ần ta vào tuyệt địa, chắc chắn là vì Phụng Cô.

Nhậm Sương Bạch gác chiếc gậy trúc lên vai, nói:

– Tôn phu nhân Hà Phụng Cô, nguyên phải trở thành phu nhân của Khuất ti ền bối. Khuất ti ền bối đã nhờ người mai mối xong xuôi chỉ còn chờ ngày mang sính lễ tới làm lễ thành thân. Không ngờ trong một lần cùng người đến đó, người lại phản khách vì chủ giành lấy giai nhân. Những việc như thế này xảy ra với bất kỳ ai cũng vậy, sát phụ chi cừ, đoạt thê chi hận vốn là những cừ hận khó bỏ qua nhất, chẳng riêng gì một mình Khuất ti ền bối.

Ngực Lâm Tường phập phù gấp gấp, giọng phẫn hận nói:

– Khuất Tịch nói với người như vậy à?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai! Khuất ti ền bối đã nói như vậy.

Lâm Tường giậm chân, vẻ như bị oan ức nói:

– Toàn là những lời bịa đặt, dối trắng thành đen! Huynh đài không nên tin lời hắn, sự thực là như vậy, phu nhân ta Hà Phụng Cô xuất thân gia đình nghiêm túc, đoan chính nhu mì, biết lễ biết nghĩa, nếu nàng đã ưng gả cho Khuất Tịch có khi nào vừa mới gặp mặt ta một lần mà bỏ cũ lấy mới như vậy? Hơn nữa, ta cũng chẳng phải là cường đạo ác bá, sao lại có thể cưỡng đoạt con gái nhà lành? Những lời của Khuất Tịch còn rất nhiều điểm đáng ngờ, sao huynh đài không phân rõ trắng đen mà nghe lời một phía của Khuất Tịch?

Nhậm Sương Bạch im lặng, chờ cho Lâm Tường nói xong mới hỏi lại:

– Xem ra tại hạ đã nghĩ oan cho Lâm tổng tiêu đầu rồi, sự thực thì như thế nào?

Lâm Tường thở dài nói:

– Đúng là Khuất Tịch có yêu thích Phụng Cô và đã nhiều lần cậy người mai mối, nhưng Phụng Cô trước sau vẫn chưa ưng. Phụ mẫu nàng cũng cho rằng Khuất Tịch hơi lớn tuổi, diện mạo không tốt nên không đồng ý việc hôn nhân này. Càng về sau Khuất Tịch càng sốt ruột, mới lôi ta đến nhà Phụng Cô để nói giúp cho hắn. Lần đó việc cũng bất thành, nhưng sau lần đó giữa ta và Phụng Cô đều có ấn tượng tốt về nhau. Mãi đến khi Khuất Tịch tự nhận thấy vô vọng, ta mới một mình đến nhà nàng, cậy người mai mối và tiến tới hôn nhân. Ta làm như vậy thì có gì sai chứ? Có chỗ nào không phải với bằng hữu?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Người không hoàn toàn sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Lâm tổng tiêu đầu, lẽ ra người Khuất tiên bối không lấy được thì người cũng không nên lấy làm thê tử!

Lâm Tường trợn mắt nói:

– Làm gì có thứ đạo lý nào ngược đời như vậy? Không lẽ những nữ nhân bị Khuất Tịch nhắm tới mà không gả cho hắn thì phải chịu thành gái già hết sao?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Nhưng Khuất tiên bối lại cho rằng: phạm những nữ nhân mà lão cần

thân không được, ngược lại đi giả cho bằng hữu của lão thì đó là hành động đại nghịch bất đạo, đáng bị đày xuống tận mười tám tầng địa ngục!

Lâm Tường nắm chặt song thủ, thần thái cực kỳ kích động, nói:

– Hoang đường! Hoang đường! Hắn đâu phải là Hoàng đế, thế gian này đâu phải là thiên hạ của riêng hắn!

Nhậm Sương Bạch bỏ chiếc gậy ra khỏi vai chống xuống đất, gật đầu nói:

– Tại hạ rất đờng tình với những lời của Lâm tổng tiêu đầu vừa nói, nhưng sự việc đã không thể thay đổi được, dù sao thì tại hạ cũng phải làm như vậy!

Lâm Tường tròn tròn mắt, cao giọng quát:

– Nghĩa là sau khi biết rõ trắng đen, người vẫn một mực làm nô lệ cho kẻ ác, hoành hành ngang ngược, làm chuyện thương thiên bại lý ấy!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Giữa tại hạ và Khuất tiên bối đã có lời giao ước trước, việc này cũng nằm trong số những việc mà tại hạ buộc phải thực hiện. Lâm tổng tiêu đầu, tại hạ có lời xin lỗi trước!

Lòng nhẫn nại của Lâm Tường đã đến giới hạn cuối cùng, nghiêng chặt răng, quát:

– Bằng hữu! Ta đã cố nhẫn nhịn, nói hết những lời phải trái với người, vậy mà người cứ bức rứt, không xảy ra việc chém giết là chẳng chịu dừng tay hay sao?

Song mục Nhậm Sương Bạch trống rỗng nhìn về khoảng không vô định trước mặt, giọng trầm trầm nói:

– Cuộc sống của con người chẳng có gì là lạc thú, Lâm tổng tiêu đầu, hiện giờ hai ta đang phải đối mặt với một việc hết sức vô vị, thôi thì cứ theo đường có sẵn mà bước đi, giống như ngựa đã đứt cương, cứ kéo chiếc xe mà chạy, chạy được đến đâu hay đến đó, đến một ngày nhắm mắt xuôi tay, kẻ như là được giải thoát.

Lâm Tường phẫn hận cực điểm, cất tiếng cười như phát cuồng, nói:

– Hay lắm! Chưa biết chừng hôm nay là ngày được giải thoát cũng nên!

Xảy nghe tên tiêu sư mặt đầy vết sẹo, thân hình cao lớn dềnh dàng ở phía sau kêu lên:

– Tổng tiêu đầu, người này là một tên mù!

Lâm Tường giật nảy người, giờ hẳn mới chú ý thấy đôi mắt Nhậm Sương Bạch tuy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng chẳng có chút thần quang. Khẽ thở dài, Lâm Tường nói:

– Huynh đài, người thật sự bị khiếm thị sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, thản nhiên nói:

– Vị nhân huynh ấy nói đúng, ta là một tên mù! Thật ra thì thế gian này đâu đâu cũng chỉ thấy toàn như chớp, không nhìn thấy cũng chẳng thiết thời gì.

Lâm Tường cảm thấy ghen ngang nơi cuống họng, cổ nuốt khan mấy cái, nói:

– Huynh đài là một người khiếm thị, lại dám ngang nhiên đơn thân độc mã chặn đường cướp tiêu...

Nhậm Sương Bạch im lặng một thoáng rồi chậm rãi nói:

– Không có chút bản lĩnh, ai dám lên Lương Sơn?

Lâm Tường nghe như có một hòn băng chạy dài trong xương sống, miệng lẩm bẩm:

– Không sai, quả là có câu nói như vậy...

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm nói:

– Lâm tổng tiêu đầu, tại hạ nghĩ, giá có thể giải quyết việc này mà không phải đổ máu thì hay biết mấy?

Lâm Tường ngăn người một thoáng rồi nổi cơn thịnh nộ, quát:

– Ý của ngươi là muốn bọn ta không kháng cự, giao hàng hóa cho ngươi chứ gì?

Nhậm Sương Bạch không phủ nhận, gật đầu nói:

– Làm như vậy, ít ra là cũng còn giữ được tánh mạng, tiền tài chỉ là vật ngoại thân, Lâm tổng tiêu đầu, tội gì phải vừa mất của vừa mất người?

Lâm Tường cười lạnh nói:

– Người nắm chắc phần thắng đến như vậy sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Không nắm chắc phần thắng thì ta đã không đến.

Lâm Tường lùi lại hai bước, cao giọng nói:

– Vậy thì người động thủ đi, thanh toán được bốn người bọn ta, hàng hóa sẽ là của người. Bằng ngược lại, người cũng phải để lại một chút gì đó mới được, hành tẩu trên giang hồ, ai ai cũng đều phải dựa vào chân tài thực học của mình, chỉ dựa vào cái miệng khó mà khuất phục được người khác!

Nhậm Sương Bạch vẫn đứng bất động:

– Người không muốn nghe theo lời khuyên của ta?

Lâm Tường cất tiếng cười cuồng dại nói:

– Lời khuyên? Ha ha ha! Như vậy mà là một lời khuyên sao?

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, ném chiếc gậy trúc xuống, chiếc gậy chưa chạm xuống đất thì trong tay chàng đã xuất hiện một thanh miến đao. Giữa làn ngân quang lóe mắt, một vệt đỏ thẫm như máu, thân đao vốn mềm nhũn, nhưng bây giờ thì dựng thẳng lên, hàn khí run rẩy chờn vờn quanh thân đao, ai trông thấy cũng phải rùng mình ớn lạnh!

Chú mục nhìn thanh miến đao trong tay Nhậm Sương Bạch, sắc diện Lâm Tường thoáng hiện một đám mây u ám, cất giọng run rẩy nói:

– “Đoạn Trường Hồng”... huynh đài, người... người là “Lãnh Nguyệt”?

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Ta cũng là một tên mù!

Lâm Tường cố trấn tĩnh, đưa tay rút ngọn ngân xoa cán ngắn nơi thắt lưng cấn nơi tay, đầu xoa hàn quang sáng loáng, xem ra khá nặng. Trong

khi đó thì tả thủ giơ lên trước ngực của hắn, giá mà Nhậm Sương Bạch có thể nhìn thấy, bàn tay xòe to như chiếc quạt, các ngón tay biến thành sắc tía. Đây chính là hiện tượng điển hình của người luyện Thiết Sa chưởng.

Bước tới một bước, Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Tại hạ đắc tội!

Lâm Tường tập trung tinh thần chuẩn bị, sắc diện nghiêm nghị, chẳng dám đáp lời Nhậm Sương Bạch, xem ra hắn rất căng thẳng.

Miến đao đang dựng ngược lên bỗng như một dải lụa mềm nhũn rũ xuống, nhưng ngay lập tức lại nhanh như điện chớp phóng thẳng về phía Lâm Tường. Thật không thể ngờ được, thân thủ của con người lại có thể nhanh đến độ đó!

Chiếc ngân xoa khẽ rung lên, vô cùng chuẩn xác kích thẳng vào thân miến đao, thân hình Lâm Tường xoay đi một vòng, tả chưởng cũng nhanh như chớp quét ngang một chưởng, khí thế oai mãnh vô cùng.

Làn ngân quang tỏa ra từ miến đao vừa chớp động, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng bay vọt lên không, ngàn vạn tia hàn điện như một tấm lưới phủ xuống, trùm kín khoảng không gian một trượng vuông quanh người Lâm Tường.

Lâm Tường cố hết sức huy động ngân xoa bảo vệ khắp người, tiếng kim thiết chạm nhau liên miên, tóe lửa rợp trời. Lâm Tường cảm thấy nguy cơ gần kề, một mặt giở hết sức bình ra ra chống đỡ, một mặt liên tiếp thoái lui mới tạm qua được cơn hiểm nghèo. Chỉ qua một vài lần va chạm, võ công công lực ai cao ai thấp đã rõ ràng.

Nhậm Sương Bạch chẳng để cho đối phương có thời gian để hoàn hồn, ngàn quang tỏa ra từ miến đao ngưng tụ thành một vệt sáng rực, như một ngôi sao xẹt quét ngang lưng trời, ngay trước khi mười xoa chín chưởng của Lâm Tường chưa kịp kích tới các bộ vị trên người Nhậm Sương Bạch thì luồng ngân quang chợt vỡ ra, hóa thành muôn điểm hàn tinh, như một trận mưa trùn xuống người Lâm Tường.

Lâm Tường vốn xưng là “Đại Cầm Long Thủ” giờ bỗng cảm thấy tuyệt học của mình sao mà tầm thường vô dụng, không cách gì thi triển được nữa. Song phương vừa mới giao thủ, bản thân đã bị rơi vào một tấm

lưới vô hình, tả xung hữu đột, cố sức vùng vẫy vẫn không sao thoát ra bên ngoài được, tấm lưới vô hình ấy lại còn thiên biến vạn hóa, lúc nào cũng tiềm ẩn những sát chiêu chực chờ kích vào những nơi yếu hại trên người, khiến hắn cảm thấy giờ tận số sắp đến.

Thân hình quay cuồng trong màn quang vũ dày đặc, trông Lâm Tường lúc này không những nhếch nhác mà còn nguy cấp nữa. Một trong ba tên tiêu sư, người đã phát hiện ra Nhậm Sương Bạch bị mù, quát lớn một tiếng xông ra phía trước, ngọn lê hoa thương trong tay cũng nhắm ngay giữa ngực Nhậm Sương Bạch thích tới, đầu thương hàn quang chớp động, vừa chuẩn xác vừa hung hiểm.

Nhậm Sương Bạch không tránh né, chẳng những không tránh né mà thân hình chàng còn nhắm ngay đầu thương lao tới. Ngay khi đầu thương vừa chạm vào áo, thân hình chàng chợt bay bổng lên, trông như một túm bông nhẹ tênh bị sức gió nơi đầu ngọn thương đẩy bay lên vậy.

Gã tiêu sư vừa định thu thế biến chiêu thì miến đao đã lướt xuống, một đạo hồng quang bùng lên, ngọn lê hoa thương cùng một cánh tay văng ra ngoài! Trong khi tiếng rú thảm chấn động lá nhĩ còn đang lớn vồn bên tai mọi người thì hai tên tiêu sư còn lại, một cầm tam tiết côn một cầm quý đầu đao song song lướt tới chia hai lộ tả hữu giáp công.

Nhậm Sương Bạch chờ cho binh khí của đối phương đến sát bên người mới đảo người một cái, miến đao chém xéo ra một nhát, ngọn tam tiết côn đã có hai đoạn văng lên trời.

Gã tiêu sư cầm quý đầu đao găm lên như sấm, hai tay nắm chặt cán đao, vận hết sức lực hoành ngang một đao. Nếu để một đao ấy quét trúng, thân hình Nhậm Sương Bạch dù có được đúc bằng đồng cũng phải đứt làm hai đoạn. Nhưng thực tế thì quý đầu đao đã không chạm được vào người chàng, Nhậm Sương Bạch cúi người lướt sát trên mặt đất, hàn quang lóe lên, chiếc chân phải của gã tiêu sư theo đó mà rời khỏi người văng ra ngoài, máu tươi văng tung tóe, nhuộm đỏ cả một khoảng đất, kinh tâm động phách!

Gã tiêu sư cầm tam tiết côn giờ chỉ còn một đoạn ngắn trong tay, găm lên như con hổ bị thương, song mục đỏ rực, cả người lẫn côn liều sống chết nhắm ngực Nhậm Sương Bạch lao tới. Miến đao cuộn tròn lại rồi

bung thẳng ra, hòng quang lại bùng lên, gã tiêu sư bị văng ngược ra phía sau gầi trượng.

Ba gã tiêu sư bị giải quyết trong chớp nhoáng, chờ đến khi Lâm Tường hoàn hồn quay người lại thì mọi việc đã xong, tiêu đoàn bốn người giờ chỉ còn lại một mình hắn.

Nhậm Sương Bạch đứng sừng sững bất động, song mục trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, thanh miến đao chúi mũi xuống đất, từng giọt từng giọt máu tươi rỏ xuống đất. Trông chàng lúc này hết như một bức tượng ác thần!

Lâm Tường mồ hôi nhễ nhại, tai nghe tiếng rên la thảm thiết của thuộc hạ, lại phải đối diện với kiếp nạn khủng khiếp, khiến gã cõi lòng tan nát, uất hận đến nghẹn thở.

Nghiến chặt răng, Lâm Tường nói rít qua kẽ răng:

– Nhậm Sương Bạch! Người ta ai cũng nói người thủ đoạn tàn độc, lãnh diện vô tình, là một sát thủ lãnh huyết hung tà. Đến hôm nay ta mới biết, con người người còn tàn độc hơn lời đồn đãi gấp vạn lần! Người, vì ân oán cá nhân của một người mà nhẫn tâm đại khai sát giới, tàn hại người vô can! Người, đúng là chẳng còn chút lương tri nhân tính!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, giọng bình thản nói:

– Ta đã có lời khuyên từ trước, khuyên người đừng kháng cự vô ích. Lâm tổng tiêu đầu, chỉ tại người cho rằng đó là lời hù dọa suông, cũng chính người nhất quyết đòi phải dùng bạo lực để giải quyết. Lâm tổng tiêu đầu, ta thông cảm với tình cảnh hiện tại của người, nhưng ta không thể chu toàn cho người được, đao kiếm vô tình, một khi đã động đến đao kiếm tránh sao khỏi phải trả giá.

Hai thái dương của Lâm Tường nhô lên thụt xuống giật bùng bực, gương mặt hắn hoàn toàn biến dạng, sắc mặt đỏ tía như trái táo chín:

– Nhậm Sương Bạch! Bất kể ngày hôm nay kết quả thế nào, Lâm Tường này thề quyết theo đến cùng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đó là phản ứng đương nhiên, nếu là ta, ta cũng làm giống như vậy!

Giọng Lâm Tường khản đặc, gằn lên:

– Nhậm Sương Bạch! Nếu không là ta thì là người ngày hôm nay tất phải có một kẻ nằm xuống!

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng nói:

– Lâm tổng tiêu đầu, người nên suy nghĩ cho thoáng một chút.

Lâm Tường bỗng cất tiếng cười điên dại, nói:

– Nghĩ cho thoáng ư? Tính mạng, gia tài, tín nghĩa, thanh danh của ta sắp mất trắng trước mắt, còn gì nữa mà suy với nghĩ! Ha ha ha! Nhậm Sương Bạch, người chẳng cần phải giả bộ từ bi nữa, người cứ làm đi, làm đúng như bản tánh của người đi!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Sự thế đã đến nước này, còn đem luôn cả tánh mạng ra để đánh cuộc phỏng có ích gì?

Lâm Tường nghiêng răng quát:

– Không cần nhiều lời nữa, Lâm Tường này thà chịu rơi đầu chứ chẳng chịu khuất phục. Người đừng hòng bắt ta buông tay chịu trời để mặc người cướp tiêu!

Nhậm Sương Bạch hơi khép mắt lại, thở dài nhẹ nhàng, nói:

– Đó là người muốn như vậy, chớ có trách ta, Lâm tổng tiêu đầu.

Lâm Tường chẳng nói gì thêm, bất thần xông tới, tả thủ vươn ngũ trảo như vuốt ưng nhằm mặt Nhậm Sương Bạch chộp tới, chiếc ngân xoa bên tay phải nhằm bụng dưới đối phương từ dưới móc lên, xuất thủ nhanh nhẹn, chiêu thức hiểm ác, thế muốn cùng đối phương lưỡng bại câu thương.

Thân hình Nhậm Sương Bạch đảo nhanh sang phải rồi sang trái, đột ngột xoay tròn, thế là việc quái dị xảy ra. Thân hình Nhậm Sương Bạch bỗng dựng hóa thành bảy thân ảnh xoay vòng, chẳng biết cái nào là hư cái nào là thực nữa. Bảy thân ảnh di chuyển phiêu dật, chẳng biết bóng ma quỷ ảnh như thế nào, nhưng nhìn bảy thân ảnh này người ta cứ tưởng đó chính là ma ảnh chứ không còn là thực thể nữa. Giữa ban ngày ban mặt, ngay

dưới ánh nắng mặt trời, làm gì có ma quỷ hiện hình?

Không, đó chẳng phải là ma quỷ, là võ công, chỉ có đi đâu thứ võ công này quá huyền diệu, quá ma quái, khiến cho người ta không thể nào tin nổi đó lại là võ công! Trong một thoáng, tình thế biến đổi đột ngột, Lâm Tường bị mất cái đích để tấn công, vừa lúng túng vừa kinh hãi, hấn vội vàng thu thế rút lui. Nhưng ngay lập tức, bảy đạo ngân quang từ bảy hướng khác nhau ùng xẹt xuống.

Dưới ánh ngân quang giao thoa rợp trời, Lâm Tường lão đảo như người say rượu, liên tiếp thoái hậu, toàn thân bê bết máu! Đó là chiêu thứ nhất của “Kiếp Hình tứ thuật”: “Thất Ma Tát Vỡng”.

Thương thế của Lâm Tường không nhẹ cũng không nặng, gọi là không nhẹ vì ít ra thì hiện giờ hấn không còn sức lực để phản kháng nữa, nhưng nó cũng không đủ nặng để có thể mất mạng. Chỉ thấy hấn nằm đó, thân thể thương tích ngang dọc, da thịt toì bời, nhìn bên ngoài trông vô cùng thê thảm!

Nhậm Sương Bạch cho đao vào vỏ, chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng đến từng con ngựa một, lấy chiếc rương nhỏ trên lưng ngựa xuống, cặp mấy chiếc rương dưới nách, thoáng cái đã mất dạng.

Lâm Tường mở mắt trừng trừng nhìn Nhậm Sương Bạch chậm rãi lấy từng chiếc rương rồi ung dung ra đi, thân hình hấn co rút một cách tuyệt vọng, máu không chỉ chảy bên ngoài thân thể hấn, con tim hấn cũng không ngừng rỉ máu, hai mắt hấn nhìn lên trời, trời đất toàn những đám mây u ám...

Chiếc xe lừa lọc cọc tiến tới, tên tiêu binh đi trước hô khai lộ vẫn liên tục hô:

“Đại... Long... Ứng... Dương...”

“Đại... Long... Ứng... Dương...”

Tên tiêu binh dắt lừa nối bước theo sát tên đi đầu, vẫn là hai tiêu sư cưỡi ngựa nhàn tản đi theo sau xe. Tất cả đều giống hệt tình hình lúc đi ngang Nhậm Sương Bạch.

Tiêu đoàn cứ như thế tiến bước, tình hình vẫn bình thường cho đến khi qua khỏi một khúc quanh.

Dưới gốc cây cổ thụ ven đường, cũng có một tảng đá lớn, Nhậm Sương Bạch cũng ng ẩ trên tảng đá, nhưng lần này thì tay chàng không có chiếc gậy trúc, chỉ thấy chàng ng ẩ thật ngay ngắn, hai tay đặt trên đầu gối.

Tên tiêu binh đi đầu hô khai lộ chợt nhìn thấy Nhậm Sương Bạch, gã kinh ngạc ng ẩ người, bước chân tự động đi chậm lại, trông thần thái hẳn không còn bình thản như lần trước nữa.

Hai tiêu sư nhìn thấy Nhậm Sương Bạch thì nhìn nhau biến sắc, khẽ thúc ngựa đi nhanh lên phía trước vượt qua chiếc xe lừa, xong chậm rãi tiến về phía Nhậm Sương Bạch, thần thái xem ra vô cùng cẩn trọng.

Nhậm Sương Bạch ngược mặt lên nhìn về phía hai tiêu sư, song mục chàng trống rỗng phẳng lặng và sâu thẳm, như mặt nước hồ thu sâu không thấy đáy, phẳng lặng đến không có lấy một gợn sóng nhỏ, bình thản đến lạnh lùng.

Hai tên tiêu sư nghe như có ai đó bóp chặt trái tim trong lồng ngực, không ai bảo ai mà đồng gò bót cương cho ngựa đi thật chậm, nhưng cuối cùng rồi cả hai cũng đến trước mặt Nhậm Sương Bạch.

Khi hai thốt ngựa còn chừng năm sáu bước nữa thì đến ngang trước mặt, Nhậm Sương Bạch nhìn về phía hai tiêu sư gật gật đầu, nở một nụ cười thật nhẹ, nói:

– Nhị vị cực khổ quá!

Hai người nhảy xuống ngựa, cố ý đứng ng ẩ trước mặt Nhậm Sương Bạch để cho xe lừa tiếp tục đi thẳng, gã tiêu sư thân hình g ầy gò, để râu hình chữ “bát” cười giả lả nói:

– Không dám! Ăn được bát cơm trong nghề bảo tiêu này phải suốt ngày bên ba bên ngoài, một nắng hai sương. Bọn tại hạ cũng đã quen rồi, chẳng hề cảm thấy như vậy là cực khổ.

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

– Không biết nhị vị có thể bảo xe dừng lại một lát được không?

Thái độ của tên tiêu sư để râu hình chữ “bát” lập tức biến đổi, giọng

băng lạnh hỏi lại:

– Tại sao phải bảo xe dừng lại?

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng:

– Bởi vì không bảo xe dừng lại cũng chẳng đi được bao xa.

Vẫn tên tiêu sư ấy, trợn trừng mắt, giọng nói nghe gay gắt:

– Bằng hữu! Người định làm gì?

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ nói:

– Nếu những gì tại hạ nói này giờ chưa đủ để nhị vị hiểu thì tại hạ nói trắng ra vậy. Tại hạ muốn một trăm nén vàng ròng trên chiếc xe lừa này phải để lại!

Gã tiêu sư dựng ngược đôi mày, quát vang:

– Người tưởng Đại Long tiêu cuộc toàn là bị thịt hết hay sao? Hừ, nói dễ nghe quá, muốn trăm nén vàng trên xe phải để lại. Người dựa vào cái gì để muốn như vậy chứ?

Nhậm Sương Bạch không hề tỏ ý nóng giận, bình thản nói:

– Dựa vào chút bản lãnh của tại hạ.

Gã tiêu sư cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– À, ra vậy! Ta cũng muốn xem thử bản lãnh của người được bao nhiêu mà dám ngông cuồng như vậy. Không sai, trên xe có đúng một trăm nén vàng, người muốn lấy nó để phát tài thì ít ra cũng phải có đủ bản lãnh mới xong!

Nhậm Sương Bạch vươn vai ngáp dài, dáng lười nhác chậm chạp đứng lên, rồi cũng chậm chạp không kém bước xéo đi mấy bước. Thế là ba chiếc rương nhỏ xếp ngay ngắn trên tảng đá vốn nằm khuất sau lưng chàng đã hiển hiện trước mắt hai tên tiêu sư.

Vừa nhìn thấy ba chiếc rương dáng trông rất quen thuộc ấy, hai tên tiêu sư đứng rùng mình một cái, trong bụng có cảm giác lộn nhào, thiếu chút nữa thì nôn thốc nôn tháo những thứ có ở trong bụng ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng nói:

– Nhị vị tự đánh giá xem võ công của nhị vị so với bọn Lâm Tường bốn người thế nào? Giả như nhị vị thấy hơn được thì có thể thử một chút, bằng ngược lại, tốt nhất là xin hai chữ bình an, sống được đến từng tuổi này chẳng phải dễ dàng...

Chẳng đợi Nhậm Sương Bạch nói dứt câu, gã tiêu sư để râu hình chữ “bát” đã run rẩy quát:

– Người... người làm thế nào mà lấy được ba chiếc rương này? Người đã làm gì Lâm tổng tiêu đầu và ba vị tiêu sư rồi?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi đáp:

– Để lấy được ba chiếc rương này, đương nhiên là nhờ vào chút bản lĩnh của tại hạ, còn Lâm tổng tiêu đầu và ba vị tiêu sư lúc này ra sao... Tại sao nhị vị không trở lại mà xem thử? Nếu như nhị vị biết mình biết người, rất có thể còn nhìn thấy được.

Máu nóng sục sôi trong huyết quản, gã tiêu sư mặt đỏ phừng phừng, gân xanh nổi đầy trên trán, nghiến răng kèn kẹt quát:

– Đúng là đồ đại gian đại ác, đã giết người cướp tiêu lại còn truy tận sát tuyệt, lớn không chừa nhỏ không tha, ngay cả chút vốn còn lại cũng nhất định lấy cho kỳ hết! Người... người... đúng là đồ ác độc, đồ gian hiểm, người không sợ trời đánh, không sợ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục sao?

Nhậm Sương Bạch bình thản như những lời mắng vừa rồi chẳng phải là mắng mình, chàng chậm rãi nói:

– Đại tiêu đầu, nhân quả báo ứng là chuyện khác, quả báo tuần hoàn thế nào hãy để cho tại hạ lo. Việc của nhị vị bây giờ là, giữ mạng hay là giữ hàng?

Gã tiêu sư điên tiết, gầm lên:

– Mẹ nó, đồ thất phu cuồng ngạo! Cho người xuống Âm phủ mà cuồng ngạo với Diêm Vương!

Nhậm Sương Bạch không nói gì thêm, thân hình chàng như ảo ảnh lướt tới, thò tay chộp cứng ngực áo đối phương.

Gã tiêu sư rùn người lại giữ thế, hai tay giơ ra sau lưng, thoát cái trong

tay đã có thêm một đôi “Phân Thủy thích”, nhằm ngực Nhậm Sương Bạch đâm thẳng tới.

Gã tiêu sư còn lại, một hán tử đầu to như đầu, từ đầu đến giờ chẳng lên tiếng, thấy nói bằng lời không xong thì cũng vội vàng rút phát binh khí, một đôi chùy có đầu nhọn, nhằm lưng Nhậm Sương Bạch giáng xuống, trông dáng vẻ đó, chừng như muốn đập nát Nhậm Sương Bạch ra thành thịt vụn mới hả lòng.

Tả thủ Nhậm Sương Bạch quét ra, ngũ chỉ vươn ra chớp lấy đôi “Phân Thủy thích”, hữu thủ hơi giờ lên, một làn quang ảnh lóe lên, gã tiêu sư đầu to chỉ thấy lóe mắt một cái, đôi song chùy cùng với mấy ngón tay đã văng lên trời.

Gã tiêu sư để râu hình chữ “bát” bị đối phương chớp cứng binh khí, nhưng gã thậm chí chẳng biết đối phương dùng thủ pháp gì để hạ thủ, lộ số kỳ dị biến ảo khôn lường. Quá hoảng hốt, gã vận toàn lực giật mạnh binh khí về, nhưng đôi “Phân Thủy thích” dường như đã dính chặt vào người Nhậm Sương Bạch, làm thế nào cũng không thể rút về được.

Quát lớn một tiếng, gã tiêu sư tính đường liêu mạng, không giật binh khí về nữa mà gã dùng hết sức đâm mạnh tới. Cũng không ăn thua, gã buông luôn đôi “Phân Thủy thích”, đơn chưởng nhằm Thái Dương huyết của Nhậm Sương Bạch kích tới.

Thanh miến đao bỗng “oang” lên một tiếng dựng dậy, lưỡi đao đón lấy hương của thủ chưởng đánh về phía Thái Dương huyết chàng.

Kể ra thì gã tiêu sư này phản ứng cũng chẳng đến nỗi nào. Chỉ nghe gã quát lớn một tiếng thu chưởng về, chỉ bị mất có nửa bàn tay mà thôi. Thanh miến đao sắc bén dị thường, bàn tay lướt ngang lưỡi đao, cả da lẫn xương đứt ngọt, như mấy bà nội trợ cầm dao xắt đậu phụ vậy.

Gã tiêu sư đầu to chẳng rên la gì, nhưng nhìn thấy gương mặt biến dạng, hai cánh tay vung vít liên hồi trong không khí, thân hình lão đảo lui tuốt ra ngoài xa cũng có thể đoán biết gã đau đớn đến bậc nào. Riêng gã tiêu sư để râu hình chữ “bát” thì bàn tay trái ôm bàn tay phải, kêu la dậy trời. Cũng chẳng trách gã được, thịt da con người nào phải là gỗ đá, hơn nữa người ta nói “Thập chỉ liên tâm”, huyệt hờ lại bị đứt một lúc nửa bàn tay?

Nhậm Sương Bạch cho đao vào vỏ, quay người nhìn về phía chiếc xe lừa vừa đi qua. Chiếc xe lừa lúc này đã đi được một quãng ngắn, đứng đây cũng còn nghe tiếng xe cọc cạch. Nhậm Sương Bạch chẳng vội vã gì, chàng chậm rãi bước đi, bởi chàng biết cỗ xe đó chẳng thể chạy lên trời được!

Hũ thứ 3: Cửu Toàn Bất Toàn

Nước sông Thương hiền hòa chảy về Đông, mặt sông lãng đãng sương chiêu, nơi cuối chân trời, những tia nắng cuối ngày soi xuống mặt sông ánh lên một màu ám vàng làm cho cảnh vật thêm phần u nhã. Hai bên bờ sông lau trở bông trắng xóa, phất phơ trong gió lạnh, làm buổi chiêu thu có vẻ lạnh hơn.

Cách bờ tây Thương hà chừng vài chục trượng có một tòa kiến trúc trông có vẻ cũ kỹ nhưng trông rất hùng vĩ. Tòa kiến trúc này có tên là “Cửu Toàn đường”, giang hồ bằng hữu ai ai cũng đều biết “Cửu Toàn đường” này chính là sơn môn của Hà Phi phái.

Hà Phi phái có một điểm dị biệt so với các môn phái khác trong võ lâm.

Qui mô của Hà Phi phái không lớn, thu nhận đệ tử cũng không nhiều, mỗi đời chừng môn chỉ thu nhận đệ tử đích truyền không quá chục người, nhưng mặc dù vậy, Hà Phi phái truyền hết đời này sang đời khác, khí thế vẫn vậy, không hưng thịnh hơn mà cũng chẳng suy yếu đi.

Hà Phi phái từ khi sáng lập đến giờ đã trải qua sáu mươi năm. Đương nhiên, bất kỳ một môn phái nào để có thể đứng vững được trong võ lâm tất phải có điếu kiện để tồn tại. Hà Phi phái ngoài nội ngoại công phu đều luyện đến mức thượng thừa ra còn có một tuyệt kỹ bí truyền gọi là “Đại Lưu can”.

Tuyệt kỹ “Đại Lưu can” này là một tuyệt học thuộc ngoại môn binh khí, bất kể là đơn đả độc đấu hay quần chiến đều có thể phát huy tối đa oai lực. Chính nhờ vào tuyệt kỹ bí truyền này mà Hà Phi phái có thể dương danh giang hồ, được các đại phái trong võ lâm kiêng nể, các bằng hữu hắc bạch lưỡng đạo một khi nhắc tới ba tiếng “Hà Phi phái”, tuy chẳng đến nỗi kinh tâm động phách nhưng ít ra cũng cảm thấy như có chiếc gai nhọn thính lên

lưng.

Giờ thì Nhậm Sương Bạch cưỡi trên lưng con ngựa gầy của chàng, chậm rãi đến trước cổng lớn của “Cửu Toàn đường”. Ánh nắng chi ều nhạt nhòa rọi lên cánh cổng sơn đỏ, trông nó loang lổ và cũ kỹ, chỉ nhìn cũng đủ đoán biết lịch đại của môn phái này.

Chậm rãi xuống ngựa, Nhậm Sương Bạch an nhàn bước từng bước lên bậc tam cấp, đưa tay gõ gõ lên vòng cửa.

Chẳng bao lâu sau, một hắc y hán tử xuất hiện trước cổng. Trước tiên y quan sát Nhậm Sương Bạch từ đầu chí chân, cuối cùng mới lạnh nhạt hỏi:

– Tôn giá định tìm người chẳng?

Nhậm Sương Bạch khẽ gật đầu, nói:

– Xin hỏi lão huynh, đây có phải là “Cửu Toàn đường” không?

Hán tử nhìn lại Nhậm Sương Bạch một lần nữa, hơi nhếch mép như cười mà chẳng phải cười, nói:

– Không sai! Nơi đây chúng tôi gọi là “Cửu Toàn đường”.

Nhậm Sương Bạch hỏi gặng:

– Là “Cửu Toàn đường”, sơn môn bảo địa của Hà Phi phái?

Hắc y hán tử cười nhẹ nói:

– Người nói không sai! Tôn giá tìm đến đây chẳng biết có đi đâu chi chỉ giáo?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

– Chẳng dám! Tại hạ muốn tìm một vị tiên bối, cao tánh là Thương, đại danh là Bảo Đ ồng!

Hắc y hán tử hơi ngần người một thoáng, song mục nhìn chằm chằm Nhậm Sương Bạch, lát sau mới cất tiếng nói:

– Người mà tôn giá muốn tìm chính là Chương môn nhân đời thứ ba của t ệ phái, cũng chính là gia sư. Nhưng không biết tôn giá muốn gặp gia sư vì việc gì?

Nhậm Sương Bạch tươi cười nói:

– Chẳng phải tại hạ chẳng tin tưởng lão huynh, nhưng vì việc này quan hệ trọng đại, lão huynh không thể nào giải quyết nổi. Thôi thì phiền lão huynh vào bắm lại một tiếng, để tại hạ giáp mặt quý Chương môn nhân bắm báo cho rõ ràng.

Hắc y hán tử hơi do dự một thoáng rồi gật đầu nói:

– Thôi được, tại hạ sẽ vào bắm lại với gia sư, có đi đâu danh hứ của tôn giá cũng phải cho tại hạ biết để gia sư còn chuẩn bị tiếp đãi...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tại hạ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch.

Sắc diện của hắc y hán tử chẳng có chút phản ứng nào, xem ra y vẫn chưa biết người đứng trước mặt là ai. Chỉ thấy y vội vã quay người chạy vào trong, nhưng ngay lập tức đã quay trở ra, chẳng chờ Nhậm Sương Bạch lên tiếng hỏi, y đã nói:

– Nhậm bằng hữu, mời vào khách sảnh đãi trà!

Nhậm Sương Bạch khẽ ôm quyền thủ lễ rồi cất bước đi vào bên trong.

Chàng ung dung bước theo sau lưng hắc y hán tử, bước đi nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, hoàn toàn chẳng khác gì với người sáng mắt, chính vì vậy mà đến giờ hắc y hán tử vẫn chưa phát hiện ra chàng bị khiếm thị.

Đi qua một khoảng sân rộng lát đá tảng thì song phương đã đến trước khách sảnh. Hắc y hán tử sau khi mời Nhậm Sương Bạch ngồi xuống thì vội vã lui ra. Lát sau thì một trung niên hán tử mặt tròn như trăng rằm chấp tay sau lưng đi vào. Người này từ nét mặt đến thái độ trông rất đường hoàng, giá mà được đặt ngồi ở trên bệ cao thì hoàn toàn giống một quan gia hơn là một giang hồ hào khách!

Nhậm Sương Bạch đứng dậy, khẽ nghiêng người, mỉm cười ôn tồn hỏi:

– Có phải là Thương chương môn đó không?

Người này đưa mắt quan sát Nhậm Sương Bạch một lúc rồi cất giọng lạnh nhạt nói:

– Đại sư huynh của ta đang tọa công tĩnh tu, không có thời gian để tiếp

khách, Nhậm lão đệ, người có việc gì cứ nói với ta cũng vậy thôi!

Nhậm Sương Bạch hạ giọng hỏi:

– Vậy các hạ là...

Trung niên hán tử đưa tay sờ sờ lên chiếc cổ mập nung núc mỡ của mình, dáng chẳng coi đối phương ra gì, chậm rãi nói:

– Giang Triết Phủ, “Ngân Diện Tú Tài” Giang Triết Phủ. Là lão nhị trong đệ tử đời thứ ba của “Hà Phi phái”!

Nhậm Sương Bạch “Ồ” lên một tiếng, gật gù nói:

– Thì ra là Triết tiên sinh! Thất kính! Thất kính!

Giang Triết Phủ ngẩng phịch xuống ghé đối diện với Nhậm Sương Bạch, giọng trích thượng nói:

– Lát nữa đây bọn ta còn phải đi ăn tiệc, ta chỉ cho người khoảng thời gian tàn một nén hương mà thôi. Có việc gì thì mau nói đi!

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép cười, trong bụng chàng nghĩ thầm, bữa tiệc này chắc chắn là người không thể ăn rỗi, không chỉ bữa tiệc này mà những bữa tiệc sau đó người có còn ăn được hay không còn phải coi vào vận số của người tốt hay xấu nữa!

Lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chàng vẫn mỉm cười hòa nhã nói:

– Giang tiên sinh dạy chỉ phải, tại hạ cố gắng nói sao cho ngắn gọn nhất. Nhưng trước khi đi thẳng vào vấn đề, tại hạ xin hỏi Giang tiên sinh một câu, mười ba năm trước có một vụ công án, không biết Giang tiên sinh có còn nhớ không?

Giang Triết Phủ nghe hỏi thì hơi ngần người, gương mặt tròn như trăng rằm của y như hơi dài ra. Trầm ngâm một thoáng, Giang Triết Phủ trầm, giọng nói:

– Vụ công án mười ba năm trước à? Mà vụ công án nào? Nhậm lão đệ, “Hà Phi phái” của bọn ta hàng ngày xử lý rất nhiều việc, người bất thần nhắc đến một vụ công án của mười ba năm về trước mà không nói rõ việc gì ta làm sao mà trả lời người được? Hơn nữa việc đã qua những mười ba năm rỗi...

Nhậm Sương Bạch chớp chớp mắt chậm rãi nói:

– Xin Giang tiên sinh bình tĩnh chớ có nóng ruột, việc này tuy đã qua những mười ba năm rồi, nhưng chỉ cần tại hạ nhắc lại thì tiên sinh nhất định sẽ không quên, mười ba năm với một số người thì thật là dài, nhưng đối với một số người lại mới nguyên như vết thương chưa lành miệng vậy!

Giang Triết Phủ sa sầm nét mặt nói:

– Người nói vậy là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Việc xảy ra mười ba năm trước, nhân vật chính chẳng phải là các hạ mà là đương kim Chưởng môn nhân của quý phái “Đoạt Mệnh Vô Hối” Thương Bảo Đờng.

Giang Triết Phủ trợn trừng song mục, đứng phắt dậy quát:

– Hậu sinh tiểu bối to gan dám trực tiếp kêu danh gọi húy của Chưởng môn nhân bản phái! Người đứng là thứ không biết trời cao đất dày là gì! Hừ, ngày hôm nay người không đem sự việc nói cho rõ ràng, để thử coi người đi ra khỏi “Cửu Toàn đờng” này như thế nào!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Các vị kẻ ra cũng còn chút khiêm tốn, gọi sơn môn của quý phái là “Cửu Toàn” còn cách thập toàn thập mỹ một chút xiu nữa, nếu không, sợ rằng ngày hôm nay tại hạ không thể ra khỏi đây được rồi!

Giọng nói và thái độ Nhậm Sương Bạch bình thản như không, nhưng ngữ ý thì đầy vẻ mỉa mai. Giang Triết Phủ nổi giận nói:

– Họ Nhậm kia, người không cần phải nhiều lời vô ích nữa! Người đến đây vì việc gì thì cứ nói thẳng ra đi, bất kể tốt xấu hay dở thế nào bản phái cũng nhất định bồi tiếp người đến cùng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Có một người, tại hạ nhắc tên không biết Giang tiên sinh có nhớ ra không?

Giang Triết Phủ hừ lạnh hỏi:

– Ai?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi buông từng tiếng một:

– “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ” Khuất Tịch!

Hơi ngần người một thoáng, sau đó Giang Triết Phủ bỗng phá lên cười ha hả nói:

– Ta cứ tưởng là ai, hóa ra lại là tên thất phu không biết tự lượng sức mình đến phải rước nhục vào thân ấy! Không sai! Ta vẫn còn nhớ hần, nhớ rất rõ ràng, dù rằng suốt mười ba năm qua ta chưa hề gặp lại hần nhưng chỉ cần hần lộ diện ta cũng lập tức nhận ra. Hi hi, dáng vẻ của hần ngày ấy vừa bò vừa chạy ra khỏi “Cửu Toàn đường” ta vẫn còn nhớ như in trong trí!

Nhậm Sương Bạch “Ồ” lên một tiếng nói:

– Vậy ra lần ấy lão bị dấn một trận rất thảm?

Giang Triết Phủ hồi tưởng lại ngày ấy, đây là việc mà mấy huynh đệ của y cảm thấy rất đặc ý, dù bản thân y chẳng phải là nhân vật chính trong vụ này, nhưng giờ nhắc lại y cũng không khỏi cảm thấy phẫn chấn.

Song mục Giang Triết Phủ phát xạ tinh quang, cao giọng nói:

– Sính cường ra mặt, ít ra cũng phải biết tự lượng xem mình có được bao nhiêu bản lĩnh, đánh giá xem mình có đủ vốn để dốc vào canh bạc hay không rồi mới quyết định nhúng tay vào. Hừ! Khuất Tịch tự cao tự ngạo, chẳng coi thiên hạ ra gì, hần tưởng hần là đại bá vương, ngang nhiên đến đây gây sự đòi báo oán cho Tả Kỳ Trường. “Hà Phi phái” của ta nào phải là chỗ không người mà hần muốn đến thì đến muốn đi thì đi!

Giọng Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi nói:

– Nghe đâu Tả Kỳ Trường mở một võ quán ở một thị trấn nhỏ bên bờ Thương hà, một cao thủ trong đời thứ ba của “Hà Phi phái” đến gây sự, kết quả, Tả Kỳ Trường nghệ chẳng bằng người, bị đánh cho tan tác, cả chiêu bài của võ quán cũng bị đập nát, khiến cho Tả Kỳ Trường uất ức không chịu được mới chạy đến nhờ người cậu là Khuất Tịch đòi lại công đạo. Khuất Tịch nghĩa bất dung từ mới cùng Tả Kỳ Trường đến “Cửu Toàn đường” lý luận, nào ngờ công đạo đã không đòi lại được mà còn bị đánh

cho một trận bò càng...

Giang Triết Phủ đắc ý cười lớn nói:

– Những lời người nói sai rồi! Sai hết rồi! Sao lại gọi là đến gây sự? Lưỡng ngạn Thương hà đều là địa bàn của “Hà Phi phái”. Chính nhờ có “Hà Phi phái” đại đại tương truyền nơi đây mới trở thành nơi địa linh nhân kiệt. Muốn khai đường lập quán ngay trước mắt bọn ta, ít ra cũng phải biết đi đâu đến để ra mắt xin phép bọn ta một tiếng. Chưa nói đến chuyện cho phép hay không, làm như vậy kể ra cũng là nể mặt “Hà Phi phái”, duy trì được sự tôn nghiêm của bản phái. Nếu gã họ Tả ấy làm như vậy, đối với hắn chẳng những không coi là mất mặt mà còn chứng tỏ hắn là người biết lễ nghĩa; đối với “Hà Phi phái” chúng ta, đã được người tôn trọng, đương nhiên chẳng có lý do gì mà không mượn nước đầy thuyền, vui lòng chấp thuận cho hắn khai đường lập quán. Đẳng này Tả Kỳ Trường chẳng biết làm như vậy, cậy thế Khuất Tịch coi “Hà Phi phái” chúng ta chẳng ra gì cả, cứ ngang nhiên mở võ quán nhận đồ đệ. Sau đó lại còn cùng Khuất Tịch kết bè kết lũ đến mạo phạm sơn môn của “Hà Phi phái”. Như vậy không phải mà mục hạ vô nhân thì còn gọi là gì? Hừ, Tả Kỳ Trường tưởng có Khuất Tịch là có thể đạp bằng được “Cửu Toàn đường” của “Hà Phi phái”. Hắn cũng ngu muội đến nỗi chẳng chịu nghĩ xem, “Hà Phi phái” lịch đại tương truyền, nếu chẳng có chân tài thực học thì sao có thể đứng vững được đến ngày nay? Nếu cứ để cửu nhân muốn đến thì đến muốn đi thì đi, thử hỏi “Hà Phi phái” làm sao còn có đất đứng trên giang hồ? Để cho hai người bọn chúng còn mạng ra khỏi đây kể cũng là đại từ đại bi rồi đó!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch chẳng biểu lộ cảm xúc gì, giọng bình thản nói:

– Theo như những lời của Giang tiên sinh thì việc đệ tử đời thứ ba của quý phái đạp bể chiêu bài của Tả Kỳ Trường là chỉ ý của quý phái chứ không phải là việc làm thiếu suy nghĩ của một cá nhân?

Giang Triết Phủ gật đầu khẳng định, chẳng chút e dè nói:

– Gã họ Tả đã không biết đi đâu thì bọn ta cũng cho hắn biết thế nào là lễ độ, để cho hắn biết một dải đất ở lưỡng ngạn Thương hà này là thiên hạ của “Hà Phi phái” hay là thiên hạ của Khuất Tịch! Hơn nữa mở võ quán nhận đồ đệ cũng nên có chút bản lãnh, cửa võ quán luôn mở lớn, bất kỳ lúc

nào cũng có thể có người đến ấn chứng võ công. Huynh đệ chúng ta đến để thọ giáo vài chiêu tuyệt học, nào ngờ Tả Kỳ Trường có tiếng mà không có miếng, không đập bể chiêu bài để hấn lừa gạt thiên hạ sao được?

Nhậm Sương Bạch bất ngờ nở một nụ cười quái dị, nói:

– Giang tiên sinh! Quý Chương môn nhân hạ nhục Khuất Tịch ngày ấy, không biết có từng nghĩ đến hậu quả của việc làm này ra sao không?

Giang Triết Phủ cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Ta đang rất muốn biết xem cái gọi là hậu quả ấy nó như thế nào!

Giơ ngón tay cái chỉ vào ngực mình, Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Chẳng giấu gì Giang tiên sinh, đó chính là mục đích của việc tại hạ bá kiến quý Chương môn nhân ngày hôm nay!

Giang Triết Phủ cất giọng băng lạnh nói:

– Mục đích đó là gì?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi đáp:

– Mỗi nhục mà Khuất tiên bối phải chịu mười ba năm về trước, tại hạ phải rửa sạch!

Liếc xéo Nhậm Sương Bạch một cái, Giang Triết Phủ nhếch mép như cười mà không phải cười, giọng băng lạnh nói:

– Lão đệ đài, hãy nghe lời khuyên của ta, trước khi ta lột da ngươi, rút gân ngươi, ngươi hãy biết đi đâu mà cụp đuôi rút đi cho sớm. Ngươi hãy còn trẻ, chẳng cần phải tìm đường chết sớm như vậy!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Tại hạ không nghĩ như vậy đâu, Giang tiên sinh!

Giang Triết Phủ chậm rãi nói:

– Lão đệ đài, ngươi đã gọi Khuất Tịch là tiên bối xem ra võ công của ngươi còn kém xa Khuất Tịch, đến cả hấn còn không phải là đối thủ của bản phái, lần trước không phải là đã cụp đuôi vừa bò vừa chạy đi đó sao? Với ngươi thì chẳng cần nói cũng biết, thiên hạ có câu “ngựa non chẳng biết sợ hồ”, ngươi tuy còn trẻ, nhưng cũng đã qua cái thời làm ngựa non

rồi. Người ta ai cũng chỉ có một cái mạng mà thôi, không nên xem thường nó!

Nhậm Sương Bạch đi ầm nhiên đáp:

– Giang tiên sinh, tại hạ đến đây lần này chẳng phải là không có chuẩn bị, càng không phải là vì nhất thời nóng giận. Để có hành động ngày hôm nay, tại hạ đã phải suy nghĩ rất lâu, chắc Giang tiên sinh cũng không thể ngờ được, tại hạ đã phải chuẩn bị tới chín năm cho hành động này!

Giang Triết Phủ hơi biến sắc, giọng nói nghe cũng trầm trọng hơn trước rất nhiều:

– Nói vậy, người đã chuẩn bị rất kỹ rồi...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Bởi vậy người chẳng cần phải khuyên tại hạ bỏ chạy, cũng không cần phải hù dọa, không làm xong việc tại hạ quyết chẳng chịu bỏ đi!

Giang Triết Phủ xoa xoa hai tay, nói:

– Nhưng người có nghĩ đến việc vận may của người chưa chắc đã hơn Khuất Tịch!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Tại hạ hành sự chỉ dựa vào bản lĩnh, không dựa vào vận may, Giang tiên sinh!

Giang Triết Phủ thở ra một hơi nhẹ nhẹ nói:

– Thôi được! Người đã chấp mê bất ngộ, chớ trách ta hạ thủ vô tình!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Yên tâm đi, Giang tiên sinh, sinh tử do mình, tại hạ quyết chẳng oán trách người khác!

Giang Triết Phủ đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

– Mời ra ngoài kia, người qua được cửa ải đầu tiên là ta rồi tính nữa!

Nhậm Sương Bạch vẫn ngồi bất động, hơi do dự nói:

– Oan có đầu, nợ có chủ, Giang tiên sinh. Người mà tại hạ tìm là quý

Chưởng môn nhân Thương Bảo Đĩnh, người đầu tiên phải gánh nợ thay cho người khác? Đao kiếm vô tình, lỡ có sơ thất gì có hối cũng không kịp.

Giang Triết Phủ cất tiếng cười âm trầm nói:

– Nhậm lão đệ, người chẳng cần đánh giá mình quá cao như vậy. Giữa ta và người, ai sẽ sớm một bước đi gặp tổ tông cũng khó nói trước lắm. Người cứ qua được cửa ải đầu tiên là ta, Chưởng môn nhân bản phái nhất định sẽ siêu độ cho người. Chỉ sợ người qua không được cửa ải này, làm gì có cơ hội múa may trước mặt đại sư huynh ta?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Giang tiên sinh đã nói như vậy, tại hạ đành phải đắc tội!

Khoát tay chỉ ra ngoài, Giang Triết Phủ cao giọng nói:

– Mời ra phía trước động thủ!

Hai người lần lượt bước ra khỏi đại sảnh, trước sân chẳng biết từ khi nào đã có năm người đứng xuôi tay chờ đợi. Khi hai người vừa xuất hiện nơi cửa thì bốn bên tường đã vụt sáng ánh đuốc. Ánh đuốc sáng rực nhảy nhót làm cho bóng người ở trong sân cũng chao đảo, lúc đậm lúc nhạt.

Chỉ nhìn hiện trường cũng có thể thấy “Hà Phi phái” đã có sự chuẩn bị trước, Giang Triết Phủ hiện thân chẳng qua chỉ là một nước cờ tiên lễ hậu binh mà thôi. Thậm chí Nhậm Sương Bạch còn hoài nghi, có thể ngay khi chàng gõ cửa báo danh thì đối phương đã âm thầm sắp xếp phương sách đối phó với chàng rồi!

Giang Triết Phủ làm ra vẻ nhàn hạ, cũng chẳng giới thiệu những người có mặt với Nhậm Sương Bạch, chỉ thấy y đứng sang một bên, khẽ phát ống tay áo, chậm rãi ngược mặt lên, nói:

– Người nói đi, người muốn đấu theo cách nào?

Hai mắt Nhậm Sương Bạch nhìn thẳng về phía trước, giọng đều đều nói:

– Chẳng cần phải qui định cách thức này nợ cho phiên toái, Giang tiên sinh, thập bát ban võ nghệ cứ tùy tiện vận dụng, miễn sao thanh toán được đối phương xem như là thành công. Làm như vậy để khỏi lo lắng về việc lấy sở trường của mình để đối phó với sở đoản của đối phương.

Hừ lạnh một tiếng, Giang Triết Phủ lạnh lùng nói:

– Ý của người là song phương cứ việc phát huy hết sở học của mình để đối phó với đối phương?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Không sai!

Một hán tử gầy đét da vàng như nghệ, dưới cằm để hai chòm râu chuột đứng trong hàng bỗng bước ra ngoài, song mục nhìn chăm chăm Nhậm Sương Bạch, nhưng lại nói với Giang Triết Phủ:

– Nhị sư huynh, giết gà chẳng cần dùng đến dao mổ trâu, tên này để tiêu đệ thanh toán cho!

Giang Triết Phủ gật đầu “Ừ” một tiếng, nói:

– Người ta nói “thiện giả bất lai, lai giả bất thiện”, lão thất, người hãy cẩn thận mà hành sự!

Hán tử gầy đưa tay sờ bộ râu lơ thơ dưới cằm, cất tiếng cười âm âm nói:

– Nhớ lại ngày ấy, chiêu bài của Tả Kỳ Trường do chính đệ đập nát, đêm nay không ngờ lại gặp chuyện liên quan. Tiêu đệ là người ếm bùa, nay cũng do tiêu đệ giải bùa, nếu không giải được sẽ nhờ đến đại giá của nhị sư huynh cũng không muộn!

Giang Triết Phủ ngấm ngầm lưu ý, nói:

– Người ta đã không phải là Tả Kỳ Trường, hơn nữa lần trước người đến tìm họ Tả, nay người ta lại tìm đến sơn môn của chúng ta!

Hán tử gầy hơi rút rút vai, cười ngạo nghệ nói:

– Việc sau đó chẳng phải là cũng có người tìm đến đây đó sao? Khuất Tịch và Tả Kỳ Trường hưng sư vấn tội, nhưng kết quả thì sao? Không phải là cả hai đều vừa bò vừa chạy tháo thân đó sao? Nhị sư huynh, chúng ta khai môn lập phái, đâu để cho thiên hạ ai muốn hù dọa thế nào cũng được!

Giang Triết Phủ trầm giọng nói:

– Dù gì thì cẩn thận vẫn hơn!

Hán tử gầy ôm quyền nói:

– Nhị sư huynh yên tâm đi, tiêu đề xưa nay không có thói quen ỷ lại!

Nhậm Sương Bạch nãy giờ im lặng, đứng nghe đối phương nói chuyện với nhau, thần thái chàng an nhàn chững như đang đứng chờ bằng hữu chứ chẳng phải sắp bước vào cuộc đấu sinh tử.

Hán tử gầy quay lại nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Bằng hữu họ Nhậm?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Tại hạ Nhậm Sương Bạch!

Hán tử gầy nhăn răng cười nói:

– Rất lạ tai! Bất tài Mã Đức Quang, “Đặng Vân Bộ” Mã Đức Quang.

Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Vậy ra võ quán của Tả Kỳ Trường là do các hạ đập bằng phải không?

Mã Đức Quang hơi nhướng đôi mày nhạt thếch, gật đầu đáp:

– Chính ta, mở võ quán mà không có bản lĩnh thì mở làm gì? Nếu ta không làm vậy thì sớm muộn gì cũng có người khác làm. Nhưng võ quán của hãn ngang nhiên mở trên đất này, “Hà Phi phái” đương nhiên là không thể làm ngơ được rồi. Hạng giá áo túi cơm ấy, cút càng sớm càng tốt, nếu để lâu e rằng võ lâm đờng đạo chê cười “Hà Phi phái” chúng ta bất tài vô dụng, ngay cả hạng như họ Tả ấy mà vẫn có chỗ đứng ở lưỡng ngạn Thương hà!

Nhậm Sương Bạch thu hay tay vào ống tay áo, chậm rãi nói:

– Xem ra giờ thì Mã thất gia cũng định kêu tại hạ cút càng sớm càng hay chứ gì?

Sắc diện Mã Đức Quang lập tức sa sầm xuống, giọng âm lạnh nói:

– Người nói đúng rồi đó! Có bao nhiêu bản lĩnh cứ giở ra đi!

Một đạo ngân quang sáng rực được điểm xuyên bằng một vết đỏ hồng như máu nhằm ngay mặt Mã Đức Quang xẹt tới. Dao quang lạnh toát chòn

vòn sát khí, khiến cho tất cả những người có mặt đều nghe lạnh toát toàn thân.

Đao quang vừa xuất hiện, thân hình Mã Đức Quang cũng bay vọt lên không, miệng vẫn còn nói mĩa:

–Ồ, kẻ ra cũng khá nhanh!

Luồng hàn quang bất thần vỡ ra, hóa thành ngàn vạn hàn tinh, trông giống như một trận tuyết bị gió thổi bạt về phía Mã Đức Quang. Mã Đức Quang chẳng còn thời gian để mà kêu lên nữa, hai cánh tay chấn động liên hồi, hai chân cũng đạp liên tục vào khoảng không, thân hình y liên tiếp bị một lực đẩy vô hình đẩy vọt lên không, quả không hổ với ngoại hiệu “Đăng Vân Bộ”!

Nhậm Sương Bạch thu miến đao lui ra, tay cầm đao xuôi xuống đất, tỏ ý không thừa cơ thắng thế mà truy sát đối phương. Nhưng thái độ của chàng càng làm cho cử chỉ của Mã Đức Quang trở nên lôi thôi lếch thếch đến tội nghiệp!

Mã Đức Quang từ trên không lộn người đáp xuống đất, gương mặt vốn vàng như nghệ của y bỗng trở thành màu vàng tía trông rất quái dị. Song mục y mở lớn trừng trừng nhìn Nhậm Sương Bạch, giữa nét phẫn nộ và then thùng chen lẫn sự ngạc nhiên cực độ.

Giang Triết Phủ đứng bên cạnh đó cũng không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người. Ngay từ đầu y không hề đánh giá thấp Nhậm Sương Bạch, nhưng thân thủ đối phương cao siêu đến như thế này thì thật là vượt quá xa sự suy đoán của y. Đao pháp nhanh nhẹn mạnh mẽ, chiêu thức huyền diệu hiểm ác, có thể nói đây là lần đầu tiên y mới được chứng kiến thứ đao pháp huyền kỳ hung hiểm đến như vậy. Giờ thì y đã cảm nhận được rằng, việc đêm nay, y và mấy vị sư đệ không thể nào giải quyết êm đẹp được.

Mã Đức Quang nhổ một bãi nước bọt xuống đất, cao giọng quát:

–Đưa can cho ta!

Một tên hán tử chạy tới, hai tay dâng lên một chiếc trường can. Can dài đến chín thước, to ước bằng cánh tay trẻ con, thân can bằng thứ mây già đen bóng, thoạt nhìn cũng đủ biết đây là thứ binh khí rắn chắc và mạnh mẽ. Thứ binh khí làm bằng cây mây thế này đánh trúng người vết thương

không nhìn thấy nhưng luôn làm tổn hại đến gân cốt, có thể nói là loại binh khí vô cùng âm độc!

Nhậm Sương Bạch không nhìn thấy rõ ràng hình dáng của đàng can, nhưng chàng biết rõ tuyệt kỹ bất truyền của “Hà Phi phái” là “Đại Lưu can”, Mã Đức Quang đã dụng đến can để giao đấu cũng có nghĩa là dốc hết túi vào trận đấu rồi!

Giang Triết Phủ trầm giọng nói:

– Lão thất! Phải thật thận trọng mới được!

Mã Đức Quang nghiêng răng nói:

– Mẹ nó, phen này coi thử họ Nhậm có tài ba đâu sáu tay gì cho biết!

Nhậm Sương Bạch chầm chậm giơ tay lên, lưỡi miến đao mềm oặt bỗng “oang” một tiếng thẳng đuột ra, mũi đao khẽ hếch lên trời, vệt màu đỏ trên thân đao phát ra ánh sáng đỏ rực, tưởng chừng như nó sắp bay vọt ra khỏi thân đao!

Mã Đức Quang nghiêng răng quát:

– Mẹ nó! Đi mà hù cha người!

Đàng can “vụt” một tiếng, hoành ngang quét tới, lực đạo trầm trầm, có thể đánh nát cả bia đá, lại còn nhanh nhẹn vô cùng. Tuyệt kỹ trấn sơn của “Hà Phi phái” quả nhiên danh bất hư truyền!

Miến đao của Nhậm Sương Bạch chém xéo xuống một nhát, “choang” một tiếng, đầu can hơi trầm xuống, nhưng ngay lập tức như con linh xà, phóng ngược lên, điểm ngay ngực trái Nhậm Sương Bạch!

Chỉ thấy thân hình Nhậm Sương Bạch lui ngược ra phía sau, Mã Đức Quang cất tiếng cười lạnh lạnh, hai tay nắm lấy thân can khẽ rung một cái, thân can lập tức dợn sóng, xé gió vùn vụt. Thoáng chốc chỉ thấy can ảnh tầng tầng lớp lớp như sóng Trường Giang nhằm người Nhậm Sương Bạch cuộn tới!

Gần như đồng thời, vệt màu đỏ trên thân đao bỗng sáng rực lên, ánh đao loang loáng, mười bảy đao gần như cùng lúc chém ra, đánh dạt can ảnh ra ngoài, đồng thời một luồng đao quang tiếp sau đó chém xẹt ra, trông như một ngôi sao xẹt ngang lưng trời, kéo thành một vệt dài trong màn

đêm!

Mã Đức Quang rú lên một tiếng, thân hình lão đảo liên tiếp thoái lui bốn năm bước, má trái bị chém bay một mảng thịt lớn cùng một chiếc vành tai! Máu tươi chảy tràn ra khắp mặt, dưới ánh đuốc bập bùng trông đáng điếu y lúc này gớm ghiếc như quỷ sứ.

Giang Triết Phủ xông ra phía trước, tay run rẩy chỉ mặt Nhậm Sương Bạch nghiêng răng trèo trẹo, mắng:

– Người đứng là tâm địa hiểm ác, tuyệt tình tuyệt nghĩa, trong mắt người có còn “Hà Phi phái” chúng ta nữa không?

Nhậm Sương Bạch buông xuôi tay, mũi đao rũ xuống đất, chậm rãi nói:

– Giang tiên sinh, giữa tại hạ và quý phái chẳng có tình nghĩa chi cả, tại hạ cũng chẳng mong níu kéo tình nghĩa với quý phái. Mặc khác, trong khi giao đấu, việc liên quan đến sinh tử t ần vong, đương nhiên là không thể có dạ từ bi của Bồ Tát được. Tuy nhiên, ít nhiều gì tại hạ cũng đã hạ thủ lưu tình, bằng không, với một đao đó tại hạ hoàn toàn có thể chém đứt một nửa cái đầu của tôn sư đệ chứ không chỉ có một cái vành tai và một ít da mặt như vậy!

Giang Triết Phủ mặt đỏ rục, nghiêng răng kèn kẹt chỉ mặt Nhậm Sương Bạch quát:

– Người đừng đắc ý sớm, Nhậm Sương Bạch! Nói cho người biết, ngày hôm nay người có đi không về “Ngân Diện Tú Tài” Giang Triết Phủ này dù có mất mạng cũng th ề phải băm vằm người thành muôn mảnh mới hả dạ!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Giang tiên sinh, lời của các hạ thật chẳng có y nghĩa gì cả! Với thân phận và địa vị của các hạ trong “Hà Phi phái”, nói những lời như vậy, người không tự thấy nông cạn thô thiển hay sao?

Phía bên kia đã có người băng bó vết thương cho Mã Đức Quang. Việc băng bó vừa hoàn tất, Mã Đức Quang nghiêng răng kèn kẹt chen lời:

– Nhị sư huynh! Bất kể thế nào chúng ta cũng không thể để cho họ Nhậm còn sống mà ra khỏi cửa “Cửu Toàn đường”. Bản thân tiểu đệ bị

nhục là chuyện nhỏ, thanh danh của “Hà Phi phái” mới là chuyện lớn!

Cơn cu ồng nộ làm cho gương mặt Giang Triết Phủ biến dạng, cắn hận nói:

– Các người chờ đó, để coi ta trừng trị hẳn thế nào!

Ngay lúc ấy thì một bóng người từ bên trong chầm chậm đi ra. Người này thân hình cao lớn như một ngọn tháp, nhưng bước đi thật nhẹ nhàng, chẳng phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Hồi thứ 4: Đoạn Trường Kiến Hông

Nhậm Sương Bạch chầm chậm quay mặt về phía người cao lớn vừa xuất hiện, từ trong bản năng, một lời cảnh giác vang lên. Chàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng trực giác đã nói cho chàng biết, mối nguy lớn nhất đã xuất hiện.

Người vừa xuất hiện có thân hình cực kỳ cao lớn, đôi mày rậm như chổi xể, mũi to miệng lớn, gương mặt hàm chứa một oai lực thâm trầm, kiên định tựa như đúc bằng đồng đen, một đôi mục quang trầm trầm nhìn thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, chừng như quang cảnh bày ra trước mắt chẳng có liên quan gì đến bản thân y vậy.

Giang Triết Phủ phóng một bước lớn đến trước mặt người vừa xuất hiện, lớn tiếng nói:

– Đại sư huynh, đại sư huynh! Cuối cùng thì đại sư huynh cũng đã tới! Tên tiểu tử này họ Nhậm, chẳng biết từ lỗ đất nẻ nào chui lên, nói là đến đây để rửa nhục cho Khuất Tịch! Đại sư huynh coi, chỉ với ba ngón nghề mèo quào của hắn mà cũng dám đả thương lão thất, cắt mất một cái vành tai!

Không sai! Nhân vật thâm trầm, lâm nguy bất loạn này chính là Chương môn nhân đời thứ ba của “Hà Phi phái”, “Đoạt Mệnh Vô Hối” Thương Bảo Đĩnh, cũng là nhân vật chính làm cho Khuất Tịch nhục đến suốt đời không quên mười ba năm về trước!

Khẽ khoát tay tỏ ý bảo Giang Triết Phủ không cần phải nói nữa, Thương Bảo Đĩnh dừng chân trước mặt Nhậm Sương Bạch, cất giọng trầm hùng nói:

– Lão đệ đài, người nói đến để rửa nhục cho Khuất Tịch?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người, gật đầu nói:

– Lần thảm bại nơi sơn môn của quý phái mười ba năm về trước đối với Khuất tiển bối mà nói là một mối nhục to lớn, suốt đời khó quên tựa như cái gai dưới lưng. Mối nhục này còn chưa rửa sạch ngày nào là ngày ấy lão ăn không ngon ngủ không yên giấc. Tại hạ thọ ân giáo hối của Khuất tiển bối, nay làm việc này coi như chia sẻ chút ưu phiền trong lòng lão, nghĩa bất dung từ ...

Thương Bảo Đĩnh trầm giọng hỏi:

– Vậy ra người là đồ đệ của lão?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Giữa tại hạ và Khuất tiển bối thực ra là sư đồ nhưng lại không có danh phận sư đồ.

Song mục Thương Bảo Đĩnh thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi:

– Nói vậy nghĩa là sao?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Việc này nói ra đông dài, hơn nữa lại là chuyện riêng tư giữa tại hạ và Khuất tiển bối, thiết nghĩ cũng chẳng cần phải nói làm gì.

Thương Bảo Đĩnh lại hỏi:

– Vậy tại sao Khuất Tịch không tự mình đến đây?

Nhậm Sương Bạch đáp:

– Chẳng giấu gì Thương chưởng môn, nhiều năm trước Khuất tiển bối vì bị người ta ám toán nên đã bị bán thân bất toại. Lão không thể tự đến đây, đành phải để tại hạ đến thay.

Thương Bảo Đĩnh giọng vẫn trầm trầm nói:

– Người nói võ công của người là do Khuất Tịch truyền thụ?

Nhậm Sương Bạch hơi trầm ngâm nói:

– Có một vài công phu do chính Khuất tiển bối truyền thụ.

Gương mặt Thương Bảo Đĩnh thoáng hiện một nét cười quái dị, nhưng ngay lập tức sắc diện trở lại nét trầm trầm như cũ, nói:

– Xem ra võ công của Khuất Tịch đã thăng tiến rất nhiều rồi!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Một người tàn phế bán thân bất toại, sinh hoạt đi đứng còn khó khăn, nói gì đến việc tinh tiến võ công?

Thương Bảo Đĩnh “Ồ” một tiếng nói:

– Nếu võ công của Khuất Tịch truyền thụ cho người chẳng qua chỉ là vài ngón của y năm xưa thì, lão đệ đài, lão phu khen người là người có nghĩa khí, nhưng con người của Khuất Tịch theo lão phu biết, chẳng đáng để cho người lấy tánh mạng của mình ra để mà đùa giỡn!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Biết rõ trong núi có hổ, nhưng lại cứ đi thẳng vào trong núi, tại hạ muốn xem xem mình có may mắn ra khỏi núi được không!

Thương Bảo Đĩnh hơi do dự một thoáng, chùng như lão có ý tiếc cho nghĩa khí của Nhậm Sương Bạch dùng không đúng chỗ, chậm rãi nói:

– Lão đệ đài, tằm cừu tuyết hận hay báỉ sơn luận võ đều phải dựa vào chân tài thực học, không thể trông chờ vào may rủi được. Người mong chờ vào vận may của mình, e rằng phải thất vọng mà thôi.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nếu đúng như vậy thì tại hạ đành phải trách mình vận bạc mà thôi!

Giang Triết Phủ không còn nhẫn nại được nữa, lớn tiếng nói:

– Đại sư huynh, sư huynh đã nghe rồi đó. Tên tiểu tử này coi lòng nhân ái của đại sư huynh như rác rưởi, hạng người chẳng biết thơm thối này nói nhiều cũng mất công mà thôi!

Gương mặt Thương Bảo Đĩnh vẫn trầm trầm, dường như con người này chẳng còn biết đến thất tình lục dục nữa. Lão trầm giọng nói:

– Lão nhị, người thọ giáo Nhậm lão đệ đài vài chiêu đi!

Giang Triết Phủ vội vàng gật đầu nói:

– Vốn là đã nói trước với hấn như vậy. Hấn không qua được cửa ải của tiểu đệ thì đừng hòng có cơ hội thọ giáo đại sư huynh!

Thương Bảo Đờng nói:

– Người động thủ phải cẩn thận một chút, ta thấy Nhậm lão đệ đài không giống như người chỉ biết trông chờ vào may rủi!

Giang Triết Phủ nghiêng rắng nói:

– Tên tiểu tử này miệng thì ăn nói khách khí nhưng hạ thủ thì tàn độc vô song, tiểu đệ đã nhìn thấy từ lâu rồi!

Thanh miến đao trong tay Nhậm Sương Bạch bỗng “oang” một tiếng thẳng đuột ra, nhưng ngay lập tức đã mềm rũ xuống như bình thường. Tuy nhiên, Giang Triết Phủ cũng giật mình kinh hãi, thoái lui ra xa hai ba bước.

Chừng định thần nhìn lại thấy thanh miến đao đã rũ trở xuống thì nổi giận mắng:

– Tên tiểu tử thối kia! Người hù dọa cha người đó à?

Nhậm Sương Bạch không hề tỏ ý nóng giận, chỉ khẽ nhếch mép cười nói:

– Tại hạ chẳng qua chỉ muốn làm cho thân đao hoạt động tí chút vậy thôi, không ngờ lại làm kinh động đến Giang tiên sinh, thật đắc tội!

Giang Triết Phủ cảm hận đến cực điểm, nghiêng rắng kèn kẹt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Nhậm Sương Bạch mới hả dạ. Chỉ thấy y giơ tay phải lên, lập tức đã có người hai tay dâng đặng can đặt vào tay y. Đặng can đã ở trong tay, Giang Triết Phủ vận lực huy động, đặng can xé gió vù vù, lực đao xem ra mạnh mẽ vô cùng.

Nhậm Sương Bạch đứng yên bất động, thần thái an nhàn như đứng xem Giang Triết Phủ biểu diễn can pháp. Phía bên kia Giang Triết Phủ đỏ mặt tía tai, huy động can vù vù, dáng điệu hung hãn như hổ đói. Nội nhìn tư thế, ai cao ai thấp, ai thắng ai bại, không cần đánh cũng đã biết.

Xảy nghe tiếng quát vang như sấm, Giang Triết Phủ như một cơn lốc lao tới, thân can thẳng đuột nhằm Mi Tâm huyết Nhậm Sương Bạch kích tới.

Khi Nhậm Sương Bạch vừa nhích động thân hình thoái hậu thì đầu can bỗng rung lên, thoáng chốc đã hóa thành mười ba vùng âm ảnh, bao trùm khắp mười ba nơi yếu huyết trên người Nhậm Sương Bạch.

Miến đao “oang” lên một tiếng, chọt hóa thành một tấm lưới bằng ngân quang bao bọc khắp người Nhậm Sương Bạch, đầu can chạm vào mảnh lưới quang ảnh vang lên tiếng kêu trền đục.

Giang Triết Phủ lại quát lớn một tiếng, thân hình đột ngột nhảy xéo sang bên phải, chân chưa chấm đất thì “vù” một tiếng, đằng can đánh bốp xuống đất, thân hình của Giang Triết Phủ đột ngột bắn lên cao, từ trên cao đằng can hóa thành một tấm lưới trùm xuống đầu Nhậm Sương Bạch, thân can mang theo kinh khí sấm sét, khí thế kinh nhân!

Thân hình Nhậm Sương Bạch loang loáng di chuyển trong khoảng không chật hẹp giữa màn can ảnh, mỗi lần đầu can điểm xuống chỉ sượt ngang y phục chàng mà lướt qua. Thân pháp cao diệu đến bậc này thì đừng nói là người khiếm thị, ngay cả người sáng mắt cũng chẳng mấy ai có được!

Thương Bảo Đổng đứng bên ngoài lượt trận, song mục trừng trừng nhìn vào trường đấu, chọt nghe lão quát lớn:

– Lão nhị cẩn thận! Người ta đang chờ lúc ngươi hoán khí để phản công đó!

Lời Thương Bảo Đổng chưa kịp dứt thì một làn quang ảnh đỏ rực như máu xẹt tới, khí thế trông chẳng khác gì phi tiễn quán nhật hướng thẳng cửu hư, màu đỏ sáng rực khiến người nhìn mở mắt không ra; cùng lúc, một làn ngân quang trắng toát cũng xẹt ra.

“Đoạn Trường Hồng” một đã hóa thành hai!

Giang Triết Phủ cố hết sức bình sinh huy động đằng can để gạt đỡ, nhưng đầu can vừa mới cất lên thì một tảng thịt nơi đầu vai đã văng lên không, tiếp đó lưng áo bị tóm chặt, một đạo kinh lực cực kỳ mãnh liệt ném văng thân hình y ra phía sau, thân hình lộn mấy vòng trên không trung, mượn thế điểm đầu can xuống đất mới gắng gượng đáp xuống đất mà không bị té nhào.

Người kịp thời giải cứu cho Giang Triết Phủ chính là Thương Bảo Đổng.

Nếu không nhờ Thương Bảo Đổng ném người y ra phía sau thì sự tổn thất của Giang Triết Phủ không chỉ là một tảng thịt cỡ hai cân nơi vai, chưa

biết chừng còn bị nặng hơn cả Mã Đức Quang nữa!

Không để ý đến vết thương máu chảy xối xả nơi vai, Giang Triết Phủ chỉ mặt Nhậm Sương Bạch, nghiêng răng nói:

– Tên tiểu tử thối này không chỉ đến gây sự, ý đồ của hắn là đập nát chiêu bài “Hà Phi phái” của chúng ta! Đại sư huynh xem, đao pháp tà môn ác bá của hắn, Khuất Tịch làm sao mà dạy nổi!

Thương Bảo Đĩnh nhìn như dán mắt vào mặt Nhậm Sương Bạch, giọng thâm trầm nói:

– Nhậm lão đệ đài, đao chiêu vừa rồi có phải là chiêu thứ hai trong “Kiếp Hình tứ thuật” gọi là “Phân Hồn Liệt Phách” không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu khen:

– Thương đại chưởng môn kiến văn quảng bác, cao nhân quả nhiên là cao nhân, có người nói năng lớn lối giả làm cao nhân nhưng vẫn không sao giống được! Thương đại chưởng môn, tại hạ thi triển bộ đao pháp này đã có hơn trăm bản, nhưng có thể nhìn ra lai lịch của nó chỉ có hai ba người. Nhân lực của các hạ thật cao minh, bội phục! Bội phục!

Thương Bảo Đĩnh được khen nhưng gương mặt chẳng chút vui mừng, ngược lại càng thâm trầm hơn. Giọng lão vẫn trầm trầm nói:

– Pho đao pháp này là một tuyệt kỹ bí truyền của “Thiên Mục phái”, đao pháp tinh tuyệt, hiểm ác vô song, nhưng nghe đâu thất truyền đã lâu, hơn trăm năm nay chưa thấy xuất hiện trên giang hồ. Lão đệ đài, theo lão phu thì Khuất Tịch không có được bản lãnh để có thể truyền thụ pho đao pháp này cho người!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Duyên kỳ ngộ luôn vượt ra ngoài mọi suy đoán của con người, pho đao pháp này đúng là Khuất tiên bối truyền thụ cho tại hạ!

Thương Bảo Đĩnh nói:

– Người nói Khuất Tịch đã bị bại liệt nửa người, y làm sao có thể truyền thụ đao pháp cho người?

Nhậm Sương Bạch đáp:

– Bí kíp có đờ hình chú giải, lại có Khuất ti ền bối ở bên cạnh chỉ điểm các yếu quyết, lãnh hội tinh túy của đao pháp chẳng phải là việc quá khó.

Thương Bảo Đ ồng hơi nhú mào nói:

– Người nghiên luyện “Kiếp Hình tứ thuật” tất phải bị khí huyết nghịch mạch, lực phản huyết kết, lãnh hội được tinh túy của đao pháp tất song mục phải mù lòa, không lẽ người cũng bị khiếm thị?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút mặc cảm, gật đầu nói:

– Không sai, tại hạ là một tên mù!

Thương Bảo Đ ồng đưa mắt nhìn vào song mục Nhậm Sương Bạch, giọng hơi kích động nói:

– Vì môn công phu tà phái này mà người cam chịu hy sinh đôi mắt của mình, lão đệ đài, xem ra người là người đã từng nếm trải hận thù.

Nhậm Sương Bạch nở một nụ cười quái dị nói:

– Thương đại chưởng môn thấu triệt nhân tình thế thái, chẳng có đi ều gì có thể giấu được pháp nhãn của các hạ, thiết nghĩ các hạ cũng biết được nỗi khổ tâm của một người tàn phế!

Thương Bảo Đ ồng lắc đầu nói:

– Người tàn mà không phế, lão đệ đài, người chẳng những không phế mà còn là một sát thủ cực kỳ đáng sợ nữa!

Đôi môi Nhậm Sương Bạch mấp máy, dường như muốn nói đi ều gì đó nhưng lại thôi.

Thương Bảo Đ ồng ngoắc tay, cũng lại một người hai tay dang lên một chiếc đ ằng can. C ần đ ằng can trong tay, thân hình Thương Bảo Đ ồng bắt đầu ch ần ch ậm di chuyển, song mục lão không lúc nào rời khỏi thanh miến đao trong tay Nhậm Sương Bạch.

Thanh miến đao mềm nhũn như một dải lụa rũ xuống, toàn thân Nhậm Sương Bạch như một chiếc hồ thu phẳng lặng, sâu thẳm, u tịch, không ai biết được bên trong đó chứa đựng những gì, nông sâu ra sao, khi nào thì sẽ nổi phong ba.

Phía bên kia Thương Bảo Đ ồng sau một lúc di chuyển quanh người

Nhậm Sương Bạch, bất thành đằng can bỗng hóa thành một quả cầu quang ảnh, quả cầu ban đầu rất lớn, nhưng ngay lập tức thu hẹp nhưng lại bao trùm lên toàn bộ những nơi yếu hại trên người Nhậm Sương Bạch!

Miến đao nhanh như chớp chém ra, toàn nhằm vào đầu đằng can mà chém thẳng xuống. Những tiếng leng keng trầm đục phát ra liên hồi, tóe lửa rợp trời. Lưỡi đao chẳng những không chém đứt được đằng can mà còn bị dội ngược trở ra như chém phải một quả bóng da bơm căng.

Nhậm Sương Bạch thu đao nhảy lui năm bước!

Thân hình Thương Bảo Đĩnh vươn tới trước, ba mươi chín can hợp thành một can, từ bốn phương tám hướng như những trận cuồng phong bão vũ ào ào đổ xuống người Nhậm Sương Bạch!

Ba mươi chín can ấy hợp thành một tấm lưới, một tấm lưới được dệt bởi kinh lực hùng hậu và cương khí mãnh liệt từ trên cao chụp xuống. Thân hình Nhậm Sương Bạch di chuyển loang loáng giữa những mắc lưới, hệt như một con cá kình đang tìm đường thoát ra khỏi tấm lưới đang vây bọc nó.

Giang Triết Phủ đứng bên ngoài trông thấy thế trận như vậy thì vô cùng hứng khởi, quên cả vết thương còn chưa hết rỉ máu của mình, lớn tiếng hét:

– Đại sư huynh! Tuyệt lắm! Phen này cho tên tiểu tử này cũng vừa bò vừa chạy như Khuất Tịch năm xưa!

Giang Triết Phủ còn đang hét thì thân hình Nhậm Sương Bạch đã đột ngột di chuyển vòng quanh, thoáng chốc thân hình chàng hóa thành bảy nhân ảnh, bảy nhân ảnh hư hư thực thực tỏa ra bảy hướng khác nhau, đằng can vẫn bao trùm bên ngoài nhưng đã bị mất đối tượng tấn công, bởi bảy hình nhân ấy chẳng ai biết được đâu là hư ảnh đâu là thực thể.

Nhưng Thương Bảo Đĩnh quả không hổ danh là tôn sư của một phái, thân hình Nhậm Sương Bạch vừa phân hóa thì lão đã thu can đứng bất động, lấy bất biến ứng vạn biến. Bảy đạo hàn quang từ bảy hình nhân đồng loạt kích ra, tạo thành một vòng vây quang ảnh, mang theo kinh khí xé gió vi vu nghe rợn người.

Không sai, đây chính là đệ nhất thuật của “Kiếp Hình tứ thuật”, “Thất

Ma Tát Vãng”!

Thương Bảo Đờng bỗng quát lên một tiếng như sư tử hống, bảy can đờng loạt kích ra nghênh đón bảy luồng hàn điện, chỉ thấy thân can rung động liên hồi, bảy tiếng vang trầm đục gần như đờng loạt vang lên, lửa bắn tung tóe, thân hình Thương Bảo Đờng bị sức phản chấn hơi lui xéo về phía sau nửa bước.

Ngay lúc đó, hai luồng quang ảnh một đỏ rực một trắng toát đờng loạt kích ra! Đây chính là đệ nhị thuật của “Kiếp Hình tứ thuật”, “Phân Hồn Liệt Phách”!

Đằng can điềm mạnh xuống đất, thân hình Thương Bảo Đờng bay vọt lên không, trong khi thân hình Thương Bảo Đờng vừa cất lên thì lão cũng xoay người quét ngược lại một can, khí thế hung mãnh hiểm ác dị thường.

Nhưng hai luồng quang ảnh một đỏ một trắng vừa lóe lên đã lập tức biến mất, cơ hồ hai luồng quang ảnh còn chưa kịp tan biến trong mắt mọi người thì nó lại xuất hiện lần thứ hai, đằng can vừa quét một thế vào khoảng không đã vội vã quay về múa thành một vòng quang ảnh bao bọc quanh người, đờng thời thân hình Thương Bảo Đờng nhanh như chớp nhảy lui về phía sau, nhưng đã muộn mất một chút, máu bay vọt lên không, ánh đuốc rơi vào làm cho màu máu trở nên đỏ độc đến rợn người. Sau lưng Thương Bảo Đờng xuất hiện hai vết thương song song đều đặn, mỗi vết dài bảy tám tấc.

Sau khi đáp xuống đất, Thương Bảo Đờng hơi đưa hai tay tới phía trước, chân tấn hình chữ bát, giữ vững được trọng tâm, không làm cho tư thế trở nên khó coi thêm. Lão đứng chết lặng, hai tay nắm chặt đằng can, đôi môi mím chặt, không nói không rằng, chỉ có điếu không giữ được gương mặt khỏi co rút biến dạng và ngực phập phồng hơi thở nặng nề.

Giang Triết Phủ vội vàng chạy tới, kêu lên:

– Đại sư huynh, tên tiểu tử họ Nhậm này lòng dạ hiểm ác, dám cả gan ám toán đại sư huynh!

Mấy tên đệ tử đời thứ ba của “Hà Phi phái” còn lại lập tức di chuyển đứng thành thế bao vây Nhậm Sương Bạch vào giữa, rõ ràng chúng chuẩn bị cho một cuộc quần đấu!

Thương Bảo Đồng thở dài, cất tiếng khàn khàn nói:

– Không cần phải dát vàng lên mặt ta nữa, lão nhị, người cũng nhìn thấy rõ mà, đó là chân bản lãnh chứ chẳng phải là ám toán!

Giang Triết Phủ nghiêng răng cắn hận nói:

– Mặc kệ đó là chân bản lãnh hay là giả bản lãnh, gã họ Nhậm đã đập bẻ chiêu bài đập đổ sơn môn của “Hà Phi phái” chúng ta, mỗi nhục to lớn như vậy chẳng thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy được! Ngày hôm nay dù sư huynh đệ ta có phải mất mạng cũng nhất quyết cùng tên tiểu tử này qu ân thảo đến cùng!

Thương Bảo Đồng giọng trầm trầm nói:

– Có nhục thì phải rửa, có hận thì phải báo, nhưng không phải bây giờ. Lão nhị, bây giờ không phải lúc!

Giang Triết Phủ không dẫn nổi cơn cuồng nộ đang thiêu cháy tâm can, y động đặng cang xuống đất bình bình, nghiêng răng nói:

– Sao lại không phải lúc! Đại sư huynh, ở ngay trên lãnh địa của chúng ta, ở ngay trong “Cửu Toàn đường” của chúng ta, xung quanh toàn là người của chúng ta, đây chính là lúc mà chúng ta báo thù tuyết hận. Không lẽ chúng ta cũng phải chờ đến mười ba năm sau?

Thương Bảo Đồng vẫn trầm tĩnh như Thái sơn, chậm rãi nói:

– Ta có lý của riêng ta, lão nhị, không sai chạy vào đâu được, người đừng cãi lời ta!

Giang Triết Phủ vẫn chưa chịu thôi, giậm chân nói:

– Đại sư huynh, nếu để cho hắn ra đi, tin này truyền ra ngoài, mai này “Hà Phi phái” của chúng ta làm sao còn đất đứng trên giang hồ? Đại sư huynh làm sao còn dám nhìn mặt mọi người? Vì danh dự của bản phái, vì thanh danh của đại sư huynh, chúng tiểu đệ dù chết cũng phải giết hắn!

Thương Bảo Đồng thở dài nói:

– Lão nhị, người đã từng tuổi này rồi sao lại có thể hành sự nóng nảy thiếu suy nghĩ như vậy? Đừng cãi lời ta, không sai được đâu!

Giang Triết Phủ động đặng trượng xuống đất, kêu lên:

– Đại sư huynh...

Nhưng Thương Bảo Đĩnh đã nghiêm giọng ngắt lời:

– Lão nhị, bảo chư vị sư đệ lui ra!

Giang Triết Phủ chùng như còn muốn nói thêm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt oai nghiêm của đại sư huynh thì vội im bặt, miễn cưỡng quay lưng, nói:

– Các người đã nghe thấy rồi đó! Tất cả lui ra!

Năm tên sư đệ của Giang Triết Phủ đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng miễn cưỡng lui ra, nhưng vẻ mặt ai nấy đều nặng cừ hận.

Giang Triết Phủ nghiêng răng nói:

– Mẹ nó, “Hà Phi phái” từ trên xuống dưới mà không địch nổi một thằng mù, việc để truyền ra ngoài, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao!

Thương Bảo Đĩnh làm như chẳng nghe thấy lời của Giang Triết Phủ, quay sang nhìn Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Lão đệ đài, mối nhục của Khuất Tịch năm xưa đã được người rửa sạch rồi, giờ người lập tức rời khỏi đây trở về báo tin vui cho Khuất Tịch hay là muốn truy tận sát tuyệt?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

– Thương đại chưởng môn nặng lời rồi, nếu chư vị cho phép, tại hạ lập tức bái biệt.

Thương Bảo Đĩnh nói:

– Người thấy rồi đó, không còn ai ngăn trở người nữa.

Nhậm Sương Bạch nói:

– Việc xảy ra ngày hôm nay, tại hạ cũng vì chẳng dặng dưng, nếu có chỗ nào mạo phạm, xin Thương đại chưởng môn lượng thứ cho!

Thương Bảo Đĩnh gượng cười nói:

– Trên thế gian này, có những việc không thể nào quên được, càng có

những việc không thể lường thứ, lão đệ dài, người đã thấu hiểu nỗi lòng của Khuất Tịch chắc cũng không khó để hiểu được nỗi lòng của lão phu bây giờ!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, cho đao vào vỏ, chàng ôm quyên thi lễ rồi quay người rảo bước đi ra phía cổng, bước chân chàng chắc nịch đều đặn bước đi trên lối đi lát đá xanh làm vang lên những tiếng động đơn điệu như đi vào tương lai, tương lai chẳng biết sẽ như thế nào, nhưng với Nhậm Sương Bạch lúc này, chàng hầu như đã có thể hình dung được nó sẽ ra sao.

Đúng như lời Thương Bảo Đĩnh nói, trên thế gian này có những việc không thể nào quên được, càng có những việc không thể lường thứ được, cũng có những việc tuần hoàn không bao giờ dứt ra được!

Bên cạnh con đường uốn lượn giữa hoang nguyên có một ngôi tửu quán nhỏ, mảnh vải ghi chữ “tửu” đung đưa trước gió ở bên ngoài tửu quán vốn viết chữ trắng trên nền vải xanh, nhưng qua thời gian, vải đã hóa thành màu xám xịt, lại thêm bụi đường làm cho chữ “tửu” giờ cũng trở nên mờ hồ mờ hồ chẳng nhận ra được nữa.

Lúc này trời đã xế chiều, ánh nắng yếu ớt cố len lỏi qua lớp lớp mây xám nặng nề soi rọi xuống mặt đất, gió thu xào xạt đùa giỡn trên tán lá úa vàng xơ xác. Một buổi chiều thu tiêu đi ầu.

Con ngựa gầy của Nhậm Sương Bạch đang nhẩn như gặm cỏ bên gậu rào xiêu vẹo trước tửu quán.

Trong quán cũng tiêu đi ầu không kém, lựa thừa vài ba thực khách, Nhậm Sương Bạch ngồi bên chiếc bàn ngay cạnh cửa, trên bàn bày một hũ rượu trắng, một đĩa đậu phộng luộc và một đĩa tai heo ngâm giấm. Chàng chậm rãi nhâm nhi rượu, thỉnh thoảng lại gấp một miếng mồi, trông chàng tuy lang bạc nghèo khó nhưng lại cũng rất an nhàn tự tại.

Lão chủ quán mập ú đầu hói lên tới đỉnh, từ trong quầy hỏi vọng ra:

– Quan khách! Có cần dùng thêm bánh bao hay mìn thầu không? Vừa trong xứng lấy ra, bảo đảm nóng hôi hổi!

Nhậm Sương Bạch hướng mặt về phía quầy, mỉm cười nói:

– Chưa cần vội, ông chủ, chờ ta uống hết hũ rượu này rồi ăn cũng chưa muộn!

Lão chủ quán cười hèn hếch nói:

– Xin quan khách cứ tùy tiện, khi nào cần cứ gọi, tiểu nhân phục vụ ngay!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười gật đầu, lại quay sang gấp mồi nhắm rượu.

Đầu đĩa chàng đưa vào đĩa đậu luộc, gấp đậu đưa lên miệng, với tay bưng hũ rót rượu vào chén, động tác chuẩn xác gọn gàng, nếu không biết nội tình, chẳng ai dám nói đó là một người lòa.

Xảy có một trận gió tràn vào quán mang theo một mùi hương nhẹ nhẹ, mùi hương nhẹ nhàng tao nhã, tựa như mùi hương tỏa ra từ nụ hoa mới hé còn mang hơi hướng sương đêm. Theo sau làn hương ngan ngát ấy, một thiếu nữ cũng bước vào tửu quán.

Vị cô nương này toàn thân y phục trắng ngần, váy dài chấm đất, mái tóc mây đen nhánh được thắt gọn dưới dải lụa cũng màu trắng. Làn da nàng trắng mịn màng, mày thanh mắt tú, người đẹp như tranh vẽ. Nàng vừa bước chân vào quán, hai gã thực khách và lão chủ quán như bị hớp mất hồn, phải một lúc sau lão chủ quán mới hoàn hồn vội vã từ trong quầy chạy ra, hai tay không ngớt lau vào chiếc tạp dề quấn ngang hông, đon đả nói:

– Xin mời tiểu thư tùy tiện ngài xuống, muốn dùng đồ ăn thức uống gì xin cứ bảo tiểu nhân!

Bạch y thiếu nữ chọn chiếc bàn đối diện với bàn của Nhậm Sương Bạch ngài xuống, làn thu thủy sóng sánh, chẳng cần cố ý làm ra vẻ cũng đã thấy phong tình lộng lẫy. Giọng oanh thánh thót nói:

– Ông chủ có những thức gì?

Lão chủ quán cười tít mắt chỉ còn nhìn thấy hai vệt mảnh bên dưới đôi mày nhạt thếch, nói:

– Đờn nhắm các loại, Lạp vị, bánh bao màn thầu, súp mì sủi cảo; rượu thì

có Hoa điều, Cao lương; tiểu thư muốn dùng chi?

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

– Hoa điều hai lạng, đồ nhắm hai đĩa, những thứ khác thì không cần.

Lão chủ quán vâng dạ rồi rít rõi chạy đi bảo nhà bếp chuẩn bị.

Bạch y thiếu nữ bắt đầu đưa mắt nhìn quanh trong quán, song mục nàng khi nhìn đến Nhậm Sương Bạch thì dừng lại rất lâu, sau đó cứ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn sang.

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên nhấm nháp thức ăn, nhâm nhi rượu tựa như không hề hay biết, thực ra thì chàng đã cảm nhận được ánh mắt vô hình ấy mỗi khi nó hướng về phía chàng, cũng giống như khi bị một người nào đó nhìn vào lưng mình, dùng rằng không quay đầu lại nhưng người bị nhìn vẫn có thể cảm nhận được là mình đang bị nhìn.

Rượu và đồ nhắm nhanh chóng được bày lên trước mặt bạch y thiếu nữ, nàng rót đầy một chung đưa về phía Nhậm Sương Bạch nói:

– Kính người một chén!

Nhậm Sương Bạch hơi ngạc nhiên, do dự một thoáng rồi hỏi lại:

– Cô nương nói là kính tại hạ?

Bạch y thiếu nữ cất tiếng cười trong vắt như ngọc rót mâm vàng, nói:

– Trông người chẳng giống như người khiếm thị chút nào! Không sai, ta kính người một chén!

Nhậm Sương Bạch ngửa cổ uống cạn chung rượu, xong xoay ngang chung về phía đối phương, bạch y thiếu nữ cũng ngửa cổ uống cạn, dùng thấy nàng là một vị cô nương tuổi vừa quá đôi mươi, tửu lượng cũng chẳng phải kém.

Bạch y thiếu nữ rót đầy một chung rượu rồi di chuyển sang ngồi cùng bàn đối diện với Nhậm Sương Bạch, hơi nhướn đôi mày liễu hỏi:

– Ta ngồi ở đây được chứ?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Cô nương đã ngồi rồi còn gì!

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

– Người có cảm thấy hành động của ta quá đường đột không?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu ý nghĩ của mình, gật đầu nói:

– Thời buổi này hiếm có vị cô nương nào lại thoải mái như cô nương, đặc biệt là ở chốn công cộng thế này.

Bạch y thiếu nữ chẳng chút giữ ý, khẽ hất mái tóc ra sau lưng, giọng cởi mở nói:

– Xưa nay ta chẳng hề để ý đến những thói tục ấy, ta là ta, ta chỉ làm những đi đâu ta thích, ngôn hành đều dựa vào quan điểm của mình, sống là cho bản thân chứ chẳng phải để cho người khác nhìn. Người thấy quan điểm sống của ta như vậy có lập dị thái quá chăng?

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Những thứ này hỏi tại hạ cũng bằng thừa, tại hạ chẳng biết đâu.

Bạch y thiếu nữ bung chung rượu đưa lên môi hớp một ngụm nhỏ, bất ngờ hỏi:

– Người là Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch chú mục nhìn bóng người mờ mờ trước mặt, trầm giọng nói:

– Chính là tại hạ!

Bạch y thiếu nữ gặng hỏi:

– “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch gấp một miếng tai heo bỏ vào miệng nhai rau rầu, thật lâu sau mới chậm rãi nói:

– Cô nương, hình như cô nương đang kiểm chứng thân phận của tại hạ?

Bạch y thiếu nữ nghiêng đầu nhìn Nhậm Sương Bạch một thoáng rồi nói:

– Nhậm Sương Bạch, nhất định là người đang rất hoài nghi trước sự xuất hiện đột ngột của ta, người đang rất muốn biết lai lịch của ta, muốn

biết ta đến với mục đích gì.

Nhậm Sương Bạch gật đầu bổ sung thêm:

– Ngoài ra, tại sao cô nương lại biết tên tại hạ.

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

– Ủ, chẳng vội gì. Trước tiên ta tự giới thiệu với người, ta họ Dịch, Dịch Hương Trúc, giang hồ bằng hữu gọi ta là “Huyết Phượng”.

Nhậm Sương Bạch đưa chung rượu lên đến môi, đột nhiên buông xuống bàn, nói:

– Đệ tử của “Chu Huyết môn” ở Mạc Thiên sơn, tự hiệu đầu có mang chữ “Huyết”. Dịch cô nương, cô nương có phải là cao túc của “Chu Huyết môn” không?

Dịch Hương Trúc nhìn Nhậm Sương Bạch một cái, gật đầu nói:

– Thật không ngờ người cũng có kiến văn quảng bác đến như vậy. Không sai, ta xuất thân từ “Chu Huyết môn”, còn hai chữ “cao túc” thì chẳng dám nhận, hành tẩu giang hồ không làm sư tổ mất mặt đã là may mắn lắm rồi.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Dịch cô nương quá khách sáo rồi!

Dịch Hương Trúc đưa mặt gần mặt Nhậm Sương Bạch, hơi thở của nàng phả vào mặt Nhậm Sương Bạch, nghe như mùi hương hoa lan thoang thoảng, nói:

– Người đã biết tên họ và lai lịch của ta, giờ thì ta nói cho người biết mục đích ta đến tìm người. Nhậm Sương Bạch, người chớ có tưởng là ta thích người.

Nhậm Sương Bạch lại mỉm cười, chậm rãi nói:

– Tại hạ chẳng phải là khách đa tình, xưa nay hành tẩu giang hồ cũng không hề có ý nghĩ lãng mạn trong đầu. Dịch cô nương, thế giới của một người mù luôn luôn tăm tối tịch mịch...

Dịch Hương Trúc sửa lại thế ngồi trên ghế, áy náy nói:

– Thật lỗi quá, ta không có ý làm tổn thương người!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi nói:

– Mù thì mù chứ có sao! Thế giới của người mù luôn tăm tối, đi đâu cốt yếu là phải giữ cho đầu óc được sáng suốt. Dịch cô nương, việc tiếp theo cô nương báo cho tại hạ biết e rằng chẳng phải là việc dễ chịu gì.

Dịch Hương Trúc gật đầu nói:

– Ta thừa nhận, lần này ta đến tìm người chẳng hề có thiện ý.

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Đi đâu này không khó để nhận ra, cả đời tại hạ luôn gặp nghịch cảnh, lúc nào cũng có thể gặp gian nguy, ngày vui và việc may mắn càng ngày càng xa rời tại hạ.

Dịch Hương Trúc cup mắt nhìn xuống đất, trầm tư nói:

– Cách đây không lâu người giết chết Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đúng là có chuyện đó!

Dịch Hương Trúc im lặng một thoáng rồi nói:

– Nhậm Sương Bạch, người cũng biết quy củ giang hồ, huyết trái huyết hoàn, nay thì họ đã nhắm trúng người rồi.

Nhậm Sương Bạch chẳng hề tỏ ý ngạc nhiên, gương mặt chàng phẳng lặng như mặt nước hồ thu, chậm rãi nói:

– Họ là ai?

Dịch Hương Trúc nhìn nhanh ra ngoài cửa quán, nói:

– Chờ đến khi gặp mặt người sẽ biết.

Nhậm Sương Bạch xoay xoay chén rượu trong tay, hỏi:

– Những người này có quan hệ thế nào với Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong?

Dịch Hương Trúc trậ̀n ngậ̀m nói:

– Vừa là quen biết cũng vừa là thân thích, nếu không, ai lại đi gánh chuyện phi ền phức này vào thân làm gì? Còn quan hệ thật sự giữa họ là gì đến lúc gặp mặt, họ sẽ nói rõ cho người biết!

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch nhếch mép cười nói:

– Cô nương giữ miệng rất kín!

Dịch Hương Trúc chớp chớp mắt nhìn Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch nói:

– Nhậ̣n ủy thác của người, tất phải làm hết mình, những việc cần nói đương nhiên là phải nói, những việc không được phép nói người có hỏi cũng vô dụng thôi. Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch, giờ ta hỏi người một việc, người muốn làm một người quân tử theo chân ta để đi gặp họ hay là người muốn lập tức động thủ?

Chặ̉ng chụ́t do dự, Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch nói:

– Tại hạ theo cô nương đi!

Dường như không ngờ đối phương lại chấp thuận đề nghị một cách lạ lùng như vậy, Dịch Hương Trúc cảnh giác hỏi lại:

– Người không sợ người ta bày sẵn bẫy rập để chờ người vào rọ sao?

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch nở một nụ cười quái dị, giọng băng lạnh nói:

– Đối với tại hạ, nơi nào cũng giống nhau thôi, Dịch cô nương, thế gian này có nơi nào mà không tăm tối như nhau?

Dịch Hương Trúc ngờ ngẩn xuất thần, nhắc lại như cái máy:

– Đúng vậy, thế gian này có nơi nào mà không tăm tối như nhau...

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch thẳng thắn hỏi:

– Dịch cô nương, trong việc này, cô nương giữ vai trò thế nào?

Dịch Hương Trúc thở dài nhè nhẹ, nói:

– Người sẽ được biết, nhưng không phải bây giờ!

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch quay mặt nhìn vào trong quậ̀y, giờ tay ngoắc lão chủ quán, nói:

– Tính tiền đi ông chủ, tính luôn cho vị cô nương đây!

Dịch Hương Trúc nở một nụ cười thật mê hồn, giá như Nhậm Sương Bạch có thể nhìn thấy, nói:

– Người khách sáo quá, Nhậm Sương Bạch!

Trả xong tiền rượu, hai người bước ra khỏi quán, một cơn gió lạnh chợt ập đến, Nhậm Sương Bạch mình chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh nhưng gió lạnh chừng như chẳng chút ảnh hưởng đến chàng. Dịch Hương Trúc đưa tay kéo lại y phục, thoáng rùng mình.

Nhậm Sương Bạch như có thể thấy được tình cảnh của Dịch Hương Trúc, mỉm cười hỏi:

– Dịch cô nương lạnh chẳng?

Dịch Hương Trúc gượng cười nói:

– Chẳng hề gì, trời đã tối rồi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Mùa thu ngày ngắn, giờ này trời tối là phải rồi.

Dịch Hương Trúc mỉm cười nói:

– Trời tối có lợi cho người hơn, trời sáng hay tối với người cũng như nhau, nhưng với người sáng mắt, trời tối thì rất bất tiện!

Nhậm Sương Bạch cầm cương ngựa trong tay, giọng bình thản nói:

– Nói như vậy cũng không đúng, người sáng mắt ban ngày có thể nhìn thấy, nhưng ban đêm cũng có thể nhờ ánh đuốc soi đường. Người mù thì chẳng có được cái lợi thế đó, bất kể ngày hay đêm đều tăm tối như nhau.

Dịch Hương Trúc mỉm cười gượng gạo nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nhậm Sương Bạch đưa đôi mắt trống rỗng nhìn Dịch Hương Trúc nói:

– Cô nương không có ngựa sao?

Dịch Hương Trúc lắc đầu, chỉ tay về phía trước nói:

– Nơi chúng ta sắp đến cách đây không xa, chúng ta dắt ngựa đi, người

thấy thế nào?

Nhậm Sương Bạch chẳng đáp lời, chàng dặt ngựa chậm rãi bước đi trước, Dịch Hương Trúc bước nhanh mấy bước vượt lên đi sóng vai bên Nhậm Sương Bạch, quang cảnh này, tuy chẳng có thanh phong minh nguyệt làm nền nhưng xem ra cũng không kém phần thi vị, chỉ có đi đâu, ai biết được hai người sắp phải đối mặt với một sự việc như thế nào!

Hũ thứ 5: Ăn Miếng Trả Miếng

Trước một cánh rừng khô cháy, chẳng biết từ khi nào đã có ba người đứng bất động chờ đợi. Ba người này trông đâu đã có tuổi, làn da thô ráp đầy những nếp nhăn, trên gương mặt họ có thể nhìn thấy rõ ràng những nếp nhăn sâu hoắm, chỉ nhìn qua cũng đủ biết đây là những nhân vật đã kinh qua hầu hết sóng gió trên giang hồ! Người đứng bên phải cùng mình mặc áo vải, ống tay áo ống quần đều xắn cao lên, chân mang giày cỏ, chiếc nón nan lật ngược ra sau lưng, nếu trên vai vác thêm chiếc cuốc hoặc một chiếc đinh ba thì đúng là một lão nông chính hiệu.

Khi Dịch Hương Trúc và Nhậm Sương Bạch dừng lại trước mặt ba người, lão nhân có dáng dấp nông dân hơi ngược mặt lên, làm lộ ra bộ râu ngắn chơm chớm dưới cằm, cất giọng ôn hòa nói:

– Trúc nhi, người đã dẫn được hần đến rồi đó sao?

Dịch Hương Trúc bước lên mấy bước, tay chỉ Nhậm Sương Bạch nói:

– Đại thúc, chính là người này!

Lão nhân nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu tới chân một lượt, cất tiếng cười hào sảng nói:

– Tiểu huynh đệ, người là Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên gật đầu nói:

– Chính là tại hạ!

Lão “Ủm” một tiếng trong cổ họng, chậm rãi nói:

– Nhìn bên ngoài thì chẳng thể nhìn ra người là một nhân vật ghê gớm đến vậy, lấy đâu hai người để như hái hai trái dưa hấu vậy! So với ba huynh đệ bọn ta, người chẳng chịu kém chút nào.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi hỏi:

– Xin lãnh giáo tôn danh đại tánh của ba vị.

Lão nhân đưa tay gãi gãi lên mái tóc bạc rồi bù trên đầu, cười cười nói:

– Ta họ Tăng, Tăng Kiếm, bọn miệng lưỡi kém đức trên giang hồ đặt cho ta cái ngoại hiệu, gọi là “Quật Doanh lão nông”. Người biết hai chữ “Quật Doanh” nghĩa là gì không? Là “đào m ỡ” là “cuốc mã” đó!

Một bên má Nhậm Sương Bạch hơi giật, hơi thở của chàng cũng trở nên nặng nề hơn, tuy nhiên sự thay đổi này là vô cùng nhỏ, ngoài bản thân chàng ra chẳng ai có thể nhận thấy được! Chàng đã biết mình đang phải đối mặt với những nhân vật như thế nào rồi.

“Quật Doanh lão nông” có ba huynh đệ kết nghĩa, ba người đi đến đâu cũng như hình với bóng, làm như thiếu một người thì hai người kia chẳng thể sống nổi vậy. Trong ba huynh đệ kết nghĩa, “Quật Doanh lão nông” đứng đầu, lão nhị là “Khai Quan quỷ tâu” Ngô Trạ, lão tam là “Vô Duyên ti ều tử” Bành Nguyên. Từ nãy giờ chỉ có mỗi một mình Tăng Kiếm lên tiếng, nhưng Nhậm Sương Bạch cũng đã cảm nhận được, trước mặt chàng lúc này ngoài Dịch Hương Trúc ra đúng là có ba người.

“Quật Doanh lão nông” Tăng Kiếm chậm rãi nói:

– Tiểu huynh đệ, xem người còn trẻ thế này, chắc người không biết lão phu là hạng người thế nào, có phải không?

Nhậm Sương Bạch bình thản nhiên nói:

– Ngược lại, văn bối đã ngưỡng mộ oai danh của Tăng tiến bối đã lâu!

Tăng Kiếm cất tiếng cười ha hả nói:

– Đúng là sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, thời của mấy lão già vô dụng như bọn ta đã qua rồi, thời buổi này là thời của bọn trai trẻ như người, giang hồ ngày nay sẽ là thiên hạ của lớp người trẻ tuổi, chỉ có đi ầu, phải chứng tỏ là người đủ bản lãnh để c ầm trịch, có khi chỉ một chút sơ suất là suốt đời chẳng góc đầu lên được nữa!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, chậm rãi nói:

– Tăng tiến bối dạy chí phải.

Tằng Kiếm giơ tay chỉ lão nhân thân thể gầy gò khô đét như con ma nghiện bên cạnh nói:

– Đây là nhị đệ của ta, “Khai Quan quý tâu” Ngô Trạm!

Người đứng bên cạnh Ngô Trạm có thân hình cao lớn dị thường, đứng là lưng hùm vai gấu, tuy lão đã lớn tuổi nhưng thân hình vẫn cuồn cuộn cơ bắp, mình mặc chiếc áo bông cũ rách, quần vải vá chần vá đụp, lưng cột dây gai, lại còn giắt một chiếc búa to bản nơi lưng, đúng là một tiều phu chính hiệu.

Chẳng chờ Tăng Kiếm giới thiệu, lão đã cất tiếng oang oang nói:

– Lão đại, chẳng cần phải mất công giới thiệu, người quên rằng họ Nhậm kia là một tên mù sao? Ba huynh đệ chúng ta với hắn ai cũng như ai thôi, có nhìn thấy hình dáng ra sao đâu!

Tằng Kiếm lắc đầu nói:

– Đây là lễ số, người ta thường hay nói tiên lễ hậu binh mà, hắn có nhìn thấy hay không đó là việc khác, chúng ta dù sao cũng không thể thất lễ được. Lão tam, chúng ta dù là những nông phu tiều phu nơi thôn dã, nhưng cũng phải biết lễ nghi!

Lão nhân lưng hùm vai gấu này đương nhiên là “Vô Duyên tiều tử” Bàn Nguyên, lão đưa tay sờ sờ vào chiếc búa nơi thắt lưng, giọng trầm trầm nói:

– Đừng có thông thả thái quá như vậy, tên tiều tử này chẳng cần biết đối phương là ai đã có thể ngang nhiên theo chân Trúc nhi tới đây, một tên mù lại có được lòng tự tin như vậy, nếu không phải là có ngón nghề cứng cỏi thì cũng là gan lớn bằng trời!

Tằng Kiếm hừ lạnh nói:

– Ngón nghề của hắn cứng cỏi đến độ nào thì lát nữa chúng ta sẽ biết, còn gan hắn lớn bằng trời thì chúng ta đã biết rồi, hắn dám lấy đầu của Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong cũng đủ để chứng tỏ đi đâu đó!

Bàn Nguyên hừ một tiếng nặng trĩu, nói:

– Đúng là đờ không biết trời cao đất rộng là gì, cuồng ngạo vô lễ!

Sắc diện Tăng Kiếm trầm hẳn xuống, giọng băng lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, hai chiếc thủ cấp ấy người mang đi đâu rồi?

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Việc đó đối với ba vị quan trọng lắm sao?

Song mục Tăng Kiếm phát xạ tinh quang nói:

– Người dù đã chết cũng phải được chôn cất, ngay cả trọng phạm bị xử trảm, sau khi hành hình gia đình còn được phép mang thủ cấp về an táng. Nhậm Sương Bạch, ai mà không có thân nhân? Người nhẫn tâm để cho thân nhân của hai người phải ngày ngày cúng tế hai cái xác không đầu sao?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Khi giao việc cho văn bói, Khuất tiên bói đã có nghiêm lệnh, phải mang hai chiếc thủ cấp ấy trở về phục mạng, nếu không, không thể chứng minh được văn bói đã hoàn thành nhiệm vụ!

Tăng Kiếm lạnh lùng nói:

– Người nói vậy nghĩa là hai chiếc thủ cấp hiện ở chỗ Khuất Tịch?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai, hiện đang ở chỗ Khuất tiên bói.

“Vô Duyên tiều tử” Bàn Nguyên nghiêng răng nói:

– Vậy thì người đem chỗ ở của Khuất Tịch nói cho bọn ta biết!

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói:

– Văn bói không thể nói được!

Tăng Kiếm bước lên một bước lớn, khí thế chấn nhiếp hẳn người nói:

– Nói thật cho người biết, nếu người giao hai chiếc thủ cấp ấy ra, hoặc giả chỉ cho bọn ta biết chỗ trú thân của Khuất Tịch, lão phu có thể niệm tình cho người được chôn cất toàn thân, bằng ngược lại, người sẽ được chôn y hệt như Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong vậy!

Bàn Nguyên sợ những lời của Tăng Kiếm chưa đủ rõ nghĩa, giải thích

thêm nói:

– Nghĩa là đầu người ở một nơi, thân người ở một nẻo, vĩnh viễn không bao giờ đi đâu thai được!

Khóe mép Nhậm Sương Bạch hơi nhếch lên, trông như một nụ cười, bình thản nói:

– Ba vị tiên bối, trông ba vị khí thế ngất trời, chỉ nói chuyện các vị mà chẳng nói gì đến tại hạ, có lẽ các vị cho rằng Nhậm Sương Bạch này là không có nữa chẳng?

Tằng Kiếm hừ lạnh một tiếng, nói qua kẽ răng:

– Nếu lão phu không có cách để trị người thì phải người dẫn người đến đây làm gì? Hừ, chính người mới là hạng chẳng biết trời cao đất dày, coi ba huynh đệ bọn ta càn bằng rác rưởi.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

– Xin ba vị bớt giận, cho đến bây giờ tại hạ vẫn còn có đi đâu chưa hiểu, không biết ba vị và cả Dịch cô nương nữa có quan hệ thế nào với Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong mà lại quan tâm đến việc này một cách quá đáng như vậy?

Tằng Kiếm hừ lạnh nói:

– Thì lão phu nói rõ cho người biết để người có chết cũng chết cho mình bạch. Âu Dương Trường Phong là cháu gọi ta bằng cậu, cũng vì mối quan hệ này mà Vạn Chí Viễn bái lão tam làm nghĩa phụ. Người thấy hai mối quan hệ ấy đủ để cho ba huynh đệ ta quan tâm đến việc này chưa?

Dịch Hương Trúc này giờ đứng lặng một bên cũng lên tiếng tiếp lời:

– Còn ta thì phụ thân ta là bằng hữu chí giao với tam vị đại thúc đây, tiếng là bằng hữu nhưng tình thân như thủ túc, mười năm trước cha ta lui về quy ẩn đem ta phó thác cho tam vị đại thúc chăm sóc. Tam vị đại thúc coi ta như con ruột, việc của ba người cũng chính là việc của ta, bởi vậy lúc này ta đã nói với người giữa bọn ta và Vạn Chí Viễn, Âu Dương Trường Phong vừa là thân hữu vừa là họ hàng...

Nhậm Sương Bạch thở dài hỏi:

– Các vị theo dõi tại hạ đã bao lâu rồi?

Dịch Hương Trúc mỉm cười nói:

– Từ khi người làm mưa làm gió ở “Cửu Toàn đường”, một mình đánh bại người của “Hà Phi phái” từ trên xuống dưới, người cũng biết rồi đó, các tin đại loại như vậy được truyền đi rất nhanh. Mấy người bọn ta được tin lập tức theo dấu đuổi theo, ngoại hình của người đặc biệt, chỉ cần lưu tâm một chút, chẳng sợ người chạy thoát!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Có cừu nhân như các vị kể ra cũng chẳng phải là đi đâu may mắn...

Tằng Kiếm vung mạnh song quyên, quát:

– Hảo tiểu tử, chẳng cần phải phí lời vô ích nữa, người có chịu giao thủ cấp của Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong ra đây không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

– Tiên bối cũng biết rồi đó, dù tại hạ có muốn giao cũng không thể giao ra được!

Bành Nguyên nghiêng răng quát:

– Vậy người chỉ chỗ trú thân của Khuất Tịch cũng được!

Nhậm Sương Bạch vẫn lắc đầu:

– Xin thứ cho tại hạ khó lòng tuân mạng!

Tằng Kiếm nộ hỏa bốc cao, gầm lên:

– Người đúng là ăn mật gấu, cả cái thủ cấp người cũng không cần nữa sao?

Nhậm Sương Bạch giọng bình thản lạnh lùng nói:

– Ba vị tiên bối, tại hạ có một điếu muốn nhắc nhở, ba vị cũng nên cẩn thận giữ cái đầu của mình!

Tằng Kiếm như con hổ hóa điên, gầm lên:

– Người đúng là đồ không biết trời cao đất dày, u muội đến người là giống gì người cũng quên tuốt đi rồi! Nhậm Sương Bạch! Ba chiếc thủ

cấp ở đây, người có tài cán gì thì cứ đến mà lấy!

Hai tay Nhậm Sương Bạch rút vào trong ống tay áo, gương mặt phẳng lặng chẳng hiện chút nộ khí, trầm tĩnh nói:

– Xin ba vị tiên bối động thủ đi!

Bành Nguyên cũng nộ, bỗng phát lên cười ha hả, nói:

– Đúng là đờ đui mù có khác! Hạng như người mà cũng cần đến cả ba huynh đệ bọn ta ra tay sao?

Dịch Hương Trúc cười nhẹ bước lên nói:

– Tam thúc thúc, xin người chớ nổi giận, hãy để diệt nữ giáo huấn hần!

Bành Nguyên bỗng trở nên trầm tĩnh nói:

– Võ công của hần cao thấp thế nào còn chưa biết được, nhưng loại người ăn gan hùm mật gấu như hần luôn là loại có thể làm được những việc tày trời, người phải cẩn thận lắm lắm mới được!

Dịch Hương Trúc cũng khá trầm tĩnh, mỉm cười nói:

– Diệt nữ không còn là đứa trẻ lên ba nữa, tam thúc thúc, ít nhiều gì diệt nữ cũng đã có mấy năm lăn lộn trên giang hồ, Nhậm Sương Bạch dù có ba đầu sáu tay, muốn gia hại diệt nữ cũng chẳng phải dễ dàng gì!

Bành Nguyên quay sang Tăng Kiếm nói:

– Thế nào, lão đại? Có nên để Trúc nhi thử một chút không?

Hơi trầm ngâm một thoáng, cuối cùng Tăng Kiếm gật đầu nói:

– Thôi được, Trúc nhi, phải cẩn thận đó!

Dịch Hương Trúc bước lên một bước nữa, đưa tay ngoắc Nhậm Sương Bạch nói:

– Nhậm Sương Bạch, đại thúc của ta đã nói rồi đó, trận đầu tiên này ta thù tiếp người!

Nhậm Sương Bạch giọng trầm trầm nói:

– Dịch cô nương, cô nương phải cẩn thận, phải vô cùng cẩn thận mới được!

Dịch Hương Trúc hơi biến sắc, “xì” một tiếng thật dài nói:

– Nhậm Sương Bạch, người cũng đừng có tự đánh giá mình quá cao như vậy, ai cường ai nhược phải thử xong mới biết, ta là “Huyết Phượng” chứ đâu phải gà con, người chó có quên đi đâu đó!

Nhậm Sương Bạch khép mắt lại, chậm rãi nói:

– Vậy thì xuất thủ đi, Dịch cô nương!

Dịch Hương Trúc cười lớn, giọng đầy mỉa mai nói:

– Nhậm Sương Bạch, người cũng chẳng cần làm ra vẻ ăn chắc như vậy, người có nhắm mắt hay không cũng chẳng có gì khác biệt cả!

Nhậm Sương Bạch im lặng, hai tay vẫn giấu kín bên trong tay áo.

Thân hình hơi nghiêng về phía trước, Dịch Hương Trúc đột ngột nhảy vọt lên, đồng thời một ngọn trường liên ngân quang lấp lánh cũng xuất hiện nơi tay, trường liên nhắm ngay cổ Nhậm Sương Bạch cuốn tới, những vòng bạc chuyển động trong không khí phát ra tiếng hú cao vút nghe chẳng khác nào ma kêu quỷ khóc.

Nhân ảnh chớp động, thân hình Nhậm Sương Bạch trong thoáng chốc đã hóa thành bảy nhân ảnh hư thực khó phân, bảy luồng lãnh điện từ bảy hướng khác nhau đồng thời kích về một mục tiêu duy nhất, thân hình Dịch Hương Trúc!

Ngân liên vừa kích vào khoảng không, thân hình Dịch Hương Trúc đã lập tức nhảy ngược về phía sau, nàng ứng biến khá nhanh nhẹn, nhưng vẫn không sao thoát khỏi bảy thân ảnh hư thực thực bay lượn quanh người, bảy luồng lãnh điện tung hoành cắt nát không gian, trông như tuyết bay đầy trời, vừa đẹp mắt lại vừa khủng khiếp, mang đầy sát khí!

Không sai! Nhậm Sương Bạch vừa xuất thủ đã dùng ngay đến “Kiếp Hình tứ thuật”, thi triển chiêu thứ nhất “Thất Ma Tát Vỡ”! Tầng Kiếm mặt mày thất sắc quát lớn:

– Trúc nhi, lui mau!

Chẳng phải là Dịch Hương Trúc không biết tiến thoái, nhưng nàng đã lực bất tòng tâm. Một đám tóc mây tung lên trời theo gió bay tứ tán, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất chẳng phát ra một tiếng động nhỏ nào, mỗi một

sợi tóc rơi xuống như một lời than thở không thành tiếng.

Dịch Hương Trúc tung người bay ngược ra phía sau hơn trượng mới dừng lại, kiểm tra lại toàn thân thấy không bị thương tích gì h ần v ía mới tạm trở v ề với bản thể, tuy nhiên toàn thân nàng cũng không ngăn được run lên b ần b ật.

Mái tóc mây của nàng đã bị cắt một đoạn g ần nửa thước, bằng phẳng tựa như nàng ng ồi yên để cho người ta c ầm kéo mà cắt vậy!

Nhậm Sương Bạch không nhân cơ hội đắc thủ để truy sát đối phương, thật ra thì chàng không hề có ý muốn lấy mạng Dịch Hương Trúc, nếu muốn, với một đao vừa r ỡ, cắt lấy thủ cấp của nàng còn dễ dàng hơn là cắt một đoạn tóc gấp nhi ều l ần.

Trên cơ thể con người, chỉ có tóc bị cắt đi mà không làm thương tổn, không làm người ta đau đớn, nhưng đ ồng thời tóc lại ở ngay trên đ ầu, cắt tóc có tác dụng cảnh cáo rất lớn.

Tằng Kiếm nhảy một bước đến bên Dịch Hương Trúc, run giọng hỏi:

– Trúc nhi, người không sao chứ? Hấn không làm thương hại đến người chứ?

Dịch Hương Trúc vẫn còn run lẩy bẩy, một tay nắm chặt đuôi tóc, khẽ lắc đ ầu nói:

– Không sao... điệt nữ không sao cả...

Tằng Kiếm giận xanh xám cả mặt mày, nghiến răng nói:

– Lão phu ngang dọc giang hồ hơn nửa đời người, loại người tàn độc như vậy thật chẳng có mấy ai, mẹ nó, không cừu không oán, vừa xuất thủ đã thi triển sát chiêu giết người, độc thì cũng phải có mức độ, độc đến độ này thì vạn người chưa có một!

Dịch Hương Trúc đã lấy lại được bình tĩnh, nghiến răng nói:

– Đại thúc, điệt nữ học nghệ không tinh, làm cho đại thúc phải mất mặt.

Tằng Kiếm khoát tay, cố dằn cơn cu ồng nộ đang dâng trào trong cơ h ọng nói:

– Không việc gì, thắng bại là việc thường của con nhà võ, làm gì có

chuyện thắng mãi mà không bại? Trúc nhi, người yên tâm đi, mối nhục này đại thúc sẽ rửa sạch cho người!

Bành Nguyên trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, cất tiếng cười âm âm nói:

– Hảo tiểu tử, quả nhiên chẳng phải tầm thường, đao pháp của người quả nhiên mang đầy tà khí, nhưng người đừng mừng quá sớm, Trúc nhi chẳng qua chỉ là thử một bước đầu thôi, chủ trận hãy còn ở phía trước!

Nhậm Sương Bạch nhếch mép cười nói:

– Tại hạ có vẻ đang vui mừng sao, Bành tiên bối?

Bành Nguyên quát lớn:

– Người còn dám biện bác với ta?

Nhậm Sương Bạch cười lạnh nói:

– Chẳng cần phải nạt nộ như vậy, Bành tiên bối, làm như vậy cũng chẳng hù dọa được ai.

Bành Nguyên bỗng cất tiếng cười quái dị nói:

– Ta không hù dọa người, Nhậm Sương Bạch, ta sẽ cho người thấy thủ đoạn của ta!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Luyện võ mồm thì chẳng thể có được thủ đoạn kinh nhân!

Gương mặt Bành Nguyên co giật liên hồi, trán nổi gân cuồn cuộn, gằn từng tiếng nói:

– Thứ đồ hỗn láo ngạo mạn, ngày hôm nay không giết người, người sẽ chẳng coi thiên hạ ra gì nữa!

Nhậm Sương Bạch hơi ngược mặt lên, hướng về phía Bành Nguyên, buông gọn:

– Mời!

Rút phát chiếc phủ to bản giắt ở thắt lưng ra, Bành Nguyên dựng chiếc phủ ở giữa ngực, đó chỉ là một chiếc búa đốn củi thông thường, cán ngắn

chưa đầy một thước làm bằng cành cây không đẽ gọt, lưỡi búa chẳng biết bằng thứ thép gì, chỉ thấy tuyền một màu đen nhánh, đầu lưỡi búa trông cũng khá sắc bén, nhưng nói gì thì nói, đó chẳng qua chỉ là một chiếc búa đốn củi mà thôi.

Thanh miến đao dựng đứng trong tay Nhậm Sương Bạch, hàn quang ngưng tụ nơi thân đao, chỉ có vệt màu đỏ là phát xạ huyết quang, tựa như có thể bay vọt ra ngoài bất cứ lúc nào.

Gần lên một tiếng chấn động không gian, Bành Nguyên cử phủ nhắm giữa mặt Nhậm Sương Bạch chém tới, tốc độ chẳng nhanh nhen gì cho lắm, cũng chẳng ra chiêu thức ảo diệu gì, nhưng Nhậm Sương Bạch lập tức cảm nhận được một mối nguy hiểm ẩn, đồng thời chàng cũng nhận ra đằng sau một thế bình thường ấy ẩn chứa vô vàn biến hóa.

Nhậm Sương Bạch đứng bất động, chờ đến khi lưỡi phủ còn cách trán chừng ba thước, thân hình Nhậm Sương Bạch đột ngột sụp xuống, động tác của chàng nhanh nhen đến xuất thần.

Ngân quang lóe lên, đao phủ chạm nhau phát ra một tiếng “keng” chấn động lá nhĩ, kèm theo lửa tóe đầy trời, lưỡi phủ hơi dạt ra ngoài, gần như cùng lúc, một đạo huyết quang đỏ rực nhằm ngực Bành Nguyên kích tới.

Bành Nguyên hét lớn một tiếng, hoành phủ quét ngang, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng theo đó bay vọt lên không, mười một đao nối đuôi nhau trùn xuống đầu Bành Nguyên, ngân quang tung hoành, tưởng chừng như có một quả lưu ly cầu vừa bị vỡ ra!

Đừng thấy Bành Nguyên thân hình thô kệch mà tưởng lão chậm chạp, thân hình lão lướt đi nhẹ nhàng giữa một rừng đao quang, lưỡi phủ trong tay gạt đỡ phản công, mười một đao của Nhậm Sương Bạch bị hóa giải sạch, chẳng có đao nào chạm được vào vạt áo của lão.

Gừng, quả nhiên càng già càng cay!

Tằng Kiếm chú mục nhìn vào trường đấu, không ngăn được buột miệng khen:

– Khá lắm, lão tam! Xem ra công lực người lại tăng tiến thêm một bậc!

Bành Nguyên chú mục nhìn vào mặt Nhậm Sương Bạch, chẳng dám phân thân đáp lời Tăng Kiếm, chỉ qua vài chiêu ngắn ngủi, lão đã kịp nhận ra đối thủ của mình có một tiềm lực hùng hậu không biết đến đâu mà nói, đặc biệt pho đao pháp của đối phương cơ hồ không còn là võ công nữa mà là yêu thuật, chưa nói đến việc xuất đao biến thế hoàn toàn đi ngược lại với võ học thường tình, ngay cả góc độ xuất thủ và cách vận dụng lực cũng không bị hạn chế bởi cơ khớp trong cơ thể và quy luật quán tính. Chẳng hạn như cầm một tảng đá ném ra, theo lẽ thường tảng đá phải theo chiều hướng đi xuống, nhưng đằng này nó lại cứ bay theo hướng ngang, chẳng có điểm dừng. Thứ đao pháp dị thường như vậy biết thế nào mà phòng bị? Nhưng Tăng Kiếm không đích thân lâm chiến, chỉ đứng bên ngoài mà nhìn thì làm gì cảm nhận được nỗi khổ tâm của lão, lời khen của Tăng Kiếm chẳng những không có tác dụng cổ vũ, ngược lại còn mang ý nghĩa mỉa mai.

Lúc này Nhậm Sương Bạch tay phải cầm đao, tay trái hai ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng kẹp lấy sống đao, uốn cong thân đao thành hình vòng cung, giờ cao trước mặt.

Hơi thở của Bành Nguyên trở nên nặng nề dần dập, song mục chăm chú nhìn vào mặt Nhậm Sương Bạch, toàn bộ cơ bắp trong người lão căng cứng lên, tựa như mũi tên đã lên dây, chỉ còn chờ một cử động nhỏ của đối phương là lập tức phát tên.

Hai ngón tay Nhậm Sương Bạch đột ngột bung ra, lưỡi đao bung thẳng ra phát lên một tiếng “oang” thâm trầm ngân vang, đầu đao hóa thành một vòng tròn sáng rực, giữa vòng tròn dường như có hơi sương mờ mờ ảo ảo, mang theo những tiếng động ù ù như tiếng sấm xa, bất thần, một đạo ngân quang từ bên trong vòng tròn bắn xẹt ra, nhanh như một ngôi sao xẹt giữa tầng không!

Bành Nguyên quát lớn một tiếng, thân hình nhảy lên cao, phủ ảnh loang loáng nhằm đạo ngân quang chém thẳng xuống. Nhưng thế đao xuất phát từ trong vòng tròn của Nhậm Sương Bạch tưởng chừng như vô cùng vô tận, luồng ngân quang lẽ ra chỉ chớp lên rồi tắt, nhưng không, nó cứ theo rết thân hình Bành Nguyên như bóng theo hình, thế đao luân hồi tiếp nối nhau, không để cho đối phương có thời gian để lấy hơi!

“Khai Quan quý tâu” Ngô Trạ̣m từ đậ̀u đến giờ đự́ng im thin thít, bọ̃ng cất giọng âm trậ̀n nói:

– Lão tam không xong rộ̀i!

Tiếng đậ̀u tiên vừa phát ra thì thân hình lão đã cất lên, đến khi tiếng cuối cùng chưa dứt thì lão đã nhảy vào vòng chiến. Binh khí của lão chỉ là một cây thiết bọ̃ng dài chừng ba thước, đậ̀u ngoài của thiết bọ̃ng hình dẹp sắc nhọn, thứ công cụ này rất phù hợp để cạy nắp áo quan!

Thân hình Nhậ̣m Sượng Bạch bất thậ̀n mờ đi rộ̀i tan ra, thoạ́ng chốc đã biến thành bảy thân ảnh, đượ̀ng nhiên, kèm theo mỗi thân ảnh có một vậ̀ng ngân quang, bảy vậ̀ng ngân quang từ bảy hướng khác nhau kích tới, đến cả chiêu thức tấn công từ mỗi phía cũng không đậ̀ng nhất!

Thân hình Ngô Trạ̣m lộn vòng trên không, động tác nhanh nhẹn đến không thể tưởng đượ̣c, trông chẳng khác nào hậ̀n ma hữu hình vô chất, chiêu “Thất Ma Tát Vọ̃ng” cũng không thể vây khộ́n đượ̣c lão!

Song mục như hai ngọn lửa đỏ rực, Bành Nguyên gậ̀n lên như con hổ đói từ bên ngoài lao vào, múa phủ sấm sét, phối hợp với cây thiết bọ̃ng của Ngô Trạ̣m, cây thiết bọ̃ng trông rất bình thường nhưng đượ̣c Ngô Trạ̣m thi triển thì oai lực vô song, chiêu thức thiên biến vạn hóa, chẳng biết đượ̀ng nào mà phòng vệ!

Thế là Nhậ̣m Sượng Bạch buộc phải thoái lui năm bước, đây là lần đậ̀u tiên chàng buộc phải thoái lui trước đối phương.

Tằng Kiệ́m vỗ tay như sấm, quát lớn:

– Thời cơ đã đến rộ̀i! Trúc nhi, chuẩn bị “bàn tiêu”!

Cái gọi là “bàn tiêu” là một chiếc đĩa đậ̀ng vàng chộ́c, dày độ gậ̀n tấc, trên mặt đĩa đục chín chiếc lỗ nhỏ, mỗi chiếc lỗ có gắn ba cái lưỡi gà, cạnh đĩa có một chiếc vòng nhỏ, một sợi dây dài cột vào chiếc vòng. Nắm lấy sợi dây mà quay, chiếc đĩa bay vòng trong khoảng không phát ra tiếng kêu cao vút, đỉnh tai nhức óc.

Dị̣ch Hượng Trúc chẳng chờ Tặ̀ng Kiệ́m nhắc đến lần thứ hai, vội ném chiếc đĩa lên không rộ̀i nắm lấy một đậ̀u dây quay tít, không gian lập tức tràn ngập tiếng kêu như ma kêu quỷ gào!

Đây quả là một thủ đoạn hết sức tàn độc, “bàn tiêu” được thiết kế nhằm đánh vào nhược điểm của Nhậm Sương Bạch. Đối với người khiếm thị như Nhậm Sương Bạch, mọi ứng biến đều nhờ vào thính giác, nay thính giác đã bị âm thanh làm nhiễu loạn, không những chẳng còn nhờ vào thính giác để phán đoán động tác của đối phương mà còn bị tiếng kêu quái dị làm điên đảo thần hồn!

“Bàn tiêu” vừa cất lên, gương mặt Nhậm Sương Bạch thoáng hiện một nét dị dạng, chàng lập tức đứng yên bất động, đầu hơi cúi thấp, bế hô hấp lắng nghe. Bên ngoài, Ngô Trạ và Bành Nguyên chia hai bên tả hữu nhẹ áp sát.

Chín chiếc lỗ trên “bàn tiêu” phát ra tiếng kêu cao thấp khác nhau, tạp âm loạn xạ, cho dù là một người sáng mắt còn bị thần hồn thất tán, huống hồ là một người khiếm thị?

Tằng Kiếm đắc ý cười ha hả nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người có bản lĩnh của người, ta có diệu sách của ta. Ha ha ha! Phen này để coi người còn hống hách nữa thôi!

Dịch Hương Trúc vận lực quay “bàn tiêu” càng lúc càng nhanh, vẻ phấn chấn vô cùng, nói:

– Đại thúc! Biện pháp này của đại thúc thật diệu dụng, tình hình này già họ Nhậm chết chắc rồi!

Tằng Kiếm cười lớn nói:

– Mẹ nó! Đấu lực chẳng bằng đấu trí, lời minh huấn của cố nhân quả không sai! Tên tiểu tử thối này chết chắc rồi!

Ngô Trạ và Bành Nguyên ở hai bên giáp công, khi đến gần Nhậm Sương Bạch một khoảng cách vừa tầm, cả hai nhìn nhau hội ý, cùng gật đầu. Bất thần cả hai đồng loạt động thân, Ngô Trạ điểm chân nhảy vọt lên không, từ trên cao hết sức bình sinh công xuống một bổng, Bành Nguyên quát lớn một tiếng hơi rùn người xuống, hoành phủ tấn công hạ bàn. Hai tay tuyệt đại cao thủ toàn lực tấn công, khí thế như sấm vang chớp giạt, khí thế kinh nhân!

Một luồng hàn quang như ánh chớp giữa đêm mưa giông bay xẹt về

phía Ngô Trạm, cùng lúc, một làn huyết quang đỏ rực xẹt thẳng về phía Bành Nguyên, chiêu thứ hai của “Kiếp Hình tứ thuật”, “Phân Hồn Liệt Phách”, mang nặng sát cơ nhắm thẳng đối phương kích ra!

Quang ảnh nhoáng lên một cái, một nửa chiếc đầu của Ngô Trạm đã bị chém văng đi mất dạng trong bóng đêm, một màn huyết ảnh bùng lên lãng đãng trong gió đêm lạnh thấu xương. Đầu vai Nhậm Sương Bạch bị thiết bổng cắm sâu vào đỉnh luôn ở đó, chàng loạng choạng thoái lui bốn năm bước, bắp chân phải cũng bị quét rúng một phủ máu thịt tươi bời, nhưng Bành Nguyên cũng phải trả giá bằng một bàn tay trái, bàn tay trái của lão bị chém đứt tiện ngang cổ tay!

Tằng Kiếm gầm lên một tiếng, nhảy bổ tới, trên tay lão cũng xuất hiện một chiếc phương tiện sản, đầu sản sáng hoắc sắc ngọt, lúc di chuyển tạo thành một vệt hàn quang sáng rực trong bóng đêm.

Nhậm Sương Bạch trúng một sản lăn lông lốc dưới đất, đến hơn một trượng ngoài mới dừng lại.

Quang cảnh trước mắt làm cho Dịch Hương Trúc chết sững đến quên cả việc quay “bàn tiêu” để mặc cho nó rơi xuống đất.

“Bàn tiêu” ngừng quay, âm thanh quỷ quái cũng im bật, Nhậm Sương Bạch toàn thân bê bết máu găng gượng chống tay đứng dậy. Song mục trống rỗng của chàng bỗng lóe lên hai luồng ánh sáng kỳ dị rồi tắt ngấm, thanh miến đao mềm rũ trong tay cũng theo đó duỗi thẳng ra dựng đứng dậy!

Tằng Kiếm đang định xông tới kết liễu Nhậm Sương Bạch, xảy phát hiện ra Dịch Hương Trúc bỗng dựng đứng chết lặng, để “bàn tiêu” rơi xuống đất, dù Nhậm Sương Bạch đang bị trọng thương, nhưng lão cũng không dám chắc sát chiêu tiếp theo của lão có thể kết liễu được đối phương.

Chỉ nghe lão quát lớn:

– Trúc nhi! Người đứng ngăn ra đó làm gì? Quay mau! Quay mau!

Dịch Hương Trúc rùng mình một cái như vừa chột tỉnh cơn mê, vội vàng vận lực quay mạnh “bàn tiêu”, tiếng kêu ré lên như ma tru quỷ rêu lại tràn ngập không gian.

Một sản chí mạng của Tăng Kiếm lúc này cắm phập vào sườn trái Nhậm Sương Bạch, chấn gãy mấy cọng xương sườn, đến khi chàng lộn người ra phía sau, đầu sản hất ngược lên tạo thành một vết thương sâu hoắm kéo dài lên đến tận đầu vai. Toàn thân chàng đầy những vết thương chí mạng, cảm giác của chàng lúc này như có một đám lửa khổng lồ đang thiêu đốt khắp người.

Bành Nguyên từ dưới đất lồm cồm đứng dậy, tay phải ôm lấy cổ tay trái, cất giọng như sói tru nói:

– Lão đại! Lão đại ơi! Lão nhị đi rồi, chết rất thảm thiết, chết chẳng toàn thây, tên chó chết Nhậm Sương Bạch chém lão nhị một đao mất nửa cái đầu rồi... Lão đại, chúng ta phải phân thây hán thành muôn đoạn để báo thù cho lão nhị...

Gương mặt Tăng Kiếm co rút biến dạng trông chẳng khác nào ác quỷ, cả giọng nói lão cũng thay đổi đến chẳng nhận ra nữa:

– Lão tam, ngươi yên tâm đi, tên tiểu tử thối này chẳng chạy thoát được đâu, giờ thì ngươi coi ta lấy cái mạng chó của hán, moi ngũ tạng hán ra cho chó ăn để báo thù cho lão nhị!

Tiếng hú quỷ khốc thê của “bàn tiêu” vẫn vang động không gian, thêm vào đó là tiếng tru tréo của Bành Nguyên và tiếng cậm hờn run rẩy của Tăng Kiếm khiến cho hiện trường vốn tràn ngập mùi máu tanh biến thành một địa ngục trần gian!

Toàn thân Dịch Hương Trúc lúc này mồ hôi nhễ nhại, hai cánh mũi phập phồng kịch liệt, hơi thở ồ ồ nặng nề, lúc đầu nàng chỉ dùng một tay để quay “bàn tiêu” bây giờ đã dùng đến hai tay, nhưng chiếc “bàn tiêu” đã quay chậm lại, tiếng kêu cũng không còn cao vút như lúc đầu nữa!

Song mục Tăng Kiếm vẫn không rời mắt khỏi người Nhậm Sương Bạch, miệng quát lớn:

– Trúc nhi! Quay nhanh lên chút nữa! Ngươi không còn sức lực nữa rồi sao?

Tiếng quát vừa dứt thì thân hình lão cũng đã bay vọt lên không, phương tiện sản hóa thành một cơn sóng thần cuồn cuộn, tưởng có thể nhận chìm, nghiền nát bất cứ thứ gì trên đường đi của nó. Cứ nhìn khí thế của chiêu

thức này, Nhậm Sương Bạch chắc chắn phải bị phân thân muôn đoạn chứ chẳng không.

Cũng chẳng biết Nhậm Sương Bạch có cảm giác được oai thế khủng khiếp lan tỏa ra từ thế công của Tăng Kiếm không, chỉ thấy miến đao múa lên thành một vòng ngân quang sáng rực, thân hình chàng cũng hòa làm một với vòng đao quang, trông như con thằn lằn từ dưới đáy vực bay vọt lên không trung. Tuy nhiên hướng vọt lên lại ngược về phía sau, trong nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm thâm trầm.

Tăng Kiếm hơi ngần người trong một thoáng, bị chậm mất một bước, không kịp chặn Nhậm Sương Bạch lại. Lão điên tiết gằn lên như con mãnh thú bị thương, vừa gằn vừa loạng choạng đuổi theo hướng Nhậm Sương Bạch vừa phóng đi.

Hũ thứ 6: Tuyệt Lộ Phùng Sinh

Trời vừa tờ mờ sáng, đất trời hãh còn bị bao phủ bởi một màn sương mờ đục, trời lạnh thấu xương, không khí lạnh lẽo ảm thấp, thời tiết này người thường tuyệt đối chẳng dám ra khỏi nhà.

Trong đám cỏ khô vàng, một thân thể bê bết máu nằm cuộn tròn dưới đất.

Vết máu đặc quánh còn chưa kịp khô ánh lên một màu đen thẫm, chẳng còn mang màu sắc đỏ hồng vốn có của máu. Người bị thương trầm trọng này chẳng phải ai xa lạ, chính là Nhậm Sương Bạch vừa đào thoát khỏi tay thần chết đêm qua. Chàng nằm đó, hơi thở mảnh như tơ, toàn thân hoàn toàn bất động, nếu đứng cách chàng chừng vài bước chân sẽ tưởng đó chỉ là một tử thi mà thôi.

Trên con đường ruột dê dẫn lên núi, xảy nghe vang lên tiếng bước chân, tiếng bước chân chậm rãi nhàn hạ, chứng tỏ đây là khách du sơn chứ chẳng phải là người đang trên đường đi ngang đây. Chỉ có đi ều nếu là du sơn ngoạn thủy vào giờ này thì quả là còn quá sớm.

Nhậm Sương Bạch vẫn nằm cuộn tròn bất động, y phục chàng ướt đẫm sương đêm dính sát vào da thịt, bộ y phục cùng sương đêm hòa với máu tạo thành một lớp bọc vỏ kín thân thể chàng.

Người đang dạo bước trên sơn đạo là một hán tử tuổi trạc tứ tuần, dáng cao ráo, gương mặt gầy gầy thanh thoát, chỉ có đi ều những nếp nhăn hằn sâu trên trán chứng tỏ đây là một người đã trải hết sóng gió của cuộc đời, lại thêm bộ áo vải trên người khiến cho dáng vẻ y trông vừa phiêu linh vừa thoát tục.

Trung niên hán tử hai tay chấp sau lưng, nhàn hạ bước đi, song mục nhìn đó đây chẳng có một mục tiêu cố định, mục quang vô tình liếc nhìn

vào đám cỏ, thân thể bê bết máu của Nhậm Sương Bạch đã gây được sự chú ý nơi trung niên hán tử.

Dừng chân bên sơn đạo, trung niên hán tử hơi do dự một thoáng rồi cẩn trọng bước đến gần, cúi người vạch cỏ quan sát thương thể Nhậm Sương Bạch, trung niên hán tử bất giác biến sắc, lắc đầu liền liền.

Hai mắt Nhậm Sương Bạch nhắm nghiền, sắc mặt vàng như nghệ, hai gò má sưng phù tím thẫm, đôi môi còn dính đầy vết máu, đó là chưa kể các vết thương trên người còn khủng khiếp hơn nữa. Thể trạng Nhậm Sương Bạch lúc này có thể nói là chỉ còn thoi thóp thở.

Trung niên hán tử đứng thẳng người dậy, phóng mắt nhìn ra tứ phía, núi xa đồi gần, tất cả đều chìm đắm trong sương mù, một cảm giác cô độc như chỉ còn có mỗi mình ta trên cõi đời này. Trong lòng trung niên hán tử bỗng nổi dậy một cảm giác đờng bệnh tương lân.

Trung niên hán tử cúi đầu nhìn xuống khe thỏ dài, biết rõ đây là một việc rất phiền phức, thậm chí còn dẫn đến họa sát thân, nhưng cũng đành vậy. Đất trời rộng lớn nhường này, nhưng người bị thương lại chọn ngay cạnh con đường núi gồ ghề này để ngã gục xuống, không phải là thiên ý thì còn là gì nữa?

Trung niên hán tử cúi thấp người xuống, thật cẩn thận ôm thân thể Nhậm Sương Bạch lên, quay người đi ngược trở lại, nhưng lúc này bước chân của y đã không còn vẻ nhàn hạ như lúc trước nữa.

Đi độ vài dặm, dưới một con dốc thoải xuất hiện một gian nhà cỏ ba gian ẩn hiện trong một khoảng rừng trúc nhỏ. Trên mái nhà, một làn khói nhạt lượn lờ, buổi sáng thu lạnh lẽo, giữa một nơi hoang dã như vậy, gian nhà và làn khói bếp làm cho không gian trở nên ấm cúng hơn.

Bước chân của trung niên hán tử vững chãi bước trên sơn đạo gồ ghề, hơi thở từ miệng hóa thành một đám khói trắng phả lên thân thể Nhậm Sương Bạch. Vừa đi y vừa đưa mắt quan sát diện mạo Nhậm Sương Bạch, gương mặt trầm trầm như đang suy nghĩ một điều gì đó lại vừa như phát hiện ra một điều gì đó. Khi trung niên hán tử về gần đến nhà thì một bóng người thướt tha xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Khi Nhậm Sương Bạch tỉnh dậy đã là ngày thứ bảy kể từ hôm trung niên hán tử cứu chàng về đây.

Trên chiếc sập tre, Nhậm Sương Bạch mở hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, hai cánh mũi phập phồng, dùng khứu giác để cố nhận định nơi mà chàng đang dung thân. Đương nhiên, không khí tư bề vô cùng lạ lẫm, chàng không thể nào biết được đây là nơi nào, càng không biết vì sao mà mình lại có mặt ở đây.

Cuối cùng chàng cảm thấy có người đến, người này dừng chân ở cách chỗ chàng nằm khá xa, thập chí chàng còn cảm nhận được ánh mắt đối phương đang chăm chú nhìn mình. Chàng nhận ra đó là một nữ nhân, không những là một nữ nhân mà còn là một xử nữ, trên người xử nữ bao giờ cũng tỏa ra một thứ mùi đặc dị, một mùi u hương khó nói thành lời.

Một giọng nói êm như nhung, ngọt như mật vang lên:

– Công tử đã tỉnh rồi?

Nhậm Sương Bạch cố cử động thân hình, chỉ cảm thấy toàn thân bị quăn chặt, không thể cử động được. Chàng ho khan hai tiếng, đưa hai tay làm một cử chỉ hành lễ, nói:

– Chính cô nương đã cứu tại hạ?

Giọng nói êm dịu ngọt ngào ấy lại vang lên, nói:

– Không phải ta, mà chính là đại ca đã cứu công tử.

Nhậm Sương Bạch liếm đôi môi khô ráp của mình, cất giọng khản đặc nói:

– Cô nương, xin hỏi danh húy của lệnh huynh là...

Thiếu nữ cười nhẹ nói:

– Để đại ca đích thân nói cho công tử biết, nếu anh ấy bằng lòng nói!

Nhậm Sương Bạch cố nở một nụ cười, nhưng gương mặt chàng cứng ngắc, không sao cử động được, chàng khó khăn nói:

– Vậy khi nào tại hạ mới được bái kiến lệnh huynh?

Thiếu nữ dịu dàng nói:

– Đại ca ta lên núi hái thuốc, chẳng bao lâu nữa sẽ trở về, khi anh ấy về nhà thế nào cũng đến thay thuốc cho công tử. Chắc công tử không thể biết, để cứu được công tử, đại ca đã phải thức suốt ba ngày ba đêm liên...

Nhậm Sương Bạch cảm thấy bất an, nói:

– Nói vậy tại hạ đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi, thật không ngờ lại nghiêm trọng đến như vậy!

Thiếu nữ cười nhẹ nói:

– Công tử không chỉ hôn mê có ba ngày ba đêm, hiện giờ đã là chiêu ngày thứ bảy rồi đó! Lúc đại ca mang công tử về, tiểu nữ sợ đến chết khiếp, toàn thân đầy máu, nhìn chỗ nào cũng thấy vết thương, da thịt toì bời đến chẳng dám nhìn, cả xương trắng cũng lộ ra ngoài, trên vai trái hãy còn một chiếc thiết bổng cắm dính trong đó. Ta cứ tưởng đại ca ôm một tử thi về nhà!

Nhậm Sương Bạch khó khăn nuốt khan một cái nói:

– Thật không ngờ lại bị thương nặng đến như vậy!

Thiếu nữ nói:

– Lúc ấy công tử chỉ còn thoi thóp thở, hơi thở mảnh như sợi tơ, tưởng như có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào. Đại ca đã phải rất vất vả mới có thể ổn định được thương thế. Nhớ lại lúc ấy đại ca nói, kể như đã giành lại được mạng công tử từ trong tay tử thần!

Nhậm Sương Bạch ngẩn ngơ một lúc rồi nói:

– Ân tái tạo này, biết lấy gì để báo đáp?

Thiếu nữ tiến lại gần hơn chút nữa, không phải hương thơm mà là mùi da thịt thanh thoát của thiếu nữ nghe nồng hơn một chút:

– Công tử chẳng cần phải quan tâm đến đi đâu về đâu ấy, đại ca cứu người chẳng phải để mong được đáp đền. Trời còn có đức hiếu sinh, làm gì có chuyện thấy chết mà không cứu? Nếu công tử nhìn thấy cảnh ấy, chắc cũng không thể bỏ qua!

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép nói:

– Cô nương, có lẽ cô nương không thể biết được rằng, trong trường

hợp này vấn đề không chỉ là cứu một mạng người, mà đằng sau con người ấy còn liên quan đến rất nhiều điều phiền phức, ân oán trùng trùng chẳng biết thế nào mà lường trước được!

Thiếu nữ im lặng một thoáng rồi nói:

– Đó chẳng phải là điều nên nghĩ tới khi cứu người! Người ta sống ở trên đời, mấy ai tránh được phiền phức, mấy ai chẳng có dây dưa ân oán?

Nhậm Sương Bạch ngăn người nói:

– Cô nương, vậy ra nhị vị cũng...

Thiếu nữ ngắt lời Nhậm Sương Bạch:

– Ta chẳng có ý gì cả, thôi mau uống thuốc đi, thuốc đã nguội hết rồi.

Nhậm Sương Bạch đón lấy chén thuốc ực một hơi cạn sạch, thuốc đắng đến lú cả lưỡi.

Thiếu nữ đón lấy chén mỉm cười nói:

– Thuốc hay thường phải đắng như vậy đó, công tử!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Làm phiền cô nương quá!

Xảy nghe có tiếng vén rèm cửa, một giọng nói trầm trầm vang lên:

– Khách đã đỡ chưa, muội tử?

Thiếu nữ hình như quay mình lại, cười cười nói:

– Đã tỉnh dậy rồi, vừa mới uống thuốc xong.

Nhậm Sương Bạch cố hết sức ngẩng thẳng người dậy, hai tay ôm quyên hướng về phía phát ra tiếng nói thì lễ:

– Tại hạ Nhậm Sương Bạch, đa tạ ân đức cứu mạng của huynh đài!

Một đôi bàn tay rắn chắc cầm lấy đôi tay Nhậm Sương Bạch, giọng hòa dịu nói:

– Không cần phải khách sáo như vậy, gặp chuyện qua đường không làm đêm về nhà ngủ cũng không yên, chẳng có gì phải đa tạ cả.

Người vừa mới bước vào nhà chính là trung niên hán tử đã cứu Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch chỉ nhìn thấy lơ mờ bóng dáng của hai huynh muội, bằng không, khi nhìn thấy thiếu nữ ắt hẳn chàng phải buột miệng khen hai tiếng “mỹ nhân”.

Thiếu nữ tuổi trạc đôi mươi, mặt như trăng rằm, mũi thẳng dọc dừa, làn thu ba sáng rõ dưới đôi mày liễu làm gương mặt nàng càng thêm sáng sủa, mỗi khi môi anh đào hé mở để lộ hai hàm răng ngọc đều tắp. Toàn thân nàng toát lên một vẻ đẹp thánh thiện thuần khiết như một đóa sen trắng, mỹ miều, tao nhã và không vương chút phấn son trần tục!

Hán tử kéo chiếc ghế tre ngồi xuống trước giường, song mục chăm chú quan sát Nhậm Sương Bạch, nói:

– Nhìn bên ngoài, có lẽ ta lớn hơn người vài tuổi, thôi thì chẳng khách sáo, gọi người hai tiếng lão đệ cho gần gũi. Lão đệ, lúc này người tự xưng tên là “Bạch” gì đó có phải không?

Nhậm Sương Bạch cũng chẳng khách sáo, gật đầu nói:

– Tiểu đệ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch!

Trung niên hán tử hơi nhíu mày, lẩm nhẩm nhắc lại mất tiếng “Nhậm Sương Bạch”, cúi cùng ngần mặt lên hỏi:

– “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Thiên hạ gán cho tiểu đệ cái xú hiệu ấy.

Trung niên hán tử xoa xoa hai tay vào nhau, vẻ ngạc nhiên nói:

– Lão đệ, bằng vào bản lĩnh của người, kẻ nào có thể làm người bị thương đến độ này? Suýt chút nữa thì mạng cũng không còn!

Nhậm Sương Bạch cũng chẳng giấu diếm, thẳng thắn nói:

– “Quật Doanh lão nông” Tăng Kiếm, “Khai Quan quỷ tâu” Ngô Tràm, “Vô Duyên tiều tử” Bành Nguyên, ba người bọn chúng liên thủ biến tiểu đệ thành hình dạng như huynh đài đã thấy.

Trung niên hán tử thở hắt ra một hơi dài nói:

– Thì ra là ba lão quái vật ấy, thảo nào mà kết quả không tàn khốc đến thế sao được! Đừng nói là ba lão quái vật ấy liên thủ, chỉ một người thôi đã rất khó đối phó rồi. Nhậm lão đệ, trong vòng vây của ba lão mà còn thoát thân được, đương kim võ lâm chưa chắc đã có mấy người!

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Không ngờ chúng đã chuẩn bị một thứ âm khí gọi là “bàn tiêu” làm phát ra thứ tiếng kêu inh ỏi, vừa nghe thấy tiếng kêu tiêu đệ đã biết là tình hình bất diệu, cố gắng lắm mới giữ được mạng chạy thoát thân.

Trung niên hán tử cẩn trọng nói:

– Nhậm lão đệ, nghe nói song mục của lão đệ có đi đâu bất tiện...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai, tiêu đệ bị lừa.

Thiếu nữ này giờ đứng yên, nghe nói bỗng kêu lên một tiếng, nàng vội vàng lấy tay bịt miệng, sau đó mới chậm rãi nói:

– Thật lỗi quá, thảo nào tiêu muội thấy cử động của Nhậm huynh có hơi khác thường.

Nhậm Sương Bạch chẳng mấy lưu tâm, mỉm cười nói:

– Cử động của người mù, ít nhiều gì cũng có khác biệt so với người thường.

Trung niên hán tử nhìn nàng, giọng trách cứ:

– Muội tử, người đã lớn đường này rồi mà ăn nói còn không biết lựa lời!

Thiếu nữ hơi đỏ mặt nói:

– Đại ca, tiêu muội chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà, muội có ý gì đâu!

Nhậm Sương Bạch khoát tay, nói:

– Không sao, không sao. Tiêu đệ xưa nay không hề úy kỵ chuyện ấy...

Dừng một lát, chàng lại nói:

– Không biết cao danh đại tánh của huynh đài có thể cho tiêu đệ biết được chăng?

Trung niên hán tử hơi do dự một thoáng rồi nói:

– Thôi được, cũng chẳng giấu gì lão đệ, ta họ Chung, tên là Khứ Tâm, còn đây là tiêu muội cùng cha khác mẹ của ta, Chung Nhược Tự. Nhậm lão đệ, nói trắng ra là, sợ dĩ hai huynh muội ta sống chui rúc ở nơi thâm sơn cùng cốc này cũng là vì lánh nạn.

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Vậy ra Chung huynh xuất thân từ Quỷ Mã bang?

Chung Khứ Tâm gật gật đầu nói:

– Quỷ Mã bang có tất cả sáu vị đương gia, ta là lão tam.

Nhậm Sương Bạch chợt nhớ ra, ngừng đầu lên, nói:

– Nghe đâu hai năm trước Quỷ Mã bang xảy ra nội loạn, chẳng hay việc này thực hư thế nào?

Chung Khứ Tâm gượng cười nói:

– Đúng là có chuyện đó, sau cơn động loạn ấy, ta gắng gượng đào thoát chạy về đây nương náu. Nhưng hiện giờ chưa hẳn là đã yên, bọn chúng đang ra sức truy lùng ta để trảm thảo trừ căn.

Nhậm Sương Bạch nhíu mày nói:

– Huynh đệ trong cùng một bang, làm gì đến nỗi phải tương tàn tương sát như vậy?

Chung Khứ Tâm thở dài nói:

– Chuyện ở đời, một khi có dính đến quyền lực và tài phú, lương tri của con người dễ bị ăn mòn, tâm tánh cũng đổi thay. Quỷ Mã bang vốn là một bang hội có thực lực và tiềm năng rất lớn, chính vì địa bàn hoạt động quá rộng và nhân mã cũng quá đông, việc các huynh đệ tranh giành quyền lực tranh thủ lợi riêng thường xuyên xảy ra. Đại đương gia muốn thanh trừng để giữ nghiêm bang quy, nhưng Nhị đương gia và ba vị đương gia ở dưới ta lại kịch liệt phản đối, sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, nổi uất ức tích tụ lâu ngày cuối cùng đã bùng phát, biến thành một trận tương tàn

máu lửa...

Nhậm Sương Bạch dù đã biết kết cuộc, nhưng cũng không ngăn được, hỏi:

– Kết quả Chung huynh và Đại đương gia thất bại?

Chung Khứ Tầm thở dài nói:

– Nếu ta và Đại đương gia thắng thế thì ta đã không phải trốn chui trốn nhủi như bây giờ!

Nhậm Sương Bạch lẩm bẩm nói:

– Lại là một trường hợp lưu lạc giang hồ...

Chung Khứ Tầm đấm mạnh vào lòng bàn tay cầm hận nói:

– Nếu chỉ là lưu lạc giang hồ thì nói làm gì, Đại đương gia bị thất thủ chết tại chỗ, còn ta thì phải trốn chui trốn nhủi, sống không bằng chết! Mỗi khi nhớ đến việc này lòng ta như bị lửa đốt, cầm hận đến không biết để đâu cho hết!

Chung Nhược Tự dịu giọng nói:

– Đại ca à, đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, nếu không đại ca sẽ lại ăn không ngon ngủ không yên cho mà coi. Như hai năm trước đó, suốt ngày đại ca không than vãn thở dài thì nghiêng răng nghiêng lợi, người cứ như điên như dại, chỉ vài tháng là lại gầy đến không còn ra nhân dạng nữa...

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Mọii tử, việc này ta dù có chết cũng không thể quên được. Bọn phản nghịch phạm thượng, tiếm quyền đoạt vị, khi sư diệt tổ ấy tội ngàn vạn lần chết cũng chưa chuộc được, nếu không nhìn thấy chúng đê tiện tội ta chết cũng không nhắm mắt được!

Chung Nhược Tự thở dài, giọng u oán nói:

– Nhưng hiện thời chúng ta sức yếu thế cô, chúng phản thân ly, lấy gì để tranh chấp với chúng?

Thần thái Chung Khứ Tầm cũng lập tức trở nên u ám, giọng nặng nề nói:

– Chưa hẳn là không có cách, có một ngày ta nhất định sẽ chu diết chúng, nếu không thì còn đâu là thiên đạo nữa!

Chung Nhược Tự cúi thấp đầu nói:

– Từ nhỏ, cha mẹ đã lần lượt qua đời, muội do một tay đại ca giáo dưỡng nên người, bao năm nay huynh muội ta sống dựa vào nhau, nếu đại ca chết đi, muội không biết mình sẽ sống ra sao nữa. Muội hiểu được nỗi lòng của đại ca, hiểu được nỗi cảm hận uất ức trong lòng đại ca, nhưng đại ca nhất định phải nhìn xa trông rộng, đại ca phải sống, không vì đại ca thì cũng vì muội.

Chung Khứ Tâm đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng một lúc lâu không khí trầm lắng nặng nề bao trùm khắp nhà.

Chung Nhược Tự bưng chén thuốc không bước ra, đến cửa phòng còn quay đầu lại nói:

– Đại ca đi rửa tay đi, muội đi dọn cơm đây.

Chung Khứ Tâm khẽ “Ừ” một tiếng rồi đưa mắt quan sát thần thái Nhậm Sương Bạch. Lúc này Nhậm Sương Bạch nhắm nghiền hai mắt, thần thái tĩnh lặng đến lạ lùng, chỉ có đôi mày là hơi nhíu lại, chứng tỏ lòng chàng đang nghĩ ngợi một điều gì đó.

Chung Khứ Tâm khẽ đằng hắng một tiếng, vẻ bất an nói:

– Nhậm lão đệ, lẽ ra ta không nên nói những việc này khiến cho lão đệ phiền lòng, việc của người cũng đủ phiền toái lắm rồi.

Nhậm Sương Bạch mở hai mắt ra, giọng bình thản nói:

– Nhân sinh là một trường khổ hận, ai ai cũng phải hứng chịu, lấy đâu ra hoan lạc mà tận hưởng?

Chung Khứ Tâm gật đầu, lẩm bẩm nói:

– Đúng, nhân sinh chính là một trường khổ hận...

Chung Khứ Tâm bỗng ngẩng lên nói:

– Ta đi ăn cơm trước đây, lát nữa Nhược Tự sẽ mang cơm lại cho người. Nhậm lão đệ, hãy cố mà tĩnh dưỡng, đừng nghĩ ngợi những điều phiền lòng làm gì, thương thế này phải tĩnh dưỡng mới mau chóng bình

phục.

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Làm phi tần nhị vị nhiều quá, tiêu đề thật hổ thẹn, chẳng dám nói lời cảm ơn.

Chung Khứ Tâm xua tay nói:

– Đừng khách sáo, đừng là người lưu lạc cả.

“Đừng là người lưu lạc cả”, bất giác Nhậm Sương Bạch nghe trỗi dậy một niềm thương cảm vô bờ. Đúng, đừng là người lưu lạc giang hồ, nhưng huynh muội Chung gia ít ra cũng còn có tự do, được tự mình quyết định mọi việc, được tự do quyết định hành động của mình; nhưng còn chàng? Ngay cả cái quyền cơ bản nhất ấy chàng cũng không có!

Sáng sớm, khó khăn lắm mới có được một ngày đẹp trời.

Nhậm Sương Bạch ngồi trên một chiếc ghế đặt trước cửa, lim dim mắt ngắm nắng, ánh nắng ấm áp vuốt ve thân thể chàng, một cảm giác lâng lâng dễ chịu lan tỏa toàn thân.

Chung Nhược Tự từ trong nhà đi ra, tay nàng bưng một chén trà nóng bốc khói, đặt chén trà vào tay Nhậm Sương Bạch rồi lui ra ngồi trên một tảng đá bên thềm nhà, hai tay nàng vuốt ve đuôi tóc, len lén đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Chung cô nương, tại hạ có gì đáng nhìn mà cô nương nhìn nhiều vậy?

Chung Nhược Tự bật cười nói:

– Là thật, Nhậm huynh làm sao biết tiêu muội nhìn huynh chứ?

Nhậm Sương Bạch hớp một ngụm trà, chậm rãi giải thích:

– Một loại cảm giác, cũng là phản ứng theo bản năng. Chung cô nương, ví dụ như cô nương đang đi đường, mắt chẳng nhìn sang hai bên đường, nhưng nếu có người chú mục nhìn cô nương, chắc rằng cô nương sẽ có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Mục quang là thứ vô chất vô hình,

nhưng lại ẩn chứa một lực lượng không thể giải thích được!

Chung Nhược Tự gật gù đầu nói:

– Không sai, muội đã từng có cảm giác như vậy...

Rồi nàng lại mỉm cười, để lộ hai hàm răng ngọc, nói:

– Sương Bạch ca, huynh có biết không, có những lúc huynh hoàn toàn giống như một người bình thường, mỗi một hành động, cử chỉ đều chính xác đến không thể hiểu được, có khi muội còn hoài nghi không biết huynh có thật là một người khiếm thị hay không nữa!

Từ Nhậm huynh chuyển sang xưng hô bằng Sương Bạch ca, khoảng cách giữa hai người vô tình được kéo lại gần hơn lúc nào Chung Nhược Tự cũng không hay biết.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Giá mà tại hạ mù giả được như vậy thì còn gì hơn!

Chung Nhược Tự thở dài nói:

– Chuỗi ngày tăm tối của người khiếm thị chắc là buồn bã bức bối lắm?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Thế giới trong mắt tại hạ không hoàn toàn tăm tối, nói cho chính xác hơn là “lờ mờ” mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ chịu đựng rồi. Nhìn hoa qua một làn sương dày đặc, hoa dù đẹp cũng chỉ nhìn thấy mờ hồ và xa xăm...

Chung Nhược Tự hình như cảm nhận được có điều gì đó hơi khác lạ trong giọng nói Nhậm Sương Bạch, nhưng hãy còn rất mờ hồ, chỉ nghe giọng nàng tỏ vẻ quan tâm, hỏi:

– Không lẽ chẳng có cách gì chữa trị được sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, khẽ thở dài nói:

– Chẳng có chút hy vọng nào, Chung cô nương.

Chung Nhược Tự cúi đầu trầm ngâm một thoáng rồi ngẩng lên nói:

– Sương Bạch ca, y thuật của đại ca muội khá tinh thâm, từ nhỏ đại ca đã rất thích thú nghiên cứu y thuật, đại ca đã từng bái sư học nghệ, về sau còn mở hiệu nữa đấy! Muội đang định hỏi đại ca xem có cách gì chữa trị cho huynh hay không.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Đa tạ hảo ý của cô nương, có đi đâu, theo tại hạ thì hy vọng mỏng manh lắm.

Chung Nhược Tụ tỏ vẻ rất tự tin, nói:

– Nhưng ít ra cũng phải thử một lần cho biết chứ, Sương Bạch ca, không thử thì sao biết được là vô vọng?

Nhậm Sương Bạch hớp một ngụm trà, nước trà ấm nóng tràn qua đôi môi, mùi trà thoang thoảng, vị trà nồng nàn lan tỏa trong miệng, Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Việc này để bàn sau đi. À phải rồi, Chung huynh đi đâu rồi? Lại đi hái thuốc à?

Chung Nhược Tụ lắc đầu nói:

– Không phải, đại ca vào trong trấn mua đồ, trong núi chỉ có rau dại thú hoang, những thức ăn và vật dụng khác đều phải vào trấn mua về, cứ vào khoảng cuối tháng là đại ca phải chạy một chuyến, muộn lắm là xế trưa sẽ về tới.

Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Từ đây lên trấn bao xa?

Chung Nhược Tụ đáp:

– Khoảng hơn hai mươi dặm gì đó. Sương Bạch ca định lên trấn chơi chăng?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không, tại hạ hỏi thử để ước đoán khoảng thời gian đi về của lệnh huynh.

Chung Nhược Tụ mỉm cười nói:

– Đại ca muội đánh xe đi, từ khi về ẩn cư ở đây, để tránh tai mắt, đến cả ngựa đại ca cũng chẳng dám dùng tới, chỉ mua một con lừa để kéo xe, trông dáng dấp của đại ca khi đi ra ngoài, hoàn toàn giống một anh chàng người miền núi, oai phong của đại ca ngày cũ đã biến mất từ lâu rồi.

Nhậm Sương Bạch tựa lưng vào ghế, chậm rãi nói:

– Biết cần nhắc khinh trọng đó mới là đại trượng phu!

Chung Nhược Tụ thở dài nói:

– Hai năm nay phải sống ẩn dật thế này quả là một việc quá sức chịu đựng của đại ca, đôi lúc nhìn thấy vẻ nhẫn nhục của đại ca muội cũng thấy xót xa.

Nhậm Sương Bạch bỗng ngẩn mặt lên nhìn về phía Chung Nhược Tụ, hỏi:

– Quý Mã bang hiện thời do Nhị đương gia hầu trước năm quy ẩn phải không?

Chung Nhược Tụ giọng căm hận nói:

– Hắn tên là Chương Cư Nhân, do đầu tóc bạc trắng nên ai nấy đều gọi hắn là “Bạch Phát” Chương Cư Nhân. Người này tên thì nghe văn nhã nhân từ nhưng kỳ thực lại là một kẻ đê tiện, lòng lang dạ thú. Thật ra thì hắn đã âm mưu tạo phản từ lâu, nhưng lần nữa mãi chưa chịu hạ thủ vì thời cơ chưa tới đó thôi, một khi thời cơ đã tới, hắn định đánh một mẻ hết sạch những người chống lại hắn, nhưng đại ca nhanh chân tẩu thoát được. Cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa chịu buông tha cho đại ca.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Gã họ Chương ấy võ công chắc khá lắm?

Chung Nhược Tụ hừ lạnh nói:

– Khá thì có khá, nhưng nếu một đấu một thì hắn bì sao nổi với đại ca?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– “Hồng Cân” Chung Khứ Tâm, hồng cân kiến huyết, xưa nay chưa từng có ngoại lệ, oai danh của lệnh huynh tại hạ kính ngưỡng đã lâu.

Chung Nhược Tự vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:

– Sương Bạch ca cũng biết thói quen ấy của đại ca muội à?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Lăn lộn trên giang hồ, những nhân vật có danh tiếng đều buộc phải biết, một khi chạm mặt mới biết phải cư xử sao cho hợp lẽ.

Chung Nhược Tự thoáng ảo não nói:

– Nhưng chiếc hòm cân ấy đã hai năm nay đại ca không chạm đến...

Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Không cần phải ảo não như vậy, Chung cô nương, tại hạ hiểu được nỗi lòng của lệnh huynh, anh ấy không bao giờ chịu sống thâm lặng như vậy đến cuối đời đâu. À phải rồi, tại hạ muốn hỏi cô nương một việc, thương thế của tại hạ còn phải tĩnh dưỡng bao lâu nữa mới hoàn toàn bình phục?

Chung Nhược Tự nói:

– Nghe đại ca nói phải tĩnh dưỡng thêm mười bữa nửa tháng nữa mới khỏi hẳn, các vết thương trên người Sương Bạch ca lành miệng rất nhanh, chỉ có vết thương nơi sườn vì quá sâu, lậm vào đến nội phủ, nên bình phục hơi chậm. Đại ca nói phải chờ cho vết thương này khỏi hẳn mới được làm việc nặng, nếu không sẽ rất dễ lưu di chứng.

Nhậm Sương Bạch làm ra vẻ không mấy quan tâm nói:

– Gần tháng đã qua rồi, sá gì mười ngày nửa tháng nữa? Không lưu ý đến ngày tháng nó sẽ mau chóng qua đi.

Chung Nhược Tự nhìn Nhậm Sương Bạch một thoáng rồi hỏi:

– Huynh đang có việc gấp bên người phải đi ngay sao?

Nhậm Sương Bạch hớp một ngụm trà, nước trà đã lạnh ngắt, nuốt ngụm trà xuống bụng, nhưng chẳng biết tại sao vị trà bỗng trở nên đắng lạ thường, cố giấu một tiếng thở dài nói:

– Chung cô nương, tại hạ còn việc phải làm, số mệnh của tại hạ là phải bốn ba quanh năm suốt tháng, chẳng có lấy một ngày an nhàn.

Chung Nhược Tự như cũng có cảm xúc khác lạ, nói:

– Giang hồ gian trá, nhìn đâu cũng thấy nguy cơ, một khi đã nhảy vào vũng bùn ấy rồi thật khó mà thoát ra được, ai lỡ rơi vào đó thì thật là bất hạnh.

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Thân đã ở trong giang hồ, nếu không muốn nửa chừng xuất gia thì chẳng có lối nào thoát ra cả, phần lớn đều mắc phải tình huống giống như tại hạ, nghĩa là mình không thể làm điều mình muốn làm mà buộc phải nhắm mắt bước liêu trên con đường đầy gai góc ấy. Từ khi sư phụ ta nhận ta về dạy dỗ, từ khi ta bắt đầu hiểu biết thì thân này đã rơi vào vũng bùn ấy rồi!

Chung Nhược Tự hiếu kỳ hỏi:

– Sương Bạch ca, hình như huynh là một cô nhi?

Đưa chén trà đã uống cạn cho Chung Nhược Tự, Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đúng vậy, ta là một cô nhi, một cô nhi mù lòa, nói ra thì thật tội nghiệp có phải không?

Chung Nhược Tự đón lấy chiếc chén, chẳng biết đáp lời Nhậm Sương Bạch thế nào, chỉ giương đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn Nhậm Sương Bạch.

Trước đây nàng tưởng chỉ có huynh muội mình mới là người khổ nhất trần gian, nhưng bây giờ nàng mới biết thế gian còn nhiều người khổ ải hơn mình gấp nhiều lần mà Nhậm Sương Bạch là một ví dụ sống động nhất.

H ữ thứ 7: Tiếng Trống Thu H ần

Bảo là x ế chi ầu s ẽ v ề đ ến nhà, nhưng m ãi đ ến hoàng hôn ngày hôm sau Chung Khứ T ần mới v ề t ới.

V ề mặt của Chung Khứ T ần nặng như chì, lòng trĩu nặng ưu tư, v ề đ ến nhà nhưng cả buổi sau vẫn không hé răng nói nửa lời, chỉ ng ồi bên bàn xuất th ần nhìn mâm cơm cho đ ến khi nguội lạnh.

Nhậm Sương Bạch không nhìn rõ đ ược th ần thái của Chung Khứ T ần, nhưng chàng hoàn toàn cảm nhận đ ược tâm cảnh của y, cảm nhận đ ược không khí nặng nề bao trùm gian nhà nhỏ. Chàng ng ồi bên cạnh Chung Khứ T ần, hai tay đặt trước mặt, im lặng chờ đ ợi.

Từ dưới bếp bưng tô canh đi lên, Chung Nhược T ự vừa tháo bỏ chiếc tạp d ề vừa kinh ngạc nói:

– Ủa, ăn cơm đi chứ, hai người làm gì mà ng ồi ng ẩn ng ờ ra như vậy?

C ần đôi đũa lên, giọng Chung Khứ T ần h ần h ần nói:

– Rượu đâu? Mang rượu lên đây!

Chung Nhược T ự d ịu dàng nói:

– Đại ca à, đã lâu lắm rồi đại ca không uống rượu nữa kia mà? Sao bây giờ bỗng dưng đòi uống như vậy?

Giọng Chung Khứ T ần nặng nề nói:

– Lòng ta đang phi ền muộn, muội đừng hỏi lời thôi!

Xong chàng quay sang Nhậm Sương Bạch nói:

– Nhậm lão đệ, người cũng uống với ta vài chén đi!

Nhậm Sương Bạch hơi nhướn mày hỏi:

– Tiêu đệ uống được sao? Ý của tiêu đệ là uống rượu có ảnh hưởng gì đến việc dưỡng thương hay không.

Chung Khứ Tầm nói:

– Không sao, uống chút ít vừa để chống lạnh vừa làm cho máu huyết lưu thông dễ dàng hơn, không hại gì.

Chung Nhược Tự từ ở nhà dưới bưng hũ rượu đi lên, rượu nhà tự nấu, trông chiếc hũ sành, bên trong phải có đến hơn hai cân rượu. Bày hai chiếc chén nhỏ trước mặt hai người đàn ông, sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Chung Khứ Tầm rót đầy hai chén rượu nói:

– Nào, Nhậm lão đệ, chúng ta cạn chén!

Nhậm Sương Bạch ngửa cổ uống cạn, giờ ngang chiếc chén để thấy bên trong không còn giọt rượu nào.

Chung Khứ Tầm cũng bưng chén uống cạn, nói:

– Tửu lượng của Nhậm lão đệ khá lắm! Thêm một chén nữa đi!

Chung Nhược Tự xới xới cơm trong chén, nhíu mày nói:

– Đại ca, từ từ rồi hãy uống, ăn chén cơm lót dạ cái đã.

Chung Khứ Tầm chẳng nói chẳng rằng, gắp một miếng thịt gà luộc bỏ vào miệng nhai, thịt gà mềm thơm lừng nhưng chàng có cảm giác như nhai cỏ khô.

Nhậm Sương Bạch hớp một ngụm rượu nhỏ, đặt chén xuống, chậm rãi nói:

– Hình như Chung huynh gặp chuyện gì không vui?

Chung Khứ Tầm đặt đũa xuống:

– Nhậm lão đệ, người thấy như vậy à?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không nhìn thấy, nhưng có thể cảm thấy được!

Chung Khứ Tầm vội nói:

– Ta thật sơ suất quá, Nhậm lão đệ!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Không có gì, Chung huynh đừng bận tâm.

Chung Khứ Tâm thở hắt ra một hơi dài, nói:

– Ngày hôm qua ta lên Bạch Dương trấn mua hàng, ta cảm thấy lần này có cái gì đó thật bất thường, mãi đến sau đó ta mới phát hiện ra có mấy tên hán tử ăn mặc rách rưới bám sát theo đuôi ta. Để tránh xảy ra việc lôi thôi không đáng có, ta giả vờ như không phát hiện ra chúng, mà âm thầm tìm cách cắt đuôi chúng. Đến khi ta đến bên hàng thịt thì, mẹ nó, lại thấy bốn năm tên hình tích khả nghi lẫn quần xung quanh, ta lập tức lấy số thịt đặt mua, lấy xe đi ngay. Quả nhiên không ngoài dự kiến của ta, bọn chó săn ấy cứ bám riết theo sau.

Chung Nhược Tụ nhíu mày nói:

– Đại ca có nhận ra bọn người ấy không? Chúng có phải là người trong bang không?

Chung Khứ Tâm lắc đầu nói:

– Chẳng nhận mặt được tên nào cả, chẳng biết đó là lũ dòi bọ từ lỗ nẻ nào chui lên nữa.

Nhậm Sương Bạch giọng bình thản hỏi:

– Thế sau đó thì sao?

Chung Khứ Tâm nói:

– Sau đó, ta cứ đánh xe đi bừa, quanh quẹo lung tung khắp phố lớn hẻm nhỏ trong trấn, định cắt đuôi bọn chúng, nào ngờ càng lúc càng thấy nhiều kẻ khả nghi đường hoàng theo đuôi có, âm thầm bám theo có. Ta âm thầm xem xét, phải có đến trên dưới hai chục mạng chứ chẳng ít! Thấy tình thế càng lúc càng bất diệu, ta không dám theo đường thẳng về đây, mà theo hướng ngược lại ra khỏi trấn, quất lừa chạy bừa, cả bản thân ta cũng không biết mình đi đâu nữa, đến hơn bốn chục dặm đường mới coi như bỏ được bọn chúng ơ?

phía sau!

Chung Nhược Tụ cắn răng nói:

– Vậy thì cũng phải về nhà chứ! Quá giờ không thấy đại ca về nhà, muội lo đến chết đi được!

Lại rót đầy chén rượu, Chung Khứ Tâm uống một hớp lớn, đặt chén xuống nói:

– Ta sợ khi vòng lại lỡ chạm mặt chúng, muốn cắt được đuôi chẳng phải dễ dàng gì, suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng ta quyết định cắm trại giữa nơi hoang vắng, ngủ lại một đêm, hôm nay ta chờ đến trưa thấy không có động tĩnh gì nữa mới yên tâm theo đường tắt quay về nhà.

Chung Nhược Tự mỉm cười nói:

– Đại ca, muội thấy đại ca nhạy cảm quá đấy thôi, chưa chắc đã xảy ra chuyện gì bất thường.

Chung Khứ Tâm lắc đầu nói:

– Nhược Tự, việc trên giang hồ ta nghe nhiều thấy nhiều hơn muội, nếu nói là ngẫu nhiên thì làm gì có chuyện ngẫu nhiên liên tiếp xảy ra như vậy. Ta dám đoán chắc, đám người này đang cố theo đuôi để dò la nơi ẩn náo của huynh muội ta.

Chung Nhược Tự vẫn chưa chịu thôi, nói:

– Cứ cho là như vậy đi, nhưng bọn chúng có tới hơn hai chục người, tại sao chẳng chịu ra mặt chặn đường mà lại cứ bám theo sau như vậy để cuối cùng phải mất dấu? Muội thấy có thể là đại ca quá đa nghi, hoặc giả có sự hiểu lầm chi đó.

Chung Khứ Tâm đưa mắt nhìn Chung Nhược Tự một cái, trầm ngâm nói:

– Việc này bên trong tất còn rất nhiều điều chưa rõ ràng, ta không dám nói chắc vì sao mà chúng chỉ đi theo chứ không ra mặt chặn đường. Rất có thể chúng sợ nhận lầm người, cũng có thể chúng tự đánh giá thực lực chưa đủ, hoặc giả chúng sợ đả thảo kinh xà, nhưng một điều chắc chắn rằng chúng làm như vậy là có lý do, và không còn nghi ngờ gì nữa ta đã lọt vào tầm ngắm của chúng!

Chung Nhược Tự ngẩng nhìn người ra một lúc, sau đó thở dài nói:

– Nếu đại ca đã chắc chắn như vậy thì, chúng là ai mới được chứ?

Chung Khứ Tầm lắc đầu nói:

– Ta đã nói với mọi rỗi, ta không nhận ra chúng làm sao dám nói chắc chúng là ai, nhưng dù chúng là ai đi nữa, nhất định cũng có liên quan đến bọn phản nghịch ở Quỷ Mã bang!

Nhậm Sương Bạch nãy giờ ngồi yên nghe hai huynh muội Chung gia tranh luận, đến giờ mới lên tiếng nói:

– Nếu đã xảy ra việc bất thường như vậy, chúng ta không thể không đề phòng. Chung cô nương, lệnh huynh lo xa như vậy cũng không thừa đâu!

Chung Nhược Tự bỏ chén cơm ăn dở xuống, sắc diện lộ rõ nét âu lo, nói:

– Đại ca có chắc là đã thoát khỏi sự theo dõi của bọn người này chưa?

Chung Khứ Tầm ngập ngừng nói:

– Ta... ta nghĩ là đã thoát được...

Thần thái Nhậm Sương Bạch vẫn bình thản như không có việc gì xảy ra, ung dung cầm đũa gấp thức ăn, chậm rãi nói:

– Nếu không muốn tránh mặt chúng, việc này sẽ nhanh chóng có đáp án thôi. Chung huynh, huynh có ý định chờ đợi xem cuối cùng việc này sẽ diễn biến ra sao không?

Chung Khứ Tầm hiểu ý Nhậm Sương Bạch muốn nói gì, xoay xoay chén rượu trong tay, trầm ngâm nói:

– Nhậm lão đệ, theo người thì việc này chúng ta nên ứng phó thế nào?

Hai tiếng “chúng ta” ở đây có thể hiểu là chỉ gồm Chung gia huynh muội, cũng có thể bao gồm luôn cả Nhậm Sương Bạch trong đó, cũng có thể Chung Khứ Tầm chẳng có hàm ý sâu xa gì, nhưng với Nhậm Sương Bạch mà nói, chàng có cảm giác mình không thể đứng ngoài trong việc này được.

Uống hết số rượu còn lại trong chén, Nhậm Sương Bạch gõ gõ ngón tay xuống bàn, chậm rãi nói:

– Nếu cứ chờ ở đây để xem thực hư ra sao, giả như địch nhân theo dấu đến đây, đi đâu đâu tiên chúng ta cần phải biết là thực lực của chúng ta có đủ

để đối phó với chúng không? Địch nhân dám đến, nghĩa là chúng đã có chuẩn bị, không nắm chắc phần thắng chẳng ai dại gì lấy tánh mạng ra để làm trò đùa. Bản lĩnh của địch nhân ra sao, Chung huynh rõ hơn tiểu đệ rất nhiều, bằng vào sức lực của ba người chúng ta, Chung huynh thấy có đủ để đối phó với chúng không?

Chung Khứ Tâm gượng cười nói:

– Nếu Quỷ Mã bang dốc hết lực lượng đến đây, ta e rằng ba người chúng ta chẳng thể đối phó nổi. Quỷ Mã bang ngày trước vốn không hiếm hảo thủ, nghe đâu hai năm nay chúng không ngừng chiêu binh mãi mã, lực lượng hiện nay lớn đến độ nào còn chưa biết rõ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nói như vậy nghĩa là chúng ta không đối phó nổi với chúng rồi, giờ tiểu đệ hỏi Chung huynh một câu, Chung huynh có nhịn được hay không?

Chung Khứ Tâm chưa hiểu hết ý tứ trong câu hỏi của Nhậm Sương Bạch, nhíu mày hỏi lại:

– Nhịn được thì sao mà nhịn không được thì sao?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Nếu Chung huynh có thể tạm thời nhẫn nhịn, chờ đợi thời cơ thích hợp hơn để hành động thì chúng ta tránh mặt là thượng sách; bằng ngược lại, nếu Chung huynh không thể chịu đựng được thủ đoạn truy tận sát tuyệt của chúng thì cứ liều mạng dốc hết sức ra tranh phong với chúng cũng không phải là không được. Tiểu đệ biết, hai năm nay Chung huynh đã chịu giày vò đau khổ rất nhiều rồi!

Chung Khứ Tâm thở dài nói:

– Nhậm lão đệ, ý người thì thế nào, ta muốn nghe ý kiến của người!
Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Việc này phải do đích thân Chung huynh quyết định mới được, tiểu đệ chỉ có thể đứng sau lưng hỗ trợ mà thôi. Nói tóm lại, Chung huynh nói chiến thì chúng ta ở lại, Chung huynh nói tránh thì chúng ta cùng tránh.

Chung Khứ Tâm uống ực hết số rượu trong chén, dần chén rượu xuống bàn nói:

– Chính vì ta còn đang lưỡng lự nên mới muốn nghe ý kiến của nhiều phía. Nhậm lão đệ, chắc người cũng đã nhận thấy, sở dĩ huynh muội ta mai danh ẩn táng ở cái nơi chớ ăn đá gà ăn muối này cũng chính là vì mưu đại sự, hy vọng có thời cơ tốt để ra tay chấn chỉnh môn hộ, một là để rửa thù tuyết hận, hai nữa là lấy lại oai danh của Quỷ Mã bang ngày cũ. Ngặt vì thời cơ chưa đến, huynh muội ta buộc phải sống nhục chờ thời, nhưng bọn phản nghịch lại truy tận sát tuyết, trăm thảo trừ căn. Tình hình này bảo ta phải trốn tránh chúng để tiếp tục trốn chui trốn nhủi, tiếp tục sống trong chuỗi ngày nhục nhã thì thật là quá khiếp nhục, quá vô dụng. Nhưng nếu quyết một trận sống còn với chúng thì hậu quả sẽ phơi bày nơi chốn hoang dã, để cho bọn phản nghịch ăn ngon ngủ yên, chẳng còn gì phải e ngại nữa. Với thực lực của chúng ta hiện thời, ta nghĩ chẳng có chút hy vọng nào để có thể lật ngược thế cờ, Quỷ Mã bang sẽ vĩnh viễn ở trong tay bọn sài lang ác thú, mỗi hận của đại đương gia sẽ không bao giờ rửa được. Nhậm lão đệ, ta không muốn làm một kẻ hèn nhát, càng không muốn làm một kẻ bất trí, vì nóng giận nhất thời mà làm hỏng đại sự, trở thành tội nhân của Quỷ Mã bang...

Nhậm Sương Bạch đặt tay lên bàn tay Chung Khứ Tâm bóp mạnh, nói:

– Tiểu đệ hiểu rồi, Chung huynh, nỗi lòng của Chung huynh, tiểu đệ đã thấu hiểu.

Chung Nhược Tự đến giờ mới chen lời:

– Sương Bạch ca, hy sinh phải có cái giá của nó, nếu hy sinh một cách vô ích thì thành ra kẻ ngu ngốc, tiểu muội thấy tình hình hiện thời, chúng ta nên tránh đi là thượng sách!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Không sai, tại hạ cũng có ý đó. Hiện giờ, đi đâu mà Chương Cư Nhân cùng bọn phản nghịch mong muốn là hiên huynh muội vì không nhận được uất khí trong lòng, ra mặt liều sống chết với chúng, được như vậy chúng sẽ ăn mừng, từ nay sẽ chẳng còn lo hậu hoạn nữa!

Sắc diện Chung Khứ Tâm đầy vẻ mâu thuẫn, lẩm bẫm nói:

– Nói vậy cả hai người đều tán thành việc trốn chạy?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Chung huynh, nếu không đi, huynh sẽ được gì? Có thể giành lại được gì từ tay chúng?

Chung Nhược Tụ tiếp luôn:

– Ngoại trừ mất thêm mấy mạng người, mất niềm hy vọng chấn hưng Quỷ Mã bang chúng ta chẳng được gì cả, chẳng giành lại được gì cả.

Nhậm Sương Bạch hướng mặt về phía Chung Khứ Tâm, giọng thành khẩn nói:

– Còn người còn của, chỉ cần giữ được rừng thì lo gì chẳng có củi đun, Chung huynh!

Chung Khứ Tâm im lặng một lúc lâu, cuối cùng cương quyết nói:

– Được, chúng ta sẽ tránh đi!

Chung Nhược Tụ mỉm cười nói:

– Đại ca, đó mới là quyết định đúng đắn và dũng cảm! Vậy vấn đề còn lại là khi nào thì đi, đi về đâu?

Nhậm Sương Bạch chen lời:

– Việc không nên chậm trễ, đã quyết đi định đi thì phải đi ngay, đừng để chậm trễ mà nảy sinh thêm những rắc rối không đáng có!

Chung Khứ Tâm nói:

– Ta biết có một nơi có thể lánh tạm ít lâu, chỗ này ta vô tình phát hiện ra khi đi hái thuốc, chỗ rất bí mật, cũng ít người qua lại, ẩn thân ở đó rất an toàn.

Chung Nhược Tụ vội vã đứng dậy nói:

– Chỉ cần có một nơi tạm nương náo một thời gian, hay dở gì từ từ tính nữa. Đại ca, muội đi thu xếp một ít đồ đạc, trời vừa sáng là chúng ta lập tức lên đường vào núi. Giờ thì Sương Bạch ca đi nghỉ ngơi một lát...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Muốn đi thì phải đi ngay trong đêm, không thể chờ đến khi trời sáng được!

Quay nhìn Chung Khứ T`âm, Chung Nhược Tụ hạ giọng hỏi:

– Đại ca thấy thế nào? Có cần phải gấp như vậy không?

Chung Khứ T`âm cả quyết gật đầu nói:

– Cứ làm theo ý Nhậm lão đệ, y nói có lý, việc không thể chậm trễ được!

Chung Nhược Tụ không nói gì thêm, lặng lẽ đi ra nhà sau thu xếp đồ đạc.

Chung Khứ T`âm cũng đứng dậy nói:

– Nhậm lão đệ, người ở đây chờ một lát, ta cũng đi chuẩn bị một ít thức ăn mang theo, đường núi khó đi, xe lừa không thể đi được, chắc là phải nai lưng ra mà vác thôi.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Không hề gì, đôi mắt tiêu đệ nhìn không rõ nhưng sức lực thì chẳng thiếu, mọi người cùng nhau gánh vác.

Chung Khứ T`âm bước ra cửa, đưa tay định đẩy cửa ra nhưng bỗng rụt nhanh trở lại, sắc diện ngưng trọng, đôi môi giật giật, chùng như đã phát hiện ra đi đâu gì bất thường.

Nhậm Sương Bạch quay mặt ra cửa, hạ giọng nói:

– Chung huynh, hình như huynh đã phát hiện thấy đi đâu gì đó?

Chung Khứ T`âm cũng hạ giọng thật thấp nói:

– Bên ngoài có người!

Nhậm Sương Bạch đứng dậy, nhẹ nhàng tiến ra cửa hỏi:

– Có bao nhiêu người?

Chung Khứ T`âm lắc đầu đáp:

– Nghe không rõ có bao nhiêu người.

Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe một lúc, hơi nhíu mày nói:

– Quái lạ, sao chẳng nghe thấy gì cả!

Chung Khứ Tầm sợ rằng mình nghe lầm, hỏi lại:

– Nhậm lão đệ, lúc nãy người có nghe thấy gì không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tiểu đệ cũng có nghe thấy tiếng động lạ, giống như là tiếng y phục bọc gió, nhưng cũng giống như tiếng lá rơi.

Chung Khứ Tầm gật đầu nói:

– Vậy thì phải rồi, nhưng tại sao bây giờ lại chẳng thấy động tĩnh gì cả?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm nói:

– Nếu người ta đứng yên và bế hô hấp thì chẳng có bất kỳ tiếng động nào phát ra cả!

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Để ta ra ngoài xem thử! Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Không nên, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, chẳng cần phải vội vã, chúng đã đến đây rồi chẳng sợ chúng không ra mặt thể hiện mục đích, nếu không chúng đến để làm gì?

Chung Khứ Tầm gật đầu nói:

– Nói cũng phải.

Nhậm Sương Bạch quay người, giơ tay khẽ phất một chưởng, ngọn đèn dầu để trên bàn lập tức tắt phụt, Chung Nhược Tự đang ở nhà sau, chùng như cũng đã phát hiện thấy điếu bất thường, đèn ở nhà sau cũng liên tiếp tắt hết, cả gian nhà chìm ngập trong bóng tối.

Bên ngoài vẫn lặng trang, gió núi thổi qua làm lá khô tung bay tạo nên tiếng xào xạc, không khí nặng nề đến nghẹt thở, tưởng chừng như ngàn vạn quỷ ảnh chập chờn lẫn quất đó đây, tiếng lá khô xào xạc trở thành tiếng ma kêu quỷ hú.

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Bọn chó má này chẳng biết đang làm trò gì đây!

Nhậm Sương Bạch đưa một ngón tay lên môi nói:

– Mặc kệ chúng, cứ chờ xem chúng sẽ làm gì!

Trong bóng tối có một bóng đen di động, Chung Nhược Tụ từ nhà sau đi ra, hai cánh mũi Nhậm Sương Bạch phập phồng, chàng đã ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ người Chung Nhược Tụ, chàng cần lên tiếng hỏi chàng cũng biết ai đang đi tới.

Lên ra đến cửa, Chung Nhược Tụ hạ giọng hỏi:

– Đại ca, bọn quỷ quái nào mò đến vậy?

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Hiện thời thì chưa biết tình hình bên ngoài thế nào, cũng không biết chúng là quỷ quái phương nào, nhưng chắc chắn một điều là có người đang ẩn núp bên ngoài theo dõi chúng ta!

Chung Nhược Tụ đưa cây lang nha bổng cho Chung Khứ Tầm, thì thầm nói:

– Binh khí của đại ca đây!

Chung Khứ Tầm quay lại đón lấy cây lang nha bổng, hỏi:

– Muội tử, binh khí của người đã sẵn sàng chưa?

Chung Nhược Tụ gật đầu nói:

– Ngọn thất tiết tiên của muội đã sẵn sàng!

Chung Khứ Tầm hạ giọng dặn dò:

– Không được hành động bừa bãi, mọi việc đều phải nghe theo hiệu lệnh của ta và Nhậm lão đệ.

Song mục Chung Nhược Tụ sáng rực trong bóng đêm, khẽ gật đầu nói:

– Muội hiểu rồi, đại ca!

Xảy đâu nghe vang lên những âm thanh quái dị, âm thanh nghe trầm trầm nặng nề và vô cùng đơn điệu, tựa như những tiếng động gõ thẳng vào tâm khảm người nghe. Âm thanh nghe như phát ra từ nơi xa thẳm tận trong lòng đất, lại nghe như rần rần ở ngay dưới chân. Càng nghe càng có cảm

giác như đó không là những tiếng động nữa mà như lời chú đầy ma lực, giữa đêm thanh vắng, có thể nghe rõ cả tiếng mạch đập, tiếng động hòa với tiếng mạch đập làm nhịp tim cũng trở nên rộn ràng rối loạn, từng tiếng từng tiếng một xoáy thẳng vào tim, ngực nặng như muốn vỡ ra.

Chung Khứ Tâm chừng như đã phát hiện ra điều gì đó, thở hển hển nói:

– Tiếng trống! Là tiếng trống...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đúng là tiếng trống, nhưng tiếng trống này mang đầy tà khí, tiếng trống trùng với nhịp tâm mạch...

Trong khi đó thì tiếng trống vẫn cứ chậm rãi đều đều vọng vào, tiếng trống âm âm xuyên qua màn đêm dày đặc càng làm cho nó thêm phần nguy dị kỳ bí, tạo cho người nghe một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Tung, tung, tung, tung, tung, tung tung...

Chung Khứ Tâm đưa tay lau mồ hôi ướt đẫm trên trán, nghiêng răng trèo trẹo nói:

– Đúng là thứ không dám nhìn mặt người, chỉ biết núp trong bóng tối hý quỷ lộng thần!

Sắc diện Nhậm Sương Bạch vẫn băng lạnh, trầm giọng nói:

– Trầm tĩnh nào, Chung huynh, hãy giữ cho đầu óc thật tỉnh táo trầm tĩnh!

Chung Nhược Tự cũng bắt đầu mất bình tĩnh, nói:

– Muội... muội cảm thấy nghẹt thở, như có một tảng đá lớn đè lên ngực, muội chỉ muốn chạy ra ngoài... Sương Bạch ca, đây có phải là yêu thuật không...

Nhậm Sương Bạch vẫn trầm lặng như bàn thạch, trầm giọng nói:

– Đây không phải là yêu thuật, Chung cô nương, chẳng qua người ta lợi dụng các đặc tính của âm luật và tiết tấu, phối hợp với hoàn cảnh để tạo nên ảo giác mà thôi. Người này có thể là thiên về âm vận học, biết cách lợi dụng âm thanh để khống chế tâm trí người khác!

Tiếp đó, tiếng trống bắt đầu tăng nhịp, mỗi lúc một nhanh hơn, tiếng tung tung xoáy vào tai nghe như tiếng vạn mã tề phi, giẫm nát tâm thần của ba người trong nhà.

Chung Nhược Tự bắt đầu rên rỉ, hơi thở nghe cũng nặng nề hơn, nói:

– Khó chịu quá, muội... muội hết chịu đựng nổi rồi...

Chung Khứ Tâm cũng thở hổn hển nói:

– Tổ mẹ nó, ta ra ngoài đó quyết một trận sinh tử với chúng!

Hai tay Nhậm Sương Bạch nắm chặt bả vai huynh muội Chung gia, trầm giọng nói:

– Muốn đánh bại địch trước tiên phải làm cho địch mất tinh thần, đối phương đang rất muốn làm cho chúng ta tâm thần náo loạn, ý chí lụn tàn, sau đó mới ra tay tàn sát, nếu giờ này nhị vị nóng nảy xông ra ngoài đó, há chẳng phải là trúng kế của đối phương sao?

Chung Nhược Tự run rẩy nói:

– Nhưng... thứ tiếng trống này thật đáng sợ, Sương Bạch ca, không biết nó còn kéo dài đến bao giờ...

Hơi trầm ngâm một thoáng, Nhậm Sương Bạch đáp:

– Theo tại hạ nghĩ thì tiếng trống không thể kéo dài được lâu, Chung cô nương, đối phương đánh trống để làm cho chúng ta siêu hồn lạc phách, bản thân hẳn cũng phải tập trung tinh thần, dùng nội lực để đạo dẫn âm thanh, đây là việc làm hao tổn rất nhiều công lực, tiếng trống không thể giết người, chỉ làm cho địch nhân điên đảo thần hồn, một khi hẳn cho rằng mục đích đã đạt được thì sẽ dừng tay.

Chung Khứ Tâm nghiêng chặt rằng nói:

– Muội tử, lời của Nhậm lão đệ chí lý, chúng ta phải cố gắng nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn đến cùng!

Chung Nhược Tự nhắm nghiền đôi mắt, nói như đang ngủ mê:

– Muội sẽ cố nhẫn nhịn ...

Tiếng trống kéo dài thêm một lát nữa rồi bỗng ngưng im bật, tiếng trống

biến mất một cách rất đột ngột, cũng giống như khi nó xuất hiện vậy, không hề có một dấu hiệu nào báo trước là nó sẽ im bật, sau khi im bật cũng không nghe thấy bất kỳ dư âm nào còn vang trong không khí, tựa như nó chưa hề phát ra trước đó.

Tiếng trống chấm dứt, không gian trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó, sự tĩnh lặng đè nặng lên vạn vật, đè nặng lên tâm khảm của ba người.

Ở trong nhà, ba người hầu như có thể nghe thấy cả tiếng trái tim nhảy thình thịch trong lồng ngực người kia.

Bên ngoài bỗng vang lên một giọng nói cực kỳ âm trầm:

– Chung Khứ Tầm, người không dám ra à?

Nhậm Sương Bạch hạ thấp giọng hỏi:

– Chung huynh, có nghe ra là giọng của ai không?

Chung Khứ Tầm lắc đầu nói:

– Giọng nói nghe rất lạ, ta dám chắc chưa bao giờ nghe qua giọng nói này!

Giọng âm trầm bên ngoài lại vang lên:

– Đã là phúc thì chẳng phải là họa, đã là họa thì trốn cũng vô ích, Chung Khứ Tầm, món nợ giữa người và Chương Cư Nhân cũng đã đến lúc phải thanh toán cho dứt điểm, chui rút ở trong đó chẳng phải là biện pháp hay để giải quyết mọi chuyện, đường đường là tam đương gia của Quỷ Mã bang ngày trước, hào khí ngày xưa không lẽ đã tiêu mất hết rồi?

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Tổ mẹ nó, đồ chó má, dám nói năng với ta như vậy!

Nhậm Sương Bạch đã có quyết sách, chậm rãi nói:

– Chung huynh ra mặt đi, tiêu đệ sẽ ở bên trong trợ trận, khi cần thiết thì cả Chung cô nương cũng cứ ra mặt, chẳng có gì phải e ngại!

Chung Khứ Tầm giọng cao cây lang nha bổng, thế như chảo dầu sôi, nói:

– Được! Ta ra ngoài đó giáp mặt hắn, để coi hắn có tài ba đầu sáu tay gì cho biết!

Giọng nói bên ngoài vẫn âm trầm vang lên, ý mỉa mai càng lúc càng nặng:

– Chung Khứ Tâm, người sợ ta người nhiều thế mạnh, mai phục trùng trùng chờ ám toán người sao? Thôi được, nói để người được rõ, người chẳng cần phải sợ như vậy, ngoài này chỉ có một mình ta, cũng chẳng có mai phục nào cả!

Hừ một tiếng nặng nề, Chung Khứ Tâm đẩy cửa bước ra ngoài, lớn bước đi thẳng đến giữa sân, dưới ánh trăng sao mờ ảo, quả nhiên chỉ thấy duy nhất một bóng đen đồ dài xiên xiên dưới đất.

Gió đêm thoảng qua, cành cây lay động xào xạc, ánh trăng mờ đi, cảnh vật càng làm cho kẻ đứng bất động giữa sân tăng thêm vẻ ma quái.

Chung Khứ Tâm cố vận mục quan, chú mục nhìn đối phương. Người này ước chừng đầy bốn mươi tuổi, trên gương mặt gầy đét khô đen là một cặp chân mày hình chữ “bát” ngược, hai mắt ti hí nhưng thật dài phát ra hai luồng tinh quang như mắt rắn, dưới chiếc mũi nhọn hoắc nhô cao lên là cặp môi cực mỏng, hai khóe mép sụp xuống như lúc nào cũng có thể biến thành nét giận.

Người này mặc chiếc hắc bào rộng thùng thình, vạt áo phất phơ trong gió, lại thêm nước da đen đúa, trông y chẳng khác nào quỷ Vô thường trong truyền thuyết.

Đối phương cũng chú mục quan sát Chung Khứ Tâm, hai người đứng đối diện nhau một lúc lâu, người kia mới lạnh lùng hỏi:

– Người là Chung Khứ Tâm?

Chung Khứ Tâm sa sầm nét mặt, nói:

– Hỏi câu này người không cảm thấy quá thừa sao?

Song mục của người kia mở to lên rồi đột ngột híp lại, ánh mắt lạnh lùng và vô cùng sắc bén, giọng âm lạnh nói:

– Ta là Thi Tâm Ngẩn, “Thâu Hồn Cô” Thi Tâm Ngẩn!

Chung Khứ Tâm bỗng cảm thấy tay chân lạnh toát, một luồng hơi lạnh chạy dài từng đợt trong xương sống, cái tên Thi Tâm Ngẩn chàng đã nghe nói đến từ lâu. Những lời truyền ngôn về tên sát thủ xuất thân từ “Thiên

Hạt hội” ở quan ngoại này nhiều vô kể. Theo lời đồn đãi, người này lòng dạ sắt đá, cả thân thích họ hàng cũng chẳng thêm nhận, hành nhân xử thế vô cùng tàn khốc, cá tánh ngang ngạnh đến lạ lùng, là một nhân vật rất khó đối phó, đờng thời võ công của y lại tuyệt cao. Cũng theo lời đồn, họ Thi muốn giết người nào thì kẻ như người đó chỉ còn mỗi một việc là phải lo chuẩn bị hậu sự, Thi Tâm Ngẩn xưa nay chưa từng thất thủ bao giờ.

Thi Tâm Ngẩn hơi ngẩn mặt lên, chậm rãi nói:

– Xem thần thái người thì có lẽ người đã biết ta là nhân vật thế nào rồi mặc dù xưa nay chúng ta chưa từng gặp nhau!

Chung Khứ Tâm bất giác điên tiết, quát:

– Không sai, Thi Tâm Ngẩn, ta biết rõ người là hạng người nào, người là một tên đồ tể khát máu không hơn không kém!

Sắc diện Thi Tâm Ngẩn bình thản như không, gật đầu nói:

– Người ta phải sống thật như bản chất vốn có của mình thì cuộc sống mới tự tại, chẳng cần phải mang bộ mặt giả để làm lẫn lộn trắng đen, làm như vậy chỉ tổ mệt mình mệt người. Không sai, ta chính là một tên đồ tể, đó chính là nghề của ta, người ta cũng nên có một cái nghề để sống!

Chung Khứ Tâm nghiêng răng nói:

– Ai bảo người tới đây?

Đôi mày Thi Tâm Ngẩn hơi dựng ngược lên, lạnh lùng nói:

– Không ai có tư cách “bảo” ta cả, Chung Khứ Tâm, người phải nói là ai “mời” ta đến mới phải!

Chung Khứ Tâm lạnh lùng buông gọn:

– Ai?

Gương mặt Thi Tâm Ngẩn chẳng chút biểu cảm, nói:

– Câu hỏi của người quá thừa, người thử nghĩ xem, trên thế gian này còn có ai muốn người phải chết nữa? Với Quỷ Mã bang mà nói, người còn sống ngày nào là họ còn canh cánh mỗi lo ngày ấy, người như cái gai trong mắt, không nhờ bỏ đi làm sao có thể ăn ngon ngủ yên được? Đó gọi là nhờ cỏ không trừ căn, gió xuân thổi trở mình sống dậy...

Chung Khứ Tầm nghiêng răng nói:

– Quả không ngoài dự đoán của ta, chính là bọn chúng!

Thi Tâm Ngấn chậm rãi nói:

– Công việc của ta đêm nay là phải giết hai người, một là người, hai nữa là muội muội người Chung Nhược Tự, người hiện giờ đã ở trước mặt ta, thế còn muội muội người?

Trán Chung Khứ Tầm nổi gân xanh quát:

– Chờ khi giết được ta rồi đi tìm nàng cũng chưa muộn!

Dường như trên thế gian này chẳng còn việc gì có thể khiến cho Thi Tâm Ngấn động thất tình lục dục, gương mặt y từ đầu đến cuối cứ như là được chạm bằng đá hay bằng gỗ chứ chẳng phải là da thịt con người. Thi Tâm Ngấn chậm rãi nói:

– Y thị không dám ra mặt ư? Thật ra thì y thị có ra mặt hay không cũng như nhau thôi, đêm nay là đêm cuối của hai huynh muội người.

Chung Khứ Tầm cười lạnh nói:

– Đừng tự đánh giá mình quá cao như vậy, Thi Tâm Ngấn, thiên hạ chẳng có việc gì là chắc chắn cả!

Thi Tâm Ngấn ngược mặt nhìn trời, chậm rãi nói:

– Nếu thời gian còn kịp, ta còn một cái hẹn nữa, Chung Khứ Tầm, chúng ta giải quyết nhanh đi thôi!

Khẩu khí của “Thâu Hồn Cô” Thi Tâm Ngấn tràn đầy tự tin và cũng rất điềm đạm, đối với hắn, dường như mọi việc đều đã được an bày, người mà hắn muốn giết tất phải chết, chưa động thủ đã biết trước kết cuộc, có vẻ như đây là thiết luật đã thành thói quen, không gì có thể thay đổi được.

Có bóng người xuất hiện, Chung Nhược Tự từ sau cánh cửa chậm rãi bước ra, nàng đến cạnh Chung Khứ Tầm thì dừng lại, sắc diện băng lạnh chú mục nhìn Thi Tâm Ngấn.

Đưa mắt nhìn Chung Nhược Tự từ đầu đến chân một lượt, Thi Tâm Ngấn chậm rãi nói:

– Cô nương chắc là Chung Nhược Tụ?

Chung Nhược Tụ hừ lạnh nói:

– Người không thấy câu hỏi này là thừa sao? Nếu không phải là Chung Nhược Tụ, bốn cô nương chẳng tội gì phải nhìn mặt hạng người như người!

Xoa xoa hai tay vào nhau, Thi Tâm Ngấn hài lòng nói:

– Rất tốt, đến đủ cả hai người thì càng dễ hành động, ta ghét nhất là đi giết người mà còn phải tìm tìm kiếm kiếm, vừa tốn công vừa chẳng nên tích sự gì!

Chung Nhược Tụ đưa mắt nhìn huynh trưởng, tay phải đưa lên sờ cán ngọn thất tiết tiên quấn quanh hông.

Thi Tâm Ngấn lui lại một bước, đứng chẳng thành tư thế gì cả, lạnh nhạt nói:

– Để khỏi mất thì giờ, nhị vị cứ đừng loạt động thủ đi, chạy đông đuổi tây chỉ mất công chứ chẳng ích gì!

Chung Khứ Tầm nghiêng răng quát:

– Truy đông đuổi tây à? Mẹ nó, Thi Tâm Ngấn, người nói ai chạy ai đuổi? Huynh muội ta nào phải hạng người chỉ biết nhắm mắt chờ người phát lạc!

Thi Tâm Ngấn cười nhẹ nói:

– Chung Khứ Tầm, việc này cũng giống như đánh cờ vậy, có người chỉ nhìn thấy một nước, nhưng có người lại nhìn thấy trước bốn năm nước. Việc trong thế gian, có người chờ sự việc đến trên đầu mới hay, nhưng có người thì đã thấy sự việc từ khi nó còn chưa xảy ra, ta và nhị vị khác nhau chính là ở chỗ này!

Chung Khứ Tầm nghiêng chặt răng, giờ lang nha bổng ngang trước ngực, dần từng tiếng nói:

– Chớ có ngang nhiên hỗn xược với ta, nghe giọng lưỡi người như càn chắc phần thắng trong tay, ta không tin người chỉ đến có một mình!

Thi Tâm Ngấn cất tiếng cười, tiếng cười của y nghe âm âm lạnh lạnh,

quái dị hết chỗ nói:

– Thi mỗ mà cũng cần đến trợ thủ sao? Chung Khứ Tâm, nói như vậy là người biết chưa hết về ta rồi. Chẳng cần phải nhiều lời, chút xíu nữa thôi người sẽ được biết.

Chung Nhược Tự chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng bước xéo đi mấy bước tạo thành thế chân vạc, đây là một vị trí tương đối thuận lợi để có thể cùng Chung Khứ Tâm liên thủ công địch. Chung Khứ Tâm cũng ngẫm vận đủ nội lực, song thủ nắm chặt lang nha bổng, chỉ cần đối phương khê cử động là lập tức xuất chiêu tấn công.

H ầ thứ 8: Vận Mệnh An Bà

Mục quang Thi Tâm Ngấn chẳng nhìn vào Chung gia huynh muội mà lại nhìn vào một điểm vô định xa xăm trong bóng đêm, trông y lúc này chẳng khác nào một nhĩ khách đang nhìn hạ ngấm trăng, trong hoàn cảnh hiện tại, thái độ của y càng làm tăng thêm vẻ cu ồng ngạo.

Không chờ được nữa, Chung Khứ Tâm quát lớn một tiếng xông tới, lang nha bổng một thế “Tề Thiên Áp Đỉnh”, nhằm đỉnh đầu Thi Tâm Ngấn giáng xuống!

Lang nha bổng được đúc bằng thép đặc, thân bổng có nhiều hàng răng sắc nhọn lởm chởm, đầu răng phát xạ tinh quang, hươ trong bóng đêm tạo thành những vệt sáng mờ mờ, trông cực kỳ oai mãnh.

Thi Tâm Ngấn đứng im như tượng, cả mí mắt cũng chẳng hề chớp động, chờ lang nha bổng đến trên đỉnh đầu, bước xéo đi một bước, cánh tay hất ngược lên nhằm ngay lang nha bổng gạt mạnh.

“Choang!” một tiếng chấn động, thân bổng bị gạt dạt ra ngoài ba thước!

Chung Khứ Tâm giật nảy người, ng ầm kinh hoàng trước nội lực của đối phương. Thi Tâm Ngấn chẳng cần lấy binh khí ra đối kháng, nhưng điều đáng sợ nhất là cánh tay bằng xương bằng thịt của y lại có thể chịu đựng nổi một thế như trời giáng của lang nha bổng!

Lang nha bổng vốn là loại binh khí nặng, các loại binh khí thông thường còn không dám dùng lực đối lực, đằng này chỉ với hai tay không, Thi Tâm Ngấn dám dùng lực đối lực, chẳng chút e dè, không biết đó là thứ công phu gì mà ghê gớm vậy?

Chung Khứ Tâm cũng chẳng thu h ầ bổng, thân hình di chuyển theo thân bổng, trong nháy mắt, bổng ảnh rợp trời mang theo tiếng kinh khí vùn

vụt, chuyên nhằm các nơi yếu hại trên người Thi Tâm Ngấn kích tới.

Thi Tâm Ngấn chẳng những không thoái hậu mà còn áp tới gần đối phương, chỉ thấy bóng đen thấp thoáng, thân hình y đã lẩn vào giữa rừng bỗng ảnh rợp trời, hai cánh tay lướt đi như con thoi động tác cực kỳ nhanh nhẹn, hàng loạt tiếng leng keng chạm nhau không dứt, cứ dùng hai tay không để chiết chiêu phá chiêu, chẳng hề nhường nhịn lang nha bổng!

Võ công của Chung Khứ Tâm hoàn toàn xứng đáng xưng là cao thủ, đặc biệt là kinh nghiệm lâm chiến, già dặn trầm tĩnh. Tuy nhiên phong thái oai mãnh như một viên đồng tướng của Chung Khứ Tâm khi đối phó với Thi Tâm Ngấn vẫn liên tiếp lâm vào tình thế bất lợi, bị ép vào thế hạ phong. Không chỉ Chung Khứ Tâm cảm thấy ngạc nhiên tốt độ, mà cả Chung Nhược Tự đứng bên ngoài quan chiến cũng kinh dị đến độ chẳng dám tin vào mắt mình!

Điểm chân nhảy xéo ra ngoài hơn hai trượng, Chung Khứ Tâm quát lớn một tiếng như sấm dậy, thân hình nhảy lên cao sáu thước rồi bắt đầu đảo người phóng xẹt trở lại, lang nha bổng quét tới kéo theo một đường hàn quang phía sau, kích thẳng về phía địch nhân.

Gương mặt đen khô quắc của Thi Tâm Ngấn chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào, khi lang nha bổng đến còn cách đỉnh đầu y chưa đầy một thước, thân hình y bỗng như quỷ ảnh lướt đi, tựa như kinh khí phát ra từ đầu bỗng đẩy thân hình y bay đi vụt, ống tay áo rộng thùng thình hơi chếch lên, một đạo bạch quang kèm theo sắc xanh rờn từ trong ống tay áo xuất hiện, sau khi nhìn thấy ánh sáng xanh mới nghe thấy tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ “xoảng” một tiếng, động tác nhanh nhẹn đến không thể tưởng tượng được.

Thứ binh khí từ trong ống tay áo của Thi Tâm Ngấn đột ngột hiện ra ấy là một thanh đoản kiếm mở lưỡi cả hai mặt, sắc bén dị thường, trong bóng đêm, thanh kiếm di chuyển phía sau kéo theo một vệt sáng dài như sao chổi. Do thanh đoản kiếm giấu trong bao kiếm có lò xo để trong ống tay áo, trong lúc giao đấu có thể bất thần rút ra để tạo bất ngờ, kết hợp với chiêu thức nguy dị tinh kỳ, tốc độ xuất thủ như điện, khiến cho đối phương chẳng biết đường nào mà tránh né! Đoản kiếm không chỉ có một thanh, mỗi bên ống tay áo đều có ẩn giấu một thanh, hợp lại gọi là “Song Hạt Ngao”.

Chung Khứ Tầm kích ra một thế, lực đạo đã tận, chùng khi phát hiện ra đi đầu bất thường thì biến chiêu gạt đỡ đã muộn.

Quát lớn một tiếng, Chung Khứ Tầm cố hết sức trâm thất lưng vận lực kéo lang nha bổng trở về gạt ngang một thế, nhưng gò má phải đã nghe lạnh toát, một luồng máu nóng tứa ra bắn đầy trên mặt khiến tầm nhìn của y chỉ thấy toàn một màu máu!

Ngay lúc đó thì thất tiết tiên trong tay Chung Nhược Tự cũng vang lên mấy tiếng lách cách công tới, đầu tiên hình kim tự tháp xé gió như tiếng tên bay nhằm phía sau đầu Thi Tâm Ngấn kích thẳng tới. Lòng nàng phần hận đến cực điểm, vừa xuất thủ đã dụng toàn lực tấn công, thế tiên đi như gió, chỉ muốn đánh vỡ sọ não Thi Tâm Ngấn ra mới hả dạ.

Thi Tâm Ngấn mím chặt môi, im lặng co nhẹ tay trái vào trong ống tay áo, lưỡi kiếm cũng theo đó mà thụt vào, gần như đồng thời, cánh tay trái quét ngược ra sau một thế, “keng” một tiếng, tiếng kim khí va chạm nhau, đầu tiên bị kích văng ra xa, sức phản chấn mạnh đến nỗi Chung Nhược Tự phải loạng choạng bước xéo đi bốn năm bước mới trụ lại được, ngọn tiên suýt chút nữa thì vượt khỏi tay bay đi!

Đưa tay vuốt sạch vết máu dính đầy trên mặt, song mục Chung Khứ Tầm cũng đỏ rực một màu máu, quát lớn một tiếng vận hết sức hoành lang nha bổng nhằm thất lưng Thi Tâm Ngấn quét tới, cùng lúc đó hai chân cũng phóng xẹt tới kẹp cổ đối phương!

Nửa trên thân hình Thi Tâm Ngấn đột ngột ngã ngửa ra phía sau, tạo thành thế song song với mặt đất, lang nha bổng quét sượt ngang trên người y bay qua, hai chân của Chung Khứ Tầm cũng rơi vào khoảng không.

Cánh tay phải đột ngột giơ lên, tựa như cây trụ đá dựng đứng giữa trời, Thi Tâm Ngấn xuất thủ chuẩn xác đến không thể chuẩn xác hơn được nữa, nắm bắt thật đúng thời cơ, tưởng như địch nhân đưa từng phần thân thể ra để cho y đả thương vậy.

Chung Khứ Tầm sau hai chiêu tấn công không trúng đích, biết là tình thế bất diệu, vội vàng lộn người nhảy ra ngoài, nhưng đến khi thân hình y nhảy ra ngoài thì đuôi, sườn, lưng liên tiếp trúng kiếm, ít ra cũng có tới chục vết thương!

Dáng điệu của Chung Nhược Tự lúc này chẳng còn là một thiếu nữ nhu mì nhã nhặn nữa mà đã sớm hóa thành con hổ cái phát cuồng, đầu tóc rối bời, điên cuồng lao vào tấn công địch nhân, thất tiết tiên xé gió vù vù, chiêu nào chiêu nấy đều tấn công vào những bộ vị chí mạng trên người Thi Tâm Ngấn.

Thân hình Thi Tâm Ngấn chao động nhanh như chớp với một biên độ cực hẹp, thất tiết tiên điên cuồng công tới, nhưng chiêu nào chiêu nấy cũng chỉ lướt sượt qua người y, thậm chí chẳng chạm được đến y phục trên người.

Thân hình Thi Tâm Ngấn đột ngột dừng lại, tả thủ vươn ra như móc sắt, di chuyển nhanh nhẹn như bồ quang tróc ảnh, chuyên nhằm đầu thất tiết tiên chớp tới, hữu thủ nhanh như điện kích trúng trán Chung Nhược Tự một cái như trời giáng.

Chung Khứ Tầm toàn thân bê bết máu, vừa gắng gượng đứng dậy, nhìn thấy em gái bị trúng thương, ngũ tạng trong người như đồng loạt vỡ tung ra.

Vừa lo vừa giận, Chung Khứ Tầm gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, gắng gượng cử lang nha bổng nhằm đầu Thi Tâm Ngấn quật xuống!

Cùng lúc đó, Chung Nhược Tự kinh hãi hét lớn, ném tiên nhảy lui về phía sau, hai tay giơ lên định ôm lấy đầu.

Một đạo ngân quang như chiếc cầu vồng từ cõi u linh bay xẹt tới, tốc độ nhanh đến không thể diễn tả nổi, bức Thi Tâm Ngấn phải hồi thủ nhảy về phía sau tránh né. Nếu y vẫn tiếp tục hạ thủ đả thương Chung Nhược Tự thì bản thân y cũng phải chịu chung số phận.

Đạo ngân quang phát ra tiếng xé gió kinh hồn, nhưng một khi Thi Tâm Ngấn triệt chiêu thoái lui thì đạo ngân quang cũng theo đó tắt ngấm tựa như nó chưa hề xuất hiện.

Nhậm Sương Bạch giơ tay đỡ lấy thân hình Chung Nhược Tự còn đang lảo đảo suýt ngã. Phía bên kia Chung Khứ Tầm vận hết sức bình sinh kích tới một bổng, đầu bổng đánh xuống đất phát ra một tiếng “bình” làm rung chuyển mặt đất, bản thân y cũng suýt chút nữa té nhào xuống đất.

Hiện thời, đi đâu khiến cho Thi Tâm Ngấn cũng nộ chẳng phải là Nhậm Sương Bạch kịp thời xuất hiện giải cứu cho Chung Nhược Tự mà chính là y đã không phát hiện ra trong bóng tối còn ẩn nấp một đối thủ nữa, mà đối thủ này chính là trở ngại lớn nhất để y hoàn thành nhiệm vụ trước mắt!

Lướt ra phía sau bảy tám thước, song mục Thi Tâm Ngấn như hai luồng lãnh điện nhìn chăm chăm Nhậm Sương Bạch, dù trong dạ tràn đầy oán độc, nhưng ngoài mặt Thi Tâm Ngấn vẫn băng lạnh, không có bất kỳ cảm xúc nào thể hiện trên gương mặt của y.

Thi Tâm Ngấn cất giọng âm trầm nói:

– Các hạ là cao nhân phương nào? Hình như không nên có một nhân vật như các hạ xuất hiện ở đây!

Nhậm Sương Bạch buông người Chung Nhược Tự ra, chậm rãi nói:

– Các hạ nói khó hiểu quá, thế nào là nên, thế nào là không nên? Nơi đây cũng chẳng phải là tư sản của người, không lẽ người đến được còn ta thì không? Thi Tâm Ngấn, theo ta thì người mới là người không thích hợp xuất hiện ở đây!

Thi Tâm Ngấn chậm rãi nói:

– Khẩu khí của các hạ chẳng phải nhỏ, xem ra cũng là một nhân vật có tên tuổi, có thể báo rõ danh tánh để tại hạ được kính ngưỡng chăng?

Nhậm Sương Bạch chẳng có ý giấu diếm thân phận, thẳng thắn nói:

– Tại hạ Nhậm Sương Bạch!

Thi Tâm Ngấn gật đầu nói:

– “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch, ta biết người!

Nhậm Sương Bạch cũng gật đầu nói:

– Đại danh của người ta cũng đã nghe đến từ lâu, quả nhiên danh bất hư truyền, người đúng là một sát thủ số một trên giang hồ!

Thi Tâm Ngấn có vẻ hơi nóng nảy nói:

– Nhậm Sương Bạch, đêm nay ta đến đây vì việc gì chắc người đã biết rõ, ta mong người đừng dây dưa vào chuyện chẳng liên quan đến bản thân,

làm như vậy tốt cho ta và tốt cho cả người, việc xảy ra khi này ta coi như là sự hiểu lầm!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Ý của người là bảo ta nên tự thủ bàn quang, để cho người tự tiện sát hại Chung gia huynh muội?

Nghe khẩu khí của đối phương có vẻ bất thiện, Thi Tâm Ngấn bất giác nổi giận, nói:

– Chính là ý đó! Mỗi người đều có khí số, ngày hôm nay khí số của Chung gia huynh muội đã hết, không có ai, không có lực lượng nào có thể thay đổi được, cho dù là “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch ra mặt, e rằng cũng không làm gì được!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Cho dù có cái gọi là “khí số” tồn tại trên cõi đời này thì khí số của Chung gia huynh muội cũng chẳng phải do người định đoạt!

Thi Tâm Ngấn lớn tiếng nói:

– Người khác không thể định được, nhưng “Thu Hồn Cô” Thi Tâm Ngấn này thì có thể!

Nhậm Sương Bạch khẽch mép cười, nụ cười chẳng có vẻ gì là đang cười cả, chậm rãi nói:

– Thi Tâm Ngấn, người cho rằng người là ai? Số sinh tử của Nam Tào do người chắm chắm? Thật là cuồnng vọng hoang đường!

Hít mạnh một hơi chân khí, cố gắng kềm chế nộ hỏa trong lòng, Thi Tâm Ngấn giữ giọng bình tĩnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, theo chỗ ta biết, Chung gia huynh muội chẳng có một bằng hữu như người, nếu có dính líu gì thì cũng là việc mới xảy ra, quan hệ chẳng lấy gì làm thâm trọng, việc này liên quan đến sinh tử tồn vong, liệu thân vì một mối quan hệ chẳng lấy gì làm thâm trọng như vậy, liệu có đáng không?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Quan hệ giữa người và người, nhiều khi chẳng thể lấy thời gian để

phân định thân sơ mà còn phụ thuộc vào rất nhiều nhân tố, những nhân tố đó bao hàm mối quan hệ nhân quả phức tạp, ta có lý do chính đáng để xen vào việc của Chung gia huynh muội, còn nguyên do thế nào, thiết tưởng cũng chẳng cần phải bảm báo với người. Người chỉ cần biết một điếu, ta nhất định không khoanh tay đứng nhìn!

Thi Tâm Ngấn hừ lạnh nói:

– Ta khuyên người nên suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động!

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ nói:

– Điếu đó chẳng cần người phải nhắc nhở!

Thần sắc Thi Tâm Ngấn tối hẳn lại, giọng âm trầm nói:

– Có thể người còn chưa biết tánh khí của ta, Nhậm Sương Bạch, một khi mục đích chưa đạt được, ta không bao giờ chịu dừng tay. Người nhất định đi theo Chung gia huynh muội xuống âm phủ?

Giọng Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên, nói:

– Đó là điếu mà người mơ tưởng, Thi Tâm Ngấn, theo ta thì kết quả không hẳn đã như người nghĩ. Người chỉ là một tên đồ tể, chuyên giết người, người không phải là người có quyền lực tối thượng trong cõi đời này, chẳng phải hễ người muốn ai chết thì người đó nhất định phải chết!

Thi Tâm Ngấn bỗng cất tiếng cười dài nói:

– Trời tạo nghiệp là chuyện bất đắc dĩ, tự tạo nghiệp thì chết chẳng có đất dung thân! Nhậm Sương Bạch, người đang tự tìm đến con đường chết!

Nhậm Sương Bạch cũng mỉm cười nói:

– Rồi người sẽ thấy ai đang tìm đến con đường chết!

Chung Nhược Tự này giờ đã chạy sang đỡ Chung Khứ Tâm dậy, đến đây thì không nhìn được nữa, nghiêng răng kêu lên:

– Sương Bạch ca, tên Thi Tâm Ngấn này là loài cầm thú, hẳn chẳng còn chút nhân tính nào nữa, Chung gia nào có oán cừu gì với hắn? Vì lẽ gì hắn lại nhẫn tâm tàn hại đại ca đến nông nỗi này?

Nhậm Sương Bạch dụ giọng nói:

– Yên tâm đi, Chung cô nương, máu của lệnh huynh chẳng chảy một cách vô ích đâu!

Chung Khứ Tâm toàn thân tẩm máu, dưới ánh trăng mờ tỏ trông đáng điều y thật khủng khiếp, sắc diện xanh rờn xám xịt, vết thương trên má nứt toát sâu hoắm, lồi thịt ra đỏ tươi, máu vẫn còn chảy ròng ròng, ngũ quan biến dạng đến chẳng còn nhân dạng nữa.

Chung Khứ Tâm thở hổn hển nói:

– Nhậm lão đệ, người phải hết sức cẩn thận, chiêu thức của hắc nguy dị, thủ pháp cực nhanh, còn nữa... trong hai cánh tay của hắc nhất định có thứ gì đó bằng kim thiết bảo hộ, cứng chắc dị thường...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Điêu đó thì tiêu đệ biết, Chung huynh.

Thi Tâm Ngấn giơ hai cánh tay lên trời, hai ống tay áo tuột xuống, quả nhiên không ngoài dự đoán của Chung Khứ Tâm, cẳng tay của y, từ cổ tay tới khuỷu có một chiếc “Thiết hộ tỳ” sáng loáng ánh bạc, bên ngoài “hộ tỳ” còn có một chiếc hộp đẹp, nhỏ và dài, đó chính là nơi ẩn giấu “Song Hạt Ngao”!

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy động tác của Thi Tâm Ngấn, nhưng dường như chàng cảm nhận được điếu đó, khẽ hừ một tiếng nói:

– Đa tạ hảo ý của người, nhưng ta chẳng nhìn thấy gì cả!

Thi Tâm Ngấn chẳng để ý gì đến lời nói mỉa của Nhậm Sương Bạch, chậm rãi nói:

– Các người chẳng cần phải suy đoán, ta trưng binh khí của ta ra trước mặt các người để các người biết rằng Thi mỗ giết người là dựa vào chân tài thực học, chứ chẳng phải dựa vào những thứ vớ vẩn này!

Xong y quay sang Nhậm Sương Bạch nói:

– Còn việc người có nhìn thấy hay không đó là việc của người, Thi mỗ hành sự quang minh lỗi lạc, còn việc người có nhận được hay không là do điếu kiện của người!

Nhậm Sương Bạch đưa tay sờ lên nơi thất lưng, chậm rãi nói:

– Xuất thủ đi, Thi Tâm Ngấn!

Buông hai tay xuống, Thi Tâm Ngấn cười lạnh nói:

– Ta chẳng phải là người hay khách sáo đâu!

Bảo đối phương xuất thủ đi, nhưng người xuất thủ trước lại là Nhậm Sương Bạch, “Đoạn Trường Hồng” của chàng hoa lên thành một chùm quang vũ, từ trên cao rơi xuống chụp lên đầu địch nhân, tốc độ của vòng ngân quang kinh hồn, vừa thoáng hiện đã bao trùm khắp người Thi Tâm Ngấn.

Thi Tâm Ngấn toàn thân bất động, đứng im như tượng, song mục chăm chú nhìn vòng ngân quang, hai cánh tay bắt đầu cử động lên xuống, trông như một đa tý thần, kiến chiêu chiết chiêu, đón đỡ phản công, chẳng hề tương nhượng đối phương!

Hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau chấn động không gian, thân hình Nhậm Sương Bạch bỗng lui nhanh về phía sau, nhưng sau đó lập tức sấn tới, đao quang như thần mã hành không, nhằm giữa mặt Thi Tâm Ngấn bổ xuống!

Cánh tay trái Thi Tâm Ngấn đột ngột cất lên, cánh tay phải tiến thoái như điện, hàn quang thoáng hiện, đoản kiếm đã thò ra khỏi ống tay áo, nhằm giữa ngực Nhậm Sương Bạch thích tới!

Nhậm Sương Bạch bước xéo đi bốn năm bước, thân ảnh mờ dần rồi bỗng hóa thành bảy thân ảnh hư thực khó phân, bảy đao tung hoành từ bảy hướng khác nhau đồng loạt chém tới.

“Thất Ma Tát Vãng” lại xuất hiện!

Đoản kiếm của Thi Tâm Ngấn nhanh như chớp từ trong hai ống tay áo thò ra, hàng loạt tiếng leng keng rợn người, mỗi lần đao kiếm chạm nhau là một vòng hỏa quang hình chữ thập lóe lên sáng rực.

Hỏa quang tắt ngấm, tiếng leng keng cũng chấm dứt, hai thân hình đồng loạt nhảy về phía sau, “Đoạn Trường Hồng” của Nhậm Sương Bạch bỗng hóa thành hai luồng quang ảnh một đỏ rực như màu máu, một sáng loáng như thủy băng, hai luồng quang ảnh từ hai hướng kích tới cùng một mục tiêu.

Thân hình Thi Tâm Ngấn đột ngột lắc lư dữ dội như con tàu gặp sóng lớn, biên độ lắc lư cực hẹp, tốc độ cực nhanh.

“Vụt! Vụt!” hai tiếng, “Phân Hồn Liệt Phách” đồng loạt chém vào khoảng không, thật không thể ngờ được, chiêu thứ hai của “Kiếp Hình tứ thuật” cũng chẳng có tác dụng gì trước Thi Tâm Ngấn!

Đao quang vừa tắt, thân hình Thi Tâm Ngấn lướt sát trên mặt đất lao tới, hai đạo hàn quang như hai con băng xà xuất động nhằm ngực Nhậm Sương Bạch bay xẹt tới với một tốc độ kinh hồn!

Hai đạo đao quang hợp nhất, trở lại một vầng sáng trong vắt như gương nga, giữa vầng sáng ẩn hiện một vết đỏ mờ mờ, vầng sáng trắng ẩn hiện sắc hồng ửng từ trên cao xẹt xuống. Thi Tâm Ngấn điểm chân xuống mặt đất, thân hình như một mũi tên rời nỏ bắn ngược trở ra phía sau, nhưng ngay lúc thân hình y bắn vọt về phía sau thì thanh đoản kiếm trong ống tay áo bên trái đã êm như ru và nhanh đến xuất kỳ bất ngờ bắn ra. Nhậm Sương Bạch hỡi đao gạt mạnh, nhưng cũng chỉ gạt trúng chuôi kiếm, mũi kiếm bay chệch đi một chút, cắm vào bấp đùi chàng đến hai tấc!

Miến đao sau khi quét sượt đoản kiếm, cùng lúc với thanh đoản kiếm cắm vào đùi, nó đã như con thần long phát cuồng quét ra một thế, hàn quang chớp động, hồng quang thoáng hiện, “bịch” một tiếng, một tảng thịt cỡ hai cân nơi lưng Thi Tâm Ngấn đã bay ra khỏi chủ thể bay ra ngoài xa!

Dưới ánh trăng, Chung Khứ Tâm gào lên như con mãnh thú trúng thương, nhảy ào tới. Chung Nhược Tự bị bất ngờ chẳng những không giữ được y mà còn bị đẩy một cái ngã nhào xuống đất, trong khi đó thì Chung Khứ Tâm giờ cao lang nha bổng nhằm đầu Thi Tâm Ngấn giáng xuống!

Vết thương trên lưng Thi Tâm Ngấn kể ra cũng không nhẹ, nhưng hình như đó là thương thế của ai đó chứ chẳng phải ở trên lưng y, sắc diện Thi Tâm Ngấn vẫn bình thản, thậm chí chẳng thấy y cau mày, lang nha bổng của Chung Khứ Tâm vừa đến trước mặt, Thi Tâm Ngấn bỗng khom người xuống, nhanh như chớp lướt tới, hai thân hình áp sát vào nhau, tưởng chừng song phương đã ôm chặt nhau vậy!

Chung Khứ Tâm bị mất đà, lang nha bổng đánh vào khoảng không, thân hình đổ tới trước, dính chặt vào người Thi Tâm Ngấn. Y gào lên một tiếng, hươ lang nha bổng lên, nhưng lang nha bổng cất lên nửa chừng rồi

như bị thiếu lực, bất ngờ đi chậm lại, toàn thân co rút, miệng há to nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra.

Chung Nhược Tự từ ở dưới đất lồm cồm ngẩng dậy, nhìn thấy thần thái bất thường của huynh trưởng thì biết là tình hình bất diệu, một luồng khí bi phẫn từ trong tâm khảm trào dâng lên cổ họng, khiến nàng thất thanh kêu lên:

– Đại ca! Đại ca...

Song mục Chung Khứ Tâm lồm cồm hẳn ra ngoài, gương mặt co giật liên hồi, buông tay để cây lang nha bổng rơi bịch xuống đất, hai tay y vươn ra ôm chặt thân hình Thi Tâm Ngấn, cố sức siết chặt định bóp chết đối phương.

Nhậm Sương Bạch lão đảo bước tới mấy bước, thở hển hển nói:

– Việc gì vậy? Chung cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải lệnh huynh cùng Thi Tâm Ngấn đã ôm chặt nhau rồi không?

Một tiếng rắc giòn tan vang lên, thân hình Thi Tâm Ngấn đã như con bạch tuột êm ái tuột khỏi hai cánh tay Chung Khứ Tâm, cùng lúc đó thanh đoản kiếm từ trong ống tay áo bên phải Thi Tâm Ngấn cũng từ ngực Chung Khứ Tâm rút ra.

Thân hình Chung Khứ Tâm chấn động mạnh, hai môi mấp máy liên hồi, nhưng chỉ có máu tươi từ miệng trào ra, còn thì chẳng nghe thấy một âm thanh nào.

Chung Nhược Tự nhìn thấy cảnh này thì cơ hồ ngất đi, nàng cất tiếng thống thiết kêu lên:

– Đại ca! Đại ca không thể chết được! Đại ca...

Nhậm Sương Bạch hú lên một tiếng dài, nghe như tiếng hú bi thương của con sói nhìn thấy người bạn của nó thảm tử, thân hình chàng hòa quyện với ánh đao chói lọi, nhìn chẳng khác nào truy mệnh Vô Thường quỷ đuổi theo Thi Tâm Ngấn.

Lần này thì Thi Tâm Ngấn không dám ứng chiến, y đã vứt bỏ lòng cao ngạo, vứt bỏ thanh danh sang một bên, thân hình như một ánh chớp lướt đi trong đêm, bỏ lại thanh đoản kiếm vẫn còn nằm trong đùi Nhậm Sương

Bạch!

Một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn theo lá khô phi vũ đầy trời, Nhậm Sương Bạch xuất đao như gió, nhưng khi Thi Tâm Ngấn quay đầu bỏ chạy thì thanh miến đao cũng nhanh không kém trở về nằm yên trong vỏ, thân hình chàng từ từ quy xuống.

Ánh trăng lạnh lùng soi rọi xuống hiện trường bi thảm, không khí có vẻ trở nên lạnh hơn, Chung Khử Tâm vẫn đứng sừng sững, song mục mở lớn trừng trừng, máu từ vết thương chí mạng nơi ngực y vẫn rỉ rả chảy ra, máu ấm nóng dính bết đầy lên người Chung Nhược Tụ nằm bất tỉnh ngay dưới chân.

Một ngôi mộ đất cô đơn nằm giữa nơi hoang dã, trước mộ, một chiếc mộ bia bằng gỗ, đơn sơ đến chạnh lòng, đất mộ mới tinh khôi trông vẫn còn hơi ẩm của đất, quang cảnh thê lương đến chẳng thể dùng lời để diễn đạt.

Ngôi mộ đất nằm ngay trước một gian nhà cỏ.

Chung Nhược Tụ toàn thân một màu trắng tang thương đang quỳ trước mộ lặng lẽ thối lệt, điều tể chẳng có hương tì ền, chẳng đồ cúng tế cố nhiên là lạnh lẽo, nhưng tâm trường người cúng tế càng lạnh lẽo cô độc, đất trời mệnh mang, đi đâu về đâu bây giờ?

Nhậm Sương Bạch đứng lui về phía sau một chút, sắc diện chàng nhợt nhạt, hình dong tiều tụy, chỉ qua một đêm mà râu đã đâm ra tua tủa xanh rì dưới cằm, trông chàng già đi đến mấy tuổi, dáng điệu ấy trông càng yếu ớt tưởng như không chịu nổi một cơn gió mạnh! Ngược gương mặt đẫm lệ nhìn lên, Chung Nhược Tụ nghẹn ngào nói:

– Sương Bạch ca, trước khi ra đi, đại ca của muội chẳng nói được lời nào sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không có, với lại trong tình cảnh như vậy ta nghĩ Chung huynh cũng chẳng còn sức lực đâu để mà nói nữa.

Chung Nhược Tụ nghẹn ngào nói:

– Đại ca muội chết thật thảm...

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Cũng tại ta quá sơ suất, ta đã không kịp ngăn cản anh ấy xông vào Thi Tâm Ngấn!

Chung Nhược Tụ lắc đầu nói:

– Không, không thể trách huynh được, Sương Bạch ca, đại ca của muội nóng nảy quá, ngay cả muội ở ngay bên cạnh mà vẫn không ngăn được anh ấy. Muội, thật tình muội không thể ngờ được đại ca lại có thể cương liệt đến như vậy, có thể không tiếc gì đến sinh mệnh như vậy...

Nhậm Sương Bạch khẽ thở dài nói:

– Lệnh huynh là một hán tử đầy khí phách, Chung cô nương, hai năm qua anh ấy đã chịu đựng quá nhiều uất ức, giờ đối phương đã tìm đến nơi, hoành hành bạo ngược, truy tận sát tuyệt, thử hỏi anh ấy làm sao có thể chịu đựng được? Thân tại giang hồ, luôn phải đổ mồ hôi đổ máu, phải xả thân để bảo vệ thanh danh, còn như sống an nhàn tất phải chịu khuất nhục.

Chung Nhược Tụ đưa tay thấm lệ, nghiêng răng nói:

– Tên trời đánh Chương Cư Nhân, tên chết bầm dưới thiên kiếm vạn đao Thi Tâm Ngấn, hai huynh muội ta đã bị bức tới bước đường cùng như vậy rồi mà chúng còn không chịu buông tha, nhất định phải làm cho ta gia phá nhân vong mới cam lòng...

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Đừng oán than nữa, Chung cô nương, bước chân vào con đường này cũng giống như bị rơi vào một chảo thuốc nhuộm vậy, muốn bò ra khỏi đó để rửa sạch mình nào phải chuyện dễ dàng? Thân đã ở trong giang hồ, tất phải thích ứng với điều kiện để sinh tồn, mạnh sống yếu chết, không gì có thể thay đổi được, chúng ta chỉ còn cách lấy oán báo oán, ngoài ra chẳng còn lý lẽ gì để phải bàn nữa, đừng nói đến chuyện nhân thứ từ bi, trong giang hồ nói đến những thứ đó thật quá xa xỉ, thậm chí cũng chẳng cần hao tâm tổn trí để nghĩ tới nó nữa!

Chung Nhược Tụ im lặng một lúc lâu, giọng âm âm nói:

– Sương Bạch ca, muội, muội nhất định phải báo thù này!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, giọng đanh lại:

– Đương nhiên, không thể để cho lệnh huynh chết một cách vô ích như vậy được!

Hơi dừng lời một lát, chàng lại tiếp:

– Chung cô nương, tới đây, cô nương dự định thế nào?

Chung Nhược Tự sà ai nói:

– Ngoài báo cừu cho đại ca ra, muội chẳng còn dự định nào khác!

Chấp hai tay sau lưng, im lặng đi đi lại lại một lúc, Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Chung cô nương, tạm thời cô nương nên đi theo tại hạ...

Chung Nhược Tự cũng chẳng làm bộ làm tịch thoái thác, nàng thẳng thắn nói:

– Hiện thời muội cũng chỉ còn một con đường đó có thể đi được, Sương Bạch ca, chỉ sợ rằng làm như vậy lại liên lụy đến huynh, làm cho huynh thêm phiền phức mà thôi.

Nhậm Sương Bạch chân thành nói:

– Nếu sau khi ta bị trọng thương không được hiên huynh muội cứu giúp thì hiện giờ thân này chưa chắc đã còn tồn tại, Chung cô nương, cô nương và lệnh huynh đang ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà vẫn không chút do dự ra tay cứu giúp một người hoàn toàn xa lạ, Nhậm Sương Bạch này còn sống một ngày là một ngày không quên ân trách ấy. Cuộc sống về sau này của cô nương sẽ do tại hạ phụ trách, nợ máu của lệnh huynh chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác!

Hai dòng lệ lại chảy dài trên má, Chung Nhược Tự kích động nói:

– Sương Bạch ca, muội... muội không biết phải nói thế nào mới có thể diễn đạt được lòng cảm kích của mình, muội...

Nhậm Sương Bạch xua tay nói:

– Chẳng cần phải nói gì cả, Chung cô nương, hiên huynh muội cứu sống tại hạ, tại hạ cũng đâu có nói gì?

Cố sức gượng đứng dậy, Chung Nhược Tự hít mạnh một hơi dài, nói:

– Sương Bạch ca, chúng ta vẫn ngụ lại ở đây hay là...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Nơi đây không thể ở được nữa, ta thấy nên đi ngay bây giờ.

Chung Nhược Tự đưa mắt nhìn quanh, b ồ h ồ nói:

– Thời gian qua đi nhanh quá, hai năm trước dọn đến đây, vậy mà cứ ngỡ việc vừa xảy ra ngày hôm qua...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Thời gian đi rất nhanh, một ngày, một tháng, một năm, thậm chí là một đời người, nháy mắt là qua đi.

Đứng lặng một lúc lâu, Chung Nhược Tự mới thở dài nói:

– Sương Bạch ca, muội đi thu dọn một ít đồ đạc, con lừa và cỗ xe chúng ta cũng mang đi chứ?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tùy cô nương, sau khi rời khỏi đây, ta cũng phải đi tìm con ngựa của mình.

Chung Nhược Tự giờ mới nhớ ra nói:

– Thảo nào muội không nhìn thấy ngựa của huynh, đi đâu để tìm lại nó?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Con ngựa của ta bị thất lạc từ sau hôm bị bọn Tăng Kiếm đả thương, nhưng mà không sao, nó rất khôn ngoan, nó nhất định sẽ làm như những gì mà ngày thường ta huấn luyện nó, nghĩa là nó sẽ tìm đến nơi có nguồn nước gần chỗ thất lạc nhất để chờ đợi. Chung cô nương, cô nương thông thuộc địa hình nơi đây, có biết gần đây chỗ nào có nguồn nước, nghĩa là có sông suối hay ao hồ gì không?

Chung Nhược Tự suy nghĩ một thoáng rồi nói:

– Cách chỗ đại ca cứu huynh không xa có một con suối gọi là “Trác Thạch tuy nhiên”, cư dân quanh vùng đều lấy nước ở đây về ăn uống, có đi đâu

ngoài Trác Thạch tuy ền ra còn có vài nơi khác có nước, nhưng không lớn và nước cũng chẳng sạch bằng chỗ này. Sương Bạch ca, huynh nghĩ con ngựa của huynh sẽ chờ ở đâu?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Theo lệ thường, nó sẽ tìm đến nơi có nước lớn nhất để chờ, nhưng giả như không tìm thấy ở Trác Thạch tuy ền có thể đến nơi khác tìm, nhất định sẽ tìm lại được nó.

Chung Nhược Tự cúi xuống phủi đất bám trên đầu gối, cúi đầu nói:

– Sương Bạch ca, giờ muội đi thu xếp đồ đạc đây.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Càng gọn gàng càng tốt, chỉ nên mang đi những thứ thật cần thiết, khi nào mang đồ lên xe thì gọi một tiếng, ta đến làm giúp một tay.

Chung Nhược Tự dạ một tiếng rồi vội vã chạy vào nhà, tuy chẳng nhìn thấy dáng của nàng, nhưng Nhậm Sương Bạch cảm nhận được một cách rõ ràng tấm thân nhỏ nhắn của nàng mang đầy vẻ cô khổ, thiên địa bất nhân, có bao nhiêu khổ ải trên thế gian đều chất cả lên vai một thiếu nữ yếu đuối như vậy...

Hũ thứ 9: Thanh Sơn Cô Hồng

Một chiếc thạch kiêu nhỏ bắc ngang con suối, cách đầu thạch kiêu chừng vài chục bước chân có một căn nhà tường mái ngói ba gian, quanh nhà có hàng rào trúc, từ cổng rào vào tới cửa nhà là một thông đạo lát đá xanh, khuôn viên sạch sẽ và khá kín đáo, chỗ này cách thị tập gần nhất ít ra cũng phải hơn mười dặm.

Bên bờ suối, Chung Nhược Tự đang ngồi trên một tảng đá giặt quần áo, nhìn nàng giặt giặt giũ giũ, động tác thuần thực nhanh nhẹn, chứng tỏ đây là một đại cô nương giỏi giang việc nhà.

Cách chỗ Chung Nhược Tự giặt đồ không xa, Nhậm Sương Bạch xếp bằng tròn ngồi trên một gốc cây dẫn ngang, ánh vàng của nắng thu buổi trưa làm gương mặt trắng nhợt của chàng hồng hào hơn chút ít. Chàng lặng lẽ nhìn về phía Chung Nhược Tự, chừng như cũng nhìn thấy giọt mồ hôi đọng bên thái dương nàng, nhìn thấy sắc diện thoáng u buồn của nàng và dường như nhìn thấy cả ánh lấp lánh của dòng suối.

Tiếng giặt giũ dừng lại, Nhậm Sương Bạch dịu giọng nói:

– Nghỉ ngơi một chút đi, bận bịu suốt ngày rồi còn gì!

Chung Nhược Tự quay đầu nhìn lại, mỉm cười nói:

– Huynh tưởng mọi non nớt đến như vậy sao? Những công việc thế này mọi làm quen rồi, chẳng hề cảm thấy mệt mỏi chút nào, nhân hôm nay trời nắng tốt, giặt nhanh rồi phơi cho khô.

Nhậm Sương Bạch nói:

– Trước đây, lúc còn ở Quỷ Mã bang, những công việc này đều do cô nương tự tay làm sao?

Chung Nhược Tự gật đầu nói:

– Các nhân vật đầu não trong Quỷ Mã bang không sống chung với các huynh đệ trong bang, thường ngày thì sống riêng cùng với gia quyến, muội cùng đại ca có riêng một căn nhà, những việc lặt vặt trong nhà đương nhiên là do muội đảm nhiệm r ồi. Thật ra thì nam nhân có mấy ai rành rẽ việc nhà, bao nhiêu năm r ồi, việc bên ngoài thì muội chẳng ngó ngang tới, nhưng việc trong nhà đầu do một tay muội sắp xếp.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Nói nam nhân chẳng biết làm việc nhà, nhưng cũng tùy người. Lúc mất của ta còn bình thường, chính tay ta cõm nước giặt giũ cho gia sư, thậm chí cả việc may vá ta cũng làm được, nói ra có lẽ cô nương không tin, cả những công việc tỉ mỉ như may giày hay bện chiếu ta cũng làm được.

Chung Nhược Tự vừa vắt kiệt nước chiếc áo trên tay, vừa mở to mắt nhìn Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Thật vậy sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Ta gạt muội làm gì, chờ khi có thời gian ta sẽ biểu diễn cho muội xem, người ta thường nói nữ nhân khéo tay, còn nam nhân thì không biết làm những việc như vậy, thật ra thì phải coi người ta đang ở trong hoàn cảnh nào, và có chịu học hỏi để làm việc hay không!

Chung Nhược Tự thở dài nói:

– Sương Bạch ca, giá đôi mắt của huynh không bị lừa thì tốt biết mấy. Cũng tại huynh nhẫn tâm, vì hoàn thành tâm nguyện của mình mà chà đạp lên thân mình như vậy. Thật là...

Nhậm Sương Bạch cúi đầu im lặng một lúc r ồi ngẩng lên, giọng bình thản nói:

– Người ta sống phải làm hết trách nhiệm của mình, làm hết bổn phận mình, phải có một mục đích nào đó để theo đuổi, giả như những đi đầu cơ bản nhất ấy cũng không làm được thì cuộc sống sẽ trở nên rất nhạt nhẽo vô vị; đồng thời, nếu vì một mục đích nho nhỏ như vậy, đôi khi phải trả một cái giá rất tàn khốc cũng đành chịu vậy thôi, thế gian này làm gì có sự việc vô duyên vô cớ mà đến.

Chung Nhược Tự cũng cúi đầu nhìn xuống, giọng nhỏ nhẹ nói:

– Vết thương nơi đùi của huynh chắc đã g ần lành r ồi?

Nhậm Sương Bạch đưa tay sờ sờ lên vết thương bị thanh đoản kiếm của Thi Tâm Ngấn đâm trúng nơi đùi, th ần thái thản nhiên nói:

– Đã lành r ồi, riêng vết thương nơi vai vì phạm đến xương nên thỉnh thoảng vẫn còn đau, ta nghĩ, nghỉ ngơi vài ngày nữa chắc sẽ hoàn toàn bình phục.

Bỏ quần áo đã giặt sạch vào trong giỏ, Chung Nhược Tự lau hai tay vào vạt áo, nói:

– Dọn đến đây đã hơn nửa tháng r ồi, sắp tới đây, Sương Bạch ca định liệu thế nào?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Qua vài hôm nữa, ta phải đi ra ngoài làm hai việc, làm xong r ồi chúng ta sẽ tính toán xem làm thế nào báo cừu cho lệnh huynh.

Th ần sắc Chung Nhược Tự hơi tối lại, bu ồm bã nói:

– Hai việc gì mà huynh c ần phải làm gấp như vậy?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Đây là hai việc mà ban đầu ta đã hứa với Khuất Tịch!

Chung Nhược Tự đưa mắt nhìn xuống dòng nước, hỏi:

– Sương Bạch ca, có nguy hiểm không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Bất kỳ hành vi nào chủ động xâm phạm người khác cũng đều gặp phải sự phản kháng kịch liệt của đối phương, còn sức phản kháng lớn nhỏ thế nào thì không thể biết trước được, trừ phi phải ngấm ng ần đi ều ra trước, bằng không thì phải trông vào vận số. Chung cô nương, hành động của Thi Tâm Ngấn nhắm vào hi ền huynh muội là một ví dụ rất cụ thể!

Chung Nhược Tự thở dài nói:

– Nói vậy có nghĩa là chuyến này huynh đi giải quyết hai việc ấy có

những nguy nan khó đoán biết trước?

Nhậm Sương Bạch duỗi thẳng hai chân ra, chậm rãi nói:

– Cuộc sống giang hồ xưa nay là vậy, muốn sống cho thật thái bình nào phải chuyện dễ dàng?

Chung Nhược Tụ đưa tay sửa lại mớ tóc phủ xuống trán, nói nhỏ:

– Thế muội cùng đi với huynh có được không?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Chỗ mà ta sẽ đến không phù hợp với nàng, đó là những nơi cực kỳ nguy hiểm, chẳng phải đi chơi suông.

Chung Nhược Tụ nói:

– Huynh đừng tưởng muội hoàn toàn vô dụng, Sương Bạch ca, dù ít dù nhiều muội cũng giúp ích được.

Nhìn thẳng về phía Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch từ tốn nói:

– Ta chẳng hề có ý khinh thị nàng, Chung cô nương, ta chỉ không muốn nàng phải dấn thân vào chốn nguy hiểm, việc này chẳng liên quan gì đến nàng vì vậy nàng chẳng có lý do gì để gánh vác nó, càng không nên vì vậy mà chịu thiệt thân!

Chung Nhược Tụ mỉm cười nói:

– Thật tình mà nói, được luôn ở bên cạnh huynh muội cũng cảm thấy yên tâm hơn, bất kể chuyến đi có mang đến hậu quả gì, cũng còn hơn là ngủ ở đây để ngày đêm lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên.

Nhậm Sương Bạch kiên quyết lắc đầu nói:

– Nàng không thể đi cùng ta, Chung cô nương, Chung gia giờ chỉ còn lại mỗi một mình nàng, vạn nhất xảy ra chuyện không may, ta làm sao dám gặp mặt lệnh huynh ở dưới cửa tuyền? Về sau này, nàng còn trách nhiệm lớn hơn phải gánh vác, những việc không liên quan càng ít dây vào càng tốt, ra đi chuyến này ta tự biết phải bảo trọng.

Chung Nhược Tụ thở dài nói:

– Vậy huynh định bao giờ thì khởi hành?

Nhậm Sương Bạch tr ần ng âm một thoáng, nói:

– Qua vài ba ngày nữa là phải lên đường, cái lão Khuất Tịch này chẳng phải là người kiên nhẫn, những việc phải làm, tuy lão chẳng ra hạn định, nhưng lão đã nhiều lần ám thị cho biết lão đang trông chờ ta hoàn thành những việc này như thế nào, dù sao đi nữa thì những việc này ta cũng phải làm, làm sớm được ngày nào là giải thoát sớm được ngày ấy. Chung cô nương, ta hiện nay như đang bị cột chặt bởi một sợi dây mà một đầu dây kia đang ở trong tay lão, một khi chưa làm xong việc cho lão thì vô phương siêu thoát...

Chung Nhược Tụ thở dài nói:

– Sương Bạch ca, thế gian này người xấu sao lại nhiều đến như vậy?

Nhậm Sương Bạch cười buồn nói:

– Thật ra thì người tốt cũng chẳng ít, đáng tiếc là chúng ta lại chẳng gặp được.

Chung Nhược Tụ v ạn hai tay vào nhau nói:

– Huynh đi chuyến này, chừng bao lâu thì trở lại?

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc rồi nói:

– Chắc cũng phải hai tháng là ít, Chung cô nương, nàng chẳng cần phải lo lắng, ngày thường cần làm thế nào thì cứ vậy mà làm, ăn nhiều ngủ nhiều, nghĩ nhiều về những việc vui vẻ, nên biết lo nghĩ nhiều, âu sầu nhiều sẽ chóng già đi đó!

Chung Nhược Tụ muốn cười trước câu nói đùa của Nhậm Sương Bạch, nhưng lại cười không thành tiếng, hai mắt ngược lại cảm thấy cay xè, giọng nghèn nghẹn nói:

– Ngàn vạn lời chỉ nói một câu thôi, Sương Bạch ca, hãy gắng bảo trọng, mau chóng trở về..

Nhậm Sương Bạch hít mạnh một hơi dài, cố không để tình cảm lộ ra ngoài nét mặt, chậm rãi nói:

– Ta nhất định sẽ giữ gìn, nhất định sẽ trở về đúng hạn. Ti ền nhà đã đưa trước một năm, nàng cứ yên tâm mà ở đây, trong chiếc rương gỗ dưới

gầm giường ta có ba trăm lạng bạc và tám mươi lạng vàng lá, với ngần đó bạc nàng dư dùng cho đến khi ta trở lại, chẳng cần phải dè sẻn quá, nàng cứ sống cho thoải mái là ta yên lòng...

Chung Nhược Tự nghe ngào nói:

– Sương Bạch ca, huynh, huynh chăm sóc muội còn chu đáo hơn cả đại ca, muội chưa bao giờ dám nghĩ, sau khi đại ca mất rồi, còn gặp được người khác chăm sóc muội chu đáo đến thế này...

Giọng Nhậm Sương Bạch cũng đầy vẻ kích động, nói:

– Đây là duyên, Chung cô nương, chúng ta có cùng cảnh ngộ cô khổ, cùng bị thế gian chà đạp, vui dập lẽ đương nhiên là nên nâng đỡ nhau, nương tựa nhau, biết đâu phía trước còn một đoạn đường dài phải đi...

Chung Nhược Tự ngẩn mặt lên, hỏi:

– Tại sao lại nói là “biết đâu”?

Song mục Nhậm Sương Bạch bỗng ánh lên một làn sắc thái kỳ dị, nói:

– Có những cửa ải, có những kiếp số, phải vượt qua được hết mới có thể đi tiếp được, chỉ cần có một cửa bị vướng lại, có nghĩa là sẽ nghỉ ngơi vĩnh viễn, không thể đi tiếp được, Chung cô nương, nàng có hiểu được ý của ta không?

Chung Nhược Tự cúi thấp đầu, nói:

– Huynh nhất định sẽ phùng hung hóa cát, chuyển nguy thành an, Sương Bạch ca, bởi vì huynh là một người tốt...

Nhậm Sương Bạch bước tới, giơ tay đỡ lấy chiếc giỏ quần áo ướt trong tay Chung Nhược Tự, cất tiếng cười sảng khoái nói:

– Trên thế gian này, cái gọi là người tốt có rất nhiều định nghĩa khác nhau, ta cũng chỉ mong được như lời của nàng nói, có thể sống an bình cho đến cuối đời. Chung cô nương, chúng ta đi về thôi!

Rất tự nhiên, Chung Nhược Tự đưa tay ôm lấy một cánh tay Nhậm Sương Bạch, hai người chậm rãi bước đi, ánh tà dương xiên xiên hắt bóng hai người trải dài dưới đất, hai bóng nắng trùng khít lên nhau.

Một chiếc hồ rộng mênh mông, mặt nước tĩnh lặng đến không thấy một gợn sóng nhỏ, mặt hồ được bao phủ bởi một màn sương mỏng, làn sương làm cho nước trong hồ có vẻ lạnh hơn, thỉnh thoảng một con thủy điều bay vụt qua, cất tiếng kêu xáo động không gian yên tĩnh. Chiếc hồ nằm lọt thỏm giữa bốn bề là núi, khung cảnh u nhã có vẻ hơi lạnh lùng.

Hoa lau trắng tinh phất phơ trong gió nhẹ, sợi dây câu cũng theo gió lay động làm mặt nước hồ gợn lên những vòng tròn lớn dần rồi tan biến trên mặt hồ. Sợi dây câu dính liền với cần câu, cần câu ở trong tay một lão nhân. Lão nhân thân hình gầy gò, râu tóc lông mày trắng xóa, mình mặc một bộ trường bào màu xám, chân đi giày cỏ, nét mặt thanh tú, tinh thần phiêu dật, nhìn qua cũng biết là một ẩn sĩ thanh cao.

Lão ngồi trên một đoạn gỗ ngay cạnh bờ hồ buông câu, lão ngồi đã lâu lắm rồi nhưng chiếc giỏ cá bên cạnh vẫn trống không, chưa thấy câu được con cá nào, dường như lão đến đây chẳng phải là để câu cá mà là để ngắm nhìn phong cảnh của núi rừng hồ bạc. Nhìn quang cảnh trước mắt, chẳng khác nào tiên cảnh trong các bức họa.

Sợi cước khẽ rung động, phản chiếu một đường sáng bạc mờ mờ, lão nhân chậm rãi lên tiếng như nói với cá bên dưới hồ

– Mời ra đi, người đến cũng đã lâu rồi, ngâm mình dưới nước lạnh gió lạnh như vậy, chẳng sợ bị công sao?

Cỏ trên bờ hồ khẽ lay động, Nhậm Sương Bạch lặng lẽ bước ra, hai bàn tay xỏ vào ống tay áo bên kia, nắm chặt nhau, đôi đồng tử thâm trầm như chiếc hồ sâu thăm thẳm không đáy.

Lão nhân không quay đầu lại nhìn Nhậm Sương Bạch, toàn bộ tinh thần lão đều tập trung vào chiếc cần câu, chậm rãi nói:

– Tiểu bằng hữu, người đến để tìm lão phu chẳng?

Giọng Nhậm Sương Bạch cứng nhắc, chậm rãi nói:

– Nếu lão tiên bối là “Cô Hồng” Khuyết Ly Sầu, thì văn bối chính là đến tìm tiên bối!

Lão nhân cười nhẹ nói:

– Người đã tìm đúng người r ồi, tiêu bằng hữu, ta chính là “Cô H ồng” Khuyết Ly S ầu.

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép, như cười mà chẳng phải là cười, nói:

– Bao năm nay, nơi “Thanh Mộc sơn” “Huyền Ba hồ” có một con giao long, giao long rất ít khi hô phong hoán vũ, nhưng pháp thuật của giao long thì thâm trầm, cao siêu mà không lộ ra ngoài, nhưng giao long thì vẫn là giao long, chẳng phải như hạng xà thử cố vùng vẫy để tự xưng là giao long.

“Cô H ồng” Khuyết Ly S ầu chậm rãi nói:

– Không biết người được lão đệ gọi là giao long ấy là ai?

Nhậm Sương Bạch đáp:

– Chính là tiên bối!

Khuyết Ly S ầu đưa tay vuốt râu, lắc đầu nói:

– Lão đệ, người nói vậy là đánh giá lão phu quá cao r ồi, lão phu có tài năng gì mà đáng được gọi là giao long chứ? Từ ngày lão phu về ở Thanh Mộc sơn đến nay đã hơn hai mươi năm, suốt ngày dạo bước lâm tuyền, trồng ít rau, câu vài con cá, một mình một bóng như cô hồn dã quỷ. Nếu nói cho dễ nghe một chút là cuộc sống như nhàn vân dã hạc, còn nói khó nghe hơn là lười nhác trốn tránh việc đời, chẳng nên tích sự gì, đừng nói là giao long, đến cả hạng xà thử mà người vừa nói còn chưa được!

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ nói:

– Tiên bối quá tự khiêm đó thôi, văn bối nghe đại danh của tiên bối đã lâu, giang hồ truyền ngôn, chỉ cần thấy bóng “Cô H ồng” tới nơi, đao quang xuất hiện, thì chẳng gì có thể ngăn cản được. Tiên bối rất ít hành tẩu giang hồ, nhưng vì nghệ nghiệp cao siêu, tu vi thâm hậu, thỉnh thoảng xuất thủ một lần vẫn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người!

Đến giờ Khuyết Ly S ầu mới chầm chậm quay người nhìn Nhậm Sương Bạch, cười nhẹ nói:

– Người thật biết cách khen người ta, tiêu bằng hữu, có đi đâu trong ký ức ta hình như không có bóng dáng người, càng không thể nói đã cùng người giao thủ, người khen ngợi ta nhiều như vậy là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Văn bói thừa nhận là mình vô duyên, chưa từng được bái kiến tiên bói, đương nhiên là không có được cái may mắn được tiên bói chỉ giáo cao chiêu. Nhưng mười sáu năm trước có một người đã được tiên bói giáo huấn một lần khiến cho suốt đời chẳng thể quên được...

Đôi mày bạc của Nguyệt Ly Sầu khẽ lay động, lão chậm rãi nói:

– Lão phu già rồi, mười sáu năm là một khoảng thời gian quá dài, những việc cũ xảy ra từ xa xưa như vậy lão phu chẳng còn nhớ được nữa, người nói ra thử xem, người đó là ai? Biết đâu ta có thể nhớ lại cũng nên.

Nhậm Sương Bạch nói:

– Người đó là Khuất Tịch, tiên bói, “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ” Khuất Tịch!

Khuyết Ly Sầu lẩm bẫm mấy lượt cái tên “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ” Khuất Tịch, cuối cùng lão đã nhớ ra việc xưa, hơi nhíu mày, lắc đầu, thở dài nói:

– Người mà người nói thì ra là y, may mà lão phu tuy xuất thân là hạng võ phu, nhưng lại rất ít động thủ với người khác, nếu lão phu cũng háo danh dưng đấu như thiên hạ thì sự việc xảy ra những mười sáu năm, chắc không thể nào nhớ ra được!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Nói vậy nghĩa là tiên bói đã nhớ lại vụ công án ấy rồi?

Khuyết Ly Sầu bình thản nói:

– Nhắc lại đầu đuôi chuyện này, thật là ngán ngẫm, vào một buổi sáng sớm, Khuất Tịch đột ngột chạy đến chỗ ẩn cư của lão phu, kêu danh gọi tánh lão phu ra khiêu chiến. Lão phu với y xưa nay chưa từng gặp nhau, đừng nói là có cừ oán gì. Khuất Tịch tìm đủ mọi cách khiêu khích bức lão phu động thủ, đương nhiên là lão phu chẳng bằng lòng động thủ, nhưng biết sao được, y cứ bám riết không thôi, thái độ càng lúc càng hung hãn!

Nhậm Sương Bạch gật đầu bổ sung thêm:

– Lão định dùng “Minh Thiên đao pháp” của tiên bói để ấn chứng với những điểm tinh yếu trong bí kíp “Kiếp Hình tứ thuật” mà lão vừa tìm

được...

Khuyết Ly Sầu cười lạnh nói:

– Nếu trí nhớ của lão phu còn chưa quá tồi tệ, lão phu nhớ rằng y vốn chưa luyện được chút gì của “Kiếp Hình tứ thuật” thì lấy gì mà “ấn chứng”? Y là một người sáng mắt, làm thế nào đạt được điểm tinh yếu của “Kiếp Hình tứ thuật”? Lão phu cho rằng y chẳng qua là muốn đến gây sự với lão phu mà thôi, định dùng lão phu làm bàn đạp để dương danh thiên hạ!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ý đó chẳng phải là không có, nhưng sao tiều bổi chẳng chịu suy nghĩ sâu thêm một chút, Khuất Tịch luyện đao nửa đời người, đương nhiên tạo chỉ đao pháp chẳng phải như người thường. Mười sáu năm trước, vì nhân duyên xảo hợp, lão vô tình nhặt được bí kíp “Kiếp Hình tứ thuật”, tuy chưa chính thức nghiên luyện, nhưng chỗ ảo diệu trong đao pháp ít nhiều cũng lãnh hội được vài phần. Còn tiều bổi thì nổi danh thiên hạ nhờ đao pháp, lão không tìm đến tiều bổi để ấn chứng thì còn tìm ai nữa? Hơn nữa, lão tự cho là võ học của mình đã đạt đến mức xuất nhân nhập thánh, nhưng chưa được nổi danh trong thiên hạ, nay lấy đá mà chọi ngọc, qua đó để dương danh với đời, vừa có ích vừa được lợi, nhất cử lưỡng tiện, nhưng tiều bổi cứ khăng khăng cự tuyệt, thử hỏi lão làm sao mà bỏ đi được?

Khẽ rung càn trúc trong tay, Khuyết Ly Sầu nói:

– Đao pháp của Khuất Tịch rất khá, nhưng nếu nói là xuất nhân nhập thánh thì còn kém khá xa, ít ra là vào thời điểm đó. Tiêu bằng hữu, chẳng phải lão phu cuồng vọng, lão phu luyện đao cả đời người, đến bây giờ vẫn còn cách cái gọi là xuất nhân nhập thánh một khoảng rất xa...

Nhậm Sương Bạch nói:

– Tại tiều bổi quá tự khiêm thôi.

Khuyết Ly Sầu chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Ngoài chuyện này ra, người vẫn chưa cho lão phu biết người đến tìm lão phu vì việc gì!

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Tình thật mà nói, vãn bối đến đây theo mệnh lệnh của Khuất Tịch.

Khuyết Ly S`âu hơi ngần người, nhìn Nhậm Sương Bạch một lúc rồi nói:

– Y bảo người đến đây làm gì? Không lẽ giữa ta và y còn có chuyện gì chưa giải quyết nữa sao?

Nhậm Sương Bạch nuốt khan một cái, chậm rãi giải thích:

– Tiền bối, tâm địa mỗi người rộng hẹp khác nhau, công phu hàm dưỡng có nông có sâu, Khuất Tịch chẳng có được độ lượng như tiền bối, cái nhục thất bại đối với lão là nỗi oán hận khắc cốt ghi tâm, chẳng có ngày nào quên được, kết quả thử đao ngày ấy là một trong những mối nhục lớn nhất trong đời lão...

Khuyết Ly S`âu nói:

– Thắng bại là lẽ thường của binh gia, có gì mà phải xem là đại nhục? Lão phu luyện đao cả đời người cũng chẳng phải là không có khi thất thủ, người luyện võ, mấy ai dám xưng là võ công của mình đệ nhất thiên hạ, duy ngã độc tôn?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Nếu Khuất Tịch có được suy nghĩ thông thoáng như tiền bối thì thiên hạ thái bình từ lâu rồi...

Câu nói tiếp theo “vãn bối cũng chẳng phải vất vả ngược xuôi thế này” chàng đã kềm được để không phải thốt ra, chỉ thay vào đó là một tiếng thở dài.

Khuyết Ly S`âu bỏ c`ần câu xuống, chậm rãi nói:

– Nhớ lại ngày đó lão phu cũng chẳng làm khó dễ y, tuy là y tự động tìm đến gây sự, tự rước nhục vào thân nhưng lão phu cũng đã tha mạng cho y. Tiểu bằng hữu, ta làm như vậy, tự nhận thấy chẳng có gì là quá đáng, gặp người khác, e rằng y chẳng còn mạng đến bây giờ để mà ngày đêm tằm tức vì nỗi nhục thất bại ấy!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu thở dài nói:

– Khuất Tịch ngày đêm không quên, mỗi khi nhắc đến việc này luôn

nghiến răng nghiền lợi!

Khuyết Ly S`au hơi nhíu mày suy nghĩ, chùng như cố nhớ lại sự việc xảy ra ngày ấy, nói:

– Chỉ vì một chiêu thất thủ trước lão phu chăng? Hay còn vì việc gì khác?

Nhậm Sương Bạch ngượng ngập nói:

– Lúc ti`ên bối đả bại lão, nghe lão thuật chuyện lại, hình như là dùng đao cắt dây lưng qu`ần của lão, khiến lão phải lộn đi mấy vòng cố sức giữ lấy dây lưng qu`ần mới không bị xấu mặt thêm...

Khuyết Ly S`au mỉm cười nói:

– Hình như đúng là như vậy, dụng ý của ta là muốn diệt bớt nhuệ khí của y, để cho y biết câu núi cao còn có núi cao hơn. Tuy thủ pháp có hơi quá đáng nhưng không hề xuất phát từ ác ý, bằng không, với một đao ấy, đã cắt đứt được dây lưng qu`ần thì tại sao chẳng lấy được mạng y chứ?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Chỉ có đi`ều Khuất Tịch lại chẳng nghĩ như vậy, lão cho rằng ti`ên bối dụng tâm hạ nhục lão, lưu lại tiếng xấu muôn đời, khiến cho lão vô phương ngăn mặt nhìn thiên hạ!

Khuyết Ly S`au cười lạnh nói:

– Khuất Tịch quả là người nghĩ xa trông rộng!

Hơi dừng lời một thoáng, Khuyết Ly S`au chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Tiểu bằng hữu, người còn chưa cho lão phu biết, Khuất Tịch sai người đến đây để làm gì?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút giấu diếm, nói:

– Là để rửa nhục cho lão, ti`ên bối!

Khuyết Ly S`au “Ồ” lên một tiếng thật dài, nói:

– Thế tại sao y không tự đến mà nhờ đến người?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Khuất Tịch bị bại liệt hơn mười năm nay, nửa dưới người hoàn toàn chẳng còn cảm giác, nội việc di chuyển cũng vô cùng khó khăn... thật ra thì cho dù lão vẫn còn khỏe mạnh như xưa, đến cũng chẳng để làm gì, dù trong mười mấy năm nay lão vẫn không ngừng ngày đêm nghiên luyện đao pháp, lão vẫn không phải là đối thủ của ti ền bối.

Khuyết Ly S ầu hơi nhượng đôi mày bạc nói:

– Người nói rõ hơn một chút xem!

Nhậm Sương Bạch giải thích, nói:

– Khuất Tịch thành phế nhân, nội chuyện sinh hoạt di chuyển cũng đủ mệt rồi, nói gì đến chuyện tiếp tục nghiên luyện võ công? Cho dù lão không bị tàn phế, vùi đầu luyện đao, nhưng võ công của ti ền bối cũng đâu chịu dừng lại chờ đợi? Ngày ấy võ công song phương sai biệt nhau bao nhiêu, đến ngày nay vẫn cứ cách nhau một khoảng như vậy. Dù Khuất Tịch có đến đây, nổi nhục cũ chẳng những không xóa được e rằng lại ch ờng thêm nổi nhục mới.

Khuyết Ly S ầu thở dài nói:

– Nhưng lão phu cũng đã già rồi còn gì ...

Nhậm Sương Bạch nghiêm nét mặt nói:

– Ti ền bối người già nhưng đao thì không già!

Song mục Khuyết Ly S ầu bỗng sáng lên, cất tiếng cười lớn nói:

– Hay lắm! Người già mà đao chưa già...

Đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân một lần nữa, Khuyết Ly S ầu chậm rãi nói:

– Nói vậy nghĩa là Khuất Tịch bảo người đến đây để rửa nhục cho y?

Nhậm Sương Bạch cúi đầu nói:

– Chính là như vậy!

Khuyết Ly S ầu tr ần mặc một thoáng rồi hỏi:

– Tiểu bằng hữu, ngươi là một người lòa?

Nhậm Sương Bạch ngược mắt nhìn thẳng về phía Khuyết Ly Sầu, gật đầu nói:

– Văn bối là một kẻ mù lòa.

Khuyết Ly Sầu thờ dài nói:

– Ta thấy, mười phần chắc cả mười là Khuất Tịch đã truyền thụ pho đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật” cho người rồ!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đó là một trong những cái giá mà văn bối phải trả để được luyện “Kiếp Hình tứ thuật”!

Khuyết Ly Sầu cười buồm nói:

– Con người của Khuất Tịch hình như chưa bao giờ được người ta ưa mến, kể cả người chứ?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu diếm, gật đầu nói:

– Hơn chín năm chung sống với lão, chưa một ngày nào văn bối thấy ưa thích lão, dù rằng văn bối đã cố làm như vậy.

Khuyết Ly Sầu xoa xoa hai tay nói:

– Thôi được, tiểu bằng hữu, ta sẽ để cho ngươi hoàn thành sứ mạng của Khuất Tịch giao phó. Y có bảo ngươi phải làm thế nào “rửa nhục” không?

Nhậm Sương Bạch điềm nhiên nói:

– Cứ theo cảnh cũ mà diễn lại, nhưng đối tượng thì ngược lại!

Khuyết Ly Sầu bật cười lớn, vuốt chòm râu bạc nói:

– Bị cắt đứt dây lưng quàn, một việc con con như vậy mà cũng căm hận suốt mười sáu năm trời, cái tên Khuất Tịch này kể ra cũng hơi quá đáng. Tiểu bằng hữu, ngươi sống với hắn suốt chín năm trời, chẳng biết làm thế nào mà ngươi chịu đựng nổi một kẻ như vậy!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Chỉ có một chữ để nói, khổ!

Khuyết Ly Sầu đứng dậy, phui phui quần nói:

– Thôi thì như vậy đi, chúng ta tỷ thí đao pháp nhưng không làm tổn thương hòa khí, tiểu bằng hữu, lão phu chẳng muốn làm thương hại đến người, lão phu nghĩ, chắc người cũng chẳng muốn làm rạn bộ xương già của lão phu, có đúng vậy không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tiễn bối dạy chí phải!

Khuyết Ly Sầu cất cao giọng nói:

– Người có nhìn thấy hồ nước trước mặt không?

Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Có phải “Huyền Ba hồ” mà tiễn bối vẫn thường câu cá đó không?

Khuyết Ly Sầu gật đầu nói:

– Không sai, chính là “Huyền Ba hồ”, nước hồ trong vắt, có thể dùng để ăn uống, phóng mục nhìn xuống có thể nhìn thấy tận đáy hồ, có thể đếm được lũ cá đang bơi lội tung tăng dưới mặt nước. Giờ thì chúng ta đành phải quấy động lũ cá một chút, tiểu bằng hữu, ta và người lần lượt xuất đao, chỉ một chiêu thôi, ai bắt được cá nhiều hơn thì người ấy thắng, người thấy cách này có được không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười hỏi:

– Xin hỏi tiễn bối, người thắng thì sao, người bại thì sao?

Khuyết Ly Sầu như đã có chuẩn bị trước, nghe hỏi thì lập tức đáp ngay:

– Nếu người thắng, chẳng cần phải mất công động thủ, lão phu sẽ tự động cắt đứt dây lưng quần mình để tạ tội cùng Khuất Tịch, nếu lão phu thắng, phạt người phải bồi tiếp lão phu uống rượu nột đêm. Thế nào?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Làm như vậy chẳng phải là viễn bối chiếm hết phần lợi rồi sao? Tiễn bối rộng lượng quá!

Khuyết Ly Sầu thẳng thắn nói:

– Không hẳn vậy, lão phu cũng có phần lợi thế, chẳng hạn như lão phu là người sáng mắt, dù đã già rồi nhưng mắt vẫn còn chưa mờ, cá lội chỗ nào nhiều chỗ nào ít nhìn là thấy ngay, khi động thủ xuất chiêu, đương nhiên là sẽ chọn chỗ nào cá tập trung nhiều nhất, tiểu bằng hữu, đi đâu kiện như vậy chắc là người chẳng thể có được!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Đi đâu đó vẫn bối cũng chỉ tự trách mình, chẳng thể trách tiền bối được!

Khuyết Ly Sầu cười lớn nói:

– Hảo tiểu tử, nói năng gãy gọn lắm!

Hai người tiến đến sát bờ hồ, sau khi đứng yên vị, Nhậm Sương Bạch bỗng nhớ ra một việc, nói:

– Tiền bối, người có mang đao theo bên người không?

Khuyết Ly Sầu đưa tay vào bên trong áo, đến khi rút tay ra thì trong tay đã có một thanh đao dài chừng nửa thước, bản to bằng bàn tay, đao quang phản chiếu lên mặt hồ, tựa như bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng, dù song mục Nhậm Sương Bạch chỉ nhìn thấy lò mờ cảnh vật trước mắt cũng cảm nhận được luồng hàn quang sáng rực ấy!

Khuyết Ly Sầu khẽ giơ thanh đoản đao lên, mặt lưỡi hướng vào trong người, hào khí bốc cao nói:

– Người nhìn thấy thanh đao này chứ, nó theo lão phu đã hơn năm mươi năm rồi đó, nửa bước cũng không rời!

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

– Đây chính là thanh “Khởi Bão”, thanh đao đã cùng tiền bối chung hưởng danh dự trong khi hành Nam tẩu Bắc?

Một khi thanh đao đã ở trong tay, tâm trường Khuyết Ly Sầu dường như cũng phấn chấn hẳn lên. Lão cất tiếng cười lớn nói:

– Tiểu bằng hữu, càng lúc ta càng cảm thấy thích thú người, đáng tiếc! Đáng tiếc! Tại sao mười sáu năm trước người đến đây chẳng phải là người?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Vào thời điểm đó, vãn bối làm sao có thể đến đây cùng tiên bối tranh thư hùng được?

Khuyết Ly Sầu chẳng nói gì thêm, song mục lão bỗng phát xạ hai đạo tinh quang, bộ râu bạc cũng bất thần dựng dậy, quát vang như sấm:

– Lên!

Một đạo hàn quang xanh rờn theo tiếng quát xẹt ra, như chiếc cầu vồng bắn xẹt xuống mặt hồ, thân thể gầy gò của Khuyết Ly Sầu dưới vầng bảo quang sáng rực ấy trông như hóa thành một phần của đạo hàn quang. Sau đó, mặt hồ chẳng thấy dậy sóng, không nghe tiếng nước động, nhưng trên lưỡi đao đã thấy xếp hàng từ nhỏ đến lớn đến chín con cá, cá dính vào lưỡi đao vẫn còn giãy đành đạch chưa chết hẳn!

Nhậm Sương Bạch thành tâm tán thưởng, nói:

– Quả là đao pháp tinh tuyệt vô song, tiên bối!

Chẳng một giọt nước nào bám lên y phục, Khuyết Ly Sầu cất tiếng cười ha hả, đưa thanh đao đến trước mặt Nhậm Sương Bạch, nói:

– Tất cả chỉ có chín con, lão phu già rồi, đúng là đã già rồi, nếu phải trước đây vài ba năm, lão phu tin rằng không chỉ được có từng này...

Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, tiếng cá giãy vẫn còn nghe rõ mồn một, vài giọt nước văng bắn cả lên mặt chàng, mùi tanh của cá vẫn còn thoang thoảng, đúng là cá vừa mới ở dưới hồ bắt lên!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, bước lên hai bước, tiến đến sát mép nước, song mục chăm chú nhìn xuống mặt hồ, thân hình đứng thẳng không động đậy, trông dáng vẻ chàng thì hình như chàng có thể nhìn thấy cá đang bơi lội tung tăng dưới mặt nước vậy!

Hũ thứ 10: Dao Hạ Hữu Tình

Một trận gió lạnh thoảng qua, tiếng lau sậy bên bờ hồ lao xao chao động.

Miến đao như con linh xà cuốn tới, luồng ngân quang kéo dài lướt xuống mặt nước rồi thoáng ngưng tụ, vết màu đỏ tươi bắn xẹt xuống vầng sương mờ ảo trên mặt nước, đứng trên bờ nhìn xuống, đao quang nháy nhót như không phải là thực thể, mà là ảo ảnh hiện về từ tận cõi xa xăm nào đó, đây chẳng còn là đao pháp nữa, hầu như đã hóa thành ảo thuật, huyền diệu không thể tưởng tượng được!

Tiếng nước khe xao động, nghe như tiếng châu ngọc khe khẽ va chạm vào nhau, thanh miến đao mềm mại đã thẳng đuột ra như thanh kiếm, trên lưỡi đao mười hai con cá lớn có nhỏ có xếp hàng đều đặn chật ních trên lưỡi đao, cá cũng xếp từ nhỏ đến lớn, con nào con nấy vẫn còn giấy đàn đạch tươi nguyên, ngoài ra, trên người Nhậm Sương Bạch cũng chẳng dính một giọt nước nào!

Khuyết Ly Sầu đứng lặng người, một lúc lâu sau lão mới lầm bầm nói:

– Người đã thắng rồi, thật không thể ngờ được, lão phu đã thất bại...

Nhậm Sương Bạch dựng thẳng đao, chậm rãi nói:

– Vãn bối chỉ may mắn thôi, tiên bối!

Khuyết Ly Sầu lắc đầu nói:

– Trong thiên hạ làm gì có chuyện may mắn như vậy, tiểu bằng hữu, đừng tưởng một chiêu vớt cá này là đơn giản, trong đó bao hàm yếu quyết của rất nhiều thứ từ nhãn lực, thính giác, thân pháp, vận kinh, đến chọn thời điểm để xuất chiêu... bất cứ cái nào trong số đó mà tu vi không đủ đều rất khó có thể thành công được! Lão phu luyện đao cả đời người, tự

thấy có thể đạt được chút thành tựu, mới dám lấy đó để cùng người tranh cao hạ, vốn cứ tưởng là đã nắm chắc phần thắng, nào ngờ lại thất bại thật ê chề..

Nhậm Sương Bạch nói:

– Điều này đối với tiển bối là quan trọng lắm sao?

Khuyết Ly Sầu bật cười lớn nói:

– Chẳng phải là rất quan trọng, nhưng dù sao cũng cảm thấy xấu hổ!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Thắng bại là lẽ thường tình của binh gia, đây chính là điếu mà tiển bối vừa huấn thị, sao khi việc đến với mình tiển bối lại chẳng nhìn thấy được như vậy?

Khuyết Ly Sầu gật đầu lia lịa nói:

– Thấy, thấy chứ, sao lại không nhìn thấy được? Lão phu đã chẳng có tham vọng độc tôn thiên hạ, càng không có cái cuồng nông xưng bá võ lâm, bại một trận thì có gì là ghê gớm? Ha ha ha, ít ra thì lão phu cũng không như Khuất Tịch, bị cắt dây lưng quăn mà ghi hận đến mười sáu năm trời vẫn chưa nguôi!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thật đáng tiếc, đêm nay vẫn bối chẳng thể cùng tiển bối uống vài chung.

Khuyết Ly Sầu thành khẩn nói:

– Thật ra thì cũng chẳng sao, tiểu bằng hữu, người thua là lão phu, lão phu chẳng có quyên ép người ở lại uống rượu.

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

– Vẫn bối không dám có ý ngạo mạn như vậy, ngặt vì hiện thời còn có việc bên người, sau này nhất định sẽ còn nhiều cơ hội đến quấy rối, nếu tiển bối không chê, sơn thủy nơi đây, vẫn bối nhất định sẽ bồi tiếp tiển bối chu du cho thỏa lòng tri ngộ...

Khuyết Ly Sầu vội vàng nói:

– Bất cứ lúc nào lão phu cũng vui lòng b ồi tiếp, tiêu bằng hữu, hàn cư của lão phu ở trong một khoảng rừng trúc cách mé Đông Hồ chừng hai dặm đường, lão phu ngày ngày chỉ có hai nơi để đi lại, một là ở đó, nếu không thì ở đây. Người nhất định sẽ quay lại, không được nói cho qua chuyện đấy!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Văn bối nhất định sẽ quay lại thỉnh an tiến bối!

Khuyết Ly S ầu ngược mặt nhìn trời, nói:

– Thôi được rồi, lão phu chẳng giữ chân người nữa, tiêu bằng hữu, giờ lão phu cắt một đoạn dây lưng qu ần giao cho người!

Nhậm Sương Bạch ngược mặt nhìn lên, hỏi:

– Tại sao phải giao nó cho văn bối?

Khuyết Ly S ầu tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

– Thì người cũng phải mang về đưa cho Khuất Tịch xem để làm chứng chứ?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nghiêm nghị nói:

– Lời nói của văn bối đã đủ để làm chứng rồi!

Khuyết Ly S ầu tròn mắt hỏi:

– Khuất Tịch dễ dàng tin tưởng người như vậy sao?

Giọng chắc nịch, Nhậm Sương Bạch nói:

– Khuất Tịch là người đa nghi, bất kỳ việc gì lão cũng đều nghi ngờ, chỉ riêng lời hứa của văn bối là lão chẳng hề nghi kỵ, ti ền bối, chín năm sống cùng lão văn bối đã đạt được lòng tin nơi lão!

Khuyết Ly S ầu gật đầu nói:

– Thôi được, nếu y đã tin tưởng người như vậy thì được rồi.

Nhậm Sương Bạch rung tay cho cá rơi xuống hết, thu đao vào vỏ, cúi thấp người nói:

– Ti ền bối bảo trọng, văn bối cáo từ!

Khuyết Ly Sầu nói:

– Khoan đã, khoan đã, người không chờ nhìn thấy lão phu tự tay cắt dây lưng quần sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Lời hứa của tiền bối, chẳng cần phải chờ tận mắt nhìn thấy mới tin!

Khuyết Ly Sầu bất giác thở dài một tiếng, nói:

– Lão phu và người sao lại chẳng có duyên gặp nhau sớm hơn, để cho Khuất Tịch giành lấy phần trước như vậy? Ý truy vấn cho người “Kiếp Hình tứ thuật” thì có gì mà ghê gớm? “Minh Thiên đao pháp” của lão phu cũng chẳng phải là đồ bỏ, ít ra thì người cũng chẳng phải mang thân làm tôi mọi cho y để phải lao khổ như vậy...

Nhậm Sương Bạch không bình luận gì thêm về ý kiến của Khuyết Ly Sầu, chỉ tạ từ một lần nữa rồi quay đầu đi thẳng.

Khuyết Ly Sầu vội vàng gọi với theo nói:

– Này này, tiểu bằng hữu, người đến đây cả nửa ngày vậy mà lão phu còn chưa biết tên người, mai này lỡ có đi đâu còn biết đường mà hỏi chứ!

Nhậm Sương Bạch quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói ba tiếng “Nhậm Sương Bạch” rồi giở khinh công lướt đi, thân ảnh chàng thoáng chốc tan biến trong làn sương mù dày đặc.

Khuyết Ly Sầu nhìn theo bóng Nhậm Sương Bạch cho đến khi khuất hẳn, lòng băng khuâng như vừa đánh mất một vật gì rất quý giá.

Tiểu trấn nằm ngay dưới chân “Đại Long sơn” có tên gọi là “Tam Liên Phụ”, đây là một tiểu trấn điển hình của vùng núi rừng hoang vắng, nam bắc trấn có hai con đường đất, hai bên phố lều tèo hàng quán, chen lẫn vào đó là nhà cửa cư dân đen đúa cũ nát, bờ tường thấp lè tè, mái ngói lâu năm đen xỉn cũ kỹ, trông thoáng qua cũng biết cư dân trong trấn chẳng lấy gì làm dư giả.

Thái dương buổi trưa thu âm đậm treo lơ lửng giữa tầng không, cố gắng tỏa chút hơi ấm xuống mặt đất, thỉnh thoảng một cơn gió bắc thổi

qua, cát bụi trên mặt phố cùng với hơi ẩm hiêm hiêm bị thổi tung tứ tán, dù là trời đang giữa trưa, cái lạnh cứ như găm vào da, chui vào tận trong xương!

Nhậm Sương Bạch đi êm nhiên ngõ trên lưng con ngựa gầy chần chẫn chậm tiến vào tiêu trấn “Tam Liên Phụ”, dáng dấp của chàng trông chẳng có gì đặc biệt, thậm chí còn có vẻ tũn tũn nên chẳng gây nên sự lưu ý nào nơi cư dân trong trấn, thậm chí có thể nói dáng vẻ của chàng còn phù hợp với tiêu trấn này nữa.

Ngõ trên ngựa đưa mắt nhìn khung cảnh lờ mờ trước mắt một thoáng, Nhậm Sương Bạch thúc ngựa tiến vào đường đất phía Nam, đi thẳng đến trước một gian nhà gỗ ở cuối đường. Bỏ cương xuống ngựa, Nhậm Sương Bạch chậm rãi bước lên bậc cấp, chẳng chút do dự đưa tay gõ cửa, dường như nơi đây đã quen thuộc với chàng từ lâu.

Căn nhà gỗ một lầu nhỏ bằng bàn tay nằm ở cuối đường, chỉ cần đi thêm vài bước nữa là ra đường không mông quạnh đây những cỏ dại và cây tạp.

Hai cánh cửa gỗ chùng như cũng đã khá nhiều tuổi, gõ mấy cái cũng đủ làm nó vắn mình kêu kèn kẹt, Nhậm Sương Bạch vội vàng rút tay lại, sợ gõ thêm mấy cái nữa là nó rã ra đổ nhào.

Trong nhà lập tức có tiếng đáp lại, một giọng nói trẻ con hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Nhậm Sương Bạch đáp:

– Ta họ Nhậm, xin hỏi có phải là nhà của họ Khuất không?

Cánh cửa gỗ kẹt lên một tiếng xịch mở, người mở cửa là một cô bé tết hai bím tóc dài, đưa bé gái mặc áo quần bông hai lớp màu hồng đào, trạc chừng hơn mười tuổi, mặt mày sáng sủa, dù nước da có hơi đen nhưng trông cũng rất xinh xắn đáng yêu.

Đôi mục quang trong vắt nhìn chăm chăm gương mặt đầy phong trần của Nhậm Sương Bạch, quan sát người khách lạ một lúc, cô bé cất giọng chững chạc nói:

– Đại thúc, nhà này chính là nhà họ Khuất, đại thúc muốn tìm ai?

Song mục Nhậm Sương Bạch trông rỗng nhìn thẳng vào cô bé, giọng hòa dịu nói:

– Tiểu cô nương, mẫu thân có ở nhà không?

Chẳng chút e dè, cô bé đáp ngay:

– Có, mẫu thân đang ở trên nhà, thuê chiếc áo khoác cho tam tiểu thư Lý gia, đại thúc cần gặp mẫu thân?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười gật đầu nói:

– Không sai, phiên tiểu cô nương vào báo cho lệnh đường một tiếng.

Cô bé tươi cười nói:

– Mời đại thúc vào nhà ngồi chờ một lát, đại thúc nói đại thúc họ Nhậm?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Trí nhớ tốt lắm, ta đúng là họ Nhậm!

Cô bé bước vào trong nhường đường, vừa ngược mắt lên hỏi:

– Nhậm đại thúc, đại thúc cũng đến nhờ mẹ thuê áo chẳng?

Bước vào nhà, Nhậm Sương Bạch tuy chẳng nhìn rõ được đồ đạc bày trí trong nhà nhưng trực giác báo cho chàng biết đây là một căn phòng khách đơn sơ, không khí mang đậm nét bình hàn, cái không khí mà trước kia chàng rất quen thuộc.

Ngồi ghé xuống một chiếc ghế tre, Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Ta đến có việc cần gặp lệnh đường, không phải là đến nhờ làm việc, tiểu cô nương.

Cô bé “à” lên một tiếng thật dài rồi quay lưng đi lên lầu.

Nhậm Sương Bạch bỗng gọi giật cô bé lại, hỏi:

– Tiểu cô nương, cô nương có phải tên là Khuất Ủy Từ không?

Cô bé ngạc nhiên tròn mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng đầy nghi hoặc nói:

– Nhậm đại thúc, Ủy Từ xưa nay chưa từng gặp đại thúc, đại thúc hình

như cũng không phải là người trong trấn, sao đại thúc biết được tên của Ủy Từ?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Việc này có quan hệ rất rộng, có nhiều việc tiểu cô nương chẳng thể hiểu được, chờ lát nữa có thể tiểu cô nương sẽ hiểu được đôi đi đâu. Trên thế gian sự việc liên hệ nhân quả rất phức tạp...

Những lời này Nhậm Sương Bạch như là tự nói một mình, bởi một cô bé mới mười tuổi đâu làm sao hiểu được những lời này?

Cô bé đứng ngẩn ngơ một thoáng, tiếp đó lại nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên nơi thang lầu, một trung niên phụ nhân có gương mặt rất giống với gương mặt Khuất Ủy Từ chậm rãi từ trên lầu đi xuống. Trung niên phụ nhân ăn mặc giản dị, không phấn không son, nước da trắng hồng, hoàn toàn tương phản với nước da của con gái.

Khuất Ủy Từ quay đầu lại nhìn mẹ, kêu lên:

– Mẹ, có một vị đại thúc họ Nhậm nói là đến tìm mẹ.

Nhậm Sương Bạch đứng dậy, mặt hướng về phía phụ nhân, nói:

– Xin hỏi, đại thẩm có phải là lệnh đường của Khuất Ủy Từ?

Trung niên phụ nhân đứng nơi chân cầu thang, đưa ánh mắt hồ nghi nhìn Nhậm Sương Bạch, có lẽ bà ta xưa nay chưa từng thấy có ai mở lời theo lối này, thoáng ngẩn người, thần thái cũng có vẻ cảnh giác hơn, nói:

– Ủy Từ chính là con gái tiểu phụ, thúc thúc nói là tìm tiểu phụ, chẳng hay có việc gì?

Nhậm Sương Bạch ung dung nói:

– Trước khi về làm dâu nhà họ Khuất, có phải đại thẩm mang họ Triệu?

Trung niên phụ nhân càng ngạc nhiên, gật đầu nói:

– Là họ Triệu...

Nhậm Sương Bạch hỏi gặng, nói:

– Triệu Ngọc Liên?

Mở to đôi mắt, trung niên phụ nhân vừa ngạc nhiên vừa có vẻ bất an, ấp úng nói:

– Người... người làm sao biết được danh tánh của ta...

Nhậm Sương Bạch không đáp, chỉ hỏi:

– Mười hai năm trước đại thẩm về làm dâu nhà họ Khuất?

Sắc diện Triệu Ngọc Liên lập tức trắng nhợt, thân hình lão đảo phải bám lấy tay vịn cầu thang mới không bị ngã, thất thanh nói:

– Khuất Tịch hiện ở đâu? Người biết Khuất Tịch ở đâu phải không? Từ khi ta mang thai Ủy Từ lão đã không một lời từ biệt mà bỏ đi mất dạng, từ ngày ấy đến giờ bất vô âm tín, hai mẹ con ta có chồng có cha nhưng lại sống như một nhà cô nhi quả phụ, người mau nói cho ta biết lão hiện đang ở đâu? Ta phải mang con gái đi tìm cái con người vô lương tâm ấy!

Giọng Nhậm Sương Bạch lạnh lạnh vô cảm, nói:

– Chẳng cần phải đi tìm đâu, đại thẩm.

Triệu Ngọc Liên nghe nói choáng váng, đôi môi mím chặt nhưng vẫn không ngăn được cơn giật liên hồi, giọng run rẩy nói:

– Người nói chẳng cần phải đi tìm? Nghĩa là sao? Không lẽ... người nói là lão... cái lão vô lương tâm ấy... không lẽ đã...

Nhậm Sương Bạch biết là Triệu Ngọc Liên định nói đi đâu gì, chàng lắc đầu nói:

– Khuất Tịch vẫn còn sống, dù rằng sống chẳng dễ dàng gì, nhưng hay dở gì thì cũng còn sống.

Triệu Ngọc Liên thở hắt ra một hơi dài như trút được gánh nặng, nói:

– Đại thúc làm ta sợ mất hồn...

Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Đại thẩm vẫn còn nhớ đến Khuất tiên bối?

Nở một nụ cười thật thê thiết, Triệu Ngọc Liên nói:

– Đại thúc à, câu hỏi của đại thúc thật chẳng ra làm sao cả. Người ta nói

nhất dạ phu thê bách nhật ân, bách dạ phu thê hải dương thâm, ta và Khuất Tịch là phu thê danh chính ngôn thuận, ta còn sanh cho lão một đứa con gái, dù lão chẳng ra gì bỏ mặc hai mẹ con ta mà đi biệt, nhưng nghĩa phu thê làm sao mà bỏ mặc đi được? Hơn chục năm nay, nhờ vào đôi bàn tay này ta miễn cưỡng chống chọi với sóng gió cuộc đời, nuôi Ủy Từ khôn lớn. Ta cũng chẳng mong gì lão báo đáp công khó của ta hơn chục năm qua, cũng chẳng trông mong lão bù đắp cho bao trông chờ sầu khổ của ta bao năm nay. Ta chỉ mong lão sớm trở về để căn nhà này được tròn trịa, cho con gái ta không phải sống như một cô nhi...

Nhậm Sương Bạch đưa mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đứng một bên, hạ thấp giọng nói:

– Năm ấy Khuất Tịch bỗng dưng bỏ nhà ra đi, đại thẩm thật sự không biết rõ nguyên nhân?

Thần thái Triệu Ngọc Liên u ám hẳn đi, giọng đầy thương cảm nói:

– Đàn ông là trời, là thánh, là chủ nhân trong nhà, đàn ông đã muốn sao thì làm vậy, phận thê thiếp nào dám hỏi tới? Đại thúc cũng biết đó, lão là người trong giang hồ, tánh khí lại nóng nảy bạo liệt, gặp phải việc gì không vừa ý là cứ y như rằng nổi cơn lôi đình thịnh nộ, vài ba ngày là một độ mặt mày âm trầm như quỷ sứ, động một chút là chén bay ghế chạy... Ngày ấy lão bỗng dưng bỏ đi, chẳng phải là ta không suy nghĩ xem vì sao mà lão bỏ đi như vậy, nhưng suy mãi nghĩ mãi vẫn không hiểu ra nguyên do, cho đến tận bây giờ ta vẫn cứ như trong đám mây mù.

Nhậm Sương Bạch ngẩng trở lại ghế, gương mặt thoáng hiện một vầng âm ảnh, giọng trầm trầm nói:

– Đại thẩm, con người của Khuất Tịch chẳng phải như thiên hạ, ý nghĩ trong đầu lão cũng chẳng đơn giản chút nào...

Triệu Ngọc Liên nóng nảy nói:

– Ta mặc kệ cái lão vô lương tâm ấy suy nghĩ thế nào, ta nhất định đi tìm lão, ta muốn hỏi tận mặt lão vì sao mà lão đang tâm bỏ mặc mẹ con ta mười mấy năm trời không ngó ngàng tới? Vì sao lão nhẫn tâm nhìn thấy căn nhà đang tròn trịa đầy đủ trở nên tàn khuyết? Ta muốn hỏi lão ta có làm gì sai trái, ta có chỗ nào không đẹp lòng lão, ta có chỗ nào không giữ

đúng bốn phen của một thê tử? Đại thúc, mười năm, hơn mười năm trời, nỗi khổ cực của mẹ con ta kể sao cho siết?

Nhậm Sương Bạch ng ỡ lặng trên ghế, thật lâu sau không nói được lời nào.

Triệu Ngọc Liên tiến đến gần Nhậm Sương Bạch, giọng u oán nói:

– Nhậm đại thúc, xin đại thúc làm ơn làm phúc, dắt mẹ con ta đi tìm gặp lão bất lương ấy, ta có thể là góa phụ nhưng con gái ta thì tội tình gì, nó không thể sống mồ côi được!

Nhậm Sương Bạch thở dài, giọng nói nghe như khó khăn lắm mới thốt lên được:

– Theo ta thì chẳng cần phải làm như vậy, đại thẩm, Khuất Tịch giờ đã là một người tàn phế.

Gương mặt biến đổi đến chẳng còn nguyên dạng, Triệu Ngọc Liên hấp tấp hỏi:

– Tàn phế rồi? Sao lại tàn phế? Người có còn cử động được không? Có cần người chăm sóc không?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Đại thẩm đã biết lão là người trong giang hồ, ắt hẳn đã biết giang hồ đầy dẫy hung hiểm, cái chết có thể đến bất kỳ lúc nào, sống hôm nay mà không biết đến ngày mai. Khuất Tịch thành ra nông nổi này cũng chỉ vì ân ân oán oán không bao giờ dứt trên giang hồ. Thiết nghĩ những chuyện tranh danh đoạt lợi, những ân oán ấy đại thẩm cũng không nên biết nhiều làm gì. Lão còn sống được đến bây giờ đã là cái may mắn lớn trong cái không may rồi.

Triệu Ngọc Liên hoảng sợ nói:

– Làm ơn nói cho ta biết, người lão hiện ra sao? Có cần người chăm sóc giúp đỡ không?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Lão bị liệt nửa dưới người, có đi đâu nhờ võ công chưa mất hết, nhờ hai tay vẫn có thể di chuyển được, những việc sinh hoạt hàng ngày vẫn có

thể tự chăm sóc bản thân, không có người phục thị lão vẫn có thể sống được.

Triệu Ngọc Liên vẫn khản thiết nói:

– Bất kể hiện giờ lão đã ra nông nổi nào, lão cũng là phu quân của ta, vẫn là cha của Ủy Từ. Đại thúc, ta muốn đón lão về đây, chăm sóc lão trong khoảng đời còn lại...

Nhậm Sương Bạch bất giác thở dài, nói:

– Đến nước này mà đại thẩm vẫn còn nhớ đến tình phu thê, thật hiếm có, hiếm có. Đại thẩm, chỉ sợ rằng quan niệm của Khuất Tịch quá khác biệt với suy nghĩ của đại tẩu...

Thần thái Triệu Ngọc Liên bấn loạn, lẩm bẩm nói:

– Ta không hiểu, ta không hiểu lời của đại thúc là có ý gì ...

Khẽ hắng giọng, Nhậm Sương Bạch cố lựa lời để nói sao cho nhẹ nhàng nhất:

– Lão không bao giờ muốn gặp mặt đại thẩm cùng Ủy Từ, con người của Khuất Tịch rất đặc biệt, có thể nói, lão luôn nghĩ ra được những việc mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi, lão là người đa nghi nhất trong những kẻ mắc bệnh đa nghi, bất kỳ việc gì, lão cho là đúng thì nhất định là đúng, lão nói là sai thì không một ai, không một lực lượng nào có thể làm cho lão đổi ý...

Triệu Ngọc Liên càng nghe càng không hiểu, nhìn sững Nhậm Sương Bạch nói:

– Đại thúc, ta vẫn chưa hiểu đại thúc muốn ám chỉ đi đâu gì, những việc đó thì có quan hệ gì đến việc gia đình ta đoàn tụ chứ? Khuất Tịch có là con người quái dị đến thế nào, có đa nghi đến mấy cũng không thể không nhận vợ nhận con!

Nhậm Sương Bạch nuốt khan một cái, hai tay chà xát vào nhau, nói:

– Thật tình mà nói, ta không muốn đem sự việc nói trắng ra, đại thẩm, theo tình hình này mà suy đoán thì đại thẩm đã bị nghi oan, nhưng Khuất Tịch cứ khẳng khẳng chụp mũ đại thẩm, ta thật chẳng biết phải làm sao nữa...

Đến giờ thì Triệu Ngọc Liên hình như đã lờ mờ hiểu ra được ẩn ý của Nhậm Sương Bạch, bà ta nghiêm nét mặt, đứng thẳng người dậy, nói:

– Đại thúc, vậy ra Khuất Tịch có đi đâu gì bất mãn, có sự hiểu lầm gì đó phải không? Đại thúc cứ việc nói ra đi, nếu đúng là ta sai thì ta nhận, ta gánh lấy trách nhiệm, còn nếu đó chỉ là sự tưởng tượng của lão thì lão cũng không thể ngậm máu phun người như vậy được!

Nhậm Sương Bạch do dự một lúc lâu rồi nói:

– Những việc này nói ra để cho lệnh ái nghe e rằng không tiện lắm...

Triệu Ngọc Liên cố giữ giọng bình tĩnh, nhưng giọng nói cũng không tránh khỏi run run:

– Không hề gì, đại thúc, trước mặt tiểu nữ, ta chẳng làm việc gì trái với lòng mình mà sợ nó biết, đại thúc cứ nói rõ ra đi!

Nhậm Sương Bạch ng ẩ thẳng người dậy, nét mặt nghiêm trọng nói:

– Đại thẩm có còn nhớ Khuất Tịch bỏ đi khi nào không?

Chừng như cái ngày ấy được ghi nhớ rất rõ ràng, chẳng chút do dự, Triệu Ngọc Liên đáp ngay:

– Sao lại không nhớ, khi ta mang thai Ủy Từ đến tháng thứ hai, sợ dĩ ta nhớ rõ ràng như vậy là vì chờ đến lúc ấy ta mới dám chắc là mình mang thai và báo tin mừng cho lão!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Vấn đề nằm ở chỗ đó, đại thẩm, với đại thẩm đó là tin mừng, nhưng với Khuất Tịch nó như tiếng sét ngang tai, một cái tin nhục nhã đến không thể chịu đựng được!

Hơi thở gấp gáp, giọng Triệu Ngọc Liên nghe cũng biến dạng đi:

– Ta với lão là phu thê, mang thai nhi của lão là chuyện rất bình thường, sao lại gọi là nhục nhã đến không thể chịu đựng được?

Dùng bàn tay chà xát mạnh lên hai má, Nhậm Sương Bạch cảm thấy nói ra những đi đâu này không dễ dàng chút nào:

– Đúng ra thì là như vậy, nhưng theo Khuất Tịch kể lại thì, năm ấy

Khuất Tịch uống nhiều rượu, hơn nữa tinh thần lại không được thoải mái lắm, nên đối với việc buổi lễ bắt tông tâm, hơn nữa khi đại thẩm mang thai lệnh ái, nửa năm trước đó lão chưa hề cùng đại thẩm động phòng...

Gương mặt Triệu Ngọc Liên vốn trắng nhợt, bỗng dựng đỏ rực lên như lửa, toàn thân run bần, lạc giọng nói:

– Lão... lão nói với người như vậy à?

Nhậm Sương Bạch cố cất cao giọng, nhưng tiếng chàng như giọng người bệnh liệt giường mới dậy, nói:

– Đại thẩm, việc liên quan đến danh tiết của đại thẩm, ngoài người trong cuộc ra, tại hạ nào dám nói bừa?

Hai dòng lệ thảm trào tuôn, Triệu Ngọc Liên giậm chân kêu trời:

– Ông trời thật không có mắt, hơn mười năm trời sống thủ tiết thật uổng công, hơn mười năm trời sống khổ cực cũng uổng công... Người ta có vợ thất tiết còn giấu nhẹm chẳng dám nói ra, sợ sự việc vỡ lở, tiếng xấu lan ra ngoài làm nhục môn phong. Còn cái lão bất lương này thì hay thật, không bị cấm sừng mà cứ lấy sừng tự cấm lên đầu mình, không bằng không có lại đi vu oan cho vợ nhà, nghi ngờ việc chẳng đâu vào đâu, lão không những tự làm nhục mình mà thanh danh hai nhà Khuất Triệu cũng bị lão đem ra bôi tro trát trấu...

Khuất Uy Từ đứng bên cạnh thấy mẹ khóc kể cũng cất tiếng òa khóc theo, một mặt kéo vạt áo mẹ, một mặt lớn tiếng kêu:

– Mẹ, mẹ! Mẹ đừng khóc nữa mà...

Nhậm Sương Bạch cũng chỉ biết khuyên giải Triệu Ngọc Liên nói:

– Đại thẩm hãy bình tĩnh, đây chẳng phải là lúc có thể kích động được, hãy trầm tĩnh để giải quyết mọi việc. Người ta có câu vàng thật chẳng sợ lửa, chỉ cần tự vấn lòng không làm đi đâu gì sai trái, cuối cùng đại thẩm nhất định sẽ được giải tỏa oan ức.

Triệu Ngọc Liên đưa tay lau nước mắt, nhưng hai dòng lệ vẫn cứ tiếp tục tuôn rơi, giọng nức nghẹn nói:

– Càng nghĩ càng cảm hận... đại thúc, ta tuy chỉ là một phụ nhân bình

thường, nhưng cũng biết thế nào là tam tông tứ đức, thế nào là tam trình cửu liệt, biết rõ phận nữ nhân lấy gà theo gà lấy chó theo chó, một lần gá nghĩa tào khang là chung thủy suốt đời. Từ khi lấy Khuất Tịch, quanh năm suốt tháng cực khổ nhọc nhằn, toàn bộ tâm trí sức lực đều đặt vào gia đình, không hề có một ý nghĩ bất chánh nào. Đại thúc cũng thừa biết tâm tánh của Khuất Tịch, bạo liệt quái đản, việc động tay động chân đánh đập cứ như là cơm bữa, bản thân lão cũng chẳng có cơ nghiệp gì vững chãi, cuộc sống cứ bấp bênh suốt tháng, mặc dù vậy, ta cũng không hề oán than lấy một câu, ta dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi lão lại đem nỗi oan tày trời, thương thiên bại lý, giết người không thấy máu ấy ném lên đầu ta...

Nhậm Sương Bạch cúi mặt nói:

– Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, đại thâm, chẳng cần phải phần hận làm gì.

Giọng Triệu Ngọc Liên vẫn uất nghẹn, nói:

– Cái lão bất lương này việc gì cũng có thể nghĩ ra, không ngờ lão lại nghĩ ra cái tội tày trời ấy gán cho ta...

Nhậm Sương Bạch ngẩng đầu lên hỏi:

– Không lẽ, đại thâm, lão chưa đích thân hỏi đại thâm về việc này?

Triệu Ngọc Liên nghiêng răng nói:

– Phải chi lão làm như vậy thì tốt biết mấy, từ đầu chí cuối lão chẳng nói tiếng nào, cứ lẳng lặng bỏ mẹ con ta mà ra đi biệt lập, nếu ngày hôm nay đại thúc không đến thì cho tới chết ta cũng chẳng biết được vì sao lão vô lương ấy lại làm như vậy...

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc lâu mới trề giọng hỏi:

– Đại thâm, Khuất Ủy Từ chính xác là cốt nhục của Khuất Tịch và đại thâm cũng thật sự thanh bạch?

Triệu Ngọc Liên gật đầu, như đinh đóng cột nói:

– Hoàn toàn xác thực! Lão chết bần ấy không nhớ rằng có một đêm lão uống rượu say mò vào giường ta, còn nhớ đêm ấy trăng tròn vành vạnh, chắc là mười sáu hay mười bảy gì đó, Ủy Từ được thụ thai sau đêm

ấy...

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Tên của lệnh ái cũng do chính lão đặt?

Gật gật đầu, Triệu Ngọc Liên hồi tưởng lại việc cũ, nói:

– Không sai! Một tháng sau, khi biết chắc là mình mang thai, ta báo tin cho lão biết đồng thời hỏi lão muốn đặt cho con tên gì, lúc đầu lão chỉ ậm ừ cho qua chuyện chừng như chẳng mấy hài lòng, sau đó lão mới bực mình nói, đặt tên là “Ủy Từ” cũng được, ta còn hỏi lão đó là tên con trai hay con gái, mặt mày lão lập tức âm trầm như quỷ sứ, hung hãn quát: con trai hay con gái gì cũng cứ đặt tên đó, hễ là con của người đẻ ra là được! Đại thúc, bây giờ nghĩ lại, ngay từ khi đó lão đã nghĩ thầm nghĩ quỷ r ồi còn gì!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Trong khoảng thời gian này, lão có trở về đây, biết là đại thẩm sanh hạ được một con gái, đồng thời cũng biết là hai mẹ con vẫn ở nguyên chỗ cũ chứ không dời đi nơi khác.

Triệu Ngọc Liên mở mắt trừng trừng kêu lên:

– Đại thúc nói, trong khoảng thời gian bỏ đi ấy, lão đã từng trở về đây?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nếu không thì làm sao lão có thể khẳng định hai mẹ con ở đây và bảo ta đến đây tìm?

Triệu Ngọc Liên nghiêng răng, căm hận nói:

– Đúng là người vô lương tâm! Xa cách bấy lâu, lão quay về đến trước cửa mà vẫn có thể nhắm tâm không vào nhà giáp mặt mẹ con ta!

Nhậm Sương Bạch cười buồn nói:

– Đối với đại thẩm và Ủy Từ, có thể nói không gặp mặt lão thì tốt hơn là gặp mặt; nhưng đối với tại hạ, giá mà ngày ấy Khuất Tịch giáp mặt hai mẹ con thì sự việc đã có thể giải quyết xong, và ngày nay tại hạ khỏi phải mất công chạy một chuyến đồng thời rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan này!

Hơi nhú mày ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của Nhậm Sương Bạch, Triệu Ngọc Liên tâm thần bất định, hoài nghi hỏi:

– Đại thúc, lão chết bầm ấy không chịu đến gặp mẹ con ta mà lại bảo đại thúc đến đây là có dụng ý gì?

Nhậm Sương Bạch thở dài lắc đầu nói:

– Đại thẩm chẳng đoán ra được chút manh mối nào sao?

Triệu Ngọc Liên chùng như đã có dự cảm không hay, run giọng nói:

– Chỉ sợ rằng... lão chẳng có thiện ý...

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Nói thẳng ra để đại thẩm dễ hiểu, Khuất Tịch không muốn có một thể tử thất tiết, càng không muốn có một đứa con chẳng phải là cốt nhục của lão. Lão bảo tại hạ đến đây với một mục đích duy nhất là tiêu trừ hai mẹ con đại thẩm!

Kinh hãi đến suýt nữa thì chết ngất đi, Triệu Ngọc Liên đưa hai tay lên bịt miệng để khỏi phải thốt lên tiếng hét kinh hoàng, nước mắt lại được dịp tuôn rơi như mưa, thân hình bà ta run rẩy như cành lá yếu ớt trước cơn bão tố, tiếng kêu bị ức chế trong cổ họng kết hợp với tiếng thở hổn hển tạo thành một thứ âm thanh nghe đau xót khôn tả.

Khuất Ủy Từ ôm chầm lấy mẹ, khóc thét lên:

– Mẹ... mẹ...

Nhậm Sương Bạch rời ghế đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, đôi mày nhăn lại, nhìn dáng điệu cũng đủ biết chàng đang khó khăn, đang phiền não. Trong các việc mà Khuất Tịch giao cho chàng thực hiện, tưởng chừng đây là việc dễ làm nhất, nào ngờ đến khi phải quyết định thì chẳng dễ dàng chút nào!

Không khí trong nhà như cô đặc lại, không gian tĩnh mịch đến tức thở, chỉ có độc tiếng bước chân đơn điệu của Nhậm Sương Bạch vang lên đều đều, thỉnh thoảng lại nghe tiếng tức tưởi của Khuất Ủy Từ và tiếng thở nặng nề của Triệu Ngọc Liên.

Thật lâu sau, Triệu Ngọc Liên ngẩng mặt lên, đưa tay lau nước mắt, về

chẳng còn gì để mất, nói:

– Đại thúc, ta chẳng biết đại thúc và Khuất Tịch có quan hệ thế nào, nhưng nội việc người nhận lời làm việc này cho lão cũng đủ thấy mối quan hệ đó chẳng phải tầm thường, người chẳng cần phải khó xử nữa, cứ việc làm theo lời dặn dò của lão. Nhưng... ta có một lời thỉnh cầu, hãy tha cho con gái ta, đại thúc, bất kể nó có là con của ai đi nữa thì trẻ con cũng chẳng có tội tình gì, nó đến thế giới này vốn chẳng được quyên chọn lựa...

Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Đừng nói nữa, đại thẩm, Ủy Từ không có tội, cả đại thẩm cũng không có tội, có tội chẳng chính là kẻ đa nghi đa kỵ, là lão Khuất Tịch đáng chết ngàn vạn lần kia!

Triệu Ngọc Liên ngăn người trở mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, trong nhất thời bà ta chẳng biết phải mở lời thế nào nữa, đây chẳng có vẻ gì là khẩu khí của tên sát thủ nhận lệnh đi hành quyết tội nhân.

Nhậm Sương Bạch đứng hẳn lại, quay mặt nhìn về phía mẹ con Triệu Ngọc Liên, hỏi:

– Ngoài nơi này ra, hai mẹ con còn có nơi nào có thể nương thân nữa?

Triệu Ngọc Liên hẫ hẫ nói:

– Đại thúc, ý của đại thúc là... là định tha mạng hai mẹ con ta?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai!

Triệu Ngọc Liên nghe Nhậm Sương Bạch khẳng định đi đâu suy đoán của mình thì mừng như được đại xá, nhưng ngay lập tức bà cảm thấy bất an nói:

– Đại thúc, làm như vậy chẳng phải là liên lụy đến đại thúc sao?

Nhậm Sương Bạch cất tiếng cười khan nói:

– Đây là việc của riêng ta, chẳng cần đại thẩm phải bận tâm, xưa nay phạm làm việc gì tại hạ đều suy nghĩ đắn đo kỹ lưỡng, một khi đã quyết định làm rồi thì hoàn toàn chịu trách nhiệm và không bao giờ hối tiếc. Về phần nhị vị thì cần phải lập tức đi khỏi “Tam Liên Phụ” bỏ đi càng xa càng

tốt. Nếu không, ngày hôm nay lão có thể bảo tại hạ đến đây giết người, chẳng ai dám chắc ngày sau sẽ không có người khác tìm đến!

Triệu Ngọc Liên cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói:

– Cách đây chừng hơn sáu mươi dặm đường, ta có một nhà bà con xa có thể nương náu nhờ được, ngoài ra thì về quê nhà...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Quê nhà chắc chắn là không thể về được rồi, đó chính là con đường dẫn vào chỗ chết. Đại thẩm, còn nhà bà con xa kia Khuất Tịch có biết không?

Triệu Ngọc Liên gật đầu nói:

– Có biết, trước kia hai nhà vẫn thường đi lại với nhau...

Nhậm Sương Bạch chẳng chờ Triệu Ngọc Liên nói hết lời, lắc đầu nói:

– Nếu vậy thì nơi đó cũng không thể nương náu được. Sớm muộn gì Khuất Tịch cũng sẽ tìm đến!

Triệu Ngọc Liên nghiêng răng nói:

– Không lẽ lão không niệm tình phu thê cốt nhục mà đang tâm đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Trên giang hồ, Khuất Tịch có một ngoại hiệu gọi là “Cửu Tâm Tuyệt Đỡ”. “Cửu tâm” nghĩa là đa tâm, nghi kỵ, bất kỳ việc gì dù đơn giản đến đâu, trong tâm trí lão đều trở nên thật đáng sợ, thật khủng khiếp; còn hai chữ “tuyệt đỡ” thì có thể dùng bốn chữ để giải thích, đó là: “truy tận sát tuyệt”. Lão là loại người chưa đạt được mục đích thì không bao giờ dừng tay, đại thẩm với lão là phu thê, nhưng sợ rằng đại thẩm chẳng hiểu rõ con người lão bằng tại hạ, con người lão âm độc táng tận lương tâm đến mức không thể nào tưởng tượng được!

Sắc diện Triệu Ngọc Liên trắng nhợt như tờ giấy, lắp bắp nói:

– Ta sẽ đi, đi càng xa càng tốt, không bao giờ trở về đất này nữa!

Nhậm Sương Bạch đưa tay vào ngực áo, móc ra một tờ ngân phiếu, đưa

cho Triệu Ngọc Liên, nói:

– Tờ ngân phiếu hai trăm lạng bạc này, có thể nhanh chóng đổi thành hiện ngân ở bất kỳ tiền trang nào, đại thẩm, xin hãy giữ lấy chi tiêu trên đường đi!

Thoái lui một bước lớn, Triệu Ngọc Liên xua tay nói:

– Không không, đại thúc, ta không nhận số bạc ấy đâu, vì mẹ con ta đại thúc đã trả giá quá nhiều rồi...

Chẳng có thời gian dây dưa lâu hơn, Nhậm Sương Bạch nhét tấm ngân phiếu vào tay Triệu Ngọc Liên, nói:

– Phải đi ngay, đi càng xa càng tốt!

Triệu Ngọc Liên nắm chặt tấm ngân phiếu trong tay, quỳ sụp xuống trước mặt Nhậm Sương Bạch hành đại lễ, Khuất Ủy Từ tuy tuổi hãy còn nhỏ nhưng cũng hiểu biết, thấy mẹ quỳ xuống cũng vội vàng quỳ theo, sau khi hai mẹ con dập đầu ba cái ngẩng lên thì chẳng còn thấy bóng dáng Nhậm Sương Bạch đâu nữa.

Hồi thứ 11: Oán Hận Thâm Sâu

Trong thạch động, bó đuốc bằng nhánh tùng vẫn nổ tí tách, tỏa ánh sáng chập chờn khắp thạch động, mũi dùi tùng nòng nặc bức mũi, Khuất Tịch vẫn tư thế cũ, xếp bằng ngửa trên chiếc thạch đôn tròn to đùng giữa thạch động tựa như từ khi Nhậm Sương Bạch rời khỏi đây lần trước, lão chưa bao giờ rời khỏi đó.

Ba chiếc rương gỗ bày ra trước mặt lão đã mở nắp, một rương là phí thúy ngọc xanh ngát mát mắt, rương bên cạnh chứa đầy trân châu viên nào viên nấy to bằng trứng chim câu đều đặn sáng trong, rương còn lại chứa đầy Nam điện hồng bảo tỏa ánh sáng rực rỡ. Dưới ánh đuốc bập bùng, ba rương châu bảo ánh lên những sắc màu vốn có của nó, phí thúy với màu thúy lục mát dịu, trân châu ánh ngân chờn vờn chuyển động, hồng bảo rực rỡ chói mắt, thật đúng là kỳ trân dị bảo bày hết ra trước mắt, bảo quang tràn ngập không gian, dưới ánh bảo quang ấy, cả gương mặt già nua nhăn nheo của Khuất Tịch cũng trở nên sáng rỡ.

Đưa tay hốt một nắm hồng bảo viên nào viên nấy to bằng móng tay có nhều góc cạnh, Khuất Tịch để cho hồng bảo lọt qua kẽ các ngón tay chảy trở xuống rương, tay kia hốt một nắm phí thúy tròn có vuông có, cũng để cho chúng lọt qua kẽ tay rớt trở xuống rương, sau đó mới bốc trân châu đưa lên gần mắt ngắm nghía, sắc diện lão tỏ rõ nét tham lam, tự mãn với số châu bảo này lão cảm nhận được một khoái cảm vô biên.

Nhậm Sương Bạch đứng một bên, hai tay buông xuôi bên mình, chàng chẳng nhìn rõ được thần thái Khuất Tịch nhưng nghe tiếng châu bảo rớt xuống tạo thành những âm thanh đều đặn nho nhỏ, chàng vẫn có thể cảm nhận được thái độ của lão, thần thái của Khuất Tịch trong cảm nhận của Nhậm Sương Bạch sợ còn xác thực hơn cả người sáng mắt nhìn thấy lão nữa.

Bất giác Khuất Tịch ném hết số châu bảo trong tay trở xuống rương, ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào Nhậm Sương Bạch, cất giọng âm trầm nói:

– Người chẳng chấm mút gì trong đó chứ?

Nhậm Sương Bạch bình thản hỏi lại:

– Tiền bối, những lời này có nghĩa gì?

Khuất Tịch cất cao giọng nói:

– Ý của ta là người không nhân cơ hội này nhón chút đỉnh để làm của riêng chứ?

Nhậm Sương Bạch không giận trước sự nghi ngờ của Khuất Tịch, chỉ mỉm cười nói:

– Nếu văn bối mà có ý đó thì chẳng cần phải quay lại làm gì cho nhọc công, nhón chút đỉnh chẳng bằng cứ ôm hết một mình sống cho tiêu diêu tự tại một đời!

Khuất Tịch âm ừ một tiếng trong cổ họng, lát sau gật gù nói:

– Nói nghe cũng phải...

Bỗng trái cổ lão chạy lên chạy xuống, giọng nghiêm lạnh, quát:

– Vậy còn vàng đâu? Chẳng phải là người nói còn trăm nén vàng nữa đó sao? Nhậm Sương Bạch! Người giấu số vàng ấy đi đâu rồi?

Nhậm Sương Bạch không đáp, chỉ khẽ hất chân, hai chiếc rương gỗ góc bọc sắt bật nắp mở ra, gian thạch động bỗng sáng thêm ra, từ trong hai chiếc rương muôn vạn tia kim quang tỏa ra, chẳng phải là đây những thỏi vàng sáng rực xếp đàu đặn?

Xoa xoa hai tay, Khuất Tịch hít mạnh một hơi dài thỏa mãn, nói:

– Được! Đủ cả trăm nén đó chứ?

Nét mặt Nhậm Sương Bạch chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào, lạnh lùng nói:

– Mỗi rương năm chục thỏi, chẳng thiếu thỏi nào!

Khuất Tịch cất tiếng cười lạnh lạnh nói:

– Chuyến này người làm rất tốt, người có muốn ta thưởng công cho người một thỏi vàng không?

Nhậm Sương Bạch muốn cười mà cười không thành tiếng nói:

– Đa tạ mỹ ý của ti ền bối, vãn bối thấy cũng chẳng cần!

Khuất Tịch cũng chẳng khách khí, gật đầu nói:

– Người đã không nhận thì ta cũng chẳng ép, người nên biết rằng những thứ này là cái giá mà ta đã chịu nhục từng ấy năm trời mới có thể lấy lại được!

Nhậm Sương Bạch không đáp lời, thực ra thì chàng cũng chẳng biết nói gì cho phù hợp trong trường hợp này.

Khuất Tịch đặt hai tay lên đầu gối, dáng dầy phấn kích nói:

– Lâm Tường bị cướp chuyến tiêu này có thể dẫn đến khuynh gia bại sản, suốt đời không góc đầu dậy nổi, Nhậm Sương Bạch, sau khi cướp tiêu người có quay lại nghe ngóng xem tình hình của Đại Long tiêu cuộc thế nào không?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

– Vãn bối cho rằng chẳng cần phải làm công việc thừa thãi ấy, chính ti ền bối cũng cho rằng Lâm Tường bị mất chuyến tiêu này dư sức để tán gia bại sản, vĩnh viễn chẳng góc đầu lên được!

Khuất Tịch nổi giận nói:

– Đó chẳng qua là phán đoán của ta, nhất định cũng phải tra cho rõ ràng mới tin được! Còn nữa, người có đủ thương Lâm Tường không?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Ti ền bối, chuyến tiêu này liên quan đến thân gia tính mạng của Lâm Tường, không chế phục y làm thế nào mà cướp được tiêu?

Khuất Tịch đưa tay gãi gãi cằm nói:

– Ta mong rằng người không giết hại hắn, để hắn sống chịu nhục nhằn cho tới chết!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Lâm Tường bị thương khá nặng, nhưng không đến nỗi mất mạng.

Khuất Tịch vỗ mạnh vào đầu gối, nói:

– Hay lắm! Đó chính là đi đầu mà ta đang mong đợi!

Dừng một lát trên gương mặt thoáng hiện nét hồ nghi, Khuất Tịch lại hỏi:

– Chỉ làm có mỗi một việc này, người làm gì mà đi lâu như vậy?

Nhậm Sương Bạch ung dung đáp:

– Chuyển đi này đúng là có hơi lâu, nhưng không chỉ làm xong có một việc này. Văn bối cũng đang định hồi báo để tiện bồi biết rõ, ba việc còn lại văn bối cũng đã hoàn thành rồi!

Khuất Tịch cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, trong lòng lão lập tức có cảm giác sắp bị bỏ rơi, tuy nhiên lão vẫn làm mặt tỉnh, chậm rãi nói:

– Ba việc còn lại người cũng đã làm xong rồi? Khá lắm, khá lắm! Nhậm Sương Bạch, sau mấy năm theo ta học nghệ, người khá hơn sự mong đợi của ta rất nhiều. Ha ha ha, thanh xuất ư lam thắng ư lam, đúng là không sai chút nào!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Đó chẳng qua là nhờ phước đức của tiện bối thêm vài phần may mắn mà thôi!

Khuất Tịch liếc xéo Nhậm Sương Bạch một cái, như cười như nói:

– Mười ba năm qua đi, võ công của Chương môn Hà Phi phái Thương Bảo Đĩnh chắc đã tinh tiến nhiều?

Nhậm Sương Bạch chép miệng nói:

– Văn bối chẳng biết mười ba năm về trước võ công của Thương Bảo Đĩnh thế nào, chỉ biết hiện thời công lực của lão rất tinh thâm, phải khá khó khăn mới có thể đả bại được lão, người này xem ra rất có phong thái của Chương môn nhân một phái.

Khuất Tịch bất giác nổi cơn thịnh nộ nói:

– Lão! Phong thái cái con mẹ gì? Một bại tướng chỉ có thể quỳ gối nhận sự thương xót của thiên hạ, làm gì có được phong thái này phong thái nọ?

Cỗ giầu tiếng thở dài, Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tiền bối dạy rất phải.

Cơn giận đột ngột làm hơi thở Khuất Tịch trở nên nặng nề hơn, gương mặt Khuất Tịch đanh lại, nghiêm giọng hỏi:

– Người làm thế nào đã thương Thương Bảo Đĩnh?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Lão bị trúng hai đao nơi lưng, vết thương đầu dạn song song hai bên sống lưng, dài bảy tấc.

Khuất Tịch lẩm bẩm nói:

– “Phân Hồn Liệt Phách”... lão thất phu Thương Bảo Đĩnh chỉ một chiêu như vậy mà cũng không tránh khỏi... nghĩ lại năm ấy... đúng là ta quá xui xẻo...

Nghiến răng trèo trẹo, Khuất Tịch lại hỏi:

– Người chỉ đã thương một mình Thương Bảo Đĩnh thôi sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không riêng một mình lão, ngoài ra còn có “Ngân Diện Tú Tài” Giang Triệt Phủ, “Đặng Vân Bộ” Mã Đức Quang. Giang Triệt Phủ bị lạng mất một tảng thịt nơi vai, Mã Đức Quang thì mất một cái tai...

Khuất Tịch lại phẫn kích tột độ, song mục mở lớn phát xạ tinh quang, cười lớn ha hả nói:

– Làm khá lắm! Đặc biệt là tên cầu tặc Mã Đức Quang, lẽ ra người phải cắt hẳn cả hai bên tai mới phải, nhớ lại năm ấy, mọi việc cũng do hắn mà ra, nếu hắn không đập nát chiêu bài võ quán của Tả Kỳ Trường thì ta đã không phải chịu nhục như vậy!

Nhậm Sương Bạch an ủi Khuất Tịch nói:

– Một bên tai bị cắt cũng đã quá đủ rồi, tiền bối, tai một khi đã bị cắt thì suốt đời chẳng thể mọc lại được!

Thò tay lượm một miếng phỉ thúy ngọc, mân mê trên tay, Khuất Tịch cất giọng âm trầm nói:

– Khuyết Ly Sầu ở Thanh Mộc sơn Huyền Ba hồ thì thế nào? Người xử lý lão thế nào?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Giống hệt như những gì tiên bối phải chịu đựng mười sáu năm về trước. Lão đã cùng văn bối tử đao, lão bị bại phải tự mình cắt đứt dây lưng quàn để chịu phạt!

Khuất Tịch lớn tiếng hỏi:

– Người tận mắt nhìn thấy lão tự cắt dây lưng quàn?

Chẳng chút do dự, Nhậm Sương Bạch bình thản đáp:

– Tận mắt nhìn thấy!

Khuất Tịch hỏi nhanh:

– Quàn lão tiểu tử ấy có màu gì?

Nhậm Sương Bạch đáp ngay:

– Quàn vải bố màu trắng, ống quàn chỉ dài tới gối.

Hai tay ôm ngực cười ngặt nghẽo nói:

– Khuyết Ly Sầu ơi là Khuyết Ly Sầu mười năm phong thủy luân chuyển, tuy ta có phải chờ đợi hơi lâu, nhưng nỗi nhục nhã ấy cuối cùng cũng trả lại cho người. Thống kịoái! Thật là thống kịoái!

Nhậm Sương Bạch im lặng cúi đầu, sự thống kịoái trong lòng Khuất Tịch chẳng hề tạo nên chút phản ứng nào trong lòng chàng, thậm chí còn ngược lại nữa là khác.

Khuất Tịch đưa tay lau nước bọt văng bắn đầy hai bên mép, nóng lòng nói:

– Được rồi, bây giờ nói cho ta biết con mặt dày không biết xấu ấy và đưa con hoang kia, người xử lý thế nào?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Hoàn toàn làm đúng như lời dặn của tì ền bối!

Đưa một tay ra, Khuất Tịch nói:

– Đầu của chúng đâu? Đưa đây cho ta xem!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu chậm rãi nói:

– Văn bối không mang thủ cấp hai mẹ con về đây!

Sắc diện Khuất Tịch trở nên âm trầm rất dễ sợ, nghiêng răng nói:

– Tại sao lại không mang về đây?

Nhậm Sương Bạch khẽ thở dài nói:

– Văn bối không đành lòng làm như vậy. Trước khi chết, Triệu Ngọc Liên khẩn thiết cầu xin văn bối để cho mẹ con bà ta được chết toàn thây để sớm được siêu thoát đầu thai kiếp khác. Văn bối thấy hai mẹ con bà ta thật đáng thương nên đã nhận lời...

Khuất Tịch đập mạnh tay xuống thạch đôn, gương mặt nhăn nhoe vàng như sáp của lão bỗng đỏ rực lên, tức tối gào thét:

– Người không nhẫn tâm cắt lấy thủ cấp hai mẹ con chúng, người nhẫn tâm nhìn thấy ta chịu nỗi khổ bị cấm sừng từng ấy năm trời? Bao nhiêu năm nay, bất kể ngày đêm, cứ tưởng tượng thấy cái cảnh con đàn bà dâm loạn ấy cùng tên nam nhân nào đó gian dâm là lòng ta như muối xát kim châm, nỗi đau, nỗi nhục, nỗi oán hận ấy người có thấy được không? Có tưởng tượng được không?

Nhậm Sương Bạch hạ thấp giọng nói:

– Xin tì ền bối bớt cơn thịnh nộ, văn bối cho rằng với đàn bà trẻ con lại chẳng phải là người trong giang hồ, không biết võ công, nếu cứ xử lý giống như hạng đại gian đại ác trên giang hồ thì tàn khốc quá, thâm quá, bởi vậy văn bối...

Khuất Tịch vung tay cắt đứt mạch nói của Nhậm Sương Bạch, quát lớn:

– Đừng nói nữa! Người hạ thủ thế nào, nói ta nghe thử!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Mỗi người một đao, xuyên tâm chết tốt!

Hừ lạnh một tiếng, Khuất Tịch nói:

– Người nhân từ quá! Chẳng để cho con dâm phụ ấy chịu đau đớn chút nào!

Nhậm Sương Bạch nghiêm sắc mặt nói:

– Còn nhớ ti ền bối chẳng có dặn trước phải hạ thủ thế nào, giá mà ti ền bối dặn trước phải làm sao, vãn bối nào dám bất tuân?

Khuất Tịch lại g ầm lên:

– Nói vậy thì chỉ có ta mới sai còn người thì không bao giờ sai!

Nhậm Sương Bạch hơi nghiêng người nói:

– Vãn bối chẳng hề có ý đó, ti ền bối!

Khuất Tịch vẫn chưa nguôi cơn giận, hần học nói:

– Không nhìn thấy thủ cấp, ta làm sao tin được người đã làm xong việc cho ta?

Nhậm Sương Bạch bình tĩnh nói:

– Lời hứa của vãn bối không lẽ chưa đủ để bảo chứng hay sao? Hơn chín năm nay, có việc gì mà vãn bối dối gạt ti ền bối chưa?

Khuất Tịch hơi ngó người một thoáng, miệng lẩm bẫm nói:

– Ủ, đi ều này thì không sai...

Nhậm Sương Bạch gật đầu tiếp:

– Bởi vậy, lẽ ra ti ền bối phải tin lời vãn bối mới phải, thử nghĩ xem, với một việc dễ dàng như vậy, vãn bối chẳng việc gì làm hư hoại uy tín của mình trước mặt ti ền bối.

Khuất Tịch hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

– Nhậm Sương Bạch, là một nam tử hán, đại trượng phu, làm bất kỳ việc gì cũng không nên yếu lòng như đàn bà con gái, chỉ nội một việc người xử lý dâm phụ và đưa con hoang theo cách đó cũng đủ chứng tỏ tâm dạ người chưa đủ cứng rắn, quả quyết, người còn phải học hỏi rèn luyện

nhieu hơn nữa mới mong đạt được cảnh giới “thấy Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc”. Một người sống ở thế gian này, muốn t ần tại, muốn sống cho có ý nghĩa, có quy ền oai thì phải đạp trên đầu người khác mà leo lên, hành thiện theo kiểu đó chỉ rước họa vào thân, thêm phiền phức mà chẳng được tích sự gì!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Đa tạ ti ền bối giáo hối, văn bối sẽ ghi nhớ những lời này!

Song mục Khuất Tịch đảo tròn mấy lượt, bất th ần hỏi:

– Còn hai cỗ tử thi, người đã mai táng rồi phải không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Văn bối không có thời gian làm việc đó, chỉ mang ra ném xuống dòng sông nhỏ dưới chân Đại Long sơn.

Chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch một lúc lâu, giọng Khuất Tịch nghe thật thâm trầm, nói:

– Làm rất sạch sẽ, chẳng để lại bất cứ vết tích gì để có thể l ần ra được! Hừ!

Nhậm Sương Bạch tỉnh như không có chuyện gì, nói:

– Làm việc đại kỵ để lại cái đuôi cho người sau có thể l ần ra, càng sạch sẽ càng tốt!

Khuất Tịch nghiêng răng nói:

– Nhậm Sương Bạch! Đừng bao giờ có ý tưởng đánh lừa ta, nếu ta tra ra biết được người lừa ta thì, hừ! Người sẽ thấy ta trừng trị người như thế nào! Chùng đó người sẽ hối hận đến tàn đời!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên gạt đầu nói:

– Văn bối rất hiểu đi ều đó, nhưng văn bối không gạt ti ền bối!

Khuất Tịch vừa tức vừa chẳng biết làm gì hơn được, nghiêng răng nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người có biết, chẳng nhìn thấy thủ cấp hai mẹ con chúng ta ti ếc nuôi đến nương nào không?

Nhậm Sương Bạch cúi đầu nói:

– Thật lỗi quá, nhưng hai mẹ con Triệu Ngọc Liên quả thật đã chết rồi.

Khuất Tịch hơi nghiêng người, đưa tay chỉ vào một chỗ lõm nơi chân vách thạch động, nơi đó đặt hai chiếc đầu lâu màu xám xám, sắc diện quái dị nói:

– Người có nhìn thấy hai món đồ chơi kia không?

Nhậm Sương Bạch ngẩng mặt lên, nhìn về phía Khuất Tịch chỉ, đương nhiên chàng chẳng thể nhìn thấy hai chiếc đầu lâu. Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không thấy rõ lắm, tiên bối.

Khuất Tịch cất tiếng cười quái đản nói:

– Nói để cho người dễ nhận ra, đó là hai chiếc đầu lâu!

Nhậm Sương Bạch chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên, chậm rãi hỏi lại:

– Có phải là đầu lâu của Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn không?

Khuất Tịch vẻ không vui nói:

– Sao người cũng đoán ra được đó là đầu lâu của Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thủ cấp là do chính tay vãn bối mang tới, ngoài ra, nghĩ tiên bối cũng chẳng có hứng thú mang hai chiếc đầu lâu chẳng liên quan gì đến mình để ở đây, thông thường mà nói, đầu lâu chẳng phải là thứ có thể dùng làm đồ trang sức được!

Khuất Tịch hừ nhẹ một tiếng, nói:

– Người thử đoán xem, ta giữ hai chiếc đầu lâu ấy bên người để dùng vào việc gì?

Nhậm Sương Bạch suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

– Việc này thì chẳng dễ suy đoán, nhưng có một điều có thể chắc chắn

rằng ti ền bối không bao giờ cung kính chúng, từ đó có thể đoán ra rằng, việc mà ti ền bối cần dùng đến chúng chẳng mấy cao nhã!

Khuất Tịch hơi nhướn đôi mày thừa thốt lên, cười quái dị nói:

– Ta dùng hai chiếc đầu lâu ấy làm bình đi tiêu, một ngày một đêm ít ra cũng đi vào đó năm bảy lần, ha ha ha, Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn có năm mơ cũng chẳng nghĩ ra được rằng có ngày đầu lâu của chúng sẽ trở thành bình đi tiêu của ta, chẳng dám nói thối đến muôn năm, nhưng thối đến trăm năm thì kể chắc rồi. Ha ha ha...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu thờ dài nói:

– Ti ền bối, làm như vậy có ích gì?

Đang phát điên lên vì phẫn kích, gương mặt Khuất Tịch bỗng âm trầm trở lại, lạnh lùng nói:

– Ta phải bại liệt cả đời người, chỉ hai cái mạng chó của chúng làm sao đủ để b ồi hoàn? Nay lấy đầu lâu của chúng làm bình đi tiêu, chẳng qua chỉ là cách kéo dài sự b ồi hoàn, làm cho ta cảm thấy đỡ tủi nhục, vơi đi phần nào oán khí trong lòng ta!

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói:

– Ti ền bối, thiên nghi chắc ti ền bối cũng chưa quên, lời giao ước giữa chúng ta đến đây kể như kết thúc...

Gương mặt Khuất Tịch giật giật mấy cái, trầm giọng nói:

– Người muốn thế nào?

Nhậm Sương Bạch không khách khí, thẳng thắn nói:

– Công việc đã hoàn thành, vẫn b ồi lưu lại nơi đây cũng chẳng ích gì, đã đến lúc phải bái biệt ti ền bối rồi!

Khuất Tịch bỗng nổi cơn thịnh nộ, gào lên:

– Công việc hoàn thành? Đã đến lúc bái biệt? Nhậm Sương Bạch, mẹ nó, người muốn qua cầu rút ván thì cũng không nên rút quá sớm như vậy chứ! Người đi theo ta chín mươi năm nay, ta đối đãi với người như thế nào? Dạy cho người một thân võ công tuyệt thế, coi người như đ ồ đệ, như tử điệt; quan tâm chăm sóc, chẳng có việc gì mà ta không lo lắng cho

người, nay người đã đủ lông đủ cánh, công phu viên mãn là lập tức phải dứt bỏ đi, bỏ mặc một lão già cô khổ tàn tật như ta ở lại. Người có còn nhân tính, còn lương tâm nữa không?

Nghe mấy câu nói lạ lẫm như: “quan tâm chăm sóc”, “chẳng có việc gì mà không lo lắng” Nhậm Sương Bạch ngờ ngẩn cả người, phải một lúc lâu sau chàng mới hiểu được ý Khuất Tịch muốn nói gì. Gượng cười lắc đầu, Nhậm Sương Bạch chậm rãi giải thích, nói:

– Xin thưa với tiêng bối rằng, ngày trước giữa chúng ta đã có giao ước, tiêng bối truyền thụ “Kiếp Hình tứ thuật” cho vãn bối, ngược lại vãn bối phải hoàn thành cho tiêng bối năm việc, sau khi làm xong năm việc ấy vãn bối có thể hoàn toàn tự do hành động theo ý mình. Nay tất cả năm việc ấy vãn bối đã làm xong, tiêng bối để cho vãn bối đi chính là giữ đúng lời hứa ban đầu, sao lại có thể trách vãn bối vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, không có nhân tính, không có lương tâm được?

Trán nổi đày gân xanh, Khuất Tịch nói đến nước bọt văng tứ tung:

– Còn gì nữa mà không phải là đờ vong ân phụ nghĩa? Người còn dám hỏi đờ ta nữa sao? Nếu không có ta thì người có được ngày hôm nay không? Vậy mà người nói đi là phải dứt đi ngay à? Mẹ nó, ta nuôi một con chó, lúc chia tay nó còn biết ngoác đuôi vài cái để tỏ lòng tri ân nữa là, loài súc sinh cũng còn biết ân biết nghĩa hơn người nữa!

Nhậm Sương Bạch chẳng tỏ vẻ tức giận, chỉ trâm tĩn nói:

– Thưa tiêng bối, Nhậm Sương Bạch này là người chứ chẳng phải là chó!

Khuất Tịch mím chặt môi, im lặng một lúc thật lâu lão mới thở hắt ra một hơi dài, thiều não nói:

– Nhậm Sương Bạch, có lẽ ta đã già rồi, chẳng còn được tích sự gì nữa, bao năm nay ta cùng người sống trong một nhà nương tựa vào nhau đã quen rồi, giờ nghe nói người muốn bỏ đi ta... ta cảm thấy quá đột ngột, quá nóng nảy nên nói chẳng lựa lời. Người ta nói ngừi chung đờ qua sông đã là có duyên tiêng kiếp, ta với người sống chung gừn chục năm trời, tuy chẳng có tiếng là sư đờ, nhưng thực tế là sư đờ, người bỏ mặc ta mà đi, thử hỏi những năm còn lại trong đời ta sẽ sống ra sao đây?

Nhậm Sương Bạch biết Khuất Tịch thừa sức tự lo cho mình trong cuộc sống thường nhật, chàng cũng biết trong tay lão hiện giờ đang nắm một số tài sản cực lớn, thừa sức sống vương giả đến cuối đời, nhưng ngay trong lúc này mà nói những điếu đó ra thì quá tuyệt tình, dù chàng có đầy đủ lý để phản bác, nhưng chàng đã không làm vậy, chỉ dụ giọng nói:

– Xin tiên bối cứ yên tâm, vãn bối ra đi lần này chẳng phải là không bao giờ quay lại, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, nhất định sẽ quay về thăm viếng hậu hạ tiên bối. Tiên bối cũng biết rõ, tiên sư còn một đoạn ân oán đang chờ vãn bối giải quyết, việc này để càng lâu ngày càng tạo thành áp lực lớn trong tâm linh của vãn bối, chừng nào còn chưa giải quyết xong việc này vãn bối còn chưa được sống yên. Tiên bối đã quan tâm lo lắng cho vãn bối như vậy, chắc không nỡ nhìn vãn bối ngày ngày sống trong sự đau khổ dần vật...

Thái độ của Khuất Tịch cũng thay đổi hẳn, gật đầu lia lịa, vẻ từ ái nói:

– Không sai! Không sai! Người nói rất có lý, ta đương nhiên là không bao giờ ngăn cản người làm việc rất đáng làm là báo cừu cho lệnh sư, đây là bổn phận của kẻ làm đệ đệ mà, người là người trung nghĩa vẹn toàn như vậy ta càng cảm thấy tự hào mãn nguyện. Có điếu, người đừng bao giờ quên ai đã cho người ngày hôm nay, nhờ ai mà người có được thành tựu ngày hôm nay. Làm người phải biết uống nước nhớ nguồn!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Vãn bối biết, vãn bối không bao giờ quên.

Khuất Tịch vội vàng nói:

– Nếu vậy thì người phải làm gì để báo đáp?

Cổ gấn đè nén tình cảm chán ghét trào dâng trong tâm khảm, cái kiêu căng dai dẳng chút tự trọng này khiến cho chàng không thể nào chịu đựng được, nhưng cuối cùng thì chàng cũng đã nhin được, mỉm cười nói:

– Tiên bối muốn vãn bối phải báo đáp thế nào?

Khuất Tịch ti hí hai mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng kẻ cả nói:

– Dễ làm lắm, thứ nhất, mỗi tháng người đến thăm ta một lần, dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ, cần việc gì thì người chạy đi làm giúp một tay; thứ

hai, bất kỳ lúc nào ta cần đến người, người phải lập tức có mặt; thứ ba, từ rày về sau, khi ta có việc cần nhờ người làm, không được viện cớ này nọ để thoái thác, giống như từ trước đến giờ người vẫn làm việc cho ta vậy. Thế nào, những việc mọn như vậy chẳng phải là yêu sách quá đáng với người chứ?

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười nói:

– Chẳng quá đáng chút nào, tìên bối.

Khuất Tịch tươi cười rạng rỡ nói:

– Có vậy mới được chứ! Kê ra thì chẳng uổng công ta nuôi dưỡng người, dạy dỗ người gần chục năm nay. Giờ thì người đi báo thù cho sự phụ người, việc làm xong rồi phải lập tức quay về đây!

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

– Vãn bối nhất định trở lại!

Khuất Tịch cười mãn nguyện nói:

– Được rồi, người đi đi!

Nhậm Sương Bạch bước đi mấy bước, bất giác dừng chân quay lại, cười cười nói:

– Tìên bối, vạn nhất sự cừu vãn bối báo không xong mà còn bị đối phương giết chết thì sao? Chừng đó tìên bối làm sao tự chiếu cố mình?

Khuất Tịch hơi ngần người một thoáng, bất giác cất tiếng cười lớn nói:

– Đừng quá tự ti như vậy, gặp tình huống thế nào phải ứng phó ra sao, ta tin chắc người làm việc đó không quá tệ, cứ vững tin nơi mình!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, quay lưng đi thẳng ra khỏi thạch động.

Hũ thứ 12: Tiên Đồ Mang Mang

Bước chân con ngựa gầy của Nhậm Sương Bạch chậm dần rồi dừng hẳn lại, còn cách chiếc thạch kiêu trước mặt một quãng nữa, tuy nhiên Nhậm Sương Bạch vẫn cảm nhận được một bóng người yếu điệu và cô độc đứng ở đầu cầu. Trực giác báo cho chàng biết bóng người ấy là của Chung Nhược Tự, thậm chí chàng còn cảm nhận được ánh tà dương ám vàng phủ lên gương mặt gầy gò của nàng, ánh tà dương làm cho thân ảnh Chung Nhược Tự trong mắt chàng mang một màu sắc lạ lùng, giữa sương chiêu lãng đãng, thân ảnh ấy càng mang vẻ huyền hư, thoát có thoát không.

Thúc ngựa đi tới vài bước nữa, song mục Nhậm Sương Bạch chăm chú nhìn thân ảnh lơ mờ trước mặt, trầm giọng gọi:

– Có phải Chung cô nương đó không?

Không sai, người đứng lặng nơi đầu thạch kiêu chính là Chung Nhược Tự, hai tay nàng nắm chặt lan can cầu, chú mục nhìn một người một ngựa đang tiến đến gần. Từ đằng xa, nàng đã nhìn thấy người ngựa, và dường như nàng tin chắc rằng đó là ai, nhưng mãi đến khi Nhậm Sương Bạch đến ngay trước mặt, lên tiếng gọi nàng mới dám tin đó là sự thật chứ không phải là mộng ảo, không phải là nỗi thất vọng như bao ngày qua nàng vẫn gặp.

Nhậm Sương Bạch lại cất tiếng hỏi:

– Chung cô nương đó có phải không?

Giơ hai tay ra phía trước, Chung Nhược Tự chạy ào tới trước như phát cuồng, nhưng khi đến giữa đường nàng bất thần đứng phắt lại, hơi thở dồn dập, gương mặt đỏ hồng chẳng biết là vì chạy hay vì thẹn thùng. Nàng cất tiếng gọi nhỏ:

– Sương Bạch ca... Sương Bạch ca...

Nhảy xuống ngựa, Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Tuy chẳng nhìn thấy được rõ ràng, nhưng ta cũng đoán chắc chính là nàng.

Dẫn lên vài bước tiến sát đến bên Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tụ đưa mắt quan sát nam nhân trước mắt, gương mặt gầy gò nhợt nhạt, râu dâm ra tua tủa dưới cằm, dáng dấp trông có hơi tiều tụy, nhưng thần thái thì trông rất vui vẻ.

Rất tự nhiên, Nhậm Sương Bạch đưa tay nắm lấy tay Chung Nhược Tụ, dịu dàng nói:

– Mặt trời sắp xuống núi rồi, chiều thu lạnh lẽo, gió to thế này, nàng chẳng chờ ở trong nhà mà chạy ra đây làm gì? Không sợ bị nhiễm lạnh sao?

Bàn tay mình bị bàn tay ấm nóng của Nhậm Sương Bạch nắm chặt nhưng Chung Nhược Tụ không hề có cảm giác ngưng ngạt hay đường đột, có chăng chỉ là cảm giác ấm áp thân thiết, gần gũi và an toàn. Xa cách bấy lâu nay, nhưng giữa hai người chừng như đã xích lại gần nhau hơn.

Sóng bước đi lên thạch kiều, Nhậm Sương Bạch quay sang nhìn Chung Nhược Tụ, mỉm cười nói:

– Sao chẳng nói gì cả?

Chung Nhược Tụ cúi thấp đầu, nói:

– Vốn là có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng đến khi gặp rồi lại chẳng biết nói gì ...

Nhậm Sương Bạch bật cười nói:

– Cô gái ngọc à, nếu vậy thì để từ từ hãy nói, giờ thì trả lời ta, tại sao lại đứng ngơ ngẩn một mình bên cầu?

Chung Nhược Tụ nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Mọii chẳng phải chỉ đứng mà ngẩn ngơ, mọii đang đợi huynh...

Nhậm Sương Bạch lại bật cười:

– Gọi nàng là cô gái ngọc, quả đúng là ngọc thật. Ta đâu có nói chắc là

ngày nào sẽ trở về, nàng làm sao biết chắc hôm nay ta sẽ về mà ra đứng đợi? Nếu không phải hôm nay mà ngày mai ngày kia, thậm chí mười bữa nửa tháng sau mới về thì sao?

Chung Nhược Tự im lặng một thoáng rồi nói:

– Trước khi đi huynh có nói là khoảng một tháng sau sẽ quay về, đếm đủ một tháng, ngày nào muội cũng ra đây đứng trông, muội tin chắc sẽ có một ngày muội sẽ trông thấy huynh trở về, ngày hôm nay chẳng phải là như vậy sao?

Hơi nhướn mày, Nhậm Sương Bạch cười cười hỏi:

– Chạy ra đây đứng trông mà làm gì? Vừa mệt vừa lạnh chứ ích gì? Nếu ta trở về thì nhất định sẽ gọi cửa, sợ gì không gặp mặt?

Chung Nhược Tự cúi đầu, hạ giọng thật thấp nói:

– Người ta chỉ muốn được thấy huynh sớm hơn một chút...

Nhậm Sương Bạch bỗng thấy hờn chao đảo, phải một lát sau chàng mới lấy lại được bình tĩnh, chậm rãi nói:

– Thấy sớm hơn hay muộn hơn cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, cần gì phải cực khổ như vậy?

Chung Nhược Tự không đáp lời, ánh mắt nàng thoáng một nét u buồn hờn giận, nàng ấm ức trong lòng, không lẽ tình cảm trong thiên hạ cũng phải chờ học hỏi kinh nghiệm nơi người đi trước, hoặc giả phải có cao nhân chỉ điểm mới có thể thấu hiểu chăng?

Thả ngựa cho nó tự đi kiếm ăn, bước vào trong nhà, Nhậm Sương Bạch cảm thấy thật sự được trở về nhà, ngoài cảm giác thoải mái tự tại, còn có một thứ cảm giác khác lạ mà xưa nay chàng chưa bao giờ được cảm nhận, xưa nay chàng sống một cuộc sống phiêu bạt tứ hải là nhà, cảm giác như thế này đúng là lần đầu tiên trong đời cảm nhận được, bất giác cúi đầu ngẫm nghĩ, do đâu mà có cảm giác lạ lùng như vậy.

Một tách trà nóng đặt vào tay Nhậm Sương Bạch, hương trà thơm lừng bốc lên, chẳng phải là loại trà móc câu hảo hạng đó sao?

Đưa tách trà lên gần mũi, Nhậm Sương Bạch hít mạnh một hơi dài, gật đầu khen:

– Trà ngon! Trà ngon tuyệt!

Trong khi đó đã có người cởi giày cho chàng, chẳng cần phải nhìn thấy, chàng đang ng ỡ trên ghế người ta nhất định là phải cúi thật thấp hoặc ng ỡ hẳn dưới đất mới có thể cởi giày cho chàng được.

Nhậm Sương Bạch vội vàng đặt chén trà xuống bàn, nói:

– Chung cô nương, để đó ta tự làm được mà!

Đang nửa quỳ nửa ng ỡ dưới đất, Chung Nhược Tự ngẩng mặt lên tươi cười nói:

– Để thay cho huynh một đôi giày vải, bên trong có lót bông, ấm áp hơn!

Nhậm Sương Bạch bất an nói:

– Thì để đó ta tự làm được mà, nàng cần gì phải làm như vậy?

Nhanh tay thay xong cho Nhậm Sương Bạch đôi giày, Chung Nhược Tự đứng dậy, đôi mục quang ấm áp nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Ngày thường muội cũng hầu hạ đại ca như vậy, những việc trong bồn phận của nữ nhân, chẳng cần nam nhân phải nhọc sức!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Cả đời ta phiêu bạt sóng gió, việc gì cũng tự làm quen rồi, xưa nay chưa có ai chăm sóc ta từng cái ăn cái mặc như vậy, nàng làm vậy ta làm sao dám nhận. Hơn nữa ta cũng chẳng phải là lệnh huynh, làm sao có tư cách để nhận sự hầu hạ của nàng?

Chung Nhược Tự mỉm cười nói:

– Sương Bạch ca, coi huynh kìa, mới cách biệt một tháng mười bảy ngày mà đã thành ra xa lạ như vậy rồi! Chúng ta là hoạn nạn chi giao, sinh tử chi giao, huynh đối với muội ân nghĩa như non như bể, cho dù là đại ca có còn tại thế cũng đến vậy là cùng, có gì là khác biệt? Cần gì phải khách sáo như vậy?

Bưng chén trà lên, uống một hớp, Nhậm Sương Bạch vẫn chưa hết lúng túng:

– Chẳng phải ta khách sáo, ta chẳng đáng nhận...

Chung Nhược Tự nghiêm giọng nói:

– Lần sau là sẽ quen thôi, Sương Bạch ca, nữ nhân là phải phục thị nam nhân... chỉ cần nam nhân đó là chủ căn nhà...

Một luồng nhiệt khí chọt bốc cao trong lồng ngực, hơi nóng từ chén trà bốc lên tạo thành một màn hơi sương mờ mờ, giữa làn hơi sương ấy thoáng hiện một khung cảnh gia đình ấm cúng, có vợ có chồng và có cả trẻ con...

Nhưng ngay lập tức, Nhậm Sương Bạch lắc mạnh đầu, cố xua đuổi ảo cảnh trước mắt, chàng nghiêm khắc tự cảnh cáo mình, một kẻ mù lòa lang bạt thì không được mơ ước đến một tương lai đẹp đẽ như vậy, mình có xứng đáng với một khuê nữ đang độ hoa niên như nàng không? Không, chắc chắn là không, mình không thể làm lỡ làng cuộc sống tươi đẹp của nàng được.

Chú mục nhìn những thay đổi trên gương mặt Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự nhẹ nhàng hỏi:

– Sương Bạch ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

Nhậm Sương Bạch trấn tĩnh tinh thần, điềm tĩnh nói:

– Không có gì, ta đang nghĩ không khí trong nhà hiện thời giống hệt một gia đình, về đến đây ta có cảm giác yên ổn thư thái. À, Chung cô nương, ta còn quên hỏi nàng tối nay chúng ta ăn gì?

Chung Nhược Tự đã chuẩn bị mọi thứ từ lâu, đưa tay chỉ từng thứ nói:

– Hai món thịt nguội, dưa leo trộn da heo, dưa cải ướp đường, súp măng nấu sườn, thịt bò kho mặn, một đĩa trứng chiên và một tô canh gà ngoài ra còn có bánh bao nướng, Sương Bạch ca, từng đó thứ đã đủ chưa?

Nhậm Sương Bạch tươi cười nói:

– Với ta thì bấy nhiêu đó đã vương giả lắm rồi, quanh năm suốt tháng ít khi nào có dịp ngỗ xuống ăn uống cho đàn hoàng, thường thì thứ gì cũng được, cứ nhét cho đầy bụng là được, giờ chỉ nghe nàng kể món thôi cũng đủ thèm rỏ dãi rồi!

Chung Nhược Tự sung sướng nói:

– Chỉ cần huynh thích ăn, mỗi ngày muội sẽ đổi món để huynh thưởng thức thỏa thích, gì chứ công phu trong nhà bếp muội cũng học được vài ngón, có lẽ mấy lúc trước huynh chưa để ý thấy.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Có thể lúc đó ta đang bị thương đau đớn nên ăn không thấy ngon miệng, bởi vậy lúc đó ăn cho có ăn thôi chứ không biết ngon dở gì cả, lần này thì nàng cứ giở hết tài năng làm bếp ra để ta được hưởng chút hương vị gia đình...

Chung Nhược Tự bật cười khanh khách nói:

– Huynh nói nghe tội nghiệp quá, Sương Bạch ca, cứ yên tâm đi, chỉ cần huynh ở nhà ba tháng bảo đảm muội sẽ nuôi cho huynh mập ra trắng ra cho mà xem.

Không chỉ ba tháng, Nhậm Sương Bạch sao lại không muốn ở lại cái tạm gọi là “nhà” này ba năm hay ba chục năm? Nhưng tình thế hiện thời đâu cho phép chàng an nhàn dài lâu như vậy được! Những việc đang chờ đợi chàng ở phía trước ắt tàng nhiều gian nan, chưa biết chàng có sống được để hưởng an nhàn hay không nữa.

Ánh dương rực rỡ nhưng không khí vẫn mát dịu dát vàng lên gương mặt bình lặng, dát vàng lên đôi tay thoan thoát khéo léo của Chung Nhược Tự, trong khoảng sân hẹp trước nhà Chung Nhược Tự đang may may vá vá, không gian yên tĩnh đến nỗi tiếng kim châm thủng vải cũng có thể nghe thấy.

Nhậm Sương Bạch ngồi trên chiếc thạch đôn đối diện Chung Nhược Tự, song mục chàng chăm chú nhìn động tác của nàng, trông thần thái chàng dường như có thể nhìn rõ quang cảnh trước mặt vậy.

Đưa chiếc áo lên miệng cắn đứt sợi chỉ, Chung Nhược Tự ngẩn mặt nhìn lên, chẳng biết lòng có cảm xúc gì, bỗng thở dài đánh sượt một cái.

Nhậm Sương Bạch sửa lại thế ngồi, hơi mỉm miệng cười, nói:

– Vô duyên vô cớ, sao lại thở dài?

Chung Nhược Tự đặt chiếc áo xuống đầu gối, nhìn Nhậm Sương Bạch

nói:

– Sương Bạch ca, trở về nhà lần này muội thấy thần thái huynh chẳng được tự tại cho lắm, suốt ngày cứ trầm tư mặc tưởng, hay là có chuyện gì còn chưa giải quyết xong?

Nhậm Sương Bạch im lặng một thoáng rồi nói:

– Khi trước ta đã từng kể cho nàng nghe, ta đã từng có một vị sư phụ, một vị sư phụ võ nghệ bình thường nhưng lại hết lòng thương yêu ta, chính người đã thu dụng và nuôi dưỡng ta, một đứa cô nhi không thân không thích đang đói khát chờ chết; cũng chính người đã dạy cho ta những căn bản võ công nhập môn, nuôi dạy ta khôn lớn thành người. Sư phụ là một võ lâm hán tử bình thường nhất trong những người bình thường, tâm dạ thẳng ngay, đạu bạc danh lợi, suốt đời chấp giữ nhân nghĩa đạo lý, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng cũng ghét ác như cừu. Ta tôn kính người, một vị sư phụ, một người cha...

Chung Nhược Tự cúi đầu nói:

– Những đi ầu này huynh đã kể, Sương Bạch ca, tiên sư bị ác nhân hãm hại, huynh đã hy sinh đôi mắt để học lấy võ công ng ờ hầu báo sư cừu.

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

– Gần mười năm qua ta cần r ảng chịu đựng bao khổ sở nhục nh ần, chịu để cho Khuất Tịch la mắg hò hét kể cả đánh đập, ta như một con chó trung thành chạy đông chạy tây làm việc cho lão, thay lão làm đi ầu bạo ngược, tất cả chỉ là để học lấy một thân võ công, để báo cừu cho vị sư phụ đáng thương của ta!

Chung Nhược Tự mân mê chiếc áo trong tay, khó khăn lắm mới giữ được giọng bình tĩnh nói:

– Sương Bạch ca, những việc này xảy ra đã quá lâu rồi, thế sự thương hải tang điền, nhân diện biến thiên, chẳng ai biết được những người trong cuộc ngày ấy giờ đã ra sao. Muội... muội không phải có ý khuy ền huynh quên đi sư cừu, Sương Bạch ca, ý muội muốn nói là có cần đi báo cừu gấp đến như vậy không?

Gương mặt Nhậm Sương Bạch trầm trầm, một lúc sau chàng dịu giọng

nói:

– Ta hiểu được ý nghĩ trong đầu nàng, ta cũng hiểu được chỗ dụng tâm của nàng, Chung cô nương, nhưng việc này không thể không giải quyết cho ổn thỏa, với lương tri đạo đức, với tình cảm trách nhiệm, ta không có sự lựa chọn nào khác. Gần mười năm rồi, ta chờ đợi đã quá lâu rồi...

Nét mặt thoáng hiện vẻ thống khổ, Chung Nhược Tự nói:

– Cả cuộc đời của mình, sợ rằng muội chẳng bao giờ thoát khỏi được sự trói buộc của sợi dây cừ hận, không thoát khỏi được trường mưa máu gió tanh. Từ khi muội bắt đầu hiểu biết, bên tai toàn nghe những chuyện nếu không phải là tranh giành chém giết, mạnh sống yếu chết thì cũng là chuyện bạo lực ngang tàng, ân ân oán oán... Đến khi Quỷ Mã bang bị nội gian làm phản, rồi đại ca bị hại, trong tuyệt cảnh cô khổ phiêu linh gặp được huynh như người chết đuối vớ được cọc, nhưng chẳng được bao lâu huynh lại bị cuốn vào vòng xoáy của ân oán cừ hận... Sương Bạch ca, mấy ngày nay thấy huynh mặt ủ mày ê, thường tránh ra chỗ vắng ngẫm một mình, muội đoán là vì mối sự cừ còn chưa báo xong ấy, thật không may, muội đã đoán đúng...

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Thế gian có nhiều việc chẳng do mình quyết định được, có những trách nhiệm mà không một ai có thể làm thay được, Chung cô nương, tất cả chúng ta đều muốn tiếp tục sống, nhưng phải sống sao cho lòng được yên ổn, sống mà không phải ngày đêm hổ thẹn với lòng, sống như vậy mới có ý nghĩa, mới được thư thả. Bằng ngược lại, cuộc sống sẽ là một gánh nặng, Chung cô nương, không lẽ nàng không muốn ta sớm được giải thoát khỏi cái gánh nặng ngàn cân đeo đẳng bên người ấy sao?

Chung Nhược Tự nghẹn ngào gật đầu nói:

– Muốn, muội muốn như vậy lắm chứ. Muội muốn huynh được sống như vậy, sống suốt đời ở nơi mà muội phải luôn được nhìn thấy huynh, sống ở ngay bên cạnh muội...

Sắc diện Nhậm Sương Bạch cũng đầy đau khổ, nói:

– Chung cô nương, nàng nhìn thấy đôi mắt của ta không? Ngày trước nó bình thường như mắt của mọi người, nhưng giờ đây thì nó chẳng còn

chức năng của một đôi mắt nữa, thử nghĩ xem gần mười năm nay ta chịu hết đắng cay khổ nhục của đời người là vì cái gì? Đó không phải là vì báo đáp sư ân, báo cừu tuyệt hận cho ân sư, sư phụ đã vì ta mà làm trăm việc ngàn việc tốt, cả đời ta chỉ làm cho người mỗi một việc...

Chung Nhược Tự đưa hai tay bưng mặt, hai vai nàng run run liên hồi, khóc không thành tiếng.

Nhậm Sương Bạch chú mục nhìn Chung Nhược Tự, giọng thành khẩn nói:

– Báo xong sư cừu, chúng ta vẫn chưa thể phủ tay mà sống an nhàn, nỗi uất hận trong lòng đại ca nàng không thể cứ mãi là nỗi uất hận không tan, máu của anh ta không thể chảy một cách vô ích như vậy, Chung cô nương, anh ta là huynh trưởng của nàng, là ân nhân cứu mạng ta, chỉ cần còn chút hơi thở, chúng ta không thể để cho anh ấy chết không nhắm mắt dưới cừu tuyền!

Buông hai tay đang ôm mặt xuống, Chung Nhược Tự đưa đôi mắt ướt đẫm nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng kích động nói:

– Sương Bạch ca, huynh vẫn còn nhớ việc của đại ca...

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Đúng như lời nàng đã nói, chúng ta là hoạn nạn chi giao, sinh tử chi tình, Chung cô nương, giữa ta và huynh muội nàng đã có duyên phận như vậy, làm thế nào mà quên được?

Lau khô nước mắt đọng trên má, Chung Nhược Tự cúi đầu, nói:

– Sương Bạch ca, huynh không trách muội chứ?

Nhậm Sương Bạch tròn mắt ngạc nhiên hỏi:

– Trách nàng? Trách nàng về việc gì mới được chứ?

Chung Nhược Tự càng cúi thấp đầu, nói:

– Muội... muội quá ích kỷ, chỉ nghĩ tới việc trước mắt, ngóng tới việc tương lai mà quên việc đã qua, chỉ lo đến an nguy của huynh mà bỏ qua đạo nghĩa, bỏ qua huyết hải thâm cừu...

Nhậm Sương Bạch chồm tới, đặt hai tay lên bàn tay Chung Nhược Tự,

dịu dàng nói:

– Nữ nhân ai cũng nghĩ như vậy cả, nàng không có gì đáng trách, ít ra nàng còn hơn những nữ nhân khác, biết đạo lý, biết cân nhắc khinh trọng.

Chung Nhược Tụ lau mắt mỉm cười nói:

– Đừng khen muội nữa, chỉ cần huynh đừng giận muội là đủ rồi, muội chẳng mong gì hơn.

Khẽ vỗ vỗ lên lưng bàn tay Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch ngẩng đầu trở lại thạch đôn, vầng trán chàng trông đã giãn hẳn ra.

Hai tay ôm má, Chung Nhược Tụ nói:

– Sương Bạch ca, huynh có thể nói cho muội nghe chuyện của sư phụ huynh không?

Nhậm Sương Bạch hỏi lại:

– Nàng muốn nghe chuyện gì?

Chung Nhược Tụ cẩn trọng nói:

– Chẳng hạn như vì sao mà sư phụ huynh lại kết oán với người ta, người đó là ai...

Nhậm Sương Bạch ngẩng mặt nhìn trời, giọng bình thản đều đều, kể:

– Sư phụ ta họ Điên, tên là Điên Vị, chữ “Vị” trong “Vị Thủy”. Sư phụ ta bình sinh chỉ có hai người thân thích, ta và một người cháu tên là Ngô Học Nghĩa. Gia tộc Điên gia vốn ít người, sư phụ cũng chẳng có thể tử, người chị ruột của sư phụ, mẹ của Ngô Học Nghĩa, thì mất sớm, vì lẽ đó mà sư phụ rất thương yêu Ngô Học Nghĩa. Có lẽ vì thiếu tình mẫu tử, nhà không có người quản giáo nên phẩm đức của Ngô Học Nghĩa chẳng tốt đẹp gì. Mới hơn hai mươi tuổi đầu mà cờ bạc rượu chè, chẳng thứ nào hẳn không biết. Vì hẳn mà sư phụ luôn gặp chuyện phiền não rắc rối...

Nhậm Sương Bạch hơi dừng lời, Chung Nhược Tụ chen vào, hỏi:

– Thế còn thân phụ của Ngô Học Nghĩa thì sao? Sao ông ta không quản giáo y?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, thở dài nói:

– Cha Ngô Học Nghĩa là một bợm nhậu, ba ngày thì say khướt đến hai ngày r ồi, ngày thường ông ta làm thuê làm mướn cho dân chúng quanh vùng, đại khái cũng là các việc đánh cá phơi lưới cho ghe chài. Lão tự lo cho mình còn không xong, lấy đâu quản giáo đứa con trai nhiễm nặng các thói hư tật xấu trong thiên hạ? Hơn nữa, trước khi Ngô Học Nghĩa gây ra đại họa hơn năm thì lão đã té ngã từ trên mái nhà xuống đất chết r ồi.

Chung Nhược Tự thở dài nói:

– Người có số khổ thì vùng vẫy cách nào cũng không ra khỏi được một chữ khổ!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

– Chưa hẳn đã là vậy, chỉ cần bản thân biết khinh trọng, biết từ trong bề khổ bơi lên, nhất định sẽ có ngày ngẩng mặt với đời, chỉ sợ cứ mãi mê trong bề khổ, lại còn thêm nhiễm các thói hư tật xấu, chấp mê bất ngộ thì suốt đời chẳng góc đầu dậy nổi, càng ngày càng lún sâu vào trụy lạc, hại mình hại người!

Chung Nhược Tự lại hỏi:

– Nói vậy là mọi tai họa đều từ Ngô Học Nghĩa mà ra cả?

Nhậm Sương Bạch lại thở dài, nói:

– Đúng là nghiệp chướng, năm ấy Ngô Học Nghĩa chừng như bị quỷ ám mê muội cả đầu óc, chạy đến một đồ trường lớn nhất địa phương để đánh bạc, chỉ trong hai canh giờ đã thua đến hơn mười bảy ngàn lượng bạc! Trong số hơn mười bảy ngàn lượng bạc đó thì có đến hơn mười sáu ngàn tám trăm lượng là vay của chủ đồ trường!

Chung Nhược Tự hừ một tiếng nói:

– Đồ trường làm ăn kiểu gì mà lạ vậy? Chắc tại Ngô Học Nghĩa nghèo kiệt xác mà giả bộ làm người giàu có, mới có chuyện chủ đồ trường dám cho vay một lúc nhiều bạc như vậy! Lỡ thua hết r ồi y lấy gì mà trả nợ? Mở đồ trường sao lại có người đại dột đến như vậy?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Nàng nói sai r ồi, bọn chúng biết hết, biết rất cận kề, đừng thời việc cho Ngô Học Nghĩa mượn bạc chẳng phải là hành động nông nổi nhất thời

mà đã được chúng tính toán rất chu toàn! Chúng dư sức biết Ngô Học Nghĩa chẳng có gia sản gì đáng kể, nhưng biết y có một người cậu, tức sư phụ Diên Vị của ta. Sư phụ tuy chẳng giàu có gì, nhưng nhà cũng có vài mẫu ruộng tốt, một gian nhà ngói với một ít vườn tược, bấy nhiêu đó nếu đem bán hết thì cũng vừa đủ số, đồng thời chúng cũng biết chắc chắn sư phụ chẳng khi nào bỏ mặc đứa cháu mồ côi duy nhất của mình...

Chung Nhược Tự nghiêng răng thốt lên một tiếng:

– Độc!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai, Chung cô nương, thường thì bọn người mở đồ trường, cho vay nặng lãi mười tên đủ mười đầu chẳng phải là hạng tốt lành gì, nếu chẳng phải là bang hội giang hồ thì cũng là thổ hào ác bá. Chúng đã dám mở đồ trường, dám cho vay bạc, tất phải có cách để đòi nợ, lấy lãi, chẳng sợ con nợ trốn mà cũng chẳng lo con nợ thiếu dai. Sau khi Ngô Học Nghĩa thua bạc, đến ngày thứ ba thì người của đồ trường đến đòi nợ, không chỉ có nợ, hơn mười sáu ngàn lượng bạc ấy cứ lãi chín phân một ngày cộng dồn lên, thử hỏi Ngô Học Nghĩa làm sao trả nổi? Lần thứ hai chúng đến đòi nợ, Ngô Học Nghĩa vẫn không có bạc để trả, thế là động tay động chân, Ngô Học Nghĩa bị đòn một trận, mặt mày sưng tím, lại còn bị chúng chặt mất ba ngón tay để thị oai. Ngô Học Nghĩa biết không thể để kéo dài được nữa, đúng như dự đoán của đồ trường, chạy đến nhờ ông cậu ra tay cứu giúp...

Chung Nhược Tự tức giận nói:

– Việc này chắc chắn là cờ gian bạc lận rồi, Sương Bạch ca, bất luận là vận có đen thế nào, trong vòng hai canh giờ không thể thua hết đến gần hai vạn lượng bạc như vậy được. Chưa biết chừng chúng đã có dự mưu từ trước, bày sẵn bẫy rập dẫn dụ Ngô Học Nghĩa vào tròng.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai, lúc đó ta cùng sư phụ cũng nhận định như vậy. Sư phụ sau khi nghe Ngô Học Nghĩa khóc kể một hồi, đau lòng vì thấy cháu toàn thân đầy vết thương, tức tối bọn người ở đồ trường bày mưu hại người. Sư phụ dắt ta cùng Ngô Học Nghĩa đến đồ trường gặp mặt tên quản sự để lý luận.

Song phương giáp mặt chỉ nói được dăm ba câu, tình hình lập tức trở nên căng thẳng...

Chung Nhược Tụ chùng như đã sớm đoán biết sự việc sẽ diễn ra như vậy, gật đầu nói:

– Không căng thẳng sao được? Cứ hòa mục tươi cười thì làm sao đòi được nợ?

Nhậm Sương Bạch hơi mỉm cười, thần thái thản nhiên như đang thuật chuyện của người khác, nói:

– Tên quản sự của đồ trường vừa gặp mặt đã lập tức ra giá, tiền vay mười sáu ngàn tám trăm mười lượng, cộng thêm lãi của bảy ngày, bỏ qua số lẻ, tổng cộng phải trả là mười bảy ngàn bảy trăm mười tám lượng, giấy vay ghi rõ rành rành, còn có dấu tay của Ngô Học Nghĩa ấn lên làm bằng. Y còn nói rõ ràng, không được thiếu một xu!

Chung Nhược Tụ nghiêng răng nói:

– Đúng là bọn cờ gian bạc lận!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Đương nhiên là chúng không nhận, ngược lại còn chụp mũ nói bọn ta thua bạc làm liêu, mưu đồ gây sự để quít nợ, đến lúc đó thì việc đã rồi, lấy chúng cứ đâu để buộc tội chúng nữa?

Trên vầng trán Chung Nhược Tụ bắt đầu nổi những đường gân xanh nho nhỏ, giọng gấp gáp hỏi:

– Thế sau đó? Sau đó sự việc diễn ra thế nào?

Nhậm Sương Bạch đưa tay sờ sờ lên mũi, chậm rãi nói:

– Sự phụ ta đương nhiên là không đồng ý trả nợ, thế là sự thể trở nên căng thẳng, sự phụ nổi giận dất ta cùng Ngô Học Nghĩa bỏ về, bọn người ở đồ trường ỷ thế làm tàng, đã không làm thì thôi làm thì làm cho tới, cả một đám tay chân hùng hùng hổ hổ kéo ra chặn đường, nói rõ là không trả nợ thì đừng hòng bỏ đi!

Chung Nhược Tụ thở dài nói:

– Chắc là không động thủ không xong?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Không động thủ sao được? Ta cũng từng nói, sư phụ lòng dạ thẳng ngay, ghét ác như cừu, gặp chuyện như vậy làm gì mà nhịn được? Sư đồ ta liên thủ, tá đột hữu xông, bọn chúng tuy đông người nhưng võ nghệ bình bình, cuối cùng thì sư đồ ta cũng xông được ra ngoài, không những làm cho đồ trường ghé đồ bàn xiêu mà còn đả thương được năm bảy tên lâu la. Xong việc sư phụ vỗ tay cười lớn, cảm thấy hả dạ vô cùng.

Chung Nhược Tụ mặt rầu rầu nói:

– Chỉ sợ mấy sư đồ vui mừng quá sớm, đó có phải chính là mầm họa dẫn đến cái chết của sư phụ huynh không?

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như không, gật đầu nói:

– Không sai. Bọn ta đã vui mừng quá sớm. Trưa ngày hôm thì người ta đã tìm đến nhà, lần này chỉ có hai người thôi, một người là ông chủ thật sự đằng sau đồ trường, hiệu xưng “Thôi Bác Bì” tên là Thôi Công Đức, người kia là huynh đệ kết nghĩa của Thôi Công Đức, người mà y nịnh nọt cung phụng như tổ tiên, “Kỳ Linh Đờng” Ngao Trường Thanh...

Chung Nhược Tụ kêu lên một tiếng, nói:

– Muội có nghe nói tới người này, nghe đầu lão xuất thân từ Ma Ca kỳ bên Tây Tạng, sau khi lớn lên chẳng giữ thanh quy, vì ham muốn sự xa xỉ hào hoa trần thế nên bỏ trốn đi hoàn tục, không chỉ có vậy, lão còn lao vào con đường hắc đạo, bao nhiêu năm qua chắc đã sớm trở thành một đại hào hùng cư một cõi rẫy. Nghe nói võ công của lão cao siêu, thủ đoạn tàn độc, Phật pháp của Ma Ca kỳ chẳng nhĩm được vào đầu lão, nhưng tinh tú võ công của Ma Ca kỳ thì lão hấp thu được hầu hết!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nói rất đúng, còn một điểm nữa, vóc dáng người này rất đặc biệt, vào thời điểm đó, y ít ra cũng đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng dáng điệu thì chẳng khác gì một đờng tử chừng mười ba mười bốn tuổi. Thân hình nhỏ thó gầy gò, để một chòm tóc cột nhõng lên trời, mình mặc một bộ áo quần thô “Lưu hải hý thi ần đờ”, gương mặt đầy nét trẻ thơ, lại thêm nước da trắng mịn non nớt, nhìn bề ngoài không ai có thể ngờ được đó là một nhân vật khét tiếng trong làng hắc đạo. Nếu y không mở miệng, đứng cạnh “Thôi

Bác Bì” trông cứ như hai cha con...

Chung Nhược Tự nhú mày nói:

– Tục ngữ nói, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, bọn chúng tuy chỉ có hai người, nhưng chắc là không có gì để e dè!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Hoàn toàn chính xác, trước khi đến, chúng đã dò la biết được võ công của sư phụ cao thấp thế nào, thân thế ra sao... một khi đã hỏi ra rồi, đương nhiên là chúng biết chắc bằng vào sức hai người đủ để làm thịt thầy trò ta, nếu cứ khăng khăng không chịu bán ruộng bán nhà để trả nợ cho chúng.

Chung Nhược Tự hỏi:

– Huynh làm sao biết được trước khi đến chúng đã tra hỏi rõ ràng rồi?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thì chính miệng chúng nói ra mà. Thật ra thì việc như vậy chẳng cần chúng nói ra cũng có thể thấy được. Vào thời điểm đó Thôi Công Đức đã không còn là một người vô danh tiểu tốt nữa, danh vọng của Ngao Trường Thanh thì không cần phải nói. Sư đồ ta lấy gì để đối chọi với chúng? Thôi Công Đức vừa bước vào nhà đã đi thẳng vào vấn đề, ngoài số bạc mà Ngô Học Nghĩa nợ ra, sư đồ ta còn phải bồi hoàn thiệt hại cho đồ trường một vạn lượng nữa, việc người của y bị thương kể như là gặp chuyện không may, để chúng tự lo thuốc thang chứ chẳng cần bọn ta phải bồi thường, hơn nữa sư đồ ta mỗi người phải tự chặt một tay một chân để tạ tội!

Chung Nhược Tự không nhịn được hét lớn:

– Làm gì có chuyện ngang ngược đến như vậy? Làm như vậy là bức người ta vào tuyệt lộ rồi còn gì? Ai mà nhịn được?

Nhậm Sương Bạch nhìn ra xa xa, chậm rãi nói:

– Vậy mà vừa nghe xong sư phụ đã lập tức gật đầu ưng thuận, người kéo ta ra nhà sau, mượn cớ là gom góp đồ tế nhuyễn và lấy giấy làm khế ước trao nhà đất ruộng vườn cho chúng, nhưng thực tế là sư phụ nhân cơ hội đó bảo ta mau chóng trốn đi. Đương nhiên là ta không chịu làm như vậy, sống chết gì sư đồ cũng có nhau. Không ngờ sư phụ quỳ hẳn xuống trước mặt ta, lệ nóng tuôn trào nói: “Sương Bạch, con nhất định phải sống,

chỉ có như vậy mới còn hy vọng được báo thù, nếu để hai sư đồ ta chết hết thì oán thù này ai sẽ trả. Năm ấy nhận người đem về nuôi, ta cũng chỉ nhớ là người họ Nhậm, người nhìn tâm nhìn thấy họ Nhậm nhà người phải tuyệt tự tuyệt tôn sao?”

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, hơi thở dồn dập gấp gấp, song mục Chung Nhược Tự đầy vẻ khiếp hãi, chừng như không phải Nhậm Sương Bạch mà chính nàng đang phải đối mặt với hiểm cảnh, kêu lên:

– Sương Bạch ca, phải chạy đi, mau chạy đi...

Thần thái Nhậm Sương Bạch vẫn trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói:

– Không cần phải nóng lòng như vậy, Chung cô nương, cuối cùng thì ta cũng đã nghe lời sư phụ mà bỏ trốn...

Chung Nhược Tự thoáng rùng mình một cái, chợt tỉnh khỏi cơn mê, đưa tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán, sắc diện nàng nhợt nhạt, nỗi sợ hãi còn chưa kịp tan đi, thở hắt ra một hơi dài nói:

– Vừa rồi muội cứ tưởng như mình đang đứng cạnh huynh lúc đó, sợ chết đi được!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi kể tiếp:

– Ta không dám cãi lời sư phụ, hơn nữa những điếu sư phụ nói đều là thực tế, trong nỗi sợ hãi đến mù cả đầu óc, ta nhảy qua cửa sổ đào thoát, nhưng chạy đi được một lát thì đầu óc ta tỉnh táo trở lại, ta lặng lẽ quay lại xem chúng làm gì sư phụ. Ẩn thân trong một bụi cây bên ngoài, cảnh tượng trong nhà lọt vào mắt ta không sót một chi tiết nhỏ...

Chung Nhược Tự cảm thấy bất an nói:

– Sương Bạch ca, huynh... huynh nhìn thấy những gì?

Gương mặt Nhậm Sương Bạch vẫn băng lạnh, không thấy bất kỳ một nét biểu cảm nào, giọng đều đều tiếp:

– Ta nhìn thấy chúng đang chém giết sư phụ. Thôi Công Đức sử dụng một đôi Âm Dương luân, còn Ngao Trường Thanh sử dụng thanh Bạch Cốt kiếm... Thật ra thì chỉ cần một người trong bọn chúng cũng quá đủ để giết chết sư phụ, đặc biệt là Ngao Trường Thanh, võ công của y có thể nói là cao hơn sư phụ không biết đến đâu mà kể. Vậy mà chúng đã liên thủ tấn

công sư phụ, chúng lóc từng miếng từng miếng thịt trên người sư phụ, cho đến khi sư phụ toàn thân dày đặc vết thương, máu tươi tưới ướt cả một khoảng sân, ngã xuống đoạn khí mà chết... Từ đầu chí cuối, ta không nghe sư phụ kêu la một tiếng nào!

Lại rùng mình mấy lượt, Chung Nhược Tự kêu lên:

– Thê thảm quá, Sương Bạch ca, vậy mà huynh cũng nhẫn tâm xem được sao?

Giọng nói Nhậm Sương Bạch nghe hơi biến dạng, nói:

– Ta đã xem, Chung cô nương, ta cần rặng mà xem, ta buộc mình phải xem cho hết tất cả cảnh tượng bày ra trước mắt, bởi vì ta muốn suốt đời ghi nhớ cảnh mỗi khi chúng vung binh khí lên, da thịt của sư phụ bị cắt bị xẻ ra sao, ta muốn khắc sâu hình ảnh đau đớn của sư phụ vào tâm khảm, ta muốn gương mặt bất thành nhân dạng của sư phụ trước lúc chết mãi mãi ghi vào trong trí ta. Ta không bỏ đi, ta ở lại để xem cho đến phút cuối cùng, xem chúng giết xong sư phụ, nhìn thấy thần thái dương dương tự đắc của chúng, nhìn thấy chúng xông vào nhà lục soát... ta nhìn thấy hết, cho đến lúc chúng bỏ đi...

Giọng nói đầu đầu như đang kể về chuyện chẳng liên quan gì đến mình của Nhậm Sương Bạch khiến cho Chung Nhược Tự càng nghe càng nổi gai ốc đầy người, run giọng nói:

– Sương Bạch ca, huynh... huynh không việc gì chứ?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Đúng vậy, ta không sao cả, Chung cô nương!

Chung Nhược Tự thở mạnh mấy hơi cho thần trí tỉnh táo trở lại, nói:

– Sương Bạch ca, có một việc muội muốn hỏi...

Nhậm Sương Bạch đáp như cái máy:

– Nàng hỏi đi.

Cỗ họng Chung Nhược Tự như có vật gì chẹn ngang, khó khăn lắm nàng mới thốt lên được:

– Sương Bạch ca, muội để ý thấy trong lúc huynh kể câu chuyện này

máu hận của sư phụ, nhưng thần thái vẫn bình thản một cách bất thường, không kích động, không bi phẫn, tựa như đang kể về chuyện của ai đó chứ chẳng phải kể chuyện chính mình. Mọi người không hiểu, làm thế nào mà huynh có thể làm được như vậy, làm thế nào có thể nhẫn tâm được đến độ đó?

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm đáp:

– Chẳng có gì đáng kinh ngạc cả, Chung cô nương, một khi đã có quyết định giải quyết công việc theo chiều hướng nhất định rồi, thì dù đó là việc gì, kết quả có ra sao cũng nhất định làm cho đến tận cùng, động đến thất tình lục dục cũng vô ích mà thôi...

Hũ thứ 13: Tiên Tài Họa Căn

Cạnh thạch kiêu, Nhậm Sương Bạch tay dắt con ngựa gầy của chàng đi trước, Chung Nhược Tụ đi sau lưng, nàng bước nhanh lên một bước tiến sát Nhậm Sương Bạch hơn một chút, đưa tay vịn yên cương, trên gương mặt thanh tú kiêu mỹ của nàng cô đọng nét sần, nét u buồn lo lắng, thần sắc trông thật ảm đạm.

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn rõ được thần sắc Chung Nhược Tụ, nhưng chàng hoàn toàn cảm nhận được nó, sự cảm thụ của trực giác bao giờ cũng sâu sắc hơn là cảm thụ bằng giác quan, thời khắc này, không khí dường như cũng lạnh hẳn đi.

Bàn tay Chung Nhược Tụ khẽ vuốt ve bờm ngựa, gương cười nói:

– Con ngựa này gầy gò quá!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Gầy thì có gầy nhưng sức bền rất tốt, hơn nữa lại có linh tính, rất hiểu ý ta.

Chung Nhược Tụ thấp giọng hỏi:

– Nó có tên chứ?

Gật đầu, Nhậm Sương Bạch nói:

– Tên nó là “Lão lạc đà”.

Chung Nhược Tụ cắn môi, nói:

– “Lão lạc đà” à? Cái tên nghe cũng hay đó chứ!

Nhậm Sương Bạch không đáp, chàng biết những lời vừa nói chẳng phải là lời mà lòng nàng đang muốn nói.

Im lặng một lúc, Chung Nhược Tự hít mạnh một hơi nói:

– Việc xong rồi, huynh hãy về nhà ngay...

Nhậm Sương Bạch gật đầu, giọng chắc như đinh đóng cột, nói:

– Nhất định rồi! Nàng nhớ ta bộ ta không nhớ nàng sao?

Cắn chặt môi, cố nén tình cảm sâu khở trong lòng, giữ cho giọng bình thản, Chung Nhược Tự nói:

– Sương Bạch ca, gặp bất kỳ việc gì đâu phải hết sức cẩn thận, mười năm rồi, võ công của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức vốn đã cao giờ ắt hẳn phải cao hơn nữa!

Nhậm Sương Bạch từ tốn nói:

– Chắc chắn là vậy rồi, nhưng ta đâu được phép chọn lựa!

Chung Nhược Tự cố kìm nước mắt, nói:

– Không sai, Sương Bạch ca, huynh không được phép chọn lựa cũng giống như mỗi huyết hải thâm cừu của đại ca muội nhất định phải trả, muội cũng chẳng được phép chọn lựa... nhưng, huynh phải bảo trọng, chúng ta nhất định phải tiếp tục sống, như hôm trước huynh đã nói, sống mà lòng thật thanh thản...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta hiểu được ý của nàng, Chung cô nương.

Giọng Chung Nhược Tự nghèn nghẹn nói:

– Muội tên là Nhược Tự, Sương Bạch ca, gọi tên muội đi...

Nhậm Sương Bạch nuốt khan một cái, giọng khàn hẳn đi, gọi nhỏ nhỏ:

– Nhược Tự...

Ngã người tới phía trước, nép mình vào lòng Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự cọ đầu vào cằm chàng, một bên má áp chặt vào ngực chàng, chỉ một thoáng sau, lệ nóng đã thấm vào áo, truyền nỗi thương cảm quyến luyến vào tâm khảm Nhậm Sương Bạch!

Ôm nhẹ bờ vai Chung Nhược Tự, Nhậm Sương Bạch hơi cúi đầu, bờ

môi chàng hơi chạm vào vành tai Chung Nhược Tự, dịu giọng nói:

– Hãy yên tâm, Nhược Tự, ta nhất định sẽ sớm quay về..

Chung Nhược Tự im lặng, toàn thân nàng run rẩy nép sát vào người Nhậm Sương Bạch, chỉ nghe hơi thở nặng nặng của nàng phả vào người Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch bỏ cánh tay ra khỏi vai Chung Nhược Tự, nhảy lên lưng ngựa thúc cho nó đi nhanh qua thạch kiều, chàng vội vã như đang trốn chạy, trốn chạy chính bản thân mình.

Thị trấn nơi Thôi Công Đức lập đồn trường năm ấy có tên là Quảng An, còn cách vị trí hiện thời của Nhậm Sương Bạch tới hơn sáu trăm dặm nữa, Nhậm Sương Bạch ngẫm tính toán, phải đi ít nhất là bốn năm ngày đường nữa mới có thể tới nơi. Chàng không muốn đi nhanh quá, bởi chàng phải giữ cho công lực ở trong trạng thái tốt nhất, giữ cho đầu óc được tỉnh táo cần mật như ngày thường.

Từ đây đến Quảng An, đường đi Nhậm Sương Bạch không rành rẽ cho lắm, nhưng không sao, dọc đường cứ việc hỏi thăm, chỉ cần đến được gần nơi đó thì đường đi lối lại chàng sẽ không còn lạ nữa.

Tiết trời bỗng thay đổi bất thường, trời chưa tối mà không khí lạnh đến thấu cốt, khí lạnh cùng gió mạnh thổi sục sạo trong không gian, trời đất tối sầm lại, trong nháy mắt trời đã như vào đêm.

Nhậm Sương Bạch đang đi giữa đường, chàng không thể nào ngờ được thời tiết biến đổi một cách mau lẹ đến thế này, chờ đến khi chàng quyết định phải tìm một nơi trú chân thì tư bề đều là đống không mông quạnh, tuy thị giác chàng chẳng được tốt lắm, nhưng chàng cũng có thể nhận ra nơi đây toàn là rừng hoang núi thẳm, chẳng có chút hơi hướng của con người.

Thế là chàng buông cương, để mặc cho “Lão lạc đà” muốn chạy đi đâu thì chạy. Đây cũng là một điểm mà giữa chàng và nó đã ngầm giao ước từ trước.

“Lão lạc đà” lập tức hiểu ý, chủ nhân muốn nó tự tìm một nơi tốt nhất

có thể để nghỉ chân!

Gió lạnh thổi càng lúc càng mạnh, ngọn gió chạm vào người, cứ như là mũi dùi băng đâm thấu vào nội tạng. Cái lạnh như con trùng độc từ trong xương tủy cắn xé hoành hành, huyết mạch co rút lại, nếu Nhậm Sương Bạch không có nội công thâm hậu hơn người thì e rằng phải chết cồng chửi chẳng không. Nhưng thân thể huyết nhục của con người chẳng phải là đồng thiết, công lực cao thâm đến đâu cũng không thể để tình trạng này kéo dài mãi được, phải nhanh chóng tìm ra một nơi trú thân, nếu không muốn chết cồng giữa nơi hoang sơn cùng cốc này.

“Lão lạc đà” tung vó chạy càng lúc càng nhanh, chốc chốc lạo giảm bớt tốc độ chừng như là để nhận định phương hướng. Bỗng nhiên nó quay ngoặt sang phải chừng như đã tìm thấy nơi cần đến.

Nhậm Sương Bạch ngẩng vểnh trên mình ngựa, gió lạnh quất vào gương mặt đã sớm tê dại vì lạnh, hai chân quất sần sật vào cây cỏ, thân hình bị xóc dữ dội, xem ra “Lão lạc đà” đã bỏ đường mòn chạy vào trong rừng.

Nhậm Sương Bạch cúi rạp người lên lưng ngựa, để mặc cho “Lão lạc đà” tìm đường chạy đến nơi nó muốn đến, chàng rất tin tưởng vào người bạn đường trung thành này, nó không bao giờ chạy bừa cả, tuy hiện thời nó bỏ đường cái chạy vào rừng, nhưng chắc rằng lát nữa đây chủ tớ sẽ tìm được nơi ẩn thân an toàn.

Chạy một lúc chừng tàn nửa cây nhang, “Lão lạc đà” dần dần chạy chậm lại và cuối cùng dừng hẳn. Trước mắt Nhậm Sương Bạch lờ mờ hiện ra một tòa kiến trúc khá đồ sộ, trông gần giống như một căn nhà, nhưng bên trong chẳng thấy đèn lửa, không có hơi ấm và cũng chẳng có tiếng người.

“Lão lạc đà” khê hý lên một tiếng nho nhỏ, chân cào cào trên mặt đất, chừng như báo cho chủ nhân biết là đã tìm được nơi trú thân rồi.

Nhậm Sương Bạch nhảy khỏi lưng ngựa, ngưng thần lắng nghe một thoáng rồi chầm chậm tiến tới trước, động tác của chàng rất chậm rãi, rất cẩn trọng, lúc này trông chàng mới có vài phần giống một người khiếm thị.

Tòa kiến trúc mọc lên giữa nơi hoang vắng này có cấu trúc khá lạ, lưng của nó dựa vào một quả đồi, hai bên hông toàn là rừng cây tạp nhạp, tường

“nhà” được xây bằng đá tảng, lớp vôi trắng quét bên ngoài đã xám xịt lở lói, mái nhà nhô cao hai mái thấp về hai bên hông, trước nhà chẳng có tam cấp, cũng không có cổng, càng không có cửa sổ, hơn nữa từ trong ra ngoài chỉ có mỗi một phòng trống rỗng, chỉ có một bàn hương án đặt ở góc nhà. Trước tiên chẳng cần biết tòa kiến trúc lạ lùng này được xây lên để làm gì, nhưng nhìn quang cảnh cũng đủ biết nó đã cũ nát và hoang phế từ lâu, khắp nơi chẳng đâu tơ nhện, dưới đất thì đâu rầy phân chim, lại thêm mái nhà ở phía sau bị sụp xuống một đoạn dài, càng làm tăng thêm vẻ già nua, cũ nát và bị bỏ rơi.

Nhậm Sương Bạch chần chậm bước vào nhà, sau một lúc dùng tay sờ mó các nơi, chàng lập tức hiểu ra tòa kiến trúc này dùng để làm gì. Kiểu kiến trúc này chẳng phổ biến lắm, kể ra thì nghe càng thêm chán, dân gian gọi đó là “Thổ Linh đường”, xây lên dùng để quán tạm thi thể người tha hương không may chết ở bản địa, một số người qua đường bị chết ở đất người, đa phần đều muốn được đưa thi thể về quê nhà an táng, như vậy đương nhiên là không thể hạ táng ngay, còn nếu chờ đưa đi thì ít ra cũng phải có một nơi nào đó để người sống chuẩn bị mọi thứ, “Thổ Linh đường” được xây nên vì mục đích ấy, có thể coi như nhà tạm của các cô hồn đã quỷ trước khi được đưa về bản xứ vậy!

Nhưng “Thổ Linh đường” này rõ ràng là hoang phế đã lâu, bên trong chẳng có quan tài, cũng chẳng thấy tro giấy còn sót lại sau mỗi lần cúng tế, có chăng chỉ là những tiếng than thở thâm lặng của các hồn phách chưa được siêu thoát ngày trước còn lẫn quất trong bóng tối mà thôi.

Nhậm Sương Bạch cũng chẳng muốn lưu lại ở một chỗ thế này, nhưng trong hoàn cảnh này, ngoài trời thì gió lạnh thấu cốt, tư bề vắng tanh vắng ngắt chẳng thấy nhà cửa chi cả, không trú lại nơi này thì còn biết đi đâu nữa?

Tuy rằng trú thân ở một chỗ thế này người cứ cảm thấy gai gai khó chịu, nhưng vẫn còn hơn là phơi thân ngoài nơi hoang dã! Chạm môi huyết một tiếng sáo dài, Nhậm Sương Bạch tỏ ý gọi “Lão lạc đà” vào bên trong tránh gió lạnh.

Tiếng sáo vừa cất lên, “Lão lạc đà” còn chưa kịp đi vào, nhưng từ chỗ mái nhà sụp xuống, một bóng người bay xẹt xuống, thế nhanh nhẹn tựa

như chim ưng từ trời cao lao xuống vòm ối, trong bóng tối chỉ thấy ngân quang chớp động, một sợi xích bạc như con linh xà nhắm ngay cổ Nhậm Sương Bạch cuốn tới.

Ý nghĩ bị tấn công vừa lóe lên trong đầu, Nhậm Sương Bạch phản ứng cũng thần tốc không kém, hơi xoay đi nửa vòng, thân hình chàng nhẹ như lông hồng lướt đi ba bốn bước. Sợi trường liên của đối phương “soạt!” một tiếng lướt qua sát bên cổ Nhậm Sương Bạch, ngay lập tức đầu liên đã cất lên bờ nhào ngược trở lại, hung hãn vô song!

Bộ vị mà sợi trường liên tấn công lần thứ hai cũng lại là cổ Nhậm Sương Bạch!

Thứ binh khí này, kiểu cách xuất thủ này, bất giác Nhậm Sương Bạch cảm thấy rất quen thuộc, hình như đã chạm mặt ở đâu đó rồi thì phải, nhưng trong lúc cấp bách, chàng chưa kịp nhận ra đối phương là ai.

Khi sợi trường liên xé gió bờ ngược trở lại thì thân hình Nhậm Sương Bạch đã nhẹ nhàng không một tiếng động lướt đến phía sau hương án. Chàng phong bế hô hấp, không để phát ra bất kỳ tiếng động nào, chỉ nghiêng đầu lắng nghe.

Bên trong “Thổ Linh đường” vốn tối đen như mực, bên ngoài trời cũng chẳng có chút ánh sáng rơi vào, khung cảnh tối đen như mực này chẳng ảnh hưởng gì đến Nhậm Sương Bạch, nhưng đối với người sử dụng trường liên kia thì lại là một bất lợi rất lớn.

Người kia hươ trường liên tứ phía bảo hộ toàn thân, đồng thời phóng mục quang quan sát xung quanh, nhưng trong bóng tối đen như mực thế này, lại không có chút tiếng động nào, cố công mấy cũng vô ích, trong mắt chỉ có mỗi một màu đen đặc, trong tai chỉ có tiếng trường liên xé gió vù vù mà thôi.

Chờ một lát chẳng thấy phản ứng gì khác lạ, người sử dụng trường liên mới dừng tay đồng thời ng ối hẳn xuống đất, cỡ co người lại cho thật nhỏ, trường liên quấn vào cánh tay, giữ thế sao cho khi có biến thì có thể xuất thủ nhanh nhất.

Trong khung cảnh tối đen và chẳng có chút tiếng động ấy, hai người, mỗi người một góc cứ im lặng ghìm nhau, tựa như trẻ con chơi trò mèo bắt

chuột, chỉ có đi ầu trong tình thế hiện tại chẳng biết ai là mèo ai là chuột.

“Lão lạc đà” vẫn không đi vào “Thổ Linh đường”, con ngựa này rất thông linh tính, chắc là nó biết trong linh đường bây giờ đang nổi phong vân, vào bên trong đó chắc chắn chẳng được an toàn bằng ở ngoài.

Nhậm Sương Bạch toàn thân bất động như một pho thạch tượng, đối phương cũng phục người dưới đất bất động chờ đợi.

Qua một lát, Nhậm Sương Bạch bỗng phát hiện ra một mùi hương đặc thù, một mùi hương mà chàng đã từng ngửi qua, một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng như cánh hoa mới nở cánh hoa vẫn còn đọng hơi sương, chỉ có đi ầu mùi hương ấy bây giờ chẳng còn tinh thuần như lần thường thức trước đó, hiện thời ngoài mùi hương còn có mùi m òhôi, nhưng có thể nói mùi hương hỗn tạp ấy vẫn khiến cho người mê mẫn tâm thần.

Mùi hương đặc thù này Nhậm Sương Bạch có thể khẳng định là đã từng ngửi qua, cộng thêm với món binh khí và kiểu cách xuất thủ trông rất quen thuộc ấy... trên môi Nhậm Sương Bạch thoáng nở một nụ cười, không sai, chính là Dịch Hương Trúc! “Huyết Phượng” Dịch Hương Trúc, một nhân vật xuất thân từ “Chu Huyết môn”, cũng chính là người từng trợ giúp Tăng Kiếm vây công chàng khiến suýt chút nữa thì chẳng còn mạng!

Khẽ lắc đầu, trong lòng Nhậm Sương Bạch lẩm nhẩm câu nói của người xưa: “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng?” quả đúng là đi đâu rồi cũng gặp!

Đi ầu khiến chàng cảm thấy bất ngờ là Dịch Hương Trúc làm gì mà đơn độc xuất hiện một mình nơi đây giữa thời tiết thế này? Ngàn vạn lý do chẳng có lý do nào có thể khiến nàng có mặt nơi đây, nhưng nàng lại rõ ràng xuất hiện nơi đây, xem ra chỉ còn mỗi một lý do, đó là nàng bị bức phải chạy vào đây!

Ngoài ra còn một đi ầu nữa khiến Nhậm Sương Bạch càng tin vào giả thiết của mình, đó là việc khi chàng vừa lên tiếng đối phương đã chẳng hỏi câu nào mà lập tức xuất thủ tấn công, lại còn là một sát chiêu! Giữa con người với nhau, ngoại trừ có thâm cừu đại oán, bằng không, chẳng bao giờ có chuyện vừa chạm mặt chẳng cần biết đối phương là ai đã hạ thủ chẳng chút lưu tình. Nếu xảy ra tình trạng như vậy, chắc rằng nàng đã bị địch nhân truy đuổi rất rát, tinh thần bị căng thẳng tột độ, việc tấn công người

chẳng qua là hành vi tự vệ thông thường mà thôi. Nếu như phán đoán của Nhậm Sương Bạch là đúng, thì Dịch Hương Trúc đang gặp rắc rối, một việc rắc rối khá nghiêm trọng!

Nhậm Sương Bạch cứ theo hướng đó mà suy luận tiếp, kẻ gây rắc rối cho Dịch Hương Trúc là ai? Kẻ nào có đủ bản lĩnh để khiến nàng kinh hãi đến độ đó? Cứ tình hình này mà luận, đối thủ của Dịch Hương Trúc chẳng hề có y nể nang thân thế của nàng.

Nhậm Sương Bạch ẩn thân sau hương án suy nghĩ về việc xảy ra trước mắt, trong khi đó thì bên ngoài đã có biến cố phát sinh. Trước tiên là mấy tiếng chuông leng keng vọng tới, thông thường tiếng chuông leng keng nghe thanh giòn vui tai, nhưng tiếng chuông này tuy cũng thanh thanh giòn giòn, nhưng lại không vui tai chút nào, tiếng chuông vang đi trong không khí như vậy, nghe thật âm trầm đầy vẻ yêu mị, nghe cứ như tiếng chuông gọi hồn của câu hồn quỷ.

Nhậm Sương Bạch hơi giật mình, đồng thời chàng cũng cảm nhận được người đang phục giữa thổ linh đường đang run rẩy. Chàng chưa kịp nghĩ gì thêm thì một bóng người từ bên ngoài tiến vào, ánh sáng theo chân người này tràn vào linh đường tối tăm, trên tay người này cầm một chiếc đèn lồng, ánh sáng ám vàng tạo thành một vòng tròn chao đảo trên mặt đất, vòng sáng tuy không lớn, nhưng có thể lơ mơ nhìn thấy được một nửa linh đường hoang phế.

Ánh sáng tràn vào linh đường, người sử trường liên này giờ nằm phục giữa linh đường đã không còn tác dụng phục đối phương nữa, đành phải đứng thẳng dậy, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn kẻ cầm đèn lồng đi vào. Đúng như phán đoán của Nhậm Sương Bạch, người đó chính là Dịch Hương Trúc, người cầm đèn lồng vừa xuất hiện cũng là một nữ nhân, một nữ nhân có thân hình uyển chuyển, dung mạo yêu kiều.

Nữ nhân này tuổi trạc ba mươi, mình mặc y phục màu tím bó sát người, bên ngoài khoác chiếc áo khoác cùng màu, mái tóc mây được buộc gọn bằng một dải lụa cũng màu tím, ánh đèn chập chờn soi rọi lên gương mặt diễm tuyệt của nàng, khiến cho vẻ đẹp của nàng lại mang đầy nét lãnh khốc và đầy sát khí.

Hai nữ nhân đứng đối diện nhau một lúc, hơi thở Dịch Hương Trúc bắt

đầu trở nên gấp gáp, tuy nhiên nàng vẫn giữ được bình tĩnh, trầm giọng hỏi:

– Sao lại chỉ có một mình người đến?

Nữ nhân mới đến hơi ngẩn mặt lên, đôi môi đỏ mọng khẽ hé ra để lộ đôi hàm răng ngọc, mỉm cười nói:

– Người yên tâm đi, Thanh Nguyên còn ở bên ngoài, ta với Thanh Nguyên xưa nay đi đâu cũng thành đôi như hình với bóng, ta đã đến đây thì chàng sao có thể vắng mặt được? Ta vào đây trước để thăm dò hư thực, Dịch Hương Trúc, đối phó với người không phòng bị kỹ càng sao được?

Dịch Hương Trúc đưa mắt liếc nhanh ra ngoài cửa, thân hình di chuyển nhanh ra phía ngoài, nữ nhân mới đến cất tiếng cười khanh khách nói:

– Dịch Hương Trúc, người định đào tẩu nữa chăng? Ta khuyên người hãy bỏ ý định đó đi, Sở Thanh Nguyên có mặt ở đây hay không cũng chẳng hề gì, một mình Nghê Lệ Thi này cũng dư sức đối phó người, không tin người cứ thử đi!

Dịch Hương Trúc nghiêng răng nói:

– Bảo vật trong thiên hạ thuộc về người trong thiên hạ, ai lấy được trước thì thuộc về người đó. Các người tính sai nước cờ, hành động chậm chạp, để cho ta lấy mất, giờ lại ý thế đông người dùng võ lực cướp đoạt, thiên hạ làm gì có hạng người ngang ngược đến như vậy?

Nữ nhân vừa đến, người tự xưng là Nghê Lệ Thi, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt như cười mà chẳng có ý cười, nói:

– Chẳng cần phải nhiều lời vô ích nữa, ai lấy trước thì thuộc về người đó à? Dịch Hương Trúc, người đúng là hạng người mặt dày không biết xấu hổ, thật uổng công muội muội ta coi người là tri kỷ hảo hữu, người lại lợi dụng mối quan hệ ấy để moi lấy tin tức cơ mật của bọn ta, sau đó lên đi cướp bảo vật một mình. Dịch Hương Trúc, hạng tiện nhân bất trung bất nghĩa như người mà cũng dám lên mặt mắng người khác là ngang ngược. Hừ, người đề tiện thế này, bất luận là nam hay nữ đều không đáng được sống trên thế gian!

Dịch Hương Trúc giận xanh mặt, đang định mở miệng phản bác thì một

người từ bên ngoài chậm rãi đi vào. Nhân vật vừa xuất hiện là một nam nhân, thân hình cao gầy, gương mặt ám vàng xương xẩu, đầu cao trọc lóc như hòa thượng, đi đâu khiến cho thiên hạ đặc biệt lưu ý là y chẳng có hai tai, hai bên má, chỗ lẽ ra phải có hai vành tai mọc đưa ra chỉ có hai vết sẹo tím thẫm, giữa hai vết sẹo lõm ấy mỗi bên có một lỗ tròn bằng đầu ngón tay út, bộ dạng ấy trông thật chẳng đẹp mắt chút nào!

Người này hai tay chấp sau lưng, chậm rãi bước đi, dáng nhàn nhã như một du khách qua đường tiện chân ghé vào xem thử tình hình bên trong linh đường vậy.

Nghê Lê Thi liếc xéo nam nhân kia một cái, giọng chẳng chút thân thiện nói:

– Thanh Nguyên, người làm gì mà ở ngoài đó lâu như vậy? Đến giờ này mới chịu lộ mặt vào!

Nam nhân kia bình thản cười nhẹ nói:

– Ta ở bên ngoài quan sát một con ngựa... Nghê Lê Thi hừ lạnh nói:

– Con ngựa đó thì có gì mà xem? Đã gầy rộc lại dơ bẩn, coi bộ dạng già yếu bệnh hoạn sắp chết đến nơi, chưa biết chừng nó bị chủ nhân bỏ bê nên chạy đến đây chờ chết.

Nam nhân kia lắc đầu, nói:

– Chưa hẳn! Con ngựa này có lẽ là giống đặc biệt, bên ngoài trông chẳng ra gì, nhưng trông rất bền bỉ, cước lực cũng không kém, hai lỗ mũi vừa rộng vừa sâu, bốn vó thon dài rắn chắc, sống lưng đều đặn, song mục hữu thần, lại được huấn luyện rất thuần thực, nó nhất định phải là một con ngựa quý. Lê Thi, nàng đừng quên rằng chính con ngựa này đã dẫn đường cho chúng ta tìm ra nơi này!

Nghê Lê Thi đưa mắt nhìn Dịch Hương Trúc, hơi nhướn đôi mày liễu nói:

– Con tiện nhân Dịch Hương Trúc coi vậy mà cũng có nhãn lực, chẳng biết trộm ở đâu được con ngựa quý như vậy, ăn trộm mà cũng biết lựa chọn dữ!

Hai thái dương Dịch Hương Trúc nhô nhấp liên hồi, nghe Nghê Lê Thi

nói vậy thì cao giọng quát:

– Nghe Lê Thi! Chớ có ngậm máu phun người, đó chẳng phải là ngựa của ta!

Nghe Lê Thi cười lạnh, vẻ chẳng coi đối phương ra gì, nói:

– Đương nhiên là không phải, hạng người như người mà có được con ngựa quý như vậy sao? Dịch Hương Trúc, phải nói là ta phục người sát đất, vừa biết trộm vừa biết cướp, coi bộ trong nghề này người đã đạt đến trình độ thượng thừa rồi đó!

Toàn thân Dịch Hương Trúc run lên nhè nhẹ, ngũ quan hầu như đã biến dạng, nghiến răng nói:

– Nghe Lê Thi! Chỉ dựa vào miệng lưỡi sắc bén không thể chứng minh được người hay giỏi hơn thiên hạ, ngược lại còn chứng minh người là thứ nữ nhân chua ngoa ác độc, tâm dạ hẹp hòi. Người tưởng rằng con người người cao thượng hơn ta chăng?

Nghe Lê Thi chẳng giận, chỉ cất tiếng cười âm âm nói:

– Con người ta không chỉ có miệng lưỡi sắc bén, Dịch Hương Trúc! Luận về công phu, với vài ngón nghề thô sơ, ta thừa sức để lấy cái mạng dê tiên của người!

Dịch Hương Trúc bước xéo đi một bước, đứng thành thế chuẩn bị xuất thủ, nghiến răng nói:

– Thì cứ thử coi!

Nam nhân này giờ đứng chấp tay sau lưng, đến lúc này mới tiến lên mấy bước, mỉm cười xua tay nói:

– Hai người không nên nóng nảy như vậy, càng không nên vì thế mà để mất hòa khí giữa đôi bên, chúng ta cần phải nhìn thẳng vào thực tế để giải quyết vấn đề Dịch Hương Trúc, người có thể không chết, thậm chí chẳng mất một sợi lông!

Nghe Lê Thi bất giác nổi giận ùng ùng, cao giọng ré lên:

– Sở Thanh Nguyên! Người nói nhảm cái gì vậy? Trước mặt ta mà người dám ăn nói theo kiểu đó sao? Người muốn cái gì hử?

Sở Thanh Nguyên, nhân vật vào sau cùng, lạnh lùng lườm Nghê Lệ Thi một cái, cái nhìn đầy oai lực của Sở Thanh Nguyên khiến cho lửa giận trong lòng Nghê Lệ Thi lập tức lạnh hẳn xuống, thần thái cũng trở nên hòa dịu hơn đôi chút.

Sở Thanh Nguyên vẫn chấp tay sau lưng, vẻ nhàn hạ nói:

– Đương nhiên, muốn được như vậy tất phải có điều kiện kèm theo, Dịch Hương Trúc, ta tin rằng người đã biết điều kiện đó là gì rồi!

Dịch Hương Trúc buộc miệng hỏi:

– Điều kiện gì?

Sở Thanh Nguyên mỉm cười nói:

– Đã biết rồi hà tất phải hỏi! Thôi được, người đã muốn vậy thì ta cũng chẳng ngại gì mà không nói trắng ra, người trả lại “Tử Tinh Liên Tọa” cho ta, người lập tức được tự do rời khỏi đây, những oán hận ngày trước coi như là hiểu lầm mà thôi!

Dịch Hương Trúc nghiêng răng nói:

– Đó vốn chẳng phải là vật sở hữu của người, ta cũng phải mất rất nhiều công sức mới lấy được, hai người bằng vào cái gì mà đòi ta trả lại cho hai người? Trìêu đình có vương pháp của trìêu đình, giang hồ có quy củ giang hồ, hai người làm gì có quyền ý thế hiếp cô, bức ép ta như vậy?

Sở Thanh Nguyên đưa tay gãi gãi cằm, thở dài nói:

– Dịch Hương Trúc, trông bên ngoài người rất thông tuệ lẽ làng, sao đầu óc lại có thể chậm chạp u mê đến như vậy? Không sai, đó vốn chẳng phải là vật riêng của ta, nhưng bọn ta biết nó ở đâu, cũng biết cách làm thế nào để lấy nó về, biến vật vốn chẳng thuộc về mình trở thành của riêng mình. Còn người thì sao? Người ráp tâm lén nghe cơ mật của bọn ta, bất kể thâm tình đạo lý, thừa cơ hạ thủ trước, nuốt trọn vật vốn sẽ thuộc về bọn ta, ngày hôm nay bọn ta đã hãm được người vào đây, không truy cứu đến hành vi bất nghĩa bất nhân của người đã là đủ nhân từ rồi, người đừng chấp mê bất ngộ, vọng tưởng tài mạng lưỡng toàn!

Dịch Hương Trúc phẫn uất nói:

– Đó là lý lẽ của riêng người, ta chỉ biết bảo vật vốn là của thiên hạ, vật

trong thiên hạ người trong thiên hạ hưởng, ai lấy được trước thì sở hữu, các người chẳng có quyền chiếm đoạt nó từ trong tay ta. Sở Thanh Nguyên, các người đừng bức người quá đáng, tình hình trước mắt đương nhiên là các người chiếm phần lợi thế, nhưng chỉ cần qua khỏi ngày hôm nay, sau này ai sẽ đuổi ai còn chưa biết trước được!

Sở Thanh Nguyên mỉm cười, vẻ như tội nghiệp cho sự ngây thơ của đối phương, thở dài nói:

– Dịch cô nương, Dịch đại tiểu thư, ta thấy đầu óc người càng ngày càng lú lẫn đi rồi, người suy nghĩ ấu trĩ đến đáng thương. Nếu người không chịu giao bảo vật ra thì làm gì có chuyện qua khỏi được ngày hôm nay? Bọn ta làm gì để cho người có cơ hội để báo phục? Nói cho dễ hiểu một chút, nếu người chẳng chịu giao bảo vật ra, người sẽ không bao giờ có cơ hội rời khỏi đây nữa!

Dịch Hương Trúc nghiêng răng nói:

– Đúng là hạng cậy thế hiếp người, Sở Thanh Nguyên, bọn người có khác gì hạng cường đạo thổ phỉ?

Sở Thanh Nguyên lắc đầu nói:

– Bọn ta và cường đạo thổ phỉ khác xa nhau, thổ phỉ cường đạo cướp đoạt cái không thuộc về mình, còn ta đi cưỡng đoạt cái lẽ ra phải thuộc về mình, có gì là không đúng chứ?

Nghê Lê Thi nãy giờ im lặng nghe hai bên đối đáp nhau, đến đây thì không nhịn được nữa, cao giọng nói:

– Thanh Nguyên, người nhiều lời với hạng người này để làm gì? Hạng tiện nhân này chưa thấy quan tài chưa sợ chết, cứ làm cho ả nằm xuống trước rồi dùng trọng hình, sợ gì ả không nói ra bảo vật giấu ở đâu!

Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Ta vốn không có ý muốn làm thương tổn hòa khí đôi bên, có cách giải quyết êm đẹp tại sao không làm mà cứ phải thấy đổ máu mới được? Nhưng hình như Dịch cô nương chẳng hiểu được chỗ dụng tâm của ta...

Nghê Lê Thi nghiêng răng hừ lạnh nói:

– Đối phó với hạng người nào phải chọn thủ đoạn cho phù hợp với

hạng người đó, Thanh Nguyên, Dịch Hương Trúc là hạng người kiến tài vong nghĩa, ham lợi bất kể tánh mạng, chúng ta dù có dạ Bồ Tát muốn giải quyết sự việc êm thắm, dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên giải cũng chẳng ích gì. Hạng người này chẳng nên dùng mềm, phải dùng cứng mới chịu cúi đầu chịu phục!

Sở Thanh Nguyên đưa mắt nhìn Dịch Hương Trúc, nói:

– Dịch đại cô nương, những lời vừa rồi người cũng nghe hết rồi đó, thật ra thì ta chẳng có ý muốn làm thương tổn đến người, ít ra thì người cũng phải chừa cho ta một con đường để đi, nếu người cứ cố chấp giữ lấy phần lợi cho riêng mình, nửa bước cũng chẳng nhường có nghĩa là người bức ta phải động thủ.

Dịch Hương Trúc hừ lạnh nói:

– Các người chẳng cần phải giả mặt nhân từ nữa, hạng người như các người chẳng cần nói ra thiên hạ cũng đều biết là hạng người nào rồi. Các người muốn thế nào thì cứ làm đi, có đi đâu muốn ta giao vật đó cho các người thì ta khuyên hai người đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa!

Nghê Lệ Thi cười lạnh luôn miệng, quay nhìn Sở Thanh Nguyên nói:

– Thế nào? Thanh Nguyên, ta nói không sai chứ? Con tiện nhân này chỉ chịu cứng chẳng chịu mềm, người có hảo tâm cũng chỉ vô ích mà thôi. Chờ đến khi ta cắt mũi khoét mắt ả, lấy thêm vài ba cọng sườn ả để coi ả có còn nói cứng được như thế này nữa hay không?

Nghê Lệ Thi tuy trong lúc nóng lòng đối phó với Dịch Hương Trúc, nhưng cách ăn nói cũng rất cẩn trọng, chỉ nói cắt mũi khoét mắt chứ không dám nói cắt tai, bởi đây chính là chỗ nhột của Sở Thanh Nguyên!

Sở Thanh Nguyên xoa xoa hai tay nói:

– Dịch Hương Trúc, ý người thế nào?

Dịch Hương Trúc hừ một tiếng nghe nặng như chì, nói:

– Đã nói rồi, các người muốn thế nào bản cô nương bõ tiếp tới cùng!

Sở Thanh Nguyên mỉm cười nói:

– Không suy tính thiệt hơn nữa? Mạng người chỉ có một mà thôi, hơn

nữa sự đau đớn thân xác cũng có rất nhiều cấp độ, đôi khi sự đau đớn khó mà chịu đựng được. Tuổi đời người còn quá trẻ, con đường trước mặt đầy hoa thơm cỏ lạ, người hẳn tâm tự đoạn tiền đò của mình sao?

Dịch Hương Trúc nghiêng chặt răng, nói:

– Đó là việc của bản cô nương, chẳng cần người phải bận tâm!

Nghê Lệ Thi bất giác nổi cơn lôi đình, mắng lớn:

– Giỏi cho con tiện tỳ chẳng biết khinh trọng, để coi ta sẽ trừng trị người thế nào! Dịch Hương Trúc bước lui một bước, cao giọng quát:

– Có bản lãnh gì thì cứ giở hết ra đi, dọa nạt chẳng làm cho thiên hạ khẫu phục tâm phục!

Sở Thanh Nguyên tắc lưỡi nói:

– Dịch cô nương, người làm thế thì có ích gì chứ? Tại sao không thử nghĩ lại xem, nếu mạng chẳng còn thì dù có mười cái “Tử Tinh Liên Tọa” thử hỏi có được gì chứ? Người làm như vậy chỉ có lợi cho kẻ nào đó sau này vô tình tìm thấy nó mà thôi!

Dịch Hương Trúc cười lạnh nói:

– Có lợi cho bất kỳ ai cũng được, nhưng ít ra trước mắt không có lợi cho hai người là được rồi!

Nghê Lệ Thi nghiêng răng kèn kẹt, nộ hỏa bốc cao, nói:

– Nghe con tiện nhân nói kìa, Thanh Nguyên, vậy mà người cũng chịu đựng được, lẽ ra phải lột da ả từ sớm rồi mới phải!

Sắc diện Sở Thanh Nguyên đến lúc này cũng trầm hẳn xuống, giọng âm lạnh nói:

– Dịch Hương Trúc, để cho người một con đường sống người chẳng chịu đi, ta đối xử với người nhân chí nghĩa tận rồi, người nhất định không chịu nhượng bước ta chỉ còn cách đắc tội với người nữa mà thôi!

Dịch Hương Trúc đến mức này chẳng còn sợ gì nữa, ngẩng cao đầu nói:

– Đã là phúc thì chẳng có họa, có họa thì tránh cũng chẳng được, các người cứ yên tâm mà xuất thủ đi! Người động thủ trước chẳng phải là Sở

Thanh Nguyên mà là Nghê Lệ Thi, chẳng biết từ khi nào, chiếc đèn lồng đã chuyển sang tay Sở Thanh Nguyên rồi.

Bình khí của Nghê Lệ Thi là một thứ bình khí gọi là “Khổng Tước linh”, hình thù như lệnh tiễn, đầu linh sắc nhọn, hai bên bén ngọt, trên mặt linh có hơn chục răng lớn nhỏ sáng rực nhọn hoắc nhô lên, dưới ánh đèn tù mù thân linh di chuyển, các răng nhọn phát ra hàn quang rợn người kéo thành vệt dài trong bóng tối, giá mà dưới ánh nắng mặt trời, món bình khí này nhất định sẽ phát ra tinh quang đến chói mắt chứ chẳng không.

Dịch Hương Trúc thân hình đột ngột bay vọt lên không, lộn đi một vòng, đồng thời trường liên cũng soạt một tiếng thẳng ra như thiết côn nhằm lưng đối phương kích thẳng tới.

Nghê Lệ Thi như có mắt ở sau lưng, chẳng thềm quay đầu lại, Khổng Tước linh hoành ngược ra sau, keng một tiếng thật chính xác đánh trúng đầu trường liên, đầu trường liên lập tức bị đánh dạt đi hai thước.

Trên người xuống, Dịch Hương Trúc múa tít trường liên, trường liên được cấu tạo bởi nhiều mắc xích cực nhỏ xé gió tạo thành những âm thanh cao vút đến nhức tai, đầu trường liên nhọn hoắc như giáo thoát trên thoát dưới thoát trái thoát phải, khí thế oai mãnh vô song, chùng như ý muốn đập nát cả người Nghê Lệ Thi ra mới hả dạ.

Nghê Lệ Thi khẽ nhếch mép để lộ một nụ cười đầy vẻ khinh thị, chiếc Khổng Tước linh trong tay loang loáng, kinh khí tỏa ra bao quanh khắp người, trong khuôn viên nửa trượng chỉ thấy hàn quang sáng rợp, tưởng chừng một giọt nước cũng khó bề lọt qua.

Thế là tiếng kim thiết chạm nhau liên hồi, lửa bắn tung tóe, hỏa quang dãn dãn tắt ngấm, Dịch Hương Trúc liên tiếp thoái hậu, chiêu thức cũng theo đó mà rối loạn.

Nghê Lệ Thi đắc thế chẳng để cho đối phương kịp trở tay, thế tấn công càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, kinh khí hàn quang như thác đổ ào ào thế có thể cuốn phẳng bất cứ thứ gì cản đường nó, Khổng Tước linh lúc quét lúc điểm lúc thích... tất cả đều nhằm vào các yếu huyệt trên người Dịch Hương Trúc.

Dịch Hương Trúc người đang ở trong cơn thác lũ tấn công của đối

phương, đương nhiên là phải cố hết sức bình sinh để phản kháng, trường liên tả xông hữu đột che chắn phản kích, từ bên ngoài nhìn vào song phương giao đấu trong thế cậ̀n đ̣ồng, tuy nhiên, đối với bản thân Dịch Hương Trúc lại có cảm giác đang dần bị trói chặt vào một vòng dây vô hình, không còn tự chủ được nữa.

Sở Thanh Nguyên đứng ngoài quan chiến, giọng nhàn nhã nói:

– Lệ Thi, nhớ giữ lấy mạng đối phương, người đã chết rồi thì không thể mở miệng nói được!

Khổng Tước linh xuất thủ mười bảy chiêu, mười bảy lần xuất thủ lại liên lạc chẳng hề có một khoảng dừng nào tựa như mười bảy lần xuất thủ ấy chỉ gói gọn trong một chiêu duy nhất. Nghe lời Sở Thanh Nguyên nói, Nghệ Lệ Thi chùng như không được hài lòng, hừ lạnh nói:

– Chẳng cậ̀n người phải xót xa thương hương tiếc ngọc, ta biết phải ra tay nặng nhẹ thế nào!

Sở Thanh Nguyên cười nhẹ nói:

– Người lại nghĩ xa xôi gì vậy? Ta chỉ lo cho đại cuộc mà thôi!

Thân hình Nghệ Lệ Thi bất thần nhảy lên không trung, thân hình hơi xéo về bên trái. Dịch Hương Trúc vội vã khom người lướt tới, trường liên như chiếc cậ̀u ṿồng bay ngang trời từ bên dưới bay xẹt lên, nhằm thân hình đối phương cuốn tới.

Thân hình Nghệ Lệ Thi trên không trung bỗng đảo ngược lại, tựa như có thuật phân thân, nháy mắt thân hình đã xẹt về bên phải, Khổng Tước linh từ trên cao xẹt xuống, huyết quang chọt bùng lên. Lưng Dịch Hương Trúc lập tức bị trúng thương, thân hình lảo đảo, xông tới một bước, cuối cùng không gượng được nữa, nhào luôn xuống đất.

Sắc diện nặng sát khí, Nghệ Lệ Thi xông tới hai bước, Khổng Tước linh nhằm giữa ngực Dịch Hương Trúc thích thẳng tới!

Từ bên ngoài, Sở Thanh Nguyên nhanh chân lướt tới, hữu thủ giơ ra, thật chuẩn xác chộp cứng mạch môn Nghệ Lệ Thi, đồng thời kéo một cái, Nghệ Lệ Thi đang lúc máu ghen trào lên óc bị kéo mạnh không gượng được phải bước xéo ra ngoài mấy bước.

Trụ lại được thân hình, Nghe Lệ Thi điên tiết thở hào hển, rít lên the thé, nói:

– Sở Thanh Nguyên! Người làm gì vậy?

Sở Thanh Nguyên giọng cao lừng đền, sắc diện nghiêm lạnh nói:

– Ta đã nói rồi, không được giết người! Nếu người giết Dịch Hương Trúc rồi, lấy ai nói cho chúng ta biết “Tử Tinh Liên Tọa” ở đâu?

Nghe Lệ Thi nhiên rằng nói:

– Ai nói ta định giết ả? Chẳng qua là cần phải giáo huấn ả một chút để ả biết thế nào là lễ độ mà thôi!

Sở Thanh Nguyên lạnh lùng nói:

– Với một chiêu đó mà còn nói là giáo huấn sao? Lệ Thi, hành sự phải biết khinh trọng, phải vì đại cuộc, không được hành sự theo cảm tính!

Nghe Lệ Thi mím chặt môi im lặng, lát sau mới bấp bấp nói:

– Người ta... người ta chẳng phải cố ý muốn làm vậy. Người... người lại quả trách ta trước mặt thiên hạ như vậy...

Sở Thanh Nguyên lắc đầu thở dài, tiến lên mấy bước đưa lừng đền sát người Dịch Hương Trúc để xem cho rõ. Dịch Hương Trúc lúc này trông rất thảm, nửa dưới người ướt đẫm máu, vết thương nơi thắt lưng vẫn không ngừng chảy máu, sắc diện trông nhợt nhạt, thái dương mướt mồ hôi, nhưng vẫn cắn chặt răng không kêu rên lấy một tiếng!

Nghe Lệ Thi nhìn thấy sắc diện Dịch Hương Trúc thì lại nghe tức nhen nơi cổ họng, nhướng cao đôi mày liễu, nói:

– Đúng là hạng không biết xấu mặt!

Lúc này thì Sở Thanh Nguyên đã lấy thuốc kim sang rịt lên vết thương Dịch Hương Trúc để cầm máu. Dịch Hương Trúc cố sức kháng cự, nói:

– Hai người chẳng phải là muốn giết ta đó sao? Đã muốn giết người thì còn rịt thuốc làm gì?

Sở Thanh Nguyên vẫn tiếp tục rắc thuốc lên vết thương Dịch Hương Trúc, một mặt trầm giọng nói:

– Dịch Hương Trúc, đừng nói như vậy nữa, ta không tin là người thật sự muốn chết!

Sự đau đớn lộ rõ trên nét mặt, hơi thở nàng nặng nề, giọng đứt quãng nói:

– Không sai! Ta không muốn chết... nhưng ta dù có chết... có chết cũng không để cho hai người được như nguyện...

Nghê Lệ Thi đứng bên ngoài lại rít lên the thé, nói:

– Tiện nhân không biết xấu mặt! Đến nước này mà người còn dám nói cứng!

Sở Thanh Nguyên đứng thẳng dậy nói:

– Có đau lắm không, Dịch cô nương?

Dịch Hương Trúc nhắm mắt lại, chẳng thèm đáp lời đối phương.

Sở Thanh Nguyên mỉm cười, chậm rãi nói:

– Ta đã từng nhắc nhở người, Dịch Hương Trúc, sự đau đớn thân xác có nhiều cấp độ, chính vì có nhiều cấp độ như vậy nên sự đau đớn là không thể chịu đựng nổi, sự đau đớn mà người đang phải chịu đựng chỉ là khởi đầu, nếu người vẫn còn cứng cỏi chẳng chịu hợp tác, người sẽ được biết, có những lúc người ta sống chẳng bằng chết! Dịch Hương Trúc vẫn nhắm nghiền đôi mắt không đáp, tuy nhiên thân hình thì run lên khe khẽ.

Nghê Lệ Thi bước dần lên mấy bước, sắc diện băng lạnh nói:

– Thanh Nguyên, nói tốt với con tiện nhân này chỉ mất công vô ích, đã muộn lắm rồi, động thủ đi!

Sở Thanh Nguyên vẫn nhẫn nại nói:

– Dịch Hương Trúc, người cần phải suy nghĩ cho kỹ, làm người phải thức thời, nếu người không chịu hợp tác tất cả mọi thiệt thòi đều thuộc về người!

Dịch Hương Trúc nghiến chặt răng, vẫn không đáp.

Nghê Lệ Thi lại rít lên:

– Không cần phải phí lời nữa! Thanh Nguyên, bất kể con tiện nhân này

có là da đờng xương sắt, đêm nay ta cũng nhất định nung cho ả chảy ra mới nghe, để coi ả lì lợm đến độ nào cho biết!

Sở Thanh Nguyên im lặng một lát rồi thở dài gật đầu nói:

– Thôi được, Lệ Thi, người làm trước đi, nhớ là phải động thủ theo tuần tự từ thấp đến cao, chớ có nặng tay quá, lỡ đâu...

Thần thái Nghệ Lệ Thi lúc này trông dữ dằn hung ác chẳng khác nào một mục phù thủy, giọng âm trầm nói:

– Yên tâm đi, ta không làm ả chết đâu mà người lo xa như vậy!

Nhậm Sương Bạch này giờ ẩn thân phía sau hương án tọa sơn quan hồ đấu, đến giờ thì không khỏi cảm thấy khó xử. Có nên ra tay giải cứu Dịch Hương Trúc không? Theo lý mà nói, giữa chàng và Dịch Hương Trúc chỉ có oán chứ chẳng có quan hệ giao hảo nào, thậm chí còn có thể coi là cừu gia, sự sống chết của Dịch Hương Trúc chẳng có liên quan gì đến chàng, Dịch Hương Trúc bị hành hạ hay bị giết chết lẽ ra chàng còn vui mừng nữa, làm gì có chuyện phải ra tay giải cứu cho đối phương? Nhưng nói là nói vậy, nhìn thấy một nữ nhân yếu đuối sắp phải thọ hình, sắp phải thấy cảnh tàn khốc diễn ra trước mắt, sắp phải nghe tiếng kêu rên vì đau đớn, những điếu này chỉ mới nghĩ thôi cũng đã thấy bất nhẫn. Giữa hai đường bỏ mặc và cứu người, chàng cảm thấy khó xử vô cùng, chẳng biết phải chọn đường nào cho đúng.

H ấ thứ 14: Oan Gia Hạp Lộ

Chiếc Khổng Tước linh của Nghê Lê Thi từ từ đưa tới trước mặt Dịch Hương Trúc, áp hẳn vào má đối phương, động tác của nàng cực kỳ chậm chạp, đương nhiên là nàng cố ý làm như vậy để làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng Dịch Hương Trúc, gia tăng áp lực lên tinh thần đối phương. ánh sáng xanh rờn phản chiếu lên gương mặt xanh xám của Dịch Hương Trúc, không khí trong Thổ Linh đường đầy vẻ khủng bố nặng nề.

Sở Thanh Nguyên giờ cao đèn l ờng, chú mục nhìn phản ứng trên gương mặt Dịch Hương Trúc, gương mặt y băng lạnh, chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Khổng Tước linh di chuyển dần kề vào mũi Dịch Hương Trúc, chiếc mũi nhỏ nhắn cao và thẳng, hai cánh mũi Dịch Hương Trúc phập ph ờng, hơi thở càng lúc càng nhanh, nàng đã ngửi thấy mùi âm lạnh của thép, cơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh, hơi lạnh từ binh khí như mũi kim băng lạnh toát sắc ngọt đâm suốt qua tâm khảm. Phải cố gắng lắm Dịch Hương Trúc mới k ềm được tiếng kêu thất thanh chực chờ nơi cổ họng, nhưng sắc diện nàng lúc này cũng đủ diễn đạt nỗi sợ hãi trong lòng lớn đến độ nào! Nghê Lê Thi nhếch mép nở một nụ cười, nụ cười thỏa mãn và tàn độc, đôi môi mọng đỏ hé mở, hai mắt khép hờ, song mục phát xạ hai luồng tinh quang lạnh lẽo như mắt rắn, tuy nhiên, cánh tay cầm Khổng Tước linh thì lạng như bàn thạch, chẳng thấy rung động chút nào!

Sở Thanh Nguyên l ảng l ảng thờ dài, chú mục nhìn động tác của Nghê Lê Thi, như một người bàng quan đứng nhìn thiên hạ làm trò với thú vật.

Một tia máu mảnh như tơ từ cánh mũi Dịch Hương Trúc chảy dài xuống, dưới ánh đèn l ờng u ám, màu đỏ của máu trông đầy vẻ khủng bố.

Thân hình Dịch Hương Trúc bất giác run lên nhè nhẹ, nhưng đôi môi

vẫn mím chặt không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Từ phía sau hương án, Nhậm Sương Bạch lặng lẽ lướt ra, nhẹ nhàng như bóng u linh, hữu hình vô chất! Sở Thanh Nguyên lập tức cảm nhận được không khí khác thường, nhanh như chớp quay người lại, vẻ kinh ngạc thoáng hiện trên nét mặt rồi lập tức tan biến, song mục chăm chú nhìn Nhậm Sương Bạch, chẳng có dấu hiệu gì cho thấy y bị giật mình hay lo sợ trước sự xuất hiện đột ngột của đối phương.

Nghê Lệ Thi đang khùng bố tinh thần của Dịch Hương Trúc cũng lập tức nhận ra sự xuất hiện của Nhậm Sương Bạch, Khổng Tước linh nhanh như chớp rời khỏi mặt Dịch Hương Trúc chuyển sang kê nơi cổ. Ngay cả trong tình huống này, nàng ta cũng không quên khống chế tánh mạng của Dịch Hương Trúc.

Nhậm Sương Bạch đứng hẳn lại, hơi mỉm cười ôn quyên nói:

– Thật không ngờ lại được diện kiến nhị vị ở đây, hạnh hội! Hạnh hội!

Sở Thanh Nguyên chưa kịp lên tiếng, Nghê Lệ Thi đã cất giọng hung hãn, quát:

– Cái gì mà hạnh hội? Bọn ta chẳng biết ngươi là thần thánh phương nào cả. Ngươi là ai?

Nhậm Sương Bạch hắng giọng nói:

– Tại hạ họ Nhậm, trong hai vị đây có một vị là Sở Thanh Nguyên, có phải là “Vô Nhĩ” Sở Thanh Nguyên vang danh thiên hạ đó không?

Chừng như chẳng mấy hứng thú với cái trước hiệu đó, Sở Thanh Nguyên chỉ hừ lạnh một tiếng mà không trả lời thẳng vào câu hỏi của Nhậm Sương Bạch.

Nghê Lệ Thi cất cao giọng nói:

– Không sai! Thế ngươi là ai?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, giọng hòa hoãn nói:

– Tại hạ đã nói rồi, tại hạ họ Nhậm. Sở huynh đã có mặt ở đây vậy vị cô nương đây chắc là quý phu nhân, Nghê Lệ Thi Nghê cô nương rồi?

Nghe mấy lời này, nét mặt Nghê Lệ Thi đã dịu lại đôi chút, gật đầu nói:

– Không sai, ta chính là Nghê Lệ Thi, thật không ngờ người cũng có chút kiến thức như vậy, nhưng sao người không tự giới thiệu cho rõ ràng một chút?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Giang hồ mạt học Nhậm Sương Bạch, chỉ có vậy mà thôi, Nghê cô nương, tại hạ chẳng có gì để mà giới thiệu thêm nữa!

Đến giờ Sở Thanh Nguyên mới chậm rãi lên tiếng, nói:

– Người là “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch lại ôm quyền thi lễ nói:

– Chỉ sợ làm bẩn tai Sở huynh mà thôi!

Quay đầu nhìn Nghê Lệ Thi, Sở Thanh Nguyên chậm rãi nói:

– Người đã nghe nói tới “Hàn Nguyệt” Nhậm Sương Bạch bao giờ chưa?

Gật gật đầu, Nghê Lệ Thi đưa mắt nhìn nơi thất lưng Nhậm Sương Bạch, nói:

– Y có một thanh đao cực kỳ lợi hại, gọi là “Đoạn Trường Hồng”...

Sở Thanh Nguyên cất tiếng cười quái dị nói:

– Không chỉ có đao lợi hại, thủ đoạn của Nhậm Sương Bạch còn lợi hại hơn nhiều!

Nhậm Sương Bạch vội xua tay nói:

– Xin nhị vị chớ có hiểu lầm, với nhị vị tại hạ chẳng hề có ác ý...

Nghê Lệ Thi hừ lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, người vô duyên vô cớ một người một ngựa xuất hiện ngang xương như vậy, người định làm gì ở đây?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thật ra thì tại hạ đến đây còn sớm hơn nhị vị, thời tiết thay đổi bất thường, nơi đây lại ở giữa đồng hoang chẳng chốn trú chân tại hạ mới vào tạm đây tránh gió rét, không ngờ nhị vị cũng đến đây khiến cho Thổ Linh

đường ở nơi hoang lương này thêm phần náo nhiệt...

Nghê Lê Thi nướng cao đôi mày liễu, nói:

– Có gì mà náo nhiệt? Bọn ta đang làm việc một cách rất nghiêm túc người định chen vào phá đám chẳng? Nhậm Sương Bạch, nếu không muốn dây dưa phiền toái vào người, ta khuyên người nên mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, đừng nấn ná ở đây cho thêm chướng tai gai mắt!

Nhậm Sương Bạch cất tiếng cười ha hả nói:

– Nghê cô nương nói chơi r ồi! Bên ngoài trời lạnh lẽo như vậy, tư bề đ ồng không mông quạnh, giờ này bảo tại hạ đi ra thì biết ẩn thân vào đâu? Hơn nữa, nơi đây chắc cũng không phải là gia sản của riêng nhị vị, mọi người may mắn gặp nhau ở đây, e rằng không thể đuổi Nhậm mỗ đi một cách dễ dàng như vậy được!

Nghê Lê Thi sa s ầm nét mặt, giọng băng lạnh nói:

– Nghe giọng điệu của người, chắc là người muốn xen vào chuyện của thiên hạ r ồi?

Sở Thanh Nguyên háng giọng một tiếng, chậm rãi nói:

– Lê Thi, chẳng cần phải hỏi câu này cho phí lời, Nhậm Sương Bạch nếu chẳng có ý xen vào chuyện này thì đã chẳng hiện thân phá ngang như vậy, y hoàn toàn có thể nằm ngủ một giấc chờ cho chúng ta làm xong việc bỏ đi r ồi sẽ thông thả mà ra đi, nhưng giờ đây y lại xuất hiện thật đúng lúc, người không thử nghĩ xem, không có ý đồ gì sao lại hành động như vậy?

Nghê Lê Thi nghe nộ khí tràn lên óc, cất giọng the thé nói:

– Giỏi cho Nhậm Sương Bạch! Người dám cả gan phá đám bọn ta!

Nhậm Sương Bạch đằng háng mấy tiếng, vẻ hơi bối rối nói:

– Xin nhị vị hãy bình tĩnh một chút, tình hình chưa đến nỗi nghiêm trọng như nhị vị tưởng. Giữa nhị vị và vị cô nương thọ thương đây có hiềm khích gì, đi đâu đó chẳng liên quan gì đến tại hạ, tại hạ không có quyền và cũng chẳng có hứng thú xen vào. Sở dĩ tại hạ hiện thân diện kiến nhị vị chẳng qua là vì lòng bất nhẫn, niệm đức hiếu sinh mà thôi. Một nữ nhân, cho dù đã làm đi ều l ầm lỗi gì, cũng chẳng đến nỗi phải dùng hình lăng trì để xử, như vậy thì tàn khốc quá...

Nghê Lê Thi nổi điên nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người có quen biết với con tiện nhân Dịch Hương Trúc?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Gặp qua một lần!

Nghê Lê Thi cất tiếng cười lạnh luôn miệng, nói:

– Thật không ngờ Dịch Hương Trúc cũng có được một hảo hữu như người. Chưa biết chừng giữa hai người còn có những việc chẳng dám đề cho người ngoài biết, có như vậy người mới dám mạo hiểm chẳng kể gì đến tính mạng diên tu ông “anh hùng cứu mỹ nhân”. Rõ ràng là hai người đã có dự mưu từ trước lại còn giả bộ như người qua đường! Hừ, thật là khả ố hết chỗ nói!

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Trí tưởng tượng của Nghê cô nương thật là phong phú, sự thực thì hoàn toàn không phải vậy, cô nương đừng suy tưởng viễn vông như vậy nữa, nếu không thật chẳng công bằng cho cả Dịch Hương Trúc và tại hạ!

Nghê Lê Thi nóng mặt quát:

– Nhậm Sương Bạch! Người còn dám cãi chày cãi cối?

Nhậm Sương Bạch đến lúc này cũng cảm thấy lửa giận bùng lên, cười lạnh nói:

– Nghê cô nương, ăn nói cũng phải biết giữ thể diện của mình, đừng há miệng quá to mà mắc quai! Cô nương chẳng qua cũng chỉ là một Nghê Lê Thi mà thôi, Nhậm Sương Bạch này có gì mà dám với không dám chứ?

Nghê Lê Thi bỗng cất tiếng cười quái dị nói:

– Hay lắm! Bắt đầu gây sự rồi! Người đã có ý gây sự thì hà tất phải giấu đầu đẽ cuối cùng phải lòi đuôi ra như vậy! Cứ đường đường chánh chánh công khai ra mặt gây sự có phải dứt khoát hơn không? Nhậm Sương Bạch, người đã ngon lành như vậy, bọn ta cũng đâu phải là thứ kém cỏi; Đoạn Trường Hồng của người dù có sắc bén cũng chẳng hù dọa được bọn ta!

Dịch Hương Trúc từ nãy đến giờ vẫn còn nằm cuộn tròn dưới đất, cảm xúc trong lòng nàng lúc này thật chẳng biết dùng lời lẽ gì để diễn tả nữa.

Nàng ngơ ngàng nhìn Nhậm Sương Bạch, cơ hồ chẳng dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt nữa đừng nói là có thể đoán biết được ý đồ của Nhậm Sương Bạch. Những tình cảm bàng hoàng, hân hoan, lo lắng và xấu hổ trộn lẫn vào nhau, khiến cho đầu óc cứ bồng bênh lơ lửng, như sống trong hư ảo.

Sở Thanh Nguyên trầm tĩnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, cứ nói thẳng ra đi, giờ thì ngươi muốn thế nào?

Nhậm Sương Bạch xoa xoa hai tay vào nhau, giọng trầm trầm nói:

– Tại hạ cũng chẳng muốn gì hơn, chỉ cầu xin nhị vị nhón tay làm phước, tha mạng cho Dịch Hương Trúc.

Nghê Lệ Thi nóng nảy quát:

– Ngươi đừng hòng nằm mộng!

Đưa mắt liếc nhanh về phía Dịch Hương Trúc một cái, Sở Thanh Nguyên gật đầu nói:

– Muốn ta tha mạng cho Dịch Hương Trúc à? Được!

Nhậm Sương Bạch chẳng hề cảm thấy phẫn chấn, chàng thừa biết sự thế không bao giờ được giải quyết một cách nhẹ nhàng đến như vậy. Nhưng Nghê Lệ Thi đã thét lớn, nói:

– Thanh Nguyên! Ngươi nói cái gì vậy? Ngươi ăn phải bùa mê thuốc lú rồi chẳng?

Sở Thanh Nguyên khoát tay ngăn Nghê Lệ Thi lại, nhìn Nhậm Sương Bạch chậm rãi tiếp:

– Dịch Hương Trúc sống hay chết, đối với ta chẳng có quan hệ gì lớn, ta chỉ quan tâm đến mỗi một việc, chắc là ngươi cũng đã nghe hết rồi đó, Nhậm Sương Bạch, nếu ngươi có cách nào nói cho Dịch Hương Trúc chịu giao “Tử Tinh Liên Tọa” cho bọn ta, các ngươi muốn đi đâu mặc tình!

Nghê Lệ Thi đến giờ mới thở dài nhẹ nhõm, vội lên tiếng phụ họa, nói:

– Phải rồi đó, Nhậm Sương Bạch, người làm được đi đâu đó thì bọn ta chẳng làm khó dễ các người làm gì!

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Nhị vị đã dùng đến cái chết để uy hiếp, Dịch Hương Trúc còn nhất nhất cự tuyệt, thì mấy lời của tại hạ e rằng chẳng làm cho nàng ta đổi ý được. Hơn nữa, tại hạ thấy hai việc này hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, nàng ta với nhị vị có oán cừu là một việc, còn tại hạ thỉnh cầu nhị vị lại là một việc khác, sao lại có thể nhập làm một mà nói được?

Sở Thanh Nguyên cười lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, người nói vậy, nhưng theo ta thì hai việc đó lại có sự liên hệ rất mật thiết, đó là mối quan hệ nhân quả, tuy hai việc nhưng lại có cùng một cách giải quyết, nếu người không chấp thuận đề nghị của ta thì e rằng bọn ta khó bề tuân mạng!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Sở huynh, việc gì phải làm tổn thương hòa khí đôi bên?

Sở Thanh Nguyên nhếch mép cười lạnh nói:

– Đó là tại người sính cường ra tay nghĩa hiệp, xen vào chuyện chẳng liên quan đến mình, cũng chính người chấp ý chẳng chịu nhượng bộ làm tổn thương hòa khí đôi bên, sao lại đổ cho ta?

Nhậm Sương Bạch do dự, nói:

– Nói vậy nghĩa là chẳng còn gì để thương lượng nữa?

Sở Thanh Nguyên trợn mắt, giọng đanh lại, nói:

– Đúng vậy!

Thấy tình thế không còn hòa hoãn được nữa, Nghê Lệ Thi bước xéo đi mấy bước, chực chờ nhảy xổ vào đối phương, gằn giọng quát:

– Sớm biết trước hần đã chẳng có ý tốt gì, lại còn mất hơi sức để đôi co với hần, thật là tổn công vô ích!

Sở Thanh Nguyên chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, vẻ cảnh giác nói:

– Nghe nói mắt người không được tiện lắm?

Chẳng chút úy kỵ, Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai! Ta là một tên mù!

Sở Thanh Nguyên quay sang Nghê Lệ Thi căn dặn, nói:

– Lệ Thi, tình hình hiện tại tương đối thuận lợi cho Nhậm Sương Bạch, ở chỗ thiếu ánh sáng, không ảnh hưởng gì đến thính lực và cảm giác của người khiếm thị, nhưng đối với người sáng mắt, ngày thường đã quen ý lại vào thị giác, chỉ cần vào nơi tối một chút là hành động gặp rất nhiều trở ngại, chúng ta cần phải lưu tâm mới được!

Gật gật đầu, Nghê Lệ Thi nói:

– Ta sẽ rất cẩn thận đề phòng!

Sở Thanh Nguyên bắt thần vung tay, chiếc đèn lồng trong tay bay vù cắm phập vào vách tường, lồng đèn lắc lư mấy cái rồi dừng lại, tỏa ánh sáng mờ mờ xuống gian linh đường.

Nhậm Sương Bạch gật đầu khen:

– Hảo công phu! Hảo kinh lực!

Hàn quang chớp động, quát lớn một tiếng, Nghê Lệ Thi đã huy động Khổng Tước linh nhằm yết hầu Nhậm Sương Bạch kích tới, đồng thời tung song cước một nhằm hạ bàn, một nhằm đầu gối đối phương quét tới, thế xuất thủ mãnh liệt, hiểm ác, tuyệt tình, vừa xuất thủ đã như muốn bức đối phương vào chỗ chết.

Thân hình Nhậm Sương Bạch như bất thần mất hết trọng lượng, thân hình chàng nhẹ nhàng trôi ra xa, dường như chiếc lông hồng bị kinh đao chiêu thức Nghê Lệ Thi đẩy bay đi vậy, chiêu tấn công liên hoàn ba thức của Nghê Lệ Thi chỉ còn cách người chàng chút xíu thì thế đã tận, không thể chạm vào người chàng được! Nghê Lệ Thi lại quát lớn một tiếng, thân hình xoay tròn cất cao lên không trung, Khổng Tước linh từ trên không hóa thành ngàn vạn đạo hàn quang chụp xuống, bao trùm khắp các yếu huyệt trên người Nhậm Sương Bạch.

Gian linh đường tối tăm bỗng sáng hẳn lên, chỉ thấy ánh đao sáng rực chớp động chờn vờn, hàn quang miên man trầm trầm, lại xuất hiện một cách thật đột ngột, thật nguy dị, khiến cho tất cả những người có mặt đều

cảm thấy bất ngờ. Nghe Lê Thi quát lớn một tiếng triệt chiêu nhảy ra ngoài hơn trượng!

Thẹn quá hóa giận, Nghe Lê Thi quát mắng luôn miệng, thân hình lộn mấy vòng nhảy trở vào vòng chiến, Khổng Tước linh múa điên cuồng, chiêu tiếp chiêu thức nối thức, tất cả đều nhằm vào những nơi yếu hại trên người Nhậm Sương Bạch công tới tấp, chỉ muốn phân thân đối phương ra thành muôn đoạn mới hả dạ.

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không tránh né nữa, thanh miến đao của chàng bất thần lướt tới bất thần thu về, mỗi một lần miến đao chuyển từ trạng thái tĩnh sang trạng thái động đều chọn rất đúng thời điểm, xuất thủ nhanh nhẹn, lực đao hợp lý, mỗi lần công ra là chiếm hết tiên cơ, không buộc đối phương phải hồi thủ tự cứu thì cũng phải lui ra mới tránh né được. Nghe Lê Thi bao lần lao vào tấn công, bất kể là xuất thủ từ góc độ nào, xuất thủ với tốc độ nhanh đến thế nào vẫn bị Nhậm Sương Bạch chiếm lấy tiên cơ, đều phải bối rối thoái lui.

Sở Thanh Nguyên đứng ở bên ngoài quan chiến, y đã sớm nhận ra cho đến tận bây giờ Nhậm Sương Bạch vẫn còn giữ thế phòng thủ là chính chứ chưa phản công, may là vậy mà Nghe Lê Thi đã cảm thấy bối rối, bó tay bó chân, ứng phó vô cùng khó khăn, tình hình lúc này hoàn toàn trái ngược với khi đối phó với Dịch Hương Trúc khi nãy, thế mạnh yếu đã đổi chiều! Một mặt cố hết sức xuất chiêu tấn công, Nghe Lê Thi một mặt cao giọng hét lên the thé, nói:

– Thanh Nguyên, Thanh Nguyên! Người nói Nhậm Sương Bạch bị mù thật sao?

Sở Thanh Nguyên trầm tĩnh đáp:

– Không sai! Hắn chẳng nhìn thấy gì cả!

Nghe Lê Thi lúc này mồ hôi đã vã ra như tắm, hơi thở nặng nề, cả chiếc Khổng Tước linh trong tay cũng trở nên nặng hơn lúc thường rất nhiều, giọng đứt quãng nói:

– Người nói hắn là một tên mù? Hắn mà có thể là một tên mù sao? Thằng cha này xuất thủ vừa tà vừa độc lại vừa chuẩn xác đến độ không thể tin được. Ta thấy hắn chẳng những không mù mà như có đến ba bốn đôi

mắt nữa là khác!

Gương mặt Sở Thanh Nguyên vẫn không đổi sắc, hừ lạnh nói:

– Người đừng la lối om sòm nữa có được không? Giữ trầm tĩnh, chuyên tâm ứng phó, không được phân thần!

Nghê Lê Thi cố gắng di chuyển, vừa xuất thủ liên hoàn tấn công vừa, thở dốc nói:

– Ta thấy tên họ Nhậm này chẳng dễ đối phó, Thanh Nguyên, ta thấy ta không làm gì nổi hắn...

Sở Thanh Nguyên gật đầu nói:

– Không sai, người không thể làm gì được hắn, cho đến tận bây giờ người ta vẫn chưa thực sự phát huy tiềm lực để công kích người!

Khổng Trác linh lại bị miến đao kích dạt ra ngoài, thân hình của Nghê Lê Thi cũng theo đó bước lui mấy bước, Nghê Lê Thi cao giọng hét:

– Người đã nhìn thấy tình hình như vậy mà còn đứng yên nhìn được sao? Còn chưa chịu nhào vô giúp ta một tay?

Sở Thanh Nguyên quát lớn:

– Thì ta tới đây!

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Sở Thanh Nguyên đã xuất hiện một cặp đoản mâu, thân mâu dài chỉ hơn nửa thước, to bằng cánh tay trẻ con, được đúc bằng thép đặc tỏa ánh sáng xanh mờ mờ, đầu mâu thôn nhọn nếu bị kích trúng một mâu e rằng phải thủng suốt ra đến sau lưng chứ chẳng chơi!

Nghê Lê Thi mừng rỡ reo lên:

– Đờ chết bầm, tới giờ này mới chịu xuất thủ!

Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Lê Thi, người ăn nói thật chẳng biết che giấu cái gì cả, nói cũng phải biết lựa lời, không khéo thiên hạ lại cười chê...

Thân hình xoay tròn nhường chỗ cho Sở Thanh Nguyên làm mờ hôi văng bắn cả ra ngoài, Nghê Lê Thi lại cao giọng hét lên:

– Mẹ nó, đến non nước này mà còn giữ thể diện gì nữa? Ta đấu với hắn một muống đứt hơi vậy mà người còn đứng ở ngoài nhìn được!

Song mâu rung lên chia thành hai lộ nhằm hai bên sống lưng Nhậm Sương Bạch thích tới, thế công nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hầu như chỉ thấy song mâu chớp động thì đầu mâu đã đến sát bộ vị mà đầu mâu nhắm tới.

Miến đao chớp động từ dưới hất ngược lên, hai đầu vai Nhậm Sương Bạch chuyển động, nhanh như chớp quay lại.

Song mâu nhanh như chớp thu về rồi còn nhanh hơn thích tới, lần này thì nhằm vào ngực Nhậm Sương Bạch, xuất thủ vừa nhanh vừa chính xác nhưng cũng rất nhẹ nhàng, hầu như không nghe thấy cả tiếng xé gió, lối đánh này là rất hữu dụng khi dùng để đối phó với một người khiếm thị như Nhậm Sương Bạch.

Miến đao huơ lên, một làn hàn quang như chiếc cầu vồng sáng rực chắn ngang trước ngực, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng hơi lui về phía sau nửa bước. Song mâu chỉ kích hờ tới một chút rồi lập tức thu về, không để chạm vào đao phong.

Lúc này thì Nghê Lệ Thi đã lấy lại hơi, nhìn thấy vậy đã cao giọng hét:

– Thanh Nguyên! Người xuất chiêu gì cứ như người ta phải bụi vậy? Đây là chỗ nào, giờ này là giờ nào? Chẳng cần phải khách sáo lễ nghi nữa, giải quyết càng nhanh nhẹn càng gọn gàng càng hay!

Sở Thanh Nguyên mím chặt môi im lặng, chẳng phải là y chẳng để ý gì tới lời của Nghê Lệ Thi, nhưng bản thân y đã nhận thức được tình thế trước mắt, không được để phân tâm, chỉ cần một chút phân thần, để lộ một sơ hở nhỏ thì có thể dẫn đến hậu quả không thể vãn hồi được! Cao thủ giao đấu, đặc biệt là phải đối đầu với một đối thủ như Nhậm Sương Bạch thì phân tâm là một điều đại kỵ, lộ sơ hở để đối phương thừa cơ tấn công là tự dẫn mình vào chỗ chết.

Nghê Lệ Thi thấy Sở Thanh Nguyên chẳng đáp lời mình thì tức khí quát lớn một tiếng, vung binh khí nhằm lưng Nhậm Sương Bạch kích tới!

Thân hình Nhậm Sương Bạch bất giác bước xéo đi một bước, ngay khi chàng vừa động thân thì thân hình vốn gầy gò xơ xác của chàng đột ngột

hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy thân ảnh hư thực bất phân, cùng với bảy thân ảnh là bảy đạo hàn quang từ bảy hướng khác nhau cuốn tới, vừa mạnh mẽ vừa nguy dị, đây cơ hồ chẳng còn là võ công nữa, nó như đã hóa thành ma thuật! Không sai! Đó chính là chiêu thứ nhất trong “Kiếp Hình tứ thuật”, “Thất Ma Tát Vỡng”!

Hét lớn một tiếng kinh hoàng, Nghê Lê Thi nhào xuống đất lăn tròn để tránh chiêu, ánh hàn quang lướt qua, một mảng thịt trên lưng cùng với một mảnh lụa tía bay vọt lên không trung, máu đào bắn tung lên, làm văng cả lên mặt nàng mấy giọt ấm nóng tanh nồng!

Sở Thanh Nguyên quát lớn một tiếng vung song mâu hóa thành một vòng ánh sáng xanh mờ bao trùm khắp người Nhậm Sương Bạch, vòng ánh sáng được tạo bởi vô số tia sáng, tất cả đều nhằm vào những trọng huyết mà chỉ cần một nơi bị trúng thương là lập tức dẫn đến vong mạng.

Nhậm Sương Bạch sau chiêu “Thất Ma Tát Vỡng” đã thương Nghê Lê Thi, thân hình trụ lại như thạch tượng, chờ khi chiêu thức của Sở Thanh Nguyên tiến đến vừa tầm, thanh miến đao bất ngờ vung lên, đao quang một hóa thành hai, một đao sáng trong như tuyết nhằm vào chiêu thức của đối phương, một đao đỏ rực màu máu bay xẹt vào người Sở Thanh Nguyên. Lần này thì Đoạn Trường Hồng lại xuất chiêu thứ hai trong “Kiếp Hình tứ thuật” đao pháp, “Phân Hồn Liệt Phách”!

Song mâu như chiếc chong chóng quay cuồn cuộn trước cơn bão lớn, ánh mâu loang loáng dày đặc như chiếc thuẫn lớn bảo vệ khắp trên dưới, đồng thời, thân hình Sở Thanh Nguyên cũng di chuyển như gió, dưới chiêu công thủ kiêm toàn ấy, Sở Thanh Nguyên cố sức để thoát ra khỏi vùng đao ảnh như ác mộng.

Tiếng kim thiết chạm nhau liên miên chấn động cả gian linh đường, thân hình Sở Thanh Nguyên loạn choạng thoái lui bảy tám bước mới lấy lại thế, đầu vai phải y ướt đầm máu, gương mặt hẹp dài của y cũng đỏ rực màu máu, có vẻ như toàn thể máu còn lại trong người y đều dồn hết lên mặt.

Vẫn giữ thói quen thường ngày, không thừa cơ đối phương thọ thương để truy tận sát tuyệt, Nhậm Sương Bạch đứng yên thanh đao buông thõng một bên người, song mục chàng nhìn vào một điểm vô định trước mặt.

Nghê Lê Thi từ dưới đất vừa mới đứng dậy, chiếc khăn màu tía cột tóc chẳng biết từ khi nào đã rơi mất, mái tóc mây vốn được cột chải gọn gàng trên đầu đã xõa hết ra, lại thêm vết máu lốm đốm trên mặt khiến bộ dạng nàng trông chẳng khác nào lệ quỷ từ dưới địa ngục mới lên. Gào lên một tiếng như con hổ cái phát cuồng, tay vung mạnh Khổng Tước linh, nói:

– Chúng ta không thể chịu nhục một cách dễ dàng như vậy được! Thanh Nguyên, chúng ta vẫn còn sức phản kháng, chúng ta vẫn còn vốn để dốc vào canh bạc này! Để xem rốt cuộc rồi ai sống ai chết cho biết!

Sở Thanh Nguyên đứng lặng như một pho tượng đá, không nói năng, không cử động, sắc đỏ tía trên gương mặt y lúc này giờ đã hóa thành sắc vàng nhạt nhạt, song mục y nhìn chăm chăm vào song mâu gác chéo lên nhau trước mặt, hai khóe mép hơi trễ xuống tạo thành một lời than thở không thành tiếng.

Nghê Lê Thi có vẻ như vẫn chưa thức tỉnh, giậm chân kêu lên:

– Thanh Nguyên! Người điếc rồi hay sao? Người có nghe thấy lời của ta không? Chúng ta không thể tới đây rồi buông tay được! Dù thế nào đi nữa họ Nhậm kia cũng chẳng phải là Kim Cang La Hán, hấn không thể có được pháp lực vô biên, chưa biết chừng khi này hấn may mắn nên mới chiếm được phần lợi thế đó thôi, lần này thì chưa chắc...

Sở Thanh Nguyên chậm rãi giắt song mâu trở vào thắt lưng, giọng đều đều lạnh lạnh nói:

– Lê Thi, người có cái tật rất lớn là chẳng chịu nhìn thẳng vào thực tế, chỉ muốn mọi việc thuận theo ý riêng mình, chỉ suy nghĩ một cách phiến diện, chỉ suy nghĩ theo một hướng mà không chịu quay nhìn lại mình, đó là một đi đầu hoàn toàn không nên có ở người hành tẩu giang hồ như chúng ta!

Nghê Lê Thi nổi trận lôi đình hét:

– Nói vậy nghĩa là người định phát cò trắng, đánh trống lui binh?

Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Chúng ta phải biết nhìn thẳng vào thực tế, phải biết thế nào là lợi, thế nào là hại, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm. Lê Thi, võ công của Nhậm Sương Bạch huyền ảo kỳ dị, sức chúng ta chẳng thể nào kháng cự

nổi, cho dù chúng ta có dốc hết sức liêu minh giao đấu với y cũng chẳng có chút cơ may nào. Võ công cao hay thấp, nghệ nghiệp tinh thuần hay không là nhờ khổ luyện, nhờ kinh nghiệm tích tụ dần, chẳng phải là nhờ vào may mắn được. Ngày hôm nay chúng ta bị thảm bại dưới tay người khác cũng chẳng phải là điểu sỉ nhục lớn gì, thiên hạ chẳng có ai là dũng tướng bách chiến bách thắng cả, lợi có lớn mấy cũng chẳng đáng giá bằng tánh mạng!

Nghê Lê Thi vẫn chưa chịu thôi, cao giọng hét:

– Thanh Nguyên! Chúng ta dù gì cũng là nhân vật có tên tuổi trên giang hồ, sao lại có thể co đầu rút cổ như vậy được? Chúng ta hành tẩu giang hồ đã lâu, có khi nào mới bại một trận mà đã mất hết tráng khí như vậy đâu? Sao người không thử nghĩ coi, cái nhục thảm bại ngày hôm nay nếu chẳng lấy lại được oai danh thì ngày sau làm sao nhìn mặt thiên hạ?

Sở Thanh Nguyên mỉm cười nói:

– Sao lại không thể nhìn mặt thiên hạ? Lê Thi, người thử đi hỏi tất cả những người mà chúng ta quen biết coi có ai chưa từng bại bao giờ không? Làm gì có người nào như vậy phải không? Vậy mà họ vẫn sống khỏe, có gì mà phải nghĩ to tát như vậy chứ? Ngày nay chúng ta bị té ngã, điểu quan trọng là phải đứng dậy và đứng vững được. Bại một lần không có nghĩa là từ đây về sau không làm nên được việc gì nữa.

Nghê Lê Thi vẫn chưa nguôi cơn giận, nghiêng răng nói:

– Người đúng là hạng người khi gặp thất bại chỉ biết tự an ủi mình chứ chẳng biết cố gắng vượt qua!

Sở Thanh Nguyên mỉm cười nói:

– Nhưng dù sao thì cũng còn khá hơn là mất mạng, biết chết mà vẫn cứ lao vào là đại bất trí! Vì một vật ngoại thân, cho dù nó có giá trị liên thành đi nữa, mà phải mất mạng, liệu có đáng giá không?

Nghê Lê Thi ngăn người một thoáng rồi hần học hỏi:

– Vậy “Tử Tinh Liên Tọa” người cũng bỏ qua sao?

Sở Thanh Nguyên giơ tay chỉ Nhậm Sương Bạch cười nhẹ nói:

– Có một vị đại hiệp “lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ” ở đây, chúng

ta làm sao mà nói tới “Tử Tinh Liên Tọa” được? Lê Thi, chỉ cần người không chết thì nợ vẫn còn, việc đó từ từ r ồi tính nữa.

Nghê Lê Thi trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, nghiêng răng trèo treo nói:

– Gã họ Nhậm kia, người giỏi lắm, người hãy ráng mà nhớ kỹ sự việc ngày hôm nay. Lần này thì người thắng thế, ngày sau gặp lại người hãy ráng mà giữ mình!

Nhậm Sương Bạch hai tay ôm quyền, vẻ hòa hoãn nói:

– Thật bất đắc dĩ mới phải mạo phạm đến nhị vị, xin Nghê cô nương niệm tình đường đạo mà lượng thứ cho.

Nghê Lê Thi nghiêng răng nói:

– Lượng thứ cho người à? Mẹ nó...

Nếu Sở Thanh Nguyên không lướt tới kéo Nghê Lê Thi nhanh chân đi khỏi Thổ Linh đường thì e rằng tiếp sau đó sẽ là những lời rất khó nghe. Mặc dù vậy, trước khi ra khỏi cửa, Nghê Lê Thi còn ngoái đầu lại trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương mới hả dạ.

Sở Thanh Nguyên sợ lại sinh sự nữa nên vội ôm chặt ngang hông Nghê Lê Thi lôi sênh ra ngoài. Đôi giang hồ uyên ương này trông vậy mà cũng thật xứng đôi vừa lứa.

Nhậm Sương Bạch chờ cho bóng hai người khuất hẳn trong bóng đêm mới quay đầu đến trước mặt Dịch Hương Trúc, hơi cúi người xuống, dịu giọng nói:

– Thương thế Dịch cô nương thế nào? Có chịu đựng được không?

Hít một hơi dài, Dịch Hương Trúc cất giọng yếu ớt nói:

– Ta không sao...

Nhậm Sương Bạch nhíu mày nói:

– Nghe giọng nói của cô nương thì trung khí yếu ớt, nội nguyên tổn thương quá lớn, đây là triệu chứng của việc mất quá nhiều máu, phải lập tức tìm lương y chữa trị mới được. Dịch cô nương, việc này phải làm gấp

mới được, chữa trị càng sớm thì cơ phục hồi càng cao, cô nương có quen thuộc vùng này không? Có biết quanh đây, chỗ nào có lương y không?

Giọng Dịch Hương Trúc run run đáp:

– Đi về phía Bắc chừng hơn chục dặm đường có một nơi gọi là “Huỳnh Dương Khanh”... Nơi này có thể tìm được lương y...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Được rồi, chúng ta đi ngay bây giờ!

Dịch Hương Trúc khẽ háng giọng, gọi khẽ:

– Nhậm Sương Bạch...

Nhậm Sương Bạch vừa mới quay mình đi, nghe gọi liền quay đầu lại hỏi:

– Cô nương còn việc gì muốn nói?

Dịch Hương Trúc nuốt khan một cái, đôi môi khô nẻ mấp máy một lúc rồi nói:

– Người... tại sao người lại cứu ta?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Bởi vì cô nương đang lâm nạn, còn tại hạ thì tình cờ gặp được, thấy chết thì không thể không cứu được!

Gương mặt Dịch Hương Trúc giật giật liên hồi, khó khăn cất tiếng nói:

– Nhưng... nhưng giữa ta và người đã từng có hiềm khích, ta... ta đã giúp Tăng đại thúc gia hại người...

Nhậm Sương Bạch bật cười nói:

– Vậy thì cô nương nên mừng là ngày hôm ấy tại hạ không mất mạng, bằng không, ngày hôm nay sẽ không có tại hạ ở đây mà giải cứu cho cô nương. Dịch cô nương, chúng ta khoan hãy nói đến những chuyện này, phải gấp rút tìm kiếm lương y chữa trị thương thế cho cô nương cái đã.

Dịch Hương Trúc mở miệng định nói đi đâu gì đó, nhưng không nói thành lời, hai hàng lệ chợt trào ra nơi khóe mắt, nàng không sao nói được

thành lời cảnh ngộ trước mắt, cũng không biết đó là duyên hay là nợ nữa.

Một cơn gió lạnh chợt thổi vào linh đường, ngọn đèn lờng cắm trên vách đung đưa, bóng Nhậm Sương Bạch trải dài xuống nền đất lờ lờm cũng chao đảo, bóng chàng di chuyển dần ra phía cửa, chàng đi dấi ngựa vào.

Hồi thứ 15: Sóng Gió Chư Yên

Người xưa có câu “thiên hữu bất trắc phong vân”, quả nhiên chẳng sai chút nào, thế sự biến thiên, luôn vượt xa sự suy đoán của con người. Như tình hình của Nhậm Sương Bạch và Dịch Hương Trúc hiện thời, Nhậm Sương Bạch đi ra ngoài dắt ngựa, bước tiếp theo nữa là đỡ Dịch Hương Trúc lên ngựa rồi hai người đi tìm lương y chữa thương cho nàng, ấy vậy mà việc xảy ra lại không đúng như vậy. Nhậm Sương Bạch tay không đi ra, rồi lại tay không lui trở vào.

Nhưng không chỉ có một mình chàng quay vào, cùng với chàng vào linh đường còn có ba vị khách không mời.

Trong ba vị khách bất ngờ này, đi đầu là một hán tử mặt như trăng rằm, mày tằm mắt phượng, dáng như lâm phong ngọc thụ, một điển hình của mỹ nam tử. Người này vai đeo một chiếc trường cung kim quang sáng rỡ, vai bên kia đeo ống tên cũng vàng rực như chiếc trường cung, mình mặc áo hồ cầu màu đen huyền, cung cách sang trọng khác thường. Một trong hai người theo sau người này, mặt mày bặm trợn, chần chịt vết sẹo, hàm răng trên lộ hẳn ra ngoài, trông mà cứ sợ không khéo lại bị y cắn vào cổ người tạ. Người còn lại râu quai hàm rậm rạp, song mục lộ lộ như chuông đồng, mũi to như củ hành lộ ra ngoài, lông mũi thò ra lẫn vào bộ ria mép thành một mảng rậm rạp phía trên miệng, trông bộ dạng cực kỳ hung tợn. Cả hai người này dáng người rất cao lớn, dù rằng thân hình được chiếc áo khoác phủ kín nhưng vẫn có thể nhìn thấy những bắp thịt cuộn nổi lên, chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài cũng biết đây là hạng người tính khí bá đạo hung tàn.

Dịch Hương Trúc lúc này vẫn còn nửa nằm nửa ngồi dưới đất, ngẩn mặt nhìn lên thấy ba người này thì bất giác rung mình mấy lượt, nàng đã nhận ra lai lịch của ba người này, đồng thời biết là phiến phúc lớn đang

chờ ở trước mặt.

Lui vào đến giữa linh đường, Nhậm Sương Bạch dừng lại, đưa mắt quan sát ba vị khách không mời, thần thái an nhiên trầm tĩnh.

Mỹ nam tử vai đeo trường cung ôm quyền hướng về phía Nhậm Sương Bạch thi lễ, giọng văn nhã nói:

– Tại hạ “Trường Cung” Tạ Khai Huy ền, cùng với nhị vị nghĩa đệ “Bạo Hồ” Sa Nghiêu, “Cuồng Ngưu” Mao Khôn kiến quá Nhậm huynh!

Nhậm Sương Bạch đáp lễ, nói:

– Không dám, không biết Tạ huynh làm sao biết được danh tánh của tại hạ? Dường như chúng ta chưa hề được diện kiến bao giờ.

Tạ Khai Huy ền mỉm cười nói:

– Vốn trước đây chúng ta chưa có duyên diện kiến, nhưng lúc bọn tại hạ còn ở bên ngoài nghe Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi quát tháo kêu la ở trong này, nên không biết cũng thành ra biết vậy!

Nhậm Sương Bạch “Ồ” lên một tiếng rõ dài, gật gật đầu nói:

– Thì ra là tam vị đã đến từ lâu, tại hạ cam thất lễ, không kịp thời tiếp rước!

Tạ Khai Huy ền chẳng quan co, đi thẳng vào vấn đề nói:

– Có thể Nhậm huynh còn chưa biết bọn tại hạ đến đây vì cái gì, nhưng Dịch Hương Trúc Dịch cô nương thì chắc đã biết rõ!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Dịch cô nương mình đang mang thương tích, e rằng không tiện cùng các vị diện kiến...

Tạ Khai Huy ền nhếch mép cười nói:

– Dịch cô nương hiện đang có mặt ở đây, chẳng có gì là tiện với không tiện, hơn nữa việc liên quan đến nàng ta, phải đích thân nàng ta mới có thể giải quyết được. Nhậm huynh là người ngoại cuộc, e rằng không thể thay mặt cho nàng ta được.

Lời nói của Tạ Khai Huy ền bắt đầu không còn khách khí như lúc đầu

nữa, tuy nhiên Nhậm Sương Bạch vẫn nhẫn nại nói:

– Có việc gì Tạ huynh cứ việc nói với tại hạ cũng được, giả như tại hạ không giải quyết nổi thì ít ra cũng nêu được một vài ý kiến.

Người mặt sẹo răng hô cất tiếng cười lớn nói:

– Lão Nhậm, ta thấy người nên tránh sang một bên cho khỏe thân, oan có đầu nợ có chủ, ai động đến chúng ta thì chúng ta cứ người đó mà làm việc, người chẳng tội gì mà ôm rắc rối vào người.

Nhậm Sương Bạch ngược mắt nhìn về phía đại hán mặt sẹo răng hô, hỏi:

– Không biết các hạ là “Bạo Hô” hay là “Cuồng Ngưu”?

Đại hán mặt sẹo răng hô giơ ngón tay cái chỉ vào ngực, giọng kẻ cả nói:

– Ta chính là “Bạo Hô” Sa Nghiêu, lúc này Tạ đại ca cũng đã giới thiệu rồi đó!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ý của Sa huynh là phải đích thân Dịch cô nương mới có thể giải quyết được mọi chuyện sao?

Sa Nghiêu hừ lạnh nói:

– Hỏi vậy mà cũng hỏi! Người vốn chẳng biết giữa ta và Dịch Hương Trúc có quan hệ dây dưa thế nào, nói chuyện với người thì được cái gì chứ?

Dịch Hương Trúc cố hết sức chống tay ngời thẳng người dậy, giọng yếu ớt nói:

– Nhậm Sương Bạch, người chẳng cần phải nói chuyện với chúng để bực mình vô ích, để ta nói chuyện với chúng...

Tạ Khai Huyền cất tiếng cười ha hả nói:

– Có như vậy mới được chứ, Dịch cô nương, việc giữa người và huynh đệ ta sớm muộn gì rồi cũng phải giải quyết, trốn trốn núp núp chẳng phải là cách hay để giải quyết vấn đề, đó là chưa kể người muốn tránh cũng chưa chắc tránh được. Nhậm Sương Bạch tuy lợi hại, nhưng hấn cũng chưa

đủ làm tấm lá chắn an toàn cho người, người tự mình ra mặt để giải quyết mọi sự thế mới là kẻ thức thời.

Dịch Hương Trúc hít mạnh một hơi, nói:

– Người nói đi, các người muốn thế nào?

Tạ Khai Huy ền giơ một tay ra trước mặt nói:

– Rất đơn giản, giao vật ấy ra đây, huynh đệ ta lập tức lên đường!

Dịch Hương Trúc nghiêng chặt răng, thở dốc, nói:

– Người dựa vào cái gì mà đòi chiếm đoạt nó?

Tạ Khai Huy ền cất tiếng cười mà gương mặt chẳng có ý cười chút nào, lạnh lùng nói:

– Bởi vì vật đó vốn là món mà huynh đệ ta nhắm tới từ lâu, muốn có nó từ lâu, bởi vậy, người không thể không giao nó cho chúng ta!

Toàn thân Dịch Hương Trúc run bắn, nghiêng răng nói:

– Các người tưởng các người là ai chứ? Hoành hành bá đạo cũng chẳng hoành hành bá đạo đến nước như các người! Thiên hạ thiếu gì mỏ vàng mỏ bạc, hoàng cung chẳng thiếu kim ngân tài bảo, sao các người không đi chiếm lấy làm của riêng? Những thứ mà các người nhắm tới thì nhất định sẽ trở thành của riêng các người? Vậy thì tất cả tài sản trong thiên hạ đều là tài sản của các người rồi còn gì? Tại sao các người không gom hết vào túi?

Tạ Khai Huy ền chẳng hề nổi giận, cất giọng âm lạnh nói:

– Đừng nhiều lời vô ích nữa, Dịch cô nương, tài sản khắp trong thiên hạ bọn ta không cần, nhưng lại nhất định muốn có vật mà người đang có trong tay, người nên chấp nhận số phận đi!

Sa Nghiêu không nhịn được nữa, cất giọng như lệnh võ, quát:

– Dịch Hương Trúc! Người nên nghĩ cho rộng một chút, thế gian này vốn nó như vậy, mạnh được yếu thua, cá nhỏ làm mồi cho cá lớn, chẳng có nhân từ đạo nghĩa gì ở đây cả, người muốn nói đến tam cương ngũ thường thì cứ đến miếu Khổng Phu Tử mà nói, đừng lên giọng dạy đời bọn ta!

Nhậm Sương Bạch quay người về phía Dịch Hương Trúc hỏi:

– Dịch cô nương, cái mà chúng muốn là thứ gì vậy?

Dịch Hương Trúc cúi thấp đầu, thở dài nói:

– Cũng chính là “Tử Tinh Liên Tọa”..

Nhậm Sương Bạch hơi nhú mày, khó hiểu hỏi lại:

– Không lẽ bí mật về nơi cất giấu “Tử Tinh Liên Tọa” cũng là do chúng biết trước?

Dịch Hương Trúc lắc đầu, vẻ căm hận nói:

– Bí mật đó đúng là ta lấy được từ chỗ muối muối của Nghệ Lệ Thi, nhưng hoàn toàn không liên quan gì đến bọn người này!

Nhậm Sương Bạch nhú mày, nói:

– Vậy thì mấy người này dựa vào cái gì để đòi cô nương giao nó cho chúng?

Dịch Hương Trúc chưa kịp đáp lời thì Tạ Khai Huyền đã lên tiếng, nói:

– Nhậm huynh, để tại hạ thay Dịch cô nương trả lời câu hỏi này. Món dị bảo “Tử Tinh Liên Tọa” này vốn là vật sở hữu của Ngũ Hưng Tường, một hào phú bậc nhất vùng Hoài Hà, họ Ngũ cất giấu báu vật đã nhiều năm nhưng chỉ giữ khư khư một mình, ngày thường chẳng để gì mà lấy ra cho người ngoài xem, nhưng phàm nhà có báu vật thì lắm kẻ dòm ngó, tin tức sớm muộn gì cũng bị lộ ra ngoài, huynh đệ bọn ta biết được tin này từ một người họ hàng xa của Ngũ gia, sau khi thẩm định lại tin tức, biết chắc là không phải tin ngụy tạo, còn đang trù tính hành động thì Dịch Hương Trúc đã nhanh tay làm trước, cướp mất vật sắp ở trong tay huynh đệ ta, người thử nghĩ xem, việc như vậy mà huynh đệ ta có thể nhẫn nhịn được sao? Đương nhiên là phải tìm nàng ta để nói chuyện rồi!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Theo lời Tạ huynh thì vật đó vốn là tài sản riêng của Ngũ Hưng Tường, vật đã có chủ, sao lại có thể tùy tiện muốn lấy là lấy như vậy? Không lẽ Ngũ Hưng Tường không coi vật ấy ra gì, không hề có sự xếp đặt để bảo vệ nó?

Tạ Khai Huyền mỉm cười giải thích nói:

– Sao lại không có sự xếp đặt để bảo vệ được? Nhưng Ngũ gia tuy giàu có nhưng lại chẳng biết chút võ công nào, người nhà ai nấy sức trói gà không chặt, một khi gặp phải bọn cường đạo hay giang hồ hào khách chỉ còn biết cúi đầu nghe lệnh mà thôi. Hay nói một cách khác là, giang hồ đổng đạo ai hay tin tức trước coi như người đó cầm chắc là phát tài vậy!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tạ huynh đã nói như vậy, tại sao lại còn đòi Dịch cô nương giao nộp báu vật? “Tử Tinh Liên Tọa” do Dịch cô nương lấy được, nghĩa là vật cũng đã có chủ, đổng thời tin tức cũng chẳng phải do Tạ huynh cung cấp, các vị đòi cướp vật trong tay người khác, không lẽ người ta chỉ biết cúi đầu nghe lệnh mặc cho các vị muốn lấy thì lấy?

Tạ Khai Huyền bỗng cất tiếng cười lớn nói:

– Nhậm huynh nói không sai, tuy nhiên nó chỉ đúng với người khác, còn với huynh đệ ta thì có khác. Lúc này nghĩa đệ Sa Nghiêu của ta cũng đã nói rồi, thế gian này vốn nó như vậy, mạnh được yếu thua, cá nhỏ tất phải làm mồi cho cá lớn, vì lợi ích trước mắt, chẳng có nhân từ đạo nghĩa gì nữa. Dịch Hương Trúc đã làm mất đứt tài lộ của huynh đệ ta, không lẽ huynh đệ ta có thể trơ mắt đứng nhìn y thị nuốt trọn một mình sao?

Nhậm Sương Bạch quay nhìn Dịch Hương Trúc hỏi:

– Những lời Tạ huynh vừa nói không sai chứ?

Dịch Hương Trúc thở nặng nhọc, gật đầu nói:

– Hắn nói không sai!

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Vậy thì cô nương có đổng ý giao vật ấy cho họ không?

Dịch Hương Trúc trợn trừng song mục, hét:

– Bọn chúng không có quyền làm như vậy! Vật do ta lấy được trước, nghĩa là đã thuộc về ta, làm gì có chuyện vô công mà được hưởng lợi?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Bọn chúng chẳng có lý do gì để buộc cô nương giao “Tử Tinh Liên Tọa” cho chúng, nhưng chẳng biết sao được, chúng cho rằng chúng có đầy đủ lý do để làm như vậy.

Dịch Hương Trúc nghiêng chặt răng, nói:

– Đó là bá đạo! Là hoành hành ngang ngược!

Tạ Khai Huy ền lạnh lùng lên tiếng:

– Đừng ngang ngược như vậy nữa, Dịch Hương Trúc, “Tử Tinh Liên Tọa” giá trị lên đến hàng chục vạn lạng, ngươi là thứ gì mà dám vọng tưởng đòi nuốt trọn một mình? Sao ngươi không thử nhìn lại xem bản thân mình có xứng đáng không?

Dịch Hương Trúc nghiêng răng nói:

– Ta có đáng hay không đó là việc của riêng ta, nhưng các ngươi cũng đừng mơ tưởng chiếm đoạt nó từ tay ta!

Sa Nghiêu đến lúc này thì không nhịn được nữa, quát lớn:

– Mẹ nó, rượu thưởng không uống nhất định uống rượu phạt, Tạ đại ca, không cho con a đầu này biết mặt thì ả chưa biết sợ, ả tưởng ả có thể chạy lên trời chắc!

Tạ Khai Huy ền cười lạnh nói:

– Dịch Hương Trúc, tình thế ràng ràng trước mắt, ngươi cũng thấy rõ rồi đó, muốn tốt muốn xấu hoàn toàn do ngươi lựa chọn. Nhưng ta có một lời khuyên ngươi, không nên vì lợi mà mất mạng!

Hai tay Nhậm Sương Bạch thu vào trong ống tay áo, giọng hòa hoãn nói:

– Tạ huynh, theo tại hạ thì chẳng nên bức ép Dịch cô nương nữa, từ thái độ của nàng cũng có thể thấy rõ ràng, nàng cương quyết không giao “Tử Tinh Liên Tọa” cho các vị r ồi!

Tạ Khai Huy ền đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, nói:

– Y thị ỷ thế Nhậm huynh, y thị tưởng rằng Nhậm huynh có thể bảo vệ được y thị!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Hãy khoan nói Dịch cô nương có ý nghĩ ấy hay không, cũng chẳng cần nói tại hạ có được bản lãnh đó hay không, chỉ có một việc, tại hạ đang muốn thỉnh giáo Tạ huynh.

Tạ Khai Huy nhìn chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, nói:

– Xin Nhậm huynh cứ nói!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Nếu Tạ huynh là Dịch cô nương, thử hỏi trước tình thế này, Tạ huynh có chịu khuất phục đối phương hay không?

Tạ Khai Huy cười lớn nói:

– Hỏi vậy mà cũng hỏi! Đương nhiên là không rồi! Có đi đâu y thị khác, huynh đệ ta khác, cùng một tình huống, nhưng với mỗi người cách giải quyết tất phải khác nhau!

Nhậm Sương Bạch gật gù, “Ồ” lên một tiếng khá dài, nói:

– Ra vậy, nghĩa là Tạ huynh dùng bạo lực để bức hiếp người khác! Kẻ mạnh dùng bạo lực để hiếp kẻ yếu, lo gì không được như nguyện!

Tạ Khai Huy chẳng chút e dè, gật đầu, giọng chắc nịch nói:

– Không sai! Thế gian này vốn nó là như vậy, chẳng có gì để mà bàn cãi thêm nữa!

Sắc diện Nhậm Sương Bạch bỗng trở nên rất lạ lùng, giọng thản nhiên nói:

– Thôi được, các vị cứ thử đi, cách nói dùng bạo lực để khắc chế bạo lực có vẻ đúng trong mọi trường hợp!

“Cuồng Ngưu” Mao Khôn từ đầu đến giờ đứng im nghe song phương đối đáp nhau, đến giờ mới cất giọng ồm ồm quát:

– Tạ đại ca, con rùa đen rụt cổ họ Nhậm kia chẳng biết từ chỗ nào chui lên mà ăn nói lý luận lung tung nghe nhức cả đầu, mẹ nó, từ đầu đến giờ đệ đã thấy gai mắt không chịu được. Hừ, lại còn nói dùng bạo lực khắc chế bạo lực nữa chứ! Huynh đệ ta lấy hấn để khai đao cũng được, cắt mẹ cái

đầu của hắn rồi nói chuyện với con a đầu kia sau!

“Bạo Hồ” Sa Nghiêu cũng xắn tay áo lên, phụ họa nói:

– Mẹ nó, ta thấy tên cầu tạp chủng này chẳng qua cũng chỉ có vài ba miếng trộm gà đánh chó chó chẳng có gì là ghê gớm cả, giết hắn trước cho con a đầu sợ vỡ mật, thử coi ả còn nói cứng nữa thôi!

Tạ Khai Huyền tuy chẳng biết võ công Nhậm Sương Bạch cao thấp thế nào, nhưng y biết rõ một điều, Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi vừa mới ôm đầu máu từ đây chạy ra, bọn chúng tuy nhiều hơn một người nhưng chưa chắc là đã có thể làm nên chuyện, võ công và thanh danh của đôi vợ chồng Sở Thanh Nguyên cũng không phải nhỏ, y không muốn đi vào vết xe đổ của người đi trước. Nhưng tình thế hiện thời như cung đã giương tên, không thể không buông tên được, dù thế nào đi nữa cũng không thể chưa đánh mà lui, đánh một trận ít ra còn có thêm hy vọng hơn là không đánh.

Mao Khôn lại nóng nảy quát:

– Tạ đại ca, nói gì đi chứ?

Tạ Khai Huyền gật đầu, kích chưởng nói:

– Làm đi! Làm tới đâu hay tới đó!

“Bạo Hồ” Sa Nghiêu tuy thân hình đồ sộ thô ráp, nhưng binh khí lại thuộc loại nhỏ nhắn, đó là một đôi chủy thủ dài độ gần thước, thân chủy thủ hẹp dài, hơi cong, mở lưỡi ở cả hai phía, lưỡi chủy thủ sắc xanh chen lẫn sắc đen, không cần nói cũng biết nó đã được tẩm chất độc. Đôi chủy thủ vừa rút ra khỏi vỏ, Sa Nghiêu đã hung hãn xông tới, nhằm giữa ngực Nhậm Sương Bạch công liền.

Thân hình Nhậm Sương Bạch bước xéo đi một bước tránh thế công khai mào của đối phương, chàng chưa kịp hoàn thủ thì “Cuồng Ngưu” Mao Khôn ở bên cạnh cũng đã quát lớn một tiếng tợn sấm dậy, hai tay cầm một thanh “Long Thiệt bổng” nhảy tới, hươu bổng nhằm bụng dưới Nhậm Sương Bạch thích tới. Đây là một loại binh khí nặng, toàn thân bằng thép đặc, một đầu hình dẹp như mỏ vịt, sắc bén dị thường. Chiêu thức tấn công của Mao Khôn tuy trông rất đơn giản, nhưng xem ra y đã bỏ khá nhiều công phu để luyện pho bổng pháp này, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn xác,

lại phối hợp rất ăn ý với thế công của Sa Nghiêu.

Thân hình Nhậm Sương Bạch di chuyển nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, thoát cái đã di chuyển khỏi nguyên vị hơn trượng.

Sa Nghiêu quát lớn:

– Còn chạy? Lão tử coi ngươi chạy đi đường nào!

Thân hình y đột ngột nhảy vọt lên không trung, trông như một con quái điều khổng lồ, từ trên cao đâm bổ xuống, đôi chủy thủ múa tít, hàn quang ngang dọc đầy trời, có vẻ như y đã quyết ý bức đối phương vào con đường chết! “Cuồng Ngưu” Mao Khôn cũng chẳng chậm trễ, thân hình di chuyển như điện, hai tay múa tít “Long Thiệt bổng” xé gió vù vù tấn công ráo riết, chùng như y sợ để Sa Nghiêu cướp mất công đầu.

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không tránh né nữa, chỉ thấy hai đầu vai chàng khẽ rung động, thân hình lập tức phân hóa, biến thành bảy thân ảnh hư thực bất phân, bảy đạo đao quang cũng lập tức từ bảy thân ảnh kích ra, chỉ thấy hàn quang rực rỡ một vùng, từ ngoài nhìn vào chẳng khác gì một tấm lưới bằng quang chất trùm xuống, nhưng tấm lưới này lại chẳng có mắc lưới, cũng không có bất kỳ một kẽ hở nhỏ nào, nó được đan bằng đao quang, tuy trông như chẳng có thực chất, nhưng lại hàm chứa một sát cơ khủng khiếp, chỉ cần khẽ chạm vào người là lập tức có máu chảy thịt rơi! Trước tiên là tiếng rú thảm thiết như tiếng sói tru của Mao Khôn, thân hình đồ sộ của y lăn lông lốc dưới đất, cứ mỗi vòng lăn là từng đám từng đám máu tươi tung bắn lên trời, mùi máu tanh nồng tràn ngập không gian. Tiếp đó là tiếng hét nghe xé ruột nát gan của Sa Nghiêu, thân hình y xoay tròn như con vù xông thẳng ra ngoài, toàn thân y từ trên xuống dưới ướt đẫm máu tươi, chẳng còn nhận ra người y trúng bao nhiêu vết thương và trúng thương ở những nơi nào nữa.

Gian Thổ Linh đường này vốn được cất lên để quàng tạm thi thể của kẻ tha hương xấu số, nhưng những thi thể quàng tạm nơi đây đa phần là những thi thể nguyên vẹn, chứ không giống như tình hình hiện tại, người chết thì thân thể bất toàn, bê bết máu thịt, trên tường thì máu tươi lổm đổm, đó đây lại còn có những mảng thịt người lớn nhỏ đang giật giạt rỏ máu ròng ròng, mảng thì dính trên tường, mảng thì rơi vãi dưới đất, mùi tanh của máu cứ lớn vờn trong gian linh đường bí bưng, chẳng có đường

để thoát ra ngoài, quang cảnh trong tòa linh đường vốn đã chẳng dễ chịu gì, lại thêm tình cảnh như lúc này càng khiến cho người ta cảm thấy một cái gì đó cực kỳ khủng khiếp đè nặng lên tâm khảm.

Thi thể của Sa Nghiêu và Mao Khôn ngã ra hai hướng khác nhau, trông như hai đồng thịt bầy nhầy bê bết máu, càng khiến người nhìn chỉ chực nôn ọe, có đi đâu tuy tử trạng của hai người trông rất khó coi nhưng vì cái chết đến quá nhanh quá bất ngờ nên cả hai chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Tạ Khai Huyền như kẻ mất hồn đứng ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trước mắt, chiếc kim cung của y đã lấy xuống cằm nơi tay từ lâu, nhưng tên vẫn chưa được giương lên mà cuộc sát phạt đã kết thúc, trước khi cuộc sát phạt hạ màn, chẳng phải là y không có cơ hội để chi viện cho đồng bọn, vấn đề ở chỗ y đã đánh giá không đúng thực lực của đối phương, làm sao y có thể tưởng tượng nổi Nhậm Sương Bạch chỉ cần một chiêu là đã có thể dễ dàng lấy được tánh mạng của hai người?

Dịch Hương Trúc nhìn thấy cảnh tàn sát này cũng không khỏi run bắn toàn thân, nàng đã từng nhìn thấy người chết, thậm chí đã từng giết người, hành tẩu giang hồ lâu ngày, những chuyện giết người như thế này chẳng phải là hiếm gặp, nhưng kiểu giết người mà gần như lảng trí đối phương thế này thì đúng là mới thấy lần đầu, kiểu giết người như vậy không riêng gì nàng, bất cứ ai nhìn thấy tất cũng phải kinh tâm động phách! Cố nén cơn nôn ọe đang chực chờ nơi cổ họng, Tạ Khai Huyền hít một hơi dài, cất giọng âm lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch! Như thế này mà cũng gọi là tỷ thí sao? Người... hai người bọn họ với người có thâm cừu đại oán gì? Người... người nhẫn tâm hạ độc thủ đến như vậy?

Sắc diện Nhậm Sương Bạch vẫn lặng trang như không hề xảy ra màn tàn sát vừa rồi, giọng bình thản nói:

– Đây hoàn toàn không phải là một cuộc tỷ thí, Tạ huynh, chắc người cũng nhìn thấy cách thức hạ thủ của quý hữu, có giống với một cuộc tỷ thí không? Đây là một cuộc đấu sinh tử, mà đã là một cuộc đấu sinh tử thì nhất định phải có kẻ sống người chết, còn việc chọn lựa cách hạ thủ ra sao thì mặc tình song phương chọn lựa, chẳng cần phải quy định thế này hay thế khác cho thêm phiền toái, nói tóm lại, chỉ cần làm sao giữ được tánh

mạng mình, đồng thời giết được đối phương là thượng sách. Làm gì có chuyện giết người còn phải chọn cách thức cho ôn hòa nhã nhặn? Tà huynh thấy có phải không?

Tà Khai Huy ền nghiêng r ăng, rít lên:

– Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, Nhậm Sương Bạch!

Khẽ nhếch mép mỉm cười, Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Nhất định là như vậy r ồi, Tà huynh, ngươi mà bỏ qua cho ta mới là đi ều khiến cho người ta khó hiểu!

Chiếc kim cung của Tà Khai Huy ền nhanh như chớp giơ lên, tên ở trong ống cũng nhanh chóng được lắp vào cung.

Song mục Nhậm Sương Bạch nhìn thẳng trước mặt, mọi sự chú ý của chàng ều tập trung vào người Tà Khai Huy ền, hai vành tai chàng cử động khe khẽ. Chàng không dám đoán chắc kỹ thuật bắn tên của đối phương cao minh đến độ nào, nhưng chỉ nghe cái ngoại hiệu “Trường Cung” của Tà Khai Huy ền cũng đủ biết đây là món sở trường của y, đặc biệt là tốc độ của tên bay đi nhanh như điện chớp, hơn nữa trong khi bay ra không có bất kỳ một lực lượng nào khống chế nó, nên khó đối phó hơn bất kỳ thứ binh khí nào mà chàng từng gặp trước nay, chính vì vậy, tên chưa rời cung mà sự cảnh giác của chàng đã lên đến cực điểm.

Tà Khai Huy ền hừ lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, ngươi cho rằng ngươi có thể tránh được một tên của ta?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên đáp:

– Đi ều đó còn phải chờ đến khi ngươi buông tên mới biết được!

Chẳng chờ cho Nhậm Sương Bạch dứt lời, dây cung bỗng bật tách một tiếng... Thân hình Nhậm Sương Bạch chấn động mạnh một cái, nhưng cuối cùng vẫn đứng nguyên vị.

Không sai, thì ra đây chỉ là một hư chiêu, Tà Khai Huy ền chỉ bật dây cung nhưng chưa thật sự buông tên.

Tiếng “tách” vừa vang lên thì tiếp đó lại một tiếng “tách” nữa vang lên,

một đạo kim quang sáng rực nhằm thẳng ngực Nhậm Sương Bạch bay xẹt tới.

Một vòng đao quang sắc trắng chen lẫn sắc đỏ chọt bùng lên, vòng đao quang nhằm thẳng đạo kim quang cuốn tới, chỉ nghe vài tiếng leng keng nho nhỏ, đạo kim quang đã biến mất trong làn đao quang.

Tạ Khai Huyền quát vang như sấm, tiếng tách tách liên hồi, chín đạo kim quang tiếp nối nhau chia ba lộ nhằm thượng trung và hạ bàn Nhậm Sương Bạch bắn tới! Thân hình Nhậm Sương Bạch bất thần ngã ngửa ra phía sau, lưng chàng cơ hồ dán sát mặt đất, miếng đao huơ lên với biên độ rất lớn nhưng tốc độ cực nhanh, tiếng leng keng liên tiếp vang lên, cả chín mũi tên gần như đồng loạt bị đánh dạt ra ngoài.

Lúc này thì trong ống tên ánh vàng lấp lánh của Tạ Khai Huyền chỉ còn lại có hai mũi tên mà thôi.

Nhậm Sương Bạch đứng im như tượng, thanh miếng đao buông thông một bên người, lưỡi miếng đao mềm nhũn khe khẽ lay động, thân đao phát ra làn ánh sáng trắng lạnh lẽo như mặt nước hồ thụ. Chàng đứng lặng như thạch tượng, chỉ trong nháy mắt chàng đã phá được hai lần phát tên với mười mũi tên chí mạng của đối phương, nhưng thân sắc chàng không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào trong thất tình lục dục.

Gương mặt anh tuấn của Tạ Khai Huyền lúc này trắng nhợt như tử thi, tay cầm cung của y cũng bắt đầu run run, đó không hẳn chỉ là sự sợ hãi, trong đó còn chen lẫn cả sự hoài nghi về khả năng của bản thân.

Xảy thấy Nhậm Sương Bạch lên tiếng nói, giọng hòa hoãn như đang cùng bằng hữu đàm luận võ công, chậm rãi nói:

– Tạ huynh, người cầm cung tối kỵ cỡ tay và cánh chỏ bất ổn, cỡ tay chỉ cần hơi chao động một chút mũi tên tất sẽ cách mục tiêu rất xa, đó gọi là sai một li đi một dặm. Huynh không thể giữ cho tâm thần thanh tịnh, muốn bắn trúng tại hạ e rằng sẽ rất khó khăn.

Tạ Khai Huyền cảm thấy hai má nóng bừng, tâm thần vốn đã không được thanh tịnh nay lại càng bấn loạn, nghiến răng quát:

– Ta nhờ vào chiếc cung và mười hai mũi tên này hành tẩu giang hồ đã hơn chục năm nay, chưa bao giờ phải thất vọng về những điểu mình muốn

làm, người là thứ gì mà dám bình phẩm nghệ nghiệp của ta?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Tạ huynh, tại hạ chỉ muốn tốt cho huynh mà thôi.

Tạ Khai Huy ền càng phần nộ, quát:

– Ai cần người ở đây làm bộ làm tịch? Người mà có ý tốt với ta à? Họ Nhậm kia, người đừng tưởng tránh được mười mũi tên của ta là người đã có thể nắm chắc phần thắng trong tay. Nói để người được biết, quyết định việc thắng bại chính là ở hai mũi tên cuối cùng này đó!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Điêu đó thì tại hạ hiểu được, Tạ huynh, chiêu tuyệt mạng bao giờ cũng được sử dụng cuối cùng!

Tạ Khai Huy ền bỗng quát lớn:

– Nhậm Sương Bạch, người chết chắc rồi!

Nhậm Sương Bạch còn đang nghiệm xem đối phương định dùng cách gì để phát tên thì tiếng “tách” đã vang lên, có đi đâu lần này Tạ Khai Huy ền chẳng nhắm vào người chàng phát tên mà lại bắn lên trần nhà linh đường. Chỉ nghe “keng” một tiếng, hỏa quang tung tóe, mũi tên kích trúng trần nhà tăng tốc bay ngược trở xuống nhằm thẳng đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch xẹt xuống!

Thanh miến đao bỗng phát ra một tiếng “oang” từ phía dưới hất ngược lên, luồng kim quang từ trên cao bay xẹt xuống bỗng bị chém đứt thành hai đoạn rồi biến mất trong ánh sáng mờ ảo của gian linh đường.

Ngay lúc đó thì mũi tên cuối cùng cũng được phát ra, làm kim quang xẹt đi với tốc độ kinh nhân nhằm giữa mi tâm Nhậm Sương Bạch, nhưng làn đao quang lại chớp động một lần nữa, mũi tên cuối cùng cũng theo đó mà mất hút chẳng để lại bất kỳ vết tích nào!

Tạ Khai Huy ền g ãm lên như con dã thú bị trúng thương, Nhậm Sương Bạch chuẩn bị tinh thần chờ đón chiêu tuyệt mạng cuối cùng của Tạ Khai Huy ền, nào ngờ họ Tạ bất th ãn quay người, chỉ vài lần thân hình nhấp nhô đã biến mất trong bóng đêm tr ãn tr ãn bên ngoài Thổ Linh đường.

Cử chỉ khác thường của Tạ Khai Huyền không những vượt xa ngoài sự dự liệu của Nhậm Sương Bạch mà cả Dịch Hương Trúc cũng kinh ngạc đến ngẩn người, quả thật không thể tưởng tượng được, nhưng sự thật hiển hiện trước mắt không tin cũng không được. Một cao thủ võ lâm mới đó còn khảng khái một hai liều chết báo thù cho đồng bọn, chỉ một thoáng sau đó đã hóa thành kẻ tham sinh hús tử, bỏ chạy lấy thân để mặc tử thi chết thảm khốc của hai vị nghĩa đệ ở lại!

Sau một thoáng ngẩn người, Nhậm Sương Bạch hạ giọng hỏi:

– Tạ Khai Huyền đã bỏ đi rồi sao?

Dịch Hương Trúc giờ mới lấy lại bình tĩnh, lẩm bẩm nói:

– Chạy rồi! Chạy nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ nhảy vài cái là đã mất dạng...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thật không ngờ, tại hạ còn đang phòng bị sợ y liều chết, không biết y sẽ dùng cách gì để liều mạng, nào ngờ y đã bỏ chạy mất rồi!

Dịch Hương Trúc cười sặc sụa nói:

– Tên Tạ Khai Huyền này coi vậy mà rất thông minh, đến lúc cuối cùng vẫn biết chọn giải pháp tốt nhất để hành động, “tam thập lục kế tẩu vi thượng sách” mà!

Thu miến đao trở về, Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Y bỏ chạy cũng hay, nếu không lại phải mất công tốn sức để đối phó... đêm nay như vậy cũng đã đủ mệt rồi!

Im lặng một lúc, Dịch Hương Trúc ngáp ngừng lên tiếng:

– Người... người không bị thương chứ?

Nhậm Sương Bạch lắc lắc đầu nói:

– May mắn mà không việc gì!

Hơi dừng lời một thoáng, chàng lại tiếp lời:

– Cô nương vẫn còn gắng gượng được chứ?

Giọng Dịch Hương Trúc nghe khàn khàn nói:

– Không hề gì... vết thương đã được băng lại, máu cũng ngưng chảy rồi.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tại hạ đi dắt ngựa đây, khi này cô nương nói chỗ có thể tìm thấy lương y ấy gọi là gì?

Dịch Hương Trúc yếu ớt đáp:

– Gọi là “Hoàng Dương Khanh”, ra khỏi đây cứ đi về phía Bắc chừng hơn chục dặm là tới nơi...

Nhậm Sương Bạch quay người đi ra cửa Thổ Linh đường, vừa đi chàng vừa thăm khẩn cho phen này có thể thuận lợi lên đường, đừng gặp thêm bất kỳ điểu gì phiền toái nữa.

H ữ thứ 16: Dẫn Xà Xuất Động

Quấn chăn ng ữ co ro trên chiếc chõng tre, Dịch Hương Trúc ngưng mục nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, tuyết hoa giăng giăng đ ầy trời, hết lớp này đến lớp khác nhẹ nhàng rơi xuống, đ ều đ ều như không bao giờ dứt, tuyết cố nhiên là lạnh, tuyết rơi ngoài trời nhưng cứ rơi thẳng vào tâm khảm con người, khiến người ta cảm thấy vừa lạnh lẽo vừa cô tịch.

B ầu trời thấp lè tè u ám, từng đám từng đám mây đen cứ như muốn đè xuống mặt đất phủ đ ầy tuyết, gió bắc thi thoảng lại gào rú thổi tung từng đám tuyết ném văng đi khắp nơi, đất trời vào đông đã thấy u ám lạ thường.

Một làn gió lạnh kèm theo bụi tuyết theo chân Nhậm Sương Bạch tràn vào phòng, mặc dù trong phòng đã đốt một bếp than cháy rùng rục, Dịch Hương Trúc cũng cảm thấy hơi lạnh quất vào mặt ngấm vào tận xương tủy, bất giác rùng mình mấy lượt, kéo chiếc chăn quấn chặt hơn quanh người.

Vội vàng khép chặt cửa lại, Nhậm Sương Bạch xoa mạnh hai tay vào nhau, đến trước mặt Dịch Hương Trúc, phả khói trắng xóa nói:

– Dịch cô nương, trong người thế nào r ữ? Có thấy khá hơn không?

Dịch Hương Trúc gượng cười nói:

– Đã khá hơn rất nhi ều r ữ, Nhậm Sương Bạch, mấy hôm rày làm phiền người nhi ều quá, nếu không nhờ người chăm sóc ta chu đáo thế này, thương thế đã không bình phục nhanh đến vậy.

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

– Chẳng cần phải khách sáo như vậy, Dịch cô nương, ai gặp phải tình huống này cũng hành động như vậy thôi, cũng may nhờ ở nơi hoang lương như vậy mà cũng có được một vị lương y có y thuật tinh thông như vậy, đó

là cả một sự may mắn cho chúng ta.

Dịch Hương Trúc kéo chiếc chăn cho gọn lại, nói:

– Y thuật của lương y có cao thâm đến mấy, không có người đưa ta đến đây thì cũng kể như mất mạng rồi, Nhậm Sương Bạch, người ng ồi xuống đi đã.

Nhậm Sương Bạch kéo chiếc ghế duy nhất trong phòng, ng ồi ghé xuống, hai tay vẫn cứ xoa vào nhau, nhìn Dịch Hương Trúc hỏi:

– Phần thuốc buổi trưa cô nương đã uống chưa?

Dịch Hương Trúc gật đầu, hỏi lại:

– Bên ngoài trời có lạnh lắm không?

Nhậm Sương Bạch lại hà hơi trắng xóa, nói:

– Bây giờ có tuyết rơi xuống lại thấy đỡ lạnh hơn nhiều, trời lạnh nhất là vào lúc trước khi tuyết rơi, người cứ muốn đông cứng cả lại, đi ở ngoài đường không lâu, vậy mà tai mũi lạnh giòn, tưởng có thể động đến là vỡ tan ra.

Dịch Hương Trúc vội chỉ ấm trà trên bàn nói:

– Nước trà hãy còn nóng, người tự rót dùm...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười lắc đầu nói:

– Bây giờ ta không khát, chờ lát nữa rồi uống. Dịch cô nương, tại hạ đến đây là để cáo từ, sáng sớm ngày mai tại hạ sẽ rời khỏi đây.

Chẳng biết vì sao, nghe nói Nhậm Sương Bạch sắp bỏ đi, Dịch Hương Trúc bỗng cảm thấy một nỗi sầu vô cớ xâm chiếm lấy tâm khảm. Nàng cũng nhận thức được rằng, vô luận thế nào nàng cũng không nên nảy sinh thứ tình cảm như vậy đối với Nhậm Sương Bạch. Nếu nói là nỗi buồn khổ biệt ly thì giữa nàng và Nhậm Sương Bạch giao tình chưa đủ thâm hậu để có thể buồn khổ lúc chia ly, vậy thì tại sao lại cảm thấy như mất mát, như hụt hẫng đến như vậy? Nhưng tình cảm con người là thứ vô hình, khi đến nó tự đến muốn đuổi đi cũng không thể đuổi đi được.

Nhậm Sương Bạch chùng như chẳng cảm nhận được thần thái Dịch Hương Trúc, chậm rãi tiếp lời:

– Theo lang y nói, vết thương của cô nương may mà chưa phạm đến chỗ yếu hại, thương thế trong nội phủ cũng không nặng, chỉ tại mất quá nhiều máu nên thể trạng suy kiệt mà thôi, cần nhất là phải tĩnh tâm dưỡng thương. Mấy hôm rày thương thế đã ổn định, sẽ không có bất kỳ biến chứng nguy hiểm nào khác, tĩnh dưỡng thêm mười bữa nửa tháng nữa nhất định sẽ được bình phục. Lang y bảo ta cứ yên tâm, trong thời gian cô nương lưu lại đây dưỡng thương, ông ta vẫn ngày ngày đến xem mạch sắc thuốc cho cô nương.

Dịch Hương Trúc gắng gượng nở một nụ cười nói:

– Người lo liệu chu đáo quá, xem ra ta có muốn chết cũng không thể chết được!

Nhậm Sương Bạch cũng mỉm cười nói:

– Lang y còn bảo, sau khi bình phục hẳn, thể lực của cô nương còn tốt hơn cả trước khi bị thương nữa!

Hơi do dự một thoáng, Dịch Hương Trúc cất tiếng hỏi:

– Nhậm Sương Bạch, tại sao... tại sao người lại phải đi gấp như vậy? Trời gió tuyết lạnh lẽo thế này mà lên đường e rằng sẽ rất bất tiện...

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Cũng bởi tại hạ đang có việc rất quan trọng cần phải giải quyết, việc này lẽ ra phải được giải quyết từ lâu rồi, để trễ một ngày thì áp lực càng nặng thêm trên vai, cô nương cũng biết rồi đó, sức chịu đựng của con người là có giới hạn...

Dịch Hương Trúc rất muốn hỏi Nhậm Sương Bạch xem đó là việc gì mà lại quan trọng đến như vậy, tuy nhiên nàng cũng biết câu giao tình cạn thì không thể nói sâu, chỉ khẽ cắn môi hỏi:

– Việc giải quyết xong rồi, người có dự tính gì?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi chậm rãi nói:

– Cứ sống qua được đến đâu hay đến đó chứ biết dự tính thế nào được. Nói thật lòng, việc mà tại hạ sắp phải giải quyết đây không dễ dàng chút nào, trong đó chứa đựng đầy dẫy bất trắc, giải quyết ổn thỏa thì mới có ngày mai, giải quyết không ổn thỏa thì chẳng còn gì để mà nói nữa.

Dịch Hương Trúc chồm người dậy, kêu lên:

– Cũng là những việc sát phạt chém giết sao?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Cô nương cho rằng những người lăn lộn trong chốn giang hồ như chúng ta có thể đối mặt với những việc văn nhã lễ độ sao? Nếu chẳng phải là oán cừu dây dưa thì là tranh danh đoạt lợi, tất cả cũng chỉ có bạo lực mà thôi. Dịch cô nương, chúng ta đều là những kẻ rất đáng thương, cả đời người sinh ra chỉ để chém giết nhau...

Thần thái Dịch Hương Trúc cũng trở nên ảm đạm khác thường, thở dài nói:

– Nếu không nghĩ đến những điều đó thì cuộc sống thấy có phần dễ chịu hơn, một khi nghĩ đến chúng thì thật khiến cho người ta cảm thấy sống chẳng bằng chết, sống mà chẳng có chút tiền đồ thế thì sống để mà làm gì chứ? Nhậm Sương Bạch, sống trên giang hồ tất phải có một trái tim sắt đá mới có thể sống được!

Nhậm Sương Bạch cười buồn nói:

– Thật không may chúng ta lại chẳng có được một trái tim sắt đá như vậy mà lại phải rơi vào chiếc chảo nhuộm hồng lò ấy để rồi có muốn bò ra cũng không bò nổi...

Im lặng một lúc lâu, Dịch Hương Trúc lại thở dài nói:

– Nhậm Sương Bạch, khi nãy người nói chúng ta là những người rất đáng thương, sinh ra cả đời chỉ để chém giết nhau?

Nhậm Sương Bạch gật đầu như cái máy nói:

– Không sai, tại hạ đã nói như vậy.

Dịch Hương Trúc đưa ánh mắt sâu ai nhìn Nhậm Sương Bạch, than dài nói:

– Người nhìn ra điều này chứng tỏ trong lòng người chắt chứa rất nhiều khổ ải, lại thiếu triết nhân tình thế thái, Nhậm Sương Bạch, cách nhìn nhận nhân thế của người rất đặc biệt, người căm ghét việc cừu hận, người căm ghét cuộc sống giang hồ đầy mưa máu gió tanh, nhưng xem ra người

cũng không thể thoát ra khỏi nó được...

Lời nói của Dịch Hương Trúc chừng như có chứa ẩn ý, muốn ngấm báo cho chàng biết một điều gì đó mà nàng lại chẳng tiện nói thẳng ra. Nhậm Sương Bạch cảm nhận được điều đó, hơi ngược mắt lên nhìn về phía Dịch Hương Trúc, hỏi:

– Dịch cô nương, cô nương muốn nói điều gì đó với tại hạ chăng?

Dịch Hương Trúc mấp má môi định nói nhưng lại cúi đầu im lặng.

Nhậm Sương Bạch khẽ háng giọng nói:

– Nếu cô nương thấy không tiện nói ra thì thôi vậy.

Dịch Hương Trúc ngẩn mặt nhìn thẳng vào mắt Nhậm Sương Bạch, cắn môi nói:

– Nhậm Sương Bạch, người với ta, à không, với các vị đại thúc của ta còn một mối ân oán chưa dứt, ta nghĩ việc này chắc người chưa quên?

Nhậm Sương Bạch gật đầu thừa nhận:

– Những việc như vậy tại hạ không bao giờ quên, chỉ có điều trong lòng tại hạ không bao giờ có ý sẽ tìm họ để báo thù, tại hạ cũng không nghĩ thờ đến độ cho rằng họ sẽ không đến tìm tại hạ, dù sao thì họ cũng đã mất một huynh đệ, nỗi oán hận liên quan đến mạng người luôn là nỗi oán hận khó quên nhất!

Dịch Hương Trúc cất giọng trầm trầm nói:

– Hai vị đại thúc của ta đã từng chỉ trời phát thệ, họ sẽ không bao giờ bỏ qua việc này, nhất định sẽ dùng đủ mọi cách không từ bất kỳ thủ đoạn nào lấy mạng người để tể vong hồn Ngô nhị thúc và đòi lại món nợ một bàn tay của Bành tam thúc!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như nghe nói chuyện của người khác, gật đầu nói:

– Phản ứng của họ như vậy là bình thường, Dịch cô nương, nếu ta gặp phải tình huống tương tự ta cũng hành động như vậy!

Đôi mày Dịch Hương Trúc nhăn lại, nỗi ưu tư trong lòng nàng hiện rõ nơi nét mặt, trầm tư nói:

– Đừng nhìn nhận sự việc quá tầm thường như vậy, Nhậm Sương Bạch, một khi sự việc xảy ra rồi sẽ vô cùng thảm khốc, hơn nữa, nó không chỉ làm tổn thương đến người trong cuộc...

Giọng Nhậm Sương Bạch nghe khản đặc, nói:

– Ta không hề xem sự việc đơn giản, cũng không hề có ý khinh thị khả năng của họ, Dịch cô nương, nhưng ngoài việc để mặc nó muốn đến thì đến ta còn có cách nào khác để tránh né nó đâu?

Dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch lại lắc đầu nói:

– Dịch cô nương, cô nương không thấy phải sống một cuộc sống luôn phải chạy trốn như vậy là quá mệt mỏi sao? Sống là phải nhìn vào thực tế, trốn, có thể trốn qua được hôm nay, có thể trốn qua được đến sang năm, nhưng rồi cũng không thể trốn được cả đời. Chẳng phải ta sính cường, chẳng phải ta muốn tỏ rõ cái khí khái của nam nhân, càng không có ý võ ngược tự xưng là anh hùng hảo hán, ta chỉ là một nam nhân bình thường, ta không có ý muốn mình phải là một người xuất chúng, nhưng ít ra cũng phải có một cuộc sống bình thường, không đứng trên đầu người khác nhưng cũng không thể chui rút dưới tận cùng nhân thế. Cô nương có hiểu được ý của ta không?

Dịch Hương Trúc gật đầu, nói:

– Ta hiểu...

Dịch Hương Trúc đưa mắt nhìn ra cửa sổ, ưu tư nói:

– Nhưng ta chỉ sợ đến lúc ấy, dù muốn hay không cũng sẽ xảy ra chuyện chết người...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đó là đi đâu không khó để có thể biết trước, họ đã không tha cho ta, đương nhiên ta phải có hành động tự vệ, sự xung đột là không thể tránh khỏi, nếu họ bức ta vào chỗ chết sự phản ứng của ta cũng sẽ rất kịch liệt, trước một tình huống song phương không ai chịu tương nhượng như vậy, không xảy ra việc chết chóc là hầu như không thể, nhưng, thử hỏi ta có thể làm gì hơn được?

Gương mặt Dịch Hương Trúc thật nhợt nhạt, giọng nàng run run nói:

– Trước đây, ta chẳng có lý do gì để không đứng hẳn về phía của hai vị đại thúc của, thậm chí còn mong muốn họ sớm giết được người, dùng cách thức tàn khốc để đối phó người, dùng cực hình ghê gớm nhất để dày vò người, để giải tỏa mối cừu hận nặng mang trong lòng họ... Nhưng bây giờ thì ta không thể nghĩ như vậy, Nhậm Sương Bạch, ta không thể lấy oán báo ân, không thể có một ý nghĩ như vậy đối với người đã có ân cứu mình. Nhưng một bên là ân nhân cứu mạng, một bên là tôn trưởng, ta không muốn bất cứ bên nào bị hại, bị thương tổn, ta là người đứng giữa đi đầu duy nhất mà ta mong muốn là mối oán cừu này được hóa giải, hoặc giả làm thế nào đó để hai bên không bao giờ gặp nhau...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Ta hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, Dịch cô nương, nhưng thiên hạ nói lớn thì rất lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng rất nhỏ, khi nào sẽ đưng mặt và đưng mặt ở đâu, đó là đi đầu không ai dám nói trước. Nếu họ đã cốt ý tìm kiếm thì khả năng đưng mặt lại càng lớn, còn nói hóa giải mối thâm cừu đại oán này thì, Dịch cô nương, cô nương cũng biết rồi đó, không phải là ta chẳng muốn chỉ sợ là hai vị đại thúc của cô nương không chịu. Ta thấy cô nương cũng chẳng nên mất công vô ích làm gì.

Dịch Hương Trúc ôm đầu kêu lên:

– Vậy thì ta phải làm gì bây giờ?

Câu hỏi này có vẻ như nàng tự hỏi mình, nhưng Nhậm Sương Bạch đã dịu giọng nói:

– Không cần phải phiền lòng về đi đầu này nữa, Dịch cô nương, việc quan trọng nhất hiện thời là hãy để lòng thanh thản cho vết thương mau bình phục, còn việc giữa ta và hai vị đại thúc của nàng thì cứ để cho ông trời sắp đặt. Cho dù sự việc có diễn ra như thế nào đi nữa, tấm lòng quan tâm của nàng đối với ta, ta sẽ ghi nhớ suốt đời...

Dịch Hương Trúc thở dài nói:

– Gặp phải sự việc này ta mới chợt nhận ra mình là kẻ vô năng yếu đuối biết dường nào!

Nhậm Sương Bạch chớp chớp mắt nhìn Dịch Hương Trúc nói:

– Không hẳn là như vậy, Dịch cô nương, ta thấy nàng vẫn còn có thể giúp ta được rất nhiều...

Tinh thần Dịch Hương Trúc phấn chấn hẳn lên, vội nói:

– Mau nói cho ta biết, ta có thể giúp được gì cho người?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Giả như có một ngày nào đó ta và hai vị đại thúc của nàng giáp mặt nhau, Dịch cô nương, chỉ cần nàng đừng ra tay biểu diễn món “Bàn tiêu” như lần trước nữa thì tại hạ cảm kích vô ngần rồi!

Dịch Hương Trúc đỏ bừng hai má, vừa thẹn vừa giận nói:

– Nhắc làm gì chuyện khiến cho người ta xấu hổ ấy! Lúc đó khác, tình hình bây giờ đã khác rồi, người... người còn nhắc lại để trêu ghẹo người ta, trước tình cảnh như vậy mà người còn nói đùa như vậy được!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Nói đùa một chút cho cô nương cảm thấy bớt căng thẳng vậy mà.

Nhắc đến chuyện “Bàn tiêu” Dịch Hương Trúc cảm thấy như có một tảng đá ngàn cân đè nặng lên tâm khảm. Võ công của Nhậm Sương Bạch lợi hại đến độ nào hai vị đại thúc nàng biết rất rõ, hai người đều thuộc hàng lão giang hồ, một khi đã quyết chí ra tay báo thù thì không bao giờ chịu để cho đối phương thoát khỏi tay mình một lần nữa. Điều đáng sợ là nàng hiện vẫn còn chưa biết hai vị đại thúc mình sẽ dùng đến phương kế gì để đối phó với Nhậm Sương Bạch, nhưng điều chắc chắn rằng sẽ không thiếu những thứ tương tự như “Bàn tiêu” thậm chí còn lợi hại hơn “Bàn tiêu” gấp mấy lần cũng chưa biết chừng.

Thấy Dịch Hương Trúc im lặng lâu như vậy, tưởng đâu nàng hãy còn giận mình, Nhậm Sương Bạch vội vàng lên tiếng nói:

– Tại hạ chỉ tiện miệng đùa vui thôi, chứ chẳng hề có ý mỉa mai trêu người, nếu có chỗ nào mạo phạm mong cô nương lượng thứ!

Dịch Hương Trúc thở dài nói:

– Người hiểu lầm rồi, ta đâu để dạ giận đối những chuyện như vậy, thật ra ta đang nghĩ xem có khả năng lần này Tăng đại thúc lại dùng đến thứ gì

tương tự như “Bàn tiêu” để đối phó người. “Bàn tiêu” được Tăng đại thúc ta dày công nghiên cứu rồi chế thành chỉ chuyên dùng để đối phó với người mà thôi, đừng thấy ông ta bề ngoài thô lỗ quê mùa mà xem thường, thực ra thì tâm dạ của ông ta rất tinh tế, có thể nghĩ ra rất nhiều quái chiêu mà người thường chẳng thể nào tưởng tượng nổi, không biết lần thứ hai gặp lại, ông ta sẽ nghĩ ra thủ đoạn gì để đối phó với người nữa.

Nhậm Sương Bạch cảm kích nói:

– Giả như có gặp lại họ, ta nhất định sẽ đề cao cảnh giác, sẽ hành động cẩn thận nhất có thể được, Dịch cô nương, cô nương đã vì ta mà lo nghĩ nhiều như vậy, ta chẳng có gì để đền đáp, chỉ biết cố gắng giữ gìn tánh mạng, mong rằng ngày sau sẽ còn có duyên tái hội!

Dịch Hương Trúc gắng gượng nở một nụ cười, miệng cố nở nụ cười nhưng lòng nàng thì héo hắt, oán than ông trời sao lại khéo đặt người ta vào hoàn cảnh trở trêu như vậy? Như Nhậm Sương Bạch vừa nói, sẽ cố gắng giữ gìn tánh mạng, nhưng nói là nói vậy chứ cuộc sống trong giang hồ đúng là chẳng thể biết trước ngày mai.

Ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, nhưng trời đất vẫn một màu xám xịt ảm đạm, nhìn cũng đủ biết tuyết ngừng rơi chỉ là tạm thời, chưa biết đến khi nào trời mới lại được xanh trong.

Quảng An trấn.

Rời khỏi nơi này đã có đến mười năm, nơi Nhậm Sương Bạch đang đặt chân hiện thời tuy chẳng được quen thuộc như nơi mà ngày trước chàng sống với sư phụ, nhưng đây cũng là nơi mà ngày trước chàng đã từng lui tới, có thể nói cũng không đến nỗi lạ lẫm.

Mắt chẳng nhìn rõ được dáng vẻ bề ngoài của thị tập, nhưng từ những âm thanh huyền ảo và mùi vị xung quanh chàng vẫn có thể nhận ra sự phồn thịnh của Quảng An trấn sau mười năm xa cách, chỉ có những con đường ngang dọc trong trấn là hầu như chẳng có sự thay đổi nào đáng kể, chính vì vậy việc tìm đến đồ trường “Kim Hồng Vận” ngày trước chẳng mấy khó khăn.

Đỗ trường “Kim H ồng Vận” này mười năm trước đã là có tiếng là lớn nhất vùng, mười năm sau nó lại càng khuếch trương thanh thế, không chỉ mở rộng mặt bằng tăng thêm khả năng đón khách đến đánh bạc mà còn mở thêm khách điểm cao lâu ở phía đối diện, thế là trong khi vung tiền đồ bác, khách chơi còn có cao lương mỹ tửu bên cạnh để ăn uống, trong khi rượu đã ngà ngà lo gì khách chẳng ném hết tiền lên bàn để say máu được thua?

Bởi vậy “Kim H ồng Vận” càng ngày càng phát đạt, còn khách chơi thì người này táng gia bại sản thì có người khác thay vào, lo gì không có kẻ say máu đồ bác tới lui.

Vụ công án của Di ền Vị mười năm trước hầu như chẳng còn ai nhớ tới nữa, ít ra là toàn bộ người của “Kim H ồng Vận”, tựa như máu năm xưa đã đổ xuống một cách vô ích, người chết cũng chết một cách vô ích, không có kẻ kêu oan thì việc oan ức coi như không có, “Kim H ồng Vận” vẫn là “Kim H ồng Vận”, nó vẫn cứ tồn tại và ngày càng phát đạt hơn.

Nhưng cuối cùng thì kẻ kêu oan cũng đã đến, dù rằng đến muộn có đến mười năm, nhưng đã có đến thì còn hơn là vĩnh viễn không đến, hơn nữa kẻ đến kêu oan không chỉ có kêu oan mà còn để báo thù, để tuyết hận, để dùng cách của đối phương trị lại đối phương!

Ba chữ “Kim H ồng Vận” vàng chói trên nền tấm biển gỗ sơn đen sì, tấn biển gỗ được đặt một cách trang trọng giữa cửa ở tuốt trên cao. Bước qua khỏi cửa là một gian đại sảnh rộng rãi, trong đại sảnh ngoài những bộ bàn ghế bằng các loại danh mộc quý ra còn đặt một số bàn dành cho khách chơi bạc. Xuyên qua đại sảnh là bước ra hoa viên, hoa viên được bày trí khá công phu, kỳ hoa dị thảo, giả sơn thủy tạ nói chung chẳng thiếu thứ gì. Đầu bên kia hoa viên là cửa nguyệt động, qua khỏi cửa nguyệt động đã thấy nhấp nhô lầu các, lầu các được thiết kế sao cho mỗi gian có một dáng vẻ khác nhau, chẳng cái nào giống cái nào. Giữa những gian lầu các ấy là lối đi rải sỏi trắng tinh, bốn bề lại tr ờng không ít kỳ hoa dị thảo, cát tủa đủ hình thù, cảnh sắc trông rất u nhã, dù rằng trời đã nhập đông mà hoa cỏ trông cũng khá tốt tươi, nếu gặp phải trời xuân hạ ấm áp, không cần nói cũng có thể thấy cảnh trăm hoa khoe sắc, hương thơm sực nức, bướm ong nhộn nhịp. Khách chơi thường được gọi là các đại gia, phục vụ các đại gia cảm thấy thoải mái, cảm giác được lên quan trong nhất thời, ắt hẳn có bao nhiêu bạc cũng quăng hết lên bàn chứ chẳng không.

Lúc Nhậm Sương Bạch đến trước cửa “Kim Hồng Vận” trời chỉ vừa quá Ngọ, đây chính là lúc mà đồ trường rất vắng khách chơi, trong đại sảnh chỉ có vài bàn có khách, hơn nữa cũng chỉ là khách đánh nhỏ, cả những tên chấp sự trong đồ trường cũng ng ấ ngáp dài lờì nhác.

Nhậm Sương Bạch dùng cảm quan của người khiếm thị để cảm nhận không khí bên trong đồ trường, dùng thính giác và khứu giác để cảm nhận.

Chàng nhận thức rất rõ mình đang ở chốn nào đồng thời cũng cảm nhận g ần như chính xác tình hình bên trong đồ trường.

Một trung niên hán tử thân hình g ầy gò, mình mặc trường bào bước ra đón khách, đưa mắt quan sát Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân mấy lượt mới cất giọng chẳng mấy v ần v ẽ chào đón, nói:

– Vị quan khách này trông không quen mặt, chắc là không thường đến chơi tậ hiệu!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Từ khi quý hiệu khai trương phát tài đến nay, đây là lần thứ hai tại hạ ghé qua!

“À” lên một tiếng khá dài, trung niên hán tử càng cảm thấy chẳng chút hứng thú nói:

– Thảo nào trông tôn giá rất lạ, tậ hiệu thành lập đến nay kê đã mười mấy năm rồi, nhờ trời vẫn duy trì được, chắc quan khách không phải là người bản địa.

Nhậm Sương Bạch hướng mắt về phía đối phương, nói:

– Xin hỏi các hạ là...

Trung niên hán tử cười cười nói:

– Ta họ Hồ, Hồ Tam Thái, là quản sự khu tiền sảnh, chuyên trách chiêu đãi các vị khách quý. Xin hỏi quan khách có hứng thú với kiểu chơi nào?

Nhậm Sương Bạch hơi tr ần ngâm một thoáng rồi hỏi lại:

– Vậy đồ trường các người có những kiểu chơi nào?

Hồ Tam Thái chẳng chút ng ần ngữ nói:

– Bài cử, chẵn lẻ, tài xỉu, bông vụ, dao bảo, áp hoa... nói chung tất cả các món chơi đâu có đủ. Những thứ mà nơi đây không có, khách muốn chơi chúng tôi cũng cứ bõ tiếp, quý khách chơi với nhau cũng được, khách muốn chơi với đồ trường cũng được... quan khách muốn chơi thế nào tùy thích!

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu nói:

– Các người có quy định là ít nhất phải đặt bao nhiêu bạc không?

Hồ Tam Thái nhìn bên ngoài Nhậm Sương Bạch có vẻ bần hàn, từ đầu đã có ý khinh thị, giờ nghe hỏi lập tức nhướng cao mày, lạnh lùng nói:

– Mỗi lần đặt ít nhất phải hai lạng bạc, nếu chỉ có tiền lẻ, xin quý khách cứ giữ lấy mà dùng!

Nhậm Sương Bạch giả như không nhận ra ý mỉa mai trong lời nói của đối phương, mỉm cười nói:

– Phải đến hai lạng bạc à? Không sao, con số đó thì còn chơi được!

Hồ Tam Thái cười nhẹ nói:

– Vậy quan khách muốn chơi loại nào?

Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Chưa cần chơi vội bây giờ, trời hãy còn sớm chán, ta muốn đi một vòng xem thử tình hình thế nào, nghe nói “Kim Hồng Vận” của các người lớn lắm, trong vòng vài trăm dặm trở lại đây tìm không ra sông nào có quy mô lớn như vậy!

Hồ Tam Thái tỏ vẻ rất đắc ý nói:

– Quan khách đã không nghe lầm, khí phái và tài lực của tể hiệu đừng nói là trong khuôn viên vài trăm dặm quanh đây, ha ha, ngay cả ở kinh đô cũng chẳng có mấy nơi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Bởi vậy ta chưa muốn chơi ngay bây giờ, phải chiêm ngưỡng hết cái khí phái của quý hiệu cái đã.

Hồ Tam Thái gật đầu nói:

– Xin quý khách cứ tự tiện, tại hạ mang trách nhiệm bên người không thể bõ tiếp quý khách được. Nơi đây lúc lên đèn mới đông khách, đó cũng là lúc ăn thua lớn, quý khách có hứng thú thì chừng đó có thể thử tài vận!

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu âm ừ đáp lời đối phương, bỗng chàng cất tiếng hỏi:

– Ông chủ của các người có phải vẫn là “Thôi Bác Bì” Thôi Công Đức đó chứ?

Tròn mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, Hồ Tam Thái vẻ không được vui nói:

– Quan khách, danh hiệu của Thôi lão gia chẳng phải là ai muốn kêu réo thế nào là kêu réo được! Tốt nhất quan khách nên biết giữ mồm giữ miệng thì hơn!

Nhậm Sương Bạch vội vàng tạ lỗi nói:

– Thật lỗi quá, lỗi quá, tại hạ chỉ buộc miệng nói bừa vậy thôi chứ hoàn toàn chẳng có ý bất kính với ông chủ của các người.

Hừ lạnh một tiếng, thái độ của Hồ Tam Thái hòa hoãn đi đôi chút nói:

– Hiện thời thì Thôi lão gia cũng ít quan tâm đến nơi này, Thôi lão gia cùng Ngao lão gia ngày ngày chỉ hưởng phúc thanh nhàn mà thôi, hiện thời thì mọi việc đều do đại thiếu gia Thôi Vân lo liệu. Sao, người có quen biết với Ngao Thôi nhị vị lão gia à?

Nhậm Sương Bạch xua tay nói:

– Ta là cái thá gì mà dám quen biết với những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng như Thôi lão gia của các người được?

Hồ Tam Thái sờ sờ cằm nói:

– Nói cũng phải.

Nhậm Sương Bạch làm như vô tình hỏi:

– Lúc nãy người nói đến Ngao lão gia, có phải là Ngao Trường Thanh? “Kỳ Linh Đờng” Ngao Trường Thanh?

Lần này thì Hồ Tam Thái hết hoảng chộp lấy tay Nhậm Sương Bạch,

hạ giọng kêu lên:

– Trời đất! Chắc người từ xa mới tới nên ăn nói chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả! Xứ này mở miệng ra gọi Thôi lão gia bằng cả tên lẫn hiệu như vậy đã là đại bất kính, kêu tên gọi hiệu Ngao lão gia lại càng là đại húi đại ky, đừng nói là người ngoài, ngay cả Thôi lão gia của ta cũng còn phải kính sợ Ngao lão gia một phép, người ăn nói phải giữ ý giữ tứ một chút, bằng không e rằng chết chẳng có đất chôn đâu!

Song mục Nhậm Sương Bạch phát ra những tia hàn quang lạnh lùng, lăm lăm nói:

– Mười năm chẳng gặp, không ngờ hai tên súc sinh này càng ngày càng phát...

Hồ Tam Thái chẳng nghe rõ được Nhậm Sương Bạch nói gì, vội vàng hỏi lại:

– Quan khách nói gì?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

– Không có gì. Hồ quản sự, Thôi Vân Thôi đại thiếu gia các người hiện thời có ở đây không?

Hồ Tam Thái trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch một cái, lạnh lùng nói:

– Giờ này thì Thôi đại thiếu gia làm gì mà có mặt ở đây? Hơn nữa Thôi đại thiếu gia cũng rất ít khi đến, mà cần gì phải đến chứ? Trong quán ai có phần nấy, việc ai nấy làm, thành nếp từ lâu rồi, chẳng cần thiếu gia phải đích thân nhắc nhở.

Nói đến đây chừng như Hồ Tam Thái đã cảm thấy nghi ngờ hành tung của Nhậm Sương Bạch, liền lên tiếng hỏi:

– Quan khách, người đến đây là để chơi bạc, làm gì mà quan tâm đến những chuyện không đâu như vậy? Chắc là người không có ý đồ gì khác chứ?

Nhậm Sương Bạch bỗng cất tiếng cười lớn nói:

– Người quá lo xa rồi, Hồ quản sự, ý đồ gì khác à? Ta có thể có ý đồ gì được chứ? Chẳng qua là vì quá lâu không đến đây, không biết chủ nhân của

quý hiệu có còn là người cũ hay không nên nhân tiện hỏi qua cho biết đó thôi, chẳng có ý gì đâu.

Hồ Tam Thái vẫn bán tín bán nghi nói:

– Quan khách, nơi đây là nơi để cho khách chơi đến thử tài vận tìm vui, ta khuyên người đến chơi thì cứ chơi cho tận tình, nhưng cũng đừng dại mà sinh sự nọ kia, nên biết làm nghề này chẳng phải ai cũng có thể làm được, tề hiệu đứng vững gần hai chục năm nay hoàn toàn không phải là may mắn.

Nhậm Sương Bạch gật đầu lia lịa nói:

– Đa tạ, đa tạ người đã có hảo ý nhắc nhở, Hồ Quán sự, tại hạ tất biết cần trọng! Chừng như Hồ Tam Thái còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ sao lại thôi, quay người đi tránh ra một bên, tuy nhiên hai mắt cứ nhìn riết theo Nhậm Sương Bạch, có vẻ như y chẳng mấy yên tâm, thái độ cùng cách ăn nói của đối phương không giống với hầu hết khách chơi vẫn thường ra vào nơi đây.

Đi một vòng quanh đại sảnh, Nhậm Sương Bạch dừng lại trước một bàn đang lác xí ngầu đánh tài xỉu, nơi đây do một tên thuộc hạ của đồ trường đứng ra chủ trì, khách chơi cùng người của đồ trường thay phiên đồ xí ngầu vào một chiếc tô sứ lớn đặt giữa bàn, cứ mỗi lần đồ thì đếm nút, ai đồ được nhiều nút hơn thì người ấy thắng cuộc. Hiện thời thì bàn đánh xí ngầu chỉ có một khách chơi mập ú cùng với người của đồ trường thay phiên đồ xí ngầu, xem tình hình thì chưa đến lúc ăn thua lớn.

Nhậm Sương Bạch vừa dừng chân trước bàn thì tên thuộc hạ của đồ trường, một hán tử gầy gò sắc diện vàng như nghệ lập tức ngưng tay nhìn lên, nói:

– Quan khách, muốn chơi thế nào đây?

Nhậm Sương Bạch vẻ như chẳng mấy hiểu ý đối phương, hỏi lại:

– Chơi thế nào là sao? Không phải đồ xí ngầu lớn nút hơn thì ăn sao?

Gã hán tử nhìn lướt khắp người Nhậm Sương Bạch một cái, kiên nhẫn nói:

– Chắc là quan khách không thường đến đây nên không biết thói quen

của khách chơi nơi đây. ý của ta là quan khách muốn chơi cùng khách chơi hay chơi với người của bốn hiệu? Ngoài ra, tiền đặt có chững lên hay không? Hay là cứ theo con số thấp nhất, mỗi lần đặt hai lạng?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thì ra ở đây lại có nhiều quy định đến như vậy, nếu trí nhớ kém một chút sợ không nhớ hết nổi những quy định này.

Hán tử mặt vàng hối thúc, nói:

– Quan khách muốn chơi thế nào? Đặt bao nhiêu?

Giọng nói Nhậm Sương Bạch bỗng biến đổi hẳn, lạnh như băng nói:

– Ta không thích những quy định lôi thôi của sòng bạc các người, ta muốn ăn đủ! Các người phải chùng đủ!

Hơi ngẩn người, hán tử mặt vàng rụt rè nói:

– Quan khách, người nói gì ta nghe không hiểu...

Chẳng chờ cho hán tử mặt vàng nói hết lời, Nhậm Sương Bạch vung tay, chiếc tô sứ trên bàn bay bổng lên không, vung tay thêm cái nữa, “bốp” một tiếng giòn tan, tiếng tô sứ rơi xuống đất bẽ loảng xoảng, tiếng chường đánh trúng mặt người làm chấn động hầu hết những người có mặt trong đại sảnh!

Cái tát hơi nặng tay khiến cho hán tử mặt vàng ngã chúi mũi ra ngoài, lưng đánh “bình” vào bức bình phong bằng gỗ chạm, bức bình phong ngã rầm xuống bẽ tan tành, gã hán tử mặt vàng thì máu miệng máu mũi chảy dài, mặt lập tức sưng húp lên!

Không dừng lại ở đó, Nhậm Sương Bạch vung chân, chiếc bàn bay bổng lên không văng ra ngoài hơn trượng rơi xuống đất, chân bàn một nơi mặt bàn một nẻo, gỗ vụn văng tứ tung.

Sự việc diễn biến quá bất ngờ khiến cho mấy tên chấp sự trong đại sảnh ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, đứng chôn chân tại chỗ mà nhìn chứ không ai có phản ứng. Nhậm Sương Bạch thừa lúc chưa có người đến cản trở, tiến tới mấy bước, cất chân cất tay mấy cái nữa, một bộ bàn ghế bằng gỗ quý bục nhung lập tức ngã lăn lông lốc, sứt tay gãy gọng. Xoay ngang người, lại một chiếc trường kỷ bay ra, sầm một tiếng, song cửa sổ chạm trổ

tinh vi bị chiếc trường kỷ đập bể tan tành!

Đến lúc này thì bọn chấp sự của “Kim Hông Vận” mới chợt nhận ra, đây không phải là hành động phá đám thì còn là gì nữa? Đã bao nhiêu năm nay, “Kim Hông Vận” chưa từng xảy ra việc tương tự, bọn chúng đã được sống trong cảnh thái bình đã quen rồi nên cả việc có người đến phá đám cũng không biết phải ứng phó ra sao nữa.

Người đầu tiên có phản ứng chính là Hồ Tam Thái, gã quát lớn một tiếng lao đến trước mặt Nhậm Sương Bạch, ngoác miệng mắng:

– Người, người, mẹ nó! Quả nhiên là người đến để phá đám mà! Ta đã nhận ra từ đầu là người đến chẳng phải để chơi bạc! Mẹ nó, phen này người hết sống nổi rồi!

Nhậm Sương Bạch chờ cho gã đến gần, hữu thủ nhẹ nhàng vươn tới, “bốp” một tiếng giòn tan, thân hình gã xoay vòng vòng văng bắn ra xa, té chổng vó lên trời, miệng rên la dậy trời.

Thế là ba bốn tên chấp sự còn lại hè nhau chạy tới, dáng như hung thần ác sát định lấy thế đông ăn tươi nuốt sống kẻ phá đám. Lần này thì Nhậm Sương Bạch chẳng chờ cho chúng đến gần, thân hình chàng lướt nhanh tới trước, song thủ huơ lên liên hồi, hàng loạt tiếng “bốp bốp” nổ như pháo liên châu, ba bốn tên chấp sự xoay tròn ngã chúi thành chum, té lăn xuống đất!

Hồ Tam Thái gắng gượng bò dậy, tay ôm một bên mặt, miệng líu ríu không thành tiếng hét:

– Người đâu... người đâu rồi! Có kẻ đến phá rồi, bây giờ mau vây chặt tên tiểu tử này lại!

Đến lúc này thì Nhậm Sương Bạch bỗng trầm tĩnh trở lại, hai tay rụt vào trong ống tay áo, đứng dựa lưng vào tường, hai mắt trống rỗng nhìn ra phía trước, chàng đang chờ đợi kết quả của hành động vừa rồi.

Bọn chấp sự của đồ trường cũng lần lượt lồm cồm ngồi dậy, tên nào tên nấy tay ôm một bên mặt, chỉ dám đứng xa xa chỉ mặt Nhậm Sương Bạch la hét chứ chẳng tên nào dám tiến đến gần chàng nửa bước.

Hồ Tam Thái chỉ mặt Nhậm Sương Bạch mắng lớn:

– Mẹ nó, thứ đồ có mắt như mù, người có ăn gan hùm mật gấu cũng không chịu hỏi thăm cho kỹ trước khi tìm đến đây phá đám. Người biết “Kim Hồng Vận” này là cơ nghiệp của ai không? Ai là ông chủ ở đây người có biết không? Mẹ nó, nói cho người biết, ngày hôm nay người có đến mười mạng trăm mạng cũng đừng hòng còn sống mà ra khỏi chỗ này!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Hồ Quân sự, bình tĩnh một chút nào, nóng giận như vậy chẳng tốt đẹp gì cho người đâu. Ta biết rõ nơi đây là cơ nghiệp của ai, cũng biết rõ ai là ông chủ ở đây, sở dĩ ta làm như vậy là có cái lý của ta, việc này chẳng liên quan gì đến người cả, tốt nhất là người nên biết thân phận mà lui sang một bên, chờ cho người trong cuộc đến đây để giải quyết.

Hồ Tam Thái phun một bãi nước bọt lẫn đầy máu tươi xuống đất, cất cao giọng hét:

– Mẹ nó, sao người không đá ra rồi soi thử xem người là thứ chó gì mà miệng lưỡi lớn lối như vậy? Hạng như người mà cũng đáng mặt để đối đầu với “Kim Hồng Vận” à? Mẹ nó nhân cơ hội bọn ta sơ ý nên người mới đắc ý được một chút đó thôi. Hừ, phá đám hả? Định kiếm ăn hả? Mẹ nó, có mắt mà như mù, định kiếm ăn thiên hạ thiếu gì chỗ đi tìm ngay đến “Kim Hồng Vận” để kiếm ăn! Mẹ nó, sợ rằng tiền chưa cầm được mà mạng đã đứt cho chó ăn mất tiêu rồi!

Nhậm Sương Bạch cất giọng băng lạnh nói:

– Trước khi ta có những hành động tiếp theo, Hồ Quân sự, tốt nhất là người nên đi kêu người trong cuộc, ta nói chính là ông chủ lớn của các người, “Thôi Bác Bì” Thôi Công Đức tới đây, bằng không gheo gan ta một hồi, ta phóng hỏa đốt mẹ cái ổ chuột này đi, giết sạch bọn chó ở đây, chừng đó người có gánh nổi trách nhiệm không?

Hồ Tam Thái há miệng thật to, phải một lúc lâu sau mới lên tiếng được:

– Cái gì? Người nói người có oán cừu với Thôi lão gia của ta? Hạng như người mà cũng đáng mặt dây dưa với Thôi lão gia sao?

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

– Quan hệ giữa con người với con người luôn có nhiều điều không thể giải thích được, không có gì là đáng hay không đáng mặt cả, Hồ Quân sự, việc này xảy ra đã lâu lắm rồi, không biết mà cũng chẳng cần phải biết, chỉ cần mời được “Thôi Bác Bì” tới đây là người đã làm tròn phận sự của người rồi.

Lại phun một bãi nước bọt xuống sàn, Hồ Tam Thái nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Đã có người đi thông báo từ lâu rồi, người chẳng cần gương nanh múa vuốt nữa, có giỏi thì đừng bỏ chạy, cứ chờ ở đó rồi người sẽ thấy!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Ta sẽ không bỏ chạy đâu, Hồ Quân sự, ta đến đây chẳng phải chỉ để làm từng này việc rồi bỏ đi!

Hồ Tam Thái vung tay quát lớn:

– Các vị huynh đệ, giữ chặt các cửa đừng để cho hắn chạy thoát! Mẹ nó, ta không tin là các huynh đệ bảo vệ tới đây, tên tiểu tử này chẳng sợ võ mật mà chết!

Mấy tên chấp sự đưa mắt nhìn nhau, hết nhìn người này rồi nhìn sang người khác, dùn đẩy một hồi cuối cùng cũng tiến lên được chút ít, coi như là đã “chặn đứng” một cách tượng trưng kẻ gây rối vậy.

Chẳng mấy chốc, đã nghe có tiếng bước chân rầm rập vang lên, mười mấy tên bưu hình đại hán hùng hổ xông vào đại sảnh, tên nào tên nấy tay lăm lăm binh khí, khí thế ngất trời, tưởng chỉ cần như vậy là đã có thể khiến cho những kẻ có dạ gây rối phải sợ đến vỡ mật.

Hồ Tam Thái vội vàng chạy ra, đến trước mặt đại hán đi đầu, hai tay ôm mặt, nói:

– Sài lão, cuối cùng thì người cũng đã tới! Chỗ chúng ta không ngờ cũng có người dám tới phá đám, tiểu nhân cùng các huynh đệ ở đây không chặn đứng được hắn, lại còn bị hắn đả thương nữa. Sài lão, xin người hãy đứng ra giải quyết dùm, đó, chính là tên đang đứng sát tường đó!

Người được Hồ Tam Thái gọi là “Sài lão” là một đại hán vạm vỡ, tuổi trên dưới ngũ tuần, gương mặt rộng màu đỏ tía, mình mặc một chiếc áo da

dê khoác bên ngoài chiếc trường bào, mũi to mày rậm, trông dáng mạo rất oai mãnh.

Nghe Hồ Tam Thái báo cáo xong, trước tiên đưa tay gạt Hồ Tam Thái sang một bên, sau đó đưa mắt nhìn đám đại hán sau lưng ra hiệu cho mọi người vào vị trí, chỉ trong nháy mắt, mười mấy tên đại hán đã đứng thành vòng tròn vây Nhậm Sương Bạch vào giữa.

Hồ Tam Thái len lén tiến đến sau lưng “Sài lão” gặp người sát đất nói:

– Xin Sài lão chớ quá xem thường tên tiểu tử này, bọn tiểu nhân bốn năm người mà không ai đỡ nổi một chưởng của hắn, xin Sài lão hãy cẩn thận đối phó.

“Sài lão” hừ một tiếng nghe nặng trĩu, đưa mắt lờm Hồ Tam Thái, chùng như có ý mắng Hồ Tam Thái chưa chi đã quá đề cao đối phương làm nhục nhục khí của người nhà.

Hũ thứ 17: Lại Thử Dao Phong

Nhậm Sương Bạch vẫn đứng bất động sát tường, hai mắt sụp xuống nhìn dưới đất, trông chàng lúc này thật nhàn nhã, chẳng hề có dấu hiệu gì cho thấy chàng sắp đối mặt với một trường ác đấu, cục diện trước mắt, đối với chàng, đúng là không có trong mắt chàng.

Đại hán được gọi là Sài giáo đầu lớn bước tiến đến gần, mục quang quét một vòng khắp đại sảnh, cuối cùng dừng lại nơi Nhậm Sương Bạch, cất giọng ồm ồm nói:

– Ta là Sài Hóa, xin hỏi tôn danh đại tách của bằng hữu!

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

– Tại hạ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch!

Chú mục nhìn kỹ Nhậm Sương Bạch một lần nữa, thần thái Sài Hóa chẳng chút biến đổi, xem ra y vẫn chưa nghe đến danh hiệu của Nhậm Sương Bạch bao giờ, chậm rãi nói:

– Nhậm bằng hữu, giữa ngươi và Kim Hồng Vận này nếu có hiềm khích gì, ngươi cứ việc căn cứ vào quy củ giang hồ, đường đường chính chính đến đây để lý luận, bất kể ngươi muốn thế nào, Kim Hồng Vận cũng nhất quyết bõ tiếp đến cùng. Đàng này ngươi lại chẳng theo quy củ giang hồ, dùng thủ đoạn hèn hạ để gây rối, thử hỏi ngươi có còn coi Kim Hồng Vận của bọn ta ra gì nữa không?

Nhậm Sương Bạch cất giọng hòa mục nói:

– Thật lỗi quá, Sài giáo đầu, tại hạ vốn chẳng có ý mạo phạm quý hiệu, những việc xảy ra vừa rồi chẳng qua là cách để có thể mời được chủ nhân của quý hiệu, Thôi Bác Bì, ra mặt cùng nhau giải quyết một đoạn ân oán ngày xưa mà thôi.

Sài Hóa nổi giận nói:

– Hồn láo! Ba tiếng “Thôi Bác Bì” để người có thể kêu réo như vậy sao?

Nhậm Sương Bạch hơi nhướng mày hỏi lại:

– Nếu không gọi như vậy thì tại hạ còn biết gọi bằng gì?

Sài Hóa một tay chống nạnh, một tay diêm mặt Nhậm Sương Bạch, quát vang:

– Thôi lão gia của ta là người thiên hạ trên dưới trong ngoài đầu kính nể, khâm phục, không chỉ là một đại lão gia đức cao vọng trọng ở bản địa, mà còn là một đại hào lừng danh khắp hắc bạch lưỡng đạo, tam sơn ngũ nhạc trên giang hồ, người dám ăn nói ngông cuồng như vậy biết đáng tội gì không?

Thần thái Nhậm Sương Bạch chẳng chút biến đổi, giọng đều đều nói:

– Thôi thì như vậy đi, tại hạ đáng tội gì tốt nhất là để cho Thôi Bác Bì đích thân ra mặt định đoạt.

Sắc diện Sài Hóa trầm hẳn xuống, song mục phát xạ hung quang, nghiên răng quát:

– Tiều tử to gan! Cuồng vọng thất phu! Người dám cả gan hồn láo với Thôi lão gia như vậy! Người chán sống rồi chăng?

Nhậm Sương Bạch thở dài đánh sượt một tiếng, chậm rãi nói:

– Sài giáo đầu, người là kẻ đứng đầu trong đám bảo vệ đồ trường này, nói trắng ra chẳng qua cũng chỉ là một con chó dưới chân Thôi Bác Bì không hơn không kém. Ăn cơm người phải chạy việc cho người, tục ngữ nói ăn cây nào rào cây đó mà, thái độ của người vừa rồi là có thể thông cảm được. Nhưng nói để người được biết, như vậy đã là quá đủ để đáp đền ơn chủ, nếu người cứ tiếp tục diễn vai một “trung nô” cho đến phút cuối, thì hóa ra chẳng biết phân khinh trọng, làm như vậy chỉ thiệt thân người mà thôi.

Sài Hóa nghiên răng gầm lên:

– Người dám mắng ta là chó? Là nô tài?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, vẻ ngao ngán nói:

– Làm người cậ̀n phải biết mình là ai, mình đang diễn vai gì giữa tu ờng hát cuộc đời, chẳng nên nhắm mắt làm bừa, Sài Giáo đ̣ầu!

Nắm vạt trường bào nhét vào thắt lưng cho đỡ vướng, song mục Sài Hóa l ỡ h ạ̉n ra ngoài, nghiêng răng kèn kẹt, g ậ̀n lên:

– Tên tiểu tử thối ch ạ̉ng biết trời cao đất dày họ Nhậm kia, Sài Hóa này xuất đạo giang hồ mấy chục năm nay, chưa có kẻ ăn gan hùm mật gấu nào dám lớn tiếng nhục mạ ta như người, người là kẻ thứ nhất dám làm như vậy, cho người biết “Liên Hoàn Phi Vân cước” của Sài Hóa này lợi hại đến thế nào!

Th ậ̀n thái Nhậm Sương Bạch bỗng trở nên nghiêm lạnh khác thường, chậm rãi buông từng tiếng một:

– Sài Hóa! Ta nhắc lại một l ậ̀n nữa, người hò hét từ nãy đến giờ đã quá đủ đối với thân phận của một tên nô bộc trung thành r ợ̃. Tốt nhất là người không nên gánh nợ thay cho Thôi Bác Bì, bằng không, ta dám chắc là người sẽ hối hận, Sài giáo đ̣ầu, việc trong thiên hạ bao giờ cũng vậy, phải biết mà tránh trước, nếu đ ể xảy ra r ợ̃ thì hối hận bao giờ cũng quá muộn, không thể v ạ̉n h ợ̃ lại được!

Sài Hóa cất tiếng cười lạnh luôn miệng, nói:

– Mẹ nó, cho người đi xuống Âm phủ mà hù Diêm lão bát!

Một tên đại hán đứng xéo trước mặt Nhậm Sương Bạch bắt đ ậ̀u động thủ tấn công, hai thanh kim trảo chùy đã nhằm đ ậ̀u Nhậm Sương Bạch giáng xuống!

Kim quang vừa chớp động, Nhậm Sương Bạch thậm chí mí mắt cũng không chớp, chân trái kh ệ̉ cất lên, cầm g ậ̀ đại hán lãnh trọn một cước, thân hình v ạ̉ng bắn ra xa hơn trượng, tiếng xương gãy r ộ̀m r ộ̃p thanh giòn, gương mặt con người v ộ́n đ ậ̀y đ ậ̣n, bỗng dựng hóa thành m ộ́p méo trông dị dạng.

Hai tên đại hán khác, một xách qu ỷ đ ậ̀u đao, một c ậ̀m vĩ đà chùy song song lướt tới, một nhằm thượng bàn, một nhằm hạ bộ đ ậ̀ng loạt tấn công Nhậm Sương Bạch. Hữu cước Nhậm Sương Bạch vung lên hoa thành hình

vòng cung, hai tiếng bốp bốp vang lên, đầu hai tên đại hán xoay ngoặt ra phía sau, thành một tư thế mà cân cốt con người không thể nào với tới được, đương nhiên, trừ phi nó không còn được khổng chế bởi cân cốt nữa!

Lại thêm hai mạng người rời khỏi thế gian đi vào cõi hư vô!

Sài Hóa nhìn thấy cảnh tượng này thì vừa kinh hãi vừa căm hận, gằn lên một tiếng như con hổ đói mồi, thân hình chọt vọt thẳng lên không trung, kinh khí vùn vụt, song cước liên hoàn quét ra, khoảng cách giữa song phương lập tức được lấp đầy bởi trùng trùng cước ảnh, khí thế kinh nhân!

Nhậm Sương Bạch cúi gầm mặt, song chưởng tiến thoái loang loáng, nhẹ nhàng đón đỡ từng cước từng cước một đang quét tới, thế là hàng loạt tiếng chan chát vang lên, thế tấn công liên hoàn của Sài Hóa chẳng mang lại kết quả mà y và đồng bọn đang trông đợi.

Có lẽ, Sài Hóa đã tức khí đến mê muội cả đầu óc, y chẳng nghĩ ra rằng, sau hàng loạt cước liên hoàn mãnh liệt, đối phương chỉ dùng toàn thế thủ đón đỡ mà vẫn chẳng mang lại chút kết quả nào, giả như đối phương lựa thế phản công thì hậu quả sẽ như thế nào? Cũng bởi chẳng nghĩ ra được điểm này, thân hình vừa rơi xuống đất, Sài Hóa đã lại gằn lớn một tiếng, lần thứ hai hùng hổ xông lên, song cước lại tung hoành ngang dọc, nhằm mặt ngực bụng đầu Nhậm Sương Bạch tấn công mãnh liệt.

Nhậm Sương Bạch đã bắt đầu mất kiên nhẫn, chỉ thấy thân hình chàng chao đi một cái, bất thần xuyên qua tầng tầng cước ảnh, tả thủ vươn ra chộp cứng một chân Sài Hóa, hữu thủ dựng đứng như đao, nhằm chân Sài Hóa chém mạnh xuống, tiếng xương gãy rôm rốp vang giòn, chân phải Sài Hóa gãy ngọt.

Bọn người có mặt trong đại sảnh, chỉ thấy hoa mắt một cái, một chân Sài giáo đầu đã nằm gọn trong tay đối phương, chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy Sài giáo đầu đã một tay ôm chân phải nhảy lưng tung trên sàn nhà, đồng thời thất thanh kêu rên dậy trời.

Xương chân tuy đã gãy tiện, nhưng gân vẫn còn nguyên vẹn, lại được bao bọc bởi lớp da thịt bên ngoài, mọi người nhìn vào chỉ thấy cẳng chân mềm oặt đung đưa, trông chẳng có vẻ gì là bị trọng thương cả, có đi đâu người trong cuộc, tức là Sài Hóa thì biết rõ, cái đau đón nó ra làm sao. Phàm xương gãy bao giờ cũng lồi lõm sắc nhọn, mỗi một cử động là các

cạnh sắc lại đâm vào thịt, cái đau cứ buốt lên tận óc, thiếu chút nữa y chẳng chết vì thương tích mà chết vì đau đớn.

Hai tên đại hán vội vàng chạy tới đỡ hai bên Sài Hóa, một trong hai tên mặt mày rõ lỗ chỗ, đưa mắt nhìn chằm chằm chân Sài Hóa, nhìn mãi chẳng thấy thương tích gì, không nhịn được, lên tiếng nói:

– Sài giáo đầu, không thấy máu, cũng chẳng thấy thương tích, làm gì mà đau đến như vậy?

Sài Hóa mặt mày xám ngoét, mồ hôi vã ra như tắm, nghe hỏi thì điên tiết vung tay giáng cho tên đại hán mặt đỏ một cái tát như trời đánh, hơi thở đứt quãng quát:

– Không thấy máu không thấy thương hả? Mẹ nó, thứ gì mà ngu đến như vậy không biết? Xương chân đã gãy tiện rồi mà còn không đau được sao? Người muốn thế nào mới đau hả?

Tên đại hán bị đánh vội vàng ngậm miệng chẳng dám nói lại nửa lời, nhưng nhìn mặt hắn là biết ngay hắn đang cố nhịn cười.

Sài Hóa trợn trừng song mục nhìn Nhậm Sương Bạch, nói đến văng nước bọt tứ tán:

– Người giỏi lắm, món nợ chiếc chân gãy này tạm gởi trên đầu người, chờ lát nữa đây lão gia sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi!

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

– Sài giáo đầu, có được kết quả này cũng chính do người chọn lấy, không những ta đã năm lần bảy lượt cảnh cáo người mà còn đã nương nhẹ cho người rất nhiều rồi, chắc người cũng thấy, một chưởng lúc này ta thừa sức nhắm vào cổ người chứ chẳng cần đánh xuống chân người như vậy!

Hai cánh mũi Sài Hóa phập phồng kịch liệt, gân cổ nổi to như con giun đất găm lên:

– Mẹ nó thứ ăn nói ngông cuồng chẳng coi trời đất ra gì cả! Người tưởng ta là một khúc gỗ chắc? Người tưởng ta sẽ để cho người muốn cắt muốn xẻ thế nào mặc tình hay sao? Đừng giả giọng nhân từ hỷ xả, họ Sài này chẳng cảm kích thứ tình cảm chó má đó!

Tiếp đó Sài Hóa quay ra quát gọi:

– Nhiếp Tông! Nhiếp Tông đâu rồi!

Một tên bưu hình đại hán tử trong đám đông chạy ra, đến trước mặt Sài Hóa cúi đầu hành lễ, nói:

– Sài giáo đầu, có thuộc hạ!

Sài Hóa vừa thở dốc vừa quát:

– Mẹ nó, các người chết hết rồi hay sao mà chẳng thấy đứa nào ở đây hết vậy? Đã cho người đi bẩm báo đại thiếu gia chưa?

Bưu hình đại hán tên là Nhiếp Tông vội cúi đầu thưa:

– Khi Sài giáo đầu cùng đối phương động thủ, thuộc hạ đã cho người đi bẩm báo rồi, đại thiếu gia chắc sẽ đến đây ngay bây giờ!

Trợn trừng song mục, Sài Hóa điên tiết quát:

– Mẹ nó, tại sao lại lựa ngay lúc ta vừa động thủ mà đi phi báo?

Nhiếp Tông ho khan mấy tiếng, lúng túng đáp lời:

– Thì bởi vì, à... thưa Sài giáo đầu, cũng bởi thuộc hạ cảm thấy tình hình có đi đâu bất ổn, Sài giáo đầu hình như không ngăn được đối phương, vì sự an nguy của Sài giáo đầu, thuộc hạ... thuộc hạ đành phải lạm quyền phát lạc...

Sài Hóa vừa thẹn vừa giận, nghiến răng quát:

– Mẹ nó, người thông minh dữ! Ta chưa đánh mà người đã trù cho ta bại trước rồi, bộ người nhìn thấy chữ bại lộ ra trên mặt cha người hả?

Nhiếp Tông nơm nớp lo sợ cái tát như trời giáng rơi xuống mặt mình, lúng búng nói:

– Sài giáo đầu, thuộc hạ chỉ có ý tốt mà thôi...

Sài Hóa điên tiết hét:

– Mẹ nó, ý tốt của người mang đi vứt cho chó ăn! Đừng tưởng ta không biết người đang nghĩ gì trong đầu!

Lúc này ở trước cửa đại sảnh, một toán người tiên hô hậu ủng một thiếu niên hán tử bước vào. Thiếu niên hán tử trên dưới hai mươi tuổi, thân

hình trông cao lớn vạm vỡ so với tuổi của y, da dẻ hồng hào, ngũ quan ngay ngắn, ngoại trừ song mục ươn ướt trông đậm nét đào hoa, nhìn tổng thể dường dường là một trang nam tử.

Theo sát hai bên tả hữu thiếu niên hán tử là hai nhân vật trông khá bất mắt; người bên phải có thân hình ngũ đoản, chỉ riêng đôi tay là dài chắm gối, chiếc đầu tròn lẳng nằm lọt thỏm giữa hai vai nung núc thịt, tưởng chừng chiếc đầu muốn xoay qua xoay lại cũng rất khó khăn; người đi bên trái thì gầy nhom nhỏ nhắn, gương mặt khô quắc như trái cam khô chần chịt nếp nhăn, trông như trên mặt có trải một lớp bông phơi mưa phơi nắng quanh năm. Hai người bước đi sát hai bên thiếu niên hán tử, trông như hai hộ vệ tùy thân nửa bước chẳng rời.

Sài Hóa vừa nhìn thấy thiếu niên hán tử thì vội vàng hất hàm ra hiệu cho hai tên đại hán đi mình tiến lên phía trước, thương thế của y chừng như trong thoáng chốc đã trở nên nặng hơn rất nhiều, nặng đến nỗi cơ hồ đứng cũng không đứng vững nữa.

Thiếu niên hán tử vội vàng bước nhanh tới mấy bước, giọng lo lắng hỏi:

– Sài giáo đầu, kẻ nào đã đánh người ra đến nông nỗi này?

Sài Hóa thở hển hển, song mục nửa nhắm nửa mở, giọng như sắp đứt hơi tới nơi, nói:

– Đại thiếu gia, Sài Hóa vô năng không bảo vệ được đồ trường, lại còn bị tên tiểu tạp chủng họ Nhậm đánh gãy hết một chân...

Thiếu niên hán tử nhìn chiếc chân đong đưa lặt lìa của Sài Hóa, bất giác đôi mày rậm dựng đứng dậy, giọng xót xa nói:

– Thật là quá đáng, muốn đến phá rồi thì cứ phá rồi, việc gì phải đánh người trọng thương đến nông nỗi này, Sài giáo đầu, người cứ tránh sang một bên nghỉ ngơi, mọi việc ở đây đã có ta ra mặt giải quyết, kẻ gây sự đâu rờ? Hắn đang ở đâu?

Chẳng chờ cho Sài Hóa chỉ mặt, Nhậm Sương Bạch đã cất tiếng nói:

– Người vừa đến đó có phải là nhi tử của Thôi Công Đức, Thôi Vân không?

Thiếu niên hán tử này chính là Thôi Vân, y đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu chí cuối một lượt, gần từng tiếng hỏi:

– Người chính là kẻ đả thương Sài Hóa?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười trầm tĩnh nói:

– Không chỉ một mình Sài Hóa, ngoài ra còn ba người nữa, Thôi Vân!

Song mục Thôi Vân mở lớn tròng tròng, quát:

– Tại sao người lại làm như vậy?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Vì một đoạn công án với lão tử người, hay nói cho chính xác hơn là một mối huyết hải thâm cừ. Việc làm của ta chỉ là để dẫn xà xuất động, nhất thời dẫn chưa được lão xà, dẫn được con tiểu xà ra khỏi động cũng chẳng hề gì, đánh giập đầu tiểu xà, chẳng lo gì lão xà không ra mặt!

Thần thái Thôi Vân trở nên điềm tĩnh hơn, chậm rãi nói:

– Giữa người và thân phụ ta có oán cừ gì?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi đáp:

– Đó là việc giữa ta và lão, Thôi Vân, người không thể giải quyết được, tốt nhất là người mời Thôi Công Đức ra đây giáp mặt ta giải quyết vấn đề!

Thôi Vân cười lạnh nói:

– Thiên hạ thường nói, phụ trái tử hoàn, vô luận giữa thân phụ ta và người có oán cừ gì, muốn gặp thân phụ ta, trước tiên người phải qua được ta cái đã, việc của ông ta cũng chính là việc của ta!

Thần thái Nhậm Sương Bạch nghiêm lạnh nói:

– Thôi Vân, oan có đầu nợ có chủ, người chẳng phải là đối tượng mà ta nhắm tới, ta nghĩ người chẳng nên gánh nợ thay cho người khác làm gì, món nợ giữa ta và lão tử của người, chỉ có người trong cuộc mới giải quyết nổi, không nên bức ta làm thương hại đến người vô can!

Lão nhân đứng bên phải Thôi Vân, người có thân hình thấp đậm mập ú bỗng lên tiếng chen vào:

– Bằng hữu, lúc này chẳng phải là người đã nói, đánh người nhỏ thì người lớn sẽ ra mặt đó sao? Người nói đúng lắm, hiện giờ thì người nhỏ đang ở ngay trước mặt người, tại sao người chẳng thử đi?

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm nói:

– Các hạ là ai?

Lão nhân mập lùn cất tiếng cười ha hả nói:

– Tại hạ Từ Thăng, song “nhân” “Từ”, “nhật” trên “thăng” dưới “Thăng”, đờng đạo võ lâm quen gọi ta là “Thông Thiên Tý”, xưa nay phiêu bạt giang hồ, giờ thì về bên cạnh Thôi lão gia ăn bát cơm nhà hạ.

Cái tên “Thông Thiên Tý” Từ Thăng Nhậm Sương Bạch chưa từng nghe qua, nhưng chẳng phải vì vậy mà chàng lại có ý khinh thị đối phương. Hành tẩu giang hồ lâu ngày, Nhậm Sương Bạch biết rất rõ, võ lâm chẳng thiếu gì ngoại hồ tiếm long, nhân tài xuất chúng nhưng chẳng phải ai cũng lừng danh trên giang hồ, người mà chàng chưa từng nghe nói đến nhưng lại có tài nghệ xuất chúng còn nhiều vô kể, có danh phận trên giang hồ chưa hẳn đã là có tài nghệ siêu quần.

Từ Thăng lại lên tiếng nói khích:

– Thế nào? Bằng hữu, người không muốn giáp mặt Thôi lão gia nữa rồi sao? Cửa ải này người chẳng chịu qua, e rằng người chẳng bao giờ gặp được Thôi lão gia, thậm chí sợ còn không đứng được mà ra khỏi Kim Hông Vận nữa!

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng hỏi lại:

– Từ Thăng, người đang dụng kế khích tướng chăng?

Sắc diện Từ Thăng bỗng trầm hẳn xuống, giọng nặng nề nói:

– Cũng chẳng cần phải giấu diếm người làm gì, nói ra để người được minh bạch, đây chẳng phải là khích tướng, đó là trách nhiệm của ta. Mở đồ trường để tranh hơn thua, ai cũng phải dựa vào tài lực của bản thân, tùy theo khách chơi muốn chơi thế nào tùy thích, nhưng không phải ai muốn đến đây đập nát chiêu bài đồ trường cũng được. Bằng hữu, lẽ ra người phải biết tự lượng xem mình có đủ vốn để đến đây phá đám hay không!

Nhậm Sương Bạch gật gù nói:

– Thì ra người cũng cùng một hạng chó giữ nhà như Sài Hóa...

Từ Thăng sa sầm nét mặt, giọng âm lạnh nói:

– Ta đã bưng chén cơm nhân ở đây, lẽ đương nhiên là phải xử lý những việc nhân hạ thế này!

Đến giờ thì Thôi Vân lại lên tiếng nói:

– Từ đại thúc, việc nhỏ mọn như vậy, chẳng cần Từ đại thúc phải đích thân xử lý!

Lão nhân đứng bên trái Thôi Vân, người gầy đét có gương mặt như trái cam phơi nắng lâu ngày, từ đầu đến giờ vẫn đứng im như tượng gỗ, giọng nghe như tiếng cạo trôn nãi, nói chen vào:

– Đại thiếu gia nói rất phải, Từ lão, người là đại tướng, việc nhỏ mọn chẳng cần phải đích thân giải quyết, cứ để ta đánh trận đầu, nếu ta làm không xong chừng đó người hãy ra mặt tranh phong với đối phương, ý ta là sợ nhất thời có đi đâu gì sơ sẩy mà làm mất đi nhuệ khí của Kim Hồng Vận chúng ta!

Từ Thăng cười cười nói:

– Đừng đưa ta lên quá cao như vậy, Thái lão, tên tiểu tử này trông bề ngoài chẳng ra gì nhưng lại là một cao nhân bất lộ tướng, e rằng sẽ rất khó đối phó, giữa hai ta, bất kể là ai xuất trận trước cũng đều không được xem thường hẳn. Hẳn đã dám cả gan đến đây gây sự, đương nhiên là phải rất tự tin vào bản lĩnh của mình.

Lão nhân gầy cất tiếng cười âm lạnh nói:

– “Quý Ảnh Tử” Thái Anh này đã qua khỏi cái thời huyết khí hùng hực của tuổi trẻ từ lâu rồi, càng không phải là tay mơ mới xuất đạo giang hồ, không lo chuyện chưa đánh đã tưởng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay, hi hi, ta biết phải hành động thế nào, Từ lão!

Thôi Vân gật gật đầu nói:

– Nói gì thì nói, cẩn thận vẫn hơn, Thái đại thúc!

Thái Anh gật đầu nói:

– Chắc chắn là phải như vậy rồi, đại thiếu gia! Nghe tiếng bước chân

vượt ra khỏi đám đông, thân hình Nhậm Sương Bạch lập tức xoay qua đối diện với đối phương, đề cao cảnh giác, tiếng bước chân nghe thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến độ nếu không lưu ý có thể chẳng nhận ra, người có bước chân càng nhẹ sự uy hiếp đối với chàng càng lớn.

Song phương còn cách nhau ba bước chân, Thái Anh dừng chân, thái độ tỏ ra rất hòa hoãn, tiên lễ hậu binh, hai tay ôm quyên thi lễ, nói:

– Lão phu Thái Anh, có lẽ bằng hữu cũng nên cho mọi người được kính ngưỡng tôn danh đại tách để sau này nhắc lại còn biết mình đã được lãnh giáo cao chiêu của vị cao nhân dị sĩ nào.

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm đáp gọn:

– Tại hạ Nhậm Sương Bạch!

Thần thái của Thái Anh chẳng chút biến đổi, gật gật đầu nói:

– Nhậm Sương Bạch, cái tên nghe rất hay, đây thi vị!

Hơi dừng lời một thoáng, lão lại chậm rãi tiếp lời:

– Xem ra thì có vẻ như ta lớn tuổi hơn ngươi, thôi thì làm lớn làm lão, nhường ngươi một bước. Ngươi lấy binh khí ra tấn công trước đi!

Giọng Nhậm Sương Bạch vẫn âm trầm, nói:

– Chẳng cần phải tương nhượng, Thái Anh, bản thân ngươi cố giữ lấy tách mạng là được rồi!

Hơi ngần người một thoáng, Thái Anh bỗng nổi cơn thịnh nộ, cất giọng the thé quát:

– Mẹ nó, chẳng biết thứ này từ lỗ nẻ nào chui lên mà ông cụ ông đến như vậy? Ngươi đang nói chuyện với Thái mỗ đó chẳng?

Gương mặt Nhậm Sương Bạch hơi đanh lại, giọng cứng nhắc, nói:

– Không sai, ta đang nói với ngươi đó!

Lớp lớp nếp nhăn trên gương mặt Thái Anh bỗng như từng đợt sóng nhấp nhô liên hồi, từ trong đôi mắt ti hí của lão, hai luồng hung quang sáng rực bắn ra, chỉ thấy chân lão khễ giơ lên thân hình đã đến sát trước mặt Nhậm Sương Bạch, hữu thủ đột ngột giơ lên, ngũ trảo vươn ra như

năm chiếc móc sắc nhằm yết hầu Nhậm Sương Bạch trảo tới! Chiêu tấn công này nửa hư nửa thực, trong hư có thực, trong thực có hư, chiêu thức tuy thuộc loại hư chiêu dùng để thử xem phản ứng của đối phương, tuy nhiên nếu đối phương không phòng bị, sẽ lập tức hóa hư thành thực biến thành sát chiêu lấy mạng đối phương.

Song mục Nhậm Sương Bạch trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, chàng biết đối phương đang thử mình, đoán chắc rằng sát chiêu chí mạng còn đang ở phía sau, bởi vậy thân hình chàng chỉ hơi nghiêng đi một chút tránh khỏi ngũ trảo của đối phương chứ chưa có ý định phản công.

Thân hình Thái Anh bất thần chao đi một cái, và thật không thể ngờ được, chỉ nháy mắt lão đã nhẹ nhàng như chạch lướt tới sau lưng Nhậm Sương Bạch, hữu thủ khê di động, trong tay đã xuất hiện một cây cương chùy, thân chùy dài khoảng nửa thước đầu nhọn hoắc, hai bên có hai móc câu ngược cực kỳ sắc nhọn. Chùy ảnh chớp động, đồng loạt nhằm sáu nơi yếu huyệt trên lưng Nhậm Sương Bạch.

Cây cương chùy này có tên gọi, gọi là “Nhục uyển”, nghĩa là “móc thịt”, bởi lẽ một khi đã đâm vào cơ thể người, khi kéo ra, nhò vào các móc ngược sắc nhọn tuyệt luân hai bên đầu chùy, nhất định sẽ lôi theo một ít da thịt, khiến cho vết thương bị xé rộng ra tạo nên thương tích thảm khốc!

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy hai chiếc móc câu ở hai bên đầu chùy, nhưng khi đầu chùy di chuyển trong không khí tạo nên tiếng xé gió lạ lùng sắc nhọn, chàng đã cảm nhận được tiếng xé gió ấy chẳng phải do một mũi nhọn đơn thuần tạo thành, đi đầu này chứng tỏ binh khí của đối phương là loại đặc dị, chẳng giống những loại binh khí thường gặp, đồng thời nó cũng tiềm ẩn một sát cơ thật đáng sợ, một loại lợi khí có tính sát thương rất lớn. Tuy chẳng nhìn rõ hình dạng nó thế nào, nhưng Nhậm Sương Bạch biết chắc một đi đầu, không bao giờ nên để nó chạm vào người.

Đầu chùy nhằm vào sáu nơi yếu huyệt phía lưng trái Nhậm Sương Bạch, nhưng nhìn tổng thể mà nói, bóng chùy đã bao trùm khắp lưng chàng, đối phương dễ dàng nhân những cơ hội thích hợp, biến chiêu để tấn công vào bất cứ bộ vị nào trên lưng.

Đương nhiên, Nhậm Sương Bạch chẳng để cho đối phương có được cơ hội thuận tiện như vậy, hai ống tay áo chàng khê phất lên, thân hình đột

ngọt bay vọt lên không trung, đảo người một vòng trên không trung, bằng một động tác cực kỳ quái dị, thân hình nhanh như chớp bay xẹt về phía cửa đại sảnh.

Thái Anh cũng nhanh chẳng kém, xoay người điếm chân bằng một tốc độ cực nhanh bay vọt theo sát gót, tựa như chỉ thấy lão điếm chân thì thân hình đã tới sau lưng Nhậm Sương Bạch rồi, miệng còn quát:

– Chạy đi đâu cho thoát!

Hành động của Thái Anh hoàn toàn nằm trong dự liệu của Nhậm Sương Bạch, chàng đang trông đợi y hành động như vậy, thế là, đao quang như thuy tuyết chọt bùng lên, thanh miến đao như con thần long bằng quang ảnh trắng toát kèm theo một vệt đỏ ám cuộn bay tới, tiếng xé gió nghe chấn động lá nhĩ.

Chiêu thức xuất thủ quá nhanh, không chỉ nhanh, nó còn nguy dị huyền hư, tựa như vầng hào quang tự cõi hư vô bỗng ngưng tụ lại, từ trên chín tầng không đột ngột giáng xuống, thế đao không chừa một khoảng trống nào, vầng ánh quang ngưng thành vật chất, một mảng vật chất thuần nhất!

Thái Anh hét lên một tiếng kinh hoàng, tứ chi bỗng co rút lại, thân hình như hóa thành một quả cầu da dộp vào tường văng bắn ra, thân hình đến lúc đó mới duỗi ra, nhưng tiếp liền sau đó, lại một lần nhân ảnh mờ mờ lướt ngược trở vào, đến sau lưng Nhậm Sương Bạch, trời ạ, quả đúng là một quỷ ảnh âm hồn bất tán cứ bám riết quanh người Nhậm Sương Bạch!

Trừ phi phải có một căn bản võ công cực kỳ thâm hậu, nếu không chẳng thể nào làm được một việc thần kỳ như vậy, vừa thoát khỏi một đao tấn công thật bất ngờ, với một đao này, những cao thủ bậc trung mười người có đến chín phải bỏ mạng, đừng nói đến việc vừa mượn thế tránh chiêu vừa phản công, chẳng bỏ phí một khoảng thời gian nào! Quả đúng là việc không thể tưởng tượng được!

Chừng như Nhậm Sương Bạch cũng cảm thấy khá bất ngờ, thân hình chàng hơi cúi xuống lướt tới phía trước bốn năm thước, thân ảnh chọt mờ đi rồi lập tức hóa thành bảy thân ảnh hư thực bất phân, bảy đao đao quang từ phía bảy thân ảnh đồng loạt kích ra hóa thành một màn lưới quang ảnh nhằm thân hình Thái Anh chụp xuống!

Chiêu mở màn trong “Kiếp Hình tứ thuật”, “Thất Ma Tát Vãng” xuất hiện!

Cương chùy mới vừa thích ra, thậm chí Thái Anh còn chưa xác định bộ vị sẽ tấn công, chiêu “Thất Ma Tát Vãng” của đối phương đã chụp xuống đầu, dưới ánh quang huy ền mục, kinh phong kích thể như dao cắt thịt, Thái Anh đã lập tức nhận ra tình hình bất diệu, tình hình này thì không thể nào dùng sức mà phản kháng được, thế là thân hình lão chuyên động cực nhanh men theo rìa ngoài của vầng quang ảnh, giở hết khinh công để tránh né, cuối cùng, lão cũng đã đi qua được chiêu “Thất Ma Tát Vãng” mà người chẳng mất một sợi lông! Chỉ có đi ầu, để thoát ra khỏi màn lưới đao quang ấy, trông dáng điệu lão lôi thôi lếch thếch đến thật tội nghiệp, đến khi thân hình dừng lại, y phục xốc xếch, mặt mày lấm lem, hơi thở ồ ồ, tưởng phổi có thể vỡ tung ra được!

Nhậm Sương Bạch chẳng thừa cơ truy sát, chàng muốn xem thử Thái Anh sau khi tránh được chiêu “Thất Ma Tát Vãng” của mình hình dạng ra sao? Có còn gan để tiếp tục giao đấu hay không?

Các nếp nhăn chần chịt trên gương mặt khô đét của Thái Anh tựa như đã d ần thành một mảng, sắc diện đen đũi của lão cũng hóa thành màu xám thẫm, hơi thở d ần dập, song mục trừng trừng nhìn Nhậm Sương Bạch như vừa nhìn thấy quỷ:

– Mẹ nó... mẹ nó... cái này mà cũng gọi là lộ số võ công sao? Đúng là tà môn! Đúng là tà môn! Xuất đao làm gì có kiểu xuất đao nào như vậy? Không thể được mà!

“Thông Thiên Tý” Từ Thăng từ nãy đến giờ mục quang luôn nhìn chăm chăm vào trường đấu, đến lúc này mới thở hắt một hơi dài, nói:

– Thái lão, ngươi không việc gì chứ?

Thái Anh một tay ôm ngực, vẫn đang thở dốc nói:

– Không việc gì! Ta vẫn còn thở được, Từ lão. Chỉ có đi ầu chiêu của tên tiểu tử quả là quá hiểm, nếu không nhờ ta nhanh chân tránh né, e rằng giờ này đã sớm nằm xuống r ồi!

Từ Thăng chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng trầm trầm nói:

– Khi vừa giáp mặt người này ta đã cảm thấy đây là một kẻ nghệ nghiệp thâm tàng bất lộ, cái tàn độc tiềm tàng ở đâu đó rất sâu trong người hắn, nhưng sát khí vẫn cứ hiển hiện đến người ngoài cũng phải cảm nhận thấy. Giờ thì đi đâu ấy đã được chứng thực, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có đi đâu chưa biết hắn thực sự là ai!

Thái Anh cảm phần nghiêng răng nói:

– Hắn thực sự là ai còn chưa biết, một đi đâu chắc chắn rằng hắn chẳng phải hạng tốt lành gì, mẹ nó, thứ tà môn ác bá!

Nhậm Sương Bạch cất giọng chậm rãi nói:

– Ta chẳng là ai cả, cũng không xuất thân từ bất cứ môn phái nào, càng không học nghệ nghiệp theo lối chính đạo, bất quá chỉ học nơi này một miếng nơi khác một miếng, gom góp tích tụ dần để dùng khi cần đến, các vị không cần phải đề cao tại hạ nữa!

Thái Anh tức khí hét lên the thé:

– Mẹ nó, Nhậm Sương Bạch, người đừng đắc ý quá sớm, bất kể là người xuất thân từ hạng nào trong võ lâm, bất kể là lai lịch người vang dội đến độ nào, ngày hôm nay Kim Hồng Vận cũng nhất quyết không tha mạng cho người, từ giờ cho đến kết cục hãy còn một khoảng xa nữa!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười mỉa mai nói:

– Thái Anh, người có còn dũng khí để tái đấu không?

Tựa như con ngựa phát cuồng lại bị người ta quất vào mông một roi chí mạng, Thái Anh nhảy dựng dậy, kéo cao giọng đến hết cỡ, ré lên:

– Đúng là thứ dùng mắt chó để nhìn người, người tưởng rằng với một chút võ nghệ rượt gà đánh chó đó là đã có thể hù dọa được cha người? Mẹ nó, cho đến tận bây giờ, người vẫn chưa làm rụng được một sợi lông của cha người, người lấy gì để mở miệng nói ăn chắc như vậy chứ?

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Nếu đã nói vậy thì tại sao còn chưa tiếp tục? Nhưng có một đi đâu ta cũng nói trước để người rõ, lần thứ hai giáp trận ta sẽ không dùng tay giữa chừng như lần trước nữa, mà tiếp sau chiêu thứ nhất sẽ là chiêu thứ hai thứ ba, người thử nghĩ xem, sẽ là một trận chiến đầy gian nan chứ chẳng nhẹ

nhàng được như khi này đâu!

Song mục Thái Anh đỏ rục như mắt trâu điên, giọng hét đến khản đặc nói:

– Lão tử thà quăng bỏ cái mạng già này cũng không để cho hù dọa, mẹ nó, đó chẳng qua chỉ là một cây đao cùn, người tưởng có thể hóa thành “Khôn Tiên Thăng” gặp ai cũng trói được hay sao? Mạng người cũng chỉ là hạng giá áo túi cơm, người tưởng người là Kim Cang La Hán hay sao? Họ Nhậm kia, lão tử không tin người có tài cán ba đầu sáu tay, pháp thuật vô biên!

Nhậm Sương Bạch hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

– Không sai, ta chẳng có bản lĩnh ba đầu sáu tay, càng không có pháp thuật vô biên, nhưng ta tự tin có thể dễ dàng chế phục được người, Thái Anh, người sành sỏi chỉ cần nhìn qua là biết kết cuộc sẽ thế nào, nói thật lòng, ta e rằng người chẳng phải là đối thủ của ta!

Thái Anh tức giận điên cuồng, nhưng lại cất tiếng cười ròn rợn nói:

– Hay! Hay lắm! Ta cho người khoác lác, cho người tự tin! Mẹ nó, dù thế nào đi nữa lão tử cũng nhất định xem cho biết, rốt cuộc ai sẽ chế phục ai, ai sẽ không là đối thủ của ai!

Trong khi Thái Anh đang kích động dữ dội định lao vào giao chiến với Nhậm Sương Bạch thì Từ Thăng vội vàng bước tới, giơ tay ngăn lại, giọng trầm trầm nói:

– Thái lão! Bình tĩnh lại nào, có gì mà phải nóng giận đến như vậy? Người ta đang dùng kế khích tướng để chọc giận người, sau đó nhân cơ hội người nóng giận tâm thần bất định mà ra tay hạ sát thủ, chuyện đơn giản như vậy, không lẽ người cũng chẳng nhận ra hay sao?

Thái Anh gầm lên:

– Đó là tại hấn nằm mộng giữa ban ngày! Thái Anh này nào phải tay mơ mà có thể mắc mưu hấn!

Từ Thăng gật đầu chậm rãi nói:

– Nếu vậy thì người phải dẫn nộ hỏa trong lòng, đừng để nộ hỏa thiêu đốt lý trí, đừng để mất sự sáng suốt ngày thường, Thái lão, người là một

lão giang hồ, đương nhiên là biết cân nhắc khinh trọng lợi hại!

Cố hết sức để lấy lại bình tĩnh, Thái Anh nghiêng răng kèn kẹt nói:

– Ta nhất định chẳng bỏ qua cho tên thất phu chó má này, chờ cho tâm thần ta bình tĩnh lại chút nữa, ta sẽ lập tức cắt đầu hắn, băm vằm thi thể hắn cho chó ăn!

Khẽ vỗ vỗ vai Thái Anh, Từ Thăng dịu giọng nói:

– Trận tiếp theo này để ta bõ tiếp hắn, nếu ta không ngăn được hắn thì đến phiên người vậy!

Hơi do dự một thoáng, Thái Anh miễn cưỡng gật đầu, lão biết rõ tạo chỉ võ công, công lực của Từ Thăng đều vượt trội hơn lão, để Từ Thăng xuất trận, hiệu quả có thể khả quan hơn bản thân lão ứng chiến rất nhiều.

Hồi thứ 18: Gãy Cả Hai Cánh

Đứng về phía Nhậm Sương Bạch mà nói, bất cứ ai trong hai người xuất trận đều như nhau, bởi lẽ sớm hay muộn gì chàng cũng lần lượt quyết chiến với từng tên một, phải nhổ hết gai góc trên đường đi để đi cho đến đích, hay nói cách khác là phải dùng cách sát phạt thật mạnh tay để lôi cho kỳ được Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh ra mặt, thậm chí chàng còn mong cho cả hai tên đồng thời xuất thủ để mau chóng kết thúc bước đầu của kế hoạch.

Từ Thăng chần chệch bước ra phía trước, cất giọng hòa hoãn nói:

– Bằng hữu, công phu của người cao cường hơn dự liệu của ta rất nhiều!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Các hạ quá khen!

Từ Thăng chăm chú nhìn vào song mục Nhậm Sương Bạch một lát, trầm giọng hỏi:

– Chẳng biết ta nói có đúng hay không, bằng hữu, mắt người hình như không được bình thường?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút húng hắng, gật đầu nói:

– Không sai, mắt ta không chỉ không được bình thường, thậm chí chẳng nhìn thấy gì cả, nói cho rõ ràng hơn, ta là một tên mù!

Nhậm Sương Bạch vừa dứt lời, không riêng gì bọn lâu la có mặt trong đại sảnh, cả Thái Anh cũng kinh ngạc há hốc mồm, không dám tin vào tai mình nữa. Thật không thể nào ngờ được, người sử dụng pho đao pháp tinh tuyệt như vậy lại có thể là một người mù, thậm chí suýt chút nữa là đã có thể lấy mạng lão.

Thái Anh không những kinh ngạc mà còn cảm thấy hai má nóng bừng, nổi nhục nhả, nổi cảm phần trào dâng trong tâm khảm!

Thần thái Từ Thăng bỗng trở nên ngưng trọng khác thường, giọng nặng nề nói:

– Nói vậy, pho đao pháp bằng hữu vừa thi triển chính là pho đao pháp trong truyền thuyết, “Kiếp Hình tứ thuật”?

Nhậm Sương Bạch bình thản gật đầu khen:

– Không sai, kiến văn của người quả nhiên quảng bác hơn người!

Cảm giác lạnh lạnh chạy dài trong sống lưng, Từ Thăng cố gắng giữ cho tâm thần trầm tĩnh, nói:

– Nghe đâu “Kiếp Hình tứ thuật” đã thất truyền từ rất lâu, gần trăm năm nay chẳng thấy xuất hiện trên giang hồ, không biết bằng hữu học được pho đao pháp này từ vị cao nhân nào?

Nhậm Sương Bạch nhếch mép cười cười, nói:

– Việc này dường như chẳng liên quan gì đến vấn đề giữa ta và các người ngày hôm nay, Từ Thăng.

Đôi môi Từ Thăng mím chặt lại, vẻ nhẫn nhịn nói:

– Bằng hữu đã không muốn cho biết thì đành vậy, nghe đâu đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật” tà dị vô song, thi triển ra tàn độc vô cùng, ta đang rất muốn được lãnh giáo một chút!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Người nói hơi quá lời rồi, Từ Thăng, môn công phu này cũng bình thường như mọi công phu khác, người muốn ấn chứng thì ta rất sẵn lòng bả tiếp, chẳng cần phải khách sáo như vậy.

Từ Thăng chẳng nói thêm lời nào nữa, song thủ chầm chậm sờ lên nơi thất lưng, đến khi hai tay giơ ra phía trước thì mỗi bàn tay đã được bọc bởi một chiếc bao tay bằng thép trắng, chỉ thấy lão hơi dựng cổ tay dậy một cái, hàng loạt tiếng soạt soạt vang lên, nơi đầu mỗi ngón tay thò ra một mũi đao nhọn hoắt, mũi đao tỏa hàn quang sáng rực, trông cứ như là quỷ trảo.

Bộ bao tay bằng thép trắng với mười vuốt sáng quắc này, cộng thêm hai

cánh tay đặc biệt dài của Từ Thăng, dù chưa thể gọi là thông thiên thì ít ra cũng vói được tới lưng chừng trời, thảo nào lão chẳng có ngoại hiệu là “Thông Tý Thần” sao được!

Nhậm Sương Bạch lập tức cảnh giác, tuy nhiên thần thái vẫn lặng nhưng bàn thạch, giọng trầm trầm nói:

– Quả là một món binh khí rất vừa tay!

Từ Thăng bỗng cao giọng quát:

– Người nhìn thấy sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Nhìn thì không thấy, nhưng có thể cảm nhận được!

Một lần nữa, Từ Thăng như cảm thấy có một hòn băng chạy dài trong xương sống, cảm giác băng lạnh xông lên đến tận óc. Thần thái Từ Thăng hơi biến đổi, chiếc đầu hơi bóng lưỡng của lão lấm tấm mồ hôi, người mù lại chẳng giống người mù, thậm chí nhận định tình thế còn chính xác hơn cả người sáng mắt, lại còn thêm thính giác khứu giác tinh nhạy hơn người sáng mắt, tâm linh siêu phàm, người mù như vậy còn đáng sợ hơn bất kỳ kẻ sáng mắt nào!

Thái Anh đứng bên ngoài ngựa ngáy chân tay, lớn tiếng hét:

– Từ lão! Ta thấy chẳng cần giữ quy củ giang hồ mẹ gì cho mệt xác, ta cùng người liên thủ lấy mẹ nó cái mạng chó của hắn cho rảnh nợ! Ta thấy tên tiểu tử này đặc biệt tà ác, không cần giữ quy củ giang hồ với hắn!

Liên thủ tấn công đương nhiên là an toàn hơn đơn đả độc đấu, nhưng làm như vậy thì, dù có thắng đi nữa, Từ Thăng chẳng còn dám nhìn mặt người trong “Kim Hông Vận”, mà không chỉ với người trong “Kim Hông Vận”, trên giang hồ Từ Thăng cũng được coi là người có chút hư danh, Thôi Vân xưa nay rất tôn kính lão, ngay cả lão tử của Thôi Vân, Thôi Công Đức cũng nể nang lão vài phân. Với danh vọng cá nhân, với thân phận được người người trong “Kim Hông Vận” kính ngưỡng như vậy, thử hỏi lão làm sao có thể chấp nhận mang tiếng ỷ nhiều thắng ít, ỷ đông hiếp yếu được? Đó là chưa kể, lúc này chính miệng lão đòi “lãnh giáo” đối phương, từ một mình “lãnh giáo”, chỉ sau một thoáng làm sao có thể hóa thành liên

thủ lấy nhiều đánh ít được?

Thấy Từ Thăng chẳng có phản ứng gì, Thái Anh không khỏi sốt ruột kêu lên:

– Từ lão, theo ta nghĩ, gặp tình huống đặc biệt phải dùng cách đặc biệt để ứng phó, không nên cứ khư khư giữ lấy quy củ mà không biết quyên biến gì cả, tình hình hiện thời chẳng lấy gì làm đẹp, cũng chẳng cần thể hiện sự cao thượng làm gì, người nên quyết định cho hợp thời, đẹp được loạn, đánh thắng trận mới là thượng sách!

Nhậm Sương Bạch gật đầu mỉm cười nói:

– Nói rất có lý, vậy thì hai người còn ngại gì mà chẳng liên thủ để giữ lấy tánh mạng?

Thôi Vân này giờ đứng lặng một bên, nghe Nhậm Sương Bạch nói vậy thì nổi nóng nói:

– Gã họ Nhậm này thật chẳng coi trời đất ra gì nữa, Từ thúc thúc, ta thấy cứ theo ý của Thái thúc thúc mà làm, trối đầu hẳn lại để còn về báo cáo với gia phụ!

Từ Thăng ngẩn cao đầu, giọng như chém đinh chặt sắt, nói:

– Ta không tin “Kiếp Hình tứ thuật” tinh tuyệt vô song, xưng bá thiên hạ! Ta càng không tin Từ Thăng này ngang dọc giang hồ mấy chục năm lại có thể thất bại một cách dễ dàng như vậy! Cây có bóng, người có tiếng, ngày hôm nay Từ Thăng này dù có mất mạng cũng nhất định cùng họ Nhậm quyết tranh cao hạ!

Thái Anh giậm chân kêu lên:

– Từ lão, người không nên hành động nóng nảy như vậy, nóng nảy chỉ có lợi cho đối phương mà thôi!

Thôi Vân cũng lớn tiếng nói:

– Từ thúc thúc! Thúc thúc là nhân vật có tên tuổi trong giang hồ, không cần phải tranh hơn thua với hạng vô danh tiểu tốt như vậy!

Giọng Từ Thăng kiên quyết nói:

– Ý ta đã quyết, hai người đừng nói nữa! Ta không thể để cho người

đời cười chê Từ mõ ỷ chúng hiệp cô lấy nhiều thắng ít. Tốt xấu gì ta cũng quyết dùng chân tài thực học cùng hấn tranh một trận cao hạ!

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu, thật lòng khen:

– Có chí khí!

Thôi Vân biến sắc, giọng cũng biến đổi hẳn, kêu lên:

– Từ thúc thúc! Từ Thăng giơ một tay lên, ngăn không cho Thôi Vân nói nữa, gương mặt nung núc mỡ thịt của lão đánh lại, sát khí ngút trời, giọng nghiêm lạnh nói:

– Xin hãy giữ thể diện cho lão phu, đại thiếu gia!

Vừa mới mở miệng định nói nữa, xảy thấy thần thái Từ Thăng biến đổi khác thường, Thôi Vân vội vàng im bặt, song mục bắn ra hai tia lửa đỏ rực chiếu thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, giá mà mục quang có thể giết người thì e rằng Nhậm Sương Bạch đã mất mạng rồi.

Nhậm Sương Bạch cảm nhận được ánh mắt của Thôi Vân, nhưng chàng làm như không hay biết, thần thái an nhiên nói:

– Từ Thăng, hãy cẩn thận giao phong!

Từ Thăng hừ lạnh một tiếng, song mục nhìn chăm chăm vào thanh miến đao mềm oặt buông thõng bên người Nhậm Sương Bạch, chân chậm chậm bước đi.

Thái Anh tâm thần bất định, hai tay vung vẩy liên hồi, miệng lầm bầm nói:

– Không được! Không được! Không thể để cho Từ lão mạo hiểm một mình được!

Trong khi đó thì Thôi Vân đã khoát tay làm hiệu cho bọn thuộc hạ này giờ đứng tản mác khắp nơi mau chóng bố thành vòng vây bao Nhậm Sương Bạch vào giữa. Bọn thủ hạ tuy tên nào tên nấy sợ đến rụng rời cả tay chân, nhưng tình thế bức bách, đành phải gắng gượng làm gan, nắm chặt lấy binh khí trong tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Từ Thăng đang di chuyển chậm chậm quanh người Nhậm Sương Bạch, bất thần, chỉ thấy đôi vai lão khẽ rung lên, chân bước xéo lướt đến ngang

hông Nhậm Sương Bạch, song thủ đờng giơ lên, mười chiếc vuốt loang loáng hàn quang, phạm vi tấn công bao trùm khắp toàn thân Nhậm Sương Bạch!

Đến lúc này thì cả chiêu thăm dò Nhậm Sương Bạch chẳng dùng thêm đến, “Đoạn Trường Hồng” vừa xuất thủ đã thi triển ngay chiêu thứ nhất trong “Kiếp Hình tứ thuật”, “Thất Ma Tát Vỡ”. Bảy thân ảnh hư thực khó phân di chuyển loang loáng, đao quang lạnh lẽo ẩn tàng sắc đỏ trăn trăn phi vũ đầy trời, kinh khí rít gió nghe rờn rợn, làm bụi bám trên mái nhà tung bay mù mịt.

Thân hình Từ Thăng bỗng nhảy vọt lên cao sáu thước, mười chiếc vuốt lập tức hóa thành vạn điểm hàn tinh, hàn tinh nhấp nháy thoáng sinh thoáng diệt, tạo thành một bức đồ hình bằng quang chất trông đẹp mắt vô cùng nhưng lại thoáng hiện rồi biến mất, sau hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau, chiêu “Thất Ma Tát Vỡ” đã bị đôi bao tay sắt của lão hóa giải hết!

Nhậm Sương Bạch cảm thấy mười chiếc vuốt trên đôi bao tay sắt ấy, bất kể là di chuyển tấn công hay gạt đỡ đón chiêu đều chính xác đến tuyệt vời, chọn vị trí thời cơ hạ thủ, có thể nói không thể nào chính xác hơn như vậy được nữa! Quả thật chiêu thức kín kẽ đến không thể nào xuyên thủng được, chiêu tiếp nối chiêu, mười mấy chiêu kích ra nhưng lại liền lạc tưởng chừng như chỉ là một chiêu, vuốt nhọn loang loáng thích tới, chẳng để lộ bất kỳ sơ hở nào để đối phương có thể phản công, lại thêm hai cánh tay đặc biệt dài, rất tiện lợi để tấn công từ ngoài xa, dựa vào dị bẩm trời phú cộng thêm dày công nghiên luyện, võ công của Từ Thăng quả đã đạt đến mức siêu nhân nhập thánh!

Hàn quang chỉ dừng lại một khoảng cực ngắn, Từ Thăng lộn người nhảy ra ngoài, chiêu “Thất Ma Tát Vỡ” chẳng làm cho lão mất một sợi lông. Thái Anh nhìn thấy tinh thần vô cùng phấn chấn, vỗ tay kêu lên:

– Tuyệt lắm! Từ lão!

Tiếng hô còn chưa kịp dứt thì Nhậm Sương Bạch đã xuất thủ lần thứ hai, lần này là đệ nhị thức trong “Kiếp Hình tứ thuật”, “Phân Hồn Liệt Phách”!

Một đạo ngân quang trắng xóa lạnh lẽo kích thẳng lên trời, sau đó đột ngột đâm trở lại, trong khi đó thì luồng tinh quang màu đỏ rực nhằm

thắng người Từ Thăng kích thắng tới. Một thanh đao, một chiêu thức, nhưng khi thi triển ra tạo thành một cảnh tượng hời hợt như không thể tưởng tượng được!

Từ Thăng gào lên như tiếng sư tử hống, thân hình Từ Thăng quay cuồng như chiếc chong chóng, song chưởng di động cực nhanh, đỡ trên gạt dưới, hai cánh tay như hóa thành ngàn vạn cánh tay, Từ Thăng đã không còn là Từ Thăng nữa, trông lão lúc này xác thực là một Đa Tỳ Thần, kinh khí âm âm như sấm dậy, mười vuốt nhọn phát ra quang ảnh đầy trời, cắt nát một khoảng không gian khuôn viên hơn trượng quanh người. Lão đã giở hết toàn bộ khả năng tài học của mình ra để kháng cự chiêu thức tà dị như ma thuật của đối phương!

Hơn chục lần binh khí của song phương va chạm nhau, chỉ nhoáng lên một cái là chấm dứt, tưởng chừng như đó chỉ là một lần hai món binh khí giao nhau, cuối cùng thì tất cả đều dừng lại, kết quả bày ra hiển hiện trước mắt mọi người. Thân hình Nhậm Sương Bạch như con vượn quay cuồng lướt đi đến hơn trượng mới dừng lại, bên ngực trái áo rách toạc, da cũng bị rách một đường dài gần thước, máu tươi tuôn ra ướt đầm một bên người. Phía bên kia, thân hình Từ Thăng lăn lông lốc dưới mặt đất, lăn đi được mấy vòng, thân hình lão bỗng nhảy dựng dậy, hai mắt mở trừng trừng lờ lờ ra ngoài, hàm răng cắn ngập sâu vào môi, gương mặt biến dạng hóa thành hình thù kỳ dị!

“Thông Tỳ Thần” Từ Thăng cũng bị thương nơi ngực trái, nhưng vết thương thì cực mảnh, trông chỉ như một sợi chỉ màu đỏ, chỉ có đi đầu từ trong vết thương cực mảnh ấy máu lại tuôn trào như suối, òng ọc bắn ra khiến người ta nhìn mà cứ hoa mắt tối tăm mặt mũi!

Nếu chịu khó quan sát kỹ, mọi người đều có thể nhận ra rằng chỗ khác biệt giữa hai vết thương là, vết thương nơi ngực trái Nhậm Sương Bạch là bị cào mà rách, tuy da thịt tươi bời trông rất ghê nhưng thực tế lại thuộc loại thương thế ngoài da, chẳng có gì là nguy hiểm; còn vết thương của Từ Thăng tuy hẹp nhưng lại sâu vào đến tận nội phủ, bên ngoài trông chẳng có gì đáng sợ nhưng lại là một vết thương chí mạng!

Thanh miến đao của Nhậm Sương Bạch lại mền mại chúi mũi xuống, buông thông một bên người, từ mũi đao bằng phẳng, một vài giọt máu

chậm rãi xuống đất.

Trong đại sảnh, tất cả im lặng trong một thoáng, tiếp theo đó là tiếng gào rú như sói tru của Thái Anh, một mặt lão như con hổ phát cuồng lao về phía Nhậm Sương Bạch, một mặt lạc giọng hét:

– Đờuà đen thối tha! Ngươi dám hạ độc thủ đến như vậy!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói chẳng rằng, hữu thủ cất lên, lại một chiêu “Phân Hồn Liệt Phách” kích ra!

Hai chiếc cương chùy trông như hai chiếc cột buồm lắc lư điên cuồng trong lớp lớp sóng thần trắng đỏ xen kẽ, Thái Anh đã dốc hết sức bình sinh để phản kháng, nhưng dù cố gắng đến hết sức lão vẫn cảm thấy sức lực mình sao mà yếu ớt, sao mà đơn bạc; chiêu thức phòng vệ sao mà dầy dẫy sơ hở, đối diện với chiêu thức tấn công cuồng bạo của đối phương, lão cảm thấy cô đơn, yếu đuối, chẳng có chút gì để dựa dẫm, dù dựa dẫm vào chính bản thân mình.

Thôi Vân nhìn thấy quang cảnh này thì thất kinh hét lớn:

– Mau! Mau vào giúp Thái thúc thúc một tay!

Nhưng tiếng hô của y vừa thoát ra thì đã nghe tiếng rú xé nát tâm khảm mọi người của Thái Anh vang lên, tiếng rú bỗng bị cắt ngang giữa chừng, thân hình lão văng bắn ngã ngửa ra ngoài, yết hầu bị cắt ngang, thiếu chút nữa thì chiếc thủ cấp đã rời khỏi thân hình bay đi, đôi cương chùy đã văng bắn ra tuốt ngoài xa!

Hai tên đại hán vừa mới lấy hết can đảm xách binh khí định nhảy vào, trông thấy quang cảnh này thì đồng thất kinh hét lớn nhảy xéo về hai phía, những tên còn lại hơi chậm chân chưa kịp nhảy vào thì càng tháo chạy tứ tán, sợ rằng chiêu tiếp theo sẽ nhắm vào đầu mình. Cuộc sống có bao nhiêu thứ tốt đẹp, vui thú, người ta ai mà chẳng sợ chết!

Nhậm Sương Bạch bước tới một bước, trầm giọng quát:

– Thôi Vân!

Sắc diện Thôi Vân lúc này đã trắng nhợt từ lâu, cổ họng y nghe khô rát như có một lò lửa lớn đang cháy rừng rực, tuy nhiên y vẫn kiên cường đáp lời đối phương:

– Người muốn thế nào?

Động tác của Nhậm Sương Bạch nhanh đến độ không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy đao quang chớp lên một cái, thanh miến đao đã áp lên ngực Thôi Vân. Xem ra Thôi Vân cũng chẳng phải là hạng nhược phu chỉ biết cúi đầu chờ chết, thân hình y lui nhanh về phía sau, đưa tay rút soạt thanh đoản kiếm mang nơi thắt lưng, dù biết kháng cự cũng vô ích, y vẫn cứ kháng cự. Nhưng thanh miến đao lại khễ hất lên, keng một tiếng khe khe vang lên, thanh đoản kiếm vang đi mất dạng, thanh miến đao biến thế một lần nữa, cán đao kích ra một thế, chính xác đến độ người sáng mắt cũng chỉ làm được đến vậy là cùng, kích trúng nhụyễn ma huyết nơi thắt lưng Thôi Vân. Vị đại thiếu gia của “Kim Hông Vận” chẳng kịp có hành động tự vệ tiếp theo thì thân hình đã mềm nhũn ngã nhào xuống.

Thân hình Thôi Vân chưa kịp chạm đất, Nhậm Sương Bạch đã vươn tay sớt ngang hông y cặp ngang một bên sườn, thân hình Nhậm Sương Bạch chớp động, thoáng cái đã tiến ra đến cửa đại sảnh.

Bọn thuộc hạ “Kim Hông Vận” đứng đây trong đại sảnh, nhưng không tên nào dám ra mặt cản đường Nhậm Sương Bạch, tên nào tên nấy mặt mày xám ngoét, tim nhảy điên cuồng trong lồng ngực, chúng thậm chí chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ thân hình khễ động đây mà rước họa vào thân.

Nhậm Sương Bạch chưa vội bỏ đi ngay, quay người vào trong đại sảnh, trềm giọng quát:

– Sài Hóa đâu rồi?

Sài Hóa rùng mình, dù rằng vẫn còn được hai tên đại hán đỡ lấy hai bên người y vẫn cảm thấy tay chân mềm nhũn cơ hồ ngã nhào xuống đất đến nơi.

Sau một tiếng rên khó nghe thấy, y cố hết sức lấy lại bình tĩnh, nói:

– Ta... ta ở đây...

Giọng Nhậm Sương Bạch nghiêm lạnh nói:

– Người hãy nhớ kỹ những lời ta sắp nói với người. Lập tức đi tìm Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh, bảo với chúng, cách phía đông Quảng An trấn chừng hai chục dặm có một nơi gọi là “Cổ thạch cương”,

đúng ngộ ngày mai, ta chờ chúng ở dưới chân tảng đá lớn trên đỉnh Cốt thạch cương để giải quyết mọi sự, quá giờ ngộ mà chúng không đến, nghĩa là các người chuẩn bị nhận lại tử thi Thôi Vân!

Sài Hóa tâm thần bấn loạn, run lẩy bẩy nhắc lại như cái máy:

– Cốt Thạch cương, giờ ngộ ngày mai...

Nhậm Sương Bạch lại trăn trăn giọng hỏi:

– Người đã nhớ kỹ chưa?

Sài Hóa lật đật gật đầu, nói:

– Nhớ kỹ rồi! Nhớ kỹ hết rồi!

Nhậm Sương Bạch lập tức xoay người, thân hình như một làn khói nhạt, thoảng chốc đã đi mất dạng, thậm chí chàng đi về hướng nào cũng không một ai nhận ra.

Đến lúc này xảy nghe một tên hán tử kêu lớn:

– Không xong rồi! Từ sư phụ ngã xuống rồi...

Ngôi biệt thự bề thế sang trọng nằm ở ngay bên ngoài Quảng An trấn, ngôi biệt thự này không chỉ khí phái bậc nhất Quảng An trấn này mà cả khuôn viên vài trăm dặm quanh đây e rằng cũng hiếm tìm thấy tòa kiến trúc nào hào hoa bề thế như vậy. Đương nhiên, chủ nhân của nó tất phải là một nhân vật thế nào mới xứng đáng ở trong một ngôi biệt thự như vậy, chẳng hạn như Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh!

Trong một gian lầu ấm cúng ở phía Tây, Thôi Công Đức đang ngâm tẩu thuốc nhả khói liên tục, y im lặng chẳng nói lời nào, nhưng gương mặt đen xì chần chịt sọc của y âm trầm đến thật đáng sợ, mái tóc hoa râm của y thỉnh thoảng lại dựng đứng dậy, chứng tỏ y đang nổi cơn tam bành và đang hết sức dằn nó xuống!

“Kỳ Linh Đờng” Ngao Trường Thanh vẫn với đuôi tóc cột nhổng lên trời, mình mặc bộ cẩm bào đầy màu sắc, thân hình nhỏ nhắn cộng với da thịt trắng hồng nõn nà, lại thêm gương mặt non choẹt như một thiếu niên chưa từng trải thế sự, nhìn y chẳng ai ngờ rằng tuổi tác y đã ngoài bốn

mười, hơn nữa tâm dạ lại hoàn toàn ngược lại với gương mặt ngây thơ, thâm hiểm ác độc, tâm cơ thâm trầm.

Sài Hóa đứng bằng một chân khép nép trong góc phòng, người cúi gập trông rất đáng thương, dáng như một tội nhân đang trông chờ được ân xá, giá mà không có một đại hán đứng đìu một bên, e rằng y đã đổ sụp xuống từ lâu rồi.

Một làn khói trắng từ hai mũi Thôi Công Đức phì ra, giọng y trầm trầm khản đặc, nói:

– Người nói, cái tên Nhậm Sương Bạch ấy, tuổi trạc ba mươi, bộ dạng trông rất bần hàn, hử?

Sài Hóa vội vàng cúi thấp người hơn chút nữa, nói:

– Bẩm Thôi lão gia, đúng là như vậy.

Đôi mày rậm Thôi Công Đức nhăn lại:

– Hắn lại còn là một tên mù?

Cổ họng như có vật gì chẹn ngang, Sài Hóa nuốt khan một cái, giọng líu ríu nói:

– Hình như song mục hắn chẳng được lợi cho lắm...

Đập tay đánh rầm xuống chiếc kỷ nhỏ bên cạnh, khiến cho ly trà ấm trà nhảy dựng dậy, va vào nhau lạnh canh, nước trà bắn văng tung tóe, giọng Thôi Công Đức phẫn nộ quát:

– Mẹ nó, người ta nói dưỡng binh thiên nhật dụng tại nhất thời, ta nuôi các người ngày này qua ngày khác để làm gì chứ? Từng đó người mà không đối phó nổi một thằng đui, chẳng những hư của mất người mà đến đứa con trai độc nhất của ta cũng bị chúng bắt đi! Người nói coi, người nói thử coi, ta nuôi cả một lũ giá áo túi cơm như các người để làm cái gì?

Sài Hóa đổ mồ hôi lạnh đầy người, bối rối chùi chùi hai bàn tay vào vạt áo, cố gắng giữ giọng khỏi lạc đi, run run nói:

– Lão gia, bọn thuộc hạ quả tình là có lỗi lớn với lão gia, có lỗi lớn với đại thiếu gia, để xảy ra sự việc như vậy chúng thuộc hạ thật chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt lão gia nữa, nhưng... nhưng thuộc hạ còn mấy lời xin

bấm báo để lão gia được rõ... mong lão gia lượng thứ cho Gã họ Nhậm ấy... quả tình là hết sức lợi hại, chẳng phải chúng thuộc hạ chẳng hết lòng ứng phó, các huynh đệ đã cố hết sức cùng địch nhân quyết sống chết, nhưng kết quả là thương vong vô số mà không làm gì được hần...

Thôi Công Đức hừ lạnh một tiếng, từ trong mũi phả ra luồng khói thuốc đậm đặc, giọng khản đặc quát:

– Hừ, đến giờ này mà các người còn mặt mũi gặp ta nói những lời đáng ra phải quăng cho chó ăn như vậy! Mẹ nó, cả đám các người ngày thường an hưởng thái bình lười nhác đến chấy thây ra rồi, mẹ nó, từ trên tới dưới quen thói lánh nặng tìm nhẹ, khi xảy ra chuyện là chắc chắn mạnh ai nấy trốn, làm gì có chuyện hết lòng ứng phó, có chẳng cũng chỉ hô hào lộn xộn cho có mặt mà thôi, mẹ nó, hạng như các người như vậy chỉ cần vài ba miếng đuối gà đánh chó cũng đủ đánh cho các người chạy tan tác rồi. Sài Hóa! Chức trách của người ở đâu? Để chuyện xảy ra đến nước này còn không chịu nhận tội, lại còn tìm đường đùn đẩy trách nhiệm, chức Giáo đầu bảo vệ đồ trường người làm như vậy sao?

Sài Hóa mặt ửng mày ê, giọng thều nảo nói:

– Thuộc hạ biết tội, xin lão gia khoan hồng đại lượng bỏ qua cho...

Thôi Công Đức nghiêng răng quát:

– Đòi ta khoan hồng đại lượng? Bỏ qua cho người? Ta hỏi người! Làm cho cục diện trở nên như thế này, người thu dọn thế nào đây?

Sài Hóa đưa tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán, lục thần vô chủ, nói:

– Việc này... việc này...

Từ lúc Sài Hóa bước vào cho đến tận bây giờ, Ngao Trường Thanh chỉ ngẩn nghe chứ chẳng nói lời nào, đến giờ mới chậm rãi lên tiếng:

– Công Đức, cũng không nên trách tội Sài Hóa một cách quá hà khắc như vậy, người không thử nghĩ xem, Thái Anh và Từ Thăng là hạng người nào? Bất kỳ ai trong chúng cũng đều đủ sức hùng bá nhất phương, vậy mà cả hai đều phải chết uổng mạng, thân thủ của gã họ Nhậm này chẳng cần nói cũng có thể đoán được, hạng như bọn Sài Hóa thì nói làm gì!

Sài Hóa đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Ngao Trường Thanh, nói:

– Nếu Ngao lão gia không nhắc thì thuộc hạ cũng chẳng dám nói, sở học của gã họ Nhậm này tà dị hết chỗ nói, thuộc hạ chỉ giao đấu được hai ba hiệp thì chân đã bị hấn đánh gãy tiện, Từ Thái nhị vị sư phụ tuy có kéo dài được lâu hơn nhưng cuối cùng cũng đành thúc thủ, hiện trường lúc ấy trông cực kỳ thê thảm, các huynh đệ thấy Từ Thái nhị vị sư phụ còn chết thảm như vậy, ai mà không sợ đến vỡ mật, không bỏ chạy mất dạng đã là khá lắm rồi...

Thôi Công Đức trợn trừng song mục, gầm lên:

– Mẹ nó, người làm ơn cầm cái mõm chó của người lại cho ta nhờ, càng sửa càng thối chẳng người được!

Sài Hóa đang lúc cao hứng biện hộ cho mình, nói chẳng kịp suy nghĩ, chùng nghe Thôi Công Đức gầm lên mới hay mình lỡ lời, vội vàng im bặt, cúi thấp đầu nhìn xuống đất, lòng không khỏi thắc thỏm lo âu cho hậu vận của mình.

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

– Công Đức, người cố nhớ lại xem, người có kết oán với một cừu gia nào tương tự như vậy không? Một cừu gia chừng ba mươi tuổi, bộ dạng bần hàn, lại là một tên mù!

Thôi Công Đức nhăn trán, giọng tức tối nói:

– Đệ đã nghĩ nát óc rồi, vẫn không sao nghĩ ra người nào như vậy cả. Ngao đại ca, bao nhiêu năm nay huynh đệ ta đi đâu cũng có nhau, đệ làm bất kỳ đi đâu gì cũng đều ở ngay trước mắt đại ca, đại ca nghĩ lại xem, đệ có gặp một nhân vật như vậy bao giờ đâu!

Gương mặt non choẹt của Ngao Trường Thanh thoáng hiện nét trầm tư, chậm rãi nói:

– Người nói cũng đúng, người này không chỉ khiêu chiến với người mà còn kéo cả ta vào trong đó, nội việc này cũng có thể thấy hấn có oán cừu với cả ta và người, nếu đã có một mối thâm cừu đại hận như vậy thì làm gì mà chúng ta không nhớ ra được chứ? Đó là chưa kể ngoại mạo của y rất đặc biệt, chẳng dễ gì mà quên được, nếu thật sự có oán cừu với hấn, không thể chẳng có chút ấn tượng nào như vậy...

Thôi Công Đức quay sang Sài Hóa, hỏi:

– Người nói gã họ Nhậm ấy dùng miếng đao?

Lần này thì Sài Hóa đã học khôn, cẩn thận gật đầu nói:

– Bẩm Thôi lão gia, hần sử dụng một thanh miếng đao đầu bằng, thân đao còn có một vết đỏ trông rất nhức mắt. Đó là một món binh khí chẳng thường thấy...

Thôi Công Đức lại rít thuốc liên tục, nhả từng cuộn khói đậm đặc lên trời, giọng nóng nảy nói:

– Hơn nửa đời người, đệ cũng chỉ gặp hai ba tên địch nhân sử miếng đao, làm gì có chuyện quên băng đi được? Thật sự chẳng có tên nào như gã họ Nhậm này cả!

Khẽ lúc lắc đầu, Ngao Trường Thanh nói:

– Ta cũng vậy, đặc biệt hần tên là Nhậm Sương Bạch, ta không có chút ấn tượng nào về cái tên này!

Bỗng song mục Ngao Trường Thanh sáng lên, chừng như phát hiện ra một điếu gì đó, trầm ngâm nói:

– Công Đức, hay là hần đến để báo cừu cho người khác?

Thôi Công Đức hơi ngần người một thoáng rồi gật đầu liên liến, nói:

– Phải rồi, đại ca nhắc tới chuyện này đệ cũng cảm thấy rất chí lý, có điếu hần báo cừu thì báo cừu cho ai chứ? Còn nếu không là cừu hận thì hần phá đám chúng ta để làm gì?

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

– Người hỏi ta rồi ta đi hỏi ai bây giờ? Bao nhiêu năm nay huynh đệ ta đạp lên đầu thiên hạ mà đi, đại cừu tiêu oán biết bao nhiêu mà kê? Giờ chúng ta như cây cao, cây cao luôn gặp phải gió mạnh, cơ nghiệp của chúng ta biết bao nhiêu người thòm thòm dòm ngó? Ngay bây giờ muốn chỉ ra kẻ nào đứng đằng sau vụ này thật không dễ dàng gì, những việc như vậy phải có đủ bằng đủ cứ mới có thể kết luận, không thể ngửi một chỗ mà đoán mò được!

Gương mặt Thôi Công Đức âm trầm đến ghê người, giọng âm lạnh nói:

– Ngao đại ca, nói là nói vậy thôi chứ cũng chẳng cần phải đoán nữa, người có oán cừu với chúng mà ta có thể chỉ tên gọi họ ra đã là nhiều rồi, ngoài ra còn biết bao nhiêu kẻ đang ngấm ngầm tranh phong với chúng ta càng khó mà nói cho hết được. Giờ chẳng cần suy nghĩ cho nhọc sức, đúng ngày mai gặp mặt họ Nhậm là mọi chuyện sẽ lập tức rõ ràng thôi. Chỉ có đi đầu cuộc hẹn ngày mai, chúng ta phải chuẩn bị trước một chút, không nên để xảy ra bất kỳ sơ suất nào...

Ngao Trường Thanh mỉm cười nói:

– Đi đầu đó thì nhất định rồi, đưa con trai cưng của người hiện đang ở trong tay hắn mà!

Thôi Công Đức thở dài, giọng thương cảm nói:

– Năm mười sáu tuổi đệ đã cưới mẹ của Thôi Vân, năm mười bảy tuổi thì sanh ra nó, cũng chính vì vậy mà mẹ nó qua đời, sau đó tuy đã trước sau lấy thêm ba người thiếp nữa, nhưng chẳng ai sanh thêm cho đệ được đứa con nào... Năm ấy giữ được đứa con mà mẹ nó phải mất mạng, giờ đệ chỉ còn có mỗi một mình nó, làm sao mà không cưng chiều lo lắng cho nó được chứ? May mà hai mươi mấy năm qua Vân nhi cũng biết tự mình vươn lên, chẳng để tiêm nhiễm những thói hư tật xấu của người trong giang hồ, càng ngày đệ càng cảm thấy được an ủi và yên tâm rất nhiều, nhưng niềm hy vọng của đệ vừa mới đứng vững được ít lâu lại xảy ra đại họa này, thiệt là...

Ngao Trường Thanh thần thái trầm tĩnh như không, chậm rãi nói:

– Công Đức, tuổi tác của người tuy không còn nhỏ nữa, nhưng cũng chỉ nhỏ hơn ta có đúng một tuổi, làm gì mà trông người già khòm như một lão ông bảy tám chục tuổi vậy? Dù tình hình thế nào đi nữa cũng phải phấn chấn lên để mà bước tiếp chứ! Hùng phong bá khí thường ngày của người bỗng chạy đâu mất tiêu hết rồi? Huynh đệ chúng ta hiện giờ cũng chỉ mới hơn bốn mươi, đang ở vào giai đoạn phương cương mạnh mẽ nhất, tiền đồ hãy còn dài, còn rất nhiều cơ hội để có thể tiến xa trên con đường phát đạt, người làm ta cứ tưởng mai này là đất trời sụp đổ, thiên hạ chết hết chẳng bằng! Hãy phấn chấn tinh thần mà nhìn tới phía trước coi nào, bất kể là họ Nhậm kia là ai, bất kể kẻ nào đang đứng sau lưng hắn, chúng ta cũng vẫn cứ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, phạm binh tới thì

tướng ngăn, nước lên thì đắp đất, đập bằng mọi trở ngại để tiến tới!

Thôi Công Đức gượng cười nói:

– Chẳng phải đệ mất hết nhuệ khí, nhưng cứ nghĩ đến sự an nguy của Vân nhi lòng cứ trĩu nặng, việc như thế không thể không lo lắng được! Ngao đại ca, đệ chỉ có một mình nó...

Ngao Trường Thanh nghiêm mặt nói:

– Công Đức, Vân nhi từ nhỏ đã lớn lên trong mắt của ta, con người hay con ta nào có chi phân biệt? Người lo lắng cho sự an nguy của nó, chẳng lẽ ta thì không? Vấn đề ở chỗ muốn cứu người thì không thể chỉ lo lắng suôn mà được. Mọi việc đều phải được sắp xếp thật chu toàn, hành động phải thật cẩn mật, chứ ng ỡ ở đây khóc lóc than thở, người tưởng có thể cứu được Vân nhi hay sao? Người hãy trấn tĩnh tinh thần lại cho ta, huynh đệ ta trù tính xem sao, làm thế nào để dụ đối phương vào tròng, vừa tiêu diệt được địch nhân vừa cứu được người, lưỡng toàn kỳ mỹ...

Thôi Công Đức lại đốt một tẩu thuốc mới, hít mạnh mấy hơi thuốc, phả khói thuốc mù mịt, đến lúc này mới húng hắng ho nói:

– Đến lúc này thì lòng đệ rối như tơ vò, Ngao đại ca, đại ca nói thử coi, có kế sách lưỡng toàn nào có thể hành động được?

Ngao Trường Thanh cười cười nói:

– Công Đức, lúc này không phải là người đã nói, dưỡng quân thiên nhật dụng tại nhất thời đó sao?

Cố nén tiếng ho, Thôi Công Đức chừng như lửa giận vẫn chưa nguôi, lừ mắt nhìn sang Sài Hóa, giọng hung hãn nói:

– Đại ca nói đến quân giá áo túi cơm này chẳng? Chuyển vừa rồi chẳng phải đã quá đủ mất mặt rồi sao? Hạng như chúng mà dùng vào việc gì được?

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

– Đương nhiên chẳng phải là ta chỉ bọn chúng, Công Đức, người quên mất “Cru bà bà” rồi sao?

Vừa nghe nhắc tới ba tiếng “Cru bà bà”, song mục Thôi Công Đức lập

tức sáng hẳn ra, tinh thần y phẩn chấn hẳn lên, đập tay lên trán chan chát, nói:

– Cõi đầu óc của đệ kìa! Thiết tình chưa già mà lú lẫn mất rồi, một trợ thủ phù hợp đến không thể phù hợp hơn nữa ở ngay trước mắt, vậy mà đệ không nhớ tới. Mẹ nó, có “Cưu bà bà” trợ thủ, gã họ Nhậm kia có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay của mẹ. Ngao đại ca, giờ thì đệ lập tức phái người đi mời mẹ!

Ngao Trường Thanh khoát tay, nói:

– Chưa cần vội, mẹ ở ngay sát nơi đây, muốn mời lúc nào mà chẳng được, chờ chúng ta tính toán chu toàn mọi đường rồi hãy đi mời cũng chưa muộn. Ta còn đang suy tính xem, trước mắt, ngoài “Cưu bà bà” ra còn có trợ thủ nào phù hợp nữa!

Thôi Công Đức hơi nhíu mày, nói:

– Muốn tìm trợ thủ tất phải tìm người nào bản lĩnh cao cường, nghề nghiệp xuất chúng, nếu không có chân tài thực học thì e rằng ứng phó không nổi gã họ Nhậm tà ma ác đạo kia đâu! Võ công của các trợ thủ ấy, nhất định phải cao hơn hoặc ít lắm là bằng bọn Từ Thăng và Thái Anh mới được. Ngao đại ca, người như vậy, trong tay chúng ta e rằng tìm không ra...

Chừng như Ngao Trường Thanh đã sớm có chủ ý, chờ cho Thôi Công Đức dứt lời mới chậm rãi nói:

– Không nhất thiết phải chọn người đang ở trong tay chúng ta, Công Đức, dưới chân núi Võ Tây có một Mã gia tập, lão tộc trưởng “Võ Tây Thảo Ẩn” Mã Lương Quân, người thấy có được không?

Thôi Công Đức vỗ đùi đánh đét một cái, nói như reo lên:

– Ngao đại ca! Thật không ngờ gặp chuyện rắc rối như vậy mà đầu óc Ngao đại ca còn nghĩ được chuyện xa xôi như vậy! Một thân công phu của Mã lão thì chẳng còn chê vào đâu được nữa, lại thêm lão và chúng ta giao tình thâm trọng, mời được lão đến đây chẳng khác nào hổ thêm cánh, coi như cần chắc phần thắng trong tay!

Ngao Trường Thanh cất tiếng cười thâm trầm nói:

– Người có biết vì sao mà năm ấy ta đã chủ động đi giúp đỡ người trong Mã gia không? Người có biết vì sao mà suốt từ đó đến nay ta vẫn giữ mối giao hảo với Mã gia tập? Đó chính là vì ta biết trước chúng ta sớm muộn gì cũng gặp chuyện như ngày hôm nay. Muốn sống được trên giang hồ, mà sống cho thật vững chãi, sống mà chẳng biết sợ bất kỳ ai, tất phải biết giữ những mối giao hảo như vậy. Mấy năm trước, Mã gia tập và Tam liên hội xung đột, người còn oán ta khi không lại đi gánh phần phức vào người. Giờ thì người hiểu được chỗ dụng tâm của ta rồi chứ?

Thôi Công Đức cười ha hả nói:

– Xưa nay đại ca túc trí đa mưu, trước giờ chẳng phải là việc gì tiểu đệ cũng nhất nhất nghe theo lời của đại ca đó sao? Tiểu đệ chỉ biết theo hỗ trợ sau lưng đại ca mà thôi!

Ngao Trường Thanh nhìn Thôi Công Đức, chớp chớp mắt, nói:

– Nghe lời ta chẳng sai đâu mà sợ, tâm dạ người đơn giản, lúc nào cũng chỉ biết lấy sức ra mà hành sự, làm như vậy thì được tích sự gì? Người thử nghĩ lại xem, huynh đệ ta sống chung với nhau bao năm nay, nếu không có ta, mười mạng “Thôi Bác Bì” như người cũng sớm về chầu tiên tổ rồi!

Thôi Công Đức vẻ ngượng ngập nói:

– Ngao đại ca, đừng tự dất vàng lên mặt mình ăn nói đến khó nghe như vậy, trong nhà hãy còn người bên dưới nữa...

Ngao Trường Thanh hơi ngẩng mặt lên, đôi môi khẽ động đậy, như cười mà chẳng có ý cười chút nào, trên gương mặt trẻ con của y thoáng hiện một làn âm ảnh tà ác, giọng đều đều nói:

– Thôi được rồi, giữ thể diện cho người một chút vậy. Công Đức, ta thấy huynh đệ ta, cộng thêm với “Cưu bà bà” và Mã Lương Quân, bằng sức lực của bốn người chúng ta chắc đã đủ để phục vụ tên tiểu tử họ Nhậm rồi, còn việc xếp đặt công việc, bố trí người lên Cỗ Thạch cương theo ta thì nên làm như vậy...

Kế đó lão ghé tai Thôi Công Đức thàn thì một hồi, Thôi Công Đức vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, song mục sáng lên từng hồi, gương mặt đen đúa đầy sẹo của y cũng hiện nét cười đắc ý, chừng như theo cách xếp đặt

của Ngao Trường Thanh thì bọn chúng đã nắm chắc phần thắng trong tay, đồng thời có thể cứu thoát con trai lão ra một cách an toàn vậy!

Hồi thứ 19: Cỗ Thạch Kiến Cừ

Gian liêu cỏ và ngọn đèn đầu leo loét chơ vơ giữa tư bề hoang lương lạnh lẽo.

Nhậm Sương Bạch trằn mặc ng ỏi nhấm nháp nước lã trong chiếc bầu bằng da dê, nước lạnh ngắt, nuốt qua khỏi cuống họng vẫn còn cảm thấy cảm giác lạnh lạnh chạy dài xuống tới dạ dày, quả đúng là ngày lạnh uống băng, lạnh vào đến tận tâm khảm.

Bên dưới liêu cỏ lót một lớp rơm lúa mạch khá dày, Thôi Vân thần thái tiều tụy nửa nằm nửa ng ỏi trên lớp rơm khô, Nhuyễn ma huyết của y đã được giải khai từ lâu, hiện thời trên người y chẳng còn thứ cấm chế nào, tuy nhiên trong đầu y chẳng có chút ý nghĩ muốn đào thoát, đương nhiên, Nhậm Sương Bạch cũng chẳng hề lo sợ Thôi Vân làm như vậy.

Sau một khoảng thời gian trằn mặc rất lâu, cuối cùng thì Thôi Vân không ngăn được, giọng rụt rè lên tiếng:

– Nhậm Sương Bạch, ngày mai... ngày mai người định làm gì ta?

Bỏ chiếc bầu da dê xuống đùi, thần thái Nhậm Sương Bạch thật bình thản, chậm rãi nói:

– Người chẳng cần quá lo lắng như vậy, Thôi Vân, ta chẳng hề có ý định “làm gì” người cả, người chẳng qua là một miếng mồi, chỉ dùng vào một việc duy nhất là dẫn dụ phụ thân người và Ngao Trường Thanh hiện diện mà thôi. Hai người bọn chúng mới là mục đích chính của ta.

Thôi Vân mở to hai mắt nói:

– Vậy thì người định làm gì phụ thân ta và Ngao bá bá?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đó chắc chắn sẽ không phải là một việc vui vẻ gì, Thôi Vân, nó ít nhiều gì cũng có liên quan đến mạng người, đến thương vong.

Thôi Vân ngẩn người, im lặng một lúc lâu mới cố gắng lấy lại bình tĩnh nói:

– Người nói... người định sát hại họ?

Nhậm Sương Bạch lại gật đầu, nói:

– Có thể sự việc sẽ diễn ra đúng như vậy, cũng có thể sẽ diễn ra ngược lại, đi đâu đó ta không dám nói trước, mà ta cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Nghiến chặt hai hàm răng, Thôi Vân nói:

– Người có biết võ công phụ thân ta chẳng phải tầm thường, võ công của Ngao bá bá càng lợi hại hơn gấp mấy lần? Người đơn thân độc mã, một thân đơn chiếc lại dám đến đây chỉ tên khiêu chiến như vậy, người dám chắc là người sẽ đạt được mục đích sao? Đó là chưa kể họ có thể còn các trợ thủ khác nữa...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thôi Vân, trong lòng phụ thân người và Ngao Trường Thanh suy nghĩ những gì, trước kia chúng đã từng làm những chuyện gì, ta dám tin chắc rằng người chẳng biết nhiều bằng tã Chúng có những bản lĩnh gì, chúng sẽ nghĩ ra những mưu kế gì để đối phó ta, không dám nói mười phần ta đoán đúng cả mười, nhưng ít ra cũng đoán được tám chín phần, nếu không nắm chắc phần thắng ta làm sao dám ngang nhiên hành động?

Im lặng một lát, Thôi Vân lại hỏi:

– Hình như để có hành động ngày hôm nay, người đã phải trù bị rất lâu rồi?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Người đoán rất chính xác, để làm công việc này, ta đã phải chờ đợi đến mười năm trời, mười năm trời chẳng phải là một khoảng thời gian ngắn ngủi!

Ngẩn người nhìn sững Nhậm Sương Bạch một lúc lâu Thôi Vân mới lại

nói:

– Nhậm Sương Bạch, thật ra thì giữa người với phụ thân ta và Ngao bá bá có thâm cừu đại oán gì?

Nhậm Sương Bạch hơi trầm ngâm một thoáng, khẽ gật đầu tỏ ý quyết định xong sự việc, chậm rãi nói:

– Cũng được, việc đã đến nước này, nói hết sự thật cho người nghe cũng chẳng hại gì. Phụ thân người cùng Ngao Trường Thanh liên thủ sát hại sư phụ ta, hơn nữa chúng lại dùng thủ đoạn rất tàn độc, gần như là lăng trì, cắt từng miếng thịt trên người sư phụ ta, việc xảy ra đã lâu lắm rồi, mười năm, có thể chúng cũng không còn nhớ việc của chúng đã làm, nhưng với ta thì việc vẫn còn mới nguyên như vừa xảy ra ngày hôm qua...

Thần thái Thôi Vân biến đổi rất lạ lùng, y hít mạnh một hơi khí lạnh vào người để giữ bình tĩnh, giọng như người ngủ mê, nói:

– Không! Không bao giờ có chuyện như vậy! Người... người nói vậy... phụ thân ta không phải là một người tàn độc, Ngao bá bá càng không phải...

Nhậm Sương Bạch rất trầm tĩnh, giọng chàng bình thản đến lạnh lùng, chậm rãi nói:

– Thôi Vân, một con người, trước mặt những đối tượng khác nhau thường diễn một vai khác nhau, hay nói cách khác, một người thường có nhiều tính cách khác nhau đối với những người khác nhau. Hơn hai mươi năm qua, trong mắt người, Thôi Công Đức là một người cha hiền từ mà nghiêm khắc, Ngao Trường Thanh là một vị tôn trưởng có gương mặt như trẻ con hòa nhã vui tánh. Nhưng sau lưng người, đó lại là một bản tánh hung bạo, cùng hung cực ác, một gương mặt đích thực của cha người; Ngao Trường Thanh thì không cần phải nói, cái hung bạo tàn ác của cha người chưa bằng một nửa của Ngao Trường Thanh. Bàn tay của chúng nhuộm đầy máu tanh, tâm dạ của chúng lạnh lùng sắc đá, hiểm độc hơn cả loài xà trùng lang sói. Gia tài mà hiện nay người nhìn thấy được tạo nên trên không biết bao nhiêu là xương trắng...

Song mục trợn trừng, trán vẫn những đường gân xanh, giọng Thôi Vân căm phẫn, nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người không được ngậm máu phun người! Gia tài của Thôi gia ta được tích góp bằng mồ hôi và sự lao khổ của cha ta và Ngao bá bá. Bao nhiêu năm qua, họ đã đổ biết bao mồ hôi và cả máu, xông pha mạo hiểm mới có được ngày hôm nay, chỉ một lời của người là có thể hủy hết được công lao cần kiệm khổ sở của họ sao!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch băng lạnh, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, giọng bình thản nói:

– Giết người cố nhiên là phải đổ mồ hôi đổ máu, tranh giành cướp đoạt đương nhiên là phải xông pha mạo hiểm, còn cần kiệm khổ sở chẳng phải là chúng cần kiệm khổ sở, người khác cần kiệm khổ sở tích góp tài sản để cuối cùng hóa thành tài sản của chúng. Thôi Vân, những điều này người làm sao mà thấy được?

Thôi Vân lớn tiếng phản bác, nói:

– Vậy người chính mắt trông thấy sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đương nhiên là chính mắt trông thấy, chờ đến chính Ngọ ngày mai khi Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh cùng ta diện kiến, người sẽ được tận tai nghe lại sự thật đầy máu tanh ngày trước, một vụ cưỡng đoạt điển hình trong ngàn vạn việc mà chúng làm hàng ngày, người sẽ được biết người thấp cổ bé miệng sống gian nan đến thế nào.

Thôi Vân nghe nghèn nghẹn trong cuống họng, cổ nuốt khan mấy cái, giọng khàn khàn nói:

– Người đó là sư phụ người?

Giọng Nhậm Sương Bạch cũng hơi biến đổi, nói:

– Thật bất hạnh, chính là sư phụ ta.

Giọng Thôi Vân có vẻ hốt hoảng, nói:

– Nói vậy, người cũng tận mắt chứng kiến cái chết của sư phụ người?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Không sai, nhìn thấy không sót một chi tiết nhỏ nào, ấn tượng sâu đậm đến nỗi việc đã mười năm rồi mà vẫn như vừa xảy ra hôm qua!

Cúi đầu nhìn xuống đất, Thôi Vân im lặng một lúc lâu, sau đó ngẩng mặt lên, giọng thành khẩn, nói:

– Nhậm Sương Bạch, không còn cách nào khác để giải quyết sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, nói:

– Người thử nói xem, ngoài cách dùng máu để rửa sạch máu, còn có cách nào để giải quyết cho ổn thỏa nữa?

Thôi Vân nhìn thẳng vào mắt Nhậm Sương Bạch, thẳng thắn nói:

– Ví dụ như ta b ả hoàn cho người một món tiền lớn...

Nhậm Sương Bạch lại mỉm cười, nhưng lần này nụ cười của chàng trông rất cổ quái, nói:

– Tiền vốn là một thứ rất tốt, nhưng có một số việc trong thiên hạ không phải cứ hễ có tiền là có thể giải quyết được, chẳng hạn như, việc đang ở trước mắt người chính là một việc như vậy, dân gian chẳng biết từ bao giờ đã có câu nói, huyết trái huyết hoàn, đó là cách giải quyết đơn giản nhất mà cũng hiệu quả nhất!

Thần thái Thôi Vân ảo não đến tội nghiệp, nhưng y vẫn cố gắng thuyết phục Nhậm Sương Bạch, nói:

– Đừng quá cố chấp như vậy, Nhậm Sương Bạch, ta muốn tốt cho cả hai phía... việc này dù thế nào đi nữa cũng đã qua quá lâu rồi...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Thời gian có thể xóa nhòa nhiều thứ, thậm chí có thể làm lành lặn vết thương trong lòng người, nhưng lại không phải là việc này. Thôi Vân, có những ký ức khắc cốt ghi tâm, cả một đời người cũng chẳng thể nào quên được.

Lắc mạnh đầu, chùng như Thôi Vân đang cố gắng vứt bỏ sự phiền não đeo nặng trong tâm trí, y chuyển sang việc khác, hỏi:

– Nhậm Sương Bạch, hai mắt người có thật sự chẳng nhìn thấy gì?

Nhậm Sương Bạch hướng đôi mắt vô thần về phía Thôi Vân, hỏi lại:

– Tại sao người lại hỏi như vậy?

Thôi Vân cúi đầu ngượng ngập, nói:

– Ta đã nhìn thấy người xuất thủ, cũng nhìn thấy cử chỉ và phản ứng của người, đó chẳng thể nào là những cử chỉ có được ở người khiếm thị, sự linh hoạt nhạy bén của người hơn hẳn bất kỳ người sáng mắt nào.

Đưa mắt nhìn ra một điểm vô định bên ngoài, Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Cạnh tranh sinh tồn khắc nghiệt, kẻ thích hợp được mới tồn tại, Thôi Vân, người muốn sống được tất phải có điếu kiện để sống, ta không muốn chết, đương nhiên phải học cách có thể thích ứng được với cuộc sống của một người mù, cho đến khi ta nhận thấy đủ để lập thân bảo vệ tánh mạng mình, mới ra ngoài để cùng tranh sống với đồng loại. Thôi Vân, những điếu ta vừa nói có đủ để giải thích, đủ để trả lời câu hỏi của người chưa?

Gật gật đầu, Thôi Vân ấp úng nói:

– Ta nghĩ như vậy, có lẽ đã đủ...

Nhậm Sương Bạch bồng thờ dài, giọng cảm khái nói:

– Người ta muốn sống một cuộc sống bình thường xem ra cũng không dễ.

Cố ý động tay chân một chút, Thôi Vân len lén đưa mắt nhìn phản ứng của Nhậm Sương Bạch, nhưng không như sự trông đợi của Thôi Vân, Nhậm Sương Bạch không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí hai mí mắt cũng không chớp động.

Thôi Vân ngẩng thẳng người dậy, nhìn thẳng Nhậm Sương Bạch, nói:

– Người không sợ ta đào thoát sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Theo sự cảm nhận của ta thì người không có ý muốn đào tẩu chút nào, có phải không?

Thôi Vân không chịu phục, cao giọng nói:

– Buồn cười! Kẻ nào ở trong hoàn cảnh của ta hiện tại mà không có ý định đào tẩu chứ? Người làm sao dám tin chắc như vậy?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Chẳng phải là ta tự tin một cách quá đáng, ta tin chắc rằng người có chạy cũng không thể chạy thoát được, thân thủ của ta và người cách biệt quá lớn, không có bất kỳ cơ hội nào cho người, cả may mắn cũng không thể có được, điểm này thì ta biết rất rõ, người cũng biết rất rõ.

Thôi Vân bồng thờ dài đánh sượt một tiếng, nói:

– Mắt người chẳng nhìn thấy gì, nhưng ta có cảm giác bất kỳ việc gì người nhìn cũng rất thấu đáo, nhìn vào tận tâm linh của người khác.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Ta chẳng thần kỳ đến độ như người nói đâu, Thôi Vân, ta bất quá chỉ luyện được một thói quen phán đoán tình huống, phân tích hoàn cảnh hiện tại, lấy đó làm căn cứ để chọn lựa phương cách hành động. Có đi đâu thường thì ta phán đoán rất ít khi sai lầm.

Thôi Vân đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch đến xuất thần, lát sau chậm chậm lên tiếng:

– Lẽ ra cha ta không nên gây thù kết oán với một người như người, có một cừu gia như người quả là một đi đầu hết sức bất hạnh.

Nhậm Sương Bạch đưa bầu nước lên miệng, hớp một hớp nhỏ, chậm rãi nói:

– Phụ thân người không bao giờ nghĩ rằng hấn có một cừu gia như ta, hấn thậm chí chưa từng có ý nghĩ muốn gây thù kết oán với ta. Năm ấy, hấn làm xong việc thì kể như đã chấm dứt, trong ý nghĩ của hấn, giết người thì đã giết rồi, người chết cũng đã chết rồi, còn gì để mà suy nghĩ hay lo lắng nữa?

Đưa tay xoa mạnh hai bên má, Thôi Vân cảm thấy lòng phiêu muộn vô cùng, hơi nhúu mày nói:

– Nhưng trên thực tế có rất nhiều mối oán hận chẳng thể chỉ vì đã qua đi mà có thể tan được.

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Không sai, người nói rất đúng!

Thôi Vân thất thậ̀n, lặ̀m bặ̀m nặ̀i:

– Ngày mai... chẳng biệ́t cha ta sẽ làm thế nào...

Giọng Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch nhu hòa, tựa như chàng đang an ủi Thôi Vân, nặ̀i:

– Hặ̀n nhất địṇh sẽ tính toán sao cho chu toàn nhất, sự tính toán ấy, theo hặ̀n, sẽ là nắm chắc phần thắng trong tay.

Tim Thôi Vân nghe như thất lại, tưởng chừng có ai đó đang bóp chặt, giọng run run nặ̀i:

– Nghe khặ̀u khí của người, hình như người đã nắm chắc phần thắng trong tay?

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch lắc đầu nặ̀i:

– Ta không biệ́t.

Dự̀ng lời một thoạ́ng, chàng lại chậm rãi tiệ́p:

– Nhưng nếu ta đượ̣c yên tị̃nh suy nghĩ một lát, rất có thể ta sẽ nghĩ ra đượ̣c chút manh mối nào đó.

Thôi Vân bộ̃ng buộ̣t miệ̣ng nặ̀i:

– Người nặ̀i thử xem, cha ta và Ngao bá bá sẽ ứng phó ra sao?

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch đựa mắt về phía Thôi Vân, nặ̀i:

– Ta đã nặ̀i rặ̀i, hiện thời ta còn chưa biệ́t chúng sẽ xếp đặt thế nào, nhưng đến sáng mai, rất có thể ta sẽ đoán đượ̣c một phần các bước hành độṇg của chúng.

Thậ̀n thạ́i Thôi Vân càng ảo nặ̀o, song mục cự̃ng tối sặ̀m lại, y hận mình vô năng, cha y đang phải đối diện với một sự uy hiệ́p khụ̉ng khiệ́p như vậy mà bản thân y chẳng giúp ích đượ̣c chút nào lại còn trở thành một gạ́nh nặng; qua một lát, y lại hận cha mình đã để lại một tai họa nựờng này... Cứ như vậy, tâm thậ̀n y càng lúc càng rối loạn, đậ̀u óc cự̃ng mê muội, chẳng còn suy nghĩ đượ̣c việc nào cho đến đậ̀u đến đũa nũa.

Nhậ̣m Sượng Bạ̣ch đựa bặ̀i nượ́c ra phía trước mặt, giọng hòa hoãn nặ̀i:

– Có muốn uống một chút nước không?

Thôi Vân hơi giật mình, lắc đầu nói:

– Không, ta không thấy khát.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Có thấy đói không?

Thôi Vân gượng cười nói:

– Cũng không đói...

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu, chùng như đã hiểu ra một việc mà lẽ ra chàng phải biết rõ, nói:

– Cảm giác của các giác quan chịu ảnh hưởng rất lớn của trạng thái tâm lý, một khi người ta rơi vào trạng thái phiền muộn hay hưng phấn quá độ, đa phần đều có cảm giác giống như người lúc này. Thôi Vân, tình cảnh của người hiện tại, ta hiểu rất rõ, bởi vậy người không ăn không uống, cũng chẳng cần ép người.

Thôi Vân chẳng nói chẳng rằng, hai mắt nhìn xuống một điểm dưới đất lơng ngẩn xuất thần. Nhậm Sương Bạch cũng không nói gì nữa, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, trán hơi nhăn lại, chàng đang chìm đắm vào trong tâm tưởng của mình. Thế là, cục diện ngày mai dần dần định hình trong tâm trí...

Chính ngọ, vầng thái dương thoát khỏi sự vây bọc của từng đám từng đám mây u ám trĩu nặng giăng khắp bầu trời, vầng thái dương lúc này chẳng những không mang lại ánh nắng ấm áp của nó, thậm chí còn đem đến cái lạnh lùng u ám, hắt xuống mặt đất.

Một ngày trời không có tuyết.

Trên Cỗ Thạch cương có một con đường mòn ruột dê ngoằn ngoèo dẫn từ dưới chân lên đến tận đỉnh. Trên đỉnh Cỗ Thạch cương có một tảng đá cao vút thân to cỡ ba người ôm không giáp, chìa thẳng lên trời. Bề mặt tảng đá bị mưa gió gặm nhấm chần chịt vết sẹo, trông nó như một lão nhân kiên cường, tuy tuổi đã xế bóng mà vẫn còn đứng thẳng, chưa có dấu hiệu

suy lão.

Dưới chân tảng đá, Nhậm Sương Bạch đứng chờ vợ một mình dựa lưng vào tảng đá, gió lạnh từng đợt từng đợt thổi tung vạt áo cũ kỹ màu xám tro, vạt áo tung bay đánh phần phật trong gió lạnh, nhưng người chàng thì đứng bất động, mọi giác quan của chàng đều căng ra đón nhận mọi sự thay đổi, dù rất nhỏ trong không khí.

Tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại, hướng thẳng về phía Cốt Thạch cương, quả nhiên rất đúng hẹn! Nhậm Sương Bạch nghe rất rõ ràng, chỉ có hai thốt ngựa, tốc độ vừa phải, chẳng ra vẻ gấp gáp cũng không ra vẻ trì hoãn chậm chạp, xem ra đối phương rất trầm tĩnh.

Tiếng vó ngựa tiến đến mỗi lúc một gần, đến khi còn cách Nhậm Sương Bạch một trượng thì dừng lại, hai người trên ngựa đồng loạt nhảy xuống đất, sóng vai tiến đến trước mặt Nhậm Sương Bạch.

Không sai, hai người này chính là Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh.

Hai người dừng lại trước mặt Nhậm Sương Bạch, cách đó chừng ba bốn bước chân, chẳng ai bảo ai mà cùng đưa mắt quan sát nhân vật có ngoại mạo bần hàn, nhưng lại khiến cho người ta phải kinh tâm động phách, riêng Thôi Công Đức, chỉ thoáng nhìn đối phương một lát rồi vội đưa mắt quét nhìn tứ phía, cố tìm xem đối phương giấu Thôi Vân ở đâu.

Ngao Trường Thanh nở một nụ cười đầy nét trẻ thơ, giọng lạnh lạnh hòa nhã, hỏi:

– Lão đệ, người chính là Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch gật đầu đáp:

– Chính là tại hạ, tôn giá chắc là “Kỳ Linh Đờng” Ngao Trường Thanh?

Ngao Trường Thanh tỏ ý tán thưởng nói:

– Hảo nhãn lực, hảo nhãn lực! Vừa mới gặp mặt lão đệ đã lập tức nhận ra ta, trước đây chúng ta chưa từng có duyên hội ngộ mà!

Nhậm Sương Bạch hơi nhếch mép, nói:

– Người nói chơi rồi, Ngao Trường Thanh, người biết rõ ta là một tên

mù, làm gì có được cái gọi là “hảo nhân lực”!

Ngao Trường Thanh cất tiếng cười trong trẻo, nói:

– Ít ra, sức cảm nhận của người cũng đặc biệt tinh nhạy, hơn hẳn người thường!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Làm thân một kẻ mù, buộc phải có cái sở trường ấy, nếu không, muốn sống được càng không dễ!

Đến giờ thì Thôi Công Đức không còn nhịn được nữa, gân cổ gào lên:

– Nhậm Sương Bạch! Ta là Thôi Công Đức đây, con trai của ta đâu? Người đem nó giấu ở đâu rồi?

Người ta thường nói phụ tử tình thâm, quả nhiên không sai, tình cốt nhục chẳng dễ gì mà chôn giấu trong lòng được, sự quan tâm của cha dành cho con không cách gì có thể giả vờ hay che giấu, phàm thứ gì cũng có thể giả mạo, nhưng thứ tình cảm như vậy không thể nào giả mà giống được, chỉ nhìn thần thái của Thôi Công Đức cũng có thể chứng nghiệm đi đâu đó.

Nhậm Sương Bạch ung dung nói:

– Ta biết người chính là Thôi Công Đức.

Thôi Công Đức lại gằn lên:

– Đừng nhiều lời vô ích nữa, mau trả lại con trai ta rồi muốn nói gì thì nói!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta nhất định sẽ giao trả Thôi Vân, nhưng chưa hẳn là giao trả cho người, bởi chẳng bao lâu nữa, người có còn tồn tại hay không là đi đâu không ai dám nói trước. Nhưng có một đi đâu ta cũng nói trước để người yên tâm, bất kể việc ngày hôm nay kết thúc ra sao, Thôi Vân cũng không bị mất một sợi lông, ân oán giữa chúng ta chẳng liên quan gì đến hẳn!

Thôi Công Đức trợn trừng song mục, dáng hùng hùng hổ hổ như muốn ăn tươi nuốt sống Nhậm Sương Bạch, quát:

– Mẹ nó hạng như người nói vạ lời hay ý tốt cũng chẳng ích gì, ta phải

được thấy nó trước, nói gì thì nói, ta cũng phải thấy nó trước, mọi việc khác để tính sau!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Tuần tự giải quyết các việc thế nào, e rằng người có muốn cũng chẳng được, Thôi Công Đức, việc diễn ra ngày hôm nay chắc phải do ta quyết định mới xong!

Thôi Công Đức phần hận đến cực điểm, gương mặt vốn đen như tròn ồi của y càng đen tím lại, trán nổi chần chịt gân xanh, gằn lên:

– Người đừng đắc ý quá sớm như vậy, Nhậm Sương Bạch, trong mắt ta người chẳng là cái gì cả, mẹ nó, trong vòng vài trăm dặm quanh đây, người muốn hô phong hoán vũ, tác oai tác phúc, mười mạng chó như người cũng không đủ chết!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Ta chẳng muốn gì cả ngoài việc đòi lại một món nợ, món nợ lâu năm mà hai vị đã vay mười năm trước, xong việc, bất kể nợ có đòi được hay không ta cũng lập tức rời khỏi chốn này mà chẳng chút vương vãng.

Đưa mắt nhìn Thôi Công Đức ra hiệu, Ngao Trường Thanh cất giọng hòa hoãn nói:

– Trời hãy còn sớm, chẳng có gì mà phải vội vã, Nhậm lão đệ, giờ thì chúng ta giải quyết từng việc một, người đưa ra được thì huynh đệ ta nhất định sẽ tiếp nhận được, thời buổi này chẳng có việc gì là không giải quyết được cả, có đi đâu xin cho biết, Thôi Vân hiện giờ đang ở đâu?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút do dự, nói:

– Hắn đang ở một nơi, tuy chẳng được thoải mái lắm nhưng rất an toàn!

Ngao Trường Thanh biết có hỏi thêm cũng vô ích, bước dần lên một bước, chậm rãi nói:

– Nếu, ai mà biết được, huynh đệ ta đều mất mạng dưới tay người, người sẽ buông tha cho Thôi Vân chứ?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Đương nhiên! Ngược lại, nếu ta được hai người siêu độ, hẳn vẫn có thể tự tìm cách thoát thân được, dù rằng phải mất khá nhiều công sức mới làm được đi ầu đó, bất kỳ ai ở vào tuổi của hẳn cũng có thể làm được như vậy!

Thôi Công Đức lại g ầm lên:

– Người dám trói cột con trai ta? Coi nó như là tù nhân trọng phạm?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, mỉa mai nói:

– Nếu không làm vậy, không lẽ ta phải đặt hẳn lên bệ cao để cung phụng chăng?

Thôi Công Đức điên tiết g ầm lên:

– Thứ đ ồ không biết trời cao đất dày! Người nên sớm cầu trời khấn Phật để đừng lọt vào tay ta, bằng không, ta sẽ lột từng miếng da trên người người!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Chẳng cần phải lớn lối như vậy, Thôi Công Đức, ai sẽ lột da ai hiện thời hãy còn sớm để có thể kết luận!

Ngao Trường Thanh khoát tay làm một cử chỉ hòa giải, nói:

– Chẳng cần phải nóng nảy như vậy làm gì, dù sao đi nữa việc này cũng sẽ được giải quyết một cách rất ráo, có đi ầu cách giải quyết chẳng phải là dùng miệng mà giải quyết được, tranh cãi làm gì cho hao hơi tổn sức? Nhậm lão đệ, còn một việc ta muốn thỉnh giáo người, không biết giữa chúng ta đã kết nên thâm cừu đại oán gì, người có thể cho biết được không? Nếu đầu óc ta còn chưa quá lú lẫn, hình như trước đây chúng ta chưa từng gặp nhau.

Nhậm Sương Bạch đưa mắt hướng lên trời, giọng chậm rãi nói:

– Mười năm trước, có một vị võ sư họ Đi ền tên Vị, sống cách Quảng An trấn không xa lắm; bởi đưa cháu gọi ông bằng cậu, Ngô Học Nghĩa, thiếu các người một món nợ vì thua bạc lận, chẳng chịu nổi kiêu đòi nợ tàn khốc của các người, mới chạy đến nhờ ông cậu ra tay can thiệp; các người không những chẳng giảm nợ mà còn dùng bạo lực để bức nợ. Kết quả, hai người đã sát hại Đi ền Vị rồi tước đoạt toàn bộ gia sản của ông ta. Việc

nhỏ mọn lại xảy ra khá lâu rồi, chẳng hay hai vị có còn nhớ không?

Đầu óc của Ngao Trường Thanh khá linh hoạt, y gần như lập tức nhớ ra sự việc, phần Thôi Công Đức thì phải mất một khoảng thời gian khá lâu lục lọi trong trí nhớ mới tìm lại được dấu ấn mờ mờ của việc xưa. Hai người đưa mắt nhìn nhau, thần thái tỏ rõ sự ngạc nhiên, tưởng đâu việc to tát gì, hóa ra lại là một việc cón con, nhỏ đến nỗi hai người không bao giờ để tâm đến nó nữa, quên phứt đi từ rất lâu rồi.

Thái độ ngạc nhiên và khinh thị chỉ thoáng qua trên gương mặt Ngao Trường Thanh, y “À” lên một tiếng thật dài, ngụ ý lấy làm tiếc vì sự thể đã diễn ra chẳng mấy tốt đẹp như vậy, hòa hoãn nói:

– Quanh đi quẩn lại, cuối cùng lại lòi ra việc của Diên Vị mười năm trước. Nhậm lão đệ, kể ra cũng đáng tiếc, thật ra thì huynh đệ ta cũng chẳng thích thú gì cách đòi nợ tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, nhưng biết làm sao được, Diên Vị tách tình cố quái ngang ngược, chẳng những không chịu trả nợ cho đũa cháu mà còn hoành hành ngang ngược, ăn nói cuồng ngông. Người thử tưởng tượng xem, huynh đệ ta là người làm ăn, muốn có được chén cơm đâu phải dễ dàng, cũng phải bỏ công bỏ vốn, đó là chưa kể còn phải nuôi rất nhiều người, sở hụi đâu phải nhỏ, nếu khách chơi người người đều giống như Ngô Học Nghĩa, ăn bạc thì ôm tiền bỏ đi, thua bạc thì làm ngang quít nợ, vậy huynh đệ ta mở sòng làm sao sống được? Cho dù có mỏ vàng mỏ bạc cũng đến phải tán gia bại sản thôi. Diên Vị không hiểu được đi đâu đó, lại một mực bênh vực đũa cháu, huynh đệ ta không còn cách nào khác mới phải dùng đến hạ sách ấy...

Y lại thở dài ra vẻ không ai hiểu được nỗi khổ tâm của y.

Nhậm Sương Bạch cười lạnh nói:

– Chân tướng sự việc diễn ra đúng như vậy sao?

Gương mặt Ngao Trường Thanh trầm hẳn xuống, âm trầm đến chẳng dám nhìn, tuy nhiên giọng lại rất thành khẩn, nói:

– Khoảng thời gian mười năm không phải ngắn, nhưng cũng không phải quá dài để có thể quên bằng mọi chuyện. Nhậm lão đệ, nếu người không tin thì cứ việc đi tìm lại chứng cứ, Ngao Trường Thanh này tuy chẳng phải là nhân vật tai to mặt lớn gì, nhưng cũng chẳng đến nước nói

bừa nói càn, dựng chuyện vu oan cho người khác!

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

– Chẳng cần phải đi tìm chứng cứ nữa, tất cả mọi chuyện ta đều biết rất rõ, biết chẳng thiếu một chi tiết nhỏ nào!

Ngao Trường Thanh tỏ ý không hài lòng, có ý giận nói:

– Biết chẳng thiếu một chi tiết nhỏ nào à? Nhậm lão đệ, vậy thì xin thỉnh giáo, người không có thiên lý nhãn, không có thiên lý nhĩ, việc xảy ra năm ấy chỉ có ta và Thôi Công Đức là người trong cuộc, người làm sao hiểu rõ sự tình hơn huynh đệ ta được?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Chưa hẳn chỉ có hai người là người trong cuộc, còn Diên Vị nữa!

Ngao Trường Thanh nghiêng rặng, giọng lại bình thản nói:

– Diên Vị đã chết rồi, người chết thì làm sao nói được?

Nhậm Sương Bạch bỗng thở dài, giọng u oán nói:

– Không sai, Diên Vị đã chết, người chết đương nhiên là không thể nói được. Người chết không nói được nỗi oan ức chất chứa trong lòng, không thể vạch trần chân tướng sự việc, nhưng năm ấy vẫn còn một người sống, người mà các người đã quên bẵng đi, người đó vẫn còn sống đến ngày hôm nay, vẫn có thể mở miệng nói được, vẫn chưa quên bất kỳ chi tiết nhỏ nào của tấn thảm kịch tàn khốc năm ấy!

Giọng Ngao Trường Thanh hơi mất trầm tĩnh, hỏi nhanh:

– Người đó là ai?

Nhậm Sương Bạch đưa tay chỉ vào ngực mình, nói:

– Là ta! Người đó chính là ta!

Đến giờ thì Thôi Công Đức hết nhin nỡ, gằn lên:

– Là người? Người là ai? Người là gì của Diên Vị?

Song mục Nhậm Sương Bạch thoáng hiện chút thần sắc, một ánh bi ai thâm thiết, chỉ thoáng lên rồi mất hút, giọng đều đều nói:

– Ta là đò đê của ông ta, hai người cố nhớ lại tình cảnh xảy ra lúc ấy xem, lúc hai người vừa bước vào nhà để đòi nợ, bên cạnh Điền Vị còn có một thiếu niên, sau đó Điền Vị dắt hẳn vào sau nhà, nói là để kiểm tra tài sản và khế ước ruộng đất giao cho hai người, thật ra là có thời cơ để hẳn đào thoát...

Ngao Trường Thanh dùng giọng giọng mũi hừ một tiếng, song mục bưng bưng sát cơ, nói:

– Quả đúng là có việc như vậy, ta nhớ ra rồi, lúc ấy ta chẳng mấy lưu tâm đến đi đâu đó, chỉ cho rằng hạng chuột con đào thoát, chẳng mấy quan trọng, giết hay không giết người cũng chẳng hại gì nên chỉ tìm kiếm sơ sơ không thấy cũng cho qua luôn, thật không ngờ hành động sơ sót ấy lại nuôi lấy họa căn!

Thôi Công Đức giờ mới vỗ đùi nói:

– Phải rồi, lúc ấy đúng là chúng ta có phát hiện ra tên đò đê của Điền Vị trốn mất, nhưng lại chẳng mấy lưu tâm, chỉ đi vòng quanh nhà một vòng, không thấy hẳn cũng bỏ qua, mẹ nó, tên đò đê bất tài của Điền Vị sao lại có thể là tên này được?

Ngao Trường Thanh chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, hỏi:

– Ngày ấy hình như người chưa mù?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Không sai, ngày ấy ta chưa mù, chính vì chưa bị mù mà mọi việc đều diễn ra dưới mắt ta, ta nằm trong một bụi rậm, theo dõi từng động tác của người, nhìn thấy hai người cất từng miếng thịt trên người sư phụ ta, mãi đến khi hai người sai người dọn hết tài sản trong nhà và bỏ đi. Tất cả, ta nhìn thấy tất cả, không sót một chi tiết nhỏ nào!

Thôi Công Đức bỗng nhảy dựng lên, quát mắng:

– Người nhìn thấy hết rồi thì sao? Ta đi đòi nợ, con nợ ngang tàng không chịu trả nợ, đương nhiên là phải làm cho chúng trả nợ. Mẹ nó, người là hạng tham sống sợ chết, bỏ mặc sư phụ để tìm đường chạy tháo thân, đến mười năm sau mới quay lại diễn tuồng hiếu nghĩa, người tưởng huynh đệ ta sợ người hay sao? Mẹ nó, thứ chó ăn phân nhảy cho lắm cũng

chỉ bò ở dưới đất mà thôi, làm gì mà đứng cao lên được? Ngày ấy người là một cái bị thịt ham sống sợ chết, thì ngày nay cũng chỉ hơn được cái liều mạng không sợ chết chứ tài giỏi gì? Báo cừu hả? Người tưởng cứ trở về đây là báo được cừu hay sao? Người thử coi! Coi người có báo được cừu hay không cho biết!

Nhậm Sương Bạch chẳng có vẻ gì là tức giận trước những lời mắng nhiếc của Thôi Công Đức, chậm rãi nói:

– Chiếc bị thịt năm xưa giờ đây chưa hẳn vẫn là chiếc bị thịt, Thôi Công Đức, tốt nhất là người nên chuẩn bị sẵn sàng thì hơn!

Nhỡ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, Thôi Công Đức dáng hùng hùng hổ hổ nói:

– Người hãy nhớ lại xem huynh đệ ta từng trị sự phụ người thế nào, người sẽ biết được huynh đệ ta sẽ từng trị người hết như thế. Người biết như vậy gọi là gì không? Gọi là y đơn hết thuốc! Mẹ nó, trăm thảo không trừ căn gió xuân thổi lại sống dậy, lời minh huấn của cổ nhân quả không sai chút nào!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Hai người cùng động thủ đi!

Đến lúc này Ngao Trường Thanh bỗng mỉm cười nói:

– Huynh đệ ta chẳng cần phải cùng động thủ, Nhậm lão đệ, dù ngày hôm nay người chủ động đưa huynh đệ ta đến đây, nhưng không thể mọi việc đều do người sắp xếp hết được!

Giọng Nhậm Sương Bạch băng lạnh nói:

– Lúc sát hai sự phụ ta, chẳng phải hai người cũng đã ra tay đó sao?

Ngao Trường Thanh lắc đầu, chòm tóc cột nhõng lên trời của y lắc qua lắc lại trông rất hoạt kê, mỉm cười nói:

– Có lúc ngẫm trên ghế còn phải thay đổi tư thế nữa là, Nhậm lão đệ, người có tính toán của riêng người, huynh đệ ta cũng có tính toán của huynh đệ ta, lấy biến hóa để chế tiên cơ, hành động của người ngày hôm nay có lẽ cũng xuất phát từ quan điểm đó, có phải không?

Thôi Công Đức vẻ xốc xáo, xắn tay áo lên, nói:

– Ngao đại ca, đê đê đánh trận đê đê cho!

Ngao Trường Thanh ti hí hai mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, chậm rãi nói:

– Người không được nóng nảy, Công Đức, đây là việc liên quan đến sinh tử tằm vong, càng không nên nóng vội mà uống mạng!

Thôi Công Đức ra vẻ rất chắc chắn nói:

– Đê biết mà, đại ca cứ yên chí lớn đi! Đê muốn coi thử đê đê của Diên Vị sau mười năm vắng bóng đã học được bản lãnh kinh thiên động địa gì cho biết!

Thân hình Nhậm Sương Bạch từ đầu đến giờ vẫn đứng dựa vào vách đá từ từ đứng thẳng dậy, bước tới phía trước một bước, cánh tay phải đưa ra phía trước, chậm chậm rút thanh “Đoạn Trường Hồng” giấu nơi thắt lưng ra, đao quang sáng rực chen lẫn sắc đỏ chờn vờn, khiến người nhìn vào không khỏi có cảm giác rờn rợn, ma quái!

Ngao Trường Thanh chú mục nhìn thanh miến đao, hai mắt như dán chặt vào thân đao, một tay giơ lên làm một cử chỉ dặn dò Thôi Công Đức phải thận trọng!

Hũ thứ 20: Thiên Ngoại Hữu Thiên

Hít mạnh một hơi chân khí, Thôi Công Đúc chậm rãi lấy từ trong ống tay áo rộng hai món binh khí, đó là hai chiếc vòng một lớn một nhỏ, bên ngoài chiếc vòng chơm chớm những gai nhọn hình ba góc, giữa chiếc vòng có một đoạn cán sắt nối từ mép vòng bên này sang bên kia, chiếc lớn đường kính độ một thước, chiếc nhỏ khoảng chừng tám tấc, các gai nhọn trên mép ngoài vòng, phân nửa xiên về bên phải, nửa kia xiên về bên trái, nhìn cũng đủ biết chỉ cần chạm vào người là có thể lấy ra từng miếng thịt. Món binh khí này có tên gọi, gọi là “Âm Dương luân”.

Hiện thời, tuy Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn rõ được hình dáng của đôi “Âm Dương luân” này, nhưng hình dáng của nó chàng đã khắc ghi vào trí não từ mười năm trước, có thể nói đến cuối đời cũng không thể nào quên được, nhìn thấy hay không thấy cũng không quan trọng, một người đã quen dùng món binh khí nào thì không dễ gì mà thay đổi.

Nghe tiếng kim thiết va chạm nhau nhẹ nhàng, Nhậm Sương Bạch biết ngay Thôi Công Đúc đã lấy binh khí của y ra. Nhậm Sương Bạch hơi ngược mắt lên, vẻ như cười mà chẳng phải cười, nhẹ nhàng hỏi:

– Vẫn là đôi “Âm Dương luân” ấy sao?

Thôi Công Đúc hừ lạnh nói:

– Người vẫn còn nhớ nó? Hay lắm, ngày trước ta dùng nó để lóc thịt sư phụ người, giờ thì đến người sẽ được nếm mùi thịt rơi máu đổ!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Còn nhớ năm ấy, lúc hai người vừa bước vào nhà đã đòi sư đồ đệ mỗi người phải tự chặt một tay một chân để tạ tội, nhưng sư đồ đệ đã không làm như vậy. Thôi Công Đúc, sau mười năm, xem ra tánh khí cuồng ngạo trong người chỉ có tăng chứ không giảm!

Thôi Công Đức cất tiếng cười quái đản, nói:

– Nói để người chuẩn bị, giờ thì không phải là lấy một tay một chân nữa, mà phải là từng miếng từng miếng thịt trên người người, lấy đến khi nào người không còn miếng thịt nào để lấy nữa mới thôi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Để coi người có được cái bản lĩnh đó hay không, Thôi Công Đức!

Gầm lên một tiếng như con hổ vồ mồi, thân hình Thôi Công Đức lướt nhanh tới trước, hai chiếc vòng vung lên, từ hai phía nhập vào giữa, trung tâm điểm chính là đầu Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch đứng yên bất động, rõ ràng là chàng đang chờ đợi thế biến chiêu của đối phương. Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, hai chiếc luân hoa lên một cái, chia hai lộ thượng hạ, một nhằm ngực một nhằm bụng dưới Nhậm Sương Bạch đồng loạt kích xuống như điện xẹt.

Thanh miến đao khẽ rung lên, hai điểm hàn tinh bắn ra, nhằm đôi Âm Dương luân kích tới, chỉ nghe leng keng hai tiếng, đôi luân bị chấn động mạnh dạt ra ngoài, thân đao bất thần thẳng ra như cán bút nhằm thẳng yết hầu Thôi Công Đức đâm thẳng tới!

Thân hình Thôi Công Đức hụp nhanh xuống, xoay mạnh một vòng sát mặt đất, đôi Âm Dương luân múa loang loáng, rít gió vù vù, các răng nhọn phát xạ hàn quang, trông cứ như hai bánh xe trong chiếc máy xay thịt đang quay hết tốc lực vậy.

Ngay lúc đó thì chiêu thứ nhất trong “Kiếp Hình tứ thuật” đao pháp, “Thất Ma Tát Vỡ”, cũng kịp thời xuất hiện! Bảy đạo đao quang như bảy dải lụa trắng đỏ xen kẽ dệt thành một tấm lưới, bảy thân ảnh di chuyển loang loáng, kinh khí chuyển động, tiếng gió vi vu, đối tượng truy bắt của tấm lưới quang chất như con mẫn thú đang thất thốn vùng vẫy định tìm đường đào thoát.

Lúc này thì Ngao Trường Thanh lảng lạng lướt vào vòng chiến, nhẹ nhàng đến cơ hồ chẳng gây ra một tiếng động nào, ánh trắng âm trầm hơi ngả màu ngà của thanh “Bạch Cốt kiếm” lóe lên, không một tiếng động, nhằm thẳng lưng Nhậm Sương Bạch thích tới.

Một đạo hàn quang tách ra khỏi màn lưới, kích ngược ra phía sau đón lấy thanh Bạch Cốt kiếm đang thích tới. Thân hình Ngao Trường Thanh lộn một vòng nhảy ngược ra phía sau, nhưng trước khi thân hình y lộn đi, mười ba kiếm nhập thành một kiếm cũng kịp thời thích loang loáng lên lưng Nhậm Sương Bạch.

Màn lưới quang chất chợt biến mất, tiếp sau chiêu đón đỡ thế công bất thành linh của Ngao Trường Thanh, rất tự nhiên, chiêu thứ hai trong đạo pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, “Phân Hồn Liệt Phách”, cũng thuận đà xuất thủ.

Một đạo ngân quang sáng rực xông thẳng vào giữa mười ba luân lãnh điện, làm nhiễu loạn hướng đi của chúng, trong khi đó thì luồng hồng quang bắn xẹt ra, chỉ nghe “soạt” một tiếng nho nhỏ, đuôi tóc chĩa lên trời của Ngao Trường Thanh văng bắn đi mang theo một mảng da đẫm máu! Bên này Thôi Công Đức vận hết sức bình sinh múa sáu đường luân với hy vọng ngăn được một trong hai đạo đao quang kích về phía Ngao Trường Thanh, nhưng y vừa mới động thân thì phía bên kia chỏm tóc của Ngao Trường Thanh đã bay lên trời.

Rùn thấp người xuống, thân hình Ngao Trường Thanh như hồn ma bóng quế lướt nhanh ra xa hơn trượng mới dừng lại, mặc cho máu tươi từ đỉnh đầu chảy dài xuống mặt, song mục y mở trừng trừng nhìn thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, gương mặt chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào, dường như vết thương trên đầu là của ai đó chứ chẳng phải của chính y.

Thôi Công Đức nhảy một bước lớn đến bên người Ngao Trường Thanh, hét lớn:

– Ngao đại ca! Ngao đại ca! Với thân thủ của đại ca mà cũng để cho tên tiểu tử họ Nhậm kia đá thương sao? Mau, mau lấy thuốc bó vết thương lại trước đã!

Ngao Trường Thanh chậm rãi lắc đầu nói:

– Bình tĩnh nào, Công Đức, ngày hôm nay chúng ta đã gặp đối thủ vừa tay rồi!

Thôi Công Đức hơi ngần người nói:

– Đại ca nói vậy nghĩa là sao?

Song mục Ngao Trường Thanh trầm xuống, âm lạnh như hai thỏi băng vụn năm, giọng đều đều nói:

– Người không để ý đao pháp của hấn sao? Người sử dụng đao pháp này nhất định phải là người mù, cũng nhất định là đối thủ khó chơi nhất!

Thôi Công Đức bỗng thấy lửa giận bùng lên, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

– Mẹ nó cái tên Sài Hóa đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục này, hấn chỉ nói gã họ Nhậm dùng một thanh miến đao, thân thủ cao cường, đao pháp tà dị, nhưng lại không nói cao cường đến độ nào, tà dị ở chỗ nào, đao pháp có điểm kỳ dị hiểm ác nào! Mẹ nó, thứ đồ này đúng là nuôi chỉ tốn cơm chứ chẳng được tích sự chó gì, hễ thông tin nào quan trọng là y như rằng hấn không nắm được hay là bỏ sót!

Mắng đến đây y bỗng im bật, hơi ngẩn người một thoáng, rồi nhíu mày hỏi:

– Ngao đại ca, hấn dùng thứ đao pháp gì mà tà ác đến như vậy? Tại sao người sử dụng đao pháp này nhất định phải là người mù? Không lẽ đại ca nhận biết được chỗ ảo diệu của nó?

Ngao Trường Thanh gật đầu nói:

– Ta nhận biết chỗ ảo diệu của nó, rất có thể bọn Từ Thăng cũng biết, nhưng đáng tiếc là cả hai đều đã mất mạng, còn tên Sài Hóa sống sót thì lại chẳng biết ất giáp gì cả, cũng chẳng trách hấn không nói ra được đao pháp của họ Nhậm tà dị ở chỗ nào!

Thôi Công Đức lại chăm chú nhìn Nhậm Sương Bạch đang đứng bất động, thanh miến đao mềm nhũn buông thõng bên mình, nghiêng răng nói:

– Mẹ nó, trông bộ dạng mười phần ăn chắc đến chín của hấn, coi bộ hấn đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Ngao đại ca, đao pháp của hấn gọi là gì? Không lẽ chẳng có cách nào phá được hay sao?

Ngao Trường Thanh không đáp lời Thôi Công Đức, song mục vẫn nhìn Nhậm Sương Bạch chằm chằm, chậm rãi nói:

– Nhậm lão đệ, đao pháp của người có phải là “Kiếp Hình tứ thuật”, môn tuyệt học đã thất truyền từ lâu?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Không sai, kiến văn của người cũng khá quảng bác, Ngao Trường Thanh.

Ngao Trường Thanh lại hỏi:

– Người cũng dùng đao pháp này để sát hại Từ Thăng và Thái Anh?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Không chỉ có hai người bọn chúng, người chết dưới miến đao của ta đến nay kể sao cho xiết, tiếp tới đây sẽ còn nữa!

Thôi Công Đức nhảy dựng lên, mắng:

– Mẹ nó, quen thói cu ồng ngạo kiêu căng, “Kiếp Hình tứ thuật” thì có gì là ghê gớm? Thứ công phu đuối chó đánh gà đó mà cũng dám lên mặt hù dọa ta!

Ngao Trường Thanh bồng thờ dài nói:

– Chẳng trách Từ Thăng và Thái Anh không phải là đối thủ của người, hai người làm sao ngờ được mình đang đối đầu với “Kiếp Hình tứ thuật”? Đây không chỉ là một pho đao pháp, nó có thể coi như một đạo ma phù, một đạo ma phù chuyên đi lấy hồn người...

Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy đặc ý chút nào, giọng nhàn nhạt nói:

– Lúc nãy chẳng qua người quá sơ suất mà thôi, Ngao Trường Thanh, ta biết chắc công phu của người không chỉ có vậy, nghệ nghiệp của Ma Ca kỳ ở Tây Tạng tinh kỳ ảo diệu, người còn ngại gì mà không lấy ra cho ta được thưởng thức một chút?

Ngao Trường Thanh tỏ ra rất ngạc nhiên, nói:

– Người biết ta xuất thân từ Ma Ca kỳ sao?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Chỉ cần có chút thanh danh trong thiên hạ, không nhiều thì ít, nhất định là có người biết đến, ta biết người xuất thân từ Ma Ca kỳ cũng chẳng có gì là lạ!

Ngao Trường Thanh đưa tay vuốt máu đọng trên mặt, cất tiếng cười âm âm nói:

– Ma Ca kỳ cũng có độc tôn tuyệt nghệ, Nhậm lão đệ, chúng ta nhất định sẽ ấn chứng xem ai cao ai thấp, tuy nhiên, trước khi hai ta ấn chứng tuyệt nghệ, có một người chẳng tin đạo pháp của người tà dị độc bá võ lâm, muốn được thưởng thức “Kiếp Hình tứ thuật” của người!

Nhậm Sương Bạch chẳng thấy ngạc nhiên chút nào, chậm rãi nói:

– Xin mời!

Ngao Trường Thanh hỏi lại:

– Điêu này chừng như nằm trong dự đoán của người?

Nhậm Sương Bạch hơi nhếch mép cười nói:

– Thật tình mà nói, nếu hai người không mời trợ thủ, đó mới là đi điêu khiến cho ta cảm thấy ngạc nhiên, bởi hai người chẳng phải là người công bằng cao thượng, quang minh lỗi lạc. Các người vĩnh viễn chẳng có được cái tâm dạ quang minh lỗi lạc ấy, thứ tiêu quý ở nhân gian chẳng bao giờ hóa tiên hóa rồng được, giờ thì hai người cho thấy nhận định của ta là hoàn toàn xác thực!

Thôi Công Đức lại điên tiết gầm lên:

– Mẹ nó, thứ đồ bú sữa chó mà lớn! Lại còn dám lớn lối mắng người! Người tưởng người là thứ gì hả? Đối phó với hạng người như người thì cần gì quang minh lỗi lạc? Mẹ nó cứ đưa được người xuống gặp Diêm lão bát là xong chuyện, làm gì có chuyện quang minh lỗi lạc, công bằng cao thượng ở đây?

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như không, nói:

– Tánh khí của người càng ngày càng xấu xa đê tiện, người càng hung bạo chết càng sớm, càng đê tiện chết càng thảm, Thôi Công Đức!

Ngao Trường Thanh khoát tay nói:

– Nhiều lời vô ích, vào việc chính thì hơn!

Vừa dứt lời, y đã chum môi huýt một tiếng sáo lạnh lạnh, tiếng sáo cao vút kéo dài bất tận trong không gian. Tiếng sáo còn chưa dứt đã nghe thấy

tiếng y phục động gió ph ần ph ật vang lên, một bóng đen từ sau một tảng đá lớn gần đỉnh C ố Thạch cương bay v ọt lên không cao đến gần ba trượng, thật chẳng khác nào một con quái điều khổng lồ dang rộng cánh từ trên cao chao lượn từ từ đáp xuống, khi đáp xuống đã cách nguyên vị đến hơn mười trượng, hay nói cách khác, người này chỉ nhảy một cái đã lướt đi xa đến gần trăm bước!

Đương nhiên, Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy pha biểu diễn thân pháp cực kỳ ngoạn mục này, càng không nhận ra được khoảng cách tưởng chừng như chỉ có loài c ầm điều mới có thể với tới được, tình thật mà nói, từ ngày chàng xuất đạo giang hồ đến giờ, chưa từng gặp phải đối thủ nào có tạo chỉ khinh công khủng khiếp như vậy, thật chẳng khác nào trên người đối phương đã mọc được một đôi cánh như chim vậy.

Người này là một lão phụ nhân, tuổi trạc thất tuần, dáng cao nghêu g ầy nhom và đen đúa, với làn da nhăn nheo và mái tóc bạc trắng, cộng thêm đôi môi khô ráp mở lớn để lộ ra hai hàm răng thưa thớt chỉ còn lại vài chiếc, trông bà ta càng già đến độ tưởng chừng không nhấc nổi chân để bước đi nữa, thật không ngờ, người như vậy lại có khinh công cao siêu đến không tưởng như vậy.

Lão phụ nhân mình mặc chiếc h ắc bào rộng thùng thình, hai ống tay áo đặc biệt lớn, một khi giơ hai tay lên, chẳng giống hệt đôi cánh thì còn là gì nữa? Tay mục c ầm một chiếc gậy dài đến tám thước, thân to bằng cánh tay trẻ con, toàn thân đen bóng, một đầu chạm hình đầu chim cưu. Nhẹ nhàng đáp xuống đất, thân hình mục bất động, trông chẳng khác nào con chim cưu sống lâu thành tinh hóa dáng người, nhìn vào đây về ma mị.

Ngao Trường Thanh bước lên mấy bước, cung kính hành lễ trước mặt quái phụ nhân, nói:

– Cưu bà bà, bà bà đã tới rồi! Nếu đại giá của bà bà còn chưa đến, sợ rằng hai điệt tử của người chẳng giữ nổi mạng nữa!

Lão quái phụ, Cưu bà bà, giương đôi mắt đỏ đùng đục nhìn thẳng phía trước, cất giọng khan khản nói:

– Kẻ nào dám hại hai người kẻ đó chính là thù bất cộng đ ối thiên của Cưu bà bà này, nói cho lão thân biết, thứ đ ồ có mắt như mù nào dám cả gan cu ồng vọng đến như vậy? Để lão thân ra tay giáo huấn hẳn một trận

cho nhớ đời!

Ngao Trường Thanh đưa tay chỉ Nhậm Sương Bạch nói:

– Đó chính là vị Nhị Bá thiên này đây!

Cưu bà bà trợn trừng song mục nhìn Nhậm Sương Bạch, cất giọng quang quác khàn khàn như tiếng con qua. già rống lên:

– Người là ai? Chắc người chán sống lắm rồi phải không? Trời đất bao la rộng lớn thế này người không đi, lại đâm ngay đầu vào chõn này trên gan ta? Tiểu tử thối, người đang tâm đập nát chén cơm của ta phải không?

Nhậm Sương Bạch cảm thấy hơi khó hiểu, vẻ ngạc nhiên nói:

– Giữa tại hạ và hai người bọn Thôi Công Đức, Ngao Trường Thanh kết nên thâm cừu đại oán, lần này tại hạ đến đây cũng chỉ nhắm vào hai người bọn chúng để đòi lại món nợ xưa, ngoài ra chẳng hề có ý mạo phạm đến bà bà, làm gì có liên quan đến “chén cơm” của bà bà? Bà bà nói vậy thật khiến tại hạ khó hiểu...

Cưu bà bà hừ lạnh nói:

– Ta già rồi, một người già có biết bao nhiêu đi đầu buôn tui bi ai, chẳng hạn như, suốt ngày tịch mịch, bên cạnh chẳng có cháu con hầu hạ, thể lực lão suy yếu kém, nhưng nổi bi ai của người già ấy, người có biết hay không?

Khẽ gật gật đầu, Nhậm Sương Bạch nói:

– Đi đầu đó thì tại hạ có thể thấu hiểu được!

Cất cao giọng như để nhấn mạnh thêm lập luận của mình, Cưu bà bà nói:

– Vậy thì phải rồi, một người đến tuổi xế chiều, đi đầu an ủi lớn nhất là có người bên cạnh cung phụng hầu hạ, sớm chiều đến vấn an phục thị, quan tâm chăm sóc. Người biết sáu năm nay ai làm những công việc đó không? Người biết ai coi lão bà bà này như thân mẫu sớm chiều quan tâm chăm sóc, nuôi dưỡng cung phụng không?

Nhậm Sương Bạch cố giấu một tiếng thở dài, nói:

– Cưu bà bà, không lẽ chính là hai người bọn chúng?

Hừ lạnh một tiếng, Cưu bà bà lớn tiếng nói:

– Không sai! Chính chúng! Chính là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức! Người ta biết tôn kính người già cả neo đơn, biết hành thiện tích đức, là người tốt nhất trong những người tốt nhất. Cưu bà bà này là cái gì chứ? Ngày trước đã chẳng có ân, ngày sau cũng không có công, chẳng qua chỉ là một mù già suy lão cô khổ không nơi nương tựa, chúng đã quan tâm chăm sóc đến ta như vậy, ngay cả đứa con duy nhất của ta, trước lúc chết cũng quan tâm chăm sóc ta đến như vậy là cùng. Còn người, tên tiểu tử thối tha này, chẳng biết hai mắt người để đi đâu, ăn gan hùm mật gấu, dám nhắm người chúng mà khai đao, người làm như vậy chẳng phải là cắt đứt đường tiếp tế, đập bể chén cơm của ta thì còn là gì nữa?

Thì ra là như vậy! Giờ thì Nhậm Sương Bạch đã hiểu, đồng thời cũng nể phục chỗ dụng tâm thâm trầm, sự suy tính xa xôi của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, chúng giữ một lão bà như vậy ở bên người, ngày ngày cho ăn cho uống, thỉnh thoảng đến thăm hỏi vài ba câu giả vờ cung phụng phục thị, làm như vậy chẳng mất bao nhiêu công sức, chẳng tốn kém là bao, nhưng khi gặp chuyện rồi thì ích lợi lớn đến không biết bao nhiêu mà kể, ngày thường chúng đối đãi tốt với mù như vậy, khi có việc đương nhiên là phải toàn tâm toàn ý, dốc lòng hết sức, dù có mất mạng cũng quyết báo đáp thâm ân.

Ngao Trường Thanh ở bên cạnh cố ý làm ra vẻ khuyên ngăn, nói:

– Cưu bà bà, bà bà nói đến những chuyện như vậy mà làm gì? Đó chẳng qua là bọn tiểu điệt làm hết bổn phận của vãn bối mà thôi, sáu năm nay, Công Đức vẫn thường nói với tiểu điệt, chỉ sợ vì bận bịu nhiều việc mà không quan tâm chăm sóc bà bà đến nơi đến chốn...

Cưu bà bà cảm khái thở dài, hai mắt cay xè nói:

– Trường Thanh, các người chẳng cần phải tự trách như vậy, mấy năm nay, hai người quan tâm chăm sóc ta có thể nói là không còn chỗ nào thiếu sót nữa, lão bà tử này chẳng phải là không có mắt, lòng tận tụy của các người ta có thể nhìn thấy được, dưới gầm trời này sợ rằng chẳng tìm thấy người nào có được thiện tâm như hai người nữa!

Hơi dừng lời, mù lại quay sang trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Người nghe hết rồi chứ? So với hai người bọn chúng, người là cái gì nào? Đúng là trăm loại gạo nuôi lớn trăm hạng người, thế gian có những người chí tâm kháng khái như Ngao Trường Thanh Thôi Công Đức, cũng có hạng người tàn độc tà ác, tâm địa xấu xa bỉ ổi như người!

Nhậm Sương Bạch bị mắng đến cười không được mà khóc cũng chẳng xong, tình hình này, thời khắc này, dù chàng có giải thích ngàn vạn lời cũng chẳng thể nào làm thay đổi được hình ảnh của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức trong tâm trí Cưu bà bà, thậm chí càng nói càng làm cho mục tin tưởng chúng hơn và càng phần hận chàng hơn. Sáu năm nuôi dưỡng cái ăn cái mặc, lại thêm giả cách cung phụng chịu đựng chăm sóc, với một lão phụ neo đơn cô khổ như Cưu bà bà tạo được một ấn tượng sâu đậm đến không còn gì hơn được nữa. Còn ai có thể nói gì để lay chuyển được tâm ý của mục nữa?

Và thật không may, Cưu bà bà tuy đã ở vào tuổi cổ lai hy, nhưng võ công có thể nói là cao thâm vô lượng. Hiện thời thì chẳng dám chắc võ công của mục cao thâm đến độ nào, nhưng một đi đâu có thể chắc chắn rằng võ công của mục đã đạt đến độ xuất nhân nhập thánh, nếu không, Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức chẳng tốn công đi dung dưỡng và ngày ngày giả vờ quan tâm cung phụng mục đến như vậy.

Tiến đến gần Cưu bà bà một chút, Thôi Công Đức lên giọng chậm rãi vào lửa, nói:

– Cưu bà bà, có lẽ bà bà còn chưa để ý đến thương thế trên đầu Ngao đại ca Máu chảy xuống đã khô cứng lại rồi, bà bà xem, vết máu còn đọng lại trên mặt trên cổ Ngao đại ca kia!

Cưu bà bà đưa mắt nhìn kỹ đầu cổ Ngao Trường Thanh một thoáng, quả nhiên không ngoài dự liệu của Thôi Công Đức, vẻ thương xót chen lẫn sự phần hận hiện rõ trên nét mặt, mục gầm lên:

– Trường Thanh, kẻ nào dám đả thương người đến nông nỗi này? Đồ chết giẫm! Đồ chết bầm! Chúng muốn tạo phản chăng? Lão thân thì sẽ lột hết da trên người hấn xuống mới nguôi được cơn giận này!

Ngao Trường Thanh cười thều nào nói:

– Còn ai vào đây nữa? Chính là vị đại hiệp đang đứng trước mặt bà bà

đó!

Song mục Cưu bà bà trợn trừng, hai luồng sát khí lạnh lạnh bắn ra, hét lên:

– Tiểu tử thôi! Nói người chán sống thì đúng là người chán sống thật rồi! Người dám đả thương Ngao Trường Thanh đến nông nỗi này, nếu ta không dùng độc hình tàn khốc để trừng trị người, thiên hạ còn đâu là công đạo nữa!

Nhậm Sương Bạch cũng gượng cười nói:

– Cưu bà bà, dù tại hạ có giải thích đến thế nào bà bà cũng chẳng chịu nghe, bà bà đã một lòng một dạ tin tưởng chúng chẳng tin tưởng tại hạ, nhưng tại hạ cũng không thể không nói, sự thực thì những điếu bà bà biết hoàn toàn trái ngược với thực tế, hai “thiện nhân” trong mắt của bà bà thật ra là hai tên đại gian đại ác, hung tàn khát máu bậc nhất trong thiên hạ!

Cưu bà bà găm lên:

– Câm miệng! Lão bà này chẳng nghe những lời xằng bậy vu khống người tốt của người!

Nhậm Sương Bạch nhẫn nại nói:

– Cưu bà bà, tại hạ chỉ lo lắng cho tuổi tác của bà bà, người sống được đến tuổi này đã không phải dễ dàng, tại sao chẳng chịu bình tâm tĩnh trí để sống cho hết tuổi trời? Trường thị phi trước mặt, tốt nhất là bà bà chẳng nên dây vào, làm như vậy chẳng ích gì cho bà bà cả!

Cưu bà bà bỗng cất tiếng cười quái dị nói:

– Người nói vậy nghĩa là người coi bà bà này già quá rồi, thành ra vô dụng rồi? Người bảo ta về nhà nằm chờ ngày vô quan tài phải không? Người giờ đã là sóng Trường Giang lớp sau đê lớp trước phải không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Tại hạ hoàn toàn chẳng có ý bất kính như vậy, Cưu bà bà, tại hạ chỉ lo nghĩ dùm cho bà bà, sau lưng là trời rộng mênh mông, đây vốn là việc chẳng liên quan gì đến bà bà, vậy thì tội gì mang vào người để thiệt thân? Công nuôi dưỡng sáu năm tuy không phải là ít, nhưng cũng chưa đáng giá bằng tánh mạng, xin bà bà suy nghĩ thiệt hơn! Lần này thì không chỉ có sự

phần nộ, sát khí hiển hiện bừng trên gương mặt già nua của cụ, hai môi nhếch cao lên để lộ mấy chiếc răng vàng đục, thần thái trông như cười nhưng lại chẳng có chút vẻ gì là cười, trông toàn thân cụ toát lên một vầng khí âm trầm hận độc.

Thần thái phần nộ đầy sát cơ, nhưng giọng nói Cụ bà bà bỗng trở nên trầm tĩnh lạ thường, băng lạnh nói:

– Bằng vào mấy lời đó của người cũng đủ để lão bà này cùng người quyết một trận thư hùng, để ta lãnh giáo xem người có được những cao chiêu tuyệt học gì cho biết, để coi người dùng cách gì để lấy cái mạng già chẳng còn nên được tích sự gì nữa của ta?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Những lời cần nói tại hạ đã nói hết rồi, tại hạ đã năm lần bảy lượt khuyên ngăn, Cụ bà bà, tại người chấp ý đòi động thủ, tại hạ cũng đành phải tiếp nhận mà thôi!

Cụ bà bà động “Cụ Đầu thiết trượng” xuống đất, khiến đất đá tung bay mù mịt, các nếp nhăn trên mặt như từng đợt từng đợt sóng nhấp nhô, quát:

– Tiểu tử thôi! Người có muốn không tiếp nhận cũng không được!

Hắc quang chớp động, “Cụ Đầu thiết trượng” chẳng phải từ trước mặt kích tới, cũng chẳng phải từ trên cao giáng xuống hay từ phía dưới hất lên, chỉ thấy kinh phong sấm sập từ phía sau nhằm lưng Nhậm Sương Bạch kích tới; chẳng biết tự lúc nào, thân hình Cụ bà bà đã lướt tới sau lưng Nhậm Sương Bạch, động tác xuất thủ, thân pháp di chuyển nhanh nhẹn đến tưởng chừng đó là hồn ma bóng quế chứ chẳng phải là động tác của con người. Thật đúng là xuất quỷ nhập thần, thấy đầu chứ chẳng thấy đuôi, cho dù kẻ tự xưng là “Quý Ảnh Tử” Thái Anh sở trường về kinh công cũng còn thua xa thân pháp của Cụ bà bà!

Thân hình Nhậm Sương Bạch xông tới phía trước, nhưng gần như đồng thời đã xông ngược trở lại, chàng phán đoán hoàn toàn chính xác, “Cụ Đầu thiết trượng” nhanh như chớp, “vù” một tiếng kích thẳng xuống hướng mà thân hình chàng vờ xông tới.

Hai lần công kích chẳng trúng đích, Cụ bà bà vẫn trầm nghị như

thường, trông thần thái mặt mày không hề có dấu hiệu nóng nảy hay tức giận. Lão thái bà này tánh tình nóng nảy cương kiệt, nhưng một khi động thủ lại trầm tĩnh đến không ngờ, thể hiện được phong độ của một đại tướng khi lâm trận. Lúc này, thân hình Cưu bà bà bỗng nhảy vọt lên cao đến chín thước, thân hình như đặng vân giá vụ, treo lơ lửng bồng bênh trên không, thậm chí còn di chuyển qua lại tự nhiên như di chuyển trên đất bằng, từ trên cao mặt mày tình vung “Cưu đầu thiết trượng” đánh xuống, kiểu tấn công thoải mái từ trên cao này, có thể công kích ở bất kỳ góc độ nào, muốn tránh né phòng vệ thật chẳng dễ dàng chút nào! Trượng phong ầm ầm dày đặc một khoảng không gian hơn trượng quang người Nhậm Sương Bạch, tạo thành những lỗc xoáy lớn lớn nhỏ nhỏ, quay cuồn cuộn di chuyển đan xen qua lại, giữa một vùng lỗc xoáy như vậy, “Cưu Đầu thiết trượng” kích xuống liên hồi, chỉ thấy trượng ảnh loang loáng, nhanh như điện chớp!

Thân hình Nhậm Sương Bạch cũng di chuyển loang loáng giữa vùng lỗc xoáy kinh hoàng, dưới thế công liên hồi từ góc độ đặc dị như vậy, chàng cảm thấy một áp lực như Thái Sơn áp đỉnh, thứ áp lực mà lần đầu tiên trong đời chàng cảm nhận được, không khí như cô đọng lại đặc quánh bao khắp thân thể, tựa như bất chợt bị rơi vào vũng bùn nhão, cả hít thở cũng cảm thấy vô cùng khó khăn! Chàng buộc phải thừa nhận rằng, Cưu bà bà này là một đối thủ ghê gớm nhất trong tất cả những đối thủ mà chàng từng gặp trước đây.

Diễn biến của trận đấu, người trong cuộc cố nhiên là hiểu rất rõ, ngay cả Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức đứng ở bên ngoài lượt trận cũng nhìn thấy rõ như lòng bàn tay, thần thái của hai người vui sướng đến độ nào tưởng cũng chẳng cần phải nói nữa. Thần thái Ngao Trường Thanh trông hầy còn giữ được chút bình tĩnh, riêng Thôi Công Đức thì chỉ còn thiếu nước nhảy cẫ lên vỗ tay tán thưởng nữa mà thôi. Chỉ thấy y toét miệng cười, tí mắt nói:

– Ngao đại ca, lần này thì chúng ta mời đúng người rồi!

Vốn biết bản lĩnh của Cưu bà bà cao thâm vô lượng, nhưng ai biết được bản lĩnh của mặt mày lại cao cường đến độ không thể tin được như thế này? Võ công của đại ca đệ đã kính ngưỡng xưa nay, nhưng giờ nhìn thấy võ công của Cưu bà bà, e rằng võ công của đại ca còn có chỗ không bằng...

Ngao Trường Thanh hơi nhếch mép cười, hạ giọng thật thấp, nói:

– Mỗi người có sở trường riêng, Công Đức, nhưng Cưu bà bà quả đáng mặt là cao thủ!

Thôi Công Đức cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt, nói:

– Lần này thì họ Nhậm đúng là lao ngay đầu vào đá r ỏi, mẹ nó, trời đất bao la đường đi rộng rãi không đi, địa ngục không có cửa mà cứ chui đầu vào, muốn báo cừu hả? Người chờ đến kiếp sau r ỏi đến báo cừu!

Ngao Trường Thanh đưa một ngón tay lên môi nói:

– Đừng vui mừng quá sớm như vậy, Công Đức, theo ta thấy, họ Nhậm kia cũng chẳng phải là tay vừa, kết cuộc sẽ ra sao còn chưa thể biết trước được...

Thôi Công Đức trợn mắt nói:

– Chí nằm trên đầu trọc, thấy rõ ràng ràng r ỏi còn gì nữa? còn phát sinh biến hóa gì nữa chứ? Họ Nhậm phen này chết chắc r ỏi!

Khẽ lắc đầu, Ngao Trường Thanh tỏ ra rất dè dặt nói:

– Hiện thời Cưu bà bà đang chiếm thế thượng phong, đi đâu đó thì không cần phải bàn cãi nữa, nhưng người có nhận thấy không, Nhậm Sương Bạch cho tới tận bây giờ vẫn một mực giữ thế phòng thủ, hình như hắn đang chờ đợi cái gì đó, hoặc giả thăm dò cho hết khả năng của Cưu bà bà r ỏi mới ra tay phản kích!

Nét cười trên gương mặt Thôi Công Đức bỗng ngưng đọng lại như bất thần bị hóa đá, li ền sau đó y lo lắng nói:

– Mẹ nó, vậy thì phải mau mau nhắc đề Cưu bà bà biết mới được!

Ngao Trường Thanh lắc đầu, nói:

– Không cần, Cưu bà bà chẳng phải là kẻ mới xuất đạo giang hồ, làm gì mà không nhìn thấy tâm ý của họ Nhậm!

Cưu bà bà thân hình lượn lờ trên không, sau ba mươi bảy trượng mà chẳng trượng nào chạm được vào vạt áo Nhậm Sương Bạch, bất giác cũng ngấm ngấm kinh ngạc, sự thể diễn ra vượt xa dự liệu của mọi người, trong ký ức của mọi người có bản lãnh như thế này thật chẳng có mấy người, thân

pháp chiêu số, cả óc phán đoán của đối phương cộng thêm phản ứng lanh lẹ, nhìn từ bất cứ phương diện nào cũng đáng xưng là đệ nhất lưu cao thủ, gần như đã đạt đến cảnh giới cuối cùng mà sức người có thể với tới được. Đối đầu với một địch thủ như vậy, chẳng trách Ngao Trường Thanh vừa chạm mặt đối phương đã phải ôm đầu máu.

Qua một hồi cuồn cuộn kịch mà chẳng mang lại kết quả gì, Cưu bà bà lập tức đề cao cảnh giác! Con người, dù khinh công cao diệu đến mấy, rốt cuộc vẫn cứ là người chứ không thể cứ mãi bay lượn trên không như loài chim diều được, Cưu bà bà có công lực hơn người, lại thêm kỹ xảo lợi dụng y phục bọc gió để giữ thân hình ở lâu trên không trung, nhưng bất quá cũng chỉ kéo dài được lâu hơn người thường chút ít mà thôi, cuối cùng cũng nhất định phải dừng chân xuống đất để thay đổi chân khí. Giờ thì đúng là lúc mà mục phải đáp người xuống đất, thân hình vừa chạm đất, “Cưu Đầu thiết trượng” như hóa thành con mãnh long nhằm thẳng ngực Nhậm Sương Bạch cuốn tới!

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không giữ thế phòng thủ nữa, chiêu “Phân Hồn Liệt Phách” đã lập tức xuất thủ nghênh địch! Luồng ánh quang sáng rực nhằm thẳng “Cưu Đầu thiết trượng” của đối phương kích tới, trong khi đó thì luồng ánh quang đỏ rực như một ánh chớp chỉ thẳng yết hầu Cưu bà bà, đao quang xé gió, kinh khí rít lên thật ghê rợn, chỉ nhìn không cũng đủ cảm thấy đầu váng mắt hoa!

Cưu bà bà kinh hãi thất thần, “Cưu Đầu thiết trượng” không kịp biến thế, “keng” một tiếng hai món binh khí chạm nhau nảy lửa, đầu trượng mới bị đánh dạt đi thì đạo hồng quang đã tới sát trước cổ!

Cưu bà bà hét lớn một tiếng, thân hình bỗng mất hết trọng lượng, nhẹ như một túm lông lơ lửng bay lên không trung, hồng quang kích tới thì thân hình mục như bị kinh phong từ mũi đao đẩy bay về phía sau, miến đao dù rất sắc nhọn nhưng cũng chẳng thể nào làm thương tổn đến da thịt mục.

Một ý nghĩ bất diệu thoáng hiện trong đầu Nhậm Sương Bạch, khi mà chàng còn chưa kịp có hành động tiếp theo thì Cưu bà bà sau khi lướt ra ngoài đã như một bóng u linh lướt trở vào, ba mươi chín trượng đã tiếp nối như sóng Trường Giang liên miên bất tuyệt đổ tới, khí thế sấm vang chớp giạt, kinh khí ầm ầm như Thái Sơn bỗng đổ sụp xuống đầu Nhậm Sương

Bạch.

Thân hình Nhậm Sương Bạch lại di chuyển loang loáng, miến đao hóa thành muôn đạo hàn quang, đan xen dày đặc, đan thành một bức màn quang ảnh vây bọc lấy toàn thân, nhưng trượng ảnh như sơn vẫn không ngừng đổ xuống, tựa như một núi gỗ tròn bị mất thế cân bằng ào ào rơi xuống đầu chàng.

Nhậm Sương Bạch hự lên một tiếng nặng nề, thân hình văng bắn ra phía sau bảy thước, lão đảo suất chút nữa là té nhào xuống đất.

Chiếc trường bào màu xám của chàng bị rách một đường dài chừng nửa thước, chỗ vải rách dính bết vào lưng, ướt đẫm máu tươi, da thịt toi bời, trông rất thảm hại. Nhậm Sương Bạch đau đến trán mướt mồ hôi, vết thương này xem ra còn nguy hiểm hơn cả vết thương bị Từ Thăng cào rách ngực trái ngày hôm qua!

Thôi Công Đức hưng phấn cực độ, nhảy dựng lên vỗ tay đồm độp, kêu lớn:

– Quả đúng là gừng càng già càng cay, Cưu bà bà, bà bà công tham tạo hóa, nghệ nghiệp vô song!

Ngao Trường Thanh cũng thở dài, giọng cảm thán nói:

– Có thể hóa giải được một chiêu tuyệt mạng vừa rồi của Nhậm Sương Bạch, võ công của Cưu bà bà xứng đáng xưng tôn thiên hạ!

Cưu bà bà chống “Cưu Đầu thiết trượng” xuống đất, gió lạnh thổi tung bộ y phục rộng thùng thình, trông mũ oai phong lẫm lẫm, khí thế ngùn ngụt, một lão thái bà bước qua tuổi bảy mươi, trông vẫn tráng niên mạnh mẽ, cứ như tảng đá sừng sững trên đỉnh Cốt Thạch cương vậy!

Nhậm Sương Bạch sau một hồi thở dốc, thân hình từ từ đứng thẳng dậy, chỉ thấy sắc diện chàng nhợt nhạt, mồ hôi lạnh ướt đẫm gương mặt gầy gầy khắc khổ, trúng một gậy nơi lưng, lại động thêm vết thương cũ nơi ngực trái, khiến chàng cảm thấy tê dại toàn thân.

Thôi Công Đức cất tiếng cười đầy vẻ đắc ý, nói:

– Lần này thì họ Nhậm kia đã gặp đúng đối thủ rồi, mẹ nó, thiên ngoại hữu thiên, không thông hiểu được điểm này thì đứng vững trên giang hồ

sao nôi? Lớn lối kiêu ngạo, quen thói coi trời bằng vung, sớm muộn gì cũng nhất định rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay!

Cru bà bà không kịp suy nghĩ kỹ, cất tiếng nói để lộ tâm tư cho mọi người biết:

– Cũng đừng quá xem nhẹ hẳn! Tên tiểu tử này chẳng đơn giản như người nghĩ đâu, mãnh thú bị d òn vào chân tường, luôn có những phản ứng dữ dội nhất, lão thân không tin bản lãnh của hẳn chỉ có bấy nhiêu!

Thôi Công Đức cười lớn nói:

– Cru bà bà, bà bà chẳng cần quá tự khiêm như vậy, tên tiểu tử này đã như ngọn đèn sắp cạn dầu, như v ãng thái dương sắp lặn phía núi Tây, chỉ cần bà bà xuất thủ vài chiêu tuyệt học nữa, lo gì chẳng lấy được tánh mạng hẳn, hay ít ra cũng bắt sống hẳn giao cho chúng tiểu điệt xử lý?

Cru bà bà khoát tay nói:

– Không vội! Không vội! Để coi hẳn còn có tuyệt chiêu gì nữa không cho biết!

Giở thanh Bạch Cốt kiếm vác lên vai, Ngao Trường Thanh trầm giọng nói:

– Bà bà dạy chí phải, cần phải dè chừng Nhậm Sương Bạch làm con thú dữ bị d òn vào chân tường. Nếu bà bà cần bọn tiểu điệt xuất thủ trợ trận, chỉ cần nói một tiếng, huynh đệ tiểu điệt sẽ giúp bà bà một tay làm dứt điểm vụ này...

Cru bà bà lắc đầu nói:

– Lão thân xưa nay có thói quen giao đấu một cách công bằng, lấy một chọi một, hơn nữa, chẳng nên để mang tiếng với đời, nói chúng ta lấy chúng hiếp cô, lấy nhiều thắng ít, cứ theo tình hình này, lão thân dám tin mình có thể ứng phó được, hai người cứ yên tâm chờ ta giao hẳn cho hai người xử lý!

Thôi Công Đức vốn chẳng có chút tâm cơ, nghe nói vậy liền gật đầu nói:

– Bà bà đã nói vậy, chúng tiểu điệt chẳng dám bất tuân, làm phiền bà bà thêm chút nữa vậy!

Ba người kẻ tung người hứng, giống như người ta đang hát hò đối đáp, thoát nghe cứ tưởng Nhậm Sương Bạch đã thoi thóp thở chỉ còn chờ người ta đến lấy mạng nữa mà thôi, nhưng ai mà biết được, tiềm lực chàng còn đến mức độ nào?

Đôi môi Nhậm Sương Bạch khẽ động đây, khó khăn nở một nụ cười, giọng khản đặc nói:

– Cưu bà bà, tại hạ không thể không nói câu này, võ công người thật cao cường, nhưng cũng thật đáng tiếc...

Cưu bà bà hơi ngạc nhiên hỏi lại:

– Đáng tiếc đi đâu gì?

Nhậm Sương Bạch hít mạnh một hơi, từ từ thở ra, nói:

– Võ công của người cao thâm đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của ta, có thể nói là cao thủ số một mà ta từng gặp, nhưng một người có võ công cao thâm đến như vậy sao lại có thể ở về cùng một phe với bọn sài lang ác thú như Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức! Cưu bà bà, người không cảm thấy làm như vậy là tự hạ thấp mình một cách quá đáng hay sao?

Song mục trợn trừng, Cưu bà bà phẫn nộ hét:

– Tiều tử thối tha kia! Người dám dùng kế ly gián hòng chia rẽ ta và chúng sao? Người nói chúng là hạng sài lang ác thú, vậy người là giống gì? Sài lang ác thú còn biết cung phụng dung dưỡng ta, biết lo cho ta từng cái ăn cái mặc; còn người là người trung nghĩa tiết liệt chẳng? Người đã từng cho ta chén cơm cốc nước nào chưa? Người ta ai cũng có hai miếng da trên miệng, nói thì ai mà không nói được? Đến chừng làm mới biết ai tốt ai xấu! Hừ, những lời nói thối tha ấy người cứ giữ lại mà gửi, lão bà tử gửi chẳng vô những lời như vậy!

Thôi Công Đức ở bên ngoài nhảy dựng lên, quát mắng:

– Mẹ nó, đánh bằng tay bằng chân không hơn được, bây giờ quay sang đánh giặc bằng miệng, định ly gián à? Mẹ nó, nói cho người biết, Cưu bà bà đức cao niên trọng, có ngón nghề nào trong giang hồ mà không nhìn thấu căn nguyên? Đừng nói thứ gì khác, Cưu bà bà bước chân đi trên cầu

còn nhiều hơn là người đi trên đường nữa, gian kế nhỏ mọn của người làm sao lọt qua được pháp nhãn của bà bà? Người có sợ thì mau cúi đầu chịu chết để được ân giảm khỏi phải chịu độc hình!

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ, vẫn còn khá khó khăn mới nặn ra được nụ cười trên môi, giọng trầm trầm nói:

– Ngoại trừ mở đồ trường lượng gạt người ngay, Thôi Công Đức, không ngờ người cũng còn có tài nịnh bợ giỏi đến như vậy, thêm nữa, lại biết chọn rất đúng thời cơ để tuôn ra lời xu nịnh!

Sắc diện Thôi Công Đức vốn đen lại càng thêm đen, sắc đen pha lẫn sắc tía, hoa tay múa chân gào hét:

– Nhậm Sương Bạch, người giỏi lắm! Miệng lưỡi người sắc bén lắm! Người liệu mà cầu trời khẩn Phật cho người được chết một cách gọn ghẽ, đừng để lọt vào tay ta! Mẹ nó, người mà lọt vào tay ta, người biết ta sẽ trị người cách nào không? Mẹ nó, việc đầu tiên là ta nhớ hết rằng người, nhớ từng cái một, để coi người còn khua môi múa mép nữa thôi!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Để làm được điều đó, chỉ sợ rằng ba người bọn người cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức, đoạn đường ấy chắc chắn sẽ rất gồ ghề khó đi.

Ngao Trường Thanh cất tiếng cười lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, người tự đánh giá mình quá cao, người chẳng có được bản lĩnh như người tưởng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Việc chưa đến hồi kết thúc, các người vẫn đang chờ để được mục kích tiếp, phải vậy không?

Thôi Công Đức lại gằn lên:

– Ngao đại ca, hạng người này hao hơi tổn tiếng với hắn làm gì? Thứ đồ chưa thấy quan tài chưa biết chết này, phải chờ Cưu bà bà lột da hắn ra mới chịu cúi đầu chịu chết, mẹ nó, cứ dùng “Cưu Đầu thiết trượng” nói chuyện với hắn coi bộ đắc dụng hơn!

Trong lời nói, ý cố ý để lộ vẻ thúc giục Cưu bà bà động thủ, Cưu bà bà

có lý nào lại chẳng nhận ra điếu đó? Mụ động mạnh “Cưu Đâu thiết trượng” xuống đất, cất cao giọng quát:

– Tiêu tử thôi, đừng làm mất thời gian vô ích nữa, còn bao nhiêu bản lĩnh cứ giở hết ra đi!

Đứng thẳng sống lưng dậy, Nhậm Sương Bạch cố nén cơn đau tưởng chừng cứ chực xông lên óc, ngấm ngấm hô hấp điếu tức, đồng thời hay tay cũng giơ lên phía trước, dùng hai ngón tay cái và trỏ của bàn tay trái nắm nhẹ mũi đao, bẻ cong thân đao thành hình vòng cung.

Cưu bà bà đứng bất động, song mục nhìn chăm chăm Nhậm Sương Bạch, không bỏ sót bất kỳ cử động nào của đối phương, toàn thân mụ lúc này trông chẳng khác nào một bức tượng.

H ữ thứ 21: Vấn Chưa Đến Đích

Đột nhiên, một tiếng “oang” vang lên, thanh miến đao từ hình vòng cung hướng vào trong đã biến thành hình vòng cung hướng ra ngoài, ánh hàn quang bắn đi với tốc độ kinh nhân, trông như một đường sao băng bay xẹt qua lưng trời, chỉ trong chớp mắt đã đến trên đỉnh đầu Cưu bà bà.

Cưu bà bà từ đầu đến giờ toàn tâm chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, sợ đối phương bất thần xuất chiêu tuyệt mạng, nào ngờ đối phương chỉ dùng một chiêu tầm thường như vậy để tấn công, Cưu bà bà bất giác mỉm cười ngạo nghễ, chỉ thấy mù khẽ cất chân lên, thân hình nhẹ nhàng trôi về phía sau năm thước, sau đó nhẹ nhàng cất bồng lên không, Cưu Đầu thiết trượng vung lên, thế kinh thiên phá thạch giáng xuống!

Miến đao của Nhậm Sương Bạch hất xéo lên, nhằm đầu trượng chém mạnh một nhát, “choang” một tiếng rợn người, lửa bắn tung tóe, thân hình Cưu bà bà nhẹ nhàng lướt tới một góc chết, xéo về phía vai trái Nhậm Sương Bạch, Cưu Đầu thiết trượng hóa thành con cu ồng long, ba mươi chín trượng lại ð ồng loạt giáng xuống.

Ngay lúc đó, khi mà thị giác con người chưa kịp thu nhận hình ảnh vào trong mắt, miến đao của Nhậm Sương Bạch hoa lên, đao quang hóa thành lớp lớp sóng trắng xóa tràn ngập không gian, thân hình chàng cũng lập tức lẩn vào trong làn sóng mênh mang ấy. Từng đợt sóng quang bất chợt tung lên, nhanh chóng hóa thành một cơn lốc quay cu ồng, những gợn sóng cất cao xoay tròn tạo thành một cột sóng hình trụ cao ngất, kinh phong ầm ầm, sấm vang chớp giạt, quang trụ rời khỏi nguyên vị, hóa thành một chiếc cầu vòng đơn sắc, xé nát không gian bay thẳng về phía Cưu bà bà, khoảng cách song phương hơn trượng nhưng tưởng chừng trong gang tấc, nháy mắt đã đến nơi.

Không sai! Đây chính là chiêu thứ tư trong đao pháp “Kiếp Hình tứ

thuật”, “Huỳnh Tuy ền Linh Quang”; đây là lần đầu tiên Nhậm Sương Bạch sử chiêu “Huỳnh Tuy ền Linh Quang” này để đối địch, nội việc đó cũng đủ thấy võ công của Cưu bà bà cao thâm đến mức nào!

Ba mươi chín trượng nhập thành một trượng, nhưng lại từ ba mươi chín phương vị khác nhau kích tới, khi bóng trượng âm âm chạm vào cột sóng quang ảnh sáng rực, hàng loạt tiếng kim thiết như tiếng pháo liên châu vang lên, lửa bắn rợp trời, vụn sắt tung bay tứ tán, quang ảnh chớp lên một cái r ối tắt ngấm.

Cưu bà bà hự lên một tiếng nặng nề, thân hình mũ như con quái điều khổng lồ bay vọt đi năm trượng, r ối nhanh đến không thể diễn tả nổi bay vọt trở lại, đáp xuống chỗ đối diện với Nhậm Sương Bạch.

Trong khoảng cách giữa lần bay đi và bay về ấy, mặt đất xuất hiện hai vết lõm đốm đỏ h ồng, màu đỏ h ồng nhanh chóng biến thành màu đen thẫm, trên mặt tuyết trắng tinh, những đốm đỏ li ti trông giống như những bông hoa màu đỏ được tr ồng thành hàng nhưng hơi lộn xộn, gió lạnh thoảng qua, phảng phất mùi tanh n ồng của máu.

Cưu bà bà bị trúng thương hai nơi, một vết thương nơi má phải, một vết thương nơi cánh tay phải. Vết thương nơi má dài chỉ hơn tấc, hai mảnh da hai bên vết thương lật sang hai bên, tạo thành một vết đỏ sẫm, trông vào tưởng chừng như trên mặt mũ mọc thêm ra một cái miệng nữa, làm cho gương mặt vốn chẳng mấy đẹp đẽ của mũ trông càng khó coi. Vết thương nơi cánh tay cũng không nặng lắm, ống tay áo bị cắt thành mấy mảnh vải hẹp dài buông lòng thông xuống, các mảnh vải đung đưa làm lộ ra cánh tay đen đũi khô g ầy như que củi, cũng làm lộ ra một mảng màu đỏ sẫm to chừng hơn nửa bàn tay, với một vết cắt như vậy, mảng thịt rơi ra khỏi cánh tay nhiều lắm cũng chỉ chừng hai lạng. Thương thế thì không nặng, nhưng vết thương trong lòng Cưu bà bà lại vô cùng tr ầm trọng, lòng tự tin và oai danh mũ vẫn giữ vững mấy chục năm nay bỗng chốc đã hóa thành bọt nước!

Thôi Công Đức nghe như sét đánh ngang mày, thân hình y đồ ẫn chết lạng như tượng, tâm tình y lúc này cũng giống như một người leo núi, trải qua biết bao gian nguy khổ cực mới trèo lên đến chỉ còn cách đỉnh núi trong gang tấc r ối bất cẩn ngã nhào lăn thẳng trở xuống chân núi, nổi tuyệt

vọng phần hận và ảo não trong lòng cứ trào dâng, xông lên óc khiến y nhất thời chẳng biết làm gì nói gì cho phải lẽ.

Phía bên kia, Ngao Trường Thanh cũng không giấu nổi một tiếng thở dài, sự dự liệu của y, thật không may, đã thành hiện thực, Nhậm Sương Bạch quả không phải là một kẻ tầm thường chỉ biết cúi đầu chờ người khác phát lạc, dù người đó là Cưu bà bà! Đúng như lời Cưu bà bà vừa nói, sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, võ công cao diệu đến như Cưu bà bà cũng đã hết thời rồi!

Đưa tay vuốt vệt máu đọng trên má, thần thái trầm tĩnh đến lạ lùng, Cưu bà bà cất giọng lạnh lạnh nói:

– Hảo tiểu tử! Nói người không đơn giản thì quả nhiên là không đơn giản, khá khen cho người là một nhân vật thâm tàng bất lộ, lão bà tử này du hí giang hồ nửa đời người, suốt ba mươi năm qua chưa từng biết cảm giác da thịt bị tổn thương, ngày hôm nay mới được người ban cho sự thể nghiệm quý báu ấy!

Nhậm Sương Bạch để thanh miến đao nằm cuộn tròn trên cánh tay như một con rắn, sắc diện chàng trông càng nhợt nhạt đến dễ sợ, giọng trầm tĩnh nói:

– Ta đã khuyên người không nên dây vào chuyện thị phi này, Cưu bà bà, giờ này mà người muốn rút lui vẫn không phải là quá muộn!

Cưu bà bà cất tiếng cười khanh khách nói:

– Lão thân hiện đã già rồi, người già cô khổ không nơi nương tựa, nhưng lòng tự tôn thì vẫn nguyên vẹn như thuở nào. Đánh thắng hay bại, tổn thương nặng hay nhẹ chỉ là hình thức bên ngoài, vết thương chính nằm ở trong lòng. Nhậm Sương Bạch, người tưởng cái mạng già này đã tàn phế đến mức chẳng còn chút giá trị nào nữa hay sao? Người tưởng bất cứ lúc nào người muốn lấy đi là lấy hay sao? Giữa ta và người, e rằng không có một người nằm xuống thì không thể kết thúc được!

Giọng Nhậm Sương Bạch đều đều lạnh lạnh, nói:

– Đó là tại người tự rước họa vào thân, Cưu bà bà, giả như trong võ lâm người nào cũng suy nghĩ thiên cận, nhìn sự việc bằng con mắt hẹp hòi như người thì võ lâm đã chẳng còn ai sống sót nữa, bởi không có ai võ

công độc bá thiên hạ, cả đời chỉ có thắng chứ không bại!

Cưu bà bà nghiêng răng nói:

– Bất kể người có nói hay đến mấy, ngày hôm nay ta nhất định cùng người quyết đấu đến cùng!

Thôi Công Đức đến lúc này thì đã lấy lại được tinh thần, uốn sắt phải nhân lúc còn nóng, vội vàng lên tiếng chen vào:

– Tên tiểu tử họ Nhậm này cả gan dám dùng đao pháp bàng môn tả đạo để ám toán Cưu bà bà, võ công của người chẳng phải là chân tài thực học, người có giỏi thì giờ chân tài thực học ra để coi ai mạnh hơn ai cho biết!

Ngao Trường Thanh cũng vội vàng lên tiếng nói:

– Cưu bà bà, đao pháp của họ Nhậm sử dụng chính là pho đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật” thất truyền đã lâu, pho đao pháp này tất cả chỉ có bốn chiêu, nhưng chiêu nào chiêu nấy tà độc vô song. Còn một điểm nữa, người luyện thứ đao pháp này có thể nghịch khí đảo mạch, hồi kinh phản lực, chiêu thức xuất thủ thiên kỳ vạn quái, có thể xuất thủ được ở những góc độ không sao ngờ tới được, bà bà cần phải hết sức cẩn thận đề phòng.

Song mục Cưu bà bà nhìn chằm chằm Nhậm Sương Bạch, giọng chậm rãi nói:

– Lẽ ra người phải sớm nói điểm này cho ta biết, cho đến khi chiêu thức khi nãy xuất thủ ta mới nghĩ ra pho đao pháp này... nhưng đi đâu đó giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa, dù biết hay không biết, dù đó là thứ võ công gì cũng nhất định phải theo đến cùng. Lời truyền ngôn bao giờ cũng nói quá thực tế, trước nay chỉ nghe đồn đãi, giờ ta muốn được tận mắt chứng kiến cái tà dị của “Kiếp Hình tứ thuật”, xem nó có được như lời truyền ngôn hay không.

Ngao Trường Thanh vội vàng nói:

– Cũng tại tiểu diệt quá sơ suất, xin bà bà lượng thứ...

Cưu bà bà khoát tay nói:

– Bỏ qua đi, ta chẳng có ý trách người.

Ngao Trường Thanh lại nói:

– Theo thiên ý của tiêu diệt, chẳng cần phải câu nệ lễ tục nữa, hay là chúng ta cùng liên thủ...

Sắc diện Cưu bà bà bỗng nghiêm hẳn lại, giọng băng lạnh quát:

– Không được!

Nhậm Sương Bạch hướng mặt về phía Ngao Trường Thanh, cười cười nói:

– Về phương diện này thì Cưu bà bà quả là hơn hẳn hai người, hai người nên lưu tâm mà học hỏi!

Ngao Trường Thanh cất giọng âm hàn nói:

– Mỗi người có ý nghĩ và hành động không giống nhau, Nhậm Sương Bạch, người đừng hòng dùng lời nói khích để đưa huynh đệ ta vào bẫy. Cưu bà bà tánh khí cô ngạo, địa vị cực tôn mới làm như vậy, huynh đệ ta chẳng có gì phải hù y kị cả!

Thôi Công Đức nghiêng răng nghiêng lợi quát:

– Mẹ nó, vạn nhất Cưu bà bà không thật được hẳn, huynh đệ ta lập tức xông vào, với hạng người này thì cần gì để ý đến giang hồ đạo nghĩa chứ!

Cưu bà bà lừ mắt nhìn Thôi Công Đức, giọng băng lạnh nói:

– Không cần phải sốt ruột đến như vậy! Chờ ta nằm xuống rồi hai người muốn làm gì thì làm!

Ngao Trường Thanh cười giả lả nói:

– Xin bà bà chớ hiểu lầm, ý của Công Đức là, nếu bà bà mà không hạ được họ Nhậm thì huynh đệ tiêu diệt làm gì có được bản lĩnh để hạ hẳn? Vậy chỉ còn cách liên thủ với nhau, cố gắng hết sức mình mà duy trì, được đến đâu hay đến đó... Công Đức ăn nói chẳng khéo léo, xin bà bà chớ trách!

Cưu bà bà “Ồ” lên một tiếng khá dài, chừng như cũng thông cảm với nỗi lòng hiện tại của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức. Tiếp đó lại sa sầm nét mặt, nói:

– Được rồi! Trước khi hai người phải cố cùng hết sức mà giao đấu với hẳn, lão thân sẽ hết sức giao đấu cùng hẳn, nếu thắng thì mọi chuyện đều

êm đẹp, nếu bại thì hai người sẽ báo thù cho lão thân!

Thôi Công Đức vừa nói lỡ lời, may nhờ Ngao Trường Thanh lạnh lẽo nói đỡ cho, lần này thì biết khôn, giọng khản thiết nói:

– Xin bà bà hãy hết sức bảo trọng!

Cưu bà bà động Cưu Đầu thiết trọng mình đầy thương tích xuống đất, khí thế ngất trời nói:

– Ta không tin tên tiểu tử này có tài xuất quỷ nhập thần, là Kim Cang La Hán, không ai có thể đả bại được!

Tình thế này, Nhậm Sương Bạch biết chắc một trận quyết chiến là không thể tránh khỏi, thật tình mà nói, ngay từ đầu chàng đã không có ý làm thương hại đến Cưu bà bà, nhưng mục lại cứ một mực khăng khăng đòi diễn vai trung liệt, nhắm mắt nhắm mũi mà lao vào tử lộ, càng làm cho chàng cảm thấy khó xử vô cùng.

Cưu bà bà giờ cao Cưu Đầu thiết trọng, cây thiết trọng xiên xiên đổ bóng xuống mặt đất, thiết trọng dừng lại một tích tắc trên không, thân hình mục đã như một cơn lốc xoáy đến bất thần, thoát cái đã lướt đến sau lưng Nhậm Sương Bạch, đầu trọng rung lên, chiếc mỏ nhọn hoắc của đầu Cưu mổ xuống như mưa.

Nhậm Sương Bạch chẳng chút chần chừ, thân hình Cưu bà bà vừa lướt đi, “Đoạn Trường Hồng” cũng vung lên tạo thành một làn quang ảnh miên man, thân hình chàng cũng nhanh chóng lặn vào làn quang ảnh. Làn quang ảnh chao động, thoát cái đã biến thành một quang trụ cao vút, lại một chiêu “Huỳnh Tuyền Linh Quang” nhằm địch nhân kích tới!

Lần này thì Cưu bà bà đã chuẩn bị sẵn sàng, khi quang trụ hóa thành chiếc cầu vồng đơn sắc kích tới, hơi trăn vai xuống một chút, “vù” một tiếng thân hình mục đã bay vọt lên không, hai ống tay áo rộng thùng thình giương ra như hai cánh chim khổng lồ, thân hình bay lượn trên không lướt đi vùn vụt, nhưng vì một bên ống tay áo đã bị rách nên dáng bay lượn không được tự nhiên lắm, tựa như con chim có một cánh bị trúng thương vậy.

Chiếc cầu vồng đơn sắc ẩn tàng sấm sét, lướt đi lướt lại trông hệt như con thần long đang vân giá vụ muốn thu về tất cả ánh sáng đã tiêu thất

trong không gian, vươn dài co ngắn, bay lượn nhanh như điện chớp. Vốn là từng đao từng đao một chém ra r ỡ thu về, nhưng vì tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt người chỉ nhìn thấy đao quang hợp thành nhất thể, liên tục đón đỡ hàng loạt Cưu Đầu thiết trượng từ trên không giáng xuống của Cưu bà bà!

Lại những tiếng kim thiết chạm nhau đing tai nhức óc, lại lửa bắn đầy trời, lại vụn sắt văng tứ tán, thân hình Cưu bà bà rơi thẳng xuống đất, cánh tay phải vốn đã bị thương của mẹ cùng với cây Cưu Đầu thiết trượng văng bổng lên trời, quay tít mấy vòng r ỡ rơi xuống ở tận ngoài xa!

Thôi Công Đức đứng chết lặng, ngay cả câu nói “không xong r ỡ” còn chưa kịp thốt ra, trong khi đó thì Ngao Trường Thanh đã lảng lạng không một tiếng động lướt tới, thanh “Bạch Cốt kiếm” hóa thành vạn điểm hàn tinh, vạn điểm hàn tinh tụ trung về một mục tiêu, thân hình Nhậm Sương Bạch!

Miến đao từ trên cao xẹt xuống, màn đao ảnh tạo thành một bức màn dày đặc che chắn toàn bộ những điểm hàn tinh bắn tới, đánh dạt hết ra ngoài, chẳng để bất kỳ một điểm hàn tinh nào lọt qua!

Thôi Công Đức gầm lên như con hổ đói m ỡ, vừa định xách “Âm Dương luân” lao vào, Ngao Trường Thanh vừa thoái hậu vừa hét lớn:

– Công Đức! Mau đi cứu Cưu bà bà! Mau đi cứu Cưu bà bà! Việc ở đây đã có ta!

Hơi do dự một thoáng, cuối cùng Thôi Công Đức cũng đã hiểu ra dụng ý của Ngao Trường Thanh, vội vàng xoay người chạy đến bên người Cưu bà bà đang nửa nằm nửa ng ỡ dưới đất, một Cưu bà bà cho dù đã mất một cánh tay nhưng còn hữu dụng hơn trăm ngàn tên thủ hạ vô dụng mà y đang có trong tay. Hiện thời Cưu bà bà bị thương không nhẹ, bằng mọi giá phải giữ lấy tánh mạng của bà ta!

Nhậm Sương Bạch sau khi đánh lui thế tấn công lén của Ngao Trường Thanh, chàng không xuất thủ truy sát đối phương, dừng chân đứng yên một chỗ, cất tiếng nhẹ nhàng nói:

– Nói đúng lắm, trước tiên là cần phải cứu người, các người cứ yên tâm đi, Nhậm mỗ xưa nay không có thói quen thấy người rơi xuống giếng

mà đứng bên trên ném đá!

Ngao Trường Thanh nghiêng răng cắn hận nói:

– Nhậm Sương Bạch, người tàn độc đến vậy là cùng, Cưu bà bà là một bà lão hơn bảy mươi tuổi, vậy mà người cũng nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy, chém đứt cả một cánh tay, song phương trước nay không cừu không oán, thử hỏi người có còn nhân tính nữa không?

Giọng Nhậm Sương Bạch lãnh đạm nói:

– Trước khi động thủ, ta đã năm lần bảy lượt khuyên bà ta chẳng nên tự rước họa vào thân, nhưng bà ta một lòng một dạ, ỷ lại vào võ nghệ tinh thâm, lấy cái chết ra làm trò đùa để báo đáp ân nuôi dưỡng sáu năm qua của hai người. Ta đã không khuyên ngăn được bà ta, đương nhiên càng không thể đứng yên chịu chết. Đó là chưa kể, Cưu bà bà xuất thủ cũng đâu có nương nhẹ, chiêu thức hung hiểm tuyệt tình, chỉ cần nghệ nghiệp của ta hơi kém một chút, e rằng giờ này ta chết còn thê thảm gấp ngàn lần cái mà bà ta đang phải gánh chịu. Bà ta đã chẳng có lòng từ bi thì ta việc gì phải mang dạ Bồ Tát? Ngao Trường Thanh, đây là cuộc quyết chiến sinh tử, bảy mươi tuổi hay mười bảy tuổi cũng đều là mạng người, có gì phân biệt đâu?

Song mục Ngao Trường Thanh vẫn những đường máu đỏ độc, giọng âm trầm lạnh lạnh nói:

– Việc này còn chưa kết thúc, Nhậm Sương Bạch, Cưu bà bà dù đã bị người phế mất một cánh tay, nhưng đó chẳng qua chỉ là bước thứ nhất, giờ đã đến lúc bắt đầu bước thứ hai!

Nhậm Sương Bạch không hề ngạc nhiên, chậm rãi gật đầu nói:

– Việc đương nhiên là chưa thể kết thúc, các người cũng đừng quên rằng, oan có đầu nợ có chủ, kẻ mà ta muốn tìm không phải là Cưu bà bà, cũng không phải bất kỳ ai khác mà chính là người và Thôi Công Đức, hiện thời thì hai người này còn sống khỏe, sự việc làm sao có thể kết thúc ở đây được?

Nghiến chặt hai hàm răng, quai hàm bạnh ra, Ngao Trường Thanh rít qua hai kẽ răng:

– Hai huynh đệ ta chẳng để cho người được như nguyện, Nhậm Sương Bạch!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Đương nhiên hai người chẳng để cho ta được như nguyện, Ngao Trường Thanh, hai người sẽ vận dụng hết tất cả khả năng có được để phản kháng, kể cả mượn lực lượng bên ngoài trợ giúp, đó là điều có thể lý giải được. Bởi vì nếu ta được như nguyện, nghĩa là hai người phải mất mạng, hai người không muốn chết tất phải giãy giụa đến cùng, một mặt mong được tồn tại, một mặt mong giết được ta. Vậy hãy chờ xem ai sẽ được như nguyện!

Ngao Trường Thanh bỗng cất cao giọng quát:

– Võ Tây Mã lão, xin đến giúp một tay!

Tiếng kêu của y cao vút, dư âm kéo dài vang đi thật xa, cả cây cối trên đồi cũng lao xao chao đảo. Thật không thể tin nổi, một người thân hình nhỏ thó tựa như một đứa bé như Ngao Trường Thanh lại có được một nội lực cao thâm đến độ đó!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, bình thản nói:

– Lại gọi trợ thủ nữa rồi?

Từ dưới chân đồi, một bóng người cao lớn xuất hiện, người này ngấn cao đầu lớn bước tiến lên đỉnh đồi, khoảng cách khá xa nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt.

Người vừa xuất hiện tuổi trạc lục tuần, thân hình cao lớn trông như một ngọn tháp, gương mặt vuông vức đỏ tía, lại thêm mày rậm mắt to, dáng mạo trông cực kỳ oai mãnh. Người này mình mặc áo bào rộng bằng vải thô, chân đi giày cỏ, trên vai giắt xéo một chiếc nguyệt nha sản, mái tóc hoa râm bù xù xõa xuống, giá mà có thêm sợi dây buộc gọn mớ tóc trên đầu thì trông chẳng khác gì một đầu đà.

Ngao Trường Thanh gượng nở một nụ cười, nói:

– Mã lão, phiền Mã lão phải chờ đợi lâu, nếu chẳng phải tình huống trở nên bất lợi, Ngao mỗ thật chẳng dám kinh động đến Mã lão!

Người kia khoát tay, cất giọng ồ ồ nói:

– Hiện thời chẳng phải là lúc để nói những lời khách sáo như vậy, Trường Thanh, người gọi ta đến đây để làm gì? Chắc chắn không phải là đến để du sơn ngoạn thủy r ồi! Giờ ta đã đến đây, lẽ ra phải cùng hai người k ề vai sát cánh kháng địch từ lâu r ồi. Chờ từ nãy đến giờ ta cũng thấy cu ồng tay cu ồng chân, khó chịu lắm r ồi!

Lão nhân đưa mắt nhìn Ngao Trường Thanh, nói:

– Sao? Đến người cũng đổ máu r ồi?

Ngao Trường Thanh ngượng ngập nói:

– Một chút thương thế ngoài da, chẳng h ề gì!

Lão nhân quay sang nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân một lượt, nói:

– Chính là tuyệt tác của tên tiểu tử này sao?

Ngao Trường Thanh gật đầu nói:

– Chính h ắn!

Gãi gãi bộ râu ngắn dưới cằm, thần thái lão nhân tỏ ra nghiêm trọng như nói với chính mình:

– Trường Thanh, võ công thân thủ của người ta biết rất rõ, cả người còn bị h ắn đả thương, xem ra người này chẳng phải dễ đối phó, lát nữa động thủ phải rất cẩn trọng mới được!

Ngao Trường Thanh vội tiếp lời:

– Mã lão, ngay từ phút đầu tiên Ngao mỗ không h ề có ý khinh thị đối phương, ngặt vì họ Nhậm này quá sức lợi hại.

Lão nhân oai mãnh này chính là vị lão tộc trưởng của Mã gia tập dưới chân núi Võ Tây, lão không chỉ là người được tôn kính bậc nhất trong Mã gia tập mà còn là một cao thủ oai danh hiển hách trong võ lâm được người người kính ngưỡng, “Võ Tây Thảo Ẩn” Mã Lương Quân! Mã Lương Quân xưa nay sở trường về ngoại công, đặc biệt là cây nguyệt nha sản của lão đã đến mức xuất thần nhập hóa, võ lâm hiếm gặp đối thủ, chính vì vậy mà lão là một trong những đối tượng được Ngao Trường Thanh cố tâm kết giao để phòng khi cần đến trong những dịp thế này.

Phía bên kia, Thôi Công Đức hai bàn tay dính đầy máu cũng vừa băng bó thương thế cho Cưu bà bà xong, thấy Mã Lương Quân xuất hiện cũng lật đật lên tiếng, nói:

– Mã lão, Mã lão, tại hạ ở đây nè, chút xíu nữa sẽ qua tới!

Mã Lương Quân hơi nhíu đôi mày rậm, vẫy vẫy tay về phía Thôi Công Đức tỏ ý chào hỏi, sau đó mới quay sang Ngao Trường Thanh, hỏi:

– Cưu bà bà cũng bị r ỡ?

Ngao Trường Thanh nghiêng chặt răng, giọng phẫn hận nói:

– Bị chém đứt một cánh tay, thật đúng là nghiệt...

Mã Lương Quân đưa mắt liếc xéo Nhậm Sương Bạch một cái, giọng phẫn nộ nói:

– Chắc cũng lại là kiệt tác của tên tiểu tử họ Nhậm này?

Ngao Trường Thanh thở dài nói:

– Ngoài hắn ra thì còn ai vào đây nữa?

Mã Lương Quân nghiêng răng quát:

– Giỏi lắm, đơn thân độc mã đến đây lại hung hãn đến độ này, đánh người này chảy máu đầu, chém người kia một cánh tay, biến nơi đây thành một trường mưa máu gió tanh, thiên hạ rộng lớn như vậy, đâu phải để dành riêng cho một mình hắn ngang ngược hoành hành, xưng hùng bá đạo?

Ngao Trường Thanh nghiêng răng nói:

– Họ Nhậm đã nói rất rõ ràng, nhất định phải trảm thảo trừ căn, một mảnh giáp cũng không chừa, phạm người nào ngày hôm nay đến đây chống lại hắn, bất kể là người có liên quan hay không, đầu nhất loạt đuổi tận giết tuyệt, tàn sát không chừa một cọng cỏ!

Mã Lương Quân cất tiếng cười như phát cu ồng, mặt đổi sắc nói:

– Khẩu khí lớn đến như vậy là cùng! Tâm trường độc địa đến như vậy là cùng! Lão phu tuy bất tài, nhưng cũng dám lấy cái mạng già này ra mạo hiểm một phen, để coi người có được bản lĩnh kinh thiên động địa gì, để coi người đuổi tận sát tuyệt như thế nào!

Nhậm Sương Bạch chẳng muốn lên tiếng, nhưng lại không thể không lên tiếng, đành háng giọng nói:

– Xin hỏi vị ti ền bối đây là cao nhân phương nào?

Mã Lương Quân hừ lạnh, lớn tiếng quát:

– Chẳng cần người phải giả bộ khách sáo, lão phu Mã Lương Quân, giang hồ bằng hữu quen gọi là “Võ Tây Thảo Ẩn”!

Nhậm Sương Bạch kiên nhẫn nói:

– Mã ti ền bối, những lời mà Ngao Trường Thanh vừa nói là lời của bản thân y, tại hạ chưa từng nói những lời như vậy với bất kỳ ai, thực tế hoàn toàn ngược lại, tại hạ năm lần bảy lượt khuyên ngăn Cửu bà bà chớ nên dây dưa vào chuyện thị phi này, đây chỉ là chuyện ân oán giữa tại hạ và Ngao Trường Thanh Thôi Công Đức. Nhưng Cửu bà bà khăng khăng một mực đòi quyết chiến, chẳng thấy người ngã xuống thì không chịu dừng tay, bà ta bức tại hạ động thủ mới xảy ra kết cục như đã thấy. Ngao Trường Thanh lại dựng chuyện bịa đặt, đối trắng thành đen, cố ý dùng lời khích bác, Mã ti ền bối là người sáng suốt, xin hãy nhìn nhận cho rõ trắng đen đừng để mắc ác mưu của người khác...

Mã Lương Quân lớn tiếng quát:

– Họ Nhậm kia, người không cần phải giả bộ có ý tốt giải thích nợ kia, ta chẳng có tư cách làm trọng tài ở đây phân giải cho người mà biện hộ thế này thế khác. Người đã thương Ngao Trường Thanh, phế Cửu bà bà một cánh tay, theo quy củ giang hồ, người phải trả giá cho đi ầu đó, muốn không trả giá cũng chẳng sao, nhưng phải coi người có đủ bản lĩnh qua được cửa ải đó hay không?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Mã ti ền bối, tại hạ không cần xin ti ền bối buông tha cho tại hạ, càng không phải khiếp nhược chẳng dám ra mặt ứng chiến, tại hạ chỉ mong cho người không có liên quan không bị tổn thương một cách vô ích. Tại hạ trịnh trọng nhắc lại, đối tượng của tại hạ là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, ti ền bối việc gì phải chen ngang vào để chịu thiệt thân?

Mã Lương Quân cất tiếng cười dài nói:

– Ý người muốn nói rằng, nếu ta chen ngang vào cũng sẽ nhận lãnh hậu quả như Cưu bà bà chứ gì?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Tại hạ không hề có ý như vậy, Mã tiên bối, tại hạ chỉ khuyên tiên bối nên nghĩ lại, việc ân oán giữa tại hạ với Ngao Trường Thanh Thôi Công Đức, chẳng liên can gì đến tiên bối, mọi thị phi ân oán cứ để mặc cho bọn tại hạ tự giải quyết với nhau, tiên bối nên lui sang một bên giữ thú thanh nhàn, đó mới là thượng sách!

Song mục Mã Lương Quân phát xạ hai luồng tinh quang sáng rực, lớn tiếng nói:

– Họ Nhậm kia, người nói thử xem, nhìn thấy bằng hữu bị hoạn nạn, theo đạo nghĩa giang hồ, người phải làm gì?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Ít ra thì cũng không nên giúp bằng hữu hoành hành bạo ngược, càng không nên cùng hạng người tà ác gian manh kết thân bằng hữu!

Mã Lương Quân hừ một tiếng nghe nặng trĩu, nói:

– Người nói ai là kẻ tà ác gian manh? Ai là kẻ hoành hành bạo ngược? Là người hay là hai người bọn họ? Người nói ra một cách công bằng cho ta nghe thử!

Tình thế này, biết có nói nhiều cũng vô ích, Nhậm Sương Bạch cảm thấy tinh thần và thể lực đều mỏi mệt, chậm rãi nói:

– Mã tiên bối, nói như vậy đã là quá đủ rồi, bốn phận của tại hạ đến đây kể như hết, còn việc muốn hành động thế nào tùy thuộc vào sự chọn lựa của tiên bối. Có lẽ lời cuối cùng cần nên nói là, hạng người như Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức không đáng để cho tiên bối phải hy sinh tánh mạng, càng không đáng để tiên bối kết thân bằng hữu!

Mã Lương Quân cười lạnh nói:

– Đó là thiên kiến của bản thân người!

Nhậm Sương Bạch im lặng, không nói thêm lời nào nữa, Mã Lương Quân cũng hết như Cưu bà bà, chủ kiến đã quá sâu đậm, không một ai,

không bất kỳ lời nào có thể làm cho họ thay đổi chủ kiến, nói gì cũng bằng vô ích mà thôi, nhưng đứng trên lập trường của Nhậm Sương Bạch, dù biết nói không có kết quả gì cũng cứ phải nói.

Ngao Trường Thanh giờ thanh Bạch Cốt kiếm chỉ Nhậm Sương Bạch, giọng mai mỉa nói:

– Nhậm Sương Bạch, ta thật sự ngạc nhiên vì biện pháp ly gián quá ấu trĩ của ngươi, cả Cưu bà bà và Mã lão, giữa chúng ta với nhau là đạo nghĩa chi giao đã qua nhiều năm chứng nghiệm, con người ta thế nào, bản tánh họ ra sao, chẳng cần hạng như ngươi lên tiếng bài bác. Lẽ ra ngươi nên nhận rõ ngươi là ai, ngươi đang đóng vai trò gì ở đây, đảng này ngươi lại chẳng biết tự lượng, lớn tiếng bài bác dùng kế ly gián hòng làm cho họ thay lòng chuyển ý. Thật đáng tức cười cho sự non nớt ấu trĩ của ngươi!

Lúc này thì Thôi Công Đức đã dìu Cưu bà bà bước thấp bước cao đi tới.

Thật không ngờ, Cưu bà bà nghệ nghiệp cao siêu, nội công thâm hậu là vậy, mới bị phế một cánh tay người đã như một quả bóng xì hơi, gương mặt đen sạm của bà ta giờ đã nhạt màu, hóa thành màu đen xám xám, hơi thở cũng nặng nề yếu ớt, song mục lờ đục vô thần, thân bước đi mà cứ xiêu xiêu chực ngã, chứng tỏ nguyên khí đã tổn thất rất nặng nề, dù sao bà ta cũng đã có tuổi rồi!

Mã Lương Quân chừng như cũng là chỗ quen biết cũ với Cưu bà bà, nhìn thấy Cưu bà bà như vậy lòng không khỏi phần hận nói:

– Cưu bà bà, thật khổ cho bà bà, từng tuổi này rồi mà...

Hé mở đôi mắt lờ đục, Cưu bà bà cố hết sức thể hiện một nét cười trên gương mặt, kết quả thì chỉ có đôi môi khẽ động đậy, hai khóe mép hơi trĩ xuống. Giọng Cưu bà bà yếu ớt đứt quãng nói:

– Lương Quân... ta... lão bà tử này... nhất thời chưa thể chết được... nhưng ngươi... các ngươi phải rất cẩn thận mới được... tên tiểu tử này... rất... rất hiểm độc...

Mã Lương Quân nghiêng chặt răng khí thế ngất trời, cao giọng nói:

– Bà bà cứ ngẩng sang một bên nghỉ ngơi, Mã lão nhất định tìm ra

phương cách để trừng trị tên tiểu tử độc ác cuồng cuồng này!

Thôi Công Đức đỡ Cưu bà bà ngẩng xuống, giọng bà ta lại dứt quãng nói:

– Tên tiểu tử... tên tiểu tử này... đã luyện thành... luyện thành... “Kiếp Hình tứ thuật”...

Mã Lương Quân ngạc nhiên ngẩn người một thoáng, sau đó quay nhìn Ngao Trường Thanh hỏi lại:

– Cưu bà bà nói gì vậy? Hình như là nói họ Nhậm kia đã luyện thành đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”?

Ngao Trường Thanh thở dài gật đầu nói:

– Thì tại hạ và Cưu bà bà bại dưới chính pho đao pháp ấy...

Thần sắc Mã Lương Quân càng âm trầm hơn, khí thế ngùn ngụt khi này đã lạnh đi đôi chút, giọng trầm trầm nói:

– Hẳn thật sự đã luyện thành đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”?

Cưu bà bà ngẩng dưới đất, giọng yếu ớt nói chen vào:

– Không sai được đâu... Lương Quân... chính là “Kiếp Hình tứ thuật”... nếu không... lão bà tử này... chẳng dễ bị thảm bại... thảm bại như vậy...

Nhăn đôi mày rậm trầm ngâm một lúc lâu, Mã Lương Quân tỏ rõ quyết tâm nói:

– Mặc xác hẳn đã luyện thành tam thuật hay tứ thuật, cứ đánh trước một trận rồi tính nữa, ta không tin pho đao pháp ấy như bùa chú, pháp thuật vô biên!

Ngao Trường Thanh hạ thấp giọng nói:

– Giao đấu với gã họ Nhậm này, chẳng cần để ý đến giang hồ đạo nghĩa làm gì. Mã lão, ta và Công Đức sẽ tùy cơ xuất thủ trợ công, điểm này tưởng cũng cần nói trước để Mã lão lượng thứ!

Mã Lương Quân này chẳng để ý nhiều đến tiết nghĩa như Cưu bà bà, hoặc giả oai danh của “Kiếp Hình tứ thuật” khiến lão phải e dè, chưa bắt

đầu giao đấu mà lòng đã hồi hộp không yên, nghe Ngao Trường Thanh nói vậy liền gật đầu nói:

– Thì hai người cứ tùy tiện hành sự, hơn nữa nói gì thì nói, giành được chiến thắng là đi đầu quan trọng hàng đầu, chúng ta không thể cứ bại hết trận này đến trận khác được!

Ngao Trường Thanh nở một nụ cười tươi, nói:

– Ta hiểu được đi đầu đó, Mã lão!

Hất vai quăng chiếc nguyệt nha sản ra phía trước, Mã Lương Quân cầm lấy thân sản, nhắc nhắc thử chừng như để ước lượng xem có đủ trọng lượng để đối kháng với “Kiếp Hình tứ thuật” của đối phương hay không, song mục chăm chăm nhìn Nhậm Sương Bạch, nói:

– Họ Nhậm kia, tiến lên đi, xem thử ngày hôm nay là kiếp số của ai cho biết!

Nhậm Sương Bạch đứng bất động như một pho tượng, nói như cái máy:

– Mời tiên bối xuất thủ trước!

Mã Lương Quân cũng không khách sáo, nguyệt nha sản, nhằm giữa ngực Nhậm Sương Bạch kích tới, hai đầu nhọn nguyệt nha xé gió đánh “vụt” một tiếng, nhanh như chớp thích tới, miến đao của Nhậm Sương Bạch vừa vung lên, cây nguyệt nha sản đã lập tức trăn xuống nhằm hạ bàn Nhậm Sương Bạch giữ nguyên thế thích tới, biến chiêu nhanh nhạy, không để bất kỳ một khoảng trống nào cho đối phương kịp tránh né.

Miến đao lại từ trên cao chém xuống, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng theo đó lùi nhanh về phía sau, Mã Lương Quân chẳng chút chần chừ, nguyệt nha bỗng lại biến chiêu một lần nữa, lần này thì không đơn giản chỉ là một thế thích tới, đầu sản bỗng hóa thành trùng trùng quang ảnh, ngang dọc đầy trời, từ bốn phương tám hướng giáp công Nhậm Sương Bạch.

Thế là chiêu thứ ba của đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, “Huỳnh Tuyền Linh Quang”, cũng lập tức xuất hiện.

Cột quang ảnh sáng bạc chen lẫn sắc đỏ cuốn xoáy như một trận cuồng phong, thoáng chốc hóa thành một cơn cuồng long mang theo kinh khí sấm

sập, con cuồng long uốn mình vùng vẫy, xông tới nuốt trọn ngàn vạn sản ảnh, hàn tinh phát ra từ hai đầu nguyệt nha, lập tức tản mát tả tơi, trông hết như một bầy đom đóm tán loạn trong cơn gió lốc!

Ngay khi cột quang ảnh quay cuồng kích tới, Mã Lương Quân đã chống một đầu sản xuống đất, thân hình như một chiếc bông vụ quay tít nhảy ngược ra phía sau, thân hình lão lộn vòng nhanh không thể tả nổi, thoáng cái đã vắng tuốt ra ngoài xa, tưởng chừng lão đã học được phép độn thổ vậy! Nhưng con cuồng long đã như hình với bóng, cứ bám riết thân hình lão không thôi, kinh khí đi theo cột quang trụ thổi tung vạt bào Mã Lương Quân, nhìn mà cứ tưởng nó có thể nuốt chửng cả người lão bất cứ lúc nào! Ngay lúc này thì Ngao Trường Thanh đã phất tay về phía Thôi Công Đức làm hiệu, song thủ ôm chặt Bạch Cốt kiếm, từ một góc xéo như một mũi tên lao vào; Thôi Công Đức cũng găm lên một tiếng chấn động không gian, múa tít Âm Dương luân hộ thể, từ một góc khác hùng hổ xông vào.

Quang trụ khê cất lên rồi bỏ nhào trở lại, thanh Bạch Cốt kiếm trong tay Ngao Trường Thanh bị chấn động dữ dội dạt ra ngoài, hồ khẩu bị chấn động đến nứt toát ra, máu tươi chảy dài xuống ống tay áo; đôi luân một to một nhỏ trong tay Thôi Công Đức chấn động liên hồi, hàng loạt tiếng “kịt kịt” vang lên, các răng nhọn trên rìa luân đã bị chém đứt tiện suốt một nửa vòng luân; cả hai người đồng loạt choạng thoái hậu.

Đầu vai Mã Lương Quân bị lạng mất một tảng thịt, khi thân hình lão thoát ra khỏi vùng quang ảnh, nơi thắt lưng đã xuất hiện thêm một vết đỏ dài hơn thước, máu tuôn xối xả! Nỗi đau đớn bất ngờ ập xuống khiến cho gương mặt Mã Lương Quân biến dạng, thân hình cao lớn đồ sộ của lão không ngăn được chùn lại gập xuống, trong khi đó thì vầng quang ảnh vẫn chòn vòn ở trên không chỉ chực chờ rơi xuống đầu lão.

Bất thình, Cưu bà bà rống lên một tiếng dài, thân hình bà ta đang ngổ ngập dưới đất cũng đứng thẳng dậy, thân hình cùng Cưu Đầu thiết trượng hòa làm một như một mũi tên lao thẳng vào giữa quang trụ, trong khi đó miệng hét lớn:

– Các người chạy đi! Chạy mau đi!

Quang trụ chấn động, cùng với Cưu Đầu thiết trượng hòa quyện thành

một vùng quang ảnh nhiều màu sắc, đồng thời hàng loạt tiếng động chấn động tâm thần người nghe vang lên, vụn sắt, máu tươi, thịt người bắn văng tứ tán; rõ ràng, đã nhìn thấy dấu hiệu của tử vong!

Chẳng cần phải nói thêm, ba sinh mạng vừa giành lại được dưới lệnh truy hồn của miến đao nhanh đến không thể nhanh hơn nữa đao thoát ra ba hướng khác nhau, khi Cửu bà bắt đầu gom hết sức tàn vào chiêu tuyệt mạng cuối cùng, dùng tánh mạng để ngăn cản chiêu thức “Huỳnh Tuyền Linh Quang” như một đạo bùa chú tuyệt mạng thì ba người đã bay vọt ra ngoài hơn trượng, đến khi trượng ảnh và đao quang hòa làm một, ba người đã chạy xa đến nỗi thân ảnh chỉ còn là một vệt mờ mờ ở tận ngoài xa!

Khi tất cả dừng lại, Cửu bà đã nằm sòng soài dưới đất, toàn thân vết đao ngang dọc, da thịt tan nát, máu tươi ướm đẫm, trông như một cỗ tàn thi vừa mới lấy ra từ trên thớt của đờ tể, tử trạng thảm khốc đến chẳng dám nhìn lâu.

Nhậm Sương Bạch đứng đó, toàn thân chàng run bầy bầy, một tay nắm lấy thân Cửu Đầu thiết trượng chầm chậm rút ra khỏi đầu vai trái, mỏ nhọn của Cửu Đầu cắm ngập vào trong thịt, khi rút ra khó tránh khỏi một ít da thịt theo ra ngoài, máu tươi càng tuôn ra như suối, nổi đau banh da xẻ thịt chẳng dễ chịu đựng chút nào!

Vốn biết Cửu bà là một người bản tánh cương liệt, nhưng Nhậm Sương Bạch không thể ngờ được rằng bà ta lại có thể cương liệt đến độ này, càng không thể ngờ được ân nuôi dưỡng sáu năm của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức đối với bà ta lại lớn đến nỗi có thể liều thân để đền đáp, cũng chẳng biết trong sáu năm qua bà ta đã được chúng cho ăn những sơn hào hải vị gì? Mặc những lụa là gấm vóc gì? Cuộc sống được sung sướng đến độ nào mà bà ta lại có thể lấy sinh mạng, thứ quý nhất của con người để đền đáp như vậy? Nhưng nói gì thì nói, phải thừa nhận rằng thủ pháp của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức là vô cùng cao minh. Chúng đã biết nhìn xa trông rộng, biết cách giả vờ cung phụng, bỏ ra chút ít tiền bạc, chút ít công sức cung phụng một lão bà trong sáu năm, để khi gặp nạn, lại được lão bà ấy liều mình cứu chúng thoát khỏi tai kiếp!

Không hề có ý truy đuổi theo Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, Nhậm Sương Bạch biết rõ có đuổi theo cũng không thể đuổi kịp, đó là chưa

kể đi đâu kiện thể lực chàng lúc này cũng không cho phép chàng tiếp tục giao đấu cùng cường địch, với tình hình thương tích của chàng hiện thời, nếu còn ham chiến, hậu quả sẽ như thế nào thật khó mà đoán trước.

Quay người chần chậm tiến đến một tảng đá to cách đỉnh Cốt Thạch cương chừng vài chục bước chân, Nhậm Sương Bạch kéo tung mớ cỏ khô dưới chân tảng đá, bên dưới lớp cỏ khô lại là một tấm vải dầu, kéo luôn tấm vải ra bên dưới là một chiếc hố cạn, à thì ra đây là chỗ mà chàng giam tạm Thôi Vân!

Thôi Vân chẳng bị trói buộc gì, chỉ bị Nhậm Sương Bạch điểm vài nơi huyết đạo, toàn thân y mềm nhũn vô lực vô phương cử động, quai hàm cứng ngắc chẳng thể mở miệng kêu la, tuy nhiên thần trí vẫn tỉnh táo như thường.

Nhậm Sương Bạch cố ý an bài như vậy, chàng muốn cho Thôi Vân không nhìn thấy nhưng có thể nghe thấy toàn bộ diễn biến xảy ra trên đỉnh Cốt Thạch cương.

Nhậm Sương Bạch giơ tay khẽ vỗ lên người Thôi Vân mấy cái, Thôi Vân lập tức chống tay đứng thẳng dậy, song mục y mở lớn trừng trừng nhìn Nhậm Sương Bạch, toàn thân Nhậm Sương Bạch bê bết máu, vết thương nơi vai nứt toác, máu vẫn không ngừng chảy ra, dáng vẻ của Nhậm Sương Bạch khiến cho y kinh hoảng thất thần.

Nhậm Sương Bạch cất giọng khản đặc nói:

– Người đi đi, Thôi Vân!

Chừng như chẳng dám tin vào tai mình, Thôi Vân bối rối chùi hai tay vào vạt áo, giọng đứt quãng nói:

– Người... người nói... cho ta đi?

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu nói:

– Không sai, người có thể rời khỏi chỗ này được rồi!

Song mục Thôi Vân chợt mở lớn, hai luồng sát quang bùng bùng, lớn tiếng quát:

– Nhậm Sương Bạch! Người giết chết cha ta và Ngao bá bá rồi?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, mệt mỏi nói:

– Thật không may, ta chưa giết được chúng, nhờ được Cưu bà bà liêu thân cứu mạng chúng khiến cho ta phải một phen vất vả mà chẳng nên tích sự gì.

Thôi Vân giọng mừng rỡ nói:

– Người nói Cưu bà bà đã cứu được cha ta và Ngao bá bá? Thế còn Cưu bà bà ra sao rồi?

Công lực Nhậm Sương Bạch bị tổn thất quá nặng, e rằng để lâu sẽ không gắng gượng được nữa, Nhậm Sương Bạch lớn tiếng gắt:

– Chờ lát nữa bỏ ra khỏi hồ người sẽ được thấy! Giờ thì ta có một lời nhờ người nhắn lại với lão tử người và Ngao Trường Thanh, rằng chúng thoát được ngày hôm nay chứ chẳng thể trốn thoát đến mãi đời, bảo bọn chúng hãy cố gắng mà chuẩn bị cho chu tất, ta tạm thời đến trú chân trong ngôi miếu Thành Hoàng bỏ hoang trong cánh rừng bạch dương ngay bên ngoài Quảng An trấn, ta mong rằng chúng sớm đến đó gặp ta để giải quyết dứt điểm món nợ này. Nếu chúng không đến buộc ta phải đi tìm chúng để thanh toán!

Song mục Thôi Vân đây vẻ ngỡ ngàng, y thật chẳng dám tin rằng Nhậm Sương Bạch sẽ buông tha cho y. Hơi do dự một thoáng, Thôi Vân ấp úng hỏi:

– Nhậm Sương Bạch... tại sao người lại thả ta đi? Người cũng biết rõ, người giữ ta sẽ là một mối uy hiếp rất lớn đối với cha ta.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Lần trước ta lấy người làm mồi nhử Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức lộ diện, bởi hôm trước chúng chưa biết ta là ai, chúng không biết được việc ta tìm đến chúng nghiêm trọng đến thế nào. Giờ thì chúng hiểu rất rõ tầm quan trọng của vấn đề, chúng biết rõ quyết tâm của ta lớn đến ngần nào, chúng sẽ luôn cảm thấy mối nguy mất mạng đè nặng trên tâm khảm, xưa nay chúng chưa hề được thưởng thức vị đắng của việc phải sống trong sự thối thòm lo âu, giờ thì chúng sẽ được nếm. Chính vì vậy, chúng sẽ làm đủ mọi cách để sớm được giải thoát khỏi mối lo canh cánh ấy, và như vậy chúng sẽ tự động đến tìm ta, người hiện giờ không còn giá

trị làm con mồi để nhử chúng nữa. Người hãy nhớ kỹ lời ta, đối tượng của ta là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, ta không muốn người phải chịu liên lụy, bất kỳ một người nào khác bị tổn thương hay mất mạng, kể cả con ruột của Thôi Công Đức, cũng không bù đắp được chút gì đối với mối huyết cừu của sư phụ ta!

Thôi Vân đứng chết lặng một lúc lâu, đôi môi khẽ mấp máy chừng như định nói đi đâu gì đó, nhưng không biết nghĩ sao lại thôi. Sau một hồi trầm ngâm, Thôi Vân hỏi:

– Người thật sự đến trú trong ngôi miếu Thành Hoàng bỏ hoang ấy sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, giọng chắc nịch nói:

– Chắc chắn là như vậy!

Có vẻ như không mấy tin vào lời Nhậm Sương Bạch, mà không tin cũng phải, trong tình hình này, chỉ rõ cho đối phương biết mình trú ẩn nơi nào chẳng khác gì tự đào mồ chôn mình. Nhưng đứng về phía Nhậm Sương Bạch mà suy nghĩ, làm như vậy là hoàn toàn hợp lý, chẳng phải mục đích tối thượng của Nhậm Sương Bạch là báo sư cừu đó sao? Nếu không chỉ rõ cho đối phương biết mình trú ẩn nơi nào thì làm sao lôi kéo được đối phương ra mặt để giải quyết dứt điểm? Nhất thời đầu óc Thôi Vân bấn loạn, y nghĩ mãi chẳng nghĩ ra Nhậm Sương Bạch làm như vậy là có ý gì.

Nhậm Sương Bạch khó khăn đứng thẳng người dậy, khoát tay nói:

– Thôi Vân, người cứ tự tiện mà trở về nhà, mong rằng giữa ta và người sẽ không bao giờ phải gặp lại nhau nữa!

Thôi Vân đứng chết lặng, y hiểu rất rõ ẩn ý trong câu nói của Nhậm Sương Bạch, nhưng y lại không biết phải đối đáp đối phương thế nào cho phải. Bỗng thấy trước mắt có bóng người chớp động, khi định thẩn nhìn lại thì chẳng biết Nhậm Sương Bạch đã bỏ đi về hướng nào.

Trời không mây, nhưng vầng thái dương lại lười nhác ẩn mình trong làn sương mù lã lã đặng, trời thật âm trầm, thật lạnh lẽo! Cái âm trầm, cái lạnh lẽo ấy không chỉ bao trùm xuống mặt đất, nó còn đè nặng lên tâm khảm Thôi Vân, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên trong đời y biết đến âu lo, biết đến hoảng sợ!

Hồi thứ 22: Lấy Đức Báo Oán

Cánh rừng bạch dương ẩm thấp thâm trầm, không khí không chỉ ẩm thấp lạnh lùng, mà bao trùm lên tất cả là một bầu không khí đầy sát cơ, đầy vẻ chết chóc. Ngôi miếu Thành Hoàng hoang phế đổ sụp hết gần một nửa nằm khấp nép ở một góc rừng, tượng Ngưu Đâu, Mã Diện sụp xuống rơi rụng, chỉ còn lại là hai cây trụ lở lói, bức tượng Diêm La đằng sau hương án cũng chịu chung số phận, quyền sở sinh tử trên tay Phán Quan cũng biến mất từ lâu.

Đỉnh miếu rách nát lỗ chỗ, ánh sáng qua các lỗ hổng chiếu xuống nền đất ẩm lạnh tạo thành những vệt trắng đen xen kẽ loang lỗ khắp nơi, lại thêm tư bềnhện giăng bụi phủ, dáng vẻ của nó trông càng hoang phế.

Mấy chục bóng người từ bốn phía lảng lảng tiến vào cánh rừng bạch dương tạo thành một vòng vây khép kín mà tâm điểm chính là ngôi miếu Thành Hoàng. Nhìn vẻ mặt và cử động của họ, có thể thấy rõ ai nấy đều rất thận trọng cảnh giác, bước đi nhẹ nhàng trông như người đi trên lớp băng mỏng phủ trên mặt hồ vậy.

Dẫn đầu toán người này có Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức, Mã Lương Quân, một lão nhân mập mạp mặt đỏ như Quan Công và một hán tử chân thọt mặt mày chần chịt vết sẹo trông xấu xí và rất hung ác. Xem ra bọn Ngao Trường Thanh lại mời được thêm hai trợ thủ mới.

Mấy mươi người này tiến đến sát miếu Thành Hoàng, đứng thành hình vòng tròn vây kín xung quanh miếu. Sau một lúc lâu đứng yên lặng quan sát động tĩnh, Thôi Công Đức giơ tay làm hiệu, bảy tên đại hán lập tức quát lớn một tiếng thị uy rồi từ bảy hướng khác nhau xông vào trong miếu, bọn người này ai nấy đều binh khí tuốt trần, gương mặt đờ đờ sát khí.

Trong miếu hoàn toàn vắng lặng, không có tiếng binh khí va chạm

nhau, không có tiếng người quát tháo, không có cả tiếng rú thảm mà bất kỳ ai cũng đều đoán trước nó sẽ vang lên một khi bọn đại hán xông vào trong miếu. Tất cả đều im lặng, sự tr ần lặng đè nặng trên tâm khảm mọi người.

Trong đám đại hán xông vào trong miếu, có một tên thò đầu ra nhìn Thôi Công Đức lớn tiếng bẩm báo:

– Thôi lão gia, trong miếu đến cả một bóng ma còn chẳng có, lấy đầu ra có người sống ở đây?

Lầm bầm chửi đồng mấy câu, Thôi Công Đức lại đưa tay làm hiệu, lão nhân mập mạp đứng ngay bên cạnh gật đầu tỏ ý, sau đó thân hình “vù” một tiếng bay vọt lên không, đứng thấy thân hình lão nặng nề đồ sộ mà l ần, động tác của lão không hề nặng nề, chẳng những không nặng nề mà còn nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, chỉ một bước nhảy thân hình đã vọt lên cao ba trượng, sau đó dang rộng hai tay như đôi cánh nhẹ nhàng lướt tới, nhẹ nhàng đáp lên đỉnh miếu, thân hình vừa đáp xuống đỉnh miếu, lão nhân nhanh chóng đảo quanh một vòng, sau đó cũng bằng một thân pháp tuyệt mỹ phi thân bay trở về chỗ cũ.

Thôi Công Đức vội bước lên đón lão nhân, nóng lòng hỏi:

– Thế nào Hoàng công? Trên đỉnh miếu có người không?

H ồng diện lão nhân nhún vai lắc đầu, nói:

– Cũng giống như tên tiểu tử khi nãy đã nói, cả một bóng ma cũng không có, lấy đầu ra người sống?

Thôi Công Đức hơi ngần người một thoáng, li ền đó nổi cơn thịnh nộ, nghiêng răng kèn kẹt mắng:

– Mẹ nó, cái tên Nhậm Sương Bạch này đúng là đồ chó má, cả gan lấy lời cu ồng nông để hý lộng lão tử hần!

Ngao Trường Thanh đứng bên cạnh vẫn thản nhiên như không, tr ần ngâm một thoáng, nói:

– Theo những gì diễn ra hôm trước, có thể thấy lòng cừ hận của hần rất thâm sâu, lẽ ra hần phải rất nóng lòng báo cho xong sự cừ mới chịu ngừng tay, vì lẽ đó hần mới để lại nơi trú thân để chúng ta chủ động tìm đến giải quyết dứt điểm vụ việc, theo ta thấy, việc hần không có mặt ở đây

có thể là có nguyên nhân khác chứ không phải cố ý hý vọng chúng ta.

Thôi Công Đức lại nóng nảy nói:

– Vậy thì tại sao hấn lại trốn chui trốn nhủi ở một xó nào đó chứ không chịu ở đây giáp mặt chúng ta?

Ngao Trường Thanh vẫn trầm tĩnh lắc đầu nói:

– Hiện thời chúng ta vẫn chưa biết được dụng ý của hấn, nhưng chắc chắn là có nguyên do, trông cá tính của hấn có vẻ như hấn không phải là kẻ hành sự vòng vo, hành động này của hấn tất nhiên là có lý do riêng.

Thôi Công Đức nhíu mày hỏi:

– Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ?

Ngao Trường Thanh khoát tay làm một cử chỉ hết cách giải quyết, nói:

– Tạm thời lui binh rồi từ từ tính nữa!

Hồng diện lão nhân giờ mới chen lời:

– Có cần lục soát một vòng trong rừng không?

Ngao Trường Thanh thở dài nói:

– Công Đức, người thấy thế nào?

Không ngờ Thôi Công Đức lại lắc đầu nói:

– Đệ thấy chẳng cần làm như vậy cho tốn công, lúc này chúng ta từ bên ngoài vây bọc bốn phía tiến vào rừng, từng đó cặp mắt lẽ nào không phát hiện ra hấn được? Tên tiểu tử này mười phần chắc cả mười là không có mặt ở đây.

Ngao Trường Thanh lại thở dài nói:

– Vậy thì lui binh, có lưu lại đây cũng vô ích thôi.

Hồng diện lão nhân gật đầu đờng tình nói:

– Chúng ta cứ trở về, nghiên cứu xem ý đồ của hấn ra sao rồi thương nghị phương sách đối phó, từng này người chẳng lẽ lại để một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu dắt mũi dẫn đi? Nhất định phải giành lấy thế chủ động!

Thôi Công Đức vẻ đầy oán hận nói:

– Nhớ lại tình hình trên Cốt Thạch cương bị hấn bức cho phải ôm đầu bỏ chạy trốn chết ta cứ tức đến ói máu mà chết. Mẹ nó, tên tiêu tử này không lột da lóc thịt hấn, bầm thây hấn thành muôn đoạn thì sao tiêu được nỗi uất hận trong lòng ta!

Mã Lương Quân từ đầu đến giờ chẳng nói câu nào, khẽ vỗ vỗ vai Thôi Công Đức nói:

– Còn giữ được mạng đến giờ này coi như cũng còn phước rồi, người trông Cựu bà bà kia, sống đến từng đó tuổi đầu, võ nghệ cũng đâu phải kém, lại phải chết một cái chết thê thảm đến như vậy...

Không khí lập tức trầm hẳn xuống, gương mặt ai nấy đều có một lớp hàn sương phủ dày, không khí cô đặc lại, quyện thành một thắt nút chẹn ngang họng, chẳng ai nói thêm được lời nào nữa.

Ngay sát cạnh cánh rừng bạch dương về phía tây có một ngọn núi nhỏ, núi tuy nhỏ nhưng trên núi cây cối um tùm rạp rạp lại phần lớn đều là loài tùng bách chẳng sợ âm hàn. Từ trên ngọn núi nhỏ này nhìn xuống, toàn cảnh cánh rừng bạch dương đều ở trong tầm mắt, đương nhiên, những gì diễn ra xung quanh miếu Thành Hoàng cũng cũng có thể thấy rõ mồn một. Với rừng bạch dương là đích, ngọn tiểu sơn này là một đài quan sát thiên nhiên tuyệt hảo, cũng là một nơi vừa ẩn thân vừa nghe ngóng tốt nhất.

Nhậm Sương Bạch đúng là đang ẩn thân trên ngọn tiểu sơn này, chàng dùng nhánh tùng và mọt thố núi kết qua loa thành một chiếc lều nhỏ. Chàng không có nhiều thời gian dành cho công việc này, vì vậy làm càng nhanh gọn càng đơn giản càng tốt, cốt chỉ để tạm lánh phong hàn mà thôi. Bên trong lều trải một lớp vải dầy, thêm một chiếc chăn da dê đủ lớn, thế là có được một nơi ẩn thân. Sở dĩ chàng chọn nơi này để ẩn thân, chẳng phải là cố ý tự hành hạ mình, kiểu như Câu Tiễn nằm gai nếm mật, nguyên nhân là vì đây là nơi tốt nhất để có thể nghe thấy tình hình bên dưới rừng bạch dương, đồng thời lại đủ kín đáo để chàng có thể nghe thấy đối phương mà đối phương thì không thể nhìn thấy chàng. Tri bỉ tri kỷ, giành lấy tiên cơ để chế địch, chàng hiểu yếu quyết ấy và đã thực hiện được!

Tại sao chàng chẳng ở ngay bên trong miếu Thành Hoàng chờ đối

phương đến tàn sát chúng để sớm giải quyết cho xong chuyện này? Làm như vậy chẳng phải là nhanh gọn và dễ dàng hơn không? Đương nhiên Nhậm Sương Bạch cũng rất muốn làm như vậy, chàng trở về đây chỉ với một mục đích duy nhất là báo thù, làm như vậy mới hợp lẽ. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện trạng công lực của chàng không được tốt, chàng muốn phải dưỡng thương trước, chờ cho công lực phục hồi đến mức chàng có thể vận dụng như ý mới bắt đầu ra tay hành động, chàng không muốn để cho thù nhân có cơ hội chạy thoát lần thứ hai, sau mỗi lần hành sự bất thành, thì khả năng thành công lại giảm xuống vài phần, đây là điều mà chàng biết rất rõ!

Trên tấm vải dầy chất đầy gói to gói nhỏ chứa thực phẩm và thuốc trị thương, đây là những thứ mà trước khi lên núi Nhậm Sương Bạch đã cụ bị sẵn, chàng hy vọng sau vài ngày nghỉ yên một chỗ tĩnh dưỡng, thương thế sẽ mau chóng bình phục, cũng chẳng cần bình phục hẳn, chỉ cần đủ để giết thù nhân là chàng lập tức đại khai sát giới.

Bọn Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức nhẹ nhàng tiến vào rừng, cũng như tất cả những gì diễn ra tiếp theo, chàng đều nghe hết, ghi nhớ hết, không chừa một chi tiết nhỏ nào. Nhưng chàng chỉ nghỉ yên một chỗ phân tích, đánh giá tình hình chứ không có bất kỳ phản ứng nào. Chàng đoán chắc, sau một lần tấn công bất thành, sớm muộn gì chúng cũng sẽ quay trở lại.

Chàng không muốn mất thêm công sức để lựa chọn một nơi quyết chiến khác, cánh rừng bạch dương ngay dưới chân núi kia rất thích hợp làm nơi quyết chiến cuối cùng, thành công đương nhiên là tốt, thất bại thì đây cũng là một nơi phong thủy tốt để làm đất táng thân.

Thuốc kim sang mua được ở chỗ gã lang y trong một ngõ tối trong trấn, xem ra cũng khá hiệu nghiệm, cộng thêm mấy đơn hoàn của chàng mang theo dùng để uống, hôm nay mới là ngày thứ bảy mà vết thương đã bắt đầu liền miệng, không còn chảy nước vàng ra nữa. Nhậm Sương Bạch tin chắc chỉ cần dưỡng bữa nữa là chàng đã có thể vận dụng cân cốt tùy ý.

Trời không mây, nhưng đâu đâu cũng chỉ có một màu xám xịt, như một mái vòm bằng chì nặng nề cứ chực sụp xuống đầu, gió lạnh lại bắt đầu nổi dậy, cảnh sắc lạnh lẽo tiêu điều, tình hình này xem ra sẽ có tuyết rơi, trú

thân ở một nơi như thế này lại gặp phải thời tiết như vậy, thật chẳng dễ gì mà chịu đựng nổi.

Nhậm Sương Bạch nằm cuộn người co ro trong chiếc lều tạm, chiếc chăn da dê quấn chặt quanh người, rét đến độ hai hàm răng chằng cứa vào nhau cồm cộp, giá mà có một đống lửa để sưởi cho bớt rét. Thật ra không phải Nhậm Sương Bạch không làm được điều đó, chỉ vì chàng không dám làm, đốt lửa tất phải sinh khói, chỉ cần có khói bốc cao, ở cách xa mấy dặm cũng có thể nhìn thấy, làm như vậy chẳng khác nào thông báo cho cừu gia biết chàng đang ẩn thân nơi đây.

Không thể đốt lửa để sưởi, thôi thì ăn chút gì cho đỡ lạnh, bánh bao lạnh ngắt khô cứng, cả nhân bánh cũng lẫn đầy băng, nhai bánh mà có cảm giác như nhai sáp. Nhậm Sương Bạch thở dài, không lẽ bất kỳ thiên tướng nào trước khi nhận trọng trách đầu phải trải qua một cuộc khảo nghiệm nhục thể tàn khốc như vậy?

Trời đất âm trầm nên bóng đêmập đến rất nhanh, giờ này cùng lắm chỉ vào giấc hoàng hôn, một lớp sương mù đặc sệt đã bao phủ khắp núi rừng, chỉ qua một lát, tất cả đều chìm vào bóng tối.

Đã không thể đốt lửa thì chẳng thể thắp đèn, Nhậm Sương Bạch nằm co ro trong lều, chẳng có việc gì để làm, chàng trùm kín đầu cố tìm giấc ngủ, nhưng trời quả là lạnh, muốn ngủ mà cái rét cứ cứa vào người, chui vào tận nội phủ, người nằm đó mà hai mắt cứ mở thao láo, không tài nào dễ được giấc ngủ.

Đêm dài không ngủ được, người ta càng dễ rơi vào trạng thái đầu óc suy nghĩ lung tung, trong thời khắc này, đi đâu Nhậm Sương Bạch suy nghĩ chẳng phải là mối sự cừu chưa báo xong, cũng chẳng phải là những tháng ngày khổ ải học nghệ với Khuất Tịch, mà lại là chiếc sập đắp bằng đất bên dưới có đốt than ấm hừng hực, một chiếc nệm dày êm ái, một hồ rượu trắng lưu niên, một nĩa cải trắng hầm với xương và đậu phụ. Nhậm Sương Bạch không khỏi bật cười trước dòng tâm tưởng kỳ lạ của mình, chàng đang nghĩ đến những thứ mà nếu không rơi vào hoàn cảnh hiện tại chắc không bao giờ chàng nghĩ tới.

Tâm thần vẫn còn đang phiêu diêu với nĩa canh hầm bốc khói và hồ rượu trắng ấm nóng, bỗng Nhậm Sương Bạch nghe thấy vài âm thanh lạ, à,

tiếng thở nặng nề chen lẫn với tiếng rên khe khẽ, âm thanh được phát ra ở cách chàng khá xa nghe lúc có lúc không, nếu không phải là chàng thì không thể nào nhận ra được những âm thanh yếu ớt ấy giữa nhiều âm thanh hỗn tạp của rừng đêm. Đồng thời, Nhậm Sương Bạch cũng nhận ra rằng, những âm thanh ấy càng lúc càng tiến gần hơn về phía này.

Nhậm Sương Bạch nằm bất động, không có bất kỳ một cử động nhỏ nào, cả hơi thở cũng thật nhẹ nhàng, thật đều đặn. Chàng lắng tai nghe ngóng, chẳng mấy chốc, chàng đã nhận ra đúng là tiếng thở nặng nề xen lẫn tiếng rên khẽ, hơn nữa đó là âm thanh của nữ nhân, ngoài ra còn có thêm một người nữa dường như đang dìu nữ nhân kia bước đi. Căn cứ vào độ nặng nhẹ của tiếng bước chân có thể đoán được rằng, người còn lại là một nam nhân.

Nhậm Sương Bạch bất động, nhưng những âm thanh kia cứ mỗi lúc một tiến gần, men theo lối mòn chật hẹp khúc khuỷu và gồ ghề tiến tới. Nhậm Sương Bạch hơi nhíu mày, kẻ nào lại có hứng thú xuất hiện ở một nơi như thế này, trong thời khắc và thời tiết như thế này? Ngay sau đó chàng lập tức nhận ra rằng, với tiếng hơi thở nặng nề cùng tiếng rên khe khẽ, rõ ràng hai người này chắc chắn chẳng có được cái nhã hứng du sơn ngoạn thủy, mà chính là bị bức vào đường cùng phải chạy qua đây.

Bị bức thì đúng rồi, nhưng bức như thế nào? Bị ai bức và tại sao lại bức?

Nhậm Sương Bạch toàn thân bất động, nhưng đầu óc thì xoay chuyển như điện, chàng thầm mong cho đối phương cứ theo đường mòn đi thẳng đừng phát hiện ra chiếc lều tạm của mình cho qua chuyện, chàng thật sự không mong trước khi cùng cừu gia quyết chiến lại phải gặp chuyện rắc rối không đâu.

Qua một lúc, niềm hy vọng của Nhậm Sương Bạch tắt ngấm, chàng đã nghe thấy giọng nữ nhân đây vẻ mặt mỗi chen lẫn mừng vui, kêu lên:

– Nhìn kìa, Thanh Nguyên, mau nhìn kìa, ở đây có một chiếc lều nhánh tông, hay dở gì chúng ta cũng cứ nghỉ chân lại đã, ta không cất chân nổi nữa rồi!

Thanh Nguyên? Nhậm Sương Bạch đang nằm cuộn tròn trong chiếc chăn da dê cũng không khỏi ngạc nhiên ngẩn người. Thanh Nguyên? Trời

đất ạ, không lẽ một trong hai người kia là “Vô Nhĩ” Sở Thanh Nguyên?

Tiếp đó giọng nam nhân cất lên:

– Bọn chúng đang theo sát ở sau lưng, tuy rằng trong mười dặm đường trước đây chẳng thấy bóng dáng của bọn chúng, nhưng chưa hẳn là chúng ta đã thoát khỏi sự truy sát của bọn chúng, Lệ Thi, theo ta thì nàng nên cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, đi đến sáng r ồi hãy tìm chốn nghỉ ngơi!

Lệ Thi? Nhậm Sương Bạch nở một nụ cười như mếu, thật không may, sự suy đoán của chàng đã trúng, đôi nam nữ này chính là “Vô Nhĩ” Sở Thanh Nguyên và “Ma Linh” Nghê Lệ Thị Người ta thường nói oan gia hẹp lộ quả không sai chút nào!

Lại nghe giọng Nghê Lệ Thị tức tối gắt gỏng:

– Người ta đã không giở nổi chân lên nữa r ồi, Thanh Nguyên, người biết lưng ta bị trúng một chùy đó nặng đến chừng nào không? Tên ác tặc đáng chết dưới vạn đao phân thân Tur Đồ Vệ ấy hạ thủ tuyệt tình tuyệt nghĩa, âm hiểm vô song, nếu ta không nhanh chân né được, một chùy đó đã đập trúng đầu vỡ sọ mà đi r ồi. Mẹ nó, ta mặc kệ chúng có còn đuổi theo ở phía sau hay không, dù gì cũng phải nghỉ lại đến sáng r ồi tính nữa. Giữa chốn hoang lương lại gặp phải thời tiết thế này, bọn người thô thiển ấy làm gì tìm ra chúng ta mà sợ!

Hơi thở nặng nề, Sở Thanh Nguyên chừng như chẳng mấy yên tâm, nói:

– Khoảng cách còn gần quá, chưa đủ an toàn, Lệ Thi, nàng ráng chịu đựng thêm một chút nữa, chờ đi xa hơn r ồi nghỉ ngơi cả đời cũng chẳng hại gì!

Giờ thì Nghê Lệ Thi không nhịn được nữa, quát lớn:

– Thứ đồ vô lương tâm! Chưa biết chừng ta còn bị nội thương, chạy thêm vài bước nữa sẽ thổ huyết mà chết, người cũng chẳng biết thương tiếc, chẳng biết tội nghiệp cho ta! Hừ, không chừng người còn trông cho ta chết sớm để người còn đi kiếm đũa khác chứ gì? Sở Thanh Nguyên, lấy hết cốt khí của người ra làm một nam tử hán đại trượng phu cho ta coi thử coi. Người đừng có làm bộ dạng rùa đen rụt cổ cho ta nhờ một chút có được không?

Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Người ăn nói cứ nghĩ sao là nói vậy, chẳng biết lựa lời gì cả, nói hoài nói mãi mà vẫn chứng nào tật ấy! Nơi đây là nơi nào? Lúc này là lúc nào lại đi nói những lời như vậy? Hai ta giờ đã ra nông nổi này người vẫn còn ăn nói như vậy mà nghe được sao? Lệ Thi à, ta làm gì nghĩ gì cũng đều là vì sự an nguy lợi hại của cả hai chúng ta, phải biết nhìn xa trông rộng một chút mới có thể đứng được trong giang hồ!

Nghê Lệ Thi nghiêng răng nói:

– Chẳng cần phải nhìn xa trông rộng cái chó gì cho mệt xác, người không dùng chân nghĩ ngợi, đi thêm mấy bước nữa ta thổ huyết chết thẳng cẳng, người nhìn xa trông rộng thì được cái gì chứ?

Không khí im lặng được một thoáng, chẳng cần nhìn thấy hai người cũng có thể đoán biết Sở Thanh Nguyên đã khuất phục trước bà vợ tánh tình và cả mồm mép đầu dữ dằn này. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Thôi được, thôi được rồi, thì làm theo lời nàng vậy, nhưng nếu lỡ bị bọn chúng đuổi tới thì cũng đừng trách ta không nói trước.

Nghê Lệ Thi trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ còn tức giận, nói:

– Nếu chúng có đuổi tới, thì cùng lắm là chúng ta trở thành đôi đũa đồng mệnh uyên ương chứ có gì phải sợ? Sao? Người không chịu à?

Sở Thanh Nguyên lắc đầu, gượng cười nói:

– Việc gì mà nàng muốn thì ta đâu còn nói gì đến chịu hay không chịu nữa? Dù sao thì ta và nàng cũng giống như hai con kiến bị buộc chặt lại với nhau rồi, nàng chẳng dứt đi được mà ta cũng vô phương chạy trốn!

Nghê Lệ Thi lại rên lên khe khẽ, giận dỗi nói:

– Người hiểu được đi đâu đó thì tốt!

Lúc này thì Sở Thanh Nguyên bắt đầu đưa mắt quan sát chiếc lều trước mặt, chừng như y vẫn chưa hoàn toàn tán thành việc trú chân lại, giọng cầu nhàu nói:

– Trời đất rét mướt, giữa chốn hoang sơn cùng cốc lại dựng một chiếc lều thế này để làm gì kia chứ? Tư bề trông hốc trông hoác, có ngăn chặn được gió tuyết gì đâu? Bên trong đã ẩm lại lạnh, còn chẳng có đèn lửa chi hết, chui vào chỗ này có khác chi chui đầu vào hỏa ngục để chịu khổ!

Nghê Lê Thi hừ lạnh nói:

– Ông chủ ơi là ông chủ, tình cảnh này mà ông còn đòi ở lều sơn các tía chẳng? Có được chiếc lều này ở tạm qua cơn gió rét đã là quý lắm rồi, ít ra nó cũng che được gió tuyết, nằm xuống để tay chân được thông thả chút ít, được như vậy còn quý gấp ngàn lần nằm phơi mình trong gió tuyết. Ta chịu được không lẽ người không chịu được hay sao?

Sở Thanh Nguyên gượng cười gật đầu lia lịa, nói:

– Được, đương nhiên là được rồi!

Lại nghe tiếng Nghê Lê Thi hối thúc:

– Vậy thì người mau vào bên trong đó dọn dẹp trước một chút đi, chưa biết chừng bên trong có xà trùng ác thú gì ẩn thân thì sao? Dọn cho sạch sẽ ta mới vào nghỉ ngơi được chứ!

Sở Thanh Nguyên thở dài nói:

– Được rồi, được rồi, làm gì mà quýnh quáng lên như vậy? Ta vào trong đó xem trước đây!

Tiếp đó có tiếng bước chân tiến đến sát chiếc lều, tiếng vạch lá tòng nghe xào xào.

Nhậm Sương Bạch vẫn nằm cuộn tròn bất động, nhưng chàng biết chắc mình chẳng còn nằm được bao lâu nữa, gian lều chỉ to bằng bàn tay, chỉ cần đưa mắt nhìn vào là chẳng còn gì có thể che giấu được nữa, cũng bởi bây giờ trời đã tối, nếu không chẳng cần phải vạch lá, đứng cách xa hơn trượng là đã có thể nhìn thấy hết bên trong rồi.

Xảy nghe Sở Thanh Nguyên kinh hãi kêu lên một tiếng, nhẩy ngược về phía sau, hai cổ tay lật ra một cái, đôi đoản mâu đã đưa ra phía trước phòng vệ.

Nghê Lê Thi trông thấy dáng điệu Sở Thanh Nguyên thì không khỏi ngạc nhiên nói:

– Người điên hay sao vậy? Làm gì mà phải lấy cả binh khí ra?

Song mục Sở Thanh Nguyên vẫn nhìn chăm chăm về phía chiếc lều, giọng căng thẳng nói:

– Hình như bên trong có người!

Nghê Lê Thi lập tức bước lui một bước, đứng thủ thế chuẩn bị ứng chiến, giọng nói cũng không còn vẻ tự nhiên như lúc đầu nữa, nói:

– Có người? Người nhìn thấy rõ ràng chứ không phải trông gà hóa cuốc đấy chứ? Đừng hù dọa ta...

Sở Thanh Nguyên bước lên một bước, thật cẩn trọng đưa chiếc đoản mâu vén mây càn tòng lò xo bên ngoài, miệng lầm bầm nói:

– Ta không tin mắt mình lại kém đến nỗi chẳng nhận ra là người hay là thứ gì khác... rõ ràng là có người nằm quẩn chặn ở trong lều. Dù rằng tình thế hiện thời chẳng mấy thuận lợi, nhưng cũng đâu đến nỗi hoảng loạn đến độ đó...

Khi chiếc đoản mâu vén mây nhánh tòng lên, Nhậm Sương Bạch chậm rãi ngẩng thẳng người dậy, cất giọng lười nhác nói:

– Sở huynh, đúng là giữa chúng ta có nhân duyên từ kiếp trước! Đi đến đâu rồi cũng lại gặp nhau. Đạo này nhị vị thế nào rồi?

Vừa thấy bóng người ngẩng dậy, Sở Thanh Nguyên lập tức nhảy ngược về phía sau một lần nữa, đứng thủ thế nghe hết lời của đối phương, gương mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, hỏi lại:

– Người... người là ai? Tại sao người lại nhận ra ta?

Nhậm Sương Bạch quẩn chặt chiếc chắn da dê quanh người, giọng trầm trầm nói:

– Mới chia tay cách đây không lâu, vậy mà Sở huynh đã không còn nhận ra giọng của tại hạ nữa rồi sao? Tại hạ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch, cách đây ít lâu chúng ta đã từng có duyên diện kiến trong gian Thổ Linh đường giữa rừng hoang ấy mà!

Trợn trừng song mục, Sở Thanh Nguyên tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, nói:

– Sao? Người là Nhậm Sương Bạch? Người quả thật là Nhậm Sương

Bạch sao?

Trong gian lầu vang lên tiếng “tách”, mồi lửa được bật lên, hương qua hương lại hai lượt rồi tắt ngấm, nhưng chỉ cần như vậy cũng quá đủ để Sở Thanh Nguyên nhận ra Nhậm Sương Bạch. Quả nhiên không sai, người đang bó gối ngồi co ro kia không phải là Nhậm Sương Bạch thì còn là ai nữa?

Nuốt khan đánh ực một tiếng, Sở Thanh Nguyên lẩm bẩm nói:

– Không sai, chính là người, Nhậm Sương Bạch!

Nổi kinh hoàng và cuồn cuộn, cộng thêm sự đau đớn và mệt mỏi của thể xác, khiến cho Nghê Lệ Thi gần như mất hết lý trí, cất cao giọng gào lên:

– Thanh Nguyên! Gã họ Nhậm lén lút lút lút ở cái chỗ này để làm gì? Phải chăng hắn định nhân cơ hội đánh chó bị rơi xuống nước? Đứng trên miệng giếng ném đá người lỡ chân rơi xuống giếng? Thiên hạ làm gì có chuyện xảo hợp đến như vậy? Không chừng giữa hắn và bọn Đường Bách Nhẫn, Tư Đồ Vệ liên thông cấu kết với nhau, bảo hắn đến đây phục kích chờ chúng ta!

Trong nhất thời, Sở Thanh Nguyên cũng chẳng biết thật ra giữa Nhậm Sương Bạch và bọn cừu gia đang truy sát hai người có liên hệ gì hay không, người đang bị bức vào bước đường cùng, khó tránh khỏi việc tâm thần bị bấn loạn, vẻ trầm tĩnh vốn có thường ngày của y đã biến mất, nghe Nghê Lệ Thi nói vậy cũng cảm thấy rất có khả năng, liền nghiêng răng nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người đột ngột xuất hiện ở chốn núi non hoang vắng này, e rằng chẳng phải là chuyện xảo hợp! Người đã kết cấu với bọn ác nhân đáng chết vạn lần dưới thiên đao vạn kiếm Đường Bách Nhẫn, Tư Đồ Vệ từ khi nào? Các người nhất định phải đuổi tận giết tuyệt mới cam lòng sao?

Nhậm Sương Bạch cất giọng thật ôn hòa, nói:

– Sở huynh, tại sao tại hạ ẩn thân ở chốn này đương nhiên là tại hạ có đầy đủ lý do để làm như vậy, điều đó thiết nghĩ chẳng có liên hệ gì đến nhị vị. Còn bọn người Đường Bách Nhẫn, Tư Đồ Vệ gì gì đó tại hạ càng không quen không biết chúng, làm gì có chuyện liên thông cấu kết với chúng được? Tại hạ vẫn còn nhớ lần trước gặp mặt, đầu óc Sở huynh rất

tỉnh táo sáng suốt, suy nghĩ hành sự rất cẩn mật, hợp tình hợp lý, mới cách biệt không lâu sao Sở huynh lại có thể thay đổi đến như vậy?

Sở Thanh Nguyên cố trấn tĩnh tinh thần, để đầu óc tỉnh táo nhìn lại tình hình trước mắt, bất giác hai má nóng bừng. Y cất tiếng ho khan mấy tiếng, giọng đã hòa hoãn đi đôi chút, nói:

– Nhậm Sương Bạch, người nói thật lòng đó chứ? Giữa người và bọn người kia đúng là không có liên hệ gì thật sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, giọng chắc nịch nói:

– Hoàn toàn không! Nếu tại hạ có ý bất thiện với nhị vị thì hôm ở Thổ Linh đường tại hạ đã chẳng hạ thủ lưu tình như vậy, việc gì phải chờ đến hôm nay để chịu khổ sở như vậy phục kích nhị vị?

Sở Thanh Nguyên gật đầu liên liễn, nói:

– Nói cũng phải! Nói cũng phải!

Phía bên kia Nghê Lệ Thi vẫn còn hận Nhậm Sương Bạch, cất giọng phẫn hận nói:

– Người đúng là một tên to đầu, Thanh Nguyên! Người đã quên mất nỗi khuất nhục mà gã họ Nhậm kia đã giáng lên đầu chúng ta rồi sao? Vết thương mới lành miệng chưa lâu người đã quên mất cái đau đớn rồi sao? Hấn chặt đứt tài lộ của chúng ta, bôi tro trát trấu lên mặt chúng ta, hấn là cừu nhân của chúng ta, lời nói của cừu nhân mà người cũng dám nghe dám tin sao?

Sở Thanh Nguyên vội xua tay nói:

– Những lời nói của Nhậm huynh rất hợp lý phải, giữa y và bọn Đường Bách Nhẫn, Tư Đồ Vệ có câu kết hay không chúng ta chỉ suy đoán chứ không biết đích xác, nhưng có một điều rất rõ ràng, giả như y muốn hại chúng ta, trong Thổ Linh đường hôm ấy chúng ta làm gì được toàn mạng mà sống đến bây giờ? Y đâu có lý do gì để đợi đến hôm nay mới đón lỏng chúng ta ở đây? Giờ thì chúng ta có thể nhận định, Nhậm huynh chẳng có liên hệ gì với bọn cừu nhân của chúng ta, y đâu có lý do gì để lấy mạng chúng ta chứ? Lệ Thi, những việc này chỉ cần chịu khó suy nghĩ một lát là thấy ngay mà ...

Nghê Lê Thi nổi điên mắng:

– Đồ chết bầm, người nói đầu ta chỉ toàn là đầu phụ thôi sao?

Sở Thanh Nguyên cười giả lả nói:

– Ta đâu dám nói nàng như vậy, chẳng qua là ta muốn nhắc nàng, phạm làm việc gì cũng phải cẩn thận suy trước nghĩ sau, không nên cứ làm theo cảm tính.

Đưa mắt nhìn vào trong lều, giọng Nghê Lê Thi chẳng chút thiện cảm nói:

– Cứ nghĩ đến bộ mặt lạnh lùng kiêu ngạo của gã họ Nhậm là ta lại tức anh ách, giờ hắn đang ở ngay trước mặt, nổi oán hận này làm sao ta có thể nuốt trôi được?

Sở Thanh Nguyên nghe nói thì giật mình, hạ thấp giọng nói:

– Lê Thi, nàng ăn nói cũng phải biết cân nhắc khinh trọng một chút, đừng tự rước thêm phiền phức vào người, sau lưng chúng ta còn có truy binh, tiền đồ mang mang chưa biết hung cát thế nào, ta thì sức cùng lực kiệt, nàng thì mình mang thương tích, chùng đó thôi đã đủ mệt rồi, lại còn gây sự nữa thì làm sao kham nổi? Chẳng phải ta nói để trượng chí khí đối phương mà diệt oai phong của mình, bản lãnh của Nhậm Sương Bạch đâu phải là kẻ mà chúng ta có thể trêu tới được? Ý chẳng nghĩ đến chuyện xích mích cũ, không gây sự với chúng ta đã là may mắn lắm rồi, nàng còn đòi nhờ vả cọp nữa sao? Bộ hết muốn sống rồi chắc?

Im lặng một lúc lâu, Nghê Lê Thi vùng vằng nói:

– Cũng tại người chẳng có chút cốt khí của nam tử hán đại trượng phu, đi với người riết rồi đến ta cũng phải xấu mặt!

Sở Thanh Nguyên bỗng nghiêm giọng nói:

– Đó là ta biết thức thời, biết nhìn xa trông rộng, đâu giống như người, gặp việc gì cũng cứ nhắm mắt làm bừa! Đâu người nghĩ lại coi, mấy năm qua người đã gây nên biết bao phiền toái? Có lần nào mà không phải ta đứng ra dàn xếp cho người?

Nghê Lê Thi bí lời, vội vàng kiếm chuyện khác nói lãng đi:

– Người đừng có ở đó mà lên giọng dạy đời, còn nhắc lại chuyện cũ để làm xấu mặt ta. Giờ thì ta hỏi người, phải làm sao đây? Trong lều thì đã có người chiêm cứ r ỡ, lại là kẻ chẳng có tâm, còn thân ta thì vừa mệt vừa đói, xương cốt trong người đều sắp rời hết ra r ỡ, một bước chân cũng không đi được nữa, giờ người tính sao thì tính đi!

Chẳng chờ Sở Thanh Nguyên đáp lời, từ bên trong lều, Nhậm Sương Bạch đã cất giọng ôn t ần nói vọng ra:

– Nghe cô nương, xin hãy bớt giận mà nghe tại hạ một lời, tại hạ đã không có ác ý từ trước, thì giờ đây chẳng việc gì mà không mở rộng lòng đón nhị vị. Dân gian có câu, oan gia nên giải không nên kết, không có hiềm khích thì tốt hơn là có, có thêm một bằng hữu là bớt đi một kẻ đối đầu. Giữa chốn hoang lương như vậy, đường trong thiên hạ chẳng thiếu mà nhị vị lại chọn đúng nơi này để đi qua, chứng tỏ giữa chúng ta đã có thiện duyên từ kiếp trước. Chiếc lều nhỏ này tuy chật hẹp tạm bợ, nhưng cũng đủ để ba người chúng ta chen chân tránh gió tuyết, trời này không chừng lát nữa sẽ có tuyết rơi, ít ra thì nơi này cũng còn hơn là phải ng ỡ giữa trời tuyết lạnh, không biết nhị vị có muốn lưu lại đây qua đêm không?

Nghê Lệ Thi còn đang do dự, Sở Thanh Nguyên đã vội vàng quay sang Nghe Lệ Thi nói:

– Nhậm huynh nói rất phải, trời này xem ra sẽ có tuyết rơi trong đêm nay, trong vòng mấy chục dặm quanh đây chẳng có nhà cửa chi cả, nếu nàng có thể gắng gượng đi tiếp được thì ta sẽ dìu nàng đi tiếp, còn nếu đi không nổi nữa thì hãy lưu lại đây nghỉ ngơi cho sớm.

Nghê Lệ Thi đưa mắt nhìn khắp xung quanh, đúng là tư bề tối mịt, chẳng thấy đèn lửa, dấu hiệu chứng tỏ có con người sinh sống; nhìn lên trời mây đen phủ kín, gió lạnh cứ từng đợt từng đợt thổi qua. Nghe Lệ Thi rùng mình, chí khí lập tức tiêu tan, hạ giọng nói:

– Thôi được ... tình thế bức bách, xem ra chỉ còn đường này có thể đi mà thôi!

Hai người cúi đầu bước vào trong lều, ng ỡ xuống tấm vải dầu trải dưới đất, Nhậm Sương Bạch kéo tấm chăn da dê nhường bớt hơn phân nửa cho đôi giang hồ tình lữ suốt ngày cãi vã nhưng xem ra rất khắng khít này. Ba người chen mình trong một tấm chăn da dê, tuy có hơi chật chội

nhưng thân nhiệt của ba người tỏa ra làm tăng thêm chút hơi ấm, ít ra thì trong cảm giác, không khí không còn âm lạnh như lúc nãy nữa.

Nửa dưới người được phủ kín bởi chiếc chăn, hai chân cảm thấy ấm áp vô cùng, luồng hơi ấm từ hai chân dần dần lan tỏa khắp châu thân, một cảm giác ấm áp dễ chịu miên man khắp nội thể, so với lúc còn bên ba chạy trốn sự truy sát của kẻ địch đúng là sự cách biệt giữa thiên đàng và địa ngục. Nghe Lê Thi thầm mừng là hai người đã có một quyết định đúng đắn, tuy quyết định này khiến lòng nàng vẫn còn hơi uất ức, nhưng trong tình thế hiện tại có thể nói không còn con đường nào tốt hơn để mà lựa chọn nữa!

Ba người im lặng một lúc lâu, cuối cùng thì Nhậm Sương Bạch với vai trò là “chủ nhân” cũng lên tiếng phá tan sự tịch mịch, nói:

– Chắc nhị vị còn chưa dùng bữa tối?

Sở Thanh Nguyên ngượng ngập nói:

– Chẳng dám giấu Nhậm huynh, sáng sớm hôm nay bọn tại hạ đã bị địch nhân chặn đường, song phương quyết đấu một trận, bọn chúng người nhiều thế mạnh, bọn tại hạ địch không lại chúng phải mở đường tháo chạy, suốt từ đó đến giờ mãi miết vừa trốn vừa chạy, lấy đâu ra thời gian để dừng lại ăn uống? Có thể nói suốt ngày nay bọn tại hạ chưa được ăn uống gì ...

Nghê Lê Thi nghe Sở Thanh Nguyên nói thẳng đuột tình cảnh của hai người, chẳng chút giấu diếm gì thì có hơi ngượng, cảm thấy quá mất mặt, vội vàng nói đỡ:

– Thật ra thì cũng chẳng nghiêm trọng đến như vậy, lúc đi ngang Sa gia trang, ta đã nhắc người dừng lại ăn uống nghỉ ngơi, chỉ tại người sợ đến vãi cả đá ra quần nên chẳng dám dừng chân, qua khỏi Sa gia trang thì gặp toàn là đồng không mông quạnh, đến nỗi phải để bụng đói mà đi đến bây giờ. Muốn trách thì phải trách người trước chứ chẳng nên trách người khác!

Sở Thanh Nguyên chẳng còn hơi sức đâu để mà tranh biện với Nghê Lê Thi, hơn nữa trước mặt Nhậm Sương Bạch, càng nói chỉ tổ càng xấu mặt thêm ra chứ chẳng ích gì, Sở Thanh Nguyên gượng cười nói:

– Đúng đúng, chỉ tại ta dốt tính, nếu nghe theo lời nàng thì tốt biết mấy.

Nhậm Sương Bạch cố nhin cười, một tay cầm hai chiếc bánh bao, một tay cầm bầu nước đưa ra trước mặt, mỉm cười nói:

– Nhị vị dùng tạm mấy thứ này lót dạ, bao tử là tên chủ nợ khắc nghiệt nhất, không trả nợ cho nó là không xong đâu. Nơi đây chẳng có món gì tốt hơn để đãi khách, trời lạnh thế này bánh bao cũng hóa thành nước đá mất rồi, nhưng có chút gì vào bụng cũng thấy đỡ lạnh hơn.

Đôi giang hồ tình lý chia nhau thức ăn nước uống, Nghệ Lê Thi cầm chiếc bánh bao trong tay ngượng ngùng nói:

– Thật ngại quá, đã vào tranh chỗ trú chân của người, lại còn tranh giành phần ăn và nước uống của người...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Chẳng cần phải khách sáo, chúng ta gặp lại ở đây chính là ý trời, là có duyên tiền kiếp, cùng là kẻ lưu lạc giang hồ với nhau cả, xin nhị vị cứ tự nhiên.

Cắn một miếng bánh bao cứng ngắt lạnh tanh, nhưng Sở Thanh Nguyên cảm thấy tất cả các món sơn hào hải vị ngày thường khó bì được với hương vị bánh bao nguội trong lúc này. Ý không khỏi cười thầm nghĩ bụng, thật đúng là có đói mới biết thức ăn ngon.

Nghệ Lê Thi vừa nhấm nháp bánh bao vừa lưu ý đến ý vị trong câu nói của Nhậm Sương Bạch, bỗng buột miệng nói:

– Nhậm Sương Bạch, người xưa nay tiêu điều tự tại, hầu như chẳng có việc gì mà người không làm được, chỉ có người như bọn ta mới than thân trách phận, chứ người như người mà cũng than là lưu lạc sao? Việc gì khiến cho người phải ta thán như vậy?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm nói:

– Con người dù cho tài ba đến mấy, không phải lúc nào cũng luôn được như ý, nói chi tại hạ chỉ là một kẻ phạm phu tục tử. Thời tiết như thế này nhị vị thử nghĩ xem tại sao tại hạ chẳng tìm một nơi ấm cúng để chịu đỡ nghỉ ngơi mà lại chui đầu vào chiếc lều này để chịu lạnh chịu ướt khổ sở

đến như vậy?

Nghê Lê Thi vội vàng gật đầu nói:

– Đúng rồi! Bây giờ ta cũng lấy làm lạ, tại sao người lại làm như vậy chứ? Người chờ đợi cái gì ở chốn này?

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm nói:

– Tại hạ đang dưỡng thương.

Nuốt vội miếng bánh đang nhai trong miệng, hớp một ngụm nước thấm giọng, Sở Thanh Nguyên ngạc nhiên hỏi lại:

– Dưỡng thương à? Dưỡng thương cũng chẳng cần phải chui rúc ở đây như vậy, tại sao người chẳng vào trong trấn nghỉ ngơi an dưỡng có phải tốt hơn không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không thể nghỉ ngơi an dưỡng ở đó được, cừu gia của tại hạ ở ngay trong trấn, mà lại rất có thể lực!

Sở Thanh Nguyên vẫn không hiểu, nói:

– Vậy thì đi khỏi nơi này chứ có khó khăn gì? Thiên hạ thiếu gì chỗ có thể dưỡng thương?

Nhậm Sương Bạch chép miệng nói:

– Chính vì không thể đi khỏi nơi đây tại hạ mới buộc phải làm như vậy. Tại hạ cần phải ẩn thân ở đây để nghe ngóng động tĩnh ở khu rừng bạch dương bên dưới.

Càng nghe Sở Thanh Nguyên càng không hiểu, hỏi lại:

– Rừng bạch dương? Rừng bạch dương nào?

Nhậm Sương Bạch kiên nhẫn giải thích, nói:

– Đó là một cánh rừng nhỏ ở ngay dưới chân núi, đi quá chiếc lều này một chút, vượt qua con đường mòn là có thể nhìn thấy. Đối với người sáng mắt các vị, đứng từ chỗ đó nhìn xuống thì rất tiện lợi để quan sát tình hình trong rừng, còn chỗ này tại hạ chọn để có thể nghe ngóng tình hình bên dưới nhưng người bên dưới thì chẳng thể nhìn thấy tại hạ.

Sở Thanh Nguyên hơi do dự một thoáng rồi nói thẳng ý nghĩ trong đầu:

– Nhậm huynh, mắt huynh không nhìn thấy gì cả, vậy làm thế nào huynh có thể khẳng định như vậy?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Rất đơn giản, đây là nơi mà mười năm trước tại hạ thường hay lui tới, địa hình địa vật nơi đây tại hạ vẫn còn nhớ được đôi phần, thông thường thì các vật kiến trúc mới thường bị con người thay đổi, còn với sông núi thì, khoảng thời gian mười năm chưa đủ dài để có thể bị đổi thay, đặc biệt ở một nơi hoang lương như vậy, vài chục năm, thậm chí vài trăm năm, núi rừng này cũng chưa chắc đã nhìn thấy sự thay đổi. Tuy nhiên, trước khi quyết định chọn nơi này tại hạ cũng đã kiểm tra lại một lần nữa, quả đúng là địa hình vẫn giữ nguyên trạng như năm xưa. Còn việc làm sao chọn được một chỗ ẩn thân kín đáo, tại hạ nhờ vào những âm thanh thay đổi bên ngoài, nhờ tiếng lá cây xào xạc, nhờ nhận định hướng gió thổi, nhờ các mùi vị lã đãng trong không khí để đoán biết những điểm chi tiết của địa hình. Ngoài ra, trong đó còn phải kể đến một thứ bản năng, một thứ phản ứng từ tâm linh, những thứ mà chỉ có người mù mới có được. Bằng vào tất cả những điều kiện đó hợp lại, mắt có nhìn thấy hay không, đối với tại hạ đã không còn quan trọng nữa.

Há hốc mồm nghe Nhậm Sương Bạch giải thích, Nhậm Sương Bạch đã dừng lời một lúc lâu, Sở Thanh Nguyên mới thở hắt ra, nói:

– Trời đất ạ, tại hạ dù có nằm mộng cũng chẳng thể tưởng tượng nổi, hỗ trợ cho đôi mắt bị khiếm khuyết của huynh lại có nhiều thứ kỳ ảo xảo diệu đến như vậy, thảo nào mà nhất cử nhất động của huynh, còn gọn gàng nhanh nhẹn hơn cả người sáng mắt nữa là khác.

Nhậm Sương Bạch cất giọng đều đều nói:

– Cạnh tranh sinh tồn mà, Sở huynh, kẻ nào thích ứng được với hoàn cảnh mới có thể sống được, để có thể tồn tại, tại hạ buộc phải chuẩn bị các điều kiện cần thiết.

Sở Thanh Nguyên gật đầu nói:

– Nhưng để làm được điều đó, chắc chắn phải trải qua một thời gian dài tập luyện, trải qua biết bao lần thử nghiệm, trải qua biết bao gian nan khó

nhọc mới luyện thành một khả năng phi thường như vậy. Nếu không phải là người có một nghị lực kinh nhân, có một đức tính kiên nhẫn tuyệt vời thì làm sao luyện được những công phu này?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Người ta một khi bị bức vào bước đường cùng ấy, buộc phải làm những việc mà người thường chỉ nghĩ đến thôi đã rùng mình, nếu không, chỉ còn mỗi con đường chết.

Ăn hết mẫu bánh còn lại trong tay, Sở Thanh Nguyên tỏ rõ sự mừng vui vì cái may mắn của mình, nói:

– Ngay trong đêm chúng ta gặp nhau trong Thổ Linh đường, tại hạ đã nhận ra rằng kết oán với huynh chẳng phải là việc làm thông minh, đến giờ này nghĩ lại mới thấy đó là một chọn lựa rất hợp thời, nếu không giờ này tại hạ đã không có chỗ nghỉ chân, chưa biết chừng lại còn bị ăn đao nữa là khác.

Nghê Lệ Thi tức tối nói:

– Nay, Thanh Nguyên, ngươi làm ơn nói ít đi vài câu, giữ gìn chút thể diện cho ta nhờ có được không? Ngươi hay nói ta ăn nói chẳng biết lựa lời, ta thấy ngươi mới chính là hạng người chẳng biết che giấu cái xấu, có bao nhiêu cái xấu cứ đem khoe hết ra cho thiên hạ ngắm nhìn.

Sở Thanh Nguyên khoát tay, tỏ vẻ bất cần nói:

– Lời thật thì dễ nói, nhưng lại khó nghe, việc xảy ra trong Thổ Linh đường đêm ấy, Nhậm huynh còn lạ gì nữa mà giấu với dếm? Nàng còn định dát vàng lên mặt để che giấu cái xấu chẳng? Che giấu cái xấu đương nhiên là phải làm, nhưng cũng phải coi đối tượng, vả thừa mà che mất thánh sao đặng?

Nghê Lệ Thi cũng ăn hết phần bánh của mình, lắc mạnh đầu tỏ dài nói:

– Đi theo một nam nhân chẳng có chút cốt khí như ngươi, tráng tâm nhuệ khí của ta cũng phải lụn bại dần chứ chẳng không.

Hừ lạnh một tiếng, Sở Thanh Nguyên đang định lên tiếng phản bác, Nhậm Sương Bạch đã chen lời nói:

– Nhị vị thần tiên quyền thuộc, chỗ tại hạ đây còn rất nhiều thức ăn, hay là nhị vị ăn thêm chút gì nữa cho chặt bụng?

Sở Thanh Nguyên vội dẹp bỏ cơn sân si trong lòng, gượng cười nói:

– Nữ nhân trước sau vẫn là nữ nhân, đầu óc nông cạn hẹp hòi, nói năng bất cần, xin Nhậm huynh chớ chê cười.

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Hai cái miệng mà, tránh sao khỏi chuyện tranh cãi đôi co? Hai hàm răng đôi khi còn cắn nhầm lưỡi nữa là, đầu giường rầy lộn cuối giường giảng hòa thế mới là phu phụ ân ái mặn nồng chớ!

Nghê Lê Thi chớp chớp đôi mắt, đôi môi hé mở thể hiện một nụ cười mê hồn, nói:

– Nhậm Sương Bạch, có đôi lúc ta nhận thấy người thông tình đạt lý, nhìn nhận thế sự một cách rất thấu đáo. Người đã có thê tử chưa?

Nhậm Sương Bạch nhếch mép cười nói:

– Ai dám về làm thê tử tại hạ? Làm thê tử một tên mù suốt ngày lăn lộn trong máu lửa hận thù? Nghê cô nương lại nói chơi rồi!

Nghê Lê Thi nghiêm nghị nói:

– Chưa hẳn đã như lời người nói, nữ nhân chọn phu quân chẳng để ý đến việc tàn khuyết, mà chỉ coi trọng cái tài của nam nhân và cái tình của người ấy dành cho mình. Có thể người chưa gặp, hoặc giả gặp rồi mà chưa hay, chẳng hạn như, ta thấy Dịch Hương Trúc cũng rất ngưỡng mộ người, người không cảm nhận được đi đâu đó sao?

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép, vẻ tự trào nói:

– Đó là việc còn tệ hơn cả mò trăng đáy nước, Nghê cô nương, giữa tại hạ và Dịch Hương Trúc có thể nói chẳng có chút dây dưa gì, nàng ta không bao giờ để ý đến tại hạ, với nàng ta tại hạ cũng cảm thấy xa lạ vô cùng.

Nghê Lê Thi bật cười phì thành tiếng, dáng điệu tỏ ra rất sành sỏi, nói:

– Mới vừa khen người thông tình đạt lý, người lại cho thấy người là kẻ chẳng hiểu chút gì tâm dạ của nữ nhân, cũng giống như nhìn con cua đang bò vậy, thấy nó đi về phía mình thực ra là càng lúc càng xa, ngược lại thấy

nó đi ra xa nhưng lại mỗi lúc một gần hơn, hờn giận thẹn thùng tất cả đều là làm bộ làm tịch hết, lòng để ý tới ai thì bên ngoài cứ lạnh lùng như băng giá, nhưng mỗi một cử chỉ ánh mắt đều có tình ý miên man ẩn tàng bên trong. Đừng nhìn bên ngoài, Nhậm Sương Bạch, người phải thâm nhập vào bên trong để thử nghiệm, người cũng đừng quên, với nàng ta người còn có ân cứu mạng!

Quá hiểu bản tánh của Nghê Lệ Thi, nếu để nói dằng day một hồi chưa biết chừng Nghê Lệ Thi còn đòi làm nguyệt lão cho Nhậm Sương Bạch và Dịch Hương Trúc nữa thì khổ, Sở Thanh Nguyên vội vàng nói lảng sang chuyện khác:

– Nhậm huynh, huynh vẫn chưa nói cho bọn tại hạ biết, vì sao mà huynh phải ẩn thân ở đây nghe ngóng tình hình cánh rừng bạch dương bên dưới chân núi.

Nhậm Sương Bạch thấy chẳng cần phải che giấu, liền đem chuyện oán cừu giữa mình và bọn Ngao Trường Thanh Thôi Công Đức ra kể lại một lượt, lại còn vắn tắt thuật lại diễn biến của cuộc chiến mấy hôm trước, kể xong còn cất một tiếng thở dài thật nặng nề

Ngẩn ngơ một lúc lâu, Sở Thanh Nguyên tỏ vẻ thông cảm với cảnh ngộ của Nhậm Sương Bạch, nói:

– Thật không ngờ Nhậm huynh lại nặng mang trên người một mối oán cừu thâm sâu như vậy. Trời đất lạnh lẽo như vậy, mình mang đầy thương tích, lại thêm đôi mắt của huynh... Nhậm huynh, thật khổ cho huynh quá.

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Những việc phải giải quyết sớm muộn gì cũng phải đối mặt nó, giải quyết càng sớm càng nhẹ gánh lo, Sở huynh.

Dứt lời, chàng lại lấy hai chiếc bánh bao đưa cho Sở Thanh Nguyên.

Sở Thanh Nguyên cũng chẳng khách sáo, lẳng lặng đón nhận, xong chia cho Nghê Lệ Thi một chiếc. Cầm chiếc bánh bao trong tay, thản thái kích động, Nghê Lệ Thi cảm hận nói:

– Nhậm Sương Bạch, bọn ta nhất định giúp người một tay đòi lại công đạo!

Sở Thanh Nguyên nghe nói thì giật thót người, nói:

– Lệ Thi, nàng lại ăn nói bừa bãi nữa rồi, đương nhiên là ta cũng như nàng, muốn lấy chút tài hèn sức mọn ra giúp Nhậm huynh một tay, nhưng vấn đề ở chỗ, chúng ta lực bất tòng tâm, sau lưng chúng ta còn truy binh chưa biết khi nào thì đuổi tới, người nàng lại đang mang thương tích, đi đứng còn khó, chúng ta có giữ được tánh mạng hay không còn chưa dám nói trước, lấy gì để trợ giúp cho Nhậm huynh?

Nghê Lệ Thi trừng mắt nói:

– Thì có bao nhiêu cứ dốc hết ra mà đấu với chúng chứ có gì phải lo? Nhiều lắm cũng đến mất mạng là cùng chứ gì? Bình sinh ta rất ghét nghe câu nói “lực bất tòng tâm” đó, kẻ nói câu này vừa muốn lấy lòng người nghe lại vừa chẳng muốn ra tay tương trợ! Đã có tâm thì còn ngại gì mà không hành động?

Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Đa tạ nhị vị đã không nhớ đến mối hận cũ lại còn coi Nhậm Sương Bạch này là chí giao bằng hữu, muốn chung vai gánh vác mối tư thù của tại hạ. Nhưng mối thịnh tình của nhị vị, tại hạ xin được tâm lãnh!

Ngỡ rằng lời nói có ý thoái thác của Sở Thanh Nguyên làm cho Nhậm Sương Bạch không vui, Nghê Lệ Thi tức tối đưa tay véo một nhát thật mạnh nơi hông Sở Thanh Nguyên.

Hồi thứ 23: Ác Giả Ác Báo

Thần thái Sở Thanh Nguyên hơi bối rối, vội vàng lên tiếng giải thích:

– Nhậm huynh, chẳng phải tại hạ thấy khó r ỡ tìm lời thoái thác, những đi ều tại hạ nói đ ầu là tình thật, biết rõ không thể làm mà cứ cố làm, không những hại mình mà còn liên lụy đến người khác, mong Nhậm huynh thông cảm với nỗi khổ tâm của tại hạ.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Tại hạ không hề có ý trách móc gì Sở huynh, chẳng có ý trách móc chút nào cả, đó là chưa kể tại hạ quyết chẳng để cho bất kỳ ai nhúng tay vào chuyện này, đừng nói là nhị vị cũng đang gặp phải cảnh ngộ éo le, hiện thời nhị vị tự bảo vệ mình còn khó khăn thay, huống hồ phân thân để giúp đỡ người khác? Cùng là một việc giúp người, nhưng cũng phân ra rất nhiều loại khác nhau, việc của tại hạ thuộc về loại sinh tử, làm nó là lấy tánh mạng ra để mà mạo hiểm, giữa tại hạ và nhị vị bất quá cũng chỉ mới gặp mặt vài lần, giao tình đã không thâm trọng, tại hạ làm sao dám nhận sự hy sinh to lớn như vậy từ nhị vị? Hy sinh tánh mạng vì một người khác là một nghĩa cử vô cùng cao thượng, cả người cho và người nhận làm sao có thể không thận trọng được?

Dừng lời một thoáng, chàng lại tiếp:

– Những lời này của tại hạ cũng là những lời nói chân tình, xin nhị vị chớ trách, nhưng bất luận thế nào, tại hạ cũng vô cùng cảm kích tấm lòng nghĩa khí của Nghê cô nương.

Nghê Lệ Thi ảo não nói:

– Nhậm Sương Bạch, tánh khí của ta xưa nay nói đi ều gì không có thói quen suy nghĩ trước, muốn nói đi ều gì là mở miệng nói ngay, chẳng cần suy trước tính sau coi nó sẽ gây ra hậu quả gì hay không, đặc biệt là ta rất

nóng nảy khiến cho cách thể hiện đôi khi rất thô thiển, một việc vốn là rất tốt đẹp khi ta nhúng tay vào thì trở nên lộn xộn thêm ra dù ta không hề có ý xấu. Nhưng những lời khi này hoàn toàn là lời tâm huyết của ta, không phải ta cố ý nói nghe hay ho để lấy lòng người. Giúp đỡ một người, phải coi mỗi giao tình thân hay sơ thì phải rã, nhưng còn phải tính đến khía cạnh đạo nghĩa, nên hay không nên làm. Ta nói vậy người thấy có đúng không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nghe cô nương nói chí phải, nhưng trước khi quyết định giúp người, còn phải xem xét điều kiện của bản thân có thể làm được hay không nữa! Nghe cô nương, nói tóm lại, tấm lòng của nhị vị, tại hạ xin tâm lãnh!

Trong khi đó thì Sở Thanh Nguyên cảm thấy chẳng còn hứng thú gì nữa, chỉ lẳng lặng ng ồi nhai bánh bao, cả Nghe Lệ Thi cũng trở nên trầm tư mặc tưởng, không khí trong l ầu bỗng như lạnh lùng hơn rất nhiều.

Qua một lúc, Nhậm Sương Bạch lại cất tiếng phá tan sự im lặng, nói:

– Nhị vị, Đường Bách Nhân và Tư Đồ Vệ là thần thánh phương nào vậy?

Sở Thanh Nguyên vội vàng nuốt ực miếng bánh trong miệng, thiếu chút nữa đến phải mắc nghẹn trong cổ họng, nói:

– Huynh hỏi đến hai tên ác tặc đó ấy à? Đầu là những đạo hữu trong làng hắc đạo cả, chúng cùng với ba tên Tiêu Ngũ Phúc, Diêm Đông Lập, Hướng Sơn hợp xưng “Ác Đởm ngũ độc”. Năm tên ác tặc này tên nào tên nấy độc ác vô lương, tuyệt tình tuyệt nghĩa, là hạng người chẳng thể nào gần được!

Nghe Lệ Thi cũng cảm phần tiếp thêm:

– Mọi người ai nấy cũng đầu bôn ba bên ngoài, lăn lộn trong chốn giang hồ, hành sự ít ra cũng còn phải lưu lại chút tình nghị, còn bọn ác ôn này thì chẳng kể gì đến tình nghị cả, trở mặt còn nhanh hơn cả người ta lật sách, một khi nhìn thấy lợi lớn thì tham lam đến độ sợ rằng cha mẹ ông bà chúng cũng chẳng cần lý tới, mẹ nó thứ sài lang ác thú sợ cũng chưa độc bằng mấy tên này!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Vậy ra nhị vị cùng chúng gây nên oán cừu cũng chính vì chữ lợi mà ra?

Nghê Lệ Thi chẳng chút giấu diếm, gật đầu nói:

– Người ta ai cũng phải ăn cơm mặc áo, quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì tranh nhau chữ danh chữ lợi, danh chỉ là thứ hư ảo, có lợi trước rồi chữ danh mới đáng để nhắc tới, mẹ nó, bạc thì trắng phau phau và hiển hiện rất rõ ràng, thiếu nó thì bất cứ thứ gì có nhắc tới cũng bằng vô dụng. Thượng tuần tháng trước, ta và Thanh Nguyên được tin nội tuyến, vội vã chạy tới bến sông để đấu giá mua một lô gạo mốc, luồn lách đã đời, trên dưới đều đã lo trót lọt cả rồi, chỉ còn giao tiền nữa là có thể nhận gạo, ngay đêm trước ngày giao tiền, bọn Đường Bách Nhẫn mò tới, đòi bọn ta phải chia một nửa số gạo lại cho chúng, nếu không chia gạo thì chia hoa hồng một thành trên tổng giá trị lô hàng cho chúng. Nhìn thấy bọn người này cùng hung cực ác, lại không muốn gây sự phiến toái, ta và Thanh Nguyên sau khi hội ý đã quyết định chia bớt một thành giá trị lô hàng cho chúng ăn, mà mẹ nó, có gì mà chúng lại đòi chia hoa hồng chứ? Đó chẳng qua là ý thế bóp họng bóp hầu người ta chứ chúng có công gì mà đòi chia hoa hồng?

Nhậm Sương Bạch ngạc nhiên ngăn người nói:

– Gạo mốc mà có lợi gì đến phải tranh giành nhau ghê gớm vậy? Gạo đã mốc lên rồi thì cùng lắm là làm thức ăn cho heo, người ta ai lại đi ăn gạo mốc?

Nghê Lệ Thi bật cười khảnh khách, ra dáng rất đắc ý nói:

– Nhậm Sương Bạch, đạo pháp của người tinh tuyệt, bản lĩnh người cao cường, nhưng việc làm ăn trong giới hắc đạo xem ra người chẳng biết được mấy chút, mà cũng phải, người xưa nay đâu có làm ăn trong giới này mà biết. Để ta giải thích cho người được rõ, cho người biết thêm chút ít về công việc làm ăn trong thiên hạ. Gọi là gạo mốc, chẳng qua là cách nói lóng, một kiểu nói để che mắt những người thật thà như người mà thôi, gạo là thứ thượng phẩm, quan lương mà, gạo đem phân phát cho quan nha ở các địa phương vận chuyển bằng thuyền, đã vận chuyển bằng thuyền thì tránh sao khỏi gặp sóng to gió lớn, một khi gặp sóng to lật thuyền, gạo tốt mấy cũng hóa thành gạo mốc. Các quan coi việc vận chuyển, một khi gặp

sóng gió, lật một thuyền thì báo cáo lên trên ba bốn thuyền, thậm chí lâu lâu cũng báo cáo bị lật một vài thuyền để chia nhau mà tiêu phí, làm quan ai cũng tiêu xài như nước, người tưởng bổng lộc của triêu đình đủ để chúng hoang phí như vậy sao? Lại nói về chuyện gạo mốc, gạo mốc đương nhiên là bán với giá gạo mốc dành cho gia súc ăn, gạo thượng phẩm dành cho người ăn cũng bán với giá gạo mốc, người thử nghĩ coi, bọn ta đấu giá được một thuyền số lợi đó biết bao nhiêu mà kê? Chẳng phải phát tài lớn rồi sao?

Nhậm Sương Bạch giờ mới hiểu ra, gật đầu liên liến nói:

– Thì ra bên trong còn nhiều điếm ảo diệu như vậy, thảo nào các người chẳng lấy tánh mạng ra mà tranh giành sao được? Thật chẳng thể ngờ được, mua bán gạo mốc lại là một ngành kinh doanh phát đạt đến như vậy!

Nghê Lê Thi lại nói:

– Phát đạt thì cũng có phát đạt, nhưng cơ hội như vậy chẳng phải thường gặp, thuyền chở lương thực không thể chuyển nào cũng bị lật, các quan trên dù cũng được chia phần, nhưng mỗi chuyến mỗi lật thì chẳng còn ai có thể bao che được. Bởi vậy mà những cơ hội như vậy lâu lâu mới có một lần, cũng giống như ngân lượng từ trên trời rơi xuống vậy, mà muốn đấu giá mua được nào phải dễ dàng? Trước tiên phải có nội tuyên, phải đổ tiền đổ bạc ra để tạo được các mối quan hệ, đút trên lót dưới, nói tóm lại không chỉ tốn tiền mà còn mất rất nhiều công sức nữa. Được cái gạo vào tay rồi, chỉ cần sang tay là lãi đến gấp hai ba lần giá trị lô hàng, giống như ngỗng nhà chờ ngân lượng chảy ào ào tới vậy.

Nhậm Sương Bạch cũng cảm thấy hứng thú với cách làm ăn kỳ lạ này, nói:

– Chuyển đó nhị vị đấu giá được bao nhiêu gạo mốc?

Nghê Lê Thi đang lúc cao hứng, cất cao giọng nói:

– Ba ngàn năm trăm gánh, người tính xem con số đó có khủng khiếp không chớ? Ba ngàn năm trăm gánh, chẳng phải là ba ngàn năm trăm cân! Người mua bọn ta cũng đã tìm được từ lâu rồi, chỉ cần cầm lấy lệnh giao hàng là bạc lập tức vào tay. Lời như vậy mới gọi là lời chớ!

Sở Thanh Nguyên giờ mới thở dài ảo não chen lời:

– Cũng chính vì cái lợi trước mắt quá lớn như vậy mới khiến cho năm tên ác tặc kia say máu, nuốt lời trở mặt, chúng chủ động hủy bỏ hiệp ước đã thỏa thuận trước, nguyên đã đồng ý ăn một thành hoa hồng, giờ lớn tiếng đòi ăn đến năm thành. Mẹ nó, bọn ta làm được vụ này cũng phải đổ mồ hôi sôi nước mắt chứ bộ? Không tốn công sức, không tốn tiền bạc, không tốn tâm huyết thì làm sao giành được từng đó gạo? Bạc thì nhiều đó, nhưng đâu phải tự rụng từ trên trời rơi xuống?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm nói:

– Bọn “Ác Đởm ngũ độc” này đúng là quá đáng, không công đòi ăn hoa hồng đã là không phải rồi, ăn một thành biến thành ăn năm thành thì càng hiếp người quá đáng, ai mà nhịn được, việc như vậy gặp tại hạ, tại hạ cũng quyết không nhịn!

Nghê Lệ Thi nghiêng răng nói:

– Thì vậy chứ sao? Bọn ta đương nhiên là chẳng chịu để cho chúng ăn một cách vô lý như vậy, nói qua nói lại mãi, bọn chúng kiên quyết một xu không bớt, bọn ta nhất định không nả thêm đồng nào, thế là càng bàn càng căng thẳng, năm tên ác tặc lập tức trở mặt, lớn tiếng khẳng định nếu không chia thì dùng võ lực để cướp đoạt, mà là cướp sạch, ăn tất! Mẹ nó, bọn ta sức yếu thế cô, đành phải nhẫn nhục chịu thua chúng, gói ghém hành trang chuẩn bị sẵn, bạc vừa vào tay là lập tức đào tẩu, nào ngờ bọn ta lui một bước bọn chúng lấn tới mười bước, cứ bám theo riết, tỏ rõ ý đồ giết người cướp của!

Nhậm Sương Bạch hỏi:

– Nhị vị chẳng đã đấu với chúng một trận rồi đó sao?

Nghê Lệ Thi nghiêng răng nói:

– Không đấu sao được? Khổ nỗi, kết quả bọn ta bị bức vào thế hạ phong, lưng ta bị trúng một chùy của tên ác tặc Tư Đồ Vệ, đến giờ này vẫn còn đau muốn chết đi được. Còn may mà bọn ta nhanh chân chạy thoát, bọn “Ác Đởm ngũ độc” chẳng kịp chặn đứng bọn ta, tức khí gào rú đuổi theo phía sau, đến cách đây chừng mười dặm, bọn ta mới vất vả cắt đuôi được bọn chúng.

Giọng Sở Thanh Nguyên đầy âu lo, nói:

– Mươi dặm chẳng phải là một khoảng cách an toàn, bọn chúng đã bỏ cuộc hay chưa là đi đâu chẳng dám nói trước. Ta cứ lo ngay ngáy, nếu không may để chúng bắt kịp thì chẳng còn gì để mà nói nữa!

Nghê Lê Thi lừ mắt nhìn Sở Thanh Nguyên, hừ lạnh nói:

– Thời tiết xấu như vậy, lại ở giữa nơi hoang dã như vậy, bọn chúng đâu có được thiên lý nhãn thông thiên nhĩ mà lo chúng lẩn ra được dấu vết của chúng ta?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Chúng có đuổi đến cũng chẳng có gì phải ngại, cùng lắm lại là một trận quyết chiến nữa chứ gì, chẳng cần phải lo lắng cho một trí.

Sở Thanh Nguyên lắc đầu nói:

– Chỉ sợ đấu không lại chúng, bọn tại hạ đã ném thử một lần rồi, công phu của năm người bọn chúng chẳng dễ chơi chút nào!

Nhậm Sương Bạch khoát tay làm một cử chỉ chẳng có gì quan trọng, nói:

– Cũng không cần phải lo, còn có tại hạ ở đây.

Sở Thanh Nguyên lắc đầu nói:

– Nhậm huynh, huynh còn đang mang thương tích trên người, hành động bất tiện, bọn tại hạ làm sao dám làm phiền huynh thêm nữa?

Nhậm Sương Bạch cất giọng trầm trầm nói:

– Không giáp mặt chúng dĩ nhiên là tốt nhất, thương thế tại hạ còn đang trong giai đoạn lành miệng, nếu không động đến vết thương thì còn gì hay bằng, nhưng đến lúc thấy việc xảy ra trước mắt, cần phải tham gia giải quyết, không lẽ bắt tại hạ phải ngõ ngoài cách sông nhìn lửa cháy? Việc đó thì tại hạ không làm được rồi!

Sở Thanh Nguyên không khỏi cảm thấy tự thẹn với bản thân, gượng cười nói:

– Nhậm huynh khảng khái hào nghĩa, xả thân vì người khác, mà đó lại là người chẳng có quan hệ thâm sâu với mình, nghĩa khí đó, đại lượng đó, Sở Thanh Nguyên này thật khó bì trong muôn một.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Huynh lại cho tại hạ đội mũ cao r ỡ, Sở huynh, tại hạ chẳng có được nhân cách thanh cao xuất chúng như huynh nói đâu, chẳng qua tại hạ cũng tuân thủ thông lệ giang hồ xưa nay, lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ mà thôi!

Nghê Lệ Thi tức tối rít lên:

– Thanh Nguyên, người thấy chưa? Nhìn người ta r ỡ nhìn lại người thử coi, tâm dạ hiệp nghĩa của Nhậm Sương Bạch so với tâm dạ hẹp hòi ích kỷ của người, thật chẳng còn ra cái thể thống gì nữa!

Nộ khí xông thẳng lên nghẹn ngang cổ họng, Sở Thanh Nguyên cố hết sức nuốt xuống, lời của Nghê Lệ Thi có hơi quá đáng, nói như vậy thì còn gì là tôn nghiêm của một nam nhân nữa? Nhưng thực tế đúng là như vậy, khi gặp sự cố, y chỉ lo lắng cho riêng mình, trong khi cũng với một hoàn cảnh tương tự, người ta không chỉ lo cho mình mà còn lo đến người bên cạnh, tâm dạ ai cao thượng, tâm dạ ai hẹp hòi, chẳng cần phải nói thêm nữa.

Bên cạnh, Nghê Lệ Thi vẫn tiếp tục nói:

– Theo ta thấy thì bọn chúng chẳng tìm ra được chỗ này đâu, Nhậm Sương Bạch, trời đất lạnh giá thế này, có ai mà không muốn tìm một nơi ấm áp đánh một giấc cho bỏ cả ngày lao khổ vất vả? Đội gió đội tuyết mờ mẫm trong đêm tối chẳng phải là việc sung sướng gì, nếu đó là ta, ta đã quay về nghỉ ngơi từ sớm r ỡ!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Nhưng đáng tiếc chúng không phải là nhị vị, tâm cảnh song phương cũng trái ngược nhau.

Nghê Lệ Thi không hiểu, tròn mắt hỏi lại:

– Người nói vậy nghĩa là sao?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi giải thích:

– Bạc đã lấy hết r ỡ, lại đang nằm trong túi của nhị vị, năm người bọn chúng thì chẳng được xu nào, mới dốc lực lượng truy đuổi cướp đoạt, cực khổ cả ngày cuối cùng để nhị vị thoát khỏi tầm tay, Nghê cô nương, cô

nương thử đặt mình vào vị trí của chúng mà nghĩ xem, nổi oán hận ấy làm sao mà tiêu trừ một cách dễ dàng như vậy được? Oán hận chưa tiêu, tất nhiên vẫn phải tiếp tục hành động, theo thiên ý của tại hạ, sự lo lắng của Sở huynh là rất có cơ sở!

Nghê Lệ Thi lập tức cảm thấy lo sợ, giọng bàng hoàng nói:

– Nói vậy là lát nữa đây chúng sẽ đuổi tới? Sẽ tìm thấy bọn ta?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đuổi thì nhất định là chúng đuổi theo rồi, còn việc chúng có tìm thấy chỗ này hay không còn phải trông vào vận hạn của chúng ta. Nếu vận may thì chúng đi ngang qua mà không phát hiện ra nơi này, nếu gặp vận xui, không ai dám chắc chúng sẽ xông ngay vào đây, cũng giống như nhị vị vậy.

Nhai ngốn ngấu cho hết chỗ bánh trong tay, nuốt vội nuốt vàng xuống bụng, Sở Thanh Nguyên lẩm bẫm như nói với chính mình:

– Đang sống trong thanh bình phải biết lo khi giặc già, cần tắc vô áy náy. Mẹ nó, phải ăn cho no bụng rồi tính sau!

Nghê Lệ Thi lại đưa tay véo một nhát nơi eo Sở Thanh Nguyên, mắt thì lờm y tỏ ý phải coi chừng không khéo lại bị cho ăn véo nữa.

Đêm đó ba người cứ như vậy mà chen chúc ng ồi bó gối trong l ầu, đến nửa đêm trời rơi một trận tuyết nhỏ, cũng may mà tuyết rơi không lâu, chứ nếu tuyết rơi lác đác mà rơi một khoảng thời gian dài thì e rằng chiếc l ầu đơn sơ của Nhậm Sương Bạch chẳng chịu đựng nổi sức nặng của tuyết đóng bên trên.

Trời tờ mờ sáng, ánh sáng yếu ớt tỏa lên vạn vật, lại một ngày âm u không có nắng.

Chật chội chẳng ngủ được, Nghê Lệ Thi ng ồi trong l ầu mà người cứ bức rứt khó chịu, ánh sáng mờ mờ vừa lọt vào l ầu, nàng đã đứng dậy chui ra ngoài, đứng hươ tay hươ chân để thư giãn gân cốt.

Sở Thanh Nguyên bị làm cho tỉnh giấc, y mở đôi mắt nặng trĩu ra, há miệng ngáp một tiếng thật dài, hai tròng mắt đầy những tia máu màu đỏ, xem ra ngày hôm qua mệt mỏi cả ngày, đến giờ vẫn chưa kịp phục hồi.

Hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt Sở Thanh Nguyên là gương mặt tươi

cười của Nhậm Sương Bạch, cũng chẳng biết đêm qua Nhậm Sương Bạch có ngủ được hay không, chỉ thấy tinh thần chàng rất sung mãn, gương mặt xương xương của chàng chỉ thấy hơi nhợt nhạt, ngoài ra chẳng nhìn thấy dấu hiệu mệt mỏi nào.

Nghê Lệ Thi đang thư giãn gân cốt ở bên ngoài lều, vừa vung chân vung tay vừa quay mặt nhìn vào trong lều nói:

– Này, Thanh Nguyên, ta rất muốn được ăn chút gì đó nóng nóng một chút, chẳng hạn như một bát súp đậu nành bốc khói, một cái bánh bao vừa lấy trong lòng hấp ra, hay một bát mì hoành thánh cũng được, không được nữa thì vài cái dĩa thiêu cũng tạm tạm được.

Sở Thanh Nguyên lại ngáp dài, dùng lòng bàn tay chà xát mạnh lên hai má, cất giọng lười nhác đáp lại:

– Người cho rằng chúng ta đang ở đâu? Đang ở trong đại khách điếm trên thành Trường An chăng? Hay là đang ở chốn trấn thành thị tập? Còn đòi ăn hoành thánh bánh bao nóng, dĩa thiêu súp đậu nành nóng? Giờ này mà có được bánh bao lạnh với một ngụm nước lã đã là phước mười đời để lại rồi!

Nghê Lệ Thi hứ một tiếng thật dài, cãi lại nói:

– Ta mặc kệ đây là đâu, người mau chạy lên trấn mua về đây cho ta!

Sở Thanh Nguyên hừ lạnh một tiếng, nghiêm giọng nói:

– Đừng làm ồn ã lên như vậy nữa! Người có thèm ăn thì chờ lên trấn rồi muốn ăn bao nhiêu cũng có!

Nghê Lệ Thi giậm chân thành thịch nói:

– Người ta đang đói sắp chết rồi đây nè, Thanh Nguyên, người ta muốn ăn liền bây giờ, chờ lên trấn thì còn nói làm gì nữa?

Sở Thanh Nguyên chưa kịp đáp lời thì phía dưới sơn đạo bỗng xuất hiện một nửa thân người, tiếp đó một giọng nói ồm ồm vang lên, mừng rỡ tựa như vừa phát hiện ra mỏ vàng mỏ bạc, nói:

– Đã nghe thấy tiếng người, có người đang nói chuyện ở đây, chớ vị huynh đệ, đã tìm thấy rồi! Tiếng của con mụ ấy! Con mụ ấy đã ở đây thì tên nam nhân kia cũng ở quanh đây chứ chẳng ở đâu xa được! Mẹ nó, chịu

lạnh suốt một đêm kê ra cũng đáng giá!

Giật nảy người một cái, Nghê Lệ Thi đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, toàn thân chợt run bắn lên, đứng chết đĩnh tại chỗ. Kẻ vừa mới lên tiếng hò hét dưới sơn đạo kia, không phải là lão tam trong “Ác Đởm ngũ độc” Tiêu Ngũ Phúc thì còn là ai nữa?

Tiêu Ngũ Phúc lớn bước tiến tới, ngay sau lưng y cũng lập tức xuất hiện thêm bốn bóng người nữa, cả bốn tên này cũng vậy, tên nào tên nấy Nghê Lệ Thi đều rất quen mặt, đó là các tên Đường Bách Nhẫn, Tư Đồi Vệ, Diêm Đông Lập và Hương Sơn. Ngũ độc đã đến đủ chẳng sót một nửa tên!

Sở Thanh Nguyên từ bên trong lều nhảy phắt một bước đứng thẳng dậy, lớn tiếng hỏi:

– Lệ Thi, bọn chúng đã tới rồi sao?

Đôi môi Nghê Lệ Thi mấp máy liên hồi, gương mặt kiêu diễm của nàng cơ hồ biến dạng đến chẳng còn nhận ra được nữa, phải cố gắng lắm Nghê Lệ Thi mới giữ được giọng không đến nỗi bị lạc đi, nói:

– Thật tệ hại, năm tên đò tể ấy đã mò được đến đây rồi!

Thật ra thì bọn “Ác Đởm ngũ độc” đã mò đến gần đây từ lâu, nhưng đến gần không có nghĩa là chắc chắn sẽ phát hiện ra nơi hai người ẩn thân, mà phải nhờ có sự chỉ dẫn, sự chỉ dẫn ấy chính là những lời nũng nịu của Nghê Lệ Thi. Nhưng hiện thời, đi đâu đó đã không còn quan trọng nữa.

Nhậm Sương Bạch bất giác nhớ lại lời mình vừa nói đêm qua, việc phải làm sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt với nó, giải quyết sớm chừng nào thì nhẹ gánh sớm được chừng ấy. Chàng khẽ mỉm cười nói:

– Nhị vị, xem ra vận hạn của chúng ta chẳng được tốt cho mấy.

Bước xéo sang bên cạnh một bước, Nghê Lệ Thi mặt xanh môi trắng, nói:

– Bọn chúng đã tới rồi...

Sở Thanh Nguyên vội hỏi:

– Có mấy tên đến? Cả năm đều có mặt sao?

Nghê Lê Thi thở hển hển tức khí nói:

– Người còn hỏi câu này, người không thấy quá dư thừa sao?

Sở Thanh Nguyên nghiêng chặt hai hàm răng, nói:

– Đã là phước thì chẳng phải là họa, là họa thì trốn tránh cũng vô ích. Chúng ta li ều mạng với chúng phen này!

Ngay lúc này, Nhậm Sương Bạch chợt nghĩ tới một việc, đó là việc Nghê Lê Thi đòi ăn bánh bao hoành thánh, chẳng biết đến bao giờ mới có thể ăn được, thậm chí có còn cơ hội để mà ăn nữa hay không cũng không dám nói trước. Ý nghĩ kỳ lạ khiến chàng bu ồn cười, suýt chút nữa là không nhận được phải cười thành tiếng, nhưng cuối cùng chàng đã nhận được, hạ thấp giọng nói:

– Sở huynh, nhị vị cứ ra mặt ứng chiến, tại hạ sẽ âm thầm tùy cơ ứng biến.

Sở Thanh Nguyên vội vàng đáp lời, nói:

– Mọi việc đều trông chờ vào sự tương trợ của Nhậm huynh!

Dứt lời, y cúi đầu xông ra khỏi lều, bước tới một bước đứng sừng vai cùng Nghê Lê Thi chờ đợi.

Lúc này thì năm tên đại hán đã đến ngay trước mặt, cũng bởi sơn đạo chật hẹp, chỉ vừa đủ cho hai người chen vai sừng bước đi mà thôi, nên ba trong năm người đã phải nhảy lên vách núi đi vòng ra phía sau tạo thế bao vây Sở Thanh Nguyên và Nghê Lê Thi vào giữa.

Hai mi mắt Nghê Lê Thi giật giật liên hồi, hạ giọng thật thấp hỏi:

– Nhậm Sương Bạch đâu rồi? Sao không thấy hắn ra mặt vậy?

Sở Thanh Nguyên cũng hạ giọng thật thấp đáp lời:

– Đừng sợ, cứ bình tĩnh mà ứng phó, Nhậm Sương Bạch sẽ ở bên ngoài trợ trận cho chúng ta!

Vẻ hoảng loạn hiện rõ trên nét mặt của Nghê Lê Thi, giọng run run nói:

– Trợ trận thế nào mà chẳng chịu ra mặt? Hắn phải ra mặt giúp một tay mới xong chứ đứng nhìn thì được cái mẹ gì? Chúng ta đã bại dưới tay

chúng một lần rồi, giờ đánh nữa thì kết quả cũng đến vậy là cùng chứ làm sao khác hơn được? Hấn mà không chịu ra tay thì chúng ta chết chắc phen này!

Sở Thanh Nguyên vừa chú mục nhìn địch nhân chậm rãi tiến tới, vừa hạ giọng trấn an Nghệ Lê Thi:

– Chẳng việc gì phải lo, Nhậm Sương Bạch trông không có vẻ là người chỉ biết nói chứ không biết làm. Về phần chúng ta cứ bình tĩnh ứng phó, ăn nói cũng phải giữ lời để khỏi làm lộ kế hoạch của Nhậm Sương Bạch.

Hai người từ phía chính diện của sơn đạo song song bước tới là lão đại Đường Bách Nhẫn và lão nhị Tư Đồ Vệ trong “Ác Đởm ngũ độc”. Lão đại Đường Bách Nhẫn dáng vẻ phú quý sang trọng, người mập mạp trắng trẻo, nhìn vào cứ như là một người làm ăn buôn bán thuần túy, chẳng nhìn thấy vẻ hung ác bá khí của một cao thủ hắc đạo. Lão nhị Tư Đồ Vệ mặt đỏ như trái táo chín, vai hùm lưng gấu, tay xách một cặp kim qua chùy trông khá nặng nề, khí thế hung hãn, trông có vẻ như muốn xông vào quyết chiến với đối phương bất cứ lúc nào.

Trong ba người chia ra hai hướng bọc ra sau lưng Sở Thanh Nguyên và Nghệ Lê Thi, một người trông chẳng khác nào con khỉ, bộ mặt vàng như nghệ, mõm nhọn má cao, đôi mắt lúc nào cũng lác liếc hết nhìn bên này lại nhìn bên nọ, lại thêm cây côn hành giả bọc sắt dài tám thước cứ múa may liên tục trong tay, đứng mà cứ nhảy nhót liên hồi, trông có cảm giác như y chẳng thể nào đứng yên lặng được trong chốc lát. Đó chính là lão tam trong “Ác Đởm ngũ độc”, Tiêu Ngũ Phúc!

Hai người còn lại một người râu quai hàm che gần kín mặt, dáng thô thiển dữ dằn, đó là lão tứ Diêm Đông Lập; một người dáng cáo gầy, đôi chân mày cụp về hai phía, mắt hình tam giác, hai túm râu chuột lơ thơ, bộ dạng âm dương quái khí khiến người nhìn chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào, vị nhân huynh này chính là lão ngũ Hưởng Sơn!

Đường Bách Nhẫn hướng về phía Sở Thanh Nguyên và Nghệ Lê Thi nhả răng cười cười nói:

– Dẫm nát sơn thủy tìm chẳng thấy, cuối cùng chẳng ngờ lại gặp được nhị vị ở đây. Bọn huynh đệ ta quả thật có duyên với nhị vị!

Nghê Lê Thi nghiêng răng rít lên:

– Đường Bách Nhẫn! Người muốn thế nào?

Đường Bách Nhẫn cười híp mắt nói:

– Ta muốn thế nào ư? Hôm qua chẳng phải là ta đã nói rất rõ ràng rồi đó sao? Giao hết số bạc trong người hai người ra, tự phế võ công của hai người, mọi việc sẽ êm xuôi, mỗi hiềm khích trước kia coi như là sự hiểu lầm nho nhỏ!

Nghê Lê Thi điên tiết, mặt đỏ phừng phừng, nghiêng răng nói:

– Đúng là hạng cùng hung cực ác, hạng người mặt dày chẳng biết xấu mặt là gì cả! Cho dù là bọn thổ phỉ cường đạo cũng chẳng hoành hành ngang ngược vô thiên vô pháp như các người!

Đường Bách Nhẫn cười cười nói:

– Người không muốn xì bạc ra, không muốn tự phế võ công cũng được, chỉ cần hai người có được bản lĩnh thoát khỏi tay huynh đệ ta một lần nữa!

Nghê Lê Thi phẫn hận cùng cực, rít lên:

– Họ Đường kia! Người cho rằng người là ai chứ? Người tưởng hạng như các người là đã đủ xưng bá thiên hạ rồi hay sao? Cứ ý các người muốn là thiên hạ chẳng còn ai dám kháng lệnh được nữa!

Đường Bách Nhẫn rất trầm tĩnh, lạnh lùng nói:

– Ít ra thì với tình hình hiện tại, đúng y như người vừa nói, giữa chúng ta đã từng thử một lần rồi có phải không? Mới cách có một đêm thôi mà, không lẽ có thể biến đổi nhanh đến như vậy được sao?

Nghê Lê Thi cười lạnh nói:

– Sự thế chưa chắc đã được như ý các người, chỉ sợ tình thế biến đổi đến nước các người phải vãi đá ra mà chạy trốn chết cũng không kịp!

Sở Thanh Nguyên vội vàng đưa mắt nhìn Nghê Lê Thi, tỏ ý nhắc nhở không được nói lộ tiên cơ. Nhưng Đường Bách Nhẫn chẳng coi lời hăm dọa của Nghê Lê Thi ra gì, cất tiếng cười hèn hếch nói:

– Nghe Lê Thi, người định hù dọa cha người chẳng? Ta đang rất muốn thử để biết người làm thế nào mà huynh đệ ta có thể vãi đá ra mà chạy trốn chết!

Tur Đò Vệ đứng ngay bên cạnh Đường Bách Nhẫn này giờ vẫn im lặng, bỗng cất tiếng như lệnh võ nói:

– Lão đại, mò mẫm suốt cả đêm giờ mới gặp được đôi câu nam nữ này, mẹ nó, hỡi hôm lạnh đến nước đá cũng đông cứng lại rồi, lần này thì đừng để chúng chạy thoát nữa, làm lẹ lẹ lên giải quyết sớm rồi còn đi tìm cái gì bù lại nỗi khổ cực đêm qua nữa chứ!

Đường Bách Nhẫn chẳng hề tỏ ra nóng ruột, chậm rãi nói:

– Yên tâm đi, lão nhị, lần này thì chúng có mọc cánh cũng đừng hòng bay lên trời, ngày hôm qua vì ta quá sợ ý, cũng có thể vận chúng còn may, nhưng vận may không thể cứ đến hoài như vậy được. Giờ thì chắc chắn chúng sẽ trở thành đôi uyên ương đùng mệnh rồi, không sai vào đâu được nữa!

Tiêu Ngũ Phúc đứng trên vách đá cũng gào lên:

– Mẹ nó, nhớ lại cảnh hỡi hôm bị lạnh cóng cả tay chân mà tức tối, gì thì gì cũng phải cho chúng chịu cái khổ lắng trĩ để tiêu bớt oán khí trong lòng ta!

Tur Đò Vệ cũng hết chờ đợi nữa, nóng nảy nói:

– Lão đại, làm đi chứ, còn chờ gì nữa?

Đường Bách Nhẫn gật gật đầu, vẻ nắm chắc phần thắng trong tay, chậm rãi nói:

– Cứ theo cảnh cũ mà diễn. Lão nhị, lão tứ! Hai người làm trước đi!

Tur Đò Vệ bước tới một bước, căn dặn nói:

– Huynh đệ ở bên ngoài phải đề phòng cẩn mật, chặn hết các lối đường để chúng thừa cơ chạy mất đó!

Đường Bách Nhẫn khoát tay nói:

– Chẳng chạy được nữa đâu, người cứ lo cho xong phần việc của người là đủ rồi!

Dứ dứ đôi kim qua chùy trong tay, Tư Đò Vệ chầm chậm tiến tới, thân hình y cao lớn đến trông y như một ngọn tháp biết di chuyển, miệng cất tiếng oang oang nói:

– Nào Nghê bà nương, một chùy hôm qua lão tử lấy làm tiếc là chưa đánh gãy xương người, giờ để ta b ả thêm một chùy nữa cho đủ đô!

Song mục Nghê Lệ Thi bắn ra những tia lửa rợn người, “Khổng Tước linh” nhanh như chớp xuất hiện nơi tay, nghiêng răng trèo trẹo nói:

– Người chẳng có được cơ hội đó nữa đâu họ Tư Đò kia, phen này thì bốn cô nương sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời!

Tư Đò Vệ bỗng g ầm lớn một tiếng, song chùy đ ồng vung lên kích vào nhau “bốp” một tiếng tiếng tóe lửa, song chùy phản chấn tung lên, thoáng chốc hai đầu chùy đã hóa thành màn quang ảnh nặng nề bố đ ầy không gian, trông khí thế muốn nuốt chửng cả thân hình nhỏ nhắn yếu điệu của Nghê Lệ Thi.

“Khổng Tước linh” tuy rất sắc bén, nhưng dù sao cũng là thứ binh khí nhẹ, chẳng thể dùng để lấy lực đối lực với thứ binh khí nặng như kim qua chùy, chỉ thấy thân hình Nghê Lệ Thi di chuyển loang loáng tránh chiêu, thỉnh thoảng mới xuất thủ một thế phản công, thân pháp nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, trông hết như một con bướm màu tía bay lượn trong rừng chùy ảnh.

Tư Đò Vệ nội lực hùng hậu, ngoại công tinh thuần, nhất cử nhất động đều gây nên kinh khí s ầm sập; trong khi đó Nghê Lệ Thi thân pháp cao điệu, chiêu thức nhanh nhẹn, thân hình như hồ điệp xuyên hoa. Mỗi người giở hết sở trường của mình ra để phòng thủ chế địch, trong nhất thời chẳng thể phân định được thắng bại.

Diêm Đông Lập tướng mạo hung ác dữ dằn cũng đã rút sẵn thanh quý đầu đao chờ đợi, đao phong xanh rờn tỏa hàn quang lạnh lẽo, dáng mạo đó công thêm với thanh quý đầu đao càng khiến cho vị tứ gia trong “Ác Đờm ngũ độc” tỏa nặng sát khí, oai phong vô cùng.

Sở Thanh Nguyên đứng bất động, dĩ bất biến ứng vạn biến, đôi đoản mâu của y cũng ẩn hiện lam quang, trông lạnh lẽo như đôi mắt âm lạnh của độc xà. Y đã qua một lần thử lửa đối đầu với Diêm Đông Lập, biết được

chỗ mạnh yếu của đối phương.

Diêm Đông Lập chẳng nói chẳng rằng, Đường Bách Nhẫn vừa phát lệnh, y đã xông tới, quỹ đầu đao nhằm giữa đỉnh đầu đối phương chém xuống, thế chẳng khác nào Thái Sơn áp đỉnh!

Song mâu đột ngột chuyển động như điện, mười tám diêm hàn tinh từ mười tám hướng khác nhau đồng loạt bắn xẹt về phía đối phương. Diêm Đông Lập cũng chẳng chút tương nhượng, quỹ đầu đao hoa lên một vòng, hàng loạt tiếng leng keng vang lên, hàn tinh tắt ngấm, chiêu tấn công thần tốc của Sở Thanh Nguyên chẳng qua được màn đao quan kín mít của Diêm Đông Lập.

Đừng thấy Diêm Đông Lập dáng điệu thô thiển mà tưởng y chậm chạp, pho đao pháp của y đã luyện tới mức tinh thuần, nhanh nhẹn hiểm ác vô song. Sở Thanh Nguyên đã từng lãnh giáo bản lãnh của đối phương, không dám lơ đãng chút nào, chiêu thức vừa dùng tận thân hình đã lập tức di chuyển, song mâu phi vũ như điện, đón đỡ thế phản công dũng mãnh của Diêm Đông Lập.

Đường Bách Nhẫn đứng bên ngoài lượt trận, bất giác thở dài nói:

– Lại diễn vở cũ của ngày hôm qua, tình thế giống hệt chẳng có chút thay đổi nào, đôi câu nam nữ này chẳng dễ gì mà chịu cúi đầu chờ chết, chúng ta đành phải cứ theo cảnh cũ diễn lại mà thôi. Lão tam! Đến phiên ngươi lên sàn diễn rồi đó!

Tiêu Ngũ Phúc lớn tiếng nói:

– Lão đại, hai vị ở bên ngoài phải giữ chặt các lối đó!

Chưa dứt lời, hành giả bổng của y đã diễm xuống đất, cả thân hình lộn nhào một vòng, bắn vọt lên không, thân hình còn đang ở trên trời, hành giả bổng đã nhanh như chớp nhằm ngực Nghê Lệ Thi diễm tới!

Lần trước tình hình cũng diễn ra đúng y như thế này, và cũng chính vào thời diễm tương tự, Nghê Lệ Thi bị trúng một chùy của Tư Đồ Vệ đến phải bại trận đào tẩu. Nếu song phương đơn đả độc đấu, lấy một chọi một, Nghê Lệ Thi chưa chắc đã chịu bại trước Tư Đồ Vệ, nhưng nếu có thêm một Tiêu Ngũ Phúc thì tình hình sẽ khác đi rất nhiều, Nghê Lệ Thi khó có thể xoay chuyển được tình thế.

Một mặt cố hết sức huy động “Khổng Tước linh” gạt đỡ thế công rất của đối phương, một mặt Nghệ Lệ Thi ngoác miệng mắng lớn:

– Mẹ nó, hai nam nhân hè nhau đánh một nữ nhân, đúng là đê tiện bỉ ổi hết chỗ nói, thứ chó ăn cứt còn chẳng hạ lưu như các người, các người không sợ thiên hạ cười chê làm nhục đến liệt tổ liệt tông các người sao?

Tiêu Ngũ Phúc đáp chân xuống đất, hành giả bồng lưu thủy hành vân công riết không tha, một mặt cất tiếng cười âm âm, nói:

– Chữ tài hiển hiện trên đầu, thiên hạ có nói gì cũng mặc mẹ chúng, người cứ la đi, cứ la cho đến vỡ cuống họng ra đi, coi có ai ra mặt đòi lại công đạo cho người không thì biết!

Phía bên ngoài Đường Bách Nhẫn trầm giọng quát:

– Lão tam không được mãi mê nói chuyện như vậy, làm mạnh mạnh tay vào, dứt điểm được mối nào thì nhẹ lo được mối đó!

Hành giả bồng của Tiêu Ngũ Phúc xuất chiêu càng lúc càng nhanh, từng đường từng đường bồng ảnh đan xen vào nhau, lại thêm trùng trùng chùy ảnh của Tư Đồ Vệ đan dày một phía, liên tục giáng những đòn sấm sét xuống, Nghệ Lệ Thi lập tức cuống cuống chống đỡ, nhưng tình thế này xem ra cũng chẳng duy trì được bao lâu nữa.

Hũ thứ 24: Trượng Nghĩa Trừ Độc

Ngay lúc nguy cấp nhất ấy, Nhậm Sương Bạch từ trong lều lẳng lẳng bước ra, trên người chàng vẫn khoác chiếc chăn da dê, gương mặt trắng nhợt đầy vẻ bệnh hoạn, lại thêm bộ râu mấy ngày qua không cạo đâm ra tua tủa dưới cằm, trông chàng tởm tã chẳng có chút khí thế cần có của một nam nhân.

Đường Bách Nhẫn tinh mắt, dù rằng Nhậm Sương Bạch bước ra không gây bất kỳ tiếng động nào, nhưng chàng vừa hiện thân thì đã bị Đường Bách Nhẫn phát hiện ra. Vì chẳng biết đối phương là ai, hơn nữa lúc đầu y cũng chẳng lưu ý đến chiếc lều thấp lè tè phía sau bọn Sở Thanh Nguyên, nên khi Nhậm Sương Bạch đột ngột xuất hiện Đường Bách Nhẫn không khỏi ngỡ ngàng, y chưa kịp có phản ứng gì thì Nhậm Sương Bạch đã ra đến gần sơn đạo.

Hướng Sơn đứng trên vách núi nhìn xuống cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Nhậm Sương Bạch, sau một thoáng ngỡ ngàng, y vội vàng đưa mắt nhìn sang Đường Bách Nhẫn, chùng như chờ đợi xem lão đại chỉ thị đối phó thế nào.

Nuốt khan nước bọt một cái, Đường Bách Nhẫn cất giọng âm âm hỏi:

– Bằng hữu, người sống bằng nghề gì vậy?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, giọng hòa dịu nói:

– Tại hạ chẳng làm nghề gì cả, cũng giống như các vị vậy, lang thang phiêu bạt giang hồ gặp việc gì làm việc nấy, miễn sao có được bát cơm sống qua ngày là được. Nhưng đi đâu làm cho tại hạ khác hẳn các vị là, tại hạ kiếm cơm ăn một cách ngay thẳng lương thiện, chứ chẳng hoành hành ngang ngược, ý người đông thế mạnh chặn đường giết người cướp của như các vị.

Đường Bách Nhẫn hơi sượng một thoáng, sau đó cơn giận chột bùng lên, nghiến răng nói:

– Mẹ nó, người chửi lên đầu các cha người đó hả?

Nhậm Sương Bạch giọng trầm trầm nói:

– Nếu không mắng các người, người tưởng ta mắng ai?

Nghê Lê Thi lúc này mồ hôi ướt đầm áo, hơi thở hỗn hển, nhưng khi nhìn thấy Nhậm Sương Bạch xuất hiện thì mừng rơn, tinh thần phấn chấn hẳn lên, kêu lớn:

– Mắng hay lắm, Nhậm Sương Bạch, người ra mặt cũng vừa đúng lúc, bọn chúng ý đông hiệp ít, hai nam nhân liên thủ đánh một mình ta, người còn không chịu ra mặt nữa thì ta đến phải mất mạng với chúng chứ chẳng không!

Tư Đồ Vệ đưa tay làm ám hiệu cho Tiêu Ngũ Phúc, cả hai bất thần đồng loạt hất thủ, điểm chân nhảy vọt ra ngoài, điểm chân tiếp một cái nữa, cả hai đã phong kín cả hai đầu sơn đạo, đứng thành thế bao vây Nhậm Sương Bạch vào giữa. Cả Diêm Đông Lập đang giao chiến kịch liệt với Sở Thanh Nguyên cũng kịp thời rút lui quay lại cùng với hai tên Tư Đồ Vệ và Tiêu Ngũ Phúc đứng thành thế chân vạc, kể như Nhậm Sương Bạch muốn rút lui cũng chẳng còn đường nào để mà rút lui nữa. Ba tên này phối hợp ăn ý, phản ứng nhanh nhẹn vô cùng.

Đường Bách Nhẫn hơi ngược mặt lên, cất tiếng cười lạnh lạnh nói:

– Các vị huynh đệ, chẳng biết từ đâu chui ra một bằng hữu mới này, vừa xuất hiện đã mắng té tát vào mặt huynh đệ ta, xem ra chính là trợ thủ mà đôi cậu nam nữ kia vừa kiếm được, mẹ nó, ngày hôm nay chí ta đã quyết, cáo bao nhiêu trở ngại cũng cứ đập bằng để đi cho đến đích!

Tư Đồ Vệ cũng hừ lạnh quát:

– Mẹ nó, thảo nào mà đôi cậu nam nữ này lại cả gan quanh quẩn ở đây chứ chẳng chịu cụp đuôi chạy cho xa. Xem ra chúng đã tìm thấy chỗ dựa rồi, chẳng còn biết sợ ai nữa. Mẹ nó, chỉ sợ chỗ dựa này chẳng đủ để bao che cho chúng mà thôi!

Gương mặt Đường Bách Nhẫn trầm hẳn xuống, giọng âm lạnh nói:

– Thiên hạ thiếu gì oan hồn dã quỷ, đó chính là vì có nhiều kẻ thích xen vào chuyện người khác, mẹ nó, thứ đồ không biết kính trọng đi ra ngoài mặt cứ ngênh lên trời thì sống dai sao nổi? Muốn sinh cường ra mặt thì cũng phải có chút bản lĩnh mới được!

Đưa tay vuốt mồ hôi ướt đẫm trên mặt, Nghê Lệ Thi vẫn còn thờ hớn hên nói:

– Nhậm Sương Bạch, mấy tên tiện nhân chẳng biết sợ chết này, chân bước lên ván quan tài rồi mà vẫn còn lớn lối hành hung, cho chúng thấy chút lợi hại để chúng biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Chạy đi đâu rồi cũng chỉ mất mạng mà thôi, không đáng để nói là lợi hại hay không lợi hại.

Tiêu Ngũ Phúc nổi điên hét lớn:

– Mẹ nó, tên tiểu tử này khẩu khí lớn lối quá, hần đang khiêu khích huynh đệ ta đó!

Đường Bách Nhẫn phất mạnh tay, quát lớn:

– Làm nó đi!

Tư Đồ Vệ phản ứng nhanh nhất, đôi kim qua chùy nhanh như chớp vung lên, kinh thiên phá thạch giáng xuống, mục tiêu chính là đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch.

Chẳng biết miến đao của Nhậm Sương Bạch rút ra lúc nào, chỉ thấy hai đạo quang ảnh xẹt ra, đạo ngân quang nhắm ngay Tư Đồ Vệ, đạo hồng quang nhắm Tiêu Ngũ Phúc đồng loạt kích tới!

Nhậm Sương Bạch vừa xuất thủ đã dùng ngay chiêu “Phân Hồn Liệt Phách” trong pho đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”!

Tư Đồ Vệ chỉ thấy hoa mắt một cái, làn ngân quang chọt bùng lên trong mắt, đôi kim qua chùy đã vượt khỏi tay rơi xuống đất, thân hình y vội vã lùi nhanh về phía sau, thân hình chưa kịp đứng vững thì tiếp đó đã cảm một làn khí lạnh lướt qua trán, lọt vào tằm mắt chỉ thấy một màu đỏ rực!

Ở một đầu bên kia, Tiêu Ngũ Phúc cố hết sức bình sinh huy động hành

giả bồng, nhưng hành giả bồng chỉ mới quay được một vòng thì “kịt” một tiếng, một đoạn bồng dài ba tấc đã bay tuốt ra ngoài xa. Tiêu Ngũ Phúc kinh hãi lộn nhào sang một bên với ý định đào thoát, nhưng một tảng thịt đẫm máu trên lưng đã bay lên không kéo theo một vệt máu đỏ rực!

Tiêu Ngũ Phúc đau đớn rú lên vang động núi rừng, thân hình loạng choạng thiếu chút nữa thì nhào luôn xuống đất!

Mới qua có một chiêu mà “Ác Đởm ngũ độc” đã thọ thương hết hai tên, biến cố này không chỉ khiến cho năm huynh đệ “Ác Đởm ngũ độc” kinh tâm động phách, mà cả Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi đã nhiều lần nhìn thấy Nhậm Sương Bạch xuất thủ cũng không khỏi kinh hãi ngẩn người.

Nhậm Sương Bạch đứng yên lặng, thanh miến đao chỉ mũi xuống đất, mồm nhũn đong đưa, trông thẫn thối bình thản của chàng, nếu không phải thanh miến đao còn đang rỏ máu tươi thì người ta dễ lầm tưởng vết thương trên trán Tư Đồ Vệ và vết thương trên lưng Tiêu Ngũ Phúc chẳng liên quan gì đến chàng.

Đưa tay vuốt máu chảy ướt đẫm trên mặt, Tư Đồ Vệ gào lên:

– Mẹ nó, đây là thứ tà công gì vậy? Thứ yêu pháp gì vậy? Thứ này mà cũng gọi là võ công sao?

Tiêu Ngũ Phúc mặt mày xanh xám, rên hừ hừ nói:

– Mẹ nó, thằng cha này mười phần chắc chín là biết dùng “Chưởng Nhãn pháp”, người ta cầm đao, có khi nào lại xuất thủ nhanh đến độ này!

Đường Bách Nhẫn cố gắng giữ giọng bình tĩnh, nhưng dù đã rất cố gắng, giọng y vẫn nghe run run, nói:

– Bằng hữu, thật ra người là thần thánh phương nào? Giữa huynh đệ ta và người không quen không biết, đương nhiên không thể nói đến chuyện có thâm cừu đại oán, tục ngữ có câu, kẻ trí không làm đoạn tài lộ của kẻ khác, bằng hữu việc gì phải chen ngang giữa chừng phá đám huynh đệ ta?

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Ta không phá đám, cũng chẳng có ý chen ngang, ta chỉ hành sự vì một chữ “lý”. Ngay cả việc kiếm chén cơm trên giang hồ, cũng phải kiếm trên

cơ sở chữ “lý” ấy. Các vị dùng bạo lực để giết người cướp của, ý thế đông người hiếp kẻ thế cô, nhưng vậy thì vô lý thái quá, nếu cứ để mặc cho các vị hoành hành bá đạo, thử hỏi còn đâu là chân lý đạo nghĩa nữa? Nếu ai cũng như các vị, kẻ yếu làm sao có đất sống trên đời?

Đường Bách Nhẫn cố nhẫn nhịn nói:

– Bằng hữu, giữa chúng ta tốt nhất là không ai xâm phạm ai cả, bằng hữu vui lòng đứng ngoài cuộc, bọn tại hạ làm xong chuyện là lập tức quay đầu đi ngay. Việc này bên trong còn rất nhiều điều phức tạp, quyết chẳng phải đơn thuần như đôi câu nam nữ kia nói đâu. Hai người bọn chúng đã đổi trắng thành đen, làm điên đảo thị phi, bằng hữu là người sáng suốt, có khi nào lại tin lời của một phía như vậy?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi gật gật đầu, nói:

– Nói vậy phần phải chưa hẳn hoàn toàn thuộc về Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi, tại hạ xin được nghe giải thích tận tường.

Hơi do dự một thoáng, Đường Bách Nhẫn mới chậm rãi giải thích một cách hàm hồ, nói:

– Giang hồ cũng như một chiếc dù lớn, ai ai cũng có phần, cũng đều có quyền lấy nó để che thân. Tài lộ mà, kiến giả hữu phạt, ai nhìn thấy đều phải được chia phần, đâu thể để cho một ai đó nuốt trọn một mình được! Cái mà huynh đệ tại hạ xin, chỉ là phần nhỏ mà huynh đệ tại hạ đáng được hưởng, chứ nào có quá đáng gì. Nhưng hai người bọn chúng lại tham lam đòi nuốt trọn một mình, một xu nhỏ cũng chẳng chịu nhả ra, lại còn đá đít bọn ta, ôm hết tiền chạy trốn ...

Nghê Lệ Thi nghe nói thì tức khí không chịu được, hét lên the thé, nói:

– Mẹ nó đến giờ thì người nói nghe hay ho quá, Đường Bách Nhẫn, người nói nghe phần phải thuộc hết về bọn người. Ta thấy chính người mới là hạng đổi trắng thành đen, làm điên đảo thị phi. Lô hàng gạo mốc này do bọn ta được tin nội tuyến, cũng phải lao khổ vất vả, hao tài tổn của vô số mới mua được từng đó. Các người chẳng bỏ chút công sức, cũng chẳng bỏ một xu vốn, ngang ngược đòi ăn một thành hoa hồng đã là quá đáng rồi, bọn ta không muốn gây sự lôi thôi, ép bụng đờng ý để cho các người ăn phần đó. Mẹ nó, nhưng ăn chừng đó cũng chưa đủ túi tham, các người

trở mặt đòi ăn đến năm thành. Như vậy mà cũng gọi là ăn hoa hồng sao? Các người ăn thịt người ta chứ ăn hoa hồng gì kiêu đó? Mẹ nó, thịt người cũng ăn, máu người cũng uống, đến cả xương cũng chẳng chừa. Bọn ta đương nhiên chẳng chịu để cho các người ăn thịt một cách vô lý như vậy, các người ăn không xong liền giở trò hung bạo, hoành hành bá đạo giết người cướp của! Cường đạo thô bỉ cũng chẳng bì được với các người trong muôn một!

Đường Bách Nhẫn then quá hóa giận, mặt đỏ phừng phừng nói:

– Ta đã nói rồi, tài lộ kiến giả hữu phạt. Các người có hai người, huynh đệ ta tới năm người, năm người chỉ chia có một nửa, người hai người lấy một nửa, vậy thì có gì là quá đáng chứ? Chỉ tại hai người tham lam quá độ, thấy tiền là hai mắt nhắm híp lại, chẳng còn thấy trời cao đất rộng gì nữa mới khiến cho song phương xảy ra xung đột, việc này có trách thì trách hai người chẳng biết đi đâu, sao lại trách huynh đệ ta?

Nghê Lê Thi điên tiết, nghiêng răng trèo trẹo nói:

– Ăn ngược nói ngạo! Ăn đàng sóng nói đàng gió! Hạng người này có lý luận với người cũng vô ích!

Nhậm Sương Bạch nãy giờ im lặng nghe Đường Bách Nhẫn và Nghê Lê Thi đối đáp nhau, giờ mới chậm rãi nói:

– Đường lão huynh, tại hạ có hai câu muốn thỉnh giáo.

Đường Bách Nhẫn gượng cười nói:

– Xin bằng hữu cứ nói.

Nhậm Sương Bạch thần thái nhã nhặn nói:

– Tục ngữ nói, vô công bất thọ lộc, thọ lộc tất hữu công. Trong phi vụ này, các vị có bỏ công sức gì vào đó không? Hoặc giả có bỏ vốn liếng gì vào đó không?

Đường Bách Nhẫn ho khan mấy tiếng nói:

– Thì ta đã nói, tài lộ mà, kiến giả hữu phạt, không thể nuốt trôi một mình ...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Quan phủ có ngân khố, tiền trang có vàng ròng, phú gia đại hào tài sản như sông như núi, không lẽ bất cứ ai nhìn thấy cũng đòi chia phần được sao? Đường lão huynh, theo lời lão huynh nói thì chức vị đã sớm phú áp thiên hạ, cần gì bôn ba vất vả làm những việc như bọn cường đạo thô bỉ như vậy?

Đường Bách Nhẫn biến sắc, song mục trợn trừng lờ hử ra ngoài, nghiên răng nói:

– Lời của bằng hữu quá hà khắc, đây đâu phải là giọng điệu của người đứng ra làm trọng tài hòa giải?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Tại hạ cũng chỉ theo việc mà luận việc, Đường lão huynh, tại hạ cũng chẳng có tham vọng đứng ra làm trọng tài, còn việc tranh chấp này có giải quyết được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào thiện chí của các vị, bởi tranh chấp xảy ra là do các vị khơi dậy, muốn chiến hay hòa, tùy các vị lựa chọn.

Đưa mắt nhìn bốn vị nghĩa đệ một lượt, Đường Bách Nhẫn hít mạnh một hơi, nói:

– Bằng hữu, việc này người nhất quyết phải nhúng tay vào sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đường lão huynh nói đúng rồi! Nhất định thế!

Tư Đồ Vệ lại vuốt vết máu chảy dài trên mặt, dáng hung tợn như lệ quỷ, gầm lên:

– Mẹ nó, xuất đạo bao năm nay, chưa bao giờ ta phải chịu đựng một việc như thế này! Mẹ nó, đúng là hiếp người quá đáng. Lão đại, nếu để cho hắn ngang ngược hoành hành như vậy, huynh đệ ta ngày sau còn đứng trên giang hồ sao được?

Tiêu Ngũ Phúc cũng hét lớn bồi thêm:

– Mẹ nó, hay dở gì cũng đánh một trận rồi tính nữa, chẳng sợ đao pháp hắn nhanh, chỉ sợ huynh đệ ta chẳng biết đờng tâm hiệp sức!

Lời nói đã thể hiện rõ ý cả năm đờng liên thủ đối phó Nhậm Sương

Bạch.

Đường Bách Nhẫn chẳng úy kỵ gì chuyện năm người đánh một, nhưng khi nhớ lại chiêu xuất thủ vừa rồi của đối phương, y vẫn còn cảm thấy ớn lạnh trong xương sống, mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay. Nếu không đến nước vạn bất đắc dĩ, y thật chẳng dám mạo hiểm làm bừa.

Khẽ khoát tay ngăn hai vị nghĩa đệ lại, Đường Bách Nhẫn nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Bằng hữu, chúng ta thương lượng một chút có được không?

Nhậm Sương Bạch bình thản hỏi lại:

– Thương lượng về việc gì?

Đường Bách Nhẫn liếm đôi môi khô ráp, nói:

– Chúng ta đều là những kẻ lặn lội kiếm sống trên giang hồ, bốn ba lao khổ, đổ mồ hôi sôi nước mắt, đôi khi còn không tránh khỏi đổ máu nữa, tất cả cũng chỉ vì tiền mà thôi. Ta thấy bằng hữu cũng chẳng dư dật gì cho lắm, thôi thì thế này đi, bằng hữu đứng sang một bên, chờ huynh đệ ta giải quyết xong đôi câu nam nữ này, số bạc lấy được sẽ chia cho bằng hữu một nửa! Thế nào?

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu nói:

– Một đề nghị vô cùng hấp dẫn ...

Chẳng chờ cho Nhậm Sương Bạch dứt lời, Nghê Lệ Thi đã nhảy dựng lên, hét:

– Nhậm Sương Bạch! Người chớ có mắc lừa tên cầu tặc ấy!

Sở Thanh Nguyên cũng cảm thấy ngạc nhiên cực độ, líu cả lưỡi nói:

– Nhậm huynh, ực, Nhậm huynh... Huynh nên suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động...

Nhậm Sương Bạch chẳng để ý đến thần thái bất an của Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi, mắt nhìn thẳng phía trước, giọng đều đều nói:

– Nhưng giả như tại hạ có ý đó, cần gì chờ nhận một nửa từ tay của các vị? Đường lão huynh, trước khi các vị kịp đến đây tại hạ có dư thời gian để

ra tay đoạt hết số bạc ấy, tại hạ nói vậy, Đường lão huynh thấy không phải là quá hoang đường chứ?

Đường Bách Nhẫn xưa nay luôn cho rằng, có tiền là có thể bắt quỹ đây cõi xay, nghe Nhậm Sương Bạch nói vậy thì không khỏi sượng trân mình. Trong ý nghĩ của y, thiên hạ làm gì có kẻ chỉ nói tới đạo nghĩa chứ chẳng ham thích tài phú? Nhưng giờ thì trước mặt lại xuất hiện một kẻ như vậy. Còn một đi đầu càng khiến y sượng hơn nữa, đó là y đã quên mất bản lãnh kinh thiên động địa của đối phương, với bản lãnh đó, giết chết Sở Thanh Nguyên và Nghê Lệ Thi để tước đoạt hết số bạc ấy cũng dễ như người ta thò tay vào túi lấy một món đồ. Nếu đối phương mà có ý nghĩ ấy thì làm gì còn phần của huynh đệ y nữa?

Nghê Lệ Thi giờ mới như trút được gánh nặng, thở hắt ra một hơi dài, giọng mừng rỡ nói:

– Hay lắm Nhậm Sương Bạch! Đúng là một nhân nghĩa chi sĩ. Hiếm có! Hiếm có!

Sở Thanh Nguyên hai tay ôm ngực, chẳng thốt nên lời, chỉ gật đầu liền liền tỏ ý đồng tình với nhận xét của Nghê Lệ Thi.

Nhậm Sương Bạch chẳng để ý đến lời khen của Nghê Lệ Thi, chậm rãi tiếp lời:

– Đường lão huynh, giờ thì các vị có hai con đường để lựa chọn. Một là giải giáp lui binh, hai là mọi người mạnh ai nấy giờ hết bản lãnh sở học của mình ra để quyết một trận tử chiến. Các vị cứ suy nghĩ cho kỹ đi, chọn con đường nào tùy thuộc vào bản ý của các vị.

Gương mặt Đường Bách Nhẫn biến dạng đến chẳng còn nhận ra nữa, miệng lâm bẫm nói:

– Hiếp người quá đáng... Lão tam nói rất đúng, hiếp người quá đáng đến như vậy, thật khó mà nhẫn nhịn được...

Khi Đường Bách Nhẫn chưa nói hết lời, Tư Đồ Vệ đã găm lên một tiếng, thân hình y nhảy vọt lên không, cả người lẫn chùy, trông như một quả núi, nhảy xổ về phía Nhậm Sương Bạch. Gần như đồng thời, Tiêu Ngũ Phúc cũng đã hành động, lấy hành giả bỗng bị chém đứt mất một đoạn của y làm trường mâu, nhằm thẳng sống lưng Nhậm Sương Bạch thích tới!

Trận chiến bên đây vừa phát động, Diêm Đông Lập đã múa quỳ đầu đao nhằm đầu Sở Thanh Nguyên chém xuống, Hương Sơn đứng xéo trên vách núi cũng múa tít tam tiết côn, tiếng thân côn chạm nhau lớp lớp vang trời, nhằm thẳng Nghê Lệ Thi tấn công.

“Ác Đởm ngũ độc” tâm tư liên thông, kèn vai sát cánh nhau ứng chiến đã lâu năm, một khi cùng đối phương động thủ, phối hợp rất nhịp nhàng ăn ý. Chỉ trong nháy mắt, bốn người đã chia nhau tấn công ba đối thủ mà chẳng cần phải có người chỉ thị ai đấu với ai.

Nhậm Sương Bạch xưa nay quen dùng trực giác để đánh giá tình thế, chàng đã sớm đoán biết đối phương sẽ có hành động tương tự như vậy, bởi vậy bọn “Ác Đởm ngũ độc” bất thần tập kích, chàng chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào, hay nói cách khác, chàng đã sớm chuẩn bị ứng chiến rồi!

Tur Đồ Vệ và Tiêu Ngũ Phúc vừa xuất thủ, Nhậm Sương Bạch đã chuẩn bị sẵn sàng, cứ y đơn bốc thuốc, vẫn chiêu thứ hai trong đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, “Phân Hồn Liệt Phách” xuất thủ ứng chiến!

Vẫn là hai đạo quang ảnh, một đạo trắng toát lạnh lẽo, một đạo đỏ rực màu máu; Tur Đồ Vệ theo đà lao tới, thân hình y còn chưa đến được vị trí cần thiết để xuất thủ thì trước ngực đã bùng lên một làn huyết ảnh, thân hình to lớn của y bị chấn động văng ngược lên cao, sau đó bay ra xa hơn trọng mới nặng nề rơi xuống đất.

Cây hành giả bông của Tiêu Ngũ Phúc “bụp” một tiếng nho nhỏ đứt làm hai đoạn, từ đỉnh đầu đến ngang thắt lưng bị tách làm hai nửa, cốt tủy và não tương sền sệt hòa với máu tạo thành một chất dịch keo đặc màu trắng đỏ xen kẽ đổ xuống đất, cộng thêm nội phủ trong bụng tuôn ra, gan ruột vẫn còn cử động nhưng nhúc, tử trạng trông thê thảm đến nhìn một lần chẳng dám nhìn đến lần thứ hai!

Đường Bách Nhân găm lên như con mãnh thú bị trúng thương, mười điểm kim tinh, mười mũi kim tiên tiêu, xé gió nhằm khắp các yếu huyết trên người Nhậm Sương Bạch bay tới. Kim tiên tiêu không bay theo một đường thẳng mà lại chao lượn thành hình chữ chi, tiếng xé gió nghe cao vút như những mũi dùi nhọn chọc vào màn nhĩ.

Chiếc chăn da dê trên người Nhậm Sương Bạch đột ngột tung lên, “vù”

một tiếng bung rộng ra, trông như một áng mây đen che phủ đám kim tinh đầy trời, đến khi tấm da dê được thu lại, mười mũi kim titanium đã biến mất, tựa như ném muối xuống bể vậy.

Bình khí của Đường Bách Nhẫn là một cây câu liêm thương đã bị cưa ngắn đi, chỉ thấy y khẽ rung tay một cái, đầu thương rung lên thành một mảng quang ảnh trắng xóa to bằng đóa hoa lê, bay thẳng tới trước mặt Nhậm Sương Bạch.

Thân hình Nhậm Sương Bạch lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy luồng lãnh điện từ bảy hướng kích tới, đan thành một tấm lưới quang ảnh dày đặc, chiêu “Thất Ma Tát Vỡ” này không chỉ phong kín hết thế tấn công của Đường Bách Nhẫn mà còn bức địch nhân vừa lăn vừa bò dưới đất để trốn tránh, đáng diệu lôi thôi lếch thếch đến tội nghiệp.

Phải rất khó khăn Đường Bách Nhẫn mới thoát ra khỏi tấm lưới đao quang, thân hình y quay tròn dưới đất một vòng, sau đó đột ngột phóng xẹt trở lại, câu liêm thương diêm thích tung hoành, tựa như ngàn vạn hạt nước bắt ánh sáng ngời ngời, mà mỗi một hạt nước lại hàm chứa một mũi câu sắc bén kinh hồn!

Song mục Nhậm Sương Bạch vẫn mở trừng trừng không chớp động, lại một chiêu “Phân Hồn Liệt Phách” kích ra!

Đường Bách Nhẫn giờ hết sức bình sinh vút câu liêm thương, giờ hết sức bình sinh luồn lách tránh né, nhưng thương pháp rất đặc ý của y ngày thường giờ bỗng trở nên lỏng lẻo vụng về một cách đáng căm hận, thân pháp nhanh nhẹn linh hoạt ngày thường giờ cũng trở nên chập chạp trì trệ một cách đáng nguyền rủa. Rõ ràng là thấy đã gạt được đao phong của đối phương, rõ ràng là thấy đã tránh được ánh đao ngời ngời của đối phương, nhưng... Trước tiên là chiếc móc ngược sắc nhọn nơi đầu câu liêm thương bị chém phăng bay đi mất, tiếp đến là một cánh tay phải, rồi cuối cùng song mục y mở trừng trừng nhìn thấy mũi miến đao bằng bằng sấn thẳng vào ngực, tai vẫn còn nghe vang vang tiếng xương gãy, mắt vẫn mơ hồ nhìn thấy vầng huyết quang bùng lên, nhưng âm thanh và màu sắc ấy đều rất mơ hồ như từ tận cõi xa xăm nào đó vắng tới hiện về..

Thanh miến đao nhanh chóng rút lại, Nhậm Sương Bạch biết rõ Đường Bách Nhẫn sẽ chẳng phải chịu đau đớn lâu, đây cũng là một trong những

nguyên tắc hành xử của chàng, bất kể đối phương là ai, bất kể giữa song phương có thâm cừu đại oán đến thế nào, một khi chàng xuất thủ giết người, đối phương sẽ được chết một cách mau chóng dứt khoát, đây có thể coi là một chút từ tâm chàng dành cho kẻ chết dưới tay mình.

Diêm Đông Lập đang giao chiến cùng Sở Thanh Nguyên, mắt đã nhìn thấy thảm cảnh trước mắt, nhưng y vẫn cố giữ trậ̀n tĩṇh, binh khí trong tay vẫn phát ra những chiêu tấn công mạnh mẽ như cũ, dù rằng y biết rất rõ, muốn chiến thắng, thậm chí chỉ cần giữ được mạng để thoát khỏi nơi này cũng khó như muốn lên trời vậy!

Hướng Sơn chẳng có được sự trậ̀n tĩṇh như Diêm Đông Lập, thấy chỉ trong nháy mắt ba vị nghĩa huynh đều đã thảm tử dưới tay đối phương, tâm thần y lập tức bấn loạn, chiêu thức đánh ra không chỉ chậm chạp mà còn lỏng lẻo. Những trận chiến quyết định sự sinh tử như thế này, buộc song phương không chỉ phải giở hết tài học ra để ứng chiến mà còn phải đặt hết tinh thần vào trận chiến, chỉ cần hơi xao nhãng một chút là phải trả giá bằng sinh mạng!

Hướng Sơn và Nghê Lệ Thi vốn đang giao chiến ở thế cậ̀n đậ̀ng, tâm thần vừa thất tán, nhuệ khí cũng theo đó giảm sút, lập tức bị đẩy vào thế hạ phong, cả thế tiến thoái cũng hoàn toàn bị động!

Nghê Lệ Thi vốn là một sa trường lão thủ, thân lâm bách chiến, thần thái đối phương đột ngột thay đổi, nhuệ khí tiêu tan, cơ hội tốt như vậy làm gì mà nàng ta không tận dụng được? Thế là nàng ta mừng thầm trong bụng, giở hết sở học ra công rất mấy thế, đậ̀ng thời chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần thời cơ đến là lập tức hạ sát chiêu!

Cuối cùng thì thời cơ của Nghê Lệ Thi cũng đến, Hướng Sơn sau một thế tấn công vào khoảng không, thân hình mất đà hơi ngã xéo về phía trước.

Nghê Lệ Thi nhanh như chớp hạ thấp người xuống, thân hình xoay tròn nhanh như gió lướt tới trước, “Khổng Tước linh” đâm thẳng tới, “soạt” một tiếng, đùi Hướng Sơn lập tức xuất hiện một đường máu dài gần một thước.

Diêm Đông Lập thủy chung vẫn giữ được sự trậ̀n tĩṇh cậ̀n có, đang giao chiến kịch liệt với Sở Thanh Nguyên, xảy đầu một vật đen lù lù từ

đăng xa bay tới, trông như một tấm sắt vừa dài vừa hẹp từ trên cao áp xuống. Đương nhiên, đó chẳng phải là tấm sắt, nó chính là tấm chắn da dê của Nhậm Sương Bạch!

Diêm Đông Lập thất kinh vung đao hất ngược lên một thế, định gạt phăng vật lạ ra ngoài, nào ngờ đầu đao vừa chạm vào tấm da dê, dư kinh quá mạnh khiến y mất đà thiếu chút nữa là té nhào xuống đất. Chính nhờ một khoảng trống ngắn ngủi như vậy, Sở Thanh Nguyên đã chớp được thời cơ, song mâu nhanh như chớp thích tới, cắm sâu vào lưng Diêm Đông Lập!

Không có tiếng rú thảm, cũng không có kêu đau đớn nào, Diêm Đông Lập chỉ hự lên một tiếng, thân hình chúi tới phía trước, lảo đảo mấy cái rồi ngã nhào xuống đất.

Thân đã bị trúng thương, lại thêm nhìn thấy cảnh này, Hướng Sơn có thể nói là hồn phi phách tán, hình ảnh Diêm Đông Lập ngã xuống còn chưa kịp phai đi trong mắt, “Khổng Tước linh” của Nghê Lệ Thi đã hiển hiện trước mắt, vừa nhanh vừa chuẩn xác thích trúng yết hầu của y.

Hiện trường trở nên trầm lắng đến nặng nề, mùi máu tanh tươi nồng nặc xông vào mũi, năm cỗ tử thi nằm ngang dọc chên vênh trên mặt đất gồ ghề tất cả tạo nên một bức tranh rất khủng khiếp, cứ mỗi lần phát sinh cảnh tử vong, thì bức tranh như thế này lại hiện ra. Đôi mắt Nhậm Sương Bạch chẳng đủ sáng rõ để nhìn thấy hết cảnh tượng này, nhưng mùi máu tanh lớn vồn trong không khí cũng đủ khiến tâm linh chàng chịu một phen dày vò!

Sự tĩnh lặng chẳng giữ được lâu, Nghê Lệ Thi bỗng hét lớn một tiếng, chạy ào tới bá cổ Sở Thanh Nguyên, vừa nhảy lưng tung vừa hét lớn tựa như người ta vừa phát hiện ra mỏ vàng mỏ bạc không bằng, hưng phấn cực độ nói:

– Thắng rồi! Thanh Nguyên, chúng ta đã thắng rồi!

Thần thái Sở Thanh Nguyên vẫn bình thản như bình thường, chẳng có vẻ gì là mừng vui cả, chỉ gượng cười nói:

– Đừng mừng vui quá độ như vậy, Lệ Thi, nếu không nhờ Nhậm huynh hết lòng tương trợ, giúp chúng ta vượt qua đại nạn này, bằng vào sức lực của hai chúng ta làm gì mà thắng nổi? Bởi vậy thắng thì có thắng thật,

nhưng không phải chúng ta thắng, nói cho thật chính xác, là Nhậm huynh thắng mới phải!

Nghê Lê Thi bật cười khanh khách nói:

– Thanh Nguyên, người ta đang cao hứng, người đừng chen ngang để người ta mất hứng như vậy. Giữa chúng ta và Nhậm Sương Bạch bây giờ đâu còn phân biệt nữa, hấn đánh thắng trận hay chúng ta thắng trận thì có gì khác nhau? Nói tóm lại, bạc giờ đã nằm yên trong túi chúng ta, không còn bất kỳ kẻ nào đến đòi chia năm chia bảy nữa!

Sở Thanh Nguyên thở dài một tiếng nặng nề, thần sắc hơi u ám nói:

– Lê Thi, nàng không cảm thấy số bạc ấy bây giờ đã nhuộm đầy máu tanh rồi sao? Ôi, tiền tài đúng là thứ hại người, bao nhiêu bạc cũng chẳng thể bù đắp được những năm mạng người...

Nghê Lê Thi tròn tròn mắt nói:

– Cái gì mà nhuộm đầy máu tanh? Việc xảy ra như thế này đâu thể trách chúng ta? Bọn chúng phải nhận lãnh hậu quả như ngày hôm nay là tại chúng sinh lòng tham lam của chẳng thuộc về bản thân chúng đó chứ? Tham tài bỏ mạng, chỉ nên trách mình chứ sao trách người khác được? Tiền tài bản thân nó chẳng có gì xấu xa cả, thậm chí theo ta còn rất tốt nữa, xấu hay tốt đều do thái độ của con người đối với nó. Người chẳng cần đem tội trạng ấy chụp lên đầu chúng ta như vậy!

Hơi dừng lời, Nghê Lê Thi quay sang hỏi Nhậm Sương Bạch:

– Nhậm Sương Bạch, ta nói như vậy có đúng không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Lời của Nghê cô nương nói rất đúng, nhưng để sự thể diễn ra như thế này cũng chẳng hay ho gì. Mạng người, bất kể là sang hay hèn, xấu hay tốt đều đáng quý cả, giá mà không để xảy ra chuyện chết người thì hay biết mấy! Tiền tài vào tay chúng ta cũng cảm thấy thanh thản hơn!

Nghê Lê Thi vội vàng tự biện hộ cho mình nói:

– Nhưng chính chúng bức bọn ta phải làm như vậy, chúng ta đâu còn chọn lựa nào khác. Giả như chúng không đuổi cùng giết tận, chúng đã không chết một cách thảm khốc đến như vậy!

Nhậm Sương Bạch thở dài, giọng trầm trầm nói:

– Việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, tánh mạng của kẻ sống trong giang hồ cũng giống như chiếc vại sành bên miệng giếng, chẳng biết khi nào sẽ vỡ nát ra, đúng hay sai, thành hay bại không một ai có thể biết trước được!

Sở Thanh Nguyên giọng thành khẩn nói:

– Bất luận thế nào, Nhậm huynh, xin huynh nhận lấy lòng cảm tạ chân thành của tại hạ và Lệ Thi.

Nhậm Sương Bạch khoát tay nói:

– Không cần phải khách sáo như vậy, việc nhỏ mọn không đáng để nhắc tới!

Nghê Lệ Thi cúi thấp đầu, vẻ như đang suy nghĩ đi đâu gì rất hệ trọng, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nói:

– Nhậm Sương Bạch, không phải ta có ý bất kính đối với ngươi, ta chỉ muốn thể hiện tấm lòng thành của mình một cách cụ thể hơn. Ta thấy hình như ngươi cũng chẳng được dư dả gì cho lắm, có đúng như vậy không?

Nhậm Sương Bạch thẳng thắn gật đầu nói:

– Tại hạ tuy chẳng đến nỗi nghèo đói, nhưng trong tay tại hạ chẳng lúc nào tích lũy được một khoảng tiền kha khá. Có lẽ, tại hạ không thể bắt chấp mọi thứ, bất kể giang hồ đạo nghĩa để phát tài như thiên hạ vẫn làm. Người ta một khi có quá nhiều thứ cố kỵ như vậy thì rất khó phát đạt. Tài phú và đạo nghĩa là hai thứ tương khắc, chẳng thể song hành được!

Cảm thấy hai má nóng ran, Nghê Lệ Thi ngượng nghịu nói:

– Không phải là ngươi đang chỉ chó máng mèo đấy chứ, Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Hoàn toàn không, Nghê cô nương, tại cô nương quá nhạy cảm mà thôi!

Nghê Lệ Thi cất giọng rất thành khẩn nói:

– Nhậm Sương Bạch, người đừng hiểu lầm ý tốt của ta. Ta muốn cho người một ít bạc để bày tỏ phần nào lòng cảm kích của ta. Mặt khác, ta cũng muốn thấy người được sống thanh thoi một chút.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Thật đáng tiếc, tại hạ không thể đón nhận sự đáp tạ của nhị vị theo cách đó. Nghê cô nương, chẳng phải tại hạ làm bộ làm tịch để tỏ ra mình thanh cao hơn thiên hạ, hành động của tại hạ vừa rồi bất quá chỉ là, như giang hồ bằng hữu vẫn thường nói, “lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ” mà thôi. Nếu sau khi bạt đao tương trợ, tại hạ lại nhận sự báo đáp bằng tiền của các vị, hành động tương trợ đâu còn ý nghĩa gì nữa!

Nghê Lệ Thi vội giải thích nói:

– Người chớ có hiểu lầm, Nhậm Sương Bạch, đó chỉ là ý tốt của ta, người không nên quá cố chấp như vậy!

Nhậm Sương Bạch cương quyết lắc đầu nói:

– Ý tốt đó, tại hạ xin tâm lãnh, Nghê cô nương!

Nghê Lệ Thi còn đang do dự thì Sở Thanh Nguyên đã vội lên tiếng đỡ lời, nói:

– Lệ Thi, mỗi người một tính cách khác nhau chẳng ai giống ai cả, Nhậm huynh đã nói như vậy, nàng cũng không nên ép Nhậm huynh nữa!

Nghê Lệ Thi tức tối giậm chân, nói:

– Giờ thì coi như ta đã được sáng mắt ra, được đại khai nhãn giới. Mẹ nó, thiên hạ lại có người thấy bạc mà không ham! Bạc thì trắng tinh, mắt thì đen ngòm, làm gì có chuyện thấy bạc mà mắt không sáng rõ lên?

Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị nói:

– Không phải tại hạ chẳng ham tiền, vấn đề ở chỗ tiền ấy có nên ham hay không mà thôi. Tục ngữ đã chẳng từng nói “quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo” đó sao? Nghê cô nương.

Sở Thanh Nguyên mỉm cười ý nhị nói:

– Lệ Thi, giờ thì nàng đã nghe ra chưa?

Nghê Lê Thi hừ lạnh nói:

– Thanh Nguyên! Người còn giả bộ làm ra vẻ thanh cao với ta nữa sao? So với ta, người thanh cao lắm hay sao? Ngày hôm nay, sở dĩ ta hiểu biết được chút chút như vậy, đều là nhờ công người dạy dỗ đấy chứ!

Sở Thanh Nguyên mỉa mai nói:

– Người nói ta dạy cho người những thứ đó? Ha! Ta thấy người còn vượt xa ta đó chứ? Đúng như thiên hạ vẫn thường nói “thanh xuất ư lam thắg ư lam”, thật chẳng sai chút nào!

Nghê Lê Thi điên tiết hét:

– Mẹ nó! Người còn không chịu câm cái miệng lại cho ta nhờ!

Nhậm Sương Bạch bước tới dùng mũi giày hất chiếc chăn da dê dưới đất lên, động tác thuần thục chính xác chẳng thua người sáng mắt, sau đó cầm lấy chiếc chăn dặt lên vai, giọng tự trào nói:

– Vật bất ly thân này không thể để mất được, gặp khi trời bão tuyết lạnh lùng, chiếc chăn này coi vậy mà rất đắc dụng!

Sở Thanh Nguyên cẩn trọng nói:

– Chiếc chăn này trông đã quá cũ kỹ, hay là để tại hạ tìm cho Nhậm huynh một chiếc khác?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không cần, hãy còn dùng tạm tạm được, đa tạ lòng hạ cố của nhị vị, việc tương tự như vậy, mong sao các vị làm thường xuyên với nhiều người khác nhau thì hay biết mấy!

Sở Thanh Nguyên mỉm cười nói:

– Chẳng dám giấu Nhậm huynh, tại hạ xưa nay rất rộng rãi, có đi đâu lão bà tử của tại hạ tự động móc hầu bao cho người khác thì đúng là việc xưa nay hiếm! Nhậm huynh là người đầu tiên có thể khiến khiến cho nàng làm như vậy đó!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Xem ra tại hạ có vinh dự lớn quá!

Nghê Lê Thi lớn tiếng nói:

– Việc ở đây kể như xong rồi, chúng ta chẳng cần lưu lại ở cái chỗ khi họ còn gáy này nữa, Nhậm Sương Bạch, chúng ta cùng đi, tìm một chỗ chẳng có cừu gia của người nghỉ ngơi để bù lại những cực khổ mà người đã phải chịu mấy ngày qua. À, còn một việc nữa, thiếu chút nữa ta quên mất, lúc này động thủ như vậy có làm động đến vết thương của người không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Không sao, may mà không ảnh hưởng gì. Việc xong rồi xin nhị vị cứ tự tiện, thứ cho tại hạ không thể bõ tiếp nhị vị!

Sở Thanh Nguyên cảm thấy quyền uy chẳng nở rời xa, nói:

– Cùng đi với bọn tại hạ đi, Nhậm huynh, thương thế hoàn toàn bình phục rồi huynh vẫn có thể quay lại mà!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Ở đây hành động thuận lợi hơn, chỉ cần đi đâu kiện thể lực cho phép, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay sát cừu. Đi xa khỏi chốn này làm mất thời gian vô ích, lại khó nắm bắt được tiên cơ. Nhị vị chẳng cần lo nghĩ cho tại hạ, tại hạ tự biết phải hành động như thế nào!

Nói đến đây, chàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, làm như chàng có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh vậy, chậm rãi tiếp lời:

– Có một việc mong rằng trước lúc ra đi, phiên nhị vị làm giúp một tay, không biết ý nhị vị thế nào?

Sở Thanh Nguyên vội vàng nói:

– Có bất kỳ việc gì xin Nhậm huynh cứ dặn dò, tại hạ và Lê Thi nhất định dốc hết sức để thay Nhậm huynh giải quyết...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Không nghiêm trọng đến như vậy đâu, Sở huynh, tại hạ chỉ muốn nhờ nhị vị an táng dùm mấy cỗ tử thi này. Người đã chết thì oán cũng tiêu, dù đó là địch nhân của chúng ta cũng không nên để di hài cho sói tha qua rĩa, tốt xấu gì cũng vùi xuống ba tấc đất, để vong hồn chúng được thanh

thời dưới chín tuổi, đó cũng là công đức của nhị vị.

Sở Thanh Nguyên gật đầu liền liền nói:

– Tại hạ cứ ngỡ Nhậm huynh dặn dò đi đâu gì to tát, việc nhỏ mọn này, Nhậm huynh không dặn dò tại hạ cũng nhất định phải làm xong mới đi. Nhậm huynh yên tâm, tại hạ làm ngay bây giờ!

Thế là đôi giang hồ tình lữ ra tay đào một hố sâu, đem hết mấy cỗ tàn thi vớt xuống hố lấp đất lại. Đùng thấy Nghê Lệ Thi là một phụ nhân mà tướng nàng yếu đuối, ra tay kéo mấy cái xác tàn khuyết bê bết máu mà chẳng tỏ ra ghê sợ chút nào, thậm chí còn làm một cách rất mạnh dạn nữa là khác!

H ồi thứ 25: Huyết Trái Huyết Hoàn

Trời quá ngọ, ánh dương quang nhàn nhạt xuyên qua lớp mây u ám, tỏa chút hơi ấm xuống mặt đất, nhưng từng đó hơi ấm dường như cũng chưa đủ xua tan cái lạnh cắt da của ngày đông, đặc biệt là mỗi khi gió bắc tràn về, trời càng rét ngọt. Mặt trời ngày đông trông yếu ớt đến bệnh hoạn, trông như một lão già gầy đảnh xa trời.

Mấy chục bóng người hôm trước lại xuất hiện, đi đâu vẫn là Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh, vẫn với dáng điệu cẩn trọng chia nhau từ bốn phía bao dấn lại, tâm điểm của vòng vây, không cần nói cũng biết chính là ngôi miếu Thành Hoàng hoang phế nơi góc rừng bạch dương.

Kể cả lần này, đây là lần thứ năm chúng đến đây, bốn lần trước đều phí công vô ích, đối tượng chính của hành động này, Nhậm Sương Bạch, vẫn bật vô âm tín. Bởi vậy lần ra quân này, trong lòng ai nấy đều chẳng mấy hy vọng sẽ gặp được đối phương. Đây có lẽ là tâm lý chung của con người, làm việc gì mà làm đi làm lại hoài, trong lòng tất phải nảy sinh ý nghĩ chán nản, cũng giống như sai nha làm việc công, làm riết rồi đâm chán, chỉ làm qua loa chiếu lệ mà thôi.

Bảy tên đại hán tay đao tay kiếm xông vào trong miếu, chẳng mấy chốc đều quay ra với cái lắc đầu ngán ngẩm như những lần trước, thần thái tên nào tên nấy trông như vừa mới ngủ dậy, tay chân bải hoải, đi lê chân dưới đất tưởng không bước nổi nữa.

Thôi Công Đức từ đầu đến giờ nép mình sau một cây bạch dương, nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bầm nói:

– Mẹ nó, chạy đi chạy lại đến lần thứ năm rồi, cả năm lần đầu không thấy bóng dáng gã họ Nhậm đâu cả! Mẹ nó, mười phần chắc chín là chúng ta bị tên chó má họ Nhậm này giỡn mặt rồi!

Ngao Trường Thanh đứng ngay bên cạnh, nhăn tít đôi mày, thần thái bần thần nói:

– Nhậm Sương Bạch lớn tiếng nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ báo thù cho sư phụ hử, nơi quyết chiến cũng đã để lại một cách rất rõ ràng, nhưng chúng ta đã tới những năm lần mà hử vẫn biệt tăm, hay là tên tiểu tử này đã cảm thấy sợ rồi chăng?

Thôi Công Đức nghiêng răng nói:

– Bất kể là hử có tính đường trở lui hay không, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho hử một cách dễ dàng như vậy được! Mẹ nó, tên tiểu tử chết tiệt này còn sống ngày nào là như cái gai trong mắt, như bàn chông ở dưới lưng. Mẹ nó, không nhổ phứt đi thì ngày cũng như đêm lòng cứ thối thòm lo lắng, ăn không biết ngon ngủ cũng không yên giấc nữa!

Ngao Trường Thanh bất giác tức giận quát:

– Muốn nhổ được cái gai trong mắt, muốn dẹp được bàn chông dưới lưng thì ít ra cũng biết hử ở đâu mới nhổ được chứ! Không tìm thấy bóng dáng hử, có ở đây kêu trời trách đất cũng chẳng ích lợi gì!

Mã Lương Quân đứng ở cách đó mấy bước cũng thở hắt ra một hơi dài, giọng trầm trầm nói:

– Thật chẳng biết gã họ Nhậm này đang toan tính trò gì, hôm ở trên Cốt Thạch cương thì giờ nanh múa vuốt, nghiêng răng nghiêng lợi ra vẻ cừu hận rất thâm sâu, còn bây giờ thì chẳng biết trốn chui trốn nhủi ở xó nào; thái độ của hử ở hai nơi xem ra chẳng giống thái độ của một người, mâu thuẫn đến độ chẳng còn biết ra sao mà đoán nữa!

Lão nhân mập mạp này giờ đã ngả xuống một đoạn cây gãy ở gần đó, giờ mới lên tiếng tham gia:

– Chẳng việc gì phải đoán già đoán non cho nhọc sức, hử có mặt ở đây thì ra tay thật hử, hử không có ở đây thì cứ lui binh về nghỉ ngơi, ngày khác sẽ tới nữa, cùng lắm là chúng ta chạy đi chạy lại cho giãn gân giãn cốt chứ có gì mà phải càu nhàu? Hử dám bỏ công chơi trò cút bắt, chẳng lẽ chúng ta không dám?

Mã Lương Quân bỗng vỗ đùi nói:

– Hay là... hay là hấn sợ đến té đái, bỏ chạy mất dạng rồi cũng nên!

Thôi Công Đức lắc lắc đầu nói:

– Theo ta thì khả năng này không lớn, thằng cha này không giống kiểu người hay chán nản bỏ ngang việc nửa chừng. Chỉ đụng mặt một lần ta đã nhìn thấy được hấn có một ý chí rất kiên cường!

Ngao Trường Thanh đưa mắt nhìn quanh một lượt, thở dài nói:

– Lần này coi như lại một phen mất công vô ích, Công Đức, bảo chúng nó lui về thôi!

Thôi Công Đức thần thái ảo não nói:

– Mẹ nó, chạy tới đây thì tìm chẳng thấy hấn, về nhà thì ăn ngủ không yên, nhìn chỗ nào cũng thấy bóng dáng hấn đang lấp ló rình mò, sống như vậy thì làm sao mà sống nổi? Mẹ nó, chắc đến nước phải phát điên với tên tiểu tử này chứ chẳng không!

Lão nhân mập nhìn Thôi Công Đức nháy nháy mắt, nhún vai tỏ vẻ phải đành chịu số phận, chậm rãi nói:

– Muốn đánh muốn giết gì trước tiên phải tìm thấy người trước cái đã, không có người ở đây thì la hét mắng nhiết cũng bằng thừa. Thôi lão, ta biết lòng ngươi hiện giờ đang rất phiền muộn, trước khi chưa giải quyết triệt để vụ này thì lòng cứ như dầu sôi lửa bỏng, nghi thần nghi quỷ, nhưng biết làm sao được? Chỉ còn mỗi một cách là quay về nhà canh phòng cẩn mật, chờ hôm khác sẽ quay lại tìm hấn nữa, chỉ cần gã họ Nhậm kia còn chưa bỏ ý định báo thù, sớm muộn gì rồi cũng có ngày tóm được hấn!

Thôi Công Đức mặt ủ mày ê nói:

– Mẹ nó tên rùa đen rụt cổ này, ta mà tóm được người rồi, người coi ta sẽ trị người thế nào. Mẹ nó, ta mà không lột da người, rút gân người thì không phải là Thôi Công Đức nữa! Mẹ nó, làm ra vẻ anh hùng hảo hán, cuối cùng lại lòi mặt chuột ra là thứ chẳng dám nhìn mặt người!

Gã hán tử thọt chân mặt mày hung ác từ đầu đến giờ vẫn im lặng bỗng cất tiếng lạnh lùng, nói:

– Cứ bình tâm ứng phó, Thôi lão!

Chùng như Thôi Công Đức rất e ngại gã hán tử này, nghe gã nói vậy y vội vàng cười giả lả, nói:

– Lý huynh dạy rất phải, chúng ta phải bình tĩnh chờ cơ hội...

Ngao Trường Thanh cũng lên tiếng nói đỡ cho Thôi Công Đức:

– Công đức xưa nay tánh tình nóng nảy như vậy đó, gì chứ lòng kiên nhẫn thì y chẳng có được chút nào, Lý huynh cũng không nên trách y làm gì.

Gã hán tử họ Lý đưa tay lên sờ sờ mấy vết sẹo chằng chịt trên mặt, gương mặt âm âm lạnh lạnh chẳng chút biểu cảm nói:

– Người nhìn thấy những vết sẹo trên mặt ta không? Chính là do mười hai tên cừu gia, qua bảy lần ác đấu lưu lại đó. Ta phải chờ đến ba năm ròng, để lần lượt đưa từng tên một xuống âm phủ, không một tên nào sảy được. Thôi lão, chỉ cần có quyết tâm, có nghị lực và biết chờ đợi thì việc gì mà không làm được đến nơi đến chốn chứ? Lý Minh Thương này làm được, nhị vị đương nhiên là cũng làm được!

Thôi Công Đức cất tiếng cười lớn nói:

– Lý huynh là “Lãnh Diện Vô Thường” chứ đâu phải người thường? Tại hạ và Ngao đại ca làm sao dám sánh? Ha ha ha!

Lão nhân mập đứng dậy, khoát tay nói:

– Đầu là huynh đệ trong nhà cả, chẳng cần phải nói những lời khách sáo như vậy làm gì. Đi về thôi, về nhà làm vài chén rượu nóng cho đỡ lạnh rờn tính nữa, ở đây một hồi lạnh đến cứng cả tay chân!

Thôi Công Đức đưa tay lên môi huýt sáo là hiệu lui quân, mấy chục tên hán tử đứng ngổ ỉa rải rác khắp xung quanh vội vàng thu binh khí lớn bước lui ra khỏi rừng, tên nào tên nấy sắc mặt vui mừng rạng rỡ, cuối cùng thì chuyển khổ sai này cũng đã kết thúc mà không có tai họa giáng xuống đâu.

Ngay khi bọn hán tử lao xao rút lui ra khỏi rừng, vừa đi được vài bước bỗng nghe có tiếng rú thê thảm vang lên, một tên đại hán bị chém ngang lưng đứt thành hai đoạn, hai nửa người kéo theo gan ruột lòng thông vắng bắn về hai phía, máu tươi bắn vọt lên trời khiến cho tên đại hán đứng gần đó bị máu tươi tưới ướt đẫm toàn thân, có đi đâu, những tên này chẳng nhìn

thấy đi đâu gì khác lạ, không biết kẻ nào đã hạ độc thủ!

Bọn Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức cùng mấy tên đầu dộc khác đang đi ở phía trước, nghe tiếng rú vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thêm một chiếc thủ cấp lộn vòng văng bắn lên trời, rơi xuống đất rồi mà vẫn còn lăn lông lốc chui tọt vào một bụi cây dại, thân hình không đầu thì ngã nằm dưới đất, tứ chi vẫn còn đang co giật liên hồi!

Thanh Bạch Cốt kiếm của Ngao Trường Thanh nhanh chóng xuất hiện nơi tay y, thân hình như điện bước xéo ra ngoài một bước, cao giọng hô lên:

– Mọi người cảnh giác, hình như gã họ Nhậm đã đến!

Thôi Công Đức hai tay cầm chắc đôi Âm Dương luân, không ngăn được ngoác miệng mắng lớn:

– Nhậm Sương Bạch! Đồ chó má hèn hạ! Nếu là người đã đến đây thì mau hiện thân cùng lão tử người quyết tử một phen, chứ cứ lén lén núp núp để ám toán thì có khác gì hạng chuột con tham sống sợ chết?

Rừng bạch dương vẫn hoàn toàn vắng lặng, có chăng chỉ là tiếng lá cây lao xao trong gió lạnh, một vài cành thấp đong đưa lòa xòa, nào thấy bóng dáng Nhậm Sương Bạch hiện thân?

Lão nhân mập tròn trùng song mục, nuốt khan mấy cái, giọng âm âm ré lên:

– Quỷ thần ơi, nếu đây đúng là Nhậm Sương Bạch thì tên tiểu tử này xuất thủ quá tàn ác, giết người chẳng khác nào giết một con trùng con kiến! Tàn nhẫn! Hiếm thấy kẻ nào có tâm dạ tàn nhẫn hiểm ác đến như vậy!

“Lãnh Diện Vô Thường” Lý Minh Thương chậm rãi cất tiếng nói:

– Huỳnh công, gã họ Nhậm đã bắt đầu mở màn rồi đó, chỉ một hành động mở màn cũng đủ cho thấy thủ đoạn của hắn là giết tận giết tuyệt, chẳng chút nương tay. Lát nữa nếu có vây chặt được hắn, hạ thủ chẳng cần phải lưu tình, dù muốn dù không cũng phải trừ cho được tên này, đừng để hắn chạy thoát lại sinh hậu họa!

Lão nhân mập gật đầu nói:

– Dương nhiên rồi, đối mặt với một tên tiêu sát tinh giết người không gớm tay này, tội gì phải mang dạ B ồ Tát với hắn?

Bọn đại hán đứng rải rác đó đây trong rừng, lúc này thì ai nấy đều nơm nớp lo sợ, mục quang cứ đảo tròn hết nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, hai tay nắm chặt binh khí, tập trung hết kinh lực vào đôi tay, ngưng thần giới bị, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng đánh mạnh vào giác quan của chúng, mỗi lần có con chim bay vụt qua hay con thú bị kinh hãi bỏ chạy cũng làm cho chúng giật thon thót cả người.

Nhưng Nhậm Sương Bạch thủy chung vẫn không thấy xuất hiện.

Trời lạnh lẽo thế này, nhưng trán Thôi Công Đức mồ hôi tuôn ra như tắm, hơi thở gấp gáp, giọng lạc hẳn đi, nói:

– Các vị, địch ở trong tối còn chúng ta ở ngoài sáng, cứ đứng chết cứng ở đây chịu trận chẳng phải là cách hay, phải nghĩ ra kế sách gì đó để chủ động bức hắn phải lòi mặt ra mới được, nếu không, chẳng lẽ từng này người mà phải chịu trận để hắn giết từng người một sao?

Ngao Trường Thanh giọng băng lạnh nói:

– Thì người cứ nói thử xem, người có kế sách gì có thể bức hắn lòi mặt ra?

Thôi Công Đức chột buột miệng nói:

– Phóng hỏa đốt rừng!

Đưa tay sờ lên thân cây bạch dương ở bên cạnh, da cây chạm vào tay ướt lạnh, Ngao Trường Thanh lắc đầu nói:

– Rừng ẩm ướt như vậy, biết bao nhiêu mỡ lửa mới làm cho nó cháy nổi? Chỉ sợ rừng đốt chưa cháy nổi, thế trận động loạn, khiến cho họ Nhậm kia lại thừa cơ ám kích chúng ta. Công Đức, kế này của người không dùng được rồi!

Thôi Công Đức giậm chân thính thịch nói:

– Vậy phải làm sao? Cứ đứng chết gí chỗ này mà chờ mãi sao? Tên tiêu tử chết giẫm này xuất quỷ nhập thần, rình rình xuất thủ đánh lén, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là chúng ta!

Chẳng chờ Ngao Trường Thanh kịp đáp lời, lại một tiếng rú thảm nữa vang lên, một tên đại hán giơ hai tay tới trước, gương mặt biến dạng đến chẳng còn ra nhân dạng nữa, thân hình xững vững bước tới mấy bước rồi ngã úp mặt xuống đất, giữa lưng gã, chẳng biết từ lúc nào đã bị đâm một nhát xuyên ra tới ngực!

“Lãnh Diện Vô Thường” Lý Minh Thương nhanh như một tia chớp lướt tới, khi thân hình còn cách chỗ tên đại hán vừa ngã xuống đến bốn năm thước, trong tay y đã xuất hiện một đôi “sách chùy”, đó là hai chiếc chùy sắt hình tam giác được cột bởi một sợi dây kim loại mảnh. Đôi sách chùy nhanh như chớp quét ra vùn vụt, hàng loạt tiếng “phụp phụp” vang lên, cây cỏ cùng với đất cát tung bay mù mịt, trong nháy mắt, một khoảng rộng chừng một trượng vuông xung quanh đã bị đầi chùy đánh nát bấy.

Thôi Công Đức cũng nắm chặt đôi Âm Dương luân lướt tới, song mục lão liên nhìn quanh, giọng căng thẳng hỏi:

– Lý huynh, có đánh trúng hấn không? Có nhìn thấy tên họ Nhậm ấy không?

Lý Minh Thương thu đôi sách chùy về, lắc lắc đầi, giọng âm hàn nói:

– Thân thủ của thằng cha này khá nhanh nhẹn, chẳng chạm được vào vạt áo của hấn!

Đưa tay lau mồ hôi ướt đầm gương mặt, Thôi Công Đức thần thái bất an nói:

– Gã họ Nhậm này toan tính rất hiểm độc, hấn cứ trốn riết trong bóng tối, cứ lần lượt xuất thủ ám toán giết từng người một trong chúng ta. Chúng ta gặp một bất lợi là ở ngoài sáng, nhân lực lại đông nên chẳng thể tập trung vào một chỗ mà bảo vệ lẫn nhau, còn hấn chỉ một mình một ngựa, hành động linh hoạt, đi lại dễ dàng, tự do tự tại. Mẹ nó, phải làm sao để cho hấn đừng lợi dụng được lợi thế này!

Sắc diện Lý Minh Thương âm trầm như một tử thi, giọng nói cũng âm trầm như từ cõi âm ty vọng về, nói:

– Mọi người chuẩn bị sẵn sàng binh khí, canh đúng lúc hấn hiện thân giết người, tất cả đồng xuất thủ tấn công, làm vậy mới có khả năng chặn được hấn, buộc hấn phải ra mặt ứng chiến với chúng ta. Con người thì dù

thế nào cũng là con người, chẳng thể hóa thành một làn khói hay một ngọn gió được, thân pháp có nhanh đến mấy cũng nhất định lưu lại chút dấu vết gì đó để chúng ta có thể theo dấu được...

Thôi Công Đức vội nói:

– Thì tại hạ đã tập trung tinh thần, đề cao cảnh giác từ lâu rồi...

Ngao Trường Thanh đứng ở phía bên kia vội cao giọng nói:

– Chư vị huynh đệ, theo thiên ý của ta nên tập trung hết nhân mã về một chỗ, không nên đứng tản mác như vậy nữa mà thu gọn gọn lại, đừng để họ Nhậm có thời cơ để xuất thủ ám toán nữa!

Ngay lúc đó thì trên một thân cây bạch dương cao, một bóng xám từ trên cao đâm bổ lao xuống như con lão ưng vồ mồi, thân pháp nhanh đến nỗi thân ảnh vừa thoáng hiện đã lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy luồng lãnh điện cũng từ bảy hướng khác nhau đồng loạt kích xuống!

Đao quang lạnh toát ẩn tàng một ánh đỏ mờ mờ, đao phong loang loáng ngang dọc tung hoành, tiếng lợi khi xé gió vu vi nghe như tiếng sáo, đôi Âm Dương luân của Thôi Công Đức vung lên, vừa chạm vào ánh đao quang đã bị chấn động dạt ra ngoài, thân hình y cũng theo đó lăn tròn xuống đất trời chết thóc thân; thanh Bạch Cốt kiếm của Ngao Trường Thanh cũng kịp xuất thủ ba chiêu chín thức, nhưng tất cả đều biến mất trong làn đao quang đan dày; Mã Lương Quân vừa vung Nguyệt Nha sản lên, đầu Nguyệt Nha sản còn chưa kịp áp đến gần thân hình đối phương thì bản thân lão đã bị đao quang bức đến phải nhảy tuốt ra ngoài vòng chiến, thân hình đồ sộ của lão vừa nhảy vừa chạy, trông không chỉ lồi thoi lệch thếch mà còn rất hoạt kê nữa!

Bốn tên đại hán, bốn món binh khí đồng loạt vung lên, nhưng bất quá chỉ thi triển được nửa chừng, bốn chiếc thủ cấp đã gần như cùng lúc rời khỏi chủ thể văng lên trời, bốn đạo huyết quang bắn vọt lên tỏa ra thành một làn huyết vụ dày đặc, mùi máu tanh nồng lãng đãng khắp khu rừng.

Lão nhân mập quát lớn một tiếng, hai tay nắm chắc món binh khí trông giống như một cây trường mâu nhưng lại có tên gọi là “Xuyên Tâm bồng”, vận đủ kinh lực nhằm làn thân ảnh đâm mạnh một thế; Lý Minh Thương thì chẳng nói chẳng rằng huy động sách chùy cách không đánh tới, đầu

chùy tiên thoái như điện, mười tám chùy hợp thành một bức màn bao trùm lấy thân ảnh đối phương, lực đạo mãnh liệt, hiểm ác dị thường.

Nhưng thân ảnh từ trên cao đâm bổ xuống ấy thoát cái đã biến mất, Xuyên Tâm bổng và sách chùy dừng mãnh công rát, chỉ có điếu tất cả điếu rơi vào khoảng không, binh khí tuy bén nhọn, thế công tuy mãnh liệt, nhưng lại chẳng tìm thấy đối tượng để công kích.

Đối phương biến đi như thế nào, đi về hướng nào, tất cả những người có mắt chẳng một ai nhìn thấy, tựa như thân ảnh ấy bỗng tan vào không khí, hoặc giả có phép độn hình yêu thuật chi đó. Đúng là tà mị, khinh công của con người làm gì có thể làm được một việc thần kỳ đến như vậy? Đó không còn là con người nữa, chỉ có thể là bóng quế hồn ma, chỉ thoáng lên rồi biến mất.

Thôi Công Đức thở hển hển, quay điếu tứ phía, song mục trợn trừng trừng, nói:

– Hấn đâu rồi? Tên họ Nhậm chết giãm ấy đâu rồi?

Sắc mặt Ngao Trường Thanh trắng nhợt, nghiêng chặt răng rít lên:

– Người nói năng nhiều lời thừa thãi quá, Công Đức! Nếu có ai biết được hấn đang trốn ở đâu, làm gì mà còn đứng chôn chân ở đây?

Tay giơ chiếc Nguyệt Nha sản trước mặt thủ thế, Mã Lương Quân giờ mới định thần lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nói:

– Chỉ mới cách mấy ngày không giáp mặt Nhậm Sương Bạch, công lực của hấn dường như đã thăng tiến lên một cảnh giới mới. Trông thân pháp của hấn, hồi giao chiến trên đỉnh Cỗ Thạch cương làm gì đạt đến trình độ như vậy? Thân pháp này cơ hồ đã đạt đến cảnh giới xuất nhân nhập hóa rồi còn gì!

Lý Minh Thương hừ lạnh một tiếng, liếc xéo Mã Lương Quân một cái, lạnh lùng nói:

– Mã lão, gã họ Nhậm kia chẳng qua là thân pháp lanh lẹ, chân dài chạy giỏi hơn thiên hạ một chút thôi, công phu đó chẳng qua chỉ hữu dụng mỗi khi trốn chạy mà thôi, thứ công phu đó chẳng có gì đáng kể. Nếu hấn mà có gan thì đừng trốn chui trốn nhủi bên trong bóng tối như vậy, cứ đường

đường ra mặt cùng bọn ta giao đấu một cách quang minh chính đại, như vậy mới gọi là nam tử hán đại trượng phu!

Mã Lương Quân cố nhếch môi gượng cười, nhưng nụ cười của lão trông méo xệch, nói:

– Lý huynh nghệ nghiệp cao siêu, tu vi thâm hậu, lão phu bất tài vô dụng đương nhiên chẳng thể bì được với Lý huynh, mong rằng Lý huynh sẽ dốc sức mà kháng địch...

Lý Minh Thương chỉ cười lạnh một tiếng, chẳng thèm lên tiếng đáp lời Mã Lương Quân. Ngao Trường Thanh thấy không khí có vẻ hơi căng thẳng, vội lên tiếng nói:

– Các vị đều là bằng hữu đến giúp sức cho tại hạ và Công Đức, lòng nghĩa hiệp của các vị bọn tại hạ cảm kích vô ngần, hiện thời đại địch còn đang ở trước mặt, mong các vị đồng tâm hiệp lực, đoàn kết lại với nhau để chúng ta cùng kháng địch, nếu chúng ta may mắn thành công, công đức vô lượng của các vị, Ngao Trường Thanh này suốt đời chẳng dám quên...

Thôi Công Đức cũng vội vàng bước lên một bước nói:

– Ngao đại ca nói chí phải, chớ lát nữa tiêu trừ được mối họa này, bọn tại hạ sẽ đáp đền xứng đáng, để gọi là thể hiện chút lòng thành của huynh đệ tại hạ, cũng để các vị không phải chịu cực khổ một cách vô ích!

Ngao Trường Thanh lại tiếp lời:

– Theo cách thức hành động của Nhậm Sương Bạch mà luận, hấn vừa xuất thủ đã lập tức dùng đến đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, chứng tỏ hấn đã quyết tâm báo cừu, quyết ý đuổi tận giết tuyệt. Tại hạ cùng với Công Đức và Mã lão đã được ném qua sự lợi hại trong đao pháp của hấn, có thể nói chiêu nào chiêu nấy độc ác vô song, oai mãnh tuyệt luân, xin mọi người hãy cẩn trọng đề phòng, đừng quá xem nhẹ bản lĩnh của người này, khi cần thiết phải xuất thủ chi viện lẫn nhau, mọi người không chỉ bảo vệ mình mà còn phải trông chừng bảo vệ cho người bên cạnh, có như vậy mới tập trung hết được sức lực, ngõ hầu trừ được kẻ địch chung!

Lão nhân mập nãy giờ không tham gia tranh luận, bỗng cất tiếng nói:

– Ta có một đề nghị, Trường Thanh!

Ngao Trường Thanh vội quay nhìn lão nhân mập, nói:

– Có ý kiến gì, xin Huỳnh công cứ nói!

Lão nhân mập hạ giọng thật thấp nói:

– Toàn thể những người có mặt ở đây, bất quá chỉ có năm người chúng ta là đủ sức tranh phong với Nhậm Sương Bạch, số còn lại chỉ là bọn lâu la vô dụng chỉ được nước hô hào cho có tụ mà thôi chứ chẳng được tích sự gì, bảo bọn chúng giao đấu cùng Nhậm Sương Bạch cũng giống như đưa cừ non vào miệng cọp, thương vong vô ích. Để giảm bớt sự hy sinh vô ích, cũng để giảm bớt một phần trách nhiệm, theo ý ta nên đi đầu bọn chúng ra khỏi khu rừng này, làm như vậy chúng ta càng được rảnh tay đối phó với địch!

Ngao Trường Thanh gật đầu nói:

– Ý kiến của Huỳnh công rất phải lẽ, Công Đức, người bảo bọn chúng rút lui ra bên ngoài rừng, dặn chúng tùy cơ ứng biến, chờ chúng ta giải quyết xong việc ở đây rồi hãy trở vào thu dọn!

Thôi Công Đức cũng chẳng có ý kiến gì khác, liền phát hiệu lệnh cho bọn thủ hạ lập tức lui ra. Bọn thủ hạ được lệnh chẳng khác nào được đại xá, mạnh ai nấy xách binh khí không hàng không ngũ chạy tháo thân ra ngoài bìa rừng, gương mặt ai nấy đều hớn hở tưởng chừng như vừa chạy thoát ra khỏi quỷ môn quan.

Giờ thì trong rừng chỉ còn lại năm người Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức, Mã Lương Quân, Lý Minh Thương và lão nhân mập họ Huỳnh. Nói một cách chính xác là sáu người, còn một Nhậm Sương Bạch không biết đang ẩn thân ở đâu đó trong rừng nữa.

Lúc này, Nhậm Sương Bạch đang đang dán người gần chỗ chẳng ba trên một thân cây bạch dương cao lớn, cũng bởi thân hình chàng gầy gò, lại thêm bộ y phục màu xám tiếp màu với vỏ cây bạch dương, nên đứng từ dưới đất nhìn lên, chỉ cần hơi khuất một chút là chẳng dễ gì phát hiện ra chỗ ẩn thân của chàng. Ngược lại, bằng vào thứ linh giác, thứ bản lãnh sở trường của người mù, bằng vào thính giác tinh nhạy, khứu giác tinh tường để nghe để ngửi, cuối cùng dùng trí tuệ siêu quần của mình để phân tích, nhận định tình hình chung quanh.

Địch nhân đi đâu hết bọn lâu la ra khỏi rừng, hành động này đương nhiên chẳng thể lọt qua được đôi tai chàng, không chỉ vậy, ngay cả vị trí của từng người một trong số năm người còn lại chàng cũng nhận biết một cách rõ ràng không thua bất kỳ người sáng mắt nào. Thanh miến đao uốn cong nằm cuộn tròn trên cánh tay chàng, như một con ngân xà đang cuộn mình nằm nghỉ ngơi rình mồi, thỉnh thoảng con ngân xà lại thè chiếc lưỡi bằng ngân quang lạnh lẽo chực chờ phóng tới đớp mồi.

Có một tiếng động cực kỳ nhẹ nhàng vang lên, Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, chàng đã nhận ra đối phương là ai, đang di chuyển về hướng nào. Mùi toát ra từ người Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức và Mã Lương Quân thì chàng đã quen thuộc, mấy lần trước đối phương tiến vào rừng chàng cũng đã ẩn thân ngay bên cạnh để nghe ngóng, chẳng qua vì thời cơ chưa đến nên chàng chưa ra tay hành động đó thôi. Nhờ hai lần ở gần sát địch nhân để nhận định, chàng biết được đối phương đã mời được thêm hai trợ thủ nữa, đồng thời đặc điểm nhận dạng hai người mới này chàng cũng đã nắm lòng từ mấy hôm trước. Bất kỳ ai trong năm đối thủ trước mặt, Nhậm Sương Bạch đều đã quen hơi bén tiếng từ lâu như những bằng hữu lâu năm.

Nhậm Sương Bạch không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngẩn bất động lắng tai nghe ngóng, bất kỳ một thay đổi nào dù nhỏ đến đâu cũng đều được thu nhận hết vào cảm quan của chàng, tụ trung vào lòng và được phân tích một cách nhanh chóng, chàng đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để hạ thủ, một khi chàng xuất thủ, phải là một chiêu kinh thiên phá thạch, đẩy địch nhân vào chỗ chết!

Năm người ở dưới đất chuyển động, càng chuyển động càng nhanh, có một số âm thanh chùng chùng như được cố ý phát ra để Nhậm Sương Bạch nghe thấy. Từ khi bọn thủ hạ của Thôi Công Đức rút ra khỏi rừng, không nghe bọn chúng lên tiếng trao đổi với nhau nữa!

Hai khóe mép của Nhậm Sương Bạch giật giật liên hồi, cả mí mắt cũng không ngừng chớp động, thế là bàn tay bám chặt vào nhánh cây bạch dương cũng từ từ buông lỏng ra.

Lần này Nhậm Sương Bạch không chờ đến khi phi thân xuống mới thi triển tuyệt chiêu “Thất Ma Tát Vỡ”, thân hình chàng vừa rời khỏi thân

cây đã lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy thân ảnh đờng loạt đâm bổ xuống, đao quang tung hoành hư ảo, đích mà mỗi đao đao quang nhắm tới chính xác đến không thể chính xác hơn nữa!

Bọn Ngao Trường Thanh, Thôi Công Đức luôn ở trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến, tuy cả bọn lúc nào cũng ở trong trạng thái chờ đón đối phương xuất đầu lộ diện, nhưng khi bảy thân ảnh huyền hư xuất hiện, bảy đao đao quang hóa thành một màn lưới dày đặc phủ xuống, tất cả đều không khỏi giật thót người, ai nấy đều cảm thấy một áp lực khủng khiếp đè nặng trên tâm khảm. Cả năm người đờng xuất thủ ứng chiến, phản ứng không thể nói là không nhanh nhẹn, nhưng không một ai có cơ hội phản kích đối phương!

Đao quang đang tung hoành bỗng đột ngột biến đổi, bảy thân ảnh thoát cái đã nhập làm một, màn đao quang miên man bỗng ngưng tụ lại, hóa thành hai đao ánh quang một trắng tinh như thủy tuyết, một đỏ rực như màu máu.

Hai đao đao quang vừa tách ra bắn xẹt đi, đôi sách chùy của Lý Minh Thương không kịp biến chiêu đòn đỡ, “soạt” một tiếng khe khẽ vang lên, gương mặt vốn chần chịt vết sẹo ngang dọc của y đã xuất hiện thêm một đường máu đỏ rực!

Lão nhân mập huy động Xuyên Tâm bổng như gió cuốn mây trôi, nhưng một ngón tay giữa cũng bị đao phong liếm ngang, rời khỏi bàn tay văng ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch chẳng chút chần chờ, lại một chiêu “Phân Hồn Liệt Phách” lần thứ hai khai diễn, đối tượng lần này là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức đang cố sức di chuyển thân hình tránh né, hai luồng quang sắc trắng đỏ bùng lên, tựa như có hai đao ma chú cũng theo đó mà phát huy diệu dụng.

Đôi Âm Dương luân của Thôi Công Đức vừa kích vào khoảng không, lập tức biết tình thế bất diệu, thân hình bất kể tư thế xấu đẹp ngã dài xuống mặt đất, cố mạng lăn tròn dưới đất để tránh né. Thanh Bạch Cốt kiếm của Ngao Trường Thanh liên tiếp sử ba chiêu bảy thức, nhưng cũng chỉ có tác dụng làm chậm lại đao đao quang đỏ rực đang kích tới, làn hồng quang hệt như màu máu vẫn cứ nhắm người y xẹt thẳng tới.

Ngay bên cạnh, Mã Lương Quân g ãn lên một tiếng như con hổ đói v ò m ãi lao tới, vận hết sức bình sinh vung Nguyệt Nha sản quét ngang một thế, làn h òng quang bị kinh đạo của Nguyệt Nha sản đẩy xéo đi một chút, nhân một khoảng trống trong tích tắc ấy, Ngao Trường Thanh có đủ thời gian để nhảy vọt ra ngoài tránh được họa sát thân.

Chẳng có một khoảng trống nào, chiêu “Phân H òn Liệt Phách” vừa dùng tận, tiếp đó ngân quang lại bùng lên, lớp lớp sóng bạc trào dâng hóa thành một ngọn sóng thần cuốn xoáy, ngân quang vừa lóe lên đã hóa thành một quang trụ cao ngất trời, quang trụ lập tức hóa thành một chiếc c ù v òng đơn sắc nhằm thẳng Mã Lương Quân xẹt tới.

Chiêu thứ ba trong đạo pháp “Kiếp Hình tứ thuật” đã được triển khai!

Quang trụ di chuyển đến đâu kinh khí ãn ãn tạo thành cơn lốc xoáy tới đó, mà cũng nhanh đến không tưởng tượng nổi, vừa thấy chớp lên một cái đã tới đích!

Mã Lương Quân như một kẻ phát cu òng, có bao nhiêu sức lực đầu d ãn hết vào cây Nguyệt Nha sản huy vũ diên cu òng, kinh phong sản ảnh, s ãn sập sấm vang chớp giạt, nhưng quang trụ vẫn cứ sấn thẳng vào, sản ảnh tả toại tản mác, vị “Võ Tây Thảo Ẩn” như người say rượu loạn choạng thoái hậu, thân hình lác lư dữ dội, sau đó, như một ngọn núi thịt to lớn đổ s ãn xuống đất!

Thân hình to lớn của Mã Lương Quân nằm đó, hoàn toàn bất động, chẳng có một cử động nhỏ nào dù chỉ là sự co giạt trước khi tuyệt mạng, không có cả tiếng rên rỉ, có đi ãu giữa ngực Mã Lương Quân có thể nhìn thấy một khoảng trống kinh h òn, máu vẫn còn đang trào ra òng ộc trông đến bủn rủn cả tay chân. Với một vết thương như vậy, phản ứng của Mã Lương Quân là có thể hiểu được!

Ngao Trường Thanh thở h ãn h ãn, ngực phập ph òng kịch liệt, sắc diện hoàn toàn trắng nhợt, thần thái thống hận bi ai. Mã Lương Quân đã chết, chết vì y và Thôi Công Đức. Người chết thì cũng đã chết r ãi, người còn sống, không biết còn sống được đến bao giờ?

Thôi Công Đức vừa từ dưới đất l ãm c ãm bò dậy, nhìn thấy cảnh này song mục cũng không khỏi đứng tròng, đứng chết lạng, toàn thân y nổi ãy gai ốc, chỉ có trái cổ là chạy lên chạy xuống liên h ãi, có vẻ như y cũng

định nói một điếu gì đó nhưng bắt trớn mãi mà không thốt nên lời!

Nhậm Sương Bạch sau khi hạ thủ giết chết Mã Lương Quân thì không có hành động nào tiếp theo, chàng đứng lặng một lúc rồi cất giọng đều đều nói:

– Các người nói thử xem, người tiếp theo sẽ là ai?

Lý Minh Thương hai tay nắm chặt song chùy, để mặc cho máu từ trên mặt chảy dài xuống cổ, thần thái âm trầm trông như một chiếc vực sâu không thấy đáy, giọng lạnh lẽo nói:

– Chỉ cần người có được cái bản lĩnh đó, Nhậm Sương Bạch, người tiếp theo sẽ là ta!

Nhậm Sương Bạch chần chạp quay người về hướng Lý Minh Thương, hơi mỉm cười nói:

– Người chắc là người khi nãy nói ta bất quá chỉ là kẻ nhanh chân, công phu đó chỉ hữu dụng trong khi đào tẩu mà thôi, có phải không? Thôi được, phen này ta cũng liều mạng một phen không đào tẩu nữa, cùng với người lấy chân tài thực học ra quyết đấu một phen, cúi mong lão huynh không hẹp hòi chỉ giáo, giờ hết sở học ra để tại hạ được chiêm ngưỡng cao minh.

Giọng Lý Minh Thương lạnh lạnh, chậm rãi nói:

– Nếu người có được cái gan đó sớm hơn một chút, kẻ nằm xuống hiện giờ đã không phải là Mã Lương Quân!

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười hòa nhã nói:

– Cũng chưa hẳn người đó là tại hạ, lão huynh!

Lão nhân mặt bị cắt đứt một ngón tay, rút đoạn ngón tay còn lại ra khỏi miệng, phun phèo ngum máu xuống đất, thần thái bình thản chừng như vết thương chẳng phải ở trên người lão, miệng tươi cười nói:

– Nhậm Sương Bạch, xem ra người cũng rất khá, vừa chạm mặt đã cắt đứt của ta một ngón tay. Lần này Lý lão đệ giao chiến cùng người, e rằng người chẳng dừng lại ở một ngón tay, có phải không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, thẳng thắn nói:

– Không sai, tại hạ đến đây chẳng phải để lấy của các vị một ngón tay, mục đích của ta là lấy mạng người, những việc lật vật khác chẳng qua là những tình tiết phụ làm cho công việc lấy mạng người khỏi phải đơn điệu mà thôi!

Hơi dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch lại lên tiếng hỏi:

– Hình như các hạ họ Huỳnh?

Lão nhân mập cao giọng đáp:

– Không sai, lão phu Huỳnh Đại Thụy!

Nhậm Sương Bạch hơi nhướng mày hỏi lại:

– “Song Biến Nhân Ma” Huỳnh Đại Thụy?

Lão nhân mập đứng thẳng người dậy, ưỡn chiếc bụng đầy mỡ lên, trông lão rất phấn khởi, chừng như quên mất vết thương vẫn còn đau đớn nơi ngón tay, cất giọng oang oang nói:

– Huỳnh Đại Thụy này vô danh tiểu tốt, không ngờ cũng được người lưu tâm biết tới, Nhậm Sương Bạch, người làm lão phu không khỏi ngạc nhiên! Ha ha ha!

Nhậm Sương Bạch cất giọng trầm trầm nói:

– Huỳnh Đại Thụy, tại hạ có một lời muốn nói.

Huỳnh Đại Thụy tỏ ra cẩn trọng hỏi lại:

– Người có đi đâu gì muốn nói?

Giọng Nhậm Sương Bạch tỏ ra rất thành khẩn nói:

– Mất một ngón tay chẳng chết được ai, ít ra thì còn khá hơn là mất mạng gấp nhiều lần, với bằng hữu, các hạ làm như vậy là quá đủ, coi như đã làm xong bổn phận của mình rồi, đến lúc này các hạ có quyên dừng lại, đừng ham chiến mà lấy tánh mạng ra đùa giỡn. Người ta ai cũng chỉ có một mạng mà thôi, bởi vậy nó rất đáng quý, chẳng gì có thể thay thế được. Bằng không, tại hạ dám đoan chắc rằng, trận chiến sắp tới sẽ vô cùng tàn khốc!

Huỳnh Đại Thụy mở lớn song mục, giọng đều đều chậm rãi hỏi lại:

– Người nói vậy nghĩa là bảo ta hãy bỏ chạy trước mặt mình?

Nhậm Sương Bạch chẳng gật đầu cũng không lắc đầu, chậm rãi nói:

– Đại trượng phu hành động phải biết phân khinh trọng, giải quyết việc gì cũng phải nhanh gọn lẹ làng. Tại hạ không xúi các hạ “bỏ chạy”, chỉ khuyên các hạ nên quay đầu lại, chọn đường trốn tránh bằng phẳng mà đi, người ta sống ở đời đâu cầu cho được diên niên ích thọ, thế gian còn thiếu chi đâu hay đẹp, các hạ chắc cũng chưa đến nỗi chán ngán cuộc đời, tội gì cứ đâm đầu vào tuyệt lộ?

Thôi Công Đức áo quần xốc xếch, mặt mũi lấm lem bùn đất, nghe nói thì nổi cơn cuồng nộ, hét:

– Huỳnh công! Huỳnh công! Xin đừng nghe theo lời xằng bậy của Nhậm Sương Bạch để rồi mắc mưu hắn. Hắn đang dùng kế ly gián để chia rẽ chúng ta đó! Mẹ nó, tên tiểu tử này đang cố gắng phân hóa chúng ta để rồi sau đó truy sát từng người một. Tình thế hiện thời, kẻ nào mất hết nhuệ khí, không dám ra mặt tranh phong với hắn thì kẻ đó coi như tự đoạn sinh lộ của mình!

Huỳnh Đại Thụy hừ lạnh nói:

– Thôi lão! Người cho rằng ta đã mất hết nhuệ khí, đang tính đường rút chân thoái hậu chẳng?

Thôi Công Đức giờ mới nhận ra mình lỡ lời, ăn nói chẳng biết suy trước nghĩ sau, liền vội vàng xoa tay giải thích:

– Không phải! Không phải! Huỳnh công xin chớ hiểu lầm ý của Thôi lão. Thôi Công Đức này có gan trời cũng chẳng dám có ý nghĩ như vậy. Chẳng qua ta chỉ muốn nhắc nhở Huỳnh công chớ có nghe theo lời xằng bậy mà trúng kế ly gián của hắn. Tên Nhậm Sương Bạch này gian ngoa xảo trá, dụng tâm tàn độc, Huỳnh công phải rất cẩn trọng mới được!

Ngao Trường Thanh cũng vội lên tiếng nói đỡ cho Thôi Công Đức:

– Đại địch trước mặt, Công Đức căng thẳng thái quá, khó tránh khỏi việc ăn nói lỡ mồm chẳng biết lựa lời xúc phạm đến Huỳnh công, xin Huỳnh công niệm tình mà bỏ qua cho. Tình thế này đang rất cần tất cả chúng ta đồng tâm hiệp lực, mới có hy vọng giữ vững được trận thế, đánh

thắng được kẻ địch. Sự hỗ trợ của Huỳnh công là vô cùng cần thiết, mà không chỉ một mình Huỳnh công, cả Lý huynh nữa, công đức của nhị vị, huynh đệ tại hạ nguyện suốt đời khắc cốt ghi tâm!

Huỳnh Đại Thụy hừ lạnh một tiếng nói:

– Hai người thử nói coi, ta đến với các người đã bao nhiêu ngày qua, bỏ phứt hết bao nhiêu công chuyện đang chờ ta giải quyết, mà đây nào phải là chuyện dễ làm, phải lấy cả tánh mạng ra mà mạo hiểm, các người nói thử coi, ta làm việc này là vì cái gì? Không phải là để giúp hai người dẹp bỏ được cái gai trong mắt đó sao? Không lẽ chỉ một vài lời hù dọa của Nhậm Sương Bạch là có thể làm cho Huỳnh Đại Thụy này phải sợ đến té đái bỏ chạy sao? Các người ăn nói như vậy chẳng phải là đánh giá Huỳnh Đại Thụy này quá thấp kém, coi ta chẳng đáng xu nhỏ nào hết sao?

Ngao Trường Thanh xua tay nói:

– Huỳnh công nặng lời rồi, huynh đệ tại hạ hoàn toàn không có ý đó, nếu trong lòng huynh đệ tại hạ có ý đó xin chịu để trời đánh chết chẳng toàn thân. Thiên hạ còn ai không biết Huỳnh công nhân nghĩa kiêm toàn, anh minh lỗi lạc? Sự thể diễn ra trước mắt chẳng phải càng chứng thực cái phong độ thiên hạ vô song của Huỳnh công đó sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thôi Công Đức, Ngao Trường Thanh! Hai người lại dùng lời ngon ý ngọt để hại người nữa rồi! Hai người hại chết Cưu bà bà và Mã Lương Quân còn chưa đủ hay sao? Giờ lại còn níu riết áo người ta chẳng chịu buông ra, coi bộ hai người có chết cũng phải lôi kéo thêm nhiều người cho có bạn mới cam lòng!

Thôi Công Đức không nhịn được, gân cổ hét lên:

– Nhậm Sương Bạch! Người có gan thì cứ đường đường chánh chánh giờ hết sở học ra để ứng chiến, giữa huynh đệ ta và người ngày hôm nay dù tốt dù xấu thế nào cũng quyết một phen sinh tử. Người lại cứ khua môi múa mép hết dụng kế ly gián với người này lại dụng kế ly gián với người khác, hành động của người như vậy là quân tử lắm sao? Mẹ nó, cho dù người nói đến nát cả lưỡi, bọn ta cũng chẳng để cho người được đắc ý như người trông đợi đâu!

Lý Minh Thương im lặng từ nãy đến giờ cũng lạnh lùng lên tiếng, nói:

– Hơi sức đâu mà ở đây cãi lý với tên tiểu tử này, quanh đi đàu r ồi cũng chỉ có một cong đường, một là hấn nằm xuống, hai là chúng ta chết hết thì việc ngày hôm nay mới coi như dứt điểm. Nói đi đàu gì, người nào nói cũng đầu là những lời thừa thãi cả. Để ta đi trước một bước, nếu ta làm không xong thì đến phiên các người vậy!

Ngao Trường Thanh cao giọng nói:

– Lý huynh, phải hết sức cẩn thận!

Hai tay nắm song chùy đưa ra trước mặt, Lý Minh Thương chẳng để ý gì đến lời dăn dò của Ngao Trường Thanh, nhìn thẳng Nhậm Sương Bạch nói:

– Nhậm Sương Bạch, không phải người nói đến đây để lấy mạng người đó sao? Giờ này mà còn rảnh rỗi đứng đó xem phong cảnh gì nữa?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Ta không khuyên người rút lui, Lý lão huynh, bởi ta biết rất rõ loại người như người, loại người tâm cao khí ngạo, luôn cho mình là thiên hạ đê nhất nhân, loại này chưa xuống âm phủ thì chưa biết sợ!

Lý Minh Thương ngẩng mặt nhìn nghếch lên trời, hai mắt lim dim nhìn Nhậm Sương Bạch giọng băng lạnh nói:

– Người đã biết ta là loại người nào, ta cũng có thể nhận biết người là thứ gì hóa thành. Nhậm Sương Bạch, giữa ta và người, trời sinh ra là để đối đầu xung khắc, không có một người nằm xuống thì làm gì có thái bình?

Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy nổi giận chút nào, gương mặt chàng vẫn hòa hoãn, nụ cười trên môi vẫn nguyên hiện như lúc đầu, nhưng chỉ thoáng một cái, đao quang đã bùng lên, thân ảnh chàng cũng biến mất vào giữa làn đao quang. Lớp lớp sóng bạc trào lên hóa thành một quang trụ, quang trụ quay cu ồng với một tốc độ kinh người, bất kỳ ai nhìn vào cũng không khỏi đầu váng mắt hoa.

Song chùy như hai điểm lưu tinh lướt đi loang loáng, nhằm thẳng quang trụ mà kích tới, đầu chùy hàm chứa một kinh lực kinh nhân, lúc lướt đi làm cho không khí ầm ầm chuyển động, tạo thành vô số lốc xoáy nho nhỏ, g ần

như đầu chùy vừa cất lên đã cắm ngập vào bên trong quang trụ.

Hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau nghe như những âm thanh phát ra khi người ta ném một hạt châu vào chiếc hộp pha lê đang quay cuồn cuộn, âm thanh trong trẻo và liền lạc nhưng lại cũng có thể nghe thấy đó là nhiều âm thanh nối tiếp nhau chứ không phải là một âm thanh thuần nhất. Cùng với âm thanh phát ra là lửa hoa tung tóe đầy trời.

Lý Minh Thương vận hết sức bình sinh vào song thủ, binh khí song phương vừa dứt ra, đầu song chùy đã nhanh chóng lui về và còn nhanh hơn kích tới, khi đầu chùy còn chưa chạm được vào quang trụ, quang trụ bỗng tan đi trong một thoáng, khi mà thị giác con người còn chưa kịp nắm bắt hình ảnh, màn ngân quang đã lại ngưng tụ thành quang trụ, từ một góc độ khác chụp xuống đầu Lý Minh Thương.

“Song Biến Nhân Ma” Huỳnh Đại Thụy gầm lên một tiếng như sư tử hống, Xuyên Tâm bỗng tiến thoái loang loáng, tưởng chừng như trăm ngàn mâu đồng loạt xuất thủ, đầu bỗng nhọn hoắc kéo theo những làn hàn quang kéo dài, nhằm thẳng giữa quang trụ thích tới.

Quang trụ hơi chao đi một cái, đồng thời phát ra một tiếng “bụp” nho nhỏ, trải ra thành một màn quang ảnh mờ mờ, đến khi màn quang ảnh tụ lại thành hình trụ như cũ thì hàng loạt thế công như vũ bão của Huỳnh Đại Thụy như đã bị nuốt trọn vào giữa quang trụ, biến mất chẳng để lại bất kỳ vết tích nào, tựa như một nắm muối ném xuống bể vầy. Hàng loạt thế tấn công oai mãnh của Huỳnh Đại Thụy chẳng mang lại chút kết quả nào.

Lý Minh Thương nhảy vọt lên không trung, song mục trọn tròng hàm răng nghiền chặt, gương mặt vốn trông như một tử thi của y giờ càng biến đổi đến trông không khác gì ác quỷ, đôi song chùy lần thứ hai kích thẳng vào thân quang trụ, đầu nhọn chùy xé gió tạo thành tiếng hú quỷ khốc thán sà sà, vừa nhanh mạnh vừa ác hiểm đến cùng cực!

Quang trụ bỗng cuốn ngược lên, đón lấy thế công của Lý Minh Thương, không chỉ bao trùm nuốt trọn thế công của y, cả thân hình y cũng bị nuốt trọn vào giữa quang trụ. Chỉ thấy quang ảnh chấn động, thân quang trụ uốn lượn như con thằn lằn quẫy mình, lướt đi lướt lại trong một khoảng không gian chật hẹp.

Lần này thì chẳng nghe thấy tiếng kim thiết chạm nhau, chỉ thấy từng

đám từng đám huyết vũ quay cu ồng bên trong quang trụ, da thịt lẫn với vải vụn bắn tung tóe ra ngoài. Tiếp đó thân hình Lý Minh Thương bị ném văng ra khỏi quang trụ, nhìn một đám máu thịt bầy nhầy rơi xuống đất, thật khiến cho người ta hoài nghi, chẳng biết đó có phải là thân xác của con người hay không nữa.

Lý Minh Thương nằm đó, thân xác y giờ đây chỉ là một đám thịt người lẫn đây xương xóc và đẫm máu, chẳng còn ra hình thù gì nữa, cả đôi sách chùy cũng chẳng biết biến đi đâu. Vị “Lãnh Diện Vô Thường” giờ đã ra đi vĩnh viễn, nhưng không giống như lời y nói, giữa y và Nhậm Sương Bạch giờ đã có một người nằm xuống nhưng xem ra thiên hạ vẫn chưa được thái bình.

Huỳnh Đại Thụy chừng như đã bất chấp tất cả, thân hình lão đâm bổ trở lại, nhằm ngay thân hình Nhậm Sương Bạch vừa mới hiện ra giữa vùng quang ảnh miên man, Xuyên Tâm bổng kích tới một thế mãnh liệt, trên đường lao đến bên người Nhậm Sương Bạch, đầu nhọn của Xuyên Tâm bổng rung lên với một biên độ khá lớn, tạo thành một chùm âm ảnh bao trùm khắp các nơi yếu hại trên người Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch co người lùi lại, nhưng đã ngay lập tức xông lên phía trước, khi thân hình chàng tiến tới, thân đao đã lại hợp nhất nhằm thẳng đầu bổng lao tới.

Ngay trước lúc làn đao quang và đầu bổng chạm nhau, tình thế bỗng đột ngột biến đổi, quái sự phát sinh. Thân hình Huỳnh Đại Thụy vốn mập mạp to lớn bỗng hóa thành nhỏ xíu, thật không thể tưởng tượng được, một thân hình to lớn như vậy trong nháy mắt có thể hóa thành một quả cầu thịt nhỏ hơn rất nhiều lần so với thân thể lúc đầu, đồng thời, sự biến đổi này cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến động tác của lão!

Hàn quang lướt qua, cũng bởi mục tiêu bỗng dừng nhỏ lại một cách quái lạ, đao quang chỉ lướt sượt qua trên đầu chứ chẳng kích trúng được đối phương!

Xuyên Tâm bổng của Huỳnh Đại Thụy lại vung lên, đầu bổng hóa thành một cơn mưa hàn quang nhằm thẳng quang trụ vừa lướt sượt qua trên đầu cuốn tới, hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau kịch liệt. Quang trụ rung động mấy lượt hơi tản ra một thoáng rồi lập tức tụ lại thành nhất thể,

như con thằn lằn quẫy mình quay đầu lại, cuốn tròn thân hình Huỳnh Đại Thụy vào giữa.

Chỉ thấy hàn quang chớp lên một cái, thân hình Huỳnh Đại Thụy như một quả cầu thịt đã tung bắn lên không, máu tươi bung ra thành một vòng huyết vụ trùm xuống.

Thôi Công Đức từ đầu đến giờ vẫn đang chuẩn bị sẵn sàng chờ cơ hội hành động, nhìn thấy Huỳnh Đại Thụy bị sát hại, ngay cả câu nói “không xong rồi” còn chưa kịp thốt ra thì quang trụ đã nhằm ngay đầu y kích tới, nhanh như một ánh sao băng, đôi Âm Dương luân của y điên cuồng vung lên tạo thành lớp lớp luân ảnh với hy vọng ngăn cản được quang trụ như chiếc cầu vồng đơn sắc đang kích tới, nhưng hy vọng của Thôi Công Đức nhanh chóng tắt ngấm, chẳng biết y có còn kịp nhận ra đi đầu đó hay không nữa, chỉ thấy luồng quang trụ sấn vào giữa trùng trùng luân ảnh, thân hình Thôi Công Đức từ đỉnh đầu đến tận móng bị chẻ làm hai mảnh!

Đến nước này thì Ngao Trường Thanh chẳng còn tâm trí đâu để mà giao với đầu, may mà y còn chưa vỡ mặt ra chết tốt tại chỗ, quang trụ vừa nhằm đầu Thôi Công Đức kích tới, y đã bỏ mặc vị nghĩa đệ quay đầu bỏ chạy tháo thân, chỉ mấy lần thân hình nhô lên thụp xuống, y đã thoát ra được đến bìa rừng.

Ngay lúc đó, luồng quang trụ như một đạo dương quang từ chín tầng trời phá nát mây mù kích xẹt xuống, Ngao Trường Thanh đang cố hết sức đào tẩu, thân hình còn chưa chạm đất, đạo dương quang đã xuyên suốt qua lưng, nhô ra trước ngực y năm thước rồi mới tắt ngấm, tan biến trong không gian.

Thân hình Ngao Trường Thanh theo đà lao tới, ngay khi y còn chưa kịp đổ ụp xuống đất, gương mặt non nớt như trẻ con của y đột ngột biến mất, thay vào đó là một bộ mặt đầy nếp nhăn, khô cằn già nua, trông hết sức quái đản!

Bọn hán tử còn sống sót đứng giữ bên ngoài rừng đồng hét lớn một tiếng, mạnh ai nấy đào vong, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Nhậm Sương Bạch đứng tần ngần nơi bìa rừng, thần thái mỗi một, sắc diện chàng trắng nhợt như tờ giấy, nơi thắt lưng và đùi máu vẫn không ngừng rỉ ra, đó chính là món quà Huỳnh Đại Thụy dành cho chàng. Lão

hiệu xưng là “Song Biến Nhân Ma”, trong “song biến” ấy Nhậm Sương Bạch đã được thưởng thức một “biến”, có đi ầu “biến” còn lại chàng đã không có duyên thưởng thức!

Huỳnh Đại Thụy vẫn còn chưa đoạn khí hẳn, song mục lão l ờ hẳn ra ngoài, hơi thở yếu ớt tr ần đục, mỗi lần tiếng hơi thở ồ ồ vang lên, vết thương nơi ngực và bụng dưới lại thấy máu tươi tuôn ra như suối, từng đợt từng đợt trào ra trông rất thảm khốc. Huyết dịch trong cơ thể con người là có giới hạn, hiện thời lão tuy vẫn chưa đoạn khí, nhưng máu cứ tuôn ra thế này, e rằng tánh mạng lão chẳng duy trì được lâu.

Sư cừu đã báo xong, nhưng Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy hưng phấn và khoái cảm tràn dâng như tiên liệu. Trong lòng chàng lúc này chỉ cảm thấy một cảm giác trống rỗng hoang lương, tựa như một đứa trẻ cuối cùng đã đạt được mơ ước mà nó ngày đêm trông đợi, nhưng sau khi mơ ước đã thành hiện thực, nó lại cảm thấy đi ầu đó chẳng có ý nghĩa như nó hằng trông đợi.

Không nhìn thấy tử trạng của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, nhưng Nhậm Sương Bạch hoàn toàn có thể hình dung được dáng mạo của chúng lúc này. Xưa nay Nhậm Sương Bạch xuất thủ, chàng luôn biết chắc một đi ầu, thương thế của đối phương ra sao, nặng nhẹ thế nào, có đủ để làm đối phương mất mạng hay không và dáng vẻ của vết thương ấy trông nó tàn khốc đến độ nào.

Chàng cũng biết hiện thời Huỳnh Đại Thụy chưa đoạn khí, nhưng cũng chẳng duy trì được mấy nữa, đao phong ăn vào cơ thể chàng biết nó trúng ở bộ vị nào, với hai vết thương trên người Huỳnh Đại Thụy, chắc chắn lão sẽ chẳng chịu đau đớn lâu.

Rừng bạch dương run rẩy dưới gió lạnh, mùi máu tanh lở vờn trong không gian, Nhậm Sương Bạch ch ần chậm bước đi, dáng chàng xiêu xiêu, tưởng chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ làm chàng té ngã.

Hũ thứ 26: Tuấn Nghĩa Hương Tiêu

Cưỡi trên lưng “Lão lạc đà” Nhậm Sương Bạch buông cương để cho nó chậm rãi bước đi, chàng đang trên đường trở về cái hiện thời có thể tạm gọi là “nhà”. Chàng không chịu thừa nhận có một hấp lực vô hình đang hút chàng trở về, nhưng đối gạt thì đối gạt người chứ chẳng thể đối gạt chính bản thân mình. Một gian nhà thuê tạm, nội thất đơn sơ, quanh đó cũng chẳng có thân bằng quyến thuộc gì, từng đó làm sao có thể tạo thành một lực hút để chàng phải vội vã quay về chứ? Chàng mong được sớm về “nhà” chẳng qua là vì người ở “nhà” mà thôi. Trong đầu chàng thoáng hiện một bóng dáng yếu điệu, lòng bỗng cảm thấy nôn nao, không tự chủ được, chàng thúc gót giày vào hông ngựa cho nó đi nhanh hơn.

Nơi này cách cách rừng bạch dương đã có hơn hai mươi dặm đường rồi chứ chẳng ít, ngựa đang bước đều trên một con đường nhỏ giữa chốn hoang lương, Nhậm Sương Bạch cảm nhận được không khí u tịch và yên ắng xung quanh, cũng cảm nhận được âm ảnh trùng trùng của dãy núi rừng phía trước mỗi lúc một gần hơn.

Vó ngựa thanh giòn gõ đều đều trên mặt đường, bất giác một mùi hương u nhã phảng phất bên mũi, mùi hương này hình như không lạ đối với Nhậm Sương Bạch, gần như lập tức chàng đã nhận ra đó là mùi gì.

Không sai, mùi hương trên thân thể của xử nữ, mà lại là thứ hương đặc dị, chỉ có ở Dịch Hương Trúc! Vị cô nương này chẳng biết đang làm gì ở đây? E rằng chẳng phải ngẫu nhiên mà nàng có mặt ngay nơi Nhậm Sương Bạch sắp đi qua!

Nhậm Sương Bạch gò cương cho “Lão lạc đà” đứng lại, bế hơi thở cất giọng nhẹ nhàng nói:

– Có phải Dịch cô nương đó không?

Trong đám cỏ rậm phía bên phải đường có tiếng xào xạc, một bóng người yếu điệu bước ra, không phải là Dịch Hương Trúc thì còn là ai nữa?

Thần thái Dịch Hương Trúc có vẻ hơi mất bình tĩnh, nét lo lắng đến hoảng sợ hiện rõ trong mắt nàng, nhưng Dịch Hương Trúc vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cất tiếng gọi:

– Nhậm Sương Bạch, phản ứng của người thật tinh nhạy, ta vừa mới đến gần thì người đã lập tức nhận ra, trông người thật chẳng giống người mù chút nào!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Khứu giác của người mù đặc biệt tốt, lại thêm trên người cô nương có một mùi hương rất đặc thù, chỉ cần một cơn gió thoảng qua là tại hạ lập tức nhận ra đại giá của cô nương đã tới.

Mục quang Dịch Hương Trúc dừng lại nơi các vết thương chỉ được băng bó một cách sơ sài trên người Nhậm Sương Bạch, giọng xót xa nói:

– Người lại bị thương sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, vẻ chẳng có gì là quan trọng nói:

– Chút vết thương ngoài da, không phạm đến cân cốt và nội phủ, chẳng có gì đáng lo cả!

Dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch hơi nhướn mày, nói:

– Dịch cô nương, chúng ta gặp nhau lần này chắc không phải là tình cờ?

Dịch Hương Trúc thở dài thườn thọt nói:

– Người đoán đúng, Nhậm Sương Bạch, ta... ta đến để báo cho người biết, hai vị thúc thúc của ta... họ đang mai phục ở phía trước, nơi sơn khẩu để chờ người, họ... họ chuẩn bị rất chu toàn nhất quyết giết bằng được người.

Nhậm Sương Bạch cảm thấy hơi ngạc nhiên, nói:

– Quái lạ, làm sao họ biết trước tại hạ sắp đi ngang đây mà mai phục chờ sẵn? Họ tìm được hành tung của tại hạ từ khi nào?

Thần thái Dịch Hương Trúc càng ảo não, giọng run run nói:

– Việc người cùng bọn Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức hẹn ước giao chiến đã chấn động khắp giang hồ, hai vị đại thúc của ta nghe được tin lập tức ngày đêm lên đường đến đây, họ thuê rất nhiều người túc trực suốt ngày đêm quanh khu rừng bạch dương để giám sát. Tuy rất nhiều ngày trước đó tất cả đều mất công vô ích, nhưng cuối cùng thì chúng cũng nhìn thấy người. Một canh giờ trước đây người ra tay hạ sát hết bọn Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, bọn người kia đã lập tức báo tin về cho hai vị đại thúc ta, đồng thời âm thầm đi theo phía sau, chờ xác định được hướng đi của người, một lần nữa lại báo tin cho họ. Có lẽ người cũng biết, đường xá ở đây không mấy phức tạp, chỉ cần biết hướng đi của người là không mấy khó khăn để đoán được người sẽ đi bằng đường nào.

Nhậm Sương Bạch giọng cười nói:

– Nên họ đã đi trước một bước, chọn lựa chỗ tốt để mai phục chờ tại hạ đến?

Dịch Hương Trúc rầu rĩ gật đầu nói:

– Không sai...

Nhậm Sương Bạch hạ thấp giọng nói:

– Còn cô nương, vì sao mà cô nương lại đến đây để báo tin cho tại hạ?

Dịch Hương Trúc thở dài nói:

– Ta được lệnh của hai vị đại thúc, âm thầm đi xa xa ở phía sau người để dò xét, chờ khi người đi đến gần sơn khẩu thì phát tín hiệu báo tin để họ chuẩn bị hành động. Cũng may mà hai vị đại thúc lại giao cho ta nhiệm vụ này, bằng không, ta cũng chẳng biết làm cách nào để báo tin cho người được nữa...

Nhậm Sương Bạch giọng cảm kích nói:

– Dịch cô nương, đa tạ cô nương đã chiếu cố đến tại hạ như vậy, có điều cô nương làm như vậy là quá sức mạo hiểm, nếu không may bị hai vị đại thúc của cô nương biết được, hậu quả sẽ như thế nào?

Dịch Hương Trúc cắn môi thở dài nói:

– Ta cũng biết làm như vậy là rất nguy hiểm, cũng biết làm như vậy là rất không phải với hai vị đại thúc, nhưng... nhưng ta cũng không thể đứng yên nhìn người đi vào chỗ chết, không thể bình chân như vại nhìn người đi vào miệng cọp. Ta không thể làm như vậy, Nhậm Sương Bạch, tánh mạng của ta là do người tái tạo, ngày nào ta còn sống là ngày ấy còn nặng mang ân trạch của người...

Nhậm Sương Bạch cũng xúc động nói:

– Dịch cô nương, cô nương đáp đện cho tại hạ theo cách này, hy sinh quá lớn, tại hạ nhận lấy mà lòng cứ áy náy không yên...

Dịch Hương Trúc vội nói:

– Đừng nói như vậy, Nhậm Sương Bạch, việc cần làm thì cứ làm, đâu cần phải đắn đo nhiều như vậy. Phàm là người có lương tri, ai cũng hành động như ta mà thôi.

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Bọn họ có bao nhiêu người mai phục ở phía trước?

Dịch Hương Trúc nói:

– Chỉ có hai vị đại thúc của ta, không có thêm bất kỳ trợ thủ nào khác, nhưng nhìn thấy vẻ ăn chắc của họ thì hình như đã chuẩn bị rất kỹ càng, chẳng cần mượn trợ lực, chỉ dùng thủ đoạn để trị người, dùng trí chứ không dùng lực. Còn thủ đoạn thế nào, cơ mưu ra sao thì ta không được rõ, để không bị nghi ngờ, họ không nói ta cũng không dám hỏi.

Nhậm Sương Bạch gật đầu tỏ ý Dịch Hương Trúc làm như vậy là rất đúng, sau đó lại hỏi:

– Chắc cũng là trò gì tương tự như “Bàn tiêu” chuyển trước phải không?

Dịch Hương Trúc lắc đầu nói:

– Cái đó thì không biết, nhưng chắc không phải là chiếc “Bàn tiêu” ấy bởi ta chẳng thấy họ mang theo bên người, họ cũng không cản dận trước bảo ta phải hành động ra sao. Nhậm Sương Bạch, lần này có thể họ sẽ dùng cách khác, nhưng bất luận là cách gì, chắc chắn sẽ rất bất lợi cho người. Hai vị đại thúc của ta, đặc biệt là Tăng đại thúc là người rất thâm, nếu ông

ta không nắm chắc phần thắng trong tay thì đã không bắt tay hành động.

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Vậy thì chỉ còn cách trông vào vận may rủi mà thôi!

Dịch Hương Trúc muốn nói gì đó lại thôi, gương mặt thể hiện rõ tình cảm mâu thuẫn phức tạp trong lòng nàng, gọi nhỏ nhỏ:

– Nhậm Sương Bạch...

Đôi mắt sáng trong vất nhìn thẳng vào mắt Nhậm Sương Bạch, Nhậm Sương Bạch chùng như cũng cảm nhận được vẻ khác thường của đối phương, chậm rãi nói:

– Có đi đâu gì xin cứ nói, Dịch cô nương.

Hai khóe mép Dịch Hương Trúc giật giật mấy cái, cuối cùng mới hạ giọng nói:

– Nhậm Sương Bạch, người... sao người không tránh đi...

Chùng như Nhậm Sương Bạch đã sớm đoán biết Dịch Hương Trúc sẽ nói một câu như thế này, thần thái bình thản, chàng mỉm cười nói:

– Như có lần tại hạ đã nói với cô nương, tránh thì dễ rồi, nhưng tránh đến bao giờ? Đây là một việc mà nếu không giải quyết dứt điểm sẽ chẳng bao giờ tự tiêu được, Dịch cô nương. Mối cừu của hai vị đại thúc của cô nương với tại hạ thâm sâu như bể, oán hận chưa tiêu thì họ chẳng bao giờ chịu bỏ qua, chân trời góc bể, bất cứ lúc nào cũng đều có thể bất ngờ gặp họ, không lẽ cả quãng đời còn lại tại hạ phải luôn sống dưới âm ảnh cừu hận của họ? Dịch cô nương, tại hạ là một nam nhân, một nam nhân trong giang hồ, bởi vậy tại hạ không thể chà đạp lên lòng tự trọng của mình, tại hạ không thể cầu được an nhàn, trốn tránh hiện thực. Cho dù để giữ được lòng tự trọng tại hạ phải trả giá bằng chính tánh mạng của mình, tại hạ cũng không bao giờ oán trách hay hối hận!

Dịch Hương Trúc im lặng một thoáng rồi khổ sở nói:

– Ông trời sao thật cay nghiệt, tình cảnh của ta hiện tại sao mà khốn khổ quá!

Thần thái Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị, giọng thành khẩn nói:

– Dịch cô nương, tại hạ lấy làm tiếc, trong việc này tại hạ không thể phân ưu với cô nương được!

Ngẩng đầu nhìn lên, giọng Dịch Hương Trúc bỗng trở nên rất kiên quyết, nói:

– Ta không trách gì người, Nhậm Sương Bạch, ta không có ý trách người chút nào. Ta vốn biết trước khuyên người tránh đi là đi đâu không thể, nhưng dù sao ta cũng phải thử nói ra, nếu người chịu nghe theo lời của ta thì giữa song phương tạm thời vẫn giữ được hòa hiếu; bằng ngược lại, nếu người không tiếp nhận đề nghị của ta, mà cũng hợp lẽ thôi, ta tin rằng khi chưa gặp phải tình thế vạn bất đắc dĩ, người cũng không làm khó dễ ta... Nhậm Sương Bạch, cứ làm theo ý của người mà làm...

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Xin lượng thứ cho tại hạ, Dịch cô nương.

Dịch Hương Trúc cũng rất chân thành, nói:

– Người không có lỗi trong việc này, Nhậm Sương Bạch, những đi đâu người vừa nói khi này là rất hợp tình hợp lý, chúng ta không thể trốn tránh hiện thực, cho dù muốn trốn e rằng cũng không thể.

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Dịch cô nương, giờ thì chúng ta ai đi đường nấy, để quá lâu lại sợ hai vị đại thúc của cô nương nghi ngờ!

Dịch Hương Trúc bước tránh sang một bên đường, hạ giọng nói:

– Hãy cố bảo trọng, Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch chỉ gật đầu không đáp, thúc ngựa đi thẳng về phía trước, “Lão lạc đà” rất thông linh tính, chừng như cũng cảm nhận được nguy cơ đang rình rập ở phía trước, sát khí lở vờn đầu đây, vừa cất bước tiến tới, nó vừa ngẩng cao đầu hít hít, dáng điệu có vẻ như không được tự nhiên như trước đó.

Tay trái nắm hờ dây cương, Nhậm Sương Bạch ngẩng bất động trên lưng ngựa, thả lỏng toàn bộ cơ bắp trên người, chậm rãi hít thở đi đều tít, nhưng mọi giác quan trên người chàng đều căng ra, tập trung tinh thần cao độ, đón nhận tất cả những thay đổi của môi trường bên ngoài.

Chẳng mấy chốc người ngựa từ từ tiến vào sơn cốc, Nhậm Sương Bạch không cho ngựa đi chậm lại, vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ thẳng tiến vào bên trong. Vách núi hai bên sơn cốc cao ngất dựng đứng, kỳ hình quái thạch lởm chởm khắp đó đây, không khí yên tĩnh đến rợn người, không có một điểm dị dạng nào để lộ ra bên ngoài. Trong tình cảnh hiện tại, dùng tai để nghe ngóng nắm bắt tình hình còn hữu dụng hơn dùng mắt quan sát rất nhiều.

Tiến vào sơn cốc một khoảng chừng hơn chục trượng, từ bên vách núi bỗng có một tảng đá cực lớn bay về xuống, từ vị trí của tảng đá, góc độ ném nó ra không trung và cả lực đạo ném nó ra có thể dễ dàng nhận ra đây hoàn toàn chẳng phải là tảng đá trên vách núi vô tình mất cân bằng rơi xuống, mà chính là bị ngoại lực đẩy nó bay xuống!

Nhậm Sương Bạch khễ giạt cương, “Lão lạc đà” lập tức hí vang đứng dựng hai vó trước lên trời, hai chân sau khễ xoay đi một góc nhỏ, hai chân trước nhẹ nhàng đáp xuống đất rồi đứng bất động tại chỗ.

Tảng đá rơi đánh sầm một tiếng cách xa người ngựa tám chín thước, bụi đất tung bay mù mịt, tảng đá tạo thành một hố khá sâu, ngập đến hai phần ba tảng đá xuống đất, với lực đạo đó, nếu để trúng nhằm người, không cần nói cũng biết hậu quả sẽ ra sao! Đương nhiên, Nhậm Sương Bạch biết rõ, tảng đá này chỉ có tác dụng làm chằng dờng chân lại mà thôi, đó chưa phải là biện pháp mà đối phương dùng để đối phó chằng. Cả người ném và người bị ném đều hiểu rất rõ rằng, với một tảng đá ném xuống như vậy, chẳng thể nào chạm đến người chằng được! Còn người ném đá là ai? Có lẽ những lời cảnh báo của Dịch Hương Trúc trước đó cũng đủ để trả lời cho câu hỏi này.

Trên lưng chừng núi bỗng xuất hiện một bóng người, người này chẳng phải ai khác, chính là “Quật Doanh lão nông” Tăng Kiếm, lão một tay chống phương tiện sản, một tay chống nạnh, gió lạnh thổi vạt áo bào lão tung bay, trông dáng vẻ vừa oai nghi vừa nặng nề sát khí.

Phía trước mặt, từ một khúc quanh của sơn cốc, “Vô Duyên tiều tử” Bàn Nguyên chậm rãi tiến về phía này, chỗ bàn tay trái bị đứt được thay thế bằng một bàn tay giả đánh bằng kim loại, tay phải nắm chặt chiếc đại phủ, mỗi bước chân tiến gần hơn đến trước mặt Nhậm Sương Bạch, thần

thái lão trông càng âm trầm hơn một chút, đến khi song phương còn cách nhau chừng năm bước chân, gương mặt lão trông như được tạc bằng đá chứ không còn là một gương mặt bằng xương bằng thịt nữa.

Nhậm Sương Bạch vẫn ng ồi bất động trên lưng ngựa, toàn thân chàng, luôn cả con “Lão lạc đà” trông hết như một bức tượng bằng đá. Trên gương mặt g ầy gò của chàng, không nhìn thấy bất kỳ một cảm xúc nào, nó thật phẳng lặng, trông như mặt nước hồ thu, phẳng lặng mà sâu thẳm. Chàng biết địch nhân đã lộ diện, cũng biết được đó là thần thánh phương nào.

Song mục nhìn Nhậm Sương Bạch không chớp mắt, từ trong đôi mắt Bành Nguyên bắn ra những tia oán độc rợn người, lòng cừ hận khủng khiếp và sát cơ nặng nề ấy chừng như đã ngưng kết thành thực thể, khiến người ta có thể chạm vào mà cảm nhận được.

Nhậm Sương Bạch tuy chẳng thể nhìn thấy, nhưng linh cảm của chàng tinh nhạy là vậy, có khi nào lại không cảm nhận được đi ều đó?

Sau một thoáng im lặng nặng nề, Bành Nguyên cất giọng khản đặc nói:

– Người còn nhớ ta không, Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch vẫn ng ồi yên trên lưng ngựa, hơi nghiêng người nói:

– Chắc là “Vô Duyên ti ền tử” Bành Nguyên, Bành tiến bối?

Cất tiếng cười nghe thê thiết và dữ dội, Bành Nguyên nói:

– Hai tiếng ti ền bối ta không dám đón nhận, làm gì có hạng ti ền bối bị vãn bối chặt đứt một bàn tay? Làm gì có hạng ti ền bối bị vãn bối cho xuống âm ty địa ngục? Nhậm Sương Bạch, người là quý Vô Thường chuyên lấy mạng huynh đệ ta, là thu h ần quý sứ của huynh đệ ta, không cần dùng đến hai tiếng ti ền bối nữa để khỏi thấy chướng tai, thậm chí huynh đệ ta còn phải tôn người làm “Đoạt mệnh tiêu tổ tông” nữa kia!

Nhậm Sương Bạch giọng trầm tĩnh nói:

– Sự việc diễn ra ngày hôm ấy, tại hạ cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi, nếu tam vị ti ền bối không bức rất quá, kết cuộc đã không thảm khốc đến như vậy, tại hạ chỉ hành động tự vệ, hoàn toàn không có ý làm tổn thương đến nhị vị...

Giọng Bành Nguyên cứng nhắc, nói:

– Người chết cũng đã chết rồi, một bàn tay đứt cũng đã đứt rồi, việc đã xảy ra thì không thể vãn hồi được, người còn nói những lời này, không cảm thấy quá thừa thãi sao?

Nhậm Sương Bạch hơi cúi đầu nói:

– Tại hạ chỉ muốn nói đôi lời giải thích, mong nhị vị tiển bối khoan thứ.

Bành Nguyên lại phá lên cười, giọng cười lão nghe chẳng giống tiếng cười chút nào, nói:

– Người chết chẳng thể sống lại, bàn tay đã đứt càng không thể mọc lại, sự thực hiển hiện trước mắt, giải thích thế nào cũng vô ích mà thôi, còn nói khoan thứ? Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta khoan thứ cho người, rồi ai sẽ thương xót huynh đệ ta? Người còn vọng tưởng dùng lời nói để xóa tan hành vi tàn độc của người sao? Thật là ngây thơ, thật đáng buồn cười!

Thần thái Nhậm Sương Bạch rất nghiêm túc, nói:

– Tại hạ không cho rằng đó là ý nghĩ ngây thơ, càng không có gì đáng buồn cười, Bành tiển bối, sở dĩ tại hạ làm như vậy chẳng qua là để tránh can qua, tránh một trường sát phạt, tránh phải thấy cảnh máu đổ đầu rơi. Tất cả những thứ đó xảy ra không mang lại lợi ích cho bất kỳ phía nào, mạng người là rất quý, phải biết cân nhắc khinh trọng, với tình hình hiện tại, tiển bối cũng quá rõ, nếu cuộc chiến xảy ra, không ai dám nói chắc mình sẽ được nguyên vẹn mà qua khỏi cuộc chiến này?

Bành Nguyên cười lạnh nói:

– Nhậm Sương Bạch, ta đã nói rồi, việc đã đến nước này thì có nói gì cũng vô ích, cho người có tài hùng biện giỏi đến mấy cũng không thể làm lay chuyển được tâm ý của huynh đệ ta. Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta không sợ máu đổ đầu rơi, mạng người tuy rất quý, nhưng huynh đệ ta cũng thề quyết làm ngọc nát chứ không chịu làm ngọc lành!

Biết rõ là dùng lời nói chẳng đi đến đâu, nhưng Nhậm Sương Bạch vẫn cố gắng kiên nhẫn đến cùng, giọng thành khẩn nói:

– Bành tiển bối, quay đầu lại là bầu trời lồng lộng sau lưng, xin tiển

bối suy nghĩ lại trước khi quyết định.

Bành Nguyên bỗng g ãn lên:

– Huynh đệ ta đã quyết định từ rất lâu, bằng mọi giá phải đày người xuống A Tỳ địa ngục!

Nhậm Sương Bạch mong rằng Dịch Hương Trúc hiểu được, những gì mà chàng làm là để tránh đau đớn thêm, tránh phải ân hận thêm. Có lẽ, Dịch Hương Trúc cũng nhận thấy chàng đã cố hết sức, nhưng thật không may, kết quả đúng như chàng dự đoán, cũng là đi ều chàng hoàn toàn không muốn, chàng chẳng khuy ền được Tăng Kiếm và Bành Nguyên hủy bỏ mối hận cừu này.

Cỗ gi ấu một tiếng thở dài, Nhậm Sương Bạch bước xuống ngựa, v ỗ lên lưng “Lão lạc đà” cho nó đi ra xa.

Từ trên vách núi, Tăng Kiếm động mạnh phương tiện sản xuống n ền đá đánh choang một tiếng vang dội, cất cao giọng quát:

– Lão tam, đừng nhiều lời với h ắn nữa, động thủ! Động thủ đi!

Cánh tay trái của Bành Nguyên đưa lên thắt lưng, móc sắt nơi bàn tay giả móc ra một chiếc bọc gi ấy to bằng nắm tay, sau đó nhanh chóng ném bọc gi ấy về phía Nhậm Sương Bạch, trước khi bọc gi ấy bay ra, móc sắt đã cào rách lớp gi ấy bên ngoài, một v ầng khói màu h ồng tỏa ra bao trùm khắp một khoảng không gian trên đ ầu Nhậm Sương Bạch, đ ồng thời cũng tỏa ra một thứ hương thơm ng ọt ngọt tanh tanh.

G ần như đ ồng thời, v ầng khói h ồng vừa bung ra, Tăng Kiếm đứng từ trên cao cũng đã nhanh tay mở nắp chiếc l ồng trúc, lập tức có tiếng chim kêu la inh ỏi vang lên, tiếp đó một b ầy chim từ trong l ồng tuôn ra, bay thẳng đến đám mây màu h ồng trên đ ầu Nhậm Sương Bạch, vừa xông vào lượn đi lượn lại loạn xạ bên trong đám mây h ồng chúng vừa kêu la inh ỏi, đáng vẻ rất phấn kích.

B ầy chim này khá đặc biệt, thân hình chúng rất nhỏ, to chỉ cỡ đ ầu ngón tay, nhưng tiếng kêu của chúng thì lại lớn đến không ngờ, tiếng kêu chim chíp cao vút, lại còn g ập g ập và liên tục không dứt, cộng thêm với đôi cánh nhỏ nhưng cứ đập quạt liên tục, qu ấy động không khí. Hàng trăm con chim, từng đ ỏ âm thanh hỗn tạp lại tập trung vào một khoảng không gian nhỏ hẹp,

không cần nói cũng đủ tưởng tượng quang cảnh nhộn nhạo ồn ào đến độ nào!

Chùng như đám mây hồng kia có một sức hấp dẫn đặc biệt đối với bầy chim này, mùi hương tỏa ra từ đám mây làm cho chúng phấn kích cực độ, chúng bay đi lượn lại, chen nhau ranh giành, kêu hét dậy trời, tựa như một đám trẻ con được người ta tung cho một nắm kẹo vậy.

Một nụ cười âm độc thoáng hiện trên gương mặt Bành Nguyên, lão nhẹ nhàng lướt tới, chiếc phủ đốn củi to lồm nhồm thẳng đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch giáng xuống.

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy đám mây hồng vờn vờn trên đầu, nhưng chàng ngửi thấy mùi hương lạ, đến khi tiếng chim hỗn tạp vang lên thì chàng đã biết đối phương dùng thủ đoạn gì để đối phó mình. Chàng không khỏi thán phục tâm tư của địch nhân, chắc hẳn chúng phải nát óc nghĩ ra mưu kế này, phải cực kỳ vất vả bắt được một lúc từng đó chim, đồng thời cũng khó khăn nghĩ ra được cách để dẫn dụ chúng tập trung vào một chỗ như vậy. Giờ thì thính giác của chàng hoàn toàn mất tác dụng, trong một khoảng không gian nhỏ lại chứa đầy những âm thanh hỗn tạp như vậy, không cách gì có thể phân biệt ra các tiếng động khác, đó là chưa kể tiếng chim còn làm cho tâm thần người nghe xao động, không thể giữ được bình tĩnh!

Tiếng phủ xé gió kích xuống, khi đến sát đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch mới gắng gượng nhận ra, thân hình chàng lướt đi ba bước, nhưng móc sắt nơi bàn tay trái Bành Nguyên cũng đồng thời lướt tới, lần này thì Nhậm Sương Bạch phản ứng hơi chậm, “soạt” một tiếng cánh tay phải bị cào trúng một đường từa máu!

Tằng Kiếm từ trên cao chớp đúng thời cơ, từ trên lưng chùng núi phi thân bay xẹt xuống, khí thế dũng mãnh như con lão ưng lao xuống vòm ối, đầu phương tiện sản rung lên hóa thành ngàn vạn luồng ánh điện, đan thành một tấm lưới dày đặc, không một khoảng trống nhỏ, nhằm đầu Nhậm Sương Bạch chụp xuống!

Thân hình Nhậm Sương Bạch nằm rạp xuống đất, chàng cố hết sức lướt vọt ra ngoài, nhưng Bành Nguyên đứng ngay cạnh đó, lão đâu để cho chàng có cơ hội thoát ra khỏi vầng mây hồng. Đại phủ vung ra, ba mươi

hai phủ tung hoành chém nát mặt đất, bụi đá tung bay mù trời, từng phủ từng phủ một liên tiếp san sát nhau bức Nhậm Sương Bạch phải vất vả lăn tròn tránh lùi trở lại, chỉ trong nháy mắt, toàn thân chàng lấm lem bùn đất, dáng điệu trông rất thảm hại.

Ngay khi đó thì phương tiện sản của Tăng Kiếm đã mang theo sấm sét giáng xuống, trên đầu thì tiếng chim kêu càng lúc càng cao vút, như hàng vạn mũi tên đâm vào tâm thần Nhậm Sương Bạch!

Làn ngân quang chợt hiện, nhanh chóng hóa thành một cột quang trụ cao ngất, quang trụ lại hóa thành chiếc cầu vồng đơn sắc phá nát đám mây hồng nhảm thẳng sản ảnh xông tới. Kinh phong cuộn cuộn, cơn lốc xoáy vừa nổi dậy thì binh khí song phương đã quấn vào nhau.

Thính giác của Nhậm Sương Bạch giờ đây đã bị nhiễu loạn đến cực điểm, chiêu “Huỳnh Tuyền Linh Quang” vốn xuất chiêu luôn thu được kết quả như ý giờ đây cũng bị khiếm khuyết, không những hạ đao kém chính xác mà thế đao kín kẽ bảo vệ toàn thân cũng xuất hiện nhiều sơ hở chết người. Bởi vậy khi đao quang sấn vào vùng sản ảnh, chỉ nhằm trúng vào nửa người bên phải của Tăng Kiếm, công kích vào bộ vị này vẫn có thể khiến Tăng Kiếm mất mạng, nhưng thật không may, đối phương vẫn còn cơ hội phản kích một chiêu tuyệt mạng trước khi ngã xuống.

Phương tiện sản từ trên cao giáng xuống, miến đao từ bên dưới kích lên.

Thân hình Tăng Kiếm hơi dừng lại ở trên không một thoáng rồi nặng nề rơi xuống đất, nửa người bên phải nát bấy trông đến rợn người. Đầu vai trái Nhậm Sương Bạch cũng trúng một sản chí mạng ngấm sâu vào đến bả vai, máu tươi phun trào, xương gãy lòi cả ra ngoài trắng hếu!

Tiếng chim vẫn chưa dứt, bên tai Nhậm Sương Bạch tràn đầy tiếng chim.

Bành Nguyên như con mãnh hổ hóa điên, hết sức bình sinh vung cao đại phủ lao tới, trông dáng điệu đó, chỉ cần một phủ giáng xuống là dư sức chẻ đôi thân hình Nhậm Sương Bạch!

Nỗi đau đớn tột cùng xâm chiếm toàn bộ cảm quan Nhậm Sương Bạch, chàng chỉ cảm thấy nửa người bên trái như bị rút lìa khỏi cơ thể, một ngọn

lửa hùng hực đang thiêu cháy toàn thân chàng. Vốn biết trước Bành Nguyên sẽ lao đến giáng một đòn chí tử lên đầu mình, muốn di động thân hình tránh né, nhưng đôi chân Nhậm Sương Bạch giờ đây không còn nghe theo sự đi đâu khiến của chàng nữa, tiếng chim cao vút càng khiến cho đầu óc chàng hỗn loạn, thần trí chàng gờn như mê muội, cố hết sức gượng bò đi, chàng hoàn toàn không cảm giác được âm ảnh tử vong đang theo chân Bành Nguyên lao tới bên cạnh mình.

Ngay trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc ấy, một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện, từ một góc xéo nhanh như một tia chớp lao tới, chẳng chút do dự nằm chồm lên người Nhậm Sương Bạch, dùng thân hình mình đón lấy lưỡi phủ vô tình giáng xuống mình Nhậm Sương Bạch!

Bành Nguyên đang cơn điên loạn, đến khi nhận ra thân hình ở ngay dưới lưỡi phủ của mình là ai thì đã quá muộn màng, lão cố hết sức thu phủ lại, nhưng lưỡi phủ vẫn cứ rơi xuống lưng người đó, may nhờ kinh đạo đã giảm bớt mà thân hình người ấy không bị xẻ làm hai mảnh.

Miến đao của Nhậm Sương Bạch hất ngược lên, đây là một hành động xuất phát từ trong tiềm thức, một phản ứng theo bản năng, đao đao quang trắng xóa xẹt ra, vô cùng chính xác thích trúng yết hầu Bành Nguyên, kinh đạo của đao phong quá mạnh đẩy thân hình “Vô Duyên tiều tử” Bành Nguyên văng bắn ra ngoài hơn trượng mới ngã xuống, đầu lão ngoẹo sang một bên chỉ còn dính một miếng da nơi gáy, đầu gờn như bị cắt lìa khỏi cổ!

Một thân thể nằm bất động ngay bên cạnh Nhậm Sương Bạch, chính là Dịch Hương Trúc, bên dưới người nàng, máu tươi đã tuôn ra ướt đầm cả một vạt đất, gương mặt nàng trắng nhợt như tờ giấy, hơi thở cực kỳ yếu ớt, mảnh như hai sợi tơ chỉ chực đứt đoạn bất cứ lúc nào. Nhưng thần thái của nàng lúc này trông rất bình thản, song mục trong veo mở lớn, chừng như muốn nhìn xem từng đám từng đám mây xám trên đầu có hình thù như thế nào.

Giờ thì đám mây hồng đã tan hết, đám chim quái ác cũng biến mất, núi rừng lại trở về với vẻ tịch mịch cổ hữu của nó.

Thần trí Nhậm Sương Bạch dần tỉnh táo trở lại, người thấy mùi u hương nhẹ nhẹ toát ra từ thân thể Dịch Hương Trúc, hòa lẫn với mùi máu tanh nồng nặng trong không gian, Nhậm Sương Bạch đã hình dung được

quang cảnh xung quanh, hiểu được những gì đã xảy ra quanh mình.

Hai tay chàng sờ soạng trên mặt đất, giọng nghèn nghẹn kêu lên:

– Dịch cô nương, có phải cô nương đó không?

Dịch Hương Trúc yếu ớt lên tiếng đáp lại, bàn tay sờ soạng của Nhậm Sương Bạch thu lại dính đầy máu tươi, bằng xúc giác thu nhận được qua bàn tay, chàng cảm nhận được lượng máu tuôn ra từ cơ thể Dịch Hương Trúc, bằng vào kinh nghiệm của mình, chàng cũng biết được, với một lượng lớn máu đổ ra như vậy, mạng người coi như không thể vãn hồi.

Gần mười năm qua, kể từ sau cái chết thảm khốc của sư phụ, đôi mắt Nhậm Sương Bạch không hề biết rơi lệ, bao năm qua chàng không hề biết tới kích động, nổi bi thương, nổi uất hận dồn nén trong lòng chàng bao nhiêu năm qua bỗng chốc trào dâng trong tâm khảm khiến chàng không thể nào kiềm chế được, thế là chàng nức nở, giọng tức tưởi, nói:

– Dịch Hương Trúc, Dịch cô nương, tại sao nàng lại làm như vậy? Tại sao nàng phải làm như vậy? Ta đâu đáng để nàng làm như vậy? Ta không xứng đáng để nàng cho ta nhiều như vậy, Dịch Hương Trúc, nàng bảo ta lấy gì để trả lại cho nàng? Lấy gì để báo đáp nàng? Dịch Hương Trúc, nàng hãy còn trẻ, nàng xinh đẹp, nàng hãy còn một tương lai xán lạn, ngày mai của nàng đầy sắc xuân phơi phới, tiền đồ của nàng đầy hoa thơm cỏ lạ. Còn ta? Ta chỉ là một tên mù lang bạc chân trời góc bể, một giang hồ hồ lãng tử không hơn không kém, ta có tư cách gì để nàng lấy tánh mạng của nàng đổi lấy tánh mạng của ta Dịch Hương Trúc! Dịch Hương Trúc! Món nợ này ta nợ nàng, cả đời ta, ta không thể nào trả nổi!

Bàn tay băng giá của Dịch Hương Trúc đang run run giơ lên, bàn tay vấy đầy máu của nàng nhẹ nhàng vuốt lên mặt Nhậm Sương Bạch, giọng nói nàng nghe như một cơn gió thoảng, nói:

– Nhậm Sương Bạch... ta biết... người... rất ít khi... rơi lệ...

Nhậm Sương Bạch đưa tay lau lệ, ống tay áo chàng ướt đẫm nhưng lệ vẫn đang tuôn trào.

Dịch Hương Trúc chớp chớp mắt, tiếp lời:

– Vì ta... người đã khóc... tiếng khóc ai uất... nghe đến não lòng

người... Nhậm Sương Bạch... bấy nhiêu đó cũng quá đủ đối với ta... quá đủ để chứng tỏ người không là kẻ lạnh lùng như người ta vẫn tưởng... đủ để chứng tỏ người đã không xem nhẹ mối quan hệ giữa chúng ta... Nhậm Sương Bạch... người biết không... kể từ sau lần thứ hai chúng ta gặp nhau... ta đã từng nghĩ trong đầu... biết đâu... biết đâu mối quan hệ giữa chúng ta... có thể thăng hoa...

Nhậm Sương Bạch nghe như có một lưỡi dao lạnh toát đẫm suốt qua ngực mình, giọng ai oán kêu lên:

– Dịch Hương Trúc... Dịch Hương Trúc...

Dịch Hương Trúc tỏ ra rất mệt mỏi, giọng nói càng nhẹ hơn:

– Đừng buồn... Nhậm Sương Bạch, có người khóc vì ta như vậy... ta cảm thấy rất mãn nguyện... người ta sống ở đời... phải làm một việc gì đó cho thật có ý nghĩa. Ta... ta đã làm được đi đâu đó... Nhậm Sương Bạch, có người nhớ đến ta... người luôn nghĩ đến ta... có khác gì ta vẫn đang tồn tại? Tồn tại... hữu hình hay vô hình... đi đâu đó không mấy quan trọng...

Nhậm Sương Bạch cũng gần hết hơi, giọng đứt quãng nói:

– Dịch Hương Trúc... nàng không thể chết... ta nhất định mang nàng đi... tìm một lương y giỏi nhất... nàng nhất định phải được cứu sống...

Bàn tay lạnh giá của Dịch Hương Trúc sờ soạng trong mái tóc rối của Nhậm Sương Bạch, hai đồng tử của nàng thẫn thẫn thất tán, Dịch Hương Trúc mỉm cười nói:

– Vừa mới nói ta khờ... giờ đến người nói lời đại... Nhậm Sương Bạch... thương thế của ta, ta biết, dù có thần tiên cũng không thể cứu nổi... Nhậm Sương Bạch, người yên tâm đi, chết, không đáng sợ như người ta vẫn tưởng... bất quá là bước qua một thế giới khác... một thế giới không có hận thù, không có phiên não... lẽ ra người còn phải mừng cho ta... mừng cho ta được sớm được rời khỏi ma đạo tăm tối trước mắt... Nhậm Sương Bạch, ta tin là có luân hồi... giả như có đi đâu đó... mong rằng ở kiếp lai sinh... chúng ta lại gặp nhau...

Nhậm Sương Bạch cảm thấy ngũ tạng lộn nhào, can trường đứt đoạn, chàng hét lớn:

– Dịch Hương Trúc, đừng đi... nàg đừng đi...

Hơi thở Dịch Hương Trúc càng lúc càng yếu ớt:

– Trên lưng ngựa... có một vật... người hãy giữ lấy... ta tặng người làm kỷ niệm...

Nhậm Sương Bạch toàn thân run bắn, chàng không khóc nữa, nước mắt chảy ngược vào trong lòng.

Hơi thở của Dịch Hương Trúc chừng như cũng tan đi sau câu nói đó, giọng nàng cơ hồ không còn nghe nổi nữa:

– Ta... lạnh quá...

Nhậm Sương Bạch bỗng đứng bật dậy, ngựa cổ phát ra một tiếng hú dài, tiếng hú chàng cao vút, chấn động núi rừng, cả ngọn núi trước mặt cũng chao đảo. Sau tiếng hú vận dụng hết tàn lực trong nội thể, Nhậm Sương Bạch ngã gục xuống.

Gió lạnh nhẹ thổi qua, tiếng lá khô xào xạc trên mặt đất nghe như tiếng khóc than đờng cảm của thiên nhiên với tâm trạng của con người.

H ồi thứ 27: Tá Hoa Hiến Phật

Song H ồ trấn.

Đại Long tiêu cuộc từng có thời là một tiêu cuộc tiếng tăm lừng lẫy và oai vọng bậc nhất Song H ồ trấn này, bởi vậy hỏi bất kỳ người qua đường nào cũng dễ dàng biết được nơi tọa lạc của Đại Long tiêu cuộc. Nhậm Sương Bạch vừa đến Song H ồ trấn đã tìm thấy nơi tọa lạc của Đại Long tiêu cuộc.

Dung mạo của Nhậm Sương Bạch vốn b ần hàn ti ều tụy, giờ lại càng ti ều tụy, càng g ầy gò. Thân hình nhỏ thó g ầy guộc của chàng chừng như chất chứa quá nhi ều phi ền muộn, chất chứa quá nhi ều nỗi thống khổ chẳng thể nói thành lời. Trong đôi mắt trông vẫn còn sáng rõ của chàng thỉnh thoảng lại ánh lên một nét bi thương, thoáng lên r ồi mắt hút, còn lại chỉ là một khoảng trống rỗng vô h ồn. Thế gian này đối với chàng vốn đã chẳng có gì để quyến luyến, giờ chàng lại càng cảm thấy chán ngán, nhân sinh gom lại chỉ có năm chữ “sinh lão bệnh tử khổ”, làm gì còn có lạc thú?

Hôm nay, cách hôm Nhậm Sương Bạch quyết chiến cùng Tăng Kiếm và Bành Nguyên ở sơn cốc đã hơn hai tháng, bản thân chàng cũng chỉ vừa mới ng ồi dậy được sau vết thương kinh h ồn của Tăng Kiếm. Vừa cảm thấy có thể di chuyển được, chàng đã vội vàng lên đường đến ngay Song H ồ trấn này.

Chàng đến Song H ồ trấn này là để hoàn thành một tâm nguyện, với Lâm Tường, với Đại Long tiêu cuộc, chàng luôn cảm thấy một nỗi áy náy khôn nguôi, luôn mong có một ngày làm được một đi ều gì đó để bù đắp lại sự mất mát mà Lâm Tường phải gánh chịu. Trước đây chàng không làm nổi đi ều đó, giờ thì chàng có thể làm được ít nhi ều, dù không bù đắp nổi toàn bộ sự mất mát ấy, ít ra cũng bù đắp được phần nào.

Sau chuyến trọng tiêu bị đánh cướp ấy, không biết Đại Long tiêu cuộc giờ ra sao? Cảnh ngộ của Lâm Tường chẳng biết hiện giờ ra sao? Mỗi lần nghĩ tới đi ầu ấy, lòng Nhậm Sương Bạch cứ cảm thấy tự thẹn với lòng, dù bản thân chàng cũng làm việc đó trong tình thế bất đắc dĩ, nhưng nói gì thì nói, ác quả đó cũng do chính tay chàng gây nên.

Đại Long tiêu cuộc đứng sừng sững ngay sát bên con phố chính trong trấn, bên ngoài có tường cao bao bọc, bên trong có sân vườn rộng rãi, cổng lớn bên ngoài oai nghi hùng vĩ, nói tóm lại, nhìn từ bên ngoài, đây là một tòa kiến trúc khá đường hoàng khí phái, chứng tỏ hùng phong của nó một thời.

Nhậm Sương Bạch dừng ngựa, vừa mới xuống ngựa chưa kịp bước lên bậc tam cấp thì đã có một thanh y hán tử đầu đội mũ võ dĩa, ra dáng là bộc dịch của nhà quyền thế, từ bên trong cổng lách mình đi ra, đưa mắt quan sát Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân một lượt, giọng vừa hỏi han vừa quát nạt nói:

– Này này, ngươi làm gì ở đây? Định tìm ai?

Nhậm Sương Bạch dừng chân, hơi ngần gương mặt râu lồm chồm nhìn lên, giọng rất hòa nhã nói:

– Xin hỏi lão huynh, đây có phải là Đại Long tiêu cuộc?

Gã hán tử nhếch mép để lộ hai hàm răng chom chồm, miệng cười mà chẳng có ý cười chút nào, nói:

– Thì ra ngươi đang tìm tới cái tiêu cuộc xúi quẩy đó, không sai, nơi đây trước kia chính là Đại Long tiêu cuộc, nhưng bây giờ thì không phải nữa, nhiều tháng trước đây, toàn bộ đất đai nhà cửa ở đây đều đã sang tên về cho lão gia của ta rồi, hay nói cho dễ hiểu một chút, lão gia ta đã mua lại hết toàn bộ khuôn viên này, qua vài ngày nữa sẽ cho người quét vôi sơn phết lại để tổng khứ hết cái xúi quẩy của Đại Long tiêu cuộc để lại!

Nhậm Sương Bạch chùng như hơi ngạc nhiên mà cũng không ngạc nhiên, hỏi lại:

– Lâm Tường, Lâm tổng tiêu đầu đến phải bán cả sản địa của Tiêu cuộc đi sao?

Gã hán tử về vui mừng trước sự đau khổ của người khác, nói:

– Không làm vậy sao được? Ăn cơm bằng nghề bảo tiêu này, lúc thường thì oai phong lẫm lẫm, cưỡi ngựa áp giải tiêu xa, ngẫu nhiên đi qua phố xá trấn tập, ngày ngày du sơn hý thủy khắp nơi, biết đó biết đây nhiều hơn thiên hạ. Nhưng ai biết được, đến ngày nào thì phải chịu tai họa giáng xuống đầu, nhẹ thì tiêu xa thất thoát, thân bị trọng thương, còn nặng thì đến tán gia bại sản, cả tánh mạng cũng khó lòng giữ được! Hi hi, kể ra thì gã Lâm Tường cũng còn may mắn, chuyến tiêu ấy tuy bị mất trắng đến phải tán gia bại sản, nhưng tánh mạng thì vẫn còn giữ được. Nhưng may mà chưa hẳn đã may, cả cơ nghiệp gầy dựng bao nhiêu năm đầu mất trắng, không phải cả sản địa của tiêu cuộc cũng đến phải bán đi đó sao? Sống như vậy, sống chẳng bằng chết! Ha! Bảo tiêu mà, bảo không được tiêu thì phải bĩ thường, quy củ của nghề này xưa nay là vậy, chạy đi đâu cho khỏi?

Nhậm Sương Bạch lắc lắc đầu, cố giấu một tiếng thở dài, hỏi:

– Vậy hiện giờ, Đại Long tiêu cuộc kể như đóng cửa giải tán rồi chẳng?

Gã hán tử nhún vai nói:

– Đóng cửa thì chưa đóng cửa, từng đó tài sản bị mất đi, họ Lâm dù có bán sạch sành sanh cũng đâu đủ để bĩ thường? Hơn nữa trong nhà còn đàn bà con trẻ, lại thêm phải nuôi một đám chân tay, từng đó miệng ăn y làm sao dám đóng cửa giữa chừng? Ngưng làm ăn là hết tiền vô, y làm sao sống? Ha, dù có khổ, dù có thảm y cũng phải gắng gượng mà làm tiếp, nhưng Đại Long tiêu cuộc ngày nay sao bì được với Đại Long tiêu cuộc ngày trước? Hành nghề bảo tiêu này cũng giống như hành nghề lang trung, bảo tiêu bị mất tiêu cũng giống như trị bệnh làm chết người, ai dám tới để phải chia cái xúi quẩy của y chứ? Trông tình hình ảm đạm của y bây giờ, e rằng cũng chẳng duy trì được mấy nữa!

Càng nghe thần thái Nhậm Sương Bạch càng ảm đạm như chính tình hình của Đại Long tiêu cuộc bây giờ, chàng gắng gượng giữ giọng bình tĩnh hỏi:

– Lão huynh là ơn chỉ giáo, Đại Long tiêu cuộc bây giờ đã dời về đâu?

Nhấn mũi, gã hán tử đưa tay chỉ về đầu phố bên phải, nói:

– Từ đây người đi qua bên đó chừng hơn trăm bước chân thì nhìn thấy

một quán chạp phô, quán chạp phô ngăn ra một nửa mặt bằng, trong bày vài ba chiếc ghế với một chiếc bàn, chính là Đại Long tiêu cuộc bây giờ đó. À, phía trước cửa còn cắm một cây tiêu kỳ nữa chứ! Ha ha ha!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, cảm ơn gã hán tử xong, chàng quay đầu đi ra, chàng không cưỡi ngựa, chỉ dắt ngựa chậm chạp đi về hướng gã hán tử vừa chỉ, tiếng bước chân chàng nghe nặng nề như tâm trạng chàng lúc này.

Quán chạp phô có thứ mùi vị đặc trưng của nó, thơm thì có ngũ vị hương tiêu gừng tay vị, hôi thì có cá khô dưa muối, cộng thêm tiếng tiêu kỳ phần phật trong gió lạnh làm Nhậm Sương Bạch không mấy khó khăn tìm đến nơi cần tìm. Cũng chẳng cần dùng mắt nhìn, chỉ bằng vào cảm giác Nhậm Sương Bạch cũng cảm nhận được cái chật hẹp và sơ sài của chốn này.

Buông cương ngựa để mặc cho “Lão lạc đà” đứng bên ngoài, Nhậm Sương Bạch cặp nách chiếc hộp gỗ được gói kín bên trong một lần vải thô, chậm rãi bước vào.

Trong nhà chỉ có một trung niên hán tử ăn mặc ra dáng người quản sự và một tên chạy việc ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Cả hai người này đều đang ng ỡ ng ợ gật bên bàn, không khí trong nhà thật lạnh lùng đơn bạc. Nhậm Sương Bạch vừa bước vào, cả hai đồng giật mình choàng tỉnh, tưởng đâu có người đến nhờ bảo tiêu, vội vã chạy ra chào đón.

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu chào hai người, hơi mỉm cười hỏi:

– Đây có phải là Đại Long tiêu cuộc không?

Trung niên hán tử vội vàng ôm quyền thủ lễ, cười tươi như hoa xuân nói:

– Phải phải, nơi đây chính là Đại Long tiêu cuộc, xin hỏi cao danh quý tách của quý khách? Mời quý khách ng ỡ xuống dùng trà!

Nhậm Sương Bạch ng ỡ ghé xuống ghế, tên tiểu tử vội vàng bưng tới một tách trà nhạt chỉ hơi âm ỉm. Nhậm Sương Bạch bưng tách trà hớp một ngụm nhỏ, sau đó mới chậm rãi nói:

– Ta họ Nhậm, xin hỏi cao danh đại tách của tiên sinh là chi?

Trung niên hán tử vội đáp:

– Tại hạ Trác Nho Tài, là chủ nhân của bốn tiêu cuộc, xin quý khách chỉ giáo thêm cho!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, khách khí nói:

– Không dám, Trác chủ nhân, Tổng tiêu đầu của các vị, ta nói Lâm tổng tiêu đầu, vẫn còn đang chấp chủ Tiêu cuộc đây chứ?

Trác Nho Tài vội vàng gật đầu nói:

– Vâng vâng, Tiêu cuộc của bọn tại hạ vẫn do Lâm tổng tiêu đầu chấp chủ, chắc quý khách cũng biết, chiêu bài Đại Long tiêu cuộc của bọn tại hạ đều nhờ một tay Lâm tổng tiêu đầu mới có thể đứng vững được...

Nhậm Sương Bạch lại hớp một ngụm trà, nói:

– Lâm Tổng tiêu đầu hiện thời, à... cũng vẫn khỏe đây chứ?

Thần sắc Trác Nho Tài hơi u ám, nhưng liếc nhìn đã vội vàng trấn tĩnh lại, nói:

– Chắc là quý khách cũng đã từng nghe nói về việc bốn Tiêu cuộc bị cướp tiêu ngày nào. Bốn tiêu cuộc tuy không giữ nổi chuyến tiêu ngày ấy, nhưng vẫn tuyệt đối tuân thủ quy củ của làng bảo tiêu, giữ đúng chữ tín với thân chủ, hoàn toàn chịu trách nhiệm về món hàng mà mình phụ trách bảo vệ. Lượng tiêu ngân bị thất thoát, bốn Tiêu cuộc đã bồi hoàn được quá nửa, số còn lại chẳng bao lâu nữa sẽ bồi hoàn dứt điểm, trả đủ cả vốn lẫn lãi, không để thiếu thân chủ một xu nhỏ. Lâm tổng tiêu đầu lần ấy mình đây thương tích, nhưng cũng không bao lâu sau đó đã chữa lành thương thế, bình phục từ rất lâu rồi, hiện thời thì Lâm tổng tiêu đầu vẫn có thể hành tiêu như thường lệ, quý khách cần đến bốn tiêu cuộc, xin cứ yên tâm lớn mà giao phó cho bọn tại hạ...

Nhậm Sương Bạch biết Trác Nho Tài hiểu lầm bản ý của chuyến viếng thăm này, chàng cũng thuận nước đẩy thuyền, vỗ vỗ chiếc bọc bên người, nói:

– Tại hạ muốn gặp mặt Lâm tổng tiêu đầu rồi bàn bạc kỹ hơn.

Trác Nho Tài xoa xoa hai bàn tay xương xẩu vào nhau, cúi người nở một nụ cười càu nhàu, nói:

– Nếu quý khách muốn giúp đỡ tiêu hiệu, tại hạ vẫn có thể tiếp nhận yêu cầu của quý khách, bôn Tiêu cuộc bảo tiêu xưa nay luôn tuân thủ các quy củ của nghề này, bôn tại hạ không bao giờ để thân chủ của tiêu hiệu phải chịu thiệt thòi...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Các hạ hiểu lầm rồi, Trác chương quỹ, tại hạ không hề có ý khinh thị các hạ, tại hạ muốn giáp mặt Lâm tổng tiêu đầu là còn có việc quan trọng khác cần bàn, không liên quan gì đến việc bảo tiêu, xin Trác chương quỹ giúp đỡ cho!

Trác Nho Tài vội vã ôm quyên thủ lễ nói:

– Quý khách nặng lời rồi, nếu quý khách đã nói vậy, tại hạ sẽ lập tức đi mời Lâm tổng tiêu đầu ra đây diện kiến quý khách.

Dứt lời, Trác Nho Tài quay sang tên chạy việc đang đứng ngơ ngác ở bên cạnh, nói:

– Lang Đầu, người mau vào trong mời Tổng tiêu đầu ra đây, nói có một vị khách nhân họ Nhậm có việc quan trọng muốn cùng Tổng tiêu đầu thương nghị.

Tên chạy việc dạ một tiếng rồi uể oải chạy vào bên trong, thì ra bên trong còn một nội phòng, chắc là dùng để nội quyển của Lâm Tường trú ngụ và cũng là nơi nghỉ ngơi của các tiêu đầu trong tiêu cuộc.

Chẳng mấy chốc, tên chạy việc đi trở ra, theo sau y quả nhiên là Lâm Tường với thân hình cao to vạm vỡ. Chỉ hơn nửa năm không gặp, vị “Cần Long Thủ” ngày nào giờ trông già đi rất nhiều, gương mặt đầy vẻ phong sương cộng thêm mái tóc điểm bạc trên hai thái dương, giữa đôi mày ẩn hiện một vết đen u ám, thần thái trông chẳng được thanh thản cho lắm.

Trác Nho Tài vừa nhác thấy bóng Lâm Tường đã vội đứng lên, chạy tới phía trước, một tay chỉ Nhậm Sương Bạch, nói:

– Tổng tiêu đầu, chính là vị quý khách này muốn gặp Tổng tiêu đầu!

Lâm Tường gắng gượng nở một nụ cười, hai tay ôm quyên thủ lễ, chùng khi giáp mặt Nhậm Sương Bạch, người y giật mạnh một cái như chạm điện, nụ cười đông cứng trên môi, đứng chết trân trong một thoáng.

Liền sau đó thân hình y nhảy dựng lên như vừa bị độc xà cắn phải một nhát, thân hình y loạng choạng lùi lại, đung ngã một lúc hai chiếc ghế!

Nụ cười trên môi Nhậm Sương Bạch rất tự nhiên và cũng rất thân thiện, chàng vẫn ng ỡ yên trên ghế, ung dung cất tiếng chào hỏi:

– Lâu ngày không gặp, Lâm tổng tiêu đầu vẫn khỏe mạnh chứ? Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới ngày nào hội ngộ, giờ đã hơn nửa năm r ồi...

Ngược Lâm Tường phập ph ồng kịch liệt, hơi thở gấp gấp, song mục trợn ngược như hai chiếc lục lạc, trán vẫn gân xanh ngang dọc, hai Thái Dương huyết nhảy thùm thụp liên h ồi, trông dáng điệu của y chứng tỏ y đang kích động cực độ, mà không chỉ có kích động, thần thái y vừa phần hận vừa bi thương.

Trác Nho Tài nhìn thấy thần thái Lâm Tường thì không khỏi ngẩn người, hết nhìn Lâm Tường lại quay nhìn Nhậm Sương Bạch, ngơ ngác hỏi:

– Tổng tiêu đầu, ực... người sao vậy? Có cái gì đó không bình thường sao?

Lâm Tường giơ tay chỉ Nhậm Sương Bạch, cánh tay run lẩy bẩy, cả giọng nói cũng run run tức nghẹn:

– Hắn... hắn họ Nhậm... chính là Nhậm Sương Bạch...

Trác Nho Tài càng không hiểu, đầu óc như bị bao phủ bởi một v ầng sương dày đặc, gật đầu nói:

– Thì họ Nhậm, lúc nãy chẳng đã nói là có một vị khách họ Nhậm cần gặp Tổng tiêu đầu đó sao? Tổng tiêu đầu, họ Nhậm thì có gì là trở ngại?

Lâm Tường g ằn lên như sấm, giậm chân thành thịch nói:

– Người đúng là h ồ đồ đến lúc lẫn cả r ồi, lão Trác! Hắn chính là kẻ cướp tiêu của chúng ta lần trước, là kẻ đánh ta trọng thương, là Nhậm Sương Bạch, kẻ khiến cho ta phải lâm vào cảnh khuynh gia bại sản, thiếu chút nữa phải đến nước tự tận mà chết!

Giờ đến phiên Trác Nho Tài giật bắn người, thân hình gã lùi từng bước từng bước một đến khi đụng vào vách nhà, nếu không có vách nhà chặn lại, không biết gã sẽ lui đến bao giờ mới thôi. Song mục gã trợn trừng nhìn

như dán chặt vào người Nhậm Sương Bạch, tựa như nhìn thấy quỷ sứ hiện hình.

Nhậm Sương Bạch vẫn ngồi yên trên ghế thần thái an nhiên, giọng khản thiết nói:

– Lâm tổng tiêu đầu, xin hãy giữ bình tĩnh, tại hạ đến viếng quý Tiêu cuộc chuyến này hoàn toàn không hề có ác ý, tuy tại hạ chẳng phải đến để thọ hình lãnh tội, nhưng cũng có ý bồi đắp lại một phần mất mát của quý tiêu cuộc cũng như bản thân Tổng tiêu đầu. Xin Tổng tiêu đầu hiểu cho nỗi lòng của tại hạ.

Cổ hết sức hít một hơi thật dài, đè nén cơn kích động trong lòng, tuy nhiên giọng Lâm Tường vẫn không sao giữ được bình tĩnh, run run nói:

– Chỉ vì một lời hứa với Khuất Tịch, chỉ vì một vài lời thêu dệt dối trắng thành đen của Khuất Tịch, người đã hại ta khổ đến nước này, thảm đến nước này, bức ta vào tuyệt lộ, đẩy ta vào con đường chết, vĩnh viễn không góc đầu lên được! Nhậm Sương Bạch! Người nói đi! Người nói ta nghe thử, người còn có lương tri, còn biết xấu hổ, biết hối hận nữa sao? Cuộc đời ta, cơ nghiệp ta, tìên đồ ta đã bị người giẫm nát rồi còn đâu...

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm, nói:

– Làm việc đó vốn chẳng phải là ý của ta, nói cho rõ ràng hơn, bản thân ta cũng phản đối hành động đó, người cũng biết đó, ta đã có lời hứa với Khuất Tịch, ta đã phát thệ là sẽ hoàn thành tâm nguyện cho lão, Tổng tiêu đầu, quan hệ giữa ta và Khuất Tịch là mối quan hệ đặc dị, không giống với bất kỳ thứ quan hệ giữa người và người nào mà người được biết, lão không để cho ta phải thất vọng, ta đương nhiên cũng không thể nuốt lời. Nhưng nói chung, việc này luôn khiến cho ta cảm thấy có lỗi, có lỗi với người, có lỗi với chính lương tâm ta!

Lâm Tường nghiến răng nói:

– Nhậm Sương Bạch! Người luôn miệng nói cảm thấy có lỗi, người nói thì nghe dễ lắm, nghe nhẹ nhàng lắm! Còn ta? Gia sản phải bán sạch, tìên bạc tích góp được bao năm qua cũng chẳng còn, thanh danh tín dự, tất cả đều đội nón ra đi, hiện giờ thì người thấy đó, co cụm lại ở một xó như vậy, suốt ngày chui rúc trong nhà chẳng còn nhìn thấy mặt trời, gắng gượng

làm chút việc lật vật để kiếm cơm sống qua ngày, nếu không phải sau lưng ta còn đàn bà con trẻ, ta cũng đã tự tận chết phứt đi cho rảnh nợ rỗi. Nhậm Sương Bạch, người ta nói kẻ ác làm cũng chỉ làm đến chín vẫn phải chừa một, còn người, người nói người có lương tâm, người nói người biết xấu hổ, vậy mà người làm tất, làm không chừa một phân nhỏ!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Lâm tổng tiêu đâu, việc đã qua rỗi, hãy để cho nó qua luôn, nói nhiều nhắc nhiều cũng chẳng ích gì, nó không giúp ích gì được cho người cả. Chúng ta hãy ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, biết đâu ta còn có thể giúp được chút gì cho người, coi như ta chuộc lại phần nào lỗi lầm cũ...

Lâm Tường gieo mình đánh “phịch” xuống ghế, đưa tay cào cào lên mớ tóc pha sương trên đầu, thần thái ảo não, giọng nói nghe cũng già hẳn đi:

– Ôi, còn ngẩng cao đầu? Còn nhìn về phía trước? Bất quá cũng chỉ là một khoảng tối đen hun hút, thể lương lạnh lẽo chứ có gì khác đâu? Đòi ta kẻ như tàn rỗi, gom góp hết, bán sạch hết, vậy mà vẫn còn thiếu một khoảng lớn nữa mới đủ bồi hoàn cho chủ hàng, đó là còn chưa kể, số thiếu lại hàng tháng tính lãi chững lên, kiếm được đồng nào chỉ chừa lại vài xu đủ cho cả nhà ăn uống, còn thì đổ hết vào trong đó, vậy mà cũng chưa biết đến năm nào kiếp nào mới trả hết số nợ còn thiếu lại! Ta thật tình chẳng còn dám nghĩ tới đi đâu nữa!

Nói đến đó, Lâm Tường bỗng trợn trừng song mục quát:

– Thảm trạng của ta, lão quý Khuất Tịch chắc cũng biết rõ?

Nhậm Sương Bạch ngượng ngập nói:

– ít ra thì lão cũng hình dung được...

Giọng Lâm Tường bi phẫn nói:

– Giờ thì lão hài lòng lắm, đắc ý lắm, lão muốn nhìn thấy ta sống lây lất, sống chẳng bằng chết, vĩnh viễn không cất đầu lên được. Nhậm Sương Bạch, người khá lắm, người đã giúp lão ác quý ấy hoàn thành tâm nguyện, người đã dìm Đại Long tiêu cuộc, dìm Lâm Tường này xuống tận mười tám tầng địa ngục rỗi!

Nhậm Sương Bạch trầ n tĩnh, chậm rãi nói:

– Lâm tổng tiêu đầu, như tại hạ đã nói, ngày hôm nay tại hạ đến đây một là để bày tỏ lòng hối lỗi với các hạ, hai nữa là để bù đắp lại một phần sự thiệt hại do hành động ngày đó gây ra. Nổi oán hận, lòng bi thiết của người, ta hoàn toàn thấu hiểu, ta chấp nhận hết những lời mắng nhiếc của người. Người phát tiết nỗi uất hận lên đầu ta từ này đến giờ đã đủ để người bình tâm tĩnh trí lại chưa? Nếu người đã đủ bình tĩnh để có thể dùng lý trí cùng ta thảo luận vấn đề thì đây, chúng ta bắt đầu bàn vào việc chính.

Lâm Tường không khỏi bối rối, lẩm bẫm nói:

– Việc chính? Còn việc chính gì để mà nói nữa?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Việc chính đó là hiện trạng của Đại Long tiêu cuộc, người nói ra tình hình của người hiện tại, biết đâu ta có thể giúp ích được chút gì chẳng?

Lâm Tường nhìn Nhậm Sương Bạch một thoáng, lắc lắc đầu, giọng trầm nã o nói:

– Nhậm Sương Bạch, võ công của người cao cường, oai danh của người vang vọng, nhưng ta biết người cũng chẳng khá giả gì, người làm gì có đủ tài lực để giúp tả Trừ phi, trừ phi người chịu nhả ra số hàng hóa mà người đã đánh cướp ngày nào!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta rất muốn làm như vậy, Lâm Tổng tiêu đầu, nhưng hàng hóa lại chẳng ở trong tay ta, ta đã giao hết cho Khuất Tịch từ lâu rồi, không thấy hàng, làm sao lão tin rằng ta đã hoàn thành nhiệm vụ? Con người của Khuất Tịch chắc người cũng biết, lão tham lam đến độ thế gian này không kiếm được người thứ hai tham lam bằng lão, làm gì có thứ lực lượng nào có thể khiến được lão trả lại số hàng đó?

Lâm Tường thở hắt ra một hơi dài, lắc đầu nói:

– Vậy thì vô vọng rồi!

Nhậm Sương Bạch cũng lắc đầu nói:

– Chưa hẳn đã vô vọng, Lâm tổng tiêu đầu, ở đây ta có một vật, là kỳ

niệm của một bằng hữu để lại cho ta, ta thấy hình như nó cũng đáng được ít tí tiền, ta không hiểu biết các món đồ chơi kiêu này, để nó ở bên người kẻ ra cũng hoang phí, chi bằng đưa cho người tùy nghi sử dụng biết đâu lại có thể qua được cơn hiểm nghèo này.

Lâm Tường chừng như cũng chẳng mấy hy vọng, ngược mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, thờ ơ hỏi lại:

– Một vật kỷ niệm à? Nhậm Sương Bạch, đã là kỷ vật của bằng hữu, người giao cho ta e rằng chẳng hay lắm!

Nhậm Sương Bạch chân thành nói:

– Lâm tổng tiêu đâu không cần khách sáo, xin cứ nhận lấy mà dùng, coi như tại hạ bù đắp lại phần nào sai lầm của mình.

Chàng dùng hai tay bung chiếc bọc vải đưa lên, chậm rãi nói:

– Lâm tổng tiêu đâu, người hãy mở ra xem thử, đánh giá thử xem nó đáng được mấy lượng bạc?

Lâm Tường hơi do dự một thoáng, cuối cùng cũng đón lấy chiếc bọc đặt lên bàn, chậm rãi giở ra xem, bên trong lần vải thô là một chiếc hộp gỗ tử đàn vuông vắn chừng một thước, nước gỗ tím thẫm bóng loáng. Đến khi Lâm Tường giở nắp hộp ra thì song mục y đứng tròn, đến cả cổ chừng như cũng hóa thành đá khiến cho chiếc đầu không còn xoay chuyển được nữa, chỉ riêng hai cánh mũi là phập phồng kịch liệt, hơi thở gấp gấp, như con ngựa sau một trận phi nước đại mới vừa dừng lại.

Nhậm Sương Bạch khẽ háng giọng, nói:

– Lâm tổng tiêu đâu thấy thế nào? Vậy ấy có thể giúp người được chút nào chăng?

Lâm Tường vẫn ngẩng chết lặng, phải một lúc thật lâu sau y mới thở hắt ra một hơi dài, giọng nói nghe như tiếng rên rỉ:

– Nhậm Sương Bạch... người có biết vật này là vật gì không?

Nhậm Sương Bạch khẽ gật đầu nói:

– Nó có một cái tên, gọi là “Tử Tinh Liên Tọa”, trước đây vì tranh giành nó mà rất nhiều người đã phải bỏ mạng, nghe đâu giá trị không phải

nhỏ.

Thần thái Lâm Tường bỗng trở nên rất cô quái, vẻ thận trọng nói:

– Vật này là một tòa liên hoa bảo tọa, vốn được một vị tiên bối cư sĩ chuyên điêu khắc Phật tượng chọn lựa thứ tử tinh thượng phẩm chế tác thành. Mười hai phiến liên điệp xếp thành từng lớp rạch ròi, trên mỗi cánh liên điệp được khắc đầy kinh văn, tuy nét chữ cực mảnh như lông tơ nhưng bút pháp mạnh mẽ dị thường, chữ nào chữ nấy ngay ngắn chân phương đều đặn, không tìm ra một chữ nào khiếm khuyết. Liên điệp xếp thành hình tròn đỡ lấy tòa liên hoa ở giữa, hoa được điêu khắc cực kỳ tinh tế, cộng thêm sắc tía long lanh, bảo quang ngời ngời của loại tử tinh thượng phẩm. Do tử tinh là loại nguyên liệu cực hiếm, thêm vào tài hoa của người thợ điêu khắc càng khiến cho giá trị của tòa liên hoa bảo tọa đáng giá ngàn vàng. Đây đúng là một báu vật trong chốn nhân gian, sau khi chế tác thành lại được cúng vào cửa Phật, làm cho vật trần tục hóa thành thánh vật... Người nói nhiều người vì tranh giành nó đến phải bỏ mạng, đi đâu đó cũng không có gì lạ.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thật không ngờ người biết về “Tử Tinh Liên Tọa” lại rành rẽ đến như vậy, đi đâu này khiến ta hơi ngạc nhiên.

Lâm Tường thở dài nói:

– Làm nghề bảo tiêu cũng phải trang bị cho mình bản lĩnh của phường buôn đồ cổ cũng như phường cho vay cầm cố, dù ít dù nhiều cũng phải có chút bản lĩnh trong việc giám định giá trị của món hàng mà mình phải bảo vệ trong chuyến tiêu, có như vậy mới đánh giá được đại khái giá tiền, mới có thể?

lập kế ước với chủ hàng được...

Nhậm Sương Bạch chậm rãi hỏi:

– Lâm tổng tiêu đầu, tòa “Tử Tinh Liên Tọa” này chắc cũng đáng ít tiền chứ?

Lâm Tường gượng cười nói:

– Làm gì có chuyện chỉ đáng ít tiền! Món báu vật như vậy ít ra cũng

đáng chín mươi vạn ngân lượng. Đó là nói cần tiền bán gấp, nếu có thời gian chờ tìm người thích hợp, giữ giá chờ thời, giá bán chắc chắn sẽ còn cao hơn nữa!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Vậy thì hay quá rồi, Lâm tổng tiêu đâu, có được một số bạc như vậy chắc rằng sẽ giúp người qua được cơn khốn khó trước mắt, giải được nỗi sầu muộn uất hận trong lòng người, ta cũng chỉ trông mong được bấy nhiêu đó mà thôi!

Lâm Tường ngăn người nhìn Nhậm Sương Bạch, chùng như y không dám tin đó là hiện thực, vẫn đang hồ nghi rằng mình nằm mộng, nói:

– Người đem cho ta một báu vật quý giá như vậy thật sao? Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch nhìn Lâm Tường, mỉm cười nói:

– Người thấy thái độ của ta giống như đang đùa giỡn với người sao?

Lâm Tường lúc lắc đầu, chùng như muốn kiểm chứng lại một lần nữa đây là thực chứ không phải là mộng, lầm bầm nói:

– Thật không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được, thế gian làm gì có chuyện như vậy?

Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị nói:

– Lâm tổng tiêu đâu, thiên hạ còn có việc như vậy, chứng tỏ thiên hạ còn có người chưa mất hết lương tri, chỉ cần lương tri còn chưa tán tận, những việc tương tự như vậy, ta tin không chỉ có riêng mỗi một việc này.

Lâm Tường thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng đây nắp hộp lại, sau đó cũng cẩn thận không kém đem đẽ ở dưới chân, thái độ vẫn chưa hết nghi hoặc nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Nhậm Sương Bạch, lúc này người có nói vật này là do một bằng hữu tặng người làm kỷ niệm?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

– Đúng vậy!

Lâm Tường thở hắt ra, nói:

– Trời ạ! Thiên hạ có người nào lại dám rộng tay đến như vậy? Hay là người đó lại không biết được giá trị liên thành của món bảo vật này?

Nhậm Sương Bạch thở dài, chậm rãi nói:

– Người đó biết, thậm chí còn biết rất rõ ràng, chẳng kém gì ngươi!

Lâm Tường làm ra vẻ sành sỏi, dấm chát vào lòng bàn tay, kêu lên:

– Phải rồi, nếu vậy thì người này phú giáp thiên hạ, gia tài địch quốc!

Nhậm Sương Bạch nghe mắt cay xè, cố gượng cười nói:

– Không, người này cũng không giàu có, thậm chí chẳng khá hơn ta bao nhiêu!

Ngẩn người một thoáng, Lâm Tường lại lẩm bẫm như nói với chính mình:

– Nếu vậy, song phương tất phải có một mối tình cảm rất đặc biệt...

Thần thái Nhậm Sương Bạch trở nên cực kỳ âm trầm nói:

– Có lẽ vậy, tòa “Tử Tinh Liên Tọa” này tuy là một báu vật trong mắt nhiều người, nhưng người ấy đã không còn cần đến nữa, cũng giống như ta không cần đến nó vậy. Phàm bất cứ vật gì, dù quý giá đến đâu, nếu không được sử dụng vào một mục đích có ích nào đó đều trở thành phế vật, hay ít ra cũng là một sự hoang phí không cần thiết. Lâm tổng tiêu đâu, người hãy giữ lấy nó mà tùy nghi sử dụng.

Lâm Tường vội nói:

– Nhưng mà, Nhậm Sương Bạch, bản thân ngươi cũng rất bận hàn...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta bận hàn, đi đâu đó rất đúng, nhưng ta không thiếu nợ, còn một lý do quan trọng hơn nữa là, tình cảnh của ngươi ngày hôm nay do chính ta gây ra, ta có trách nhiệm phải bù đắp lại cho ngươi một phần, Lâm tổng tiêu đâu, ngươi không có tội tình gì, lẽ ra không nên bắt ngươi phải chịu đựng những đi đâu như vậy.

Hai khóe mắt Lâm Tường đỏ rưng, ươn ướt:

– Nhậm Sương Bạch, ta chẳng biết làm thế nào để bày tỏ lòng tri ân của ta... Từ giờ trở đi nếu có thể cất đầu dậy được, tất cả đều nhờ công ơn của người. Chỉ cần giang hồ còn có những người như người thì thiên đạo sẽ không bao giờ bị tận diệt, tình nghĩa cũng sẽ tuôn hoàn nảy sinh không bao giờ hết...

Nhậm Sương Bạch hai tay ôm quyền, khẽ nghiêng người nói:

– Người lại đề cao ta quá trớn rồi, Lâm tổng tiêu đầu!

Trác Nho Tài từ nãy đến giờ đứng xuôi tay bên cạnh Lâm Tường, cũng không khỏi xúc động trước những gì đang diễn ra, giọng nghèn nghẹn chen lời:

– Tại hạ sống đến từng tuổi này, cũng chưa bao giờ nghe nói trong hiên hạ từng xảy ra chuyện tương tự như vậy. Lâm tổng tiêu đầu vạn hỷ, Nhậm lão huynh hảo tâm tất sẽ được thiên địa hộ trì, mai này nhất định sẽ có con đàn cháu lũ, ngũ đại đồng xương...

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Người ăn nói nghe hay lắm, Trác chương quỹ!

Tên tiểu tử ngớ ngẩn nãy giờ chẳng biết ở đâu, lúc này cũng chạy tới bung lấy chén trà của Nhậm Sương Bạch, toét miệng cười nói:

– Nhậm đại gia, trà của đại gia nguội hết rồi, để tiểu nhân rót cho đại gia chén trà khác.

Nhậm Sương Bạch khoát tay, đứng dậy nói:

– Thôi đừng rót trà nữa, việc đến đây kể như xong, tại hạ xin phép cáo từ!

Lâm Tường cũng vội vàng đứng dậy, vẻ quyến luyến chẳng nỡ rời, nói:

– Nhậm Sương Bạch, à không, Nhậm huynh cũng chẳng cần phải đi gấp đến như vậy, từ xa xôi ngàn dặm tới đây, cả một bữa cơm cũng không ăn, thử hỏi tại hạ làm sao yên tâm cho được? Dù thế nào đi nữa cũng phải ở lại ít lâu để cho tại hạ được tận tình địa chủ...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Không cần phải khách sáo, Lâm tổng tiêu đầu, tại hạ còn việc cần kíp

phải làm, nếu chúng ta còn có duyên, ngày sau nhất định sẽ lại trùng phùng, đây đâu phải là cơ hội cuối cùng chúng ta gặp nhau đâu mà lo. Nhân đây tại hạ xin chúc cho Lâm tổng tiêu đầu sớm lấy lại được oai phong ngày cũ, “Đại Long tiêu cuộc” cũng mau chóng trở về với địa vị trước kia trong làng bảo tiêu. Xin chuyển lời cầu chúc của tại hạ đến tôn phu nhân!

Lâm Tường rung rung nước mắt, chẳng biết nói gì hơn, cứ nhắc đi nhắc lại:

– Đa tạ Nhậm huynh, đa tạ...

Thế là Nhậm Sương Bạch rời khỏi Đại Long tiêu cuộc, lên ngựa chậm rãi đi khỏi Song Hồ trấn. Lâm Tường đứng dõi mắt nhìn theo bóng dáng gầy gò của Nhậm Sương Bạch khuất dần trong sương lạnh, bất giác lắc đầu thở dài.

Tâm trường của Lâm Tường lúc này thật chẳng dễ gì mà diễn tả được. Giang hồ không chỉ có oán cừu, vẫn còn đó những tình nghĩa thâm trọng như non như bể...

Gần đến giữa trưa, mặt trời mới để lộ một nét cười mỏng manh, tỏa chút ánh nắng xuống mặt đất lạnh giá, trong ngày đông giá rét thế này, chùng như cả mặt đất cũng vui mừng trước chút hơi ấm hiếm hoi mà vầng thái dương ban phát cho mọi người. Có lẽ đã lâu lắm rồi không nhìn thấy những sợi chỉ vàng ấm áp thế này buông xuống mặt đất.

Lòng Nhậm Sương Bạch cũng cảm thấy vui mừng khôn tả, chàng không vui mừng trước ánh nắng ấm áp hiếm hoi của ngày đông, lòng chàng cảm thấy ấm áp chính vì sắp về đến “nhà”, cảm giác được về “nhà” sao mà nôn nao đến quặng lòng. Mấy tháng qua chàng luôn đối mặt với oán cừu chết chóc, thân thể hết thương cũ lại đến thương mới, người chẳng lúc nào được thư thả khỏe khoắn, vậy mà sợi tơ ấm áp từ “nhà” vươn ra vẫn luôn quấn chặt lấy chàng, níu kéo chàng mau chóng trở lại. Càng về gần đến “nhà” cảm giác mệt mỏi, lòng sầu khổ ai oán cũng tan biến dần, lòng chỉ thấy thư thái nhẹ nhàng, một cảm giác thật khó nói thành lời.

Bên tai Nhậm Sương Bạch văng vẳng tiếng nước róc rách, tiếng gió ngân nga đùa giỡn trên ngọn cây, chiếc thạch kiêu cũng dần hiện lên mờ trước mắt, có đi đâu chàng vẫn chưa biết được, Chung Nhược Tự có đứng tựa đầu cầu chờ chàng như lần trước nàng vẫn làm hay không.

Câu hỏi trong đầu Nhậm Sương Bạch nhanh chóng có lời đáp, Chung Nhược Tự đã không đứng chờ ở đầu cầu, cả trên cầu cũng trống rỗng, chẳng nhìn thấy bóng người nào cả.

Nhậm Sương Bạch bỗng cảm thấy một nỗi thất vọng nhẹ nhàng dâng lên trong tâm khảm, nhưng chàng mau chóng dẹp bỏ nỗi thất vọng trong lòng, chàng tự nhủ, giờ này chắc Chung Nhược Tự đang chuẩn bị bữa trưa, hoặc giả đang quét tước hay giặt giũ chi đó. Nữ nhân mà, làm gì tránh khỏi bận bịu suốt ngày với những công việc không tên trong nhà? Sao lại có thể bắt người ta suốt ngày ra đây đứng ngơ ngẩn ngóng trông người đi xa được?

“Lão lạc đà” dừng lại trước hàng rào trúc, Nhậm Sương Bạch buông cương bước xuống ngựa, cảm giác hưng phấn bùng lên trong tâm khảm, chàng không kềm chế được, cất tiếng gọi lớn:

– Nhược Tự, Nhược Tự, ta đây mà, ta đã về rồi...

Đáp lại lời chàng là một sự im lặng nặng nề, sự im lặng không chỉ nặng nề mà còn lạnh lẽo âm trầm đến rợn người.

Nhậm Sương Bạch ngẩn người, trực giác báo cho chàng biết có đi đâu gì đó bất thường, một dự cảm không may. Chàng dừng chân, nghiêng đầu lắng nghe.

Bất kể là tiếng cây cỏ xào xạc, hay tiếng cát bụi nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, chỉ cần nằm trong một phạm vi nhất định, Nhậm Sương Bạch dám chắc là thính giác mình có thể nắm bắt được. Nhưng hiện thời, trong nhà hoàn toàn vắng lặng, thậm chí chẳng có cả tiếng hơi thở! Im lặng một thoáng, Nhậm Sương Bạch vẫn không nản lòng, cất tiếng gọi tiếp:

– Nhược Tự, Chung cô nương, nàng có ở trong nhà không? Ta, Nhậm Sương Bạch đã về đây!

Trong nhà vẫn không có bất kỳ một tiếng động nào. Nhậm Sương Bạch không tin là Chung Nhược Tự đang cố ý đùa dai với chàng, bởi giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện đùa tương tự như vậy, đặc biệt với tình

hình trước mắt, càng không phải là lúc để người ta có thể đùa như vậy.

Bỗng chàng nghe có tiếng động vang lên, có đi đâu tiếng động chẳng phải xuất phát từ trong nhà, tiếng động vang lên từ bên ngoài vòng rào trúc ở sau lưng chàng. Nhậm Sương Bạch nhận ra đó là tiếng bước chân, tiếng bước chân cực nhẹ và vô cùng cẩn trọng, mà không chỉ là tiếng bước chân của một người, có rất nhiều người, những người này đang từ nhiều hướng khác nhau tạo thành hình vòng cung bao dấn lại.

Nhậm Sương Bạch từ từ quay người lại, hai cánh mũi chàng phập phồng, từ từ hít vào, từ từ thở ra.

Toán người bên ngoài đến còn cách Nhậm Sương Bạch rất xa thì dừng chân, chùng như những người này rất e dè trước Nhậm Sương Bạch, sự úy kỵ ấy không cần giấu diếm, nó hiển hiện rất rõ ràng trên gương mặt đầy nét căng thẳng của từng người một. Đương nhiên, những người này biết rất rõ mình đang đối mặt với một nhân vật thế nào.

Giọng Nhậm Sương Bạch rất bình thản, chậm rãi nói:

– Các vị đây chắc là các bằng hữu ở Hà Phi phái?

Toán người có tất cả mười người, không phải là mười cao thủ đời thứ ba của Hà Phi phái thì còn là ai nữa? Người dẫn đầu chính là chưởng môn nhân đời thứ ba của Hà Phi phái, “Đoạt Mệnh Vô Hối” Thương Bảo Đĩnh!

Nhậm Sương Bạch vừa dứt lời, Thương Bảo Đĩnh không khỏi thán phục, nói:

– Nhậm lão đệ, hai mắt người không sáng tỏ, thị giác yếu kém gần như là đã mù, nhưng người nhìn người nhìn vật lại chính xác đến không ngờ, thậm chí còn cao minh hơn cả người sáng mắt. Có được ngày hôm nay, xem ra công khổ luyện của người hoàn toàn không phí chút nào!

Nhậm Sương Bạch hai tay ôm quyền thi lễ, nói:

– Thương chưởng môn, đã lâu không gặp!

Thương Bảo Đĩnh vội vàng đáp lễ, nói:

– Lâu ngày gặp lại, thần sắc Nhậm lão đệ chẳng được tốt cho lắm, sắc diện hơi ám vàng, khí sắc hư trệ, gần đây chắc Nhậm lão đệ có bị mất nhiều máu?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu diếm, gật đầu đáp:

– Đúng là tại hạ có thọ thương vài bận, may nhờ phúc khí của tổ tiên để lại, vẫn còn giữ được tánh mạng!

Khẩu khí Thương Bảo Đĩnh rất hòa nhã, nói:

– Nhậm lão đệ công lực tinh thâm, đao pháp tinh tuyệt, nhưng cừu gia của Nhậm lão đệ cũng chẳng ít, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể gặp phải những bầy rập chết người. Nhất cử nhất động, Nhậm lão đệ cần phải rất thận trọng mới được!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Đa tạ Thương chưởng môn có lòng quan cố, tại hạ tự biết phải giữ gìn tánh mạng của mình!

Nhìn thần sắc hai người, nghe những lời đối đáp qua lại, người không biết nội tình chắc chắn sẽ lầm tưởng hai người là chí giao bằng hữu, ai ngờ được giữa hai người còn vướng một đoạn ân oán, tuy chẳng phải là cừu sâu tợ bể nhưng ít ra cũng là oán nặng bằng non!

Thương Bảo Đĩnh đưa mắt nhìn quanh, gật đầu liền liền, nói:

– Tiểu khê thạch kiêu, gian nhà nhỏ nép mình sau đậu trúc, nơi đây trông thật thanh tịnh, là một nơi rất tốt để nghỉ ngơi sau những ngày bôn ba vất vả.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, thần thái tự như, nói:

– Thương chưởng môn cùng chư vị anh hùng của quý phái ngàn dặm từ Thương Hà đến đây, chắc không phải để thưởng thức cảnh trí đơn sơ của “tiểu khê thạch kiêu, gian nhà nhỏ nép mình sau đậu trúc” này?

Thương Bảo Đĩnh cất tiếng cười sáng khoái, nói:

– Nhậm lão đệ đúng là người nhanh nhẹn, hành sự gọn gàng khúc chiết. Không sai, lão phu cùng chư vị sư đệ đến đây không chỉ để ngắm nhìn phong cảnh. Còn mục đích là gì, chắc Nhậm lão đệ cũng đã đoán biết từ lâu rồi, có phải không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Tại hạ biết rõ!

Thương Bảo Đ ồng giọng hơi tiếc nuối, nói:

– Thật ra thì Nhậm lão đệ là kẻ chí tính chí tình, giá mà không để xảy ra việc lần trước, chúng ta có thể kết thành hảo hữu chứ chẳng không. Nhưng tình thế hiện thời, chắc Nhậm lão đệ cũng biết, người trong võ lâm, cần cái danh dự, tranh sự tôn nghiêm. Nhậm lão đệ từng đến đập bể chiêu bài của bản phái, đập đổ sự tôn nghiêm của bản phái, nếu bản phái không đòi lại công đạo, không lấy lại danh dự của mình, e rằng khó lòng ăn nói với chúng môn đồ đời sau, tình thế bất đắc dĩ, mong Nhậm lão đệ đừng trách.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Thương chưởng môn nặng lời rồi. Đúng như Thương chưởng môn từng nói, người ta sống trên đời, có những việc không thể nào quên được, có những việc không thể nào bỏ qua được, việc liên quan đến sự vinh nhục của môn phái chính là một trong những việc như vậy. Tại hạ hiểu rất rõ tâm cảnh của Thương chưởng môn, đương nhiên không thể đem lòng oán hận các vị.

Thương Bảo Đ ồng gật đầu nói:

– Được như vậy thì còn gì bằng, lão phu biết Nhậm lão đệ là người sáng suốt, biết đi đâu hay lẽ phải.

Nhậm Sương Bạch bỗng lên tiếng hỏi:

– Chỗ ở của tại hạ rất vắng vẻ, không biết các vị làm thế nào mà tìm ra được chốn này?

Thương Bảo Đ ồng cũng tỏ ra rất thẳng thắn, chẳng chút giấu diếm, cứ tình thực mà nói:

– Kể ra thì đây cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi, trong số môn đồ của bản phái có một người là cháu của người cho Nhậm lão đệ thuê nhà, một lần y về thăm thân thích, nghe người chú kể tình hình của người thuê nhà, y chợt nhận ra đó là lão đệ. Sau đó y đã cẩn thận dò xét, đến khi chứng thực được sự nghi ngờ của y là chính xác, y mới tức tốc chạy về bản phái báo tin. Nhậm lão đệ nói đúng, sự vinh nhục của môn phái là việc chẳng dễ gì mà quên được!

Nhậm Sương Bạch chẳng mấy lưu tâm đến việc Thương Bảo Đ ồng

vừa nói, Thương Bảo Đ ông vừa dứt lời chàng đã lên tiếng nói ngay:

– Còn một việc nữa, xin thỉnh giáo Thương chưởng môn.

Thương Bảo Đ ông mỉm cười nói:

– Không dám, Nhậm lão đệ có thắc mắc gì xin cứ hỏi thẳng, lão phu sẽ cố hết sức tuân mạng!

Nhậm Sương Bạch cũng không khách sáo nữa, nói:

– Chủ nhà này có một người cháu là đệ tử quý phái, đương nhiên cũng biết nhà này chẳng phải chỉ có một mình tại hạ, ngoài ra còn một vị cô nương họ Chung ở đây với tại hạ. Hiện thời Chung cô nương không biết đi về đâu, không biết đã gặp phải chuyện gì, xin Thương chưởng môn chỉ giáo dùm!

Thương Bảo Đ ông bắt đầu do dự, thần thái tỏ ra không được tự nhiên cho lắm, có vẻ như thương hại, cũng có vẻ lấy làm tiếc. Chỉ thấy lão ho khan mấy tiếng, không trả lời câu hỏi của Nhậm Sương Bạch mà hỏi lại:

– Vị Chung cô nương ấy là gì của Nhậm lão đệ?

Nhậm Sương Bạch đáp ngay:

– Bằng hữu, một bằng hữu chí thân, cũng là người bơ vơ một mình được huynh trưởng của nàng ký thác cho tại hạ trước lúc lâm chung.

Thương Bảo Đ ông vẻ xúc động, nói:

–Ồ, thì ra là như vậy...

Nhậm Sương Bạch giọng thành khẩn nói:

– Thương chưởng môn, Chung cô nương không có liên quan gì đến mối hiềm khích giữa chúng ta, nàng là kẻ ngoại cuộc, xin Chưởng môn niệm tình giang hồ đ ông đạo mà buông tha cho nàng. Ân oán giữa chúng ta không nên để liên lụy đến người vô can!

Thương Bảo Đ ông khoát tay liên tục, vội vàng giải thích:

– Người hiểu lầm rồi, Nhậm lão đệ, đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm. Hà Phi phái của lão phu tuy chẳng phải là danh môn đại phái, nhưng xưa nay luôn hành sự tín nghĩa, giữ lòng khoan thứ. Bản thân lão phu càng

không thềm làm những chuyện hạ lưu bắt người uy hiếp như vậy. Chung cô nương đúng là bị người bắt đi, nhưng hoàn toàn không liên quan gì đến bản phái.

Hai mí mắt Nhậm Sương Bạch giật giật liên hồi, lòng chàng cảm thấy như có dầu sôi lửa bỏng, nói:

– Thương chưởng môn, Chung cô nương thật sự không ở trong tay của quý phái? Vậy thì nàng bị kẻ nào bắt đi? Nếu Thương chưởng môn biết được, cúi xin Chưởng môn chỉ giáo!

Hồi thứ 28: Quân Tử Tương Tranh

Lại do dự một lúc lâu, Thương Bảo Đĩnh vừa định mở miệng đáp lời, “Ngân Diện Tú Tài” Giang Triết Phủ đứng ngay cạnh Thương Bảo Đĩnh, từ đầu đến giờ chỉ đứng im lặng lắng nghe, giờ mới lên tiếng chen vào, giọng điệu nghe ra chẳng mấy thân thiện:

– Đại sư huynh, việc này chẳng liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cũng không có trách nhiệm cung cấp tin tức cho người ngoài, đa sự chỉ tỏ làm một người thêm chứ chẳng ích lợi gì. Hiện giờ, nhiệm vụ chính của chúng ta là giải quyết Nhậm Sương Bạch để rửa mối hận trong lòng chúng ta!

Thương Bảo Đĩnh quay đầu đưa mắt nhìn nhị sư đệ một cái, giọng trầm trầm nói:

– Người cho rằng như vậy phải không?

Giang Triết Phủ nhíu mày nói:

– Nhậm Sương Bạch là kẻ đối đầu, là địch nhân của chúng ta, đại sư huynh, chúng ta chẳng có lý do gì để giúp đỡ kẻ địch, cho dù có giúp đỡ hắn, hắn cũng đâu có để tâm cảm tạ chúng ta?

Nhậm Sương Bạch liền lên tiếng nói:

– Giang tiên sinh nói vậy là sai rồi, nếu được chực vị hạ cố cho biết tin tức về Chung cô nương, tại hạ nhất định sẽ ghi nhớ công đức ấy đến trọn đời, việc an nguy của Chung cô nương đối với tại hạ có một ý nghĩa hết sức trọng đại, nó không chỉ liên quan đến tín nghĩa, đến lời hứa của tại hạ với người đã mất, trong đó còn bao hàm cả tình nghị cá nhân giữa tại hạ và nàng.

Giang Triết Phủ hừ lạnh một tiếng, nói:

– Đó là việc của người, liên quan gì đến ta?

Nhậm Sương Bạch nhẫn nại nói:

– Giang tiên sinh, mối hiềm khích giữa quý phái và tại hạ là sự tranh chấp về danh dự, về sự vinh nhục, đi đâu đó sẽ được giải quyết một cách dứt khoát ngay bây giờ. Còn việc Chung cô nương hiện ở đâu lại liên quan đến vấn đề sinh tử, chẳng mấy may liên quan đến việc giữa chúng ta, chẳng nên nhập hai việc làm một mà luận bàn. Giả như các vị chẳng chịu nói cho tại hạ biết, không phải là các vị tự đi ngược lại với nguyên tắc vì đạo nghĩa của quý phái rồi sao?

Giang Triết Phủ nổi giận quát:

– Nhậm Sương Bạch! Người đừng hòng dùng lời lẽ để khích ta, dù người nói gì cũng đừng hòng bắt ta phải giúp đỡ người! Ta chỉ biết làm những việc gì mình cần phải làm, những việc khác đâu chẳng liên quan gì đến ta!

Thương Bảo Đĩnh nãy giờ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn Giang Triết Phủ, giờ mới chậm rãi nói:

– Lão nhị, vị Chung cô nương ấy có cừ oán gì với người chẳng?

Giang Triết Phủ hơi ngần người một thoáng, rồi cao giọng nói:

– Tiêu đệ xưa nay chưa từng gặp nàng ta, làm sao mà nảy sinh việc ân oán được?

Thương Bảo Đĩnh gật đầu, tiếp lời:

– Vậy người có mối thành kiến sâu nặng đối với nàng ta?

Giang Triết Phủ tròn mắt nhìn đại sư huynh, ngạc nhiên nói:

– Đại sư huynh nói gì mà kỳ vậy? Song phương đã chưa từng gặp nhau, làm gì mà tiêu đệ có thành kiến với nàng ta?

Thương Bảo Đĩnh lạnh lùng nói:

– Vậy thì phải rồi, chưa từng kết cừ, cũng không thành kiến, vậy tại sao người nhẫn tâm nhìn thấy người ta bị bắt đi mà thậm chí chẳng chút động tâm, giúp một việc nhỏ như vậy mà người cũng tiếc công chẳng chịu nói ra? Giả như không phải ở đây, mà là ở một nơi nào khác, người gặp

một chuyện tương tự, không lẽ người cũng nhẫn tâm đứng nhìn như thế này sao?

Giang Triết Phủ vội vàng đáp lời, nói:

– Đương nhiên là không, môn quy của bản phái có quy định là phải phò nhược tềnguy!

Sắc diện Thương Bảo Đĩnh trở nên nghiêm lạnh khác thường, giọng lành lạnh nói:

– Vậy chỉ vì Chung cô nương có một mối quan hệ nào đó với Nhậm Sương Bạch mà người có thể làm ngơ trước một việc mà lẽ ra người phải ra tay trợ giúp?

Giang Triết Phủ đui lý, cúi đầu gắng gượng chống chế, nói:

– Việc này... đại sư huynh, việc này có điểm bất đĩnh...

Thương Bảo Đĩnh vẫn chưa buông tha, giọng nghiêm lạnh, nói:

– Có gì không giống nhau? Chung cô nương chưa từng đến đập bễ chiêu bài của chúng ta, đá đổ danh dự của chúng ta, không cừu không oán với bản phái, nàng ta bất quá chỉ là một nhược nữ bình thường như bao nhược nữ trong thiên hạ gặp phải tai ương, chúng ta có lý do gì để không giúp nàng ta một tiếng nói chứ? Người nhỏ mọn đến cả việc cung cấp một tim tức cón con như vậy mà cũng không làm, thử hỏi còn đâu là nhân thứ trung nghĩa nữa? Lão nhị, ta thật sự cảm thấy xấu hổ vì người!

Gương mặt tròn vành vạnh trắng tinh của Giang Triết Phủ bất giác đỏ lựng lên, thoáng chốc lại biến thành màu xanh, thoáng chốc lại trắng nhợt, thần thái trông khó coi vô cùng, nói:

– Đại sư huynh, đệ chỉ cảm thấy rằng, bất cứ việc gì có liên quan đến họ Nhậm, chúng ta đều chẳng nên dây dưa làm chi...

Giọng Thương Bảo Đĩnh càng nghiêm khắc hơn, nói:

– Việc tranh chấp giữa chúng ta và Nhậm Sương Bạch là một việc, quan hệ giữa y và Chung cô nương lại là một việc hoàn toàn khác, không thể chỉ vì oán hận giữa chúng ta và Nhậm Sương Bạch mà làm liên lụy đến một nhược nữ vô can, thậm chí có thể nguy đến tánh mạng của nàng ta. Lão nhị, đó không phải là lập trường của chúng ta, càng không phải là đi ều

mà bản phái cho phép!

Giang Triết Phủ biết không thể cãi lại, vội đứng xuôi tay cúi đầu, về nhận lỗi, nói:

– Đại sư huynh trách mắng rất phải, tiểu đệ chẳng dám nhiều lời nữa, xin đại sư huynh tác chủ hành sự!

Nhậm Sương Bạch bước tới một bước, cúi đầu nói:

– Thương đại chưởng môn, đa tạ lòng trọng nghĩa của các hạ!

Thương Bảo Đĩnh cười cười nói:

– Đã xưng danh là danh môn chính phái thì ít ra cũng phải có chút biểu hiện của danh môn chính phái, nếu không, chẳng khiến thiên hạ sẽ cười chê là ngôn hành bất nhất, treo đầu dê bán thịt chó? Nhậm lão đệ bất tất phải khách sáo.

Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị nói:

– Không phải tại hạ khách sáo, đó là lời xuất phát tự đáy lòng của tại hạ.

Thương Bảo Đĩnh đằng hắng một tiếng, nói:

– Nhậm lão đệ, giữa ngươi và Quỷ Mã bang cũng có hiềm khích sao?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Tại hạ với Quỷ Mã bang vốn chẳng có hiềm khích gì, có chăng là huynh muội Chung gia với họ. Huynh trưởng của Chung cô nương, Chung Khứ Tầm vốn là một trong sáu vị đương gia của Quỷ Mã bang, vì Quỷ Mã bang xảy ra chuyện nội bộ bất hòa phân hóa, việc giải quyết không ổn thỏa đến phải xảy ra nội loạn, phía Chung Khứ Tầm thế đơn lực bạc thất bại trong việc tranh giành quyền kiểm soát Quỷ Mã bang, bị phía bên kia tiếm quyền đoạt vị. Chung Khứ Tầm bất khuất chẳng chịu cúi đầu khuất phục, thề báo thù mưu đồ chấn hưng Quỷ Mã bang. Đối phương đương nhiên là chẳng để cho y tự do hành sự, trăm phương ngàn kế truy sát Chung gia huynh muội để trảm thảo trừ căn. Chung Khứ Tầm tuấn nghĩa bỏ mình, trước lúc y lâm chung tình cờ mà có mặt tại hạ ở đó... Chung cô nương từ đó chỉ còn một thân một mình, không thân không cố, chiếu cố đến nàng, che chở cho nàng là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của tại hạ...

Thương Bảo Đ ông gật đầu, tỏ vẻ đ ông cảm nói:

– Thì ra nội tình lại là như vậy. Việc Quỷ Mã bang xảy ra nội loạn lão phu cũng từng nghe thấy, nhưng lại không ngờ nó có một chút liên hệ với lão đệ. Nhậm lão đệ phò nguy t ền nạn, kháng khái ra tay cứu trợ, hành hiệp trượng nghĩa, phong độ đó thật khiến cho lão phu phải nghiêng mình kính phục.

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Thương chường môn quá đ ề cao tại hạ, tại hạ tự thấy xấu hổ chẳng dám đón nhận sự khen tặng đó. Thật ra huynh trưởng của Chung cô nương, Chung Khứ Tâm còn có ân đức tái sinh cứu mạng tại hạ, mạng này còn sống ngày nào đâu dám lãng quên công đức ấy?

Thương Bảo Đ ông gật đầu li ền li ền nói:

– Như vậy đã là đáng quý lắm rồi, thiên hạ ngày nay chẳng thiếu chi kẻ qua cầu rút ván, bất cứ nơi đâu cũng nhìn thấy việc vong ân phụ nghĩa. Thái độ ân nghĩa rạch ròi, uống nước nhớ ngu ần đã sớm bị xem là hành động xa xỉ từ lâu. Nhậm lão đệ, nói gì thì nói, người vẫn là một trang nam tử hán đại trượng phu, xứng đáng để cho lão phu kính trọng!

Nhậm Sương Bạch cúi đầu, hạ giọng trầm trầm nói:

– Nói vậy nghĩa là Chung cô nương đã bị người của Quỷ Mã bang đến bắt đi rồi?

Thương Bảo Đ ông gật đầu xác nhận:

– Không sai, tình thật mà nói, bọn lão phu phục chờ ở đây đã mấy ngày rồi, ngay ngày đầu tiên bọn lão phu đến đây, vừa mới bày xong trận thế thì đã thấy người của Quỷ Mã bang ào ào kéo đến khống chế Chung cô nương áp giải đi. Một vì việc xảy ra quá đột ngột, hai nữa bọn lão phu chẳng hiểu rõ nội tình, cũng không quen biết với Chung cô nương, để tránh xảy ra việc tranh chấp vô ích với Quỷ Mã bang mà ảnh hưởng đến việc chính của bản phái, nên chẳng dám ra tay hành động bừa bãi, giờ suy nghĩ lại mới thấy việc làm của bọn lão phu có chỗ không phải...

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

– Việc này chẳng thể trách Thương chường môn, bất kỳ ai khác cũng

vậy, cũng đâu lấy nhiệm vụ của bản thân mình làm đầu. Thương chưởng môn đã cho biết tin tức về Chung cô nương, chừng đó cũng đủ chứng tỏ Thương chưởng môn tình thâm nghĩa trọng. Ngày hôm nay dù kết cuộc có ra sao, tại hạ vẫn suốt đời ghi nhớ sự khảng khái rộng lượng của các hạ!

Thương Bảo Đĩnh gượng cười nói:

– Nhậm lão đệ quá lời rồi...

Giang Triết Phủ chừng như rất nóng lòng, nóng lòng đến chẳng còn kềm chế nổi nữa, vội lên tiếng hối thúc:

– Đại sư huynh, cũng chẳng còn sớm nữa, cứ lần khăn mãi thế này chưa biết chừng còn kết nên bằng hữu với họ Nhậm cũng nên...

Thương Bảo Đĩnh đưa mắt lờm Giang Triết Phủ một cái, nói:

– Bằng hữu cũng như đường đi, cừu gia cũng như sơn lãnh, thêm một bằng hữu còn hơn là thêm một cừu gia, kết bằng hữu thì có chi là không đúng?

Giang Triết Phủ cúi đầu lẩm bẫm, nói:

– Nhưng... nhưng đó đâu phải là bản ý của chúng ta khi đến đây!

Quay sang Nhậm Sương Bạch, thần thái Thương Bảo Đĩnh hơi ngượng nghịu nói:

– Nhậm lão đệ, giờ chắc đã đến lúc chúng ta phải đối mặt với hiện thực rồi. Tình hình này mà nói đến can qua, e rằng có hơi không hợp tình hợp lý, nhưng đó lại là đi đâu không thể không làm, mong lão đệ lượng thứ cho.

Nhậm Sương Bạch bỗng ngừng mặt nhìn lên, hướng thẳng về phía Thương Bảo Đĩnh, nói:

– Thương chưởng môn, tại hạ có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?

Thương Bảo Đĩnh chừng cảm thấy rất hứng thú trước câu nói bất chợt của Nhậm Sương Bạch, mỉm cười nói:

– Nhậm lão đệ có cao kiến gì xin cứ nói thẳng.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Thương chưởng môn, bất kỳ cuộc chiến nào, dù đó là cuộc chiến với tính chất gì đi nữa cũng rất khó tránh khỏi việc đổ máu, thậm chí có khi còn lỡ tay làm hại đến tánh mạng người tham chiến. Tại hạ nhận thấy giữa chúng ta không cần thiết phải nhìn thấy có một bên đổ máu mới cam lòng. Nên chẳng tìm xem một phương cách gì đó để có thể phân định được thắng bại mà đừng thời cũng không làm tổn thương đến đối phương? Giả như các vị đồng ý với kiến nghị này, tại hạ tin rằng với trí tuệ của từng này người, nhất định sẽ tìm ra phương cách phù hợp, không làm tổn thương đến hòa khí đôi bên, thu được kết quả lưỡng toàn kỳ mỹ.

Thương Bảo Đĩnh trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Nhậm lão đệ đã đưa ra được kiến nghị này, chắc là đã dự trù sẵn một phương cách nào đó rồi chẳng?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Tại hạ nghĩ rằng, mỗi người chúng ta thi triển sở học của mình, tự chọn lấy cách để thể hiện công lực, từ đó bình phẩm xem ai cao ai thấp.

Thương Bảo Đĩnh còn đang lưỡng lự thì Giang Triết Phủ đã nóng nảy chen lời:

– Đại sư huynh, phương cách của họ Nhậm đưa ra là không thiết thực!

Thương Bảo Đĩnh nhíu mày nhìn Giang Triết Phủ, lạnh lùng nói:

– Cũng chính người là người có nhiều ý kiến nhất, lão nhị, người nói cho ta nghe thử, “không thiết thực” là “không thiết thực” ở chỗ nào?

Giang Triết Phủ lập tức cao giọng lập luận, nói:

– Đại sư huynh minh giám, thứ nhất, bảo rằng thi triển sở học của mình, tự chọn lấy cách để thể hiện công lực, đương nhiên mỗi người đều sẽ chọn lấy thứ kỹ nghệ tinh thâm nhất của mình ra để mà thi triển, trong đó thế nào cũng có chỗ lợi dụng kỹ xảo để cầu thắng chứ không phải dùng đến chân tài thực học để chế phục đối phương. Giả như sau khi mỗi bên thi triển công lực, kết quả thể hiện ra ngoài thuộc hai lãnh vực hoàn toàn khác nhau, giống như trâu bò đem so với lừa ngựa, làm thế nào để phân định được ai cao ai thấp? Thứ hai, việc ấn chứng võ công, kẻ thắng người bại là kết quả của nhiều mối tương quan hợp thành, nó bao gồm cả tu vi và tài

học, không loại trừ cả thời cơ và may mắn. Nếu song phương mỗi người tự mình thi triển công lực thì loại trừ hết hai yếu tố sau cùng, hơn nữa một mình thi triển tuyệt nghệ khác hẳn với xuất chiêu đối kháng, dùng nó để phân thắng bại là không chính xác, không công bằng!

Thương Bảo Đờng hơi nhú mày, chùng như cũng công nhận lập luận của Giang Triết Phủ, chậm rãi nói:

– Ừm, xem ra người nói cũng không phải là không có lý...

Giang Triết Phủ cao hứng tiếp lời:

– Đại sư huynh, chúng ta đến đây là đã có kế hoạch sẵn từ trước, mong đại sư huynh cứ y theo kế hoạch mà hành sự, đừng hành động theo cảm tính.

Trùng mắt nhìn Giang Triết Phủ, Thương Bảo Đờng có sắc giận, nói:

– Lão nhị! Đừng để mũi tự dài ra trên mặt nữa, người càng nói ta nghe càng không lọt lỗ tai!

Giang Triết Phủ hơi giật mình, cúi đầu nói:

– Tiểu đệ không hề có ý bất kính, chỉ có ý nhắc nhở đại sư huynh mà thôi.

Phía bên kia, “Đặng Vân Bộ” Mã Đức Quang đột ngột cất cao giọng, nói:

– Đại sư huynh, chỉ cần họ Nhậm phá được “Lưu Can trận” của chúng ta, kể như bản lãnh của hắn cao cường, chùng đó mỗi hiềm khích này có được coi là chấm dứt hay không, chúng tiểu đệ hoàn toàn nghe theo lời dạy của đại sư huynh!

Sự thế đã hiển hiện trước mắt, người của Hà Phi phái đã có sự chuẩn bị rất kỹ trước khi hành động, họ ỷ lại vào thế đông người để đối phó với Nhậm Sương Bạch, tiếng là dùng trận thế phối hợp để đối đầu, nhưng nói trắng ra chẳng qua cũng chỉ là ỷ đông hiếp ít. Cái kiêu “ấn chứng” này đương nhiên là lợi thế hơn nhiều so với việc mỗi bên dùng hết khả năng của mình để thi triển tuyệt học sau đó dùng cách đánh giá sự thể hiện để phân cao hạ! Vấn đề ở chỗ, với tình thế này, chẳng ai dám bảo đảm kết cuộc có được tốt đẹp hay không.

Nhậm Sương Bạch đương nhiên là nhìn thấy hết được tình thế trước mắt, Thương Bảo Đĩnh có khuynh hướng giải quyết sự việc theo lối hòa hoãn nhất. Vị Chưởng môn của Hà Phi phái đời thứ ba này là một người chí tính chí tình, rất có khí tiết và phong cách của một cao thủ võ lâm, có tinh thần thượng võ. Nhưng lão tuy thân là nhất phái chi chủ, địa vị cao quý, nhưng cũng không thể không lưu ý đến ý kiến của số đông, hơn nữa việc lại liên quan đến vinh nhục của môn phái, dù thế nào đi nữa cũng không thể độc tài theo ý riêng của mình. Thương Bảo Đĩnh có nỗi khổ tâm, Nhậm Sương Bạch cũng nhìn ra nỗi khổ tâm ấy, nên hiện thời chàng không hề cảm thấy tức giận, ngược lại tâm thần chàng rất trầm tĩnh.

Ho khan mấy tiếng, Thương Bảo Đĩnh nhìn thẳng Nhậm Sương Bạch, thần thái có hơi ngưng ngùn, nói:

– Người ta nói con trai dù lớn cũng không thể vượt quyền mẹ, ta thân là đại sư huynh nhưng đến cả đám sư đệ cũng không quản giáo nổi nữa rồi. Nhậm lão đệ, người thấy rồi đó, có ai chịu theo ý của ta đâu? Việc này e rằng không thể giải quyết theo cách mà lão đệ đề nghị rồi...

Nhậm Sương Bạch rất thản nhiên, gật đầu nói:

– Chẳng sao cả, Thương chưởng môn, các hạ cảm thấy giải quyết như thế nào là ổn thỏa nhất thì cứ theo cách đó mà làm, chỉ cần các vị đưa ra được tại hạ nhất định sẽ lấy hết sức mình đón nhận!

Thương Bảo Đĩnh hơi do dự một thoáng rồi nói:

– Thôi thì thế này đi, gần đây huynh đệ lão phu diễn luyện được một trận pháp, gọi là “Lưu Can trận”. Trận pháp này có thể dùng để đối phó với hàng chục, hàng trăm địch nhân, đương nhiên, dùng để đối phó với một người cũng không có gì trở ngại. Các sư đệ của lão phu mong rằng Nhậm lão đệ có thể qua được sự khảo nghiệm của trận thế này. Nhưng có đi đâu lão phu xin nói trước, dùng trận thế này để đối phó với một mình lão đệ, chẳng được công bằng cho lắm...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thương chưởng môn, dù gì thì đây cũng là một cuộc ấn chứng võ công, dùng cách gì cũng không mấy quan trọng, chỉ mong rằng các vị hạ thủ lưu tình!

Thương Bảo Đ ồng thở dài nói:

– Xấu hổ, xấu hổ...

Giang Triết Phủ uốn sắt thừa lúc còn nóng, vội lên tiếng hối thúc:

– Đại sư huynh, xin truy ền lệnh bày trận!

Thương Bảo Đ ồng chẳng thấy hứng thú chút nào, giơ tay hô lên:

– Thôi được, bày trận!

Thế là từ Giang Triết Phủ trở xuống, chín vị cao thủ đời thứ ba của Hà Phi phái lập tức di chuyển thân hình, thoáng chốc cả chín người đã đứng vào vị trí, tạo thành hình một vòng tròn bao quanh một khoảng giữa sân. Vòng tròn đủ lớn để có thể vây chặt một người vào giữa, nhưng cũng nhỏ vừa đủ để mỗi người có thể xuất thủ cứu viện cho nhau khi cần thiết, chín người hô ứng, kẻ công người thủ, tuy cả chín người không đứng gom vào một chỗ, nhưng lại có khả năng công thủ liên hoàn, không những lợi thế cho việc một người xuất thủ mà còn có lợi thế cho hành động của toàn trận.

Trong khi đối phương bày trận, Nhậm Sương Bạch đứng bất động như một pho tượng, cả hơi thở chàng cũng trở nên rất nhẹ nhàng. Chàng đang dùng thính giác của mình để nắm bắt vị trí của từng người, nghe được sự chuyển động của thân hình, phân định hơi thở nặng nhẹ của từng đối thủ, ngoài ra khứu giác của chàng cũng phân biệt những mùi khác nhau từ những hướng khác nhau phát tới, dùng nó để phân định từng người một. Toàn thân chàng đứng đó, lạnh lùng như một khối đá, gương mặt chàng cũng bình thản đến lạnh lùng, không nhìn thấy bất cứ một cảm giác nào biểu hiện qua nét mặt.

Thương Bảo Đ ồng nhìn thấy hết sự phản ứng của Nhậm Sương Bạch, lão thoáng rùng mình, sồn gai ốc đầy người, một dự cảm không hay nhe nhe dâng lên trong tâm khảm.

Giang Triết Phủ lại không k ềm chế được, hô lớn:

– Đại sư huynh, trận thế đã bày xong, mời đại sư huynh vào thủ vị!

Thương Bảo Đ ồng uể oải bước đến vị trí chủ trận dừng chân, hắng giọng một tiếng, nói:

– Xong rồi, các người chuẩn bị! Quay đầu nhìn sang Nhậm Sương Bạch, Thương Bảo Đĩnh gượng gạo nở một nụ cười, nói:

– Nhậm lão đệ, bọn lão phu đắc tội, mời lão đệ phá trận!

Nhậm Sương Bạch ôm quyền quay một vòng, nói:

– Chư vị, tại hạ đắc tội!

Nhậm Sương Bạch vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người loáng lên một cái, Nhậm Sương Bạch đã phi thân nhảy vào đứng ở giữa “Lưu Can trận”, song mục chàng nhìn thẳng về phía trước, hai tay buông thõng hai bên người, thần thái rất ung dung, trông dáng điệu chàng chừng như chẳng có gì là sợ hãi, không có gì là lo lắng trước thế trận đông người của đối phương.

Giang Triết Phủ trong lòng không ngớt rửa thềm trước khí thế cao ngạo của Nhậm Sương Bạch, không ngăn được lớn tiếng quát:

– Đại sư huynh, phát trận đi!

Thương Bảo Đĩnh cố giấu một tiếng thở dài, quát lớn:

– Động!

Trong số đệ tử đời thứ ba của Hà Phi phái, nhân vật đứng hàng thứ ba, một hán tử thân gầy nhom tiến lên tấn công trước tiên, chiếc đàng can bằng cây mây già to bằng cánh tay trẻ con kích thẳng ra, nhằm ngay giữa ngực Nhậm Sương Bạch!

Nhậm Sương Bạch hơi nghiêng người đi một cái, để đầu can sượt sát bên người kích vào khoảng không, chàng cảm nhận được kinh khí phát ra từ thân can vô cùng hùng hậu, hơn nữa, theo thế tấn công mà phán đoán, đối phương chưa dùng hết sức lực để tấn công.

Thế can thứ nhất còn chưa dùng tận, liên tiếp ba can nữa đã phá không khí quét tới, kinh khí ầm ầm, đá bay cát chạy, can nối tiếp can, dày đặc không gian, cơ hồ chẳng chừa một khoảng trống nào để cho đối phương có cơ hội tránh né!

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không tránh né nữa, chỉ thấy hàn quang thoáng hiện, ba chiếc đàng can lập tức bị phản chấn dạt ra ngoài, nhưng liền lúc đó, năm chiếc đàng can từ nhiều hướng khác nhau đồng loạt kích tới, dẫu trường can rung động, tạo thành một vầng quang ảnh cực lớn, thật

khó để có thể đoán biết đâu can sẽ kích vào bộ vị nào trên người. Với năm can đờng loạt công ra đó, gần như cả đất lẫn trời đều bị phủ kín trong làn can ảnh!

Thân hình Nhậm Sương Bạch đột ngột trỗi lên không trung, nhanh như một ánh chớp, lướt xuyên qua làn can ảnh dày đặc, y phục chàng lộng gió phần phật, mỗi khi can ảnh lướt qua, chỉ cách biệt một khe hở cực nhỏ là quét trúng vào người, nguy hiểm, kỳ dị và xảo diệu đến không thể nói hết được!

Năm cây đờng can tấn công mãnh liệt, nhưng cả đến vạt áo Nhậm Sương Bạch cũng chẳng chạm tới được. Năm can dùng vừa tận, bốn can khác đã tiếp nối công tới, can nọ liềm với can kia, trông như mãnh long cuồng giao quấy mình lao tới.

Thân hình Nhậm Sương Bạch bất chợt mờ đi trong nháy mắt rồi lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy đạo đao quang từ bảy hướng đờng loạt chém ra, bốn chiếc đờng can nặng nề lập tức bị từng làn từng làn đao quang kích trúng, phản chấn đánh dạt ra ngoài, tất cả đều rơi vào khoảng không. Ngay lập tức, chẳng có một khoảng dừng nhỏ nào, hai đạo đao quang một trắng một đỏ cũng tiếp nối xuất hiện. Hai chiêu “Thất Ma Tát Vỡ” và “Phân Hồn Liệt Phách” trong đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật” gần như cùng lúc dung hòa thành một chiêu tiếp nối xuất thủ!

Hai tiếng hự nặng nề vang lên, tiếp theo là tiếng quát như sấm vang lên từ vị trí chủ trận, Thương Bảo Đờng sau tiếng quát vang trời đã bay vọt lên không, đờng can từ trên cao như cuồng phong vũ bão quét xuống, can ảnh đầy trời, tựa như ngàn vạn cây tre chắt thành đờng cao bất chợt đổ ào xuống, quang ảnh loạn xạ, cắt nát không gian.

Thế là Nhậm Sương Bạch thân đao hợp nhất, làn quang ảnh tràn ra miên man rồi gần như đờng thời ngưng tụ lại hóa thành một quang trụ quay cuồng, quang trụ lướt đi như con quang long lướt đi lướt lại giữa trùng trùng can ảnh, chiếc đờng can trong tay Thương Bảo Đờng bỗng chấn động mãnh liệt, vượt khỏi tay bay lên không trung, thân hình to lớn của lão cũng như một quả cầu da va mạnh vào vách tường phản chấn văng ra xa.

Quang trụ đảo một vòng trên không trung, vươn dài ra xa hơn trượng

như một đạo sao chổi bay xẹt đi rồi biến mất ở một khoảng cách cách đó hơn hai trượng. Nhậm Sương Bạch một tay cầm đao, đứng bất động, thân thể gầy gò của chàng đứng đó nhưng lại như có một khí thế vững vàng như sơn nhạc.

“Lưu Can trận” đã thôi chuyển động, những người trong trận đều đứng chôn chân tại chỗ, tựa như trong một thoáng tất cả đều hóa đá. Trong mười đệ tử đời thứ ba của Hà Phi phái có hai người đổ máu, một bị thương nơi tay, một bị thương nơi đùi, nhưng đều chỉ là những vết thương ngoài da, máu chảy cũng không nhiều. Đẳng can trong tay Thương Bảo Đĩnh đã văng đi mất, tuy nhiên toàn thân lại chẳng có một vết thương nào.

Thương Bảo Đĩnh bị phản chấn văng ra ngoài, thiếu chút nữa thì té nhào xuống đất, lão gắng gượng giữ được thăng bằng đứng thẳng người dậy, gương mặt thể hiện những tình cảm vô cùng phức tạp.

Vừa phủi phủi bụi đất bám trên vạt áo bào, lão vừa đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, gắng gượng nở một nụ cười, nói:

– Nhậm lão đệ, thiên hạ thường nói sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, quả không sai chút nào. Chỉ mới ít lâu không gặp, công lực của lão đệ lại thăng tiến vào một cảnh giới mới. Huynh đệ lão phu thật chẳng làm sao bì kịp!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Cũng may nhờ chư vị đã nương tay tương nhượng!

Khoát khoát tay, Thương Bảo Đĩnh cảm khái nói:

– Chẳng cần nói những lời khách sáo như vậy nữa, dù lão đệ có ý muốn dát vàng lên mặt bọn lão phu, bọn lão phu cũng chẳng còn mặt mũi đâu để mà chường mặt ra nữa. Nương tay ư? Tương nhượng ư? Mười người bày một “Lưu Can trận”, không những chẳng vây khốn được lão đệ mà còn bị đánh cho tơi bời, kẻ thì đầu gối lấm lem, kẻ thì kiến hồng đổ máu, nếu còn chưa chịu nhận bại nữa chẳng hóa ra là một lũ vô sỉ sao?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

– Nói vậy nghĩa là tại hạ đã qua được sự khảo nghiệm của các vị rồi?

Thương Bảo Đĩnh vẻ ngượng ngập, nói:

– Thế này mà không gọi là “qua được” thì như thế nào mới có thể gọi là “qua được”? Chẳng lẽ còn phải chờ cả mười phải nằm xuống hết mới chịu thôi sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Tất cả đều nhờ Thương chưởng môn chu toàn!

Thương Bảo Đĩnh thở dài nói:

– Tình thật mà nói, kết cuộc này vốn đã được tiên liệu từ trước, nhưng việc liên quan đến vinh nhục của bản phái, không thể không ra mặt tranh phong; ngoài ra, đây là lần đầu tiên “Lưu Can trận” được đem ra vận dụng, hiệu lực của nó ra sao cũng phải thử một lần cho biết, nếu không thử thì có người còn chưa chịu phục. Giờ thì được rồi, tất cả đều hiển hiện trước mắt, thắng bại đã phân minh, ta không còn gì để nói nữa, không biết các vị sư đệ còn ai có ý kiến khác không?

Vừa nói, lão vừa đưa mắt nhìn khắp chín vị sư đệ đang đứng chết lặng xung quanh, người nào người nấy thần thái ảo não, thậm chí chẳng một ai buồn lên tiếng đáp lời Chưởng môn sư huynh. Chín người đưa mắt nhìn nhau, đờ đờ đứng im như tượng.

Mục quang Thương Bảo Đĩnh dừng lại nơi Giang Triết Phủ, nói:

– Lão nhị, lúc này người có nhiều ý kiến lắm mà? Việc đã đến nước này, ta muốn nghe ý kiến của người.

Giang Triết Phủ nuốt khan mấy cái, cố gắng lên tiếng, nói:

– Đại sư huynh, “Lưu Can trận” đã thất bại, còn ý kiến gì để mà nói nữa?

Thương Bảo Đĩnh hừ lạnh nói:

– Người mà cũng thừa nhận chúng ta bại sao?

Gương mặt vốn trắng như một tấm bạc của Giang Triết Phủ bỗng hóa xanh rờn, nói:

– Điêu đó còn phải chờ xem đại sư huynh nói thế nào...

Thương Bảo Đĩnh vẫn còn tức tối, chỉ chó mắng mèo, nói:

– Ta cứ tưởng Hà Phi phái bây giờ chẳng còn do ta tác chủ nữa chứ. Ta vì nghĩ đến đại cuộc buộc phải cân nhắc khinh trọng trong khi hành sự, nhưng có kẻ suốt ngày cứ theo chống đối lại ta, nói ta vì nhát gan sợ chết, cứ chần chừ mà chẳng dám đứng ra hành động, lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử. Giờ thì mọi việc đã bày ra trước mắt, chứng nghiệm sự lo lắng của ta là hoàn toàn xác thực. Chưởng môn nhân để làm gì? Chấp chưởng một môn phái, phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất, phải biết tính toán lợi hại, phải biết giữ cho môn phái ngày càng vững chãi mới không phụ lòng liệt tổ dày công gây dựng, nào phải cứ nghe theo lời ngu muội của các đấng môn, những kẻ chỉ biết động tay động chân chứ chẳng biết động não để rồi hành động lỗ mãng?

Giang Triết Phủ đỏ mặt hơi lạnh ướt đấm lưng, cúi thấp đầu, hạ giọng thật nhẹ nói:

– Đại sư huynh anh minh đốc trí, bản phái từ trên chí dưới ai mà không kính phục, có kẻ nào dám buông lời ngạo mạn bất tuân trước đại sư huynh? Đại sư huynh là người đại lượng sáng suốt, chắc không hiểu lầm các sư đệ đấng môn.

Thần thái Thương Bảo Đĩnh hòa hoãn đi đôi chút, gật đầu nói:

– Ủ, nói như vậy còn nghe được một chút. Thôi được rồi, chuẩn bị lui binh trở về Thương Hà!

Giang Triết Phủ vội vàng cười lớn nói:

– Kính tuân dụ lệnh của Chưởng môn sư huynh!

Thương Bảo Đĩnh quay sang Nhậm Sương Bạch gật gật đầu, thái độ hòa nhã thân thiện, nói:

– Nhậm lão đệ, bọn lão phu xin phép cáo từ, chắc là lão đệ sẽ đi Quỷ Mã bang để cứu người?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu diếm nỗi lòng mình, gật đầu nói:

– Tại hạ sẽ lập tức khởi hành, Thương chưởng môn, cứu người như cứu hỏa, đâu thể trì hoãn được!

Giọng Thương Bảo Đĩnh đầy tình cảm trìu mến, nói:

– Đi Quỷ Mã bang chuyến này, mong rằng lão đệ hãy bảo trọng giữ

mình. Nhậm lão đệ, sau khi xong việc, mời lão đệ cùng Chung cô nương đến Thương Hà “Cửu Toàn đường” một chuyến!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Nếu may mà còn giữ được mạng, tại hạ nhất định sẽ ghé qua quý phái thỉnh an Thương chưởng môn!

Thương Bảo Đĩnh cười lớn nói:

– Nhậm lão đệ, lão phu thấy người chẳng khác nào một Trình Giảo Kim trời đánh cũng chẳng chết được. Lần sau nhị vị có đến, phải là đến để làm khách, đừng như lần trước, tháo chiêu bài, đập đổ sơn môn của bản phái!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Điêu đó là tất nhiên, tại hạ nào dám hỗn hào đến như vậy?

Thương Bảo Đĩnh cười lớn cáo biệt một lần nữa, sau đó mới thống lãnh chín vị sư đệ mau chóng rời đi. Chờ khi tiếng bước chân của các cao thủ Hà Phi phái vừa dứt, Nhậm Sương Bạch lập tức gọi “Lão lạc đà” đến, nhảy lên lưng ngựa vội vã lên đường.

Cứu người như cứu hỏa, nhưng với Nhậm Sương Bạch, có thể còn hơn thế.

Trước mặt người khác, Nhậm Sương Bạch vẫn còn giữ được nét mặt bình tĩnh, nhưng lòng chàng chẳng khác nào dầu sôi lửa bỏng, Chung Nhược Tự mà có bề gì, e rằng Quỷ Mã bang phải đón nhận một sự báo thù tàn khốc nhất!

Hũ thứ 29: Xông Vào Hồ Huyết

Trên một lưng núi thoai thoải giữa vùng núi rừng nhấp nhô nối tiếp nhau, một vạt rừng tòng cây thấp mọc dày, chen lẫn giữa rừng tòng là rất nhiều nhà cửa đủ hình đủ dạng nằm rải rác đó đây, cái thì tường xây mái ngói, cái lại đơn giản là mái lá vách ván. Khóm nhà trông giống như một sơn thôn này chẳng phải là một sơn thôn bình thường, nó là cơ địa của Quỷ Mã bang, dốc núi này cũng có tên gọi, gọi là “Lạc Nhạn pha”.

Hiện thời trời chùng vừa quá Ngọ, còn một khoảng thời gian rất lâu nữa trời mới vào đêm.

Khẽ vỗ lưng cho “Lão lạc đà” tự đi kiếm ăn, Nhậm Sương Bạch xếp bằng tròn gối trong một bụi tòng thấp, lảng lạng nhắm mắt đi đầu tức dưỡng thần.

Lòng chàng như có lửa cháy, nhưng chàng không thể không dẫn lòng để giữ bình tĩnh, cố giữ cho lòng được thanh tịnh, cứ theo từng bước một trong kế hoạch mà hành sự. Việc tập kích cứu người, muốn thành công, yếu quyết đầu tiên là phải giữ được bí mật, giữa ban ngày ban mặt, chẳng dễ gì mà giấu được hành tung, chàng buộc phải chờ đêm đến mới có thể hành động. Quỷ Mã bang chẳng phải là chốn không người, trong bang chẳng thiếu gì cường binh dũng tướng, đối đầu trực diện với chúng vạn đầu hại chẳng có lấy một đi đầu lợi, phải chọn cách âm thầm tập kích mới mong cứu được người, biết rằng hành động như vậy là không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng để cứu được người, đành phải tòng quy tòng chứ biết làm sao được. Từ giờ đến lúc lên đèn, chắc chắn sẽ là một khoảng thời gian chẳng dễ chịu đối với Nhậm Sương Bạch!

Thật ra thì đi đầu Nhậm Sương Bạch lo ngại không chỉ riêng việc địch nhân người nhiều thế mạnh, Chung Nhược Tự hiện thời đang ở trong tay đối phương, sự an nguy của nàng mới là đi đầu chàng lo ngại nhất. Chàng

không dám đi sai một bước nào, sợ rằng sai sót của mình sẽ dẫn đến hậu quả không sao sửa chữa được, nếu Chung Nhược Tự có mệnh hệ nào, về mặt tình cảm, sợ rằng chàng không thể đứng vững nổi.

Ngày đông vốn rất ngắn, nhưng trong cảm giác của Nhậm Sương Bạch hiện thời, ngày hôm nay dài như vô tận, ng ờ ờ chờ đêm đến, nhưng đêm thì cứ càng ngày càng đi xa.

Vô cùng chán ngán, Nhậm Sương Bạch há miệng ngáp dài, chàng đưa tay bắt một con côn trùng cũng chẳng biết là loài gì, khẽ bóp chết con côn trùng, dùng ngón tay giữa búng con côn trùng ra xa, lắng tai nghe tiếng con vật rơi xuống đất, ngay lúc đó, trong tai chàng cũng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại.

Nhậm Sương Bạch sửa lại thế ng ờ ờ, cố thu mình vào giữa bụi cây rạp rạp, lắng tai nghe tiếng bước chân đang đến gần, dụng tâm phân tích những thông tin từ tiếng bước chân mang lại. Có hai người tất cả, đều là nam nhân, đều có căn bản nội công rất khá, trong khi bước đi vẫn có thói quen đề khí, tiếng bước chân cứ thỉnh thoảng dừng lại, nhẹ nhàng đổi hướng lướt đi, chứng tỏ đây chẳng phải là người đi đường bình thường mà chính là kẻ đang giữ nhiệm vụ tuần tra, hơn nữa lại đang đề cao cảnh giác.

Tiếng bước chân đã đến rất gần Nhậm Sương Bạch, cả hai không ai hay biết gì về sự có mặt của Nhậm Sương Bạch, càng không biết đang có nguy cơ ẩn tàng đâu đây, hai người đang nói chuyện, hình như đang nói về một chuyện gì đó rất vui vẻ thì phải. Hai người này tỏ ra rất tự tin, tự tin rằng không một ai hiện thân mà có thể thoát khỏi các cảm quan tinh nhạy của mình.

Đến chỗ còn cách Nhậm Sương Bạch chừng một trượng, hai người bỗng dừng chân, một trong hai người cất giọng ồm ồm chen lẫn tiếng hơi thở nặng nề, nói:

– Lão Ti ền, dừng chân nghỉ ngơi chút đã, làm việc công mà, việc gì phải dốc hết sức ra mà làm chứ! Mẹ nó, bang quy mỗi ngày một quy định hà khắc hơn, ngày trước làm gì có chuyện bắt các huynh đệ đầu cấp đi canh tuần? Giờ thì hay thật, cả các đại đầu mục như chúng ta cũng phải ra thân làm lâu la đi tuần tra canh gác!

Người còn lại cất giọng hơi the thé, nói:

– Chứ còn gì nữa? Không nghĩ tới thì thôi, càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, hai ngày trước là phiên trực canh tuần của Ông Ma Bì, hẳn đi quanh quẩn một hồi rồi làm biếng dặn thuộc hạ đi tuần thay, còn hẳn thì về nhà nằm ngủ, kết quả bị tam đương gia mới bắt tại trận, không chỉ ngồi chịu trận để người ta mắng nhiếc một hồi, lại còn trừ mất ba thành lương thưởng của tháng này. Mẹ nó, chẳng cần nói cũng biết Ông Ma Bì tức tới đến độ nào!

Tên đầu lại thở dài nói:

– Vụ lộn xộn ở trong bang hai năm trước, chẳng biết đúng sai thế nào, nhưng tình hình cứ thấy ngày một tệ hại hơn, có cái gì đó rất khác thường, đại đầu mục chúng ta nguyên có tám người, giờ chỉ còn lại ba người cũ, số còn lại toàn là những tên mới chiêu mộ. Mẹ nó, tới gần bọn này là phải lập tức giữ mồm giữ miệng, có chuyện cũng chẳng dám nói, có việc cũng ém nhẹm trong lòng. Mẹ nó, họa hổ họa bì nan họa cốt, ai biết trong bụng chúng đang chứa thứ gì? Nghĩ lại thời Lão đương gia và Tam đương gia còn tác chủ, việc gì cũng đường đường chánh chánh...

Gã họ Tiền vội vàng “suyt” một tiếng, hạ giọng nói:

– Tập Phong, người ăn nói phải giữ mồm giữ miệng một chút, tai vách mạch rừng mà, nhắc đến chuyện năm ấy là đại hụy, chẳng lẽ người còn không biết hay sao? Người còn dám nói lão đương gia và tam đương gia tốt thế này thế nọ, việc để lộ ra ngoài, người có gánh nổi không? Đó là những thứ mà “Bạch Mao” ghét nhất, thù nhất! Người muốn giữ được mạng, giữ được chén cơm đang cầm trên tay, tốt nhất là nói ít lại một chút!

Người có tên là Tập Phong không chịu phục, hừ lạnh nói:

– Mẹ nó, ở chỗ này, có ai dám nói mình sẽ ở được bao lâu? Người dám nói chắc không? Mẹ nó, ta đã nhìn rớt ráo rồi, ở được thì ở, coi bộ không xong thì lão tử sẽ chuồn êm, trời đất bao la rộng lớn như vậy, chẳng lo gì không tìm được một chốn dung thân. Lão Tiền, chính người cũng thấy mà, sau hai ba năm “Bạch Mao” đương quyền, trong bang xảy ra biết bao chuyện? Lòng nhiệt huyết của các huynh đệ nay còn đâu? Ngươi lạnh hết mẹ nó rồi! Ngày trước ai nấy đều coi chốn này như nhà của mình, giờ còn mấy ai có được ý nghĩ đó? Người có không? Mẹ nó, có chẳng là huynh đệ nghi kỵ lẫn nhau, gặp chuyện là cố để tranh công hưởng lộc, ai nấy đều

muốn đạp trên đầu người khác để leo lên. Còn “Bạch Mao”? Ngồi ở trên cao chót vót tận chín tầng mây, giống như thái thượng hoàng không bằng, có bao nhiêu lợi lộc hần ăn gần hết, ném chút xương xẩu xuống cho huynh đệ chúng ta, huynh đệ bị oan khuất, bị hà hiếp, hần nhìn thấy không? Hần có nói giúp dùm huynh đệ tiếng nào không? Mẹ nó, chẳng không nói giúp được thì chớ, đằng này động một chút là chụp mũ, hở một chút là phạt vạ trừ lương. Ta thấy càng ngày càng khó sống ở cái đất này...

Im lặng một thoáng, gã họ Tiền cũng cất giọng ngán ngẩm nói:

– Người không nhắc, ta cũng chẳng muốn nhắc việc này, Tập Phong. Năm sáu ngày trước, chẳng biết chúng tìm thấy muối tử của Chung tam gia ở đâu rồi bắt về đây. “Bạch Mao” bảo phải trừ khử ngay để diệt tận hậu hoạn, trăm thảo trừ căn, nào ngờ lão lục Bùi Cận lại kịch liệt phản đối, một hai giữ Chung cô nương lại.

Tập Phong xì một tiếng thật dài, tỏ ra sành sỏi, nói:

– Có gì đâu, từ lâu lắm rồi, ta biết hần đã đem ngày tơ tưởng nhắm nhé Chung cô nương, lúc đầu còn âm thầm đơn phương nhìn ngắm, sau đó thì ra mặt đeo riết một bên. Khổ nỗi, Chung cô nương lại chẳng ngó ngang gì tới hần, mà ta cũng phục cho da mặt hần sao lại dày đến thế không biết, người ta không ngó ngang đến hần, hần vẫn một mực si tình, càng ngày càng đeo đuổi một cách lộ liễu hơn. Thật không ngờ, cách biệt lâu vậy mà hần vẫn chưa từ bỏ ý đồ. Mẹ nó, họ Bùi dù gì cũng là một đấng gia, nhưng ta thấy hần chẳng có chút lòng tự trọng nào cả!

Gã họ Tiền lên tiếng:

– Giờ thì khỏe rồi, không có Chung lão tam ở bên cạnh ngăn cản, Bùi Cận lớn tiếng nói thẳng ra là hần muốn giữ người. Trong vụ nội phản năm ấy, họ Bùi cũng lập được chút công hần mã, “Bạch Mao” dù muốn dù không cũng phải nể hần đôi phần, hần đã muốn vậy “Bạch Mao” cũng không tiện làm căng quá, sự việc thành ra vẫn còn nằm đó, chưa biết kết cuộc sẽ thế nào. Có đi đâu nghe đâu Chung cô nương thà chết chứ chẳng chịu phục tùng Bùi Cận, nói sao cũng chẳng chịu về làm thê tử của kẻ thù. Ha, họ Bùi vừa then vừa giận lại vừa nóng ruột, một mặt lo sợ Chung cô nương nghĩ quẩn liều mình, một mặt lại sợ “Bạch Mao” hạ độc thủ trừ khử Chung cô nương. Hiện thời tình hình ở “Hoành Dao lâu” trông buồn cười

lắm, ba đại đầu mục ngày ấy còn lại “Bạch Mao” chẳng dám nhò tới, phải dám đại đầu mục mới trưng dụng canh giữ Chung cô nương. Phía bên kia Bùi Căn lại sợ “Bạch Mao” làm ầu, đi mời hai tên sát thủ của Thiên Hạc hội, một là Thi Tâm Ngấn với một tên hội hữu của hắn thay phiên nhau canh giữ. Ha, huynh đệ một nhà giờ hóa ra hai phe đối nghịch nhau, tình hình như vậy, giá mà lão đương gia còn, chẳng khi nào lại xảy ra, để xảy ra chuyện như vậy, thử hỏi còn đâu là thể thống quy củ nữa? Mẹ nó, một đám lam sơn chướng khí thì đúng hơn!

Tập Phong hơi ngạc nhiên nói:

– Ta cũng có nghe nói Bùi lão lục với Thi Tâm Ngấn giao tình thâm hậu, mối quan hệ giữa bốn bang và Thiên Hạc hội cũng do chính Bùi lão lục tác thành, nhưng đi đâu khiến cho ta cảm thấy khó hiểu là, Bùi lão lục đã một lòng một dạ đeo dính Chung cô nương như vậy, tại sao lại còn đi thuê Thi Tâm Ngấn giết Chung gia huynh muội?

Gã họ Tiền cất tiếng cười đắc ý, nói:

– Gì chứ nội tình vụ này, người không biết rành bằng ta đâu, Tập Phong, vụ này bên trong còn có chứa huyền cơ, người chỉ biết một chứ chẳng biết hai, muốn nghe chuyện này, người phải đãi ta một chầu mới được!

Tập Phong đập lên vai gã họ Tiền một cái, mắng:

– Mẹ nó, còn làm bộ làm tịch với ta! Ai chẳng biết người có mối giao tình tốt với hai tên “Tả hữu thị vệ” bên cạnh “Bạch Mao”? Chắc là trong lúc uống say, chúng nói chuyện này cho người biết chứ gì? Giờ người lại lấy nó ra để bắt nạt ta phải không?

Gã họ Tiền hạ thấp giọng nói:

– Nội tình vụ việc này ta đã biết từ lâu, chỉ có đi đầu trước nay chỉ ém nhem trong lòng chẳng dám nói với bất kỳ ai mà thôi, nếu hôm nay không có người lên tiếng can ngăn ta cũng chẳng dám nói ra. Không sai, “Tả hữu thị vệ” của “Bạch Mao” là bạn rệu lâu năm của ta, nhưng với ta hai thằng cha này cũng kín mồm kín miệng lắm, chỉ khi nào nốc cho đã vào rỗ mới chịu mở miệng, chứ lúc tỉnh hả, hết như hai con chó trung thành dưới chân của “Bạch Mao”, đừng nói cái gì khác, ngay cả khi “Bạch Mao” đánh rắm

chúng cũng khen thơm nữa là!

Tập Phong nóng ruột nói:

– Thôi đủ rồi, đủ rồi! Những chuyện đó ta còn lạ gì nữa? Người mau nói cái gọi là “huyền cơ” trong vụ kia ra nghe thử! Chứ ta thấy Bùi lão lục hành động tìên hậu bất nhất, mâu thuẫn đến chẳng thể hiểu nổi.

Gã họ Tìên lên giọng sành sỏi nói:

– Người nói họ Bùi hành động mâu thuẫn à? Chẳng mâu thuẫn chút nào cả! Lúc đầu Bùi lão lục mời Thi Tâm Ngấn về đây vốn chỉ là để giết Chung lão tam và bắt cóc Chung Nhược Tụ đem về, đương nhiên “Bạch Mao” chẳng đồng ý chuyện đó, ý của “Bạch Mao” là phải giết hết cả hai huynh muội Chung gia để trừ hậu hoạn. Chính vì vậy mà Thi Tâm Ngấn trước lúc ra tay hành động lại nhận được hai yêu cầu trái ngược nhau. Thi Tâm Ngấn tiếng là có giao tình thâm hậu với Bùi lão lục, nhưng kẻ bỏ tìên ra thuê lại chính là “Bạch Mao”, bởi vậy Thi Tâm Ngấn buộc phải làm theo yêu cầu của “Bạch Mao”. Nhưng kết cuộc thì sao? Hắn chỉ giết được mỗi một mình Chung Khứ Tâm, còn Chung Nhược Tụ thì chẳng biết vô tình hay cố ý mà hắn lại để cho nàng ta lọt lưới, có đi đâu nghe đâu Thi Tâm Ngấn giải thích rằng, chẳng phải hắn cố ý tha mạng cho Chung Nhược Tụ, bởi trong khi hắn hành sự thì có người chen ngang phá đám, ra tay cứu Chung Nhược Tụ mang đi, nói gì thì nói, kết quả là không giết được Chung Nhược Tụ cũng chẳng bắt được đem về. Vì việc này mà “Bạch Mao” điên tiết, ăn ngủ chẳng yên; còn Bùi lão lục thì vô cùng đắc ý, tưởng Thi Tâm Ngấn nể mặt hắn mà tha mạng cho Chung Nhược Tụ, bởi vậy lần này mới mời Thi Tâm Ngấn ra để làm kẻ bảo vệ cho Chung Nhược Tụ!

Tập Phong giờ mới à lên một tiếng thật dài, ra vẻ đã hiểu được đầu đuôi sự việc, nói:

– Thì ra là như vậy, nhưng mà lão Tìên này, không lẽ “Bạch Mao” có thể nhẫn nhịn được trước việc Bùi lão lục ngang nhiên chống đối như vậy sao?

Hơn nữa lần này Thi Tâm Ngấn tới đây, ai dám nói chắc hắn lại không nghiêng về phe của “Bạch Mao” chứ?

Gã họ Tìên cười lớn nói:

– Đương nhiên “Bạch Mao” rất bất mãn trước thái độ của Bùi lão lục, nhưng bất mãn thì bất mãn chứ làm gì được? Bùi lão lục có cái thế riêng của hắn, hơn nữa võ công hắn thậm chí còn cao hơn “Bạch Mao”, trừ phi “Bạch Mao” lại dám chơi thêm một chuyến thanh trừng nội bộ nữa, còn thì đành phải chịu ngậm b ò hòn làm ngọt. Riêng vụ Thi Tâm Ngấn thì như vậy, lần này hắn tới đây tình hình khác hẳn lần trước, lần này thì do chính Bùi lão lục mời, tiền cũng do chính Bùi lão lục xuất, Thi Tâm Ngấn cũng thuận nước đẩy thuyền, làm ra vẻ thuận v ề phe Bùi lão lục, tiền thì cứ nhét hết vào túi, người nói thử coi, hắn làm gì nghiêng v ề phe “Bạch Mao” được?

Tập Phong tắc lưỡi liên hồi, nói:

– Hai tên đầu dọc cứ làm căng với nhau như vậy, biết đến bao giờ mới kết thúc được? Giờ lại còn mời tới người ngoài vào đây để làm cho sự việc càng rối rắm thêm ra. Mẹ nó, không khéo lại xảy ra một trận động loạn nữa chớ chẳng không. Ôi, Quỷ Mã bang chuyến này chắc tiêu đến nơi rồi...

Gã họ Tiền lại lên tiếng:

– Loạn thì không loạn được đâu, tình hình trong bang như thế nào, “Bạch Mao” đương nhiên là biết rõ hơn chúng ta nhiều, lợi hại khinh trọng thế nào, hắn nhất định sẽ biết cân nhắc. Theo ta thấy, mười phần chắc chín thì “Bạch Mao” sẽ nhượng bộ, vì một nữ nhân mà đến phải động loạn thanh trừng lẫn nhau một lần nữa thì chẳng đáng, “Bạch Mao” quyết chẳng dám mạo hiểm như vậy. Chung Nhược Tự còn sống tất nhiên sẽ là cái gai trong mắt “Bạch Mao”, nhưng dù sao cũng còn khá hơn là phải đổ máu một lần nữa.

Tập Phong cười lại nói:

– Ta thấy Bùi lão lục đúng là mê sắc đến mù cả đầu óc. Mẹ nó, năm ấy làm cho trong bang đến phải nổi loạn như vậy, bản thân hắn cũng góp công không nhỏ, sau đó lại còn thỉnh Thi Tâm Ngấn về để truy sát Chung Khử Tâm, giờ hắn dám cả gan ép Chung Nhược Tự về làm vợ hắn! Cho là hắn thành công đi, nhưng ai biết được Chung Nhược Tự không thừa lúc sơ ý cho hắn một dao vào bụng?

Gã họ Tiền hừ lạnh nói:

– Đó là việc của hắn, người lo làm gì cho một xác? Hình như hắn nghĩ rằng đeo đuổi lâu ngày có thể khiến cho Chung Nhược Tự mềm lòng mà quy thuận hắn, nhưng thực tế là hắn đang nằm mộng giữa ban ngày! Theo chỗ ta biết, Chung Nhược Tự hận hắn đến tận xương tủy, coi hắn là kẻ thù không đội trời chung, muốn Chung Nhược Tự mềm lòng quy thuận hắn, e rằng phải chờ đến kiếp sau mới may ra còn có hy vọng!

Hai người ng ồi đấu l ầu với nhau, Nhậm Sương Bạch ng ồi trong lùm cây nghe không sót một chi tiết nhỏ, từ những thông tin mà hai tên vô tình mang đến, chàng bắt đầu tính toán xem phải hành động như thế nào. Hai tên này có thể trở thành người hướng đạo để chàng thâm nhập vào Quỷ Mã bang, nhưng vấn đề ở chỗ, bằng cách nào để biến chúng thành người hướng đạo? Theo những gì mà chúng thể hiện, rõ ràng là cả hai đều cảm thấy bất mãn với Quỷ Mã bang, nhưng chẳng biết độ bất mãn ấy có đủ để biến chúng thành kẻ phản nghịch hay không? Nếu đủ thì chẳng còn gì để nói nữa, còn nếu không? Chắc là phải dùng đến bạo lực để bức chúng. Nhưng dùng đến bạo lực, làm không khéo có thể đá thảo kinh xà, có thể khiến cho đối phương đề phòng nghiêm ngặt hơn, cũng có nghĩa là việc cứu người sẽ khó khăn hơn gấp bội. Những việc này buộc Nhậm Sương Bạch phải cân nhắc, nhưng thời gian để cho chàng cân nhắc cũng không nhiều, phải quyết định ngay, nếu không cơ hội tốt sẽ lập tức đi qua.

Hiện thời trời h ầy còn rất sớm, lại đang ở ngay trong sào huyết của Quỷ Mã bang, xung quanh đây chúng bố trí cảnh giới thế nào còn chưa biết rõ, chỉ có thể nhìn thấy bề nổi, còn bao nhiêu trạm gác ngầm thì làm sao mà thấy hết được? Bao nhiêu ý nghĩ lướt nhanh qua trong đầu Nhậm Sương Bạch, cuối cùng chàng quyết định hành động, nghiêng chặt răng bước ra, nhẹ nhàng như một bóng ma lướt đến sau lưng hai tên đại đầu mục của Quỷ Mã bang.

Gã họ Tiền là một hán tử cao g ầy, mặt vàng như nghệ, y đang nhìn đ ồng bọn mở miệng định nói đi đâu gì đó, nhưng y chưa kịp mở lời thì tóc gáy đã dựng đứng dậy, một luồng âm khí lạnh toát chạy dài trong xương sống, miệng há hốc, mắt trợn trừng, như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày.

Tập Phong là một hán tử có thân hình ngũ đoản, nhìn thấy thần thái của đ ồng bọn hơi bất thường, vội tròn mắt hỏi:

– Lão Tiễn, người làm sao vậy? Thấy khó chịu trong người à?

Gã họ Tiễn líu cả lưỡi, nói:

– Tập Phong, sau lưng chúng ta hình như có người...

Tập Phong giật nảy người quay phắt lại, vừa khéo đối diện với Nhậm Sương Bạch, tình hình diễn biến quá bất ngờ, khiến y kinh hãi rú lên một tiếng nhảy ngược về phía sau, suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Gã họ Tiễn cũng nhanh chóng nhảy xéo một bước, rút phắt thanh mã đao sáng quắc càn nơi tay.

Khóe mép Tập Phong giật giật liên hồi, nói:

– Lão Tiễn... Đúng là có người... có người...

Nhậm Sương Bạch rất ung dung, hai tay ôm quyền, nói:

– Nhị vị nhân huynh, tại hạ biết trong hai vị đây có một người là Tập Phong, còn một vị họ Tiễn, nhưng lại không biết đại danh xưng hô thế nào?

Thanh mã đao của gã họ Tiễn đưa ra phía trước, ra dáng giới bị nghiêm ngặt, nói:

– Người, người là ai?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh đáp:

– Tại hạ Nhậm Sương Bạch.

Vẫn gã họ Tiễn lớn tiếng quát:

– Chưa từng nghe đến tên người, người rình mò ở đây làm gì?

Nhậm Sương Bạch rất bình thản, chậm rãi nói:

– Định nhờ nhị vị giúp cho một việc.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, lần này thì Tập Phong đã lấy lại được bình tĩnh, lên tiếng nói:

– Nhậm Sương Bạch, hai ta với người chưa từng gặp nhau, không quen không biết, lai lịch người lại không rõ ràng, người dám xông vào cấm địa lại còn dám mở miệng đòi bọn ta giúp đỡ, người không thấy quá hoang đường sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Trong tình huống thế này nhờ nhị vị giúp đỡ vốn là chuyện hoang đường, nhưng sau khi nghe nhị vị thổ lộ tâm sự, nhờ nhị vị giúp đỡ không còn là chuyện hoang đường nữa. Qua câu chuyện của nhị vị, hình như nhị vị rất thông cảm với tình cảnh của huynh muội Chung tam đương gia của Quỷ Mã bang ngày trước. Nhị vị đã có lòng nhớ đến cố nhân, vậy là chúng ta có cùng chí hướng rồi.

Tập Phong chừng như quá sợ hãi đến bấn loạn tâm thần, lớn tiếng quát mắng:

– Mẹ nó, ngay đến người là ai bọn ta còn không biết, lại dám mở miệng nói là cùng chung chí hướng. Người vu oan giá họa cho bọn ta là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch hơi thất vọng, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng, sợ sự việc diễn ra theo chiều hướng xấu, nếu đúng là như vậy, chàng chỉ còn cách lập tức hạ độc thủ, dùng cách nhanh nhất để hạ sát cả hai để giữ bí mật.

Gã họ Tiền nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Người nói huynh đệ ta thổ lộ tâm sự, tâm sự gì chứ? Có ai biểu lộ sự đồng cảm với Chung gia huynh muội mà người nói như vậy? Quỷ Mã bang ngày nay đã yên ổn trở lại, thế vững như tường đồng vách sắt, mọi người đồng tâm hiệp lực, trên dưới một lòng, người muốn vu oan cho huynh đệ ta còn thương tưởng đến bọn phản nghịch ngày ấy, có ai chịu tin lời bịa đặt ly gián của người?

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

– Nhị vị, tại hạ sẽ không tiết lộ bí mật của nhị vị với bất kỳ ai, càng chẳng có ý đem những lời nghe được ra để uy hiếp nhị vị, chỉ mong nhị vị còn chút lương tâm, biết phân biệt thiện ác mà giúp đỡ tại hạ một chút, âu đó cũng là chút lòng đối với huynh muội Tam đương gia của nhị vị ngày trước.

Gã họ Tiền vung mạnh thanh mã đao, song mục trợn trừng về phần nô, quát:

– Huynh đệ ta không biết người là ai, cũng chưa bao giờ gặp mặt

người, càng chẳng có bí mật gì mà phải sợ người tiết lộ với người khác, Chung gia huynh muội đem lòng tạo phản, đương nhiên là đáng tội chết, người định chụp mũ huynh đệ ta cũng chẳng dễ dàng như người nghĩ!

Tập Phong cũng phùng mang trợ má, quát:

– Không cần nhiều lời với hắn, kẻ nào xông vào cấm địa đều là gian tế cả, cứ bắt hắn đem về cho Đọa đương gia phát lạc!

Nhậm Sương Bạch giơ một tay lên, chậm rãi nói:

– Nhị vị khoan hãy động thủ, chờ tại hạ nói rõ mục đích đến đây rồi có động thủ cũng không muộn.

Gã họ Tiễn dáng như hung thần ác sát, quát:

– Người không xin phép trước mà dám tự tiện xông vào cấm địa của bốn bang, hành động lén lút, cử chỉ khả nghi, rõ ràng là có ý bất thiện, đang mưu đồ chuyện bất chánh, còn gì để giải thích nữa?

Nhậm Sương Bạch khoát tay, nói:

– Chẳng cần phải dùng đến những lời lẽ đao to búa lớn như vậy, tại hạ đến đây chẳng phải để du sơn ngoạn thủy, đương nhiên là có việc mới đến, nói cho rõ ràng hơn một chút, tại hạ đến để giải cứu cho Chung cô nương, nếu nhị vị chịu giúp tại hạ một tay, chỉ cần dắt tại hạ đến trước Hoành Dao lâu thôi là đủ rồi, khi đến nơi, mọi việc đều do tại hạ đảm trách, chẳng dám phiền đến nhị vị thêm nữa.

Gã họ Tiễn đưa mắt nhìn đồng bọn, chỉ thấy thần thái của Tập Phong lạnh lùng như băng tuyết, chẳng thấy có phản ứng gì đặc biệt, y cũng đành phải nghiêng răng quát:

– Câm miệng! Người bảo huynh đệ ta tạo phản, bán đứng anh em ư? Người cho rằng huynh đệ ta là hạng người nào mà dám xúi giục huynh đệ ta làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Người mưu đồ đánh tháo cho trọng phạm của bốn bang, thật là gan lớn bằng trời, cuồng ngông ngạo mạn, rõ ràng là người muốn đối đầu với bốn bang, nếu huynh đệ ta còn không bắt người giải về thì sao làm tròn trọng trách mà chư vị đương gia giao phó?

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

– Nhị vị, lòng nghĩ khác mà miệng nói khác, trong ngoài bất nhất là chuyện rất tệ hại, có lẽ hai vị vì sợ, hoặc giả vì cuộc sống, cũng có thể còn nghi ngờ tại hạ mà không dám thừa nhận ý nghĩ trong lòng mình, đi đâu đó là có thể thông cảm được. Nhưng nếu nhị vị cứ chấp mê bất ngộ, tận diệt lương tri, bất phân thiện ác, vọng tưởng định nhân đây lập công lãnh thưởng thì không có tư cách của một trang hảo hán, hành động ngu muội đại dột ấy sẽ dẫn đến hậu quả rất bi thảm!

Gã họ Tiễn quát lớn:

– Phân hóa ly gián, dùng lời yêu mị để mê hoặc lòng người, đúng là người hết muốn sống rồi!

Tập Phong cũng quát lớn:

– Đừng nói nhiều nữa, bắt hắn trói lại rồi tính tiếp!

Gã họ Tiễn bước dần tới trước, thanh mã đao vung lên, đao phong ẩn hiện hàn quang nhằm thẳng yết hầu Nhậm Sương Bạch!

Ngay lúc đó một đạo hồng quang từ trong vầng quang ảnh trắng xóa bắn ra, như một chiếc cầu vồng bay xẹt giữa tầng không, như một ánh sao băng giữa trời đêm, lại như một ánh chớp giữa đêm mưa bão, nó xuất hiện một cách quá đột ngột, như từ cõi huyền hư chợt hiện về, thanh mã đao của họ Tiễn còn cách người của đối phương một khoảng xa thì thân hình y đã nhưng một chiếc lá bị cơn lốc xoáy hốt ném lên trời, sau đó rơi xuống cách nguyên vị đến hơn trượng, toàn thân y chần chịt vết đao, máu thịt bầy nhầy, cơ hồ bị phân thây!

Bình khí của Tập Phong còn chưa kịp rút ra khỏi vỏ, chỉ thấy ánh quang chớp lên một cái, đã nghe một làn khí lạnh lướt qua nơi gò má, một miếng thịt to bằng bàn tay cũng theo đó văng đi mất dạng, y hốt hoảng lùi lại, nhưng hai chân chẳng còn nghe theo sự điểu khiển nữa, loạng choạng té phịch xuống đất.

Không sai, đó chính là “Phân Hồn Liệt Phách”!

Thanh miến đao của Nhậm Sương Bạch nhanh chóng thu về hai tay nhàn nhã vòng trước ngực, tựa như chiêu xuất thủ vừa rồi chẳng phải do chàng thi triển vậy. Chỉ nghe giọng chàng đều đều vang lên:

– Các người chẳng dễ gì mà bắt được ta, Tập Phong, bởi vì hai người một thì mất mạng, một mang thương tích, người chết và người bị thương chắc chẳng còn dùng vào việc gì nữa, ít ra thì kẻ bị thương cần phải có một khoảng thời gian dưỡng thương.

Toàn thân Tập Phong run như cày sậy, một bên mặt máu tươi nhòe nhoẹt, máu chảy xuống ướt đẫm cả một vạt áo, hơi thở của y nghe nặng nề trầm đục, giọng run rẩy gần như là tiếng rên rỉ, nói:

– Đừng giết ta, Nhậm bằng hữu, cầu xin người đừng giết ta, người không thấy ta thậm chí còn chưa xuất thủ đó sao? Cả binh khí ta còn chưa chạm tới nữa mà. Nhậm bằng hữu, ta có nỗi khổ trong lòng, chẳng phải ta có ý đối địch với người...

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

– Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, việc gì phải như vậy?

Tập Phong vẫn chưa dám đứng dậy, giọng vẫn chưa hết run, nói:

– Tại người không biết đó thôi, Nhậm bằng hữu, Quỷ Mã bang hiện thời chẳng còn ai dám tin vào ai nữa, ra mặt tranh nhau, âm thầm đấu đá, dè chừng nghi kỵ lẫn nhau, chỉ cần nói hớ một câu, đi sai một nước cờ là lập tức bị giáng tội, nhẹ thì bị mắng mỏ trục xuất khỏi bang, nặng thì chưa biết chừng còn không giữ được mạng. Chẳng phải ta không muốn giúp người mà là không dám giúp, có lão Tiễn ở bên cạnh, ta không thể không dè chừng!

Sắc diện Nhậm Sương Bạch chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, giọng trầm trầm nói:

– Với một bang hội như vậy mà vẫn bám riết theo chúng, không chỉ là một việc nặng nề mà còn là một hành động ngu xuẩn nữa! Vì mấy xu bồng lộc đâu đáng để đem nhân cách của mình ra mà chà đạp? Mắt nhìn thấy việc sai mà không dám nói, biết việc mình làm là phi nghĩa mà vẫn cứ làm, người không cảm thấy hổ thẹn sao? Bên ngoài trời rộng bao la, thiếu gì chỗ có thể kiếm ăn được, lại cứ bám riết vào bang hội bất nghĩa này, người biết hậu quả sẽ ra sao không?

Tập Phong thở dốc nói:

– Nhậm bằng hữu, Nhậm đại hiệp dạy chí phải, lẽ ra ta phải làm như vậy từ lâu, mong rằng ta còn cơ hội làm lại từ đầu...

Nhậm Sương Bạch hừ lạnh nói:

– Không cần phải sợ hãi như vậy, ta vốn chẳng có ý giết người!

Đưa tay gạt nước mắt nước mũi ràn rụa trên mặt, Tập Phong cố hết sức giữ bình tĩnh, nói:

– Đa tạ ân điển của Nhậm đại hiệp, đa tạ các hạ đại từ đại bi tha mạng cho tại hạ. Tại hạ cứ tưởng mạng mình đến đây kể như hết rồi...

Nhậm Sương Bạch dịu giọng nói:

– Ta vốn chẳng mong tình hình diễn biến như thế này, chỉ tại hai người bức ta động thủ, chỉ cần thái độ của hai người thẳng thắn một chút, đừng làm bộ làm tịch một cách quá đáng, ta đã không động sát niệm như vậy. Thật ra giữa chúng ta không cừu không oán, hành động vừa rồi là không nên có.

– Nhậm đại hiệp, người xuất hiện quá đột ngột, lời nói lại cứ thẳng đuột như lưỡi dao đâm vào tai người, huynh đệ ta làm sao dám nhận lời giúp người? Thứ nhất, bọn ta không biết người là ai, hai nữa giữa ta và lão Tiền cũng phải dè chừng nhau...

Nhậm Sương Bạch ngạc nhiên hỏi:

– Gã họ Tiền và người chẳng phải là hảo hữu của nhau sao? Nghe hai người nói chuyện với nhau, liên quan đến rất nhiều đi đầu bí mật, hai người đâu có e dè gì. Đã dám nói thật lòng mình cho đối phương biết, sao lại còn không tin tưởng nhau như vậy?

Tập Phong mặt ủ mày ê, lắc đầu nói:

– Nhậm đại hiệp, tại hạ và lão Tiền bày tỏ mấy câu bất mãn, đó là một việc, còn việc tham dự vào hành động bội phản lại là một việc hoàn toàn khác. Người bảo ta chỉ đường cho người đi cứu người, hành động đó có khác gì bán đứng bang hội? Chiếu theo quy củ của bốn bang, đó chính là tội chết, nếu không có mối quan hệ đặc biệt, hoặc giả liên quan đến việc lợi hại to lớn, mấy ai dám mạo hiểm làm liều?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

– Dem suy nghĩ của ta so sánh với hành động của hai người, quả là suy nghĩ của ta có hơi quá đơn giản.

Tập Phong vội xua tay nói:

– Mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, không thể trách người được, Nhậm đại hiệp.

Nhậm Sương Bạch bỗng lạnh lùng cao giọng hỏi:

– Giờ thì người muốn thế nào?

Tập Phong hơi ngần người một thoáng rồi hỏi lại:

– Cái gì mà thế nào? Thế nào là thế nào?

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Người có dẫn đường hay là không?

Gương mặt Tập Phong tái nhợt, run rẩy nói:

– Ta thấy... ta không còn lựa chọn nào khác...

Nhậm Sương Bạch gật đầu xác nhận:

– Thực tế là vậy, Tập Phong, người chẳng còn lựa chọn nào khác!

Tập Phong càng run hơn, nói:

– Ta không dắt người đi thì lập tức mất mạng, còn dẫn người đi cứu người nghĩa là phản bội lại bang hội, Quỷ Mã bang nào có tha mạng cho ta. Dù muốn dù không, phen này ta cũng chết chắc rồi!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

– Chưa hẳn đã như vậy, những đi đầu người vừa nói chỉ đúng có một nửa mà thôi!

Song mục Tập Phong sáng hẳn lên, giọng gấp gáp nói:

– Không lẽ ta còn có con đường thứ ba để chọn sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, mỉm cười nói:

– Người lại mơ tưởng chuyện không đâu rồi, Tập Phong. Ta đã nói rồi, người chỉ cần dắt ta đến được Hoàn Dao lâu là được, những bước hành

động sau đó chẳng liên quan gì đến người nữa, ta có hơi sức đâu để mà đi báo với chúng rằng chính người dắt ta tới đó? Làm hại người thì có ích gì cho ta nào? Chính vì vậy, giúp đỡ ta, chẳng hại gì đến người cả, giả như Quỷ Mã bang có thể tiếp tục tồn tại, người vẫn bình chân như vại tiếp tục công việc đại đầi mục của người!

Tập Phong cúi đầu suy nghĩ một thoáng rồi ngẩng lên, dáng mừng rỡ, nói:

– Nhậm bằng hữu, người nói rất có lý, có đi ầu... có thật người sẽ giữ kín bí mật cho ta không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu khẳng định:

– Chắc chắn rồi!

Đưa mắt nhìn tử thi nằm dưới đất, Tập Phong giọng r ầu r ầu nói:

– Vậy thì cái chết của lão Ti ền, ta biết phải ăn nói thế nào với các vị đương gia đây?

Nhậm Sương Bạch bật cười nói:

– Người cứ đổ hết lên đầu ta không được sao? Ta đến đây để cứu người, hành động đương nhiên là phải bí mật, nhưng việc xong rồi, ta chẳng sợ gì mà không dám biểu lộ thân phận của mình!

Tập Phong gật đầu li ền li ền, nói:

– Cách này dùng được! Dùng được! Thật ra thì lão Ti ền cũng chính do người giết mà!

Nhậm Sương Bạch lại mỉm cười nói:

– Cộng thêm với vết thương trên mặt người thì càng có thêm sức thuyết phục, Tập Phong, giờ thì người yên tâm rồi chứ?

Tập Phong ngại ngần nói:

– Nhậm bằng hữu, người đừng trách ta chỉ biết lo lắng cho sự an nguy của bản thân, ở trong hoàn cảnh như ta, chỉ cần sơ suất một chút là lập tức rước họa vào thân, ta không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho đàn bà con trẻ ở nhà, xin Nhậm đại hiệp thông cảm cho..

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đó là chuyện thường tình của con người, ta không trách người, Tập Phong. Có đi đâu trước khi hành động, ta còn vài việc muốn thỉnh giáo, mong người cứ theo sự thực mà trả lời.

Tập Phong vội vàng gật đầu nói:

– Người cứ việc hỏi, việc gì ta biết nhất định sẽ y sự thực mà trả lời.

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi hỏi:

– Trên Hoàn Dao lâu, có những nhân vật nào đang canh giữ Chung cô nương?

Tập Phong hơi suy nghĩ một thoáng rồi nói:

– Nhậm bằng hữu, tình thật mà nói, việc này không nằm trong phạm vi chức trách của ta, nên chi tiết thế nào thì ta không được rõ, ta cũng chỉ nghe người khác nói lại mà thôi, nhưng chắc cũng không xa sự thật là mấy. Trên Hoàn Dao lâu có hai huynh đệ cấp đại đầu mục thay phiên nhau canh giữ, trông chừng Chung cô nương, ngoài ra còn có Thi Tâm Ngấn và một đống bọn của hắn cũng thay phiên nhau sáu canh giờ một phiên canh gác, giữa hai nhóm này cũng canh chừng lẫn nhau.

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

– Nội tình vụ này ta có nghe lão Tiễn nói rồi, người biết tên đống bọn của Thi Tâm Ngấn là nhân vật thế nào không?

Tập Phong hừ lạnh nói:

– Kẻ xuất thân từ Thiên Hạt hội, chắc chắn phải là một sát thủ chuyên nghiệp rồi. Thằng cha này họ Hùng, gọi là Hùng Tuấn, bộ mặt suốt ngày âm trầm như quỷ sứ, nói chuyện với người khác mặt cứ nghếch lên trời. Bản lãnh hắn thế nào ta chưa được thấy, nhưng đã là đống bọn với Thi Tâm Ngấn thì chắc bản lãnh không phải tầm thường.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Tên Hùng Tuấn này có ngoại hiệu gì không?

Tập Phong gật đầu nói:

– Có, hình như nghe kêu là “Nhân Diện Ngao” thì phải...

Hai khốe môi Nhậm Sương Bạch hơi trề xuống, lâm thâm nói:

– Ngao là một giống chó xuất thân từ Tây Tạng, bởi vậy còn gọi là “Tạng ngao”, giống chó này tánh khí hung tàn, phản ứng nhanh nhạy, vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn. Gã họ Hùng xưng là “Nhân Diện Ngao” tất phải có đủ những tính chất của Tạng ngao, có khí chất của một tay sát thủ!

Hơi dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch lại tiếp:

– Chung cô nương bị giam c ần ở chỗ nào trong Hoành Dao lâu?

Tập Phong đưa tay gãi gãi đầu, nói:

– Việc này thì ta không được rõ lắm, nhưng theo bố cục của Hoành Dao lâu thì gian đầu tiên bên phải ở trên lầu là có khả năng nhất. Gian phòng này rất rộng rãi lại ở chỗ dễ quan sát, bên trong còn có một gian buồng nhỏ, dùng làm nơi giam lỏng thì không còn chỗ nào thích hợp hơn.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Không biết những người canh giữ Chung cô nương ở bên ngoài phòng hay là ở trong phòng?

Tập Phong nuốt ực một cái, nói:

– Chắc là phải ở bên ngoài rồi, nhiều lắm cũng chỉ mở cửa phòng để bên ngoài nhìn vào tiện trông chừng mà thôi, Bùi lão lục, à... ý ta nói là Lục đương gia Bùi Cẩn, chắc chẳng chịu để cho bọn người thô lỗ này đến gần Chung cô nương thái quá...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười gật đầu nói:

– Suy nghĩ của ngươi rất hợp lý, người ta một khi đã nghĩ đến phần riêng của mình thì đâu còn nghĩ đến đại cuộc nữa!

Tập Phong đưa mắt nhìn trời, giọng cân trọng hỏi:

– Thế bao giờ chúng ta mới bắt đầu hành động?

Nhậm Sương Bạch làm ra vẻ chẳng có gì phải vội vã, nói:

– Cứ từ từ đã, chờ trời tối rồi hãy tính, việc này ta không vội người có gì mà phải nóng ruột? Ta không muốn đả thảo kinh xà, để lộ hình tích quá

sớm, người cũng biết rồi đó, một lần tập kích không trúng đích rất có hại cho việc cứu người sau này.

Tập Phong đưa tay sờ lên vết thương nơi má, hấn bỗng giật thót người vì đau đớn, hít mạnh một hơi chịu đau, chùi chùi tay vào trong ống quần, nói:

– Nhậm bằng hữu, có một việc này, nãy giờ ta chẳng dám hỏi người, thật ra thì giữa người và Chung gia huynh muội có mối quan hệ thế nào?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười hỏi lại:

– Dám xông pha mạo hiểm để cứu người, người nói thử coi, mối quan hệ đó là mối quan hệ gì?

Tập Phong im lặng chẳng nói gì, trong lòng y không khỏi lấy làm kỳ, chẳng nệ xông pha mạo hiểm, lấy tánh mạng ra làm trò đùa, thế gian có mối quan hệ nào có thể khiến người ta làm như vậy chứ?

Hũ thứ 30: Liên Cánh Liên Cành

Trời đã vào đêm, một đêm đông lạnh lẽo tối tăm.

Trông trời đất thế này chừng như ông trời cũng có ý giúp người.

Tập Phong tay chân run lập cập, bước một bước dừng lại nhìn ngóng bốn phương tám hướng mới đi tiếp. Kể trước người sau lần dò chậm chạp, cuối cùng cũng đến được trước Hoàn Dao lâu. Suốt dọc đường đi, vị nhân huynh này thậm chí chẳng dám thở mạnh, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm cả lưng áo, thậm chí Nhậm Sương Bạch còn e ngại y bất thần bỏ chạy.

Hoàn Dao lâu là một tòa kiến trúc khá đẹp, tường xây mái ngói, cao chỉ hai tầng, nằm chênh vênh trên một ngọn đồi thấp, bốn bề toàn là loại tùng thấp mọc dày, ẩn mình trong đám tùng rậm rạp nhìn lên, tòa tiểu lâu này trông có vẻ cao hơn nhiều so với các tòa lâu hai tầng khác.

Bên ngoài Hoàn Dao lâu chẳng thấy bóng dáng của cảnh vệ đi lại, dưới tầng trệt nhìn thấy ánh đèn sáng trưng, nhưng trên lầu thì một màu tối đen, chẳng thấy đèn lửa chi hết.

Trời khá lạnh, hơi thở thổi ra ngưng tụ thành từng làn khói trắng xóa lớn vờn trước mặt.

Khẽ đưa tay kéo vạt áo Nhậm Sương Bạch, Tập Phong đưa tay chỉ chỉ tòa tiểu lâu trước mặt, gật gật đầu ra hiệu là đã đến nơi.

Nhậm Sương Bạch hạ giọng thật thấp hỏi:

– Giờ người định đi sao?

Tập Phong phục sát người dưới đất, gật đầu lia lịa.

Giọng nói Nhậm Sương Bạch bình tĩnh, trầm trầm:

– Người đi được rồi đó, Tập Phong, nếu người muốn hô hoán, ít ra

cũng phải chờ một canh giờ sau để ta có thời gian hành động, người hiểu không?

Tập Phong cũng cố hạ giọng thật thấp, nói:

– Yên tâm đi, ta nhất định làm theo lời chỉ dẫn của người, Nhậm bằng hữu, về phía người, người cũng không được tiết lộ việc này với bất kỳ ai.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Chắc chắn rồi!

Thế là Tập Phong lập tức lao vào bóng đêm, thoáng chốc đã mất dạng, trông dáng điệu mừng rỡ của hắn, trông chẳng khác nào một trọng phạm vừa được đại xá.

Nhậm Sương Bạch im lặng nghe nóng những âm thanh phát ra từ bên trong tòa tiểu lâu, ngầm tính toán các bước tập kích cứu người. Với người sáng mắt thì bố cục của tòa tiểu lâu là như vậy, từ bên ngoài, bước lên năm bậc thạch cấp là cửa chính của tiểu lâu, hai bên cửa chính là hai cửa sổ đối xứng nhau qua cửa chính, gian phòng thứ nhất bên phải trên lầu cũng có hai cửa sổ, quá qua một chút nữa cũng có hai cửa sổ, nhưng nhỏ hẹp hơn nhiều.

Toàn bộ tòa tiểu lâu chỉ thấy được bấy nhiêu, ngoài ra đều chìm trong bóng tối. Đương nhiên, Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy cửa, không nhìn thấy cửa sổ, nhưng chàng lại cảm nhận được hơi nóng yếu ớt của ánh đèn tỏa ra từ cửa sổ. Nhậm Sương Bạch cũng cảm nhận được trên lầu hai không có đèn lửa chi hết, nhưng chàng tin chắc rằng, một khi chàng đến gần, hơi người từ bên trong phòng tỏa ra, đặc biệt là mùi tỏa ra từ cơ thể Chung Nhược Tự, chàng nhất định sẽ nắm bắt dễ dàng, thậm chí, căn cứ vào độ đậm nhạt của mùi vị mà chàng sẽ biết được người có ở trong phòng hay không.

Nhậm Sương Bạch không xác định được vị trí của Thi Tâm Ngấn lúc này, cũng không biết hiện thời có phải đang là ca trực của y hay không. Chàng không mong giáp mặt Thi Tâm Ngấn trong quá trình cứu người, bởi quá trình cứu Chung Nhược Tự thoát khỏi đây phải được giải quyết càng nhanh chóng, càng gọn gàng càng tốt, tình thế không cho phép chàng chậm trễ, dù chỉ một giây, thời cơ chỉ thoáng qua rồi đi mất mà không bao giờ

trở lại, còn võ công của Thi Tâm Ngấn thì chẳng đơn giản chút nào, một khi giáp mặt động thủ, rất có khả năng phải mất nhiều thời gian, làm động đến bọn cảnh vệ của Quỷ Mã bang, một khi tín hiệu báo động được phát ra, địch nhân sẽ huy động toàn lực để vây công, chừng đó, không chỉ mục đích cứu người khó đạt được mà thậm chí muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng.

Sau một lúc toan tính mọi đường, Nhậm Sương Bạch nghiêng rằng quyết định, giả như có thể cứu được Chung Nhược Tự ra một cách bí mật thì quá tốt, nhưng nếu lỡ bị đối phương phát hiện chàng buộc phải dùng đến sát chiêu để giải quyết đối phương càng nhanh càng tốt, bất kể kẻ ra mặt chặn đường là ai đều hạ thủ tàn sát chẳng chút lưu tình, không để cho địch nhân có chút cơ hội nào để báo nguy cầu viện. Chỉ cần cứu được người ra khỏi chốn này rồi, sau đó mặc tình địch nhân muốn thế nào cũng được, đơn đả độc đấu, kéo hết lực lượng ra để vây chiến, ra mặt giao đấu, âm thầm giao đấu, chàng đâu không ngán ngại.

Cảnh đêm tối tăm mù mịt rất có lợi cho chàng, trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng, người sáng mắt hành động khó khăn, nhưng lại chẳng ảnh hưởng gì đến người mù, thậm chí còn giúp ích cho Nhậm Sương Bạch để che giấu hành tung nữa. Thế giới này đối với chàng có chỗ nào mà không tăm tối như nhau?

Sau một lúc ngửi im nghe ngóng và tính toán, Nhậm Sương Bạch từ từ đứng dậy, rồi đột ngột như một con dạ điểu bay vụt đi, thoát cái thân hình chàng đã dán chặt lên tường lầu phía bên phải trên lầu hai. Chàng thận trọng đưa tay sờ soạng xung quanh. Không sai, sự tính toán của chàng khá chính xác, bàn tay đã chạm vào khuôn cửa sổ, chỉ có điểu cửa sổ bị đóng chặt, hai cánh cửa phủ giấy dày đóng kín mít chẳng để lộ một khe hở nhỏ nào.

Nhậm Sương Bạch đưa tay lên miệng thấm nước bọt, dùng đầu ngón tay đục thủng một lỗ nhỏ, sau đó vươn cổ kề mũi gần lỗ thủng nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Thế là một mùi hương nhẹ nhàng, thanh thoát như đóa hoa mới nở còn ướt sương đêm, một mùi hương chàng rất quen thuộc, chẳng đượm chút hương phấn son trần tục nhẹ nhàng trút vào tâm khảm Nhậm Sương Bạch.

Mùi hương tuy nhẹ nhưng lại rất đậm, rõ ràng Chung Nhược Tự đang ở trong phòng, thậm chí còn ở cách cửa sổ không xa. Trong phòng, ngoài mùi cơ thể của Chung Nhược Tự ra, không thấy có lẫn mùi cơ thể của bất kỳ người nào khác, bước đầu Nhậm Sương Bạch có thể xác định được chỉ có một mình Chung Nhược Tự ở trong phòng.

Tiếp đó, chàng lắng tai nghe ngóng, chỉ nghe tiếng hô hấp cực nhẹ, tiếng hô hấp thế này chỉ có thể có ở người đang thức giấc, nếu đang ngủ hơi thở phải nặng và đều đặn, ngủ càng say hơi thở càng nặng càng đều. Giờ này Chung Nhược Tự vẫn còn thao thức, đi đâu đó cũng có thể hiểu được, ở vào hoàn cảnh của nàng, làm sao có thể chợp mắt một cách dễ dàng thế được?

Cố hạ giọng thật thấp, Nhậm Sương Bạch kèm miệng gần lỗ hồng gọi:

– Chung cô nương, Chung cô nương...

Sau một thoáng im lặng, bắt đầu nghe thấy tiếng y phục ma sát vào nhau, nghe thấy tiếng bước chân cố đi cho thật nhẹ nhàng nhưng lại rất gấp gáp bước đến bên cửa sổ, làn hương nồng nàn quen thuộc đã đến sát cửa sổ:

– Sương Bạch ca, huynh đó sao?

Giọng nói hơi run run, thể hiện rõ sự trông chờ và mừng vui, không giấu được nỗi xúc động đến nghẹn ngào. Chỉ vài tiếng ngắn ngủi ấy, nhưng cũng đủ để thể hiện hết nỗi khát khao trông chờ, thương nhớ của bao ngày qua.

Lòng Nhậm Sương Bạch bỗng trĩu dậy một cảm xúc mà ngay cả bản thân chàng cũng lấy làm kinh ngạc, sống mũi chàng cay xè, khóe mắt cay cay nóng nóng, thậm chí còn ươn ướt, mạch máu nơi bắp tay chàng cũng giật thình thình. Cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, Nhậm Sương Bạch hạ giọng nói:

– Chính là ta đây, Chung cô nương, nàng tạm thời đứng yên một chỗ, đừng dịch chuyển mà gây ra tiếng động làm chúng sinh nghi, nghe cho rõ các câu hỏi và trả lời ta.

Giọng Chung Nhược Tự cũng nghe rõ là nàng đang cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, nói:

– Muội đang nghe đây, Sương Bạch ca.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi hỏi:

– Trong phòng phải chăng chỉ có một mình nàng?

Chung Nhược Tụ đáp:

– Chỉ có một mình muội, bọn cảnh vệ canh giữ muội đều ở bên ngoài cả. Sương Bạch ca, bên trong cánh cửa là những chấn song bằng sắt, cọng nào cọng nấy đều to bằng ngón tay cái, huynh có cách gì để vào đây không?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Chờ lát nữa ta sẽ nghĩ cách, Chung cô nương, ai đang canh giữ ở bên ngoài? Là người của Quỷ Mã bang hay là phía Thi Tâm Ngấn?

Chẳng có thời gian để hỏi Nhậm Sương Bạch xem bằng cách nào mà chàng biết rõ như vậy, Chung Nhược Tụ vội đáp:

– Canh giữ bên ngoài là một tên cấp đại đầu mục của Quỷ Mã bang, tên ác quỷ Thi Tâm Ngấn và tên đờng bọn họ Hùng của hãn thường thay phiên canh giữ bên dưới lầu, có đi đâu thỉnh thoảng chúng cũng đi lên đây để kiểm tra, hình như giữa chúng cũng chẳng mấy tin tưởng nhau...

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

– Hiện thời người bên dưới lầu là Thi Tâm Ngấn hay là tên họ Hùng?

Chung Nhược Tụ nhẹ nhàng đáp lời:

– Là gã họ Hùng!

Im lặng một thoáng, Nhậm Sương Bạch giọng xót xa nói:

– Chung cô nương, mấy ngày qua, nàng chịu khổ nhiều quá!

Bên trong cửa sổ có tiếng nấc nghẹn, nhưng ngay lập tức tiếng nấc nghẹn bị nuốt vào lòng, giọng Chung Nhược Tụ không mấy tự nhiên, nói:

– Cũng không đến nỗi nào, Sương Bạch ca, còn sống được để nhìn thấy huynh là đi đâu an ủi lớn nhất của muội...

Nhậm Sương Bạch buông lỏng cơ bắp trên người, nói:

– Nàng cứ yên tâm, giờ ta tìm cách vào phòng đây!

Chung Nhược Tự vội nói:

– Cửa phòng đang đóng chặt, chỉ cần không làm phát ra tiếng động quá lớn thì bên ngoài chẳng thể nghe thấy được, Sương Bạch ca, có cần muội ra đứng ngoài cửa canh chừng không? Vạn nhất có xảy ra chuyện gì bất thường, muội còn biết mà báo trước cho huynh.

Nhậm Sương Bạch hơi do dự một thoáng rồi nói:

– Thôi được, nhưng nhớ là bước đi nhẹ nhàng một chút.

Nghe tiếng bước chân Chung Nhược Tự đi về phía xa, Nhậm Sương Bạch rút miến đao ra, cổ tay hơi dựng lên, thanh miến đao phát ra một tiếng “oang” nho nhỏ, dựng đứng dậy đưa vào trong cửa sổ. Nhậm Sương Bạch cẩn thận kiểm tra độ lớn của song sắt và khoảng cách giữa các chấn song, sau đó hơi nghiêng miến đao một góc nhỏ, cánh tay chàng di chuyển tới lui với một tốc độ kinh nhân, dùng đao phong để cưa đứt chấn song sắt. Do tốc độ di chuyển qua lại cực nhanh, và cũng do sự tiếp xúc giữa đao phong và thanh sắt quá nhỏ, nên tiếng cưa sắt kèn kẹt cao vút giờ cũng hóa thành tiếng âm âm nho nhỏ lúc được lúc mất do tần số âm ba quá cao gây ra, chỉ thấy từng đám từng đám hỏa quang lóe lên mà thôi.

Thanh sắt nhanh chóng đứt lia, Nhậm Sương Bạch bẻ cong thanh sắt nhanh chóng luồn người lướt vào trong phòng, đồng thời hạ giọng gọi nho nhỏ:

– Chung cô nương!

Chung Nhược Tự này giờ tiếng là đứng canh nơi cửa nhưng song mục chẳng lúc nào rời khỏi cửa sổ, Nhậm Sương Bạch lên tiếng gọi nàng liền lên tiếng đáp lời. Hai người chưa kịp có hành động gì tiếp theo thì đã nghe tiếng bước chân nặng nề vang lên bên ngoài, tiếp đó có tiếng gõ cửa, nói:

– Mở cửa! Mở cửa! Chung cô nương, ta muốn vào phòng xem thử!

Chung Nhược Tự nhìn Nhậm Sương Bạch, khẽ khoát tay làm một cử chỉ ra hiệu chó có lên tiếng, sau đó cất giọng băng lạnh, nói:

– Mở cửa? Đêm hôm khuya khoắc thế này, người định xông vào phòng ta làm gì?

Giọng người bên ngoài vẻ gấp rút nói:

– Hình như ta có nghe thấy tiếng động lạ từ trong phòng phát ra, Chung cô nương, tại hạ mang trách nhiệm bên người, không thể không vào trong xem thử, nếu để xảy ra sơ sót gì, tại hạ không gánh nổi trách nhiệm...

Chung Nhược Tự cố ý làm ra vẻ bức mình, nói:

– Tiếng động lạ gì? Ta ở ngay trong phòng còn không nghe thấy người ở ngoài làm gì mà nghe thấy được? Chắc người ngủ gục rồi giật mình tưởng tượng ra tiếng này tiếng nọ nghi thần nghi quỷ chứ gì?

Ngay lúc đó, từ bên dưới lầu có một giọng nói băng lạnh vọng lên:

– Lão đệ, nửa đêm nửa hôm đập cửa phòng của người ta làm gì vậy?

Giọng bên ngoài cửa e dè đáp lại:

– Hùng gia, lúc này tại hạ nghe thấy có tiếng động lạ từ trong phòng vọng ra, vì không yên tâm nên mới gõ cửa hỏi thử!

Hùng Tuấn cười lạnh nói:

– Tại người coi bộ thính dữ! Ta còn không nghe thấy gì mà người đã nghe thấy? Lão đệ, đi tránh ra chỗ khác nghỉ ngơi đi, đừng quấy nhiễu hảo mộng của Chung cô nương nữa!

Tên đại đầu mục ở bên ngoài vẫn chưa phục, cãi lại:

– Người ở dưới lầu còn ta ở trên lầu, ta ở gần hơn người nên nghe rõ ràng hơn...

Ở dưới lầu chừng như Hùng Tuấn đã trở về chỗ cũ, lạnh lùng nói vọng lên:

– Thôi đi nghỉ đi, để dành sức dùng vào chỗ cần dùng!

Tên đại đầu mục bên ngoài lăm bằm chửi đồng mấy câu rồi cố ý bước chân thật nặng bỏ đi.

Chung Nhược Tự áp tai vào cửa, nghe thấy bước chân bỏ đi xa rồi mới quay người lại, song mục rục rủa nhìn Nhậm Sương Bạch, nàng bước nhanh tới mấy bước, dừng lại một thoáng rồi cuối cùng ngã vào lòng Nhậm Sương Bạch.

Siết chặt thân hình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng, Nhậm Sương Bạch tham lam hít lấy hít để mùi u hương nhẹ tỏa ra từ cơ thể từ mái tóc Chung Nhược Tụ, nói như người ngủ mê:

– Cuối cùng ta cũng đã tìm thấy nàng, Chung cô nương, trước khi tìm thấy nàng, trái tim ta cứ như treo ngược trên tầng không...

Chung Nhược Tụ ngẩng mặt lên, lệ nóng nhoẹt nhòe trên má, nói:

– Muội nhớ huynh lắm, Sương Bạch ca, muội cứ sợ suốt đời muội không bao giờ còn gặp lại huynh nữa...

Vỗ nhẹ lên đầu vai Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch đã lấy lại được bình tĩnh, nói:

– Chúng ta rời khỏi chốn này trước rã tính nữa, để trẻ e rằng lại sinh biến!

Chung Nhược Tụ gật đầu, hỏi:

– Chúng ta đi như thế nào bây giờ?

Nhậm Sương Bạch hơi khom người xuống, nói:

– Để ta công nàng.

Chung Nhược Tụ biết khinh công mình quá kém không đủ sức để ứng phó với tình hình trước mắt, chẳng chút do dự, nàng trèo lên lưng Nhậm Sương Bạch ôm chặt cổ chàng. Nhậm Sương Bạch một tay giữ chặt nơi thắt lưng Chung Nhược Tụ, nhẹ nhàng bước tới bên cửa sổ, hai thân hình hóa thành một, nhẹ nhàng lướt ra khỏi phòng!

Đêm vẫn tĩnh lặng, tối đen như mực.

“Lão lạc đà” lưng công Nhậm Sương Bạch và Chung Nhược Tụ tung vó chạy suốt đêm, đến khi trời vừa hừng sáng mới dừng chân, hơn nửa đêm chạy suốt không nghỉ khiến cho cả người và ngựa đều mệt nhoài. Với cước trình của “Lão lạc đà”, chạy từ nửa đêm đến giờ, ít ra cũng có đến trăm dặm chứ chẳng ít, chỗ hiện thời cách “Lạc Nhạn pha” có thể nói đã đủ xa để dừng chân nghỉ ngơi.

Chỗ người ngựa dừng chân là một thảo liêu nằm cách đường cái khá xa, bốn xung quanh thảo liêu cây cỏ mọc dày, trông khá kín đáo và yên

tĩnh, chỗ này dùng để dùng chân nghỉ tạm khá lý tưởng.

Quét dọn sơ qua bên trong thảo liêu, Nhậm Sương Bạch lấy tấm chăn da dê trải ra, đỡ Chung Nhược Tụ nằm xuống, còn chàng thì ngồi bên cạnh, xếp bằng tròn định hành công đi đầu tức để lấy lại công lực hao tổn trong đêm.

Chung Nhược Tụ nằm đó nhưng lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, song mục chăm chăm nhìn Nhậm Sương Bạch, để mặc cho tình ý rạt rào biểu hiện qua ánh mắt mà chẳng cần che giấu, dần dần song mục nàng như hóa thành hai thỏi sắt nung đỏ.

Đương nhiên Nhậm Sương Bạch cảm nhận được ánh mắt của Chung Nhược Tụ, giữa đôi trai gái có tình ý với nhau, thường trong những trường hợp như thế này luôn có sự liên thông tư tưởng, đừng nói Nhậm Sương Bạch lại có sở trường cảm nhận bằng tâm linh.

Song mục đang nhắm nghiền của Nhậm Sương Bạch chợt mở bừng ra, Chung Nhược Tụ cất giọng nhẹ nhàng, hỏi:

– Sương Bạch ca, huynh có mệt lắm không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Vẫn còn gắng gượng được, chỉ sợ nàng sau một đêm vất vả chắc đã mệt lắm rồi, chợp mắt một chút đi.

Chung Nhược Tụ ngưng mục nhìn Nhậm Sương Bạch, thở dài nói:

– Huynh gầy quá, thần sắc cũng không được tốt, Sương Bạch ca, lần ra đi trước huynh đã bị thương phải không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Thương nhẹ thôi, chẳng hề gì, nàng không thấy ta vẫn còn rất khỏe mạnh đó sao?

Chung Nhược Tụ giọng thiết tha hỏi:

– Công việc giải quyết êm xuôi cả chứ, Sương Bạch ca?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Coi như đã xong, từ nay ta sẽ có thời gian để luôn ở bên cạnh nàng.

Song mục Chung Nhược Tự sáng hẳn lên, gương mặt tươi như hoa, kêu lên:

– Thật chứ, huynh không gạt muội chứ?

Nhậm Sương Bạch gạt đầu nói:

– Thật mà, ta gạt nàng làm gì.

Chung Nhược Tự chột nhốt tới việc gì, hỏi:

– À phải rồi, Sương Bạch ca, huynh làm sao biết muội bị người của Quỷ Mã bang bắt đi mà tìm được muội vậy? Lúc chúng ập tới, vì quá bất ngờ, muội chẳng kịp lưu lại chút tin tức gì cho huynh cả.

Nhậm Sương Bạch giờ mới đem việc giao đấu cùng Hà Phi phái và được Thương Bảo Đổng cung cấp tin tức thế nào thuật tóm lược cho Chung Nhược Tự nghe. Trong lúc thuật chuyện, thỉnh thoảng lại dừng lời tạ ơn trời đất cho mình gặp may mắn mới biết được những tin tức ấy. Chung Nhược Tự nằm nghe mà lòng cứ cảm thấy ngọt ngào như rót mật vào lòng.

Nghe Nhậm Sương Bạch thuật chuyện xong, Chung Nhược Tự xúc động nói:

– Sương Bạch ca, đó là ông trời còn thương xót cho hai ta, không nỡ tách rời hai kẻ cô khổ...

Nhậm Sương Bạch dịu dàng nói:

– Chúng ta sẽ không bao giờ rời nhau nữa, Chung cô nương, chuyển đi vừa rồi ta cũng chẳng biết vì sao mà lòng cứ thắc thỏm không yên, muốn giải quyết việc cho thật nhanh để được trở về bên cạnh nàng. Việc tương tự như vậy, trước đây, gần như cả nửa đời ta chưa từng gặp. Mong rằng trời đất hộ trì một lần nữa để chúng ta được mãi mãi ở bên nhau...

Gương mặt Chung Nhược Tự bỗng đỏ lựng lên, tim đập thành thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sự xấu hổ theo bản năng của một nữ nhân khi nghe một nam nhân nói những lời tương tự cũng không che giấu được niềm hưng phấn và mãn nguyện trào dâng trong tâm khảm.

Chung Nhược Tự hơi nhồm người dậy, giọng run bắn, nói:

– Sương Bạch ca, huynh nói, chúng ta sẽ ở mãi mãi bên nhau?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, dịu dàng hỏi lại:

– Nàng có muốn như vậy không?

Chung Nhược Tụ gật đầu mấy cái, hơi thở gấp gáp, nói:

– Muốn, Sương Bạch ca, muội rất muốn được như vậy, ngàn lần... vạn lần...

Nhậm Sương Bạch cắn môi nói:

– Nhưng như vậy thì thiệt thòi cho nàng quá, ta là một người mù, một người tàn khuyết. Tuy ta chẳng nhìn rõ được dung mạo nàng, dáng dấp nàng nhưng ta có thể cảm nhận được nàng là một cô nương xinh đẹp, chỉ sợ ta không xứng với nàng...

Chung Nhược Tụ vội nói:

– Không, không! Sương Bạch ca, chỉ có muội mới không xứng, muội kém cỏi, chẳng có mặt nào muội hơn huynh cả, không có điểm nào mà huynh không xứng với muội, muội không chê huynh tàn khuyết, muội... muội yêu quý tất cả những gì thuộc về huynh, cả đôi mắt nhìn không thấy rõ mọi vật của huynh muội cũng yêu cũng quý!

Hơi mỉm cười, Nhậm Sương Bạch mắng yêu:

– Cô bé khờ à, một đôi mắt không nhìn thấy gì thì có gì đáng yêu chứ?

Chung Nhược Tụ rất nghiêm túc nói:

– Mắt mù thì vốn là không có gì đáng yêu, nhưng cũng phải coi đó là đôi mắt của ai, Sương Bạch ca, đôi mắt của huynh, cho dù nó không còn công năng của một đôi mắt, nhưng với muội, nó là đôi mắt đáng yêu nhất trên đời!

Nhậm Sương Bạch trầm mặc một thoáng, bỗng chắp hai tay trước ngực, nói:

– Chung cô nương, ta sẽ mãi mãi khắc ghi lời nói của nàng!

Chung Nhược Tụ chụm môi lại, nũng nịu nói:

– Sương Bạch ca, huynh nói là muốn chúng ta ở bên nhau suốt đời,

nhưng giọng điệu nghe cứ xa lạ làm sao!

Nhậm Sương Bạch ngạc nhiên hỏi lại:

– Xa lạ thế nào?

Chung Nhược Tụ giận dỗi nói:

– Huynh cứ mở miệng ra là Chung cô nương thế này Chung cô nương thế khác, không phải là quá sức xa lạ sao?

Nhậm Sương Bạch nhú mày nói:

– Vậy ta phải gọi thế nào mới không xa lạ?

Chung Nhược Tụ bật cười nói:

– Thì gọi bằng tên, hoặc giả cố động não nghĩ ra một cái tên thân mật để gọi muội, chỉ có huynh mới được gọi muội bằng cái tên đó!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu cười khở nói:

– Ta thật tình chẳng biết gọi muội bằng cái tên thân mật gì mới phù hợp, xem ra về phương diện này thì ta quá tệ, phải không?

Chung Nhược Tụ hừ một tiếng, nói:

– Thôi được, trước khi huynh có thể nghĩ ra được cái tên thân mật thì tạm thời gọi muội bằng tên vậy. Sương Bạch ca, huynh gọi đi! Gọi đi!

Nhậm Sương Bạch hơi ngượng ngùng, gọi nho nhỏ:

– Nhược Tụ...

Ư lên một tiếng đáp lại, Chung Nhược Tụ ngẩng thẳng dậy sà ngay vào lòng Nhậm Sương Bạch, hai cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng vòng qua cổ Nhậm Sương Bạch, chẳng chút do dự áp đôi môi nóng bỏng ướt ướt của mình lên mặt lên má Nhậm Sương Bạch...

Thân hình Nhậm Sương Bạch hơi chấn động, chàng đưa tay định đẩy Chung Nhược Tụ ra, nhưng sức lực chàng bỗng biến đâu mất hết, đôi tay yếu ớt vô lực, chàng ngơ ngác mở to đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, để mặc cho Chung Nhược Tụ ôm chặt lấy người mình, để mặc cho đôi môi nóng bỏng của nàng tung hoành trên mặt trên cổ mình. Qua một lát, hơi thở chàng cũng trở nên gấp gáp, người nóng ran, từ trong đáy mắt trông rỗng

của chàng cũng xuất hiện hai mồi lửa, hai mồi lửa càng lúc càng lớn...

Sau mấy tiếng y phục ma sát nhau nghe sột soạt, Nhậm Sương Bạch bỗng giật nảy người, Chung Nhược Tự đang ở trong lòng chàng chẳng còn chút y phục trên người, làn da mịn màng láng mượt của nàng áp chặt vào người chàng, đồng thời đôi tay nàng cũng run run trút bỏ y phục cho chàng.

Cổ họng nóng ran khô cháy, thân thể Nhậm Sương Bạch chừng như căng phồng lên, một luồn nhiệt khí cuộn chạy khắp người, mười đầu ngón tay chàng chạm vào thân thể lỏa lồ của Chung Nhược Tự, làn da mịn như ngọc chuốt của nàng cũng nóng rùng rục như một lò than, hơi thở nồng nàng hòa lẫn với mùi cơ thể ngây ngất.

Nhậm Sương Bạch thở hổn hển, chống cự yếu ớt, nói như người mộng du:

– Nhược Tự, đừng mà... ta... ta không có quyền chiếm hữu nàng...

Chung Nhược Tự không đáp lời chàng, có chăng chỉ là hơi thở càng lúc càng gấp gáp nặng nề, động tác của nàng cũng càng lúc càng nhanh, thân thể nép sát vào thân hình lúc này cũng hoàn toàn lỏa lồ của Nhậm Sương Bạch, hai thân thể dán chặt vào nhau, khoảng cách giữa hai người bây giờ đã gần đến không thể gần hơn được nữa. Khi hai thân thể hoàn toàn hòa làm một, cả hai không ngăn được đồng phát ra một tiếng rên nhỏ...

Giọng Chung Nhược Tự run run chen lẫn tiếng thở hổn hển và tiếng rên:

– Sương Bạch ca... đây chẳng phải là lúc để chàng tự ty nữa... thiếp bất kể chàng có mù hay sáng... bất kể chàng nguyên vẹn hay tàn khuyết... thiếp muốn chàng, thiếp muốn được cùng chàng mãi mãi bên nhau... muốn thế này mãi mãi... mãi mãi...

Nhậm Sương Bạch không còn sức lực để phản kháng nữa, một tay chàng vòng qua ngang thắt lưng Chung Nhược Tự, không chỉ dùng sức lực, chàng dùng cả tâm linh của mình để siết chặt người nàng. Hai thân thể hòa làm một, cảm giác thật kỳ diệu, cảm giác lần đầu tiên Nhậm Sương Bạch nếm trải, nó là sự chín muồi của giới tính, là tình cảm trách nhiệm giữa

một nam nhân trước một nữ nhân.

Cơn kích tình đến cao trào rồi qua đi, nhưng cảm giác vẫn ngọt ngào, vẫn nồng nàn; cảm giác ngọt ngào và nồng nàn sau kích tình đang nhẹ hòa vào không gian tĩnh mịch.

Chung Nhược Tụ nằm gối đầu trên đùi Nhậm Sương Bạch, đưa tay cài lại nút áo cho chàng, cử chỉ nàng thật mềm mại dịu dàng, cử chỉ của một thê tử chăm sóc cho phu quân.

Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Chung Nhược Tụ trong tay, Nhậm Sương Bạch dịu giọng nói:

– Nhược Tụ, nàng không hối hận chứ?

Giọng Chung Nhược Tụ dứt khoát, nói:

– Không bao giờ! Sương Bạch ca, nói để huynh biết, muội đã có dự tính trao thân này cho huynh từ lâu rồi! Nhậm Sương Bạch giật mình, nói:

– Sao nàng lại có ý nghĩ như vậy?

Chung Nhược Tụ thẳng thắn nói:

– Sương Bạch ca, không biết huynh không cảm nhận được hay là huynh cố ý giả vờ không hiểu? Ngay sau lần đầu gặp mặt, muội đã cảm mến huynh, càng về sau, muội càng khẳng định, kiếp này nếu chúng ta không thành phu phụ thì muội cũng sẽ ở vậy đến cuối đời. Đã bao lần muội cố ý để lộ đi đâu đó ra cho huynh biết, nhưng cứ mỗi lần như vậy huynh lại lảng tránh làm như không hay không biết, hại muội vừa lo vừa giận, mãi đến gần đây huynh mới có chút biểu hiện, muội mới dám khẳng định huynh cũng có ý định giống như muội. Một nữ nhân khi đã yêu mến nam nhân nào rồi, lại được nam nhân ấy chân tình đáp lại, thì việc giao thân cho người ấy là chuyện chẳng có gì phải suy nghĩ nữa, sớm hay muộn cũng đều không quan trọng. Còn huynh thì lòng tự ty quá lớn, luôn mặc cảm thân mình tàn khuyết, không muốn thành gia thất. Muội lại sợ huynh do dự làm lỡ làng duyên phận của chúng ta, nên cách tốt nhất là trao thân này cho huynh để huynh yên tâm. Sương Bạch ca, trong mấy ngày bị giam cầm ở Quỷ Mã bang, muội càng quyết tâm thực hiện đi đâu ấy hơn, muội đã

phát thế, chỉ cần còn gặp lại huynh, việc đầu tiên là hiến cho huynh thân đờng trình của muội...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu gượng cười nói:

– Tại sao trong mấy ngày bị giam cầm ở Quỷ Mã bang nàng lại càng quyết tâm như vậy?

Chung Nhược Tụ thở dài nói:

– Lục đương gia của Quỷ Mã bang, Bùi Căn, từ lâu đã theo đuổi muội, nhưng muội chưa bao giờ để ý đến hắn, lần này muội bị chúng bắt về, Bùi Căn cho rằng chẳng còn cơ hội nào tốt hơn nữa, rất nhiều lần hắn đến, hết cần khẩn van xin đến hăm he dọa nạt, bắt muội phải về làm thê tử hắn, nhưng mỗi lần như vậy muội đều cương quyết cự tuyệt, khiến hắn rất mất mặt trước mọi người trong Quỷ Mã bang. Nhưng cự tuyệt thì cự tuyệt, muội chỉ sợ hắn ngấm ngầm thi hành độc kế gì đó, thân đang bị giam cầm, dù cố gắng đề phòng nhưng biết sao mà nói trước được? Muội rất sợ bị hắn làm nhục, muội hối hận vì đã không hiến thân cho huynh sớm hơn, để lần nữa đến khi gặp chuyện nhưng vậy. Sương Bạch ca, cũng may mà đi đầu muội lo sợ đã không xảy ra, cuối cùng thì đi đầu mong mỏi của muội cũng thành hiện thực...

Nhậm Sương Bạch cũng thở dài nói:

– Chính nhờ sự mâu thuẫn giữa Chương Cư Nhân và Bùi Căn đã giúp nàng, Nhược Tụ, có thể nàng còn chưa biết, Chương Cư Nhân bắt nàng về vốn là để trảm thảo trừ căn, nhưng Bùi Căn lại không đồng ý với biện pháp đó, hai bên cứ giằng co như vậy, Bùi Căn lại sợ nàng quẫn trí tự tận, bởi vậy mới có chuyện phái hai toán nhân mã canh giữ nàng, trước tình hình đó, Bùi Căn có muốn động tà niệm cũng không dám...

Chung Nhược Tụ mỉm cười nói:

– Tình hình đó thì muội cũng nhìn ra, lúc đầu muội cảm thấy vừa tức vừa sợ nhưng cũng thấy buồn cười, thế gian thật chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt như lụa của Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Cũng may mà cửa ải đầu tiên đã qua được, Nhược Tụ, chỉ cần Hoàng Thiên phò trợ chúng ta một lần nữa, chuỗi ngày còn lại của chúng ta sẽ thật sự là khổ tận cam lai.

Chung Nhược Tụ ngăn người hỏi:

– Nói vậy là chúng ta vẫn chưa hoàn toàn tránh được kiếp số sao?

Nhậm Sương Bạch giọng vẫn trầm trầm nói:

– Nhược Tụ, nàng không cảm thấy ta cứu nàng ra khỏi Quỷ Mã bang một cách quá dễ dàng sao?

Chung Nhược Tụ nhú mày nói:

– Cũng chưa hẳn là dễ dàng, chẳng qua vì chúng quá lợi lỏng mà thôi, nhờ vậy chúng ta mới có được cơ hội tốt.

Thần thái Nhậm Sương Bạch tỏ ra khá nặng nề nói:

– Nàng nghe ta nói hết đã, Nhược Tụ, bất luận nhờ vào nhân tố nào dẫn đến thành công của chúng ta, sau khi phát hiện nàng biến mất, chúng cũng không bao giờ chịu ngẩng yên, bản lãnh của Quỷ Mã bang cao thấp thế nào ta không dám đoan chắc, nhưng thủ đoạn của Thi Tâm Ngấn thì ta đã biết, hẳn là một nhân vật chẳng dễ đối phó, lại thêm Hùng Tuấn nữa, y cũng xuất thân từ Thiên Hạt hội, chắc hẳn bản lãnh cũng không phải kém. Thi Tâm Ngấn và Hùng Tuấn đều là những sát thủ chuyên nghiệp, chuyên sống bằng nghề sát thủ. Người kiếm được cơm bằng nghề này phải rất giỏi trong việc lẩn theo giấu vết đối phương, giờ thì chúng ta đã cách “Lạc Nhạn Pha” có đến hơn trăm dặm, nhưng như vậy vẫn chưa phải là chắc chắn thoát khỏi sự truy đuổi của chúng. Nhược Tụ, nếu chúng tìm được chúng ta, nàng phải ẩn vào một nơi an toàn, dù xảy ra bất kỳ việc gì nàng cũng không được lộ diện, mọi việc đều có ta ứng phó!

Chung Nhược Tụ lắc đầu nói:

– Làm gì có chuyện đó? Sương Bạch ca, chúng ta đừng tâm đừng mệnh, một khi tai ách giáng xuống, muội làm sao để cho huynh mạo hiểm một mình được? Hơn nữa muội cũng chẳng phải là không biết võ công, dù võ công muội chẳng cao thâm gì, nhưng ít ra cũng giúp huynh được một tay...

Sắc diện Nhậm Sương Bạch bỗng nghiêm hẳn lại, đây là lần đầu tiên Chung Nhược Tụ nhìn thấy thần thái của chàng nghiêm lạnh đến như vậy. Chỉ nghe Nhậm Sương Bạch cất giọng đầu đầu nói:

– Không được! Nhược Tụ, nàng không được ra mặt tranh phong với chúng, ta không thể chịu được khi thấy nàng phải chịu đựng bất kỳ sự tổn thương nào, nàng cũng không được để ta phải phân tâm lưu ý bảo vệ nàng. Một mình ta ứng chiến, ta có thể buông tay thả sức hành sự, chỉ cần không phải lo lắng cho sự an nguy của nàng, ta tin rằng chúng chúng làm gì được ta!

Chung Nhược Tụ giận dữ nói:

– Người ta nói phu thê như chim ở trong một rừng, khi gặp nạn thì mạnh ai nấy bay. Chúng ta giờ tuy chưa chính thức là phu thê, nhưng khi gặp nạn không lẽ cũng mạnh ai nấy bay được sao?

Nhậm Sương Bạch khẽ bẹo má Chung Nhược Tụ, mỉm cười nói:

– Nàng nói vậy là quá kiên cường rồi. Chúng ta có ai muốn tự bay đi đâu? Nhược Tụ, hãy để cho ta hành sự một mình, tung hoành vạn lý mà không phải lo ngại bất kỳ đi đâu gì. Có nàng ở bên cạnh, dù muốn dù không ta cũng phải phân thần lo cho nàng, nếu lỡ nàng có mệnh hệ nào, khoan nói đến việc thắng hay bại, không có nàng ta sống cũng chẳng ích gì nữa.

Chung Nhược Tụ tỏ ra vô cùng miễn cưỡng, nói:

– Thôi được, thì làm theo ý huynh vậy, nhưng huynh phải hứa với muội một đi đầu.

Nhậm Sương Bạch hỏi lại:

– Đi đâu gì?

Thần thái Chung Nhược Tụ cũng rất nghiêm nghị, nói:

– Huynh nhất định phải còn sống trở về bên muội, huynh phải biết coi trọng thân thể mình, Sương Bạch ca, muội cũng nói để huynh biết rõ, nếu huynh có mệnh hệ nào, muội cũng không định sống một mình trên thế gian này.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Cô bé khờ à, nàng hãy còn trẻ, sao lại có thể nghĩ quẩn như vậy được?

Từ trong lòng Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự bỗng đứng phắt dậy, chỉ trong thoáng chốc ấy mà khóe mắt nàng đã ướt đầm lệ, nói:

– Sương Bạch ca, huynh hứa với muội đi!

Nhậm Sương Bạch thở dài, chậm rãi nói:

– Thôi được, ta hứa với nàng!

Lại vùi đầu vào lòng Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự khóc tấp tức nói:

– Từ nhỏ, ngoài đại ca ra muội đã không còn ai là thân thích nữa, muội phải sống những ngày cô đơn trống vắng bên cạnh đại ca, giờ thì đại ca đã chết, chỉ còn một mình huynh thương yêu muội, chiều chuộng muội. Muội như con thuyền lênh đênh trên bể cả hai mươi mấy năm qua cuối cùng mới tìm được bến đậu. Giờ nếu cả huynh cũng ra đi, muội còn đâu dũng khí để tiếp tục sống thừa ở trên đời này nữa? Muội lấy đâu ra dũng khí để một mình tiếp bước trên con đường đầy chông gai này nữa? Sương Bạch ca, huynh thử nghĩ lại xem, lời nói của muội đâu phải là lời nói nũng nịu với huynh?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta hiểu, Nhược Tự, ta hiểu rất rõ nỗi lòng nàng...

Chung Nhược Tự vẫn nép đầu vào lòng Nhậm Sương Bạch, nói:

– Chỉ mong rằng chúng không tìm thấy chúng ta, hơn trăm dặm đường, một khoảng cách chẳng phải ngắn...

Nhậm Sương Bạch vuốt tóc Chung Nhược Tự, nói:

– Phàm suy diễn sự việc theo chiều hướng tốt thì lòng thấy khoan khoái dễ chịu, nhưng để phòng bất trắc, chúng ta cần phải có sự chuẩn bị để đối phó với tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Nhược Tự, ta biết chắc chúng sẽ không chịu bỏ qua.

Hơi dừng lời một lát, chàng chậm rãi tiếp lời:

– Thật ra thì sự việc sắp tới đây, ta còn có cách nhìn khác.

Chung Nhược Tự chớp chớp mắt hỏi:

– Huynh còn có cách nhìn khác? Đó là gì vậy?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Từ trong tiềm thức, ta đang mong cho chúng tìm thấy chúng ta. Ta đang rất nóng lòng muốn cùng chúng giải quyết một trận dứt điểm.

Chung Nhược Tự giật nảy người, kêu lên nho nhỏ:

– Sương Bạch ca, huynh điên rồi sao? Bọn chúng người đông thế mạnh, chúng ta chỉ có hai người, nếu không may bị chúng vây chặt thì cũng đành chịu vậy thôi, có đâu lại chủ động tìm chúng để nghênh chiến?

Nhậm Sương Bạch vỗ nhẹ lên đầu vai Chung Nhược Tự, giọng vô cùng trầm tĩnh nói:

– Nhược Tự, đừng quên đại ca của nàng vì sao mà chết, cũng đừng quên vì sao mà huynh muội nàng phải bỏ Quỷ Mã bang đào vong mấy năm trời. Mỗi cừu hận của đại ca nàng, nỗi uất ức của huynh muội nàng cứ canh cánh mãi trong lòng ta, không lúc nào nguôi ngoai được. Sở dĩ ta coi bọn người trong Quỷ Mã bang hiện tại là tử địch của ta, không hoàn toàn là vì nàng, mà còn vì lệnh huynh nữa. Ta còn nợ anh ấy một món nợ ân tình, cho đến giờ món nợ ấy ta vẫn chưa báo đáp được, bởi vậy ta phải làm một việc gì đó, ngoài việc này ta còn biết làm gì hơn nữa?

Chung Nhược Tự bỗng trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau nàng ngẩng lên, hai mắt ươn ướt, nói:

– Nghĩ lại thấy muội quá ích kỷ, muội biết rõ tâm nguyện của đại ca, cũng biết rõ trách nhiệm mà huynh phải gánh vác, nhưng muội không thể không lo lắng đến sự an nguy của huynh, không thể lo lắng cho tương lai của chúng ta. Sương Bạch ca, muội khổ sở quá, lòng muội mâu thuẫn quá...

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

– Đừng nghĩ nhiều nữa, thuy ền đến dưới dạ c ầ u phải tự thẳng ra, thiên hạ có nhiều việc không thể xảy ra thuận theo ý của con người. Nhược Tự, nàng ngủ một giấc đi, chúng ta cần có đủ sáng suốt để ứng phó với tình hình sắp tới.

Chung Nhược Tự chẳng nói gì thêm, nằm xuống nhắm nghiền hai mắt, chừng như nàng cũng đã thấm mệt, đang cố tìm giấc ngủ.

Biết Chung Nhược Tự chẳng dễ tìm thấy giấc ngủ, Nhậm Sương Bạch không muốn làm kinh động đến nàng, có nhiều việc đã bày ra trước mắt, hoặc giả sắp xảy đến, trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại này, chàng muốn tận dụng nó để toan tính sao cho chu toàn nhất.

H ồi thứ 31 : Huỳnh Tuyên Linh Quang

Phía sau thảo liêu là một khoảng đ ồi núi nhấp nhô với cỏ dại mọc đầy, lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi lúc trời còn sáng, Nhậm Sương Bạch đi vòng quanh một vòng tìm một chỗ trú thân an toàn cho Chung Nhược Tụ. Nhậm Sương Bạch không khó khăn lắm để tìm ra một nơi phù hợp, đó là một huyệt động khô ráo và chắc chắn, huyệt động bằng đất, ăn vào trong đất không sâu lắm nhưng lại có tới ba khúc quanh, lại nằm ngay bên dưới một ngọn đ ồi thấp, cửa huyệt động khá hẹp, một người muốn đi vào phải nghiêng người đi mới chui vào được. Nhậm Sương Bạch nhờ tiếng gió lạnh thổi tràn vào trong động tạo thành âm thanh đặc dị mới tìm ra nó, chờ cho Chung Nhược Tụ ngủ dậy, chàng dẫn nàng ra xem qua huyệt động, đ ồng thời hướng dẫn nàng đường dẫn từ thảo liêu ra huyệt động để khi có biến nàng chỉ việc theo con đường đó ra ẩn mình trong huyệt động: xéo phía sau bên trái thảo liêu có một chân đ ồi hơi lõm xuống như một con hào nhỏ, chỉ cần hơi cúi thấp người một chút là có thể an toàn di chuyển mà chẳng sợ người ngoài nhìn thấy.

Chung Nhược Tụ đi đi lại lại mấy lượt để nhớ rõ đường đi nước bước, nhưng làm thì làm mà lòng cứ thấy gượng ép, không được thoải mái chút nào.

Phản ứng của Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch hiểu được, đ ồng hoạn nạn, cộng sinh tử vốn là ý muốn tự nhiên của đôi bạn lữ chung tình, nhưng giờ chàng buộc nàng đi lánh nạn một mình, còn chàng thì đối mặt với hiểm nguy, đương nhiên nàng phải có cảm giác không tròn trách nhiệm với đối phương, nhưng hiện thực buộc nàng phải hành động như vậy, dù đi đâu đó là hợp lẽ, nàng cũng không khỏi gượng ép, bất an.

Ngày đông vốn đã ngắn, hai người lại bận rộn với việc tìm kiếm một chỗ ẩn thân cho Chung Nhược Tụ nên ngày qua đi rất nhanh, chỉ vài lần

chạy đi chạy lại giữa thảo liêu và huyết động trời đã hoàng hôn.

Bầu trời thấp lè tè xám xịt, sương trắng giăng giăng đầy trời, gió lạnh nổi lên từng đợt, khiến thảo liêu cứ lắc lư chao đảo, không biết sẽ bị đổ sụp xuống lúc nào, tiếng các thân cây đổ lấy chiếc thảo liêu cứ đung đưa lên lên kèn kẹt, người ngồi bên trong cũng không khỏi lo ngay ngáy.

Không khí lạnh theo những khe hở khắp nơi trên vách thảo liêu tuôn vào bên trong, hai người ở trong thảo liêu rét cóng, Chung Nhược Tự quấn chặt chiếc chăn da dê quanh người nhưng vẫn run cầm cập, đôi môi trắng nhợt.

Chẳng nhìn rõ dáng lạnh run của Chung Nhược Tự, nhưng chàng nghe rõ ràng tiếng hai hàm răng nàng va vào nhau cầm cập, nghe tiếng thân thể nàng run rẩy, thế là chàng chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi khỏi thảo liêu.

Chung Nhược Tự đang quấn chặt chiếc chăn quanh người nhưng vẫn vừa run vừa hỏi:

– Sương Bạch ca, trời lạnh thế này, huynh đi đâu vậy?

Nhậm Sương Bạch dừng chân, quay đầu lại, nói:

– Ta đi tìm ít củi về đốt lửa sưởi, trông nàng rét đến như vậy, nếu còn không đốt lửa e rằng nàng bị cảm lạnh mất.

Chung Nhược Tự cố làm ra vẻ khỏe khoắn, nói:

– Không, muội cũng chẳng lạnh lắm đâu, bên ngoài gió lạnh lắm, huynh đừng đi ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Hai hàm răng đánh bò cạp rồi mà còn nói chẳng lạnh lắm, Nhược Tự, chút phong sương này chẳng làm gì được ta, ta không sao đâu, nàng cứ ngồi yên đó, ta đi một lát là trở về ngay.

Chẳng chờ Chung Nhược Tự nói thêm, Nhậm Sương Bạch nhanh chóng đi ra khỏi cửa, chỉ một thoáng sau Nhậm Sương Bạch quay vào thảo liêu với một bó củi lớn trên vai, mặt mày y phục cũng lấm lem bụi đất.

Đặt bó củi xuống đất, Nhậm Sương Bạch lấy mồi lửa ra nhóm lửa, động tác chàng làm rất thuần thục, chỉ một thoáng sau củi đã bén lửa, từng

lưỡi từng lưỡi lửa liếm vào củi khô, chẳng mấy chốc đã có một đống lửa lớn cháy rùng rục giữa thảo liêu, gian thảo liêu cũng theo đó ấm áp hẳn lên.

Chung Nhược Tự vội vàng đứng dậy, lấy khăn tay lau các vết bẩn trên mặt trên cổ cho Nhậm Sương Bạch, vừa làm vừa xót xa nói:

– Coi huynh kìa, đi lượm củi lại để cho bẩn cả mặt mày thế này, nếu để người ngoài nhìn thấy, không khéo lại nói muội chỉ biết sai khiến đầy ải huynh...

Nhậm Sương Bạch cầm một nhánh cây khô cho đống lửa cháy to hơn, ngọn lửa nhảy nhót làm gương mặt chàng lúc tối lúc sáng. Chỉ thấy chàng mỉm cười nói:

– Sai khiến thì sai khiến chứ có sao? Thiên hạ đâu có ai quy định chỉ có vợ phục vụ chồng còn chồng thì không cần phục vụ vợ? Phu thê ân ái mặn nồng mới là đi đầu quan trọng nhất, đâu có phân biệt ai lớn ai nhỏ!

Chung Nhược Tự cảm thấy lòng ngọt ngào như uống mật, mặt cười tươi như hoa xuân, nói:

– Sương Bạch ca, từ giờ cho đến cuối đời huynh phải nhớ kỹ những lời này đó nghe, chứ đừng có bây giờ thì nói nghe hay ho vậy, qua vài năm nữa chán chê rồi lại lên mặt lão gia với muội!

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

– Nàng thấy ta có giống loại người như vậy không?

Chung Nhược Tự như chợt nhớ ra việc gì, vội hạ giọng nói:

– Sương Bạch ca, muội thấy chúng ta đốt lửa để sưởi ở đây, hình như không được hay cho lắm...

Nhậm Sương Bạch thản nhiên như không nói:

– Nàng sợ ánh lửa truyền ra ngoài làm cho người ta để ý phải không?

Chung Nhược Tự gật đầu nói:

– Trời đã sắp tối rồi, chỗ có ánh lửa là chỗ dễ bị chú ý nhất.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Đó chính là lý do vì sao ta không nổi lửa sớm hơn, nhưng giờ thì đi đâu đó đã không còn quan trọng nữa, Nhược Tụ, sức khỏe của nàng là đi đâu cần nhất, ta không thể vì lo ngại chuyện này chuyện nọ mà để nàng phải chịu lạnh chịu rét. Việc bày ra trước mắt cần giải quyết phải giải quyết trước, việc chưa tới chờ nó tới rồi sẽ tính tiếp.

Chung Nhược Tụ xuất thần nhìn ánh lửa bập bùng, giọng băng khuâng nói:

– Mọii cảm thấy thật hạnh phúc... Sương Bạch ca, nhưng huynh cũng đừng cứng chịu mọii thái quá...

Nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Chung Nhược Tụ, Nhậm Sương Bạch nói:

– Nhược Tụ, nàng sinh ra là để cho ta cứng chịu, để cho ta quan tâm chăm sóc, nàng là của báu của ta, quãng đời còn lại của ta sẽ đặt hết lên một mình nàng...

Chung Nhược Tụ áp má vào ngực Nhậm Sương Bạch, giọng như đang nằm mộng, kêu lên:

– Sương Bạch ca... Sương Bạch ca...

Hai người im lặng ôm chặt nhau một lúc lâu, bỗng Nhậm Sương Bạch buông tay ra, lấy chiếc khăn da dê quấn chặt quanh người Chung Nhược Tụ, hạ giọng thật thấp nói:

– Đến lúc nàng phải đi rồi!

Chung Nhược Tụ ngẩn người, tròn mắt nhìn Nhậm Sương Bạch hỏi lại:

– Đi? Đi đâu?

Nhậm Sương Bạch nhìn vào ngọn lửa bập bùng trước mặt, giọng nghiêm lạnh nói:

– Đến chỗ huyết động phía sau, lúc ban ngày chẳng phải là đã nói rồi đó sao?

Song mục Chung Nhược Tụ càng mở lớn hơn, giọng run run nói:

– Sương Bạch ca, huynh đã nghe thấy đi đâu gì bất thường chẳng?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Có tiếng vó ngựa cùng tiếng người hỗn tạp vọng đến, nhưng còn cách đây rất xa đã dừng lại, đây là điếm không hay, Nhược Tụ, để phòng bất trắc, nàng tránh đi một lát là hơn, nếu đây là sự phán đoán sai lầm của ta, ta sẽ ra đón nàng trở về.

Chung Nhược Tụ ngưng mục nhìn Nhậm Sương Bạch, hai mắt nghe cay xè, gọi nhỏ nhỏ:

– Sương Bạch ca...

Nhậm Sương Bạch nghiêm giọng quát khê:

– Đi nhanh đi!

Chung Nhược Tụ lắc mạnh đầu một cái, đứng thẳng người dậy, nói:

– Sương Bạch ca, chớ quên lời đã hứa với muội!

Nhậm Sương Bạch gật đầu buông gọn:

– Nhất định vậy!

Thế là Chung Nhược Tụ không nể nã thêm nữa, cứ theo các bước đã định trước đó, nhanh chóng tiến đến phía sau thảo liêu, vạch bức vách cỏ để lộ một khoảng trống nhanh nhẹn chui ra.

Nhậm Sương Bạch bước tới bên bức vách, dùng tay khóa cho bức vách trở về nguyên trạng, sau đó quay về ngõ xếp bằng tròn bên đồng lửa, song mục chàng phản chiếu ánh lửa trông như hai mảng máu tươi đỏ rực.

Qua một lúc lâu, Nhậm Sương Bạch bắt đầu nghe có tiếng động rất nhẹ vang lên bên ngoài, tiếng y phục động gió, tiếng bước chân nhẹ nhàng và cả tiếng thở được cố làm cho nhẹ nhất có thể được.

Tiếp đó là tiếng trống vang lên.

Tiếng trống trầm trầm ùng ùng và có tiết tấu rất nhịp nhàng, tiếng trống vang lên tạo thành một âm hưởng ma quái tà mị. Tiếng trống này không lạ gì đối với Nhậm Sương Bạch, cách đây ít lâu chàng đã được thưởng thức một lần, tiếng trống vang lên làm người ta không thể nào giữ bình tĩnh được, cứ muốn xung động, muốn gào thét, tiếng trống âm tàng máu tanh và chết chóc, tiếng trống đại diện cho sự tàn khốc, bạo lực và không hề biết khoan thứ. Giờ thì nó lại xuất hiện, chỉ trong chốc lát nữa

đây sẽ diễn ra một trường mưa máu gió tanh, chắc chắn là như vậy, chỉ có đi đầu kết cuộc sẽ ra sao thì chưa dám nói trước.

Chắc chẳng cần nói cũng biết “Thâu Hồ Cô” Thi Tâm Ngẩn đang ở ngay bên ngoài thảo liêu.

Ngồi đối diện ngọn lửa, toàn thân Nhậm Sương Bạch bất động trông chẳng khác nào một thạch tượng. Nhậm Sương Bạch rất bình tĩnh, chẳng biết, chẳng cần phải có bất kỳ phản ứng nào, chỉ chốc lát nữa đây, địch nhân cũng sẽ xuất hiện ngay trước mắt, chẳng chỉ có một việc là chờ đợi mà thôi.

Tiếng trống im bật cũng đột ngột như khi nó xuất hiện.

Sau một thoáng tĩnh lặng tức thờ, tiếng y phục động gió lại vang lên, từ rất nhiều hướng tiến đến, nhanh chóng vây chặt thảo liêu. Chỉ trong nháy mắt, bảy tám bóng người đã phá tung mái, cửa và cả vách thảo liêu xông vào.

Thảo liêu yếu ớt xiêu vẹo chẳng chịu đựng nổi trước sức lực của các cao thủ giang hồ, thoáng chốc tất cả đều bày ra trước gió lạnh.

Gió lạnh thổi mạnh, cỏ khô cây mục, những vật liệu dựng nên thảo liêu tung bay lá tả, đồng lửa chùng như cũng không chịu đựng nổi trước sức gió, ngọn lửa chao đảo lúc sáng lúc tối, than lửa bắn tung lên bị gió thổi văng đi mất dạng.

Ánh lửa bị giảm đi quá nửa, nhưng những lưòi lửa vẫn đang cố gắng bám vào thân củi, tỏa ánh sáng yếu ớt ra ngoài, ánh lửa hắt lên tám bóng người đứng vây quanh Nhậm Sương Bạch, trông tên nào tên nấy chẳng khác chi hung thần ác sát, ánh lửa lúc sáng lúc tối làm cho gương mặt chúng cũng khi tỏ khi mờ, đúng là đám quỷ sứ của âm ty đang chực chờ câu xé nạn nhân của chúng!

Dẫn đầu toán người là một nhân vật đầu tóc bạc trắng, gương mặt lạnh lùng khắc khổ, chính là đương kim Đại đương gia của Quỷ Mã bang, “Bạch Phát” Chương Cư Nhân; đứng ngay bên cạnh y là một tráng hán vai hùm lưng gấu, đầu to như chiếc đầu, chính là Nhị đương gia “Long Giáp” Đinh Nhất Đinh; người đứng quay lưng ra cửa có đôi chân mày rậm, mắt to lộ lộ như mắt cá vàng, chính là người mới được chiêu mộ vào thay chỗ của

Chung Khứ Tâm, Tam đương gia “Xà Quân Tử” Nghiêm Thâm; hai người từ trên mái thảo liêu nhảy xuống, một người da đầu không một cọng tóc nhưng lại chần chịt vết sẹo, thân hình rắn chắc như một thạch trụ, chính là Tứ đương gia “Đại Hưởng Tiên” Bao Diên Thọ, người còn lại gương mặt hẹp dài, hai gò má nhô cao, chính là Ngũ đương gia “Cô Lang” Viên Tử Phàm; người đứng hơi xéo về phía sau thảo liêu, dáng tuấn tú phi phàm, trông chẳng khác nào lâm phong ngọc thụ, chính là kẻ ngày thương đêm nhớ, đeo đuổi Chung Nhược Tụ không thôi, Lục đương gia “Tiểu Chuyên Chư” Bùi Căn!

Thi Tâm Ngấn vẫn với bộ y phục đen ngòm, cộng thêm với nước da đen cháy càng khiến y trông như một cây cột nhà cháy, đứng chênh vênh bên trái; đứng kề vai với Thi Tâm Ngấn là một hán tử có vầng trán đặc biệt rộng, nhưng song mục thì lơ lơ như mắt cá chết, hai tay chống ngang hông trông như hai chiếc quạt giấy mở lớn hết cỡ, chẳng cần phải nghĩ ngợi lâu, người này chính là đồng bọn của Thi Tâm Ngấn, Hùng Tuấn chứ chẳng còn ai vào đây nữa!

Quý Mã bang đón tiếp Nhậm Sương Bạch kể ra cũng khá long trọng, cả sáu vị đương gia đồng loạt xuất trận, không thiếu một ai, thậm chí còn mời thêm cả hai tên sát thủ chuyên nghiệp của Thiên Hạt hội đến từ quan ngoại, thậm chí cả cấp đại đầu mục cũng không đủ tư cách để tham dự.

Nhậm Sương Bạch vẫn xếp bằng ngõ bất động, song mục chàng chuyển động vòng quanh khắp trong thảo liêu, tựa như đang “quan sát” từng người một trong số tám địch nhân.

Thi Tâm Ngấn cất giọng cười âm âm, nói:

– Đúng là oan gia hẹp lộ, Nhậm Sương Bạch, ngay từ khi vừa phát hiện Chung cô nương mất tích, ta đã đoán chắc chính là người chứ không còn ai khác nữa!

Quay đầu về phía Thi Tâm Ngấn, Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Không sai, nhưng chúng ta gặp nhau ở đây không có nghĩa đó là một cơ hội tốt cho các người!

Thi Tâm Ngấn không hề động đến thất tình lục dục, cười nhẹ nói:

– Cái đó còn phải coi biểu hiện của mỗi bên, Nhậm Sương Bạch, người

đã từng gặp may một lần, ta không tin lần này người cũng có được cái may mắn của lần trước!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Ta biết, lần này không chỉ có một mình người, để ta xem thử, ừm... có tám người cả thấy.

Thi Tâm Ngấn chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nói:

– Lẽ ra người phải cảm kích mới phải, mọi người đã rất trọng thị người!

Nhậm Sương Bạch cười cười đưa mắt nhìn quanh, nói:

– Chắc là sáu vị đương gia, cũ có mới có, của Quỷ Mã bang cũng đều tề tựu đông đủ cả chứ?

“Bạch Phát” Chương Cư Nhân hừ lạnh lên tiếng, nói:

– Đừng nói những lời vô ích nữa, Nhậm Sương Bạch, người đem con tiện nhân Chung Nhược Tự giấu vào đâu rồi?

Bùi Căn nghe lời của Chương Cư Nhân hơi nghịch tai, vội lên tiếng bày tỏ sự bất mãn, nói:

– Đại đương gia, lời lẽ dùng để gọi Chung cô nương không nên quá khó nghe như vậy...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười đưa mắt nhìn về phía Bùi Căn, hỏi:

– Vị đây chắc là Bùi lục đương gia? Người nói đúng lắm, Chung cô nương ngôn hành đoan trang mực thước, lại còn là bào muội của Chung Khứ Tầm, một huynh đệ của các người ngày trước, sao lại có thể gọi nàng bằng hai tiếng “tiện nhân”?

Bùi Căn tỏ ra rất kìm chế, nói:

– Nhậm Sương Bạch, ta và người không đứng cùng chiến tuyến, người không cần lôi kéo ta vào lập luận của người, nhưng có đi đâu ta mong người nói thực, Chung cô nương hiện đang ở đâu?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Thật lỗi quá, nhưng tại hạ không thể nói được!

Bùi Cận nghiêng chặt răng, nhẫn nhẹn nói:

– Không phải chính người cứu nàng ra đó sao? Không lẽ trên đường đi hai người không đi cùng sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

– Đi đâu này tại hạ cũng không thể nói được!

Chương Cư Nhân phẫn nộ gầm lên:

– Nhậm Sương Bạch! Người biết đi đâu thì mau giao Chung Nhược Tự ra đây, có thể ta niệm tình cho người được chết toàn thây, bằng không, người sẽ được chết một cái chết thê thảm nhất, chết mà không có đất chôn thây!

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười nói:

– Nói nghe rất lưu loát, Chương đại đương gia, chắc ngày thường người quen nói những lời như vậy?

Song mục Chương Cư Nhân lộ hung quang, nghiêng răng quát:

– Người sắp chết đến nơi mà còn ở đó khua môi múa mép! Người tưởng bọn ta không trị được người sao?

Bùi Cận cũng tiếp lời, nói:

– Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự quan trọng đối với bốn bang như thế nào người đã biết rất rõ, nếu người chẳng chịu giao người, bọn ta thề chẳng bao giờ buông tay. Chỉ cần người giao trả nàng, những thứ khác đâu dễ dàng thỏa thuận.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Liên quan đến việc này, chỉ sợ rằng chẳng còn gì để mà thỏa thuận nữa.

Trên gương mặt tuấn tú của Bùi Cận thể hiện một sự cu ồng nộ khủng khiếp, y nghiêng chặt hai hàm răng rít lên:

– Lần thứ nhất người chen ngang phá đám, làm hỏng việc của bốn bang; lần này cũng lại chính người cả gan thâm nhập vào cấm địa của bốn bang cướp Chung Nhược Tự, đã vậy người còn giết chết một thuộc hạ cấp

đại đầu mục của bốn bang. Nhậm Sương Bạch! Người năm lần bảy lượt phá rồi xâm phạm bốn bang, người tướng Quý Mã bang đầu là hạng nhược phu dễ ăn hiếp sao?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Bù lục đương gia, những lời của người nghe ra rất kiên cường, lý luận không thông. Nếu Thi Tâm Ngấn không nhận mệnh của quý bang đến tàn sát Chung gia huynh muội thì tại hạ làm gì mà xen vào? Quý bang không bắt cóc Chung cô nương thì tại hạ cũng đâu việc gì phải mạo hiểm giải cứu nàng. Hành động của quý bang là nhân, hành động của tại hạ chỉ là quả, nếu có trách phải trách kẻ gieo nhân, sao lại trách người gặt quả? Người nói như vậy chẳng phải là quá độc đoán, thiếu công đạo sao?

Gã đại hán vai hùm lưng gấu, nhị đương gia Đinh Nhất Đỉnh cất giọng kẻ cả nói:

– Này, Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta xưa nay chưa từng nghe nói Chung Khứ Tâm có một bằng hữu như người, người thật ra là con rùa đen rụt cổ từ lỗ nẻ nào chui lên? Giữa các người có mối giao tình thâm trọng gì mà người lại diễn tuồng hiên tôn hiếu tử ở đây chứ?

Nhậm Sương Bạch nghiêm mặt, giọng lạnh lùng nói:

– Vậy không lẽ Chung gia huynh muội kết giao cùng ai, có mối quan hệ với ai đều phải đi báo cáo với người chăng? Ta thấy không nhất thiết phải như vậy! Còn giữa ta và Chung gia huynh muội có mối quan hệ gì càng chẳng liên quan gì đến người. Người chỉ cần biết một điều thôi, vì Chung gia huynh muội ta dù có phải mất mạng cũng không hề hối tiếc!

Đinh Nhất Đỉnh cất tiếng cười quái dị, nói:

– Mẹ nó, xem ra người cũng có khí phách của một anh hùng hảo hán lắm. Hừ, không cho người thấy chút lợi hại thì người chưa biết sợ mà!

Gương mặt Thi Tâm Ngấn chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, nói:

– Nhị đương gia, tên Nhậm Sương Bạch này là một điển hình của hạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, với hấn ngoài võ công ra nói gì cũng vô dụng mà thôi!

Đinh Nhất Đỉnh lớn tiếng nói:

– Vậy thì còn chờ gì nữa? Lão đại, hạ lệnh động thủ!

Chương Cư Nhân nghiêng răng gặm lên:

– Nhậm Sương Bạch, hỏi người câu cuối cùng, có giao người hay không?

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên nói:

– Người đã biết câu trả lời của ta rồi đó, Chương đại đương gia!

Mái tóc trắng như một mớ tơ bạc của Chương Cư Nhân dựng đứng cả dậy, một tay y giơ lên cao phất mạnh xuống, miệng quát:

– Sát!

“Long Giáp” Đinh Nhất Đỉnh là người đầu tiên hưởng ứng, một chiếc tề mi côn đã như cuồn phong nhằm ngang vai Nhậm Sương Bạch quét ngang một thế, ngay khi thế công thứ nhất của Đinh Nhất Đỉnh phát động thì tam đương gia “Xà Quân Tử” Nghiêm Thâm cũng nhẹ nhàng lướt tới, một sợi xà đầu tiên đen trui trũi từ giữa ngực kích ra, hai món binh khí mang theo kinh phong bão vũ ầm ầm kích tới, nháy mắt đã đến đích.

Đương nhiên Nhậm Sương Bạch không để cho binh khí của đối phương chạm vào người, thân hình chàng đang ngổ dưới đất đột ngột đứng phắt dậy, găm như đờng thời, ngân quang bùng lên, thân đao hợp nhất, làn quang ảnh lập tức hóa thành một quang trụ, quang trụ uốn lượn vươn dài thu ngắn, trông chẳng khác nào con quang long đang uốn mình hý thủy. Không sai, Nhậm Sương Bạch vừa xuất thủ đã dùng ngay đến chiêu thứ ba trong đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, “Huỳnh Tuy ền Linh Quang”!

Nhị đương gia của Quỷ Mã bang tuy hiệu xưng là “Long Giáp”, nhưng cũng chẳng dám lấy da thịt rắn chắc của mình để đón lấy đao phong đang xoay tròn với một tốc độ kinh hồn như vậy. Tề mi côn của y vận hết sức bình sinh rung lên kích vào thân quang trụ, đờng thời co người lùi lại, nhưng đã quá muộn, bàn chân bỏ ra phía sau chưa kịp chạm xuống đất thì chiếc thủ cấp đã bay vọt lên không, phá thủng mái thảo liêu, biến mất trong bóng đêm! Nghiêm Thâm nhanh chân hơn, ngã nhào xuống đất, thân hình vừa lăn vừa bò tránh né, kể ra thì công phu đào tẩu của y chẳng đến nỗi nào, trên lưng chỉ bị trúng một đao rạch thành một đường dài chừng hơn thước mà thôi!

Tứ đương gia “Đại Hưởng Tiên” Bao Diên Thọ g ãm lên như con mãnh thú trúng thương, nhảy một bước tới trước, sợi trường tiên bằng da bò to bằng cánh tay trẻ con trong tay y cũng theo đó cuộn kích ra đánh vào không khí nghe bôm bốp. Sợi trường tiên như từng đợt từng đợt sóng liên miên bất tuyệt nhằm vào quang trụ mà công, nhưng khi trường tiên chạm vào quang trụ chỉ thấy vụn da tung bay tứ tán r ỡ biến mất, còn Bao Diên Thọ thì nhảy lưng tung tay chân vung vít phá vách thảo liêu lui ra ngoài, nhìn kỹ lại thì ngực y đã tách thành hai nửa, chỗ khe hở giữa hai nửa ngực máu tươi bắn ra như suối!

Ngũ đương gia “Cô Lang” Viên Tử Phàm đến lúc này định thoái hậu cũng không còn kịp nữa, đành phải bậm gan, nhảy lên không trung, đôi lang nha trảo tung hoành ngang dọc, lớp đón đỡ lớp tấn công, chiêu thức xuất thủ như điện.

Quang trụ bỗng hạ xuống trải rộng ra, trông hết như mặt nước hồ đêm thu chở đầy ánh trăng, đến khi làn quang ảnh tụ lại thành quang trụ thì cả người và đôi lang nha trảo của Viên Tử Phàm đã bị cuốn vào trong quang trụ, một tiếng rú thảm cực ngắn vang lên, tiếp đó thân hình Viên Tử Phàm hết như bị phân thây, đồng thời ném ngược trở ra, máu thịt vung vãi tung bay khắp tứ phía.

Cuộc chiến vừa mới khai diễn, sáu vị đương gia của Quỷ Mã bang đã có ba chết một trọng thương, mà có phải lâu la gì cho cam, bất quá chỉ một vài lần hít vào thở ra cục diện đã biến đổi đến nỗi, có giàu trí tưởng tượng đến mấy cũng khó mà hình dung nổi!

Chỉ trong một thoáng như vậy, ba sinh mệnh được nuôi dưỡng trong mấy chục năm qua, ba sinh mệnh ngày thường hô phong hoán vũ, bỗng chốc đã hóa thành hư vô, hóa thành một ngọn gió, một làn khói tan loãng trong không gian.

Chương Cư Nhân nắm chặt thanh cương đao s ống lưng răng cưa của y, người như bị ma ám đứng chết cứng tại chỗ, y thật không dám tin vào những gì diễn ra trước mắt, không dám tin vào mắt mình nữa, đây mà là đao pháp, là võ công sao? Làm gì có thứ đao pháp nào mà chỉ thấy hàn quang chớp lên một cái đã phân định sinh tử t ần vong?

Dựa lưng sát vào vách thảo liêu, sắc diện Bùi Căn xám xanh nhợt nhạt,

thanh trường kiếm trong tay y không ngớt run rẩy, khoảng thời gian song phương giao thủ tuy thật ngắn ngủi nhưng đã làm tâm thần y chấn động, chao đảo kịch liệt, nhưng có lẽ đi đầu làm cho y không thể nào giữ được bình tĩnh là niềm hy vọng vốn vừa mới nhen nhóm lên khi cả bọn vây chặt được Nhậm Sương Bạch giờ bỗng hóa thành bọt nước, hóa thành một làn khói. Thân thủ của đối phương quá sức cao siêu, cao siêu đến độ gần như là ma thuật chứ không còn là bản lãnh lãnh võ công nữa, muốn đoạt lại người từ trong tay đối phương có khác nào tìm đường lên trời?

Người vẫn còn giữ được bình tĩnh một cách tương đối chính là Thi Tâm Ngấn, bản lãnh của Nhậm Sương Bạch y đã được lãnh giáo, nhưng lúc này y cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, gai ốc nổi khắp người, nhưng ít ra thì ngoài mặt y vẫn giữ được vẻ lạnh lùng vốn có của mình.

Hùng Tuấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giọng lạc hẳn đi, nói:

– Trời đất! Dụng đao có thể dụng đến nước tà môn thế này, đó có còn là một thanh đao nữa hay không?

Chương Cự Nhân đến giờ mới lấy lại được hồn vía, rùng mình một cái, không tự chủ được thoái hậu một bước lớn, giọng run run nói:

– Lão lục, người thấy... nên làm thế nào?

Bùi Căn ho khan một tiếng, giọng như tiếng rên nói:

– Việc đến thế này còn “thế nào” được nữa? Không lẽ để cho huynh đệ chết oan như vậy sao?

Chương Cự Nhân cất tiếng cười, tiếng cười nghe chẳng khác nào tiếng khóc, nói:

– Ý của người là chúng ta quyết chiến đến cùng?

Bùi Căn hít mạnh một hơi khí lạnh vào người, giọng cứng cỏi hơn chút ít, nói:

– Đại đương gia, đâu có thể rơi nhưng chí thì không thể nhục, nếu không thì tháo bỏ chiêu bài, đừng mở bang lập hội nữa!

Nghiến chặt răng, Chương Cự Nhân đưa mắt nhìn Thi Tâm Ngấn nói:

– Thi huynh, việc đã đến lúc cần kíp nhất, xin Thi huynh hết lòng

tương trợ.

Thi Tâm Ngấn gật đầu, chậm rãi nói:

– Yên tâm đi, Đại dương gia, hiện thời chúng ta là người ng ỡ cùng thuy ền, như có một sợi dây buộc chặt chúng ta lại với nhau, chẳng ai chạy đi đâu được mà lo!

Hiện tại, Nhậm Sương Bạch đang đứng bất động trong một góc của thảo liêu, miến đao m ền mại r ữ xuống một bên người, gương mặt chàng tr ần nghị như thạch tượng, song mục sâu th ẳm trông r ồng, chẳng nóng lòng cũng không xúc động, ch ừng như những việc c ần làm chẳng còn gì để lo lắng nữa, chỉ c ần chờ nó đến là giải quyết nữa mà thôi.

Chương Cư Nhân cố trấn tĩnh tinh thần lại, nhưng thần thái vẫn không được tự nhiên cho lắm, nói:

– Người khá lắm, Nhậm Sương Bạch. Nhưng ta cũng nói để người biết, huyết trái huyết hoàn, Quỷ Mã bang cùng người th ề chẳng đội chung trời!

Nhậm Sương Bạch tr ần tĩnh đáp:

– Đây là đi ều có thể dự đoán trước được, Đại dương gia!

Giơ thanh cương đao lên phía trước, dưới ánh hàn quang lung linh của thân đao, Chương Cư Nhân ch ầm chậm tiến tới phía trước, chậm rãi nói:

– Người có bản lĩnh của người, ta cũng có tuyệt kỹ của ta, Nhậm Sương Bạch, thiên hạ chẳng có đi ều gì là mười phần chắc ăn cả mười!

Nhậm Sương Bạch hơi mỉm cười thản nhiên nói:

– Xin cứ thi triển tuyệt kỹ của người, Đại dương gia, tại hạ đang chờ được thưởng thức.

Thế là Thi Tâm Ngấn cũng nhẹ nhàng di chuyển, Hùng Tuấn di chuyển sang một góc đối diện, hai người đứng thành một góc đặc dị chờ giáp công Nhậm Sương Bạch!

Hũ thứ 32: Lương Tâm Chưa Tận

Thanh “Đoạn Trường H`ng” đang mềm oặt rũ xuống bỗng “oang” lên một tiếng dựng thẳng dậy, hàn quang trải ra trong một thoáng rồi ngưng tụ hóa thành quang trụ, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng theo đó mất hút vào giữa quang trụ. Quang trụ đột ngột bắn vọt đi với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhằm thẳng Chương Cự Nhân xẹt tới.

Chương Cự Nhân chỉ còn biết dùng hết sức bình sinh vung cương đao lên gạt đỡ, ngoài ra y còn biết, hay còn kịp, làm đi ầu gì khác để ngăn cản đao c`ai v`ng đơn sắc đang lao đến với tốc độ khủng khiếp ấy? Nhưng biện pháp dùng lực kháng lực để phòng ngự là cách làm ngu xuẩn nhất và ít tác dụng nhất trong tình huống này, bởi lẽ một bên dùng lực đơn thuần d`n vào thân đao kích ra, trong khi đó một bên dùng các lực quán tính, khí động và cả sức nặng của cơ thể kết hợp lại, hơn nữa tốc độ nhanh chậm cũng cách biệt rất xa, có thể nói về mọi mặt, chẳng có mặt nào y bì kịp đối phương, vậy mà y lại dùng biện pháp này để phản kháng! Dùng cách này còn tệ hại hơn là quăng đao quay đầu bỏ chạy gấp nhiều lần. Bởi vậy, vừa xuất thủ là đã nhìn thấy kết cuộc!

Cột quang trụ sáng rực lướt qua, thanh cương đao của Chương Cự Nhân chột như bị ma ám, nảy lên điên cuồng, kêu leng keng không dứt, sức phản chấn cũng khiến cho thân hình y chấn động lảo đảo như người say rượu, quang trụ vốn được tạo bởi ngàn vạn đao đao quang quay vòng, đẩy thân hình y về phía sau, cứ sau mỗi vòng quay lại thấy một chùm huyết quang bùng lên, trải ra khắp mặt đất, quang trụ lướt đi rồi lướt lại, vị đại đương gia của Quỷ Mã bang đã té ngửa ra đất, cả mái tóc trắng như một bó tơ bạc cũng nhuộm đầy máu tươi hóa thành màu đỏ sẫm!

Đến lúc đó Bùi Căn hai tay nắm chặt chuôi kiếm mới kịp nhảy vào vòng chiến, thân hình y lao thẳng vào quang trụ như lão ưng v`m`i,

nhưng lại khiếm khuyết việc vận dụng thân kiếm hợp nhất, coi như cũng chỉ là dụng lực đơn nhất mà thôi, có đi đâu không giống với Chương Cư Nhân, ở đây Bùi Căn dùng vào thế tấn công!

Quang trụ sau khi thanh toán Chương Cư Nhân thậm chí chẳng có một khoảng dừng nhỏ, nhằm ngay Bùi Căn kích tới, hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau dữ dội, âm thanh vang động khiến người nghe cảm thấy hai tai nóng rát chỉ chực nứt toát ra.

Thanh trường kiếm của Bùi Căn lập tức gãy đôi, chỉ thấy y đập mạnh hai cánh tay vào không khí, thân hình cất lên không trung, nhưng hai chân y vừa mới rời khỏi mặt đất đã bị một lực hút vô hình nhưng vô cùng mạnh mẽ hút vào trong quang trụ.

Thoáng cái, quang trụ bỗng biến mất, Bùi Căn lão đảo bước xéo đi mấy bước, sau đó nặng nề té phịch xuống đất, gương mặt tuấn mỹ của y biến dạng đến cực kỳ khó coi, hai mắt mở lớn trừng trừng lóe ra ngoài, nhìn thẳng về phía trước. Nhậm Sương Bạch đã tính toán rất chính xác, chỉ để trúng một đao ngay ngực trái, với một đao ấy chắc chắn là lấy được mạng đối phương, nhưng cũng để cho đối phương được chết toàn thân!

Phía bên kia, Thi Tâm Ngẩn và Hùng Tuấn mắt nhìn quang trụ và Chương Cư Nhân, Bùi Căn giao nhau, chẳng phải hai người không muốn xuất thủ trợ trận, thực hiện lời hứa với Chương Cư Nhân, chỉ vì sự thể diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi hai người chỉ vừa nảy sinh ý nghĩ cứu viện, thậm chí còn chưa kịp tìm cơ hội xuất thủ thì tất cả đều dừng lại, kết cục bi thảm đã định hình! Miến đao lại mèn mại rũ xuống đất.

Hùng Tuấn hít mạnh một hơi khí lạnh vào phổi để lấy lại bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn cứ nghe run run, nói:

– Tâm Ngẩn, làm gì bây giờ?

Gương mặt Thi Tâm Ngẩn vẫn lạnh như băng, giọng đều đều nói:

– Nhiều lắm cũng chỉ đến chết là cùng chứ gì? Hùng Tuấn, đừng quên truyền thống của Thiên Hạt hội chúng ta!

Hùng Tuấn mím chặt môi không nói gì thêm, nhưng hai bàn tay nắm chặt đôi “Tam Tiêm lương nhân đao” của y lại ướt đầm mồ hôi.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Cuối cùng thì cũng đến lượt chúng ta đối mặt nhau, Thi Tâm Ngấn!

Giọng Thi Tâm Ngấn cứng nhắc nói:

– Vai sành khó tránh khỏi bị bẽ bên miệng giếng, tướng quân tất phải bỏ mình chốn sa trường, hành nghề của ta dù sớm dù muộn cũng sẽ có một ngày thế này. Nhậm Sương Bạch, không riêng gì ta, cả người cũng vậy, ai cũng biết đao pháp người tinh tuyệt vô song, nhưng không phải lúc nào cũng xuất thủ là toàn thắng, sớm muộn gì có ngày người cũng phải nằm xuống bên thanh đao của người! Muốn đứng vững cả đời là một nguyện ước xa xỉ!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

– Ta biết đi đâu đó, Thi Tâm Ngấn, nhưng ta suy nghĩ rất thoáng, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ có nguyện ước xa xỉ, một tên mù lang bạc trong giang hồ, người nói xem hấn dám có nguyện ước xa xỉ gì?

Gương mặt đen đúa khô gầy của Thi Tâm Ngấn chợt hiện một nụ cười hiếm hoi, chậm rãi nói:

– Lần tương ngộ này, với cả hai ta, có thể nói là một kiếp số không thể vượt qua nổi, Nhậm Sương Bạch, ta có một câu muốn hỏi người.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Người nói đi.

Thi Tâm Ngấn nói:

– Nhậm Sương Bạch, giữa chúng ta vốn chẳng có thâm cừu đại oán gì, nhưng nhìn người ta có thể thấy được sát cơ hiển hiện rất rõ ràng. Người nóng lòng muốn giết ta như vậy có phải vì Chung gia huynh muội không?

Nhậm Sương Bạch cảm thấy chẳng cần che giấu, thẳng thắn gật đầu nói:

– Không sai!

Thi Tâm Ngấn mỉm cười nói:

– Ta thấy người vì Chung cô nương nhiều hơn là vì Chung Khử Tâm,

có đúng không?

Sắc diện Nhậm Sương Bạch chẳng chút biến đổi, trầ n trầ n nói:

– Ai nói cho người biết đi ầu đó?

Thật ngạc nhiên, Thi Tâm Ngấ n bỗng cất tiếng thở dài, nói:

– Cô nam quả nữ, vốn rất dễ xảy ra chuyện đ ồng bệnh tương lân, tiếp đó sẽ là tình cảm nam nữ nảy sinh, từ đây diễn biến tiếp theo sẽ là hai tâm h ần hòa làm một, cừu địch của người này cũng là cừu địch của người kia. Việc trong thế gian nếu chịu khó quan sát, sẽ thấy diễn biến theo những lối mòn định sẵn. Thật đáng thương cho “Tiểu Chuyên Chư” Bùi Cẩ n, mỗi tình si của y đã đặt không đúng chỗ...

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

– Thi Tâm Ngấ n, ta tin rằng người rất ít khi cảm khái thế này, xem ra ngoài việc giết người, trong người cũng còn chút tình người.

Thi Tâm Ngấ n chột dang rộng hai cánh tay, nói:

– Nào, tới giờ r ồi, những việc không đâu nói thế đã đủ lắm r ồi!

Song mục Nhậm Sương Bạch nhìn thẳng vào Thi Tâm Ngấ n, chừng như chàng cố khắc ghi hình bóng lờ mờ của Thi Tâm Ngấ n vào trí não, sau đó “Đoạn Trường H ồng” bỗng “oang” lên một tiếng dựng thẳng dậy, làn quang ảnh miên man xuất hiện r ồi nhanh chóng định hình thành một quang trụ cao ngất, tựa như con mãnh long cất đ ầu chờ vút mình vào không trung.

Động tác của Thi Tâm Ngấ n nhanh nhẹn và vô cùng mạnh mẽ, thân hình y như một ánh chớp lướt đi, đôi “Song Hạt Ngao” đâm thẳng vào làn quang ảnh khi mà làn quang ảnh vừa ngưng tụ thành hình trụ. Quang trụ hơi chao đảo, tan ra như hơi sương mờ mờ trong một thoáng r ồi nhanh chóng ngưng tụ trở lại, Thi Tâm Ngấ n cố hết sức đạp mạnh hai chân để nhảy ngược ra ngoài, khi thân hình y thoát được ra ngoài thì cánh tay trái của y cũng ướt đẫm máu tươi và chỉ còn lại một đoạn ngắn.

Hùng Tuấ n từ phía sau cũng dùng hết sức bình sinh lao tới, đôi “Tam Tiêm lưỡng nhãn đao” lập tức hóa thành một màn đao ảnh dày đặc, tựa như một màn mưa với mỗi hạt mưa là một lưỡi đao sắc như nước, ào ào đ

xuống quang trụ.

Một âm thanh nghe như tiếng xé vải, nhưng với một cường độ thật khủng khiếp vang lên, quang trụ xông ra khỏi màn mưa đao ảnh, sau đó như con mãnh long uốn mình quay lại. Song đao của Hùng Tuấn văng đi đâu mất, thân hình vừa khom xuống định lặn xuống đất tránh né, nhưng đã không còn kịp nữa, quang long lướt qua, thân hình y chia thành hai nửa trên dưới tung vờ hai phía khác nhau, nội tạng lòng thông bầy nhầy trắng đỏ cùng với máu tươi rơi vãi đầy đất.

Thi Tâm Ngấn chỉ còn một tay nhưng vẫn hung hãn không sợ chết lao vào, thanh đoản kiếm còn lại vươn thẳng ra cắm sầm vào quang trụ, nhưng quang trụ đã xé gió quay lại đón lấy thanh đoản kiếm đang kích thẳng tới, vài tiếng leng keng vang lên, thanh đoản kiếm bị gãy làm mấy đoạn, thân hình Thi Tâm Ngấn cũng rơi xuống đất, bị lực phản chấn đẩy văng đi mấy bước mới nặng nề đổ xuống đất.

“Thâu Hồn Cô” Thi Tâm Ngấn cũng trúng chỉ một đao duy nhất, “Đoạn Trường Hồng” xuyên suốt qua ngực nơi tâm tạng, thấu ra đến sau lưng, cảm giác đau đớn đương nhiên là có, nhưng cũng qua đi rất nhanh, từ bị hơn rất nhiều so với thủ đoạn giết người của y! Không sai, “vài sành khó tránh khỏi bị bẻ bên miệng giếng, tướng quân tất phải bỏ mình chốn sa trường”.

Nhưng Nhậm Sương Bạch cũng phải trả giá, Thi Tâm Ngấn quả nhiên là một cao thủ rất đáng nể, xuất thủ vừa hiểm độc lại vừa chọn rất đúng thời điểm để tấn công, mà lại cực kỳ chuẩn xác. Lần đầu tiên xuất thủ, y chọn đúng thời điểm một tích tắc trước khi thân đao Nhậm Sương Bạch hợp nhất, đó là một khoảng trống cực ngắn, người thường chẳng dễ gì nhận ra, nhưng Thi Tâm Ngấn không chỉ nhận ra mà còn thừa cơ để tấn công vào khoảng trống ấy, khiến cho nơi thất lưng bên phải Nhậm Sương Bạch có thêm một đường máu dài hơn thước.

Hiện thời, thanh miến đao lại mền mại buông rũ xuống một bên người Nhậm Sương Bạch.

“Xà Quân Tử” Nghiêm Thâm từ đầu đến giờ chỉ bị thương, nhưng y vẫn nằm bất động giả vờ đã chết với hy vọng được Nhậm Sương Bạch bỏ qua.

Nhưng bất thành linh y cảm thấy có một luồng hàn khí lạnh toát áp đến bên mình, khiến lông tơ trong người y đầu dựng cả dậy, hai hàm răng không ngăn được va vào nhau lộp cộp.

Giọng Nhậm Sương Bạch lạnh lạnh vang lên:

– Xin hỏi vị đương gia còn sống này đứng hàng thứ mấy trong Quý Mã bang?

Nghiêm Thâm chỉ thấy đầu lười cứng ngắc, há miệng ra mà không nói được tiếng nào, chỉ nghe như tiếng rên ư ử mà thôi.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Ta là một người mù, nhưng phản ứng của ta chẳng đến nỗi tệ, tình hình xung quanh chẳng thể nào thoát được sự cảm nhận của ta. Ta biết quanh đây có một người còn sống, mau nói cho ta biết thân phận của người!

Cố hết sức giữ bình tĩnh, giọng Nghiêm Thâm run bầy bầy, nói:

– Ta... ta là Nghiêm Thâm, Tam đương gia của Quý Mã bang...

Nhậm Sương Bạch chợt “Ồ” lên một tiếng, nói:

– Thì ra người mới gia nhập Quý Mã bang, thay chỗ cho Chung Khứ Tâm?

Cổ họng khô cứng, Nghiêm Thâm khó khăn cất tiếng nói:

– Bọn họ mời ta gia nhập vào Quý Mã bang... Nhậm Sương Bạch, ta chẳng ham hố gì chức vị Tam đương gia của Quý Mã bang... Việc bọn họ làm phản, khiến Chung Khứ Tâm phải đào vong, chẳng liên quan gì đến ta, ta thậm chí còn không biết nội tình việc tranh giành quyền lợi giữa bọn họ với nhau nữa...

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Ta không hề có ý nói người tham gia vào việc nội phản năm ấy, Nghiêm tam đương gia, tại người quá nhạy cảm mà thôi.

Cất tiếng ho sặc sụa, gương mặt Nghiêm Thâm vẫn chưa hết xanh xám, nói:

– Người... Nhậm Sương Bạch, người định làm gì ta? Ta thân ở trong bang, bưng bát cơm của bang hội phải làm việc cho bang hội, ta muốn làm ngược lại cũng không được, ta không hề có ý định gia hại người, cả Chung cô nương cũng vậy...

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Người đi đi, Nghiêm tam đương gia.

Vừa mừng vừa kinh ngạc, Thâm Nghiêm đưa mắt nhìn tên địch nhân đáng sợ có pho đao pháp xuất quỷ nhập thần đang đứng lặng một nơi, y không dám tin rằng mình đã được tha mạng, giọng run run nói:

– Nhậm Sương Bạch, người nói, người không giết ta?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

– Giết người chẳng phải là một công việc vui sướng gì, chỉ cần người không có ý định giết ta, ta việc gì phải giết người?

Nghiêm Thâm gật đầu lia lịa, nói:

– Phải rồi, ta đâu có ý định giết người, hoàn toàn không, hơn nữa... ta cũng đâu có được bản lãnh đó...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Bởi vậy ta mới nói, người đi được rồi.

Lồm cồm ngẩng dậy, phủi phủi bụi đất dính trên y phục, Thâm Nghiêm ôm quyền xá dài một cái rồi vội vã quay đầu chạy biến vào bóng đêm, thậm chí chẳng kịp nhìn lại các tử thi đủ tư thế nằm ngổn ngang dưới đất.

Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, tiếng bước chân của Thâm Nghiêm xa dần rồi mất hút, bên ngoài chỉ có tiếng gió lạnh đùa giỡn trên đầu ngọn cỏ khô, không nghe thấy có tiếng người gọi nhau, xem ra đám thuộc hạ Quỷ Mã bang đã bỏ đi tự bao giờ rồi.

Về đến gian nhà nhỏ bên cạnh dòng suối có chiếc thạch kiều, gian nhà nhỏ lâu nay không có người ở nhưng cũng vẫn nguyên vẹn như ngày nào, chỉ mới mấy ngày cách biệt, nhưng trong cảm giác của Nhậm Sương Bạch và Chung Nhược Tự cảm thấy như lâu lắm rồi mới trở lại, có lẽ chỉ vài ngày trước đó, hai người từ trong căn nhà này đi ra, mỗi người một thân

thể, một tâm cảnh, giờ đây hai thân thể đã hòa làm một, cả hai trái tim cũng liên thông gần như hóa làm một rồi.

Đêm đến, Chung Nhược Tự phục thị cho Nhậm Sương Bạch tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại kiểm tra băng bó kỹ càng các vết thương của Nhậm Sương Bạch, sau khi tất cả đều ổn thỏa, chờ Nhậm Sương Bạch từ trong nhà trong bước ra, Chung Nhược Tự đã nhanh nhẹn dọn cơm tối lên bàn.

Nhậm Sương Bạch ngẩng mặt lên hít hít mấy hơi, mỉm cười hỏi:

– Nàng chuẩn bị mấy món cơm canh này từ khi nào vậy? Sao chẳng nghe thấy nàng động thủ nấu cơm mà đã thấy có cơm canh dọn lên rồi?

Chung Nhược Tự kéo ghế cho Nhậm Sương Bạch ngồi, mặt mày tươi tỉnh nói:

– Gạo nhà có sẵn, trứng mấy hôm trước còn lại, may nhờ trời lạnh nên vẫn chưa hư, này, một đĩa trứng chiên, một đĩa Lạp xưởng, thêm một đĩa lạc rang, thêm một bát canh rau nấu với tôm khô, vài ba món đơn giản thôi mà, Sương Bạch ca, bữa cơm này có hơi đạm bạc, nhưng huynh dùng tạm tạm đi, ngày mai lên trấn mua thức ăn, muội sẽ cho huynh được ăn những bữa cơm thịnh soạn hơn.

Nhậm Sương Bạch cầm lấy đĩa, mỉm cười nói:

– So với lúc gặm lương khô, ăn bánh bao lạnh của ta thì đây đúng là ngự thiện, ta đâu dám đòi hỏi hơn nữa.

Chung Nhược Tự dụi dụi nói:

– Ăn đi chứ, kéo cơm canh nguội hết.

Và hai miếng cơm, gấp một miếng trứng chiên, Nhậm Sương Bạch vừa nhai vừa khen:

– Thơm quá, ngon quá, nấu khéo lắm!

Chung Nhược Tự gấp một miếng Lạp xưởng bỏ vào chén Nhậm Sương Bạch, rất mãn nguyện, nói:

– Ngon thì ăn nhiều một chút, Sương Bạch ca, huynh phải thêm mười cân thịt nữa người trông mới cân đối.

Nhậm Sương Bạch nói:

– Nàng cũng ăn đi chứ, Nhược Tụ, ta nhận thấy thịt trên người nàng cũng mất đi không ít.

Chung Nhược Tụ hơi đỏ mặt, quát khê:

– Coi huynh kìa, nói một hồi thành ra càng nói càng khó nghe!

Nhậm Sương Bạch nuốt vội miếng thịt trong miệng, mỉm cười nói:

– Thật lỗi quá, ta chẳng có ý trêu ghẹo nàng, chỉ lỡ lời thôi.

Chung Nhược Tụ hừ một tiếng nói:

– May mà ở đây không có người ngoài, nếu có thì muội biết phải trốn vào đâu? Chúng ta còn chưa chính thức thành thân, vậy mà trên người có bao nhiêu thịt huynh cũng biết, để người ta nghe được thì còn ra thể thống gì nữa?

Nhậm Sương Bạch nói:

– Nếu có mặt người ngoài, ta nhất định ăn nói thận trọng hơn, nhưng chúng ta đang ở nhà mà, nói chuyện đâu cần thận trọng đến như vậy?

Chung Nhược Tụ chỉ ăn nửa chén cơm, xong bỏ đũa xuống bàn, về trăn tự nói:

– Sương Bạch ca, việc của chúng ta, sắp tới đây huynh định liệu lẽ nào?

Nhậm Sương Bạch cũng buông đũa xuống bàn, nói:

– Đương nhiên chúng ta không thể ở như vậy suốt đời được. Chúng ta tuy đều là người trong giang hồ, nhưng cũng phải theo phong tục mà làm, không thể qua loa đại khái được. Trước tiên cũng phải cậy người mai mối, rồi phải sắm sính lễ, sau đó mới chọn ngày lành tháng tốt thành thân. Chúng ta chẳng còn ai thân thích, nhưng mà không sao, mai một ta đi tìm chủ căn nhà này, mọi việc đều nhờ ông ta làm giúp. Ít ra chúng ta cũng phải mời vài ba bàn khách, nghi thức có hơi đơn giản một chút, mong rằng nàng không vì vậy mà oán trách. Chúng ta không có được điều kiện để làm long trọng hơn, nhưng hay dở gì nàng cũng có được một danh phận.

Chung Nhược Tụ mỉm cười, nụ cười nàng trông thật hạnh phúc, nói:

– Muội gả cho huynh chứ có gả cho nghi thức đâu mà phải cần nghi thức long trọng? Chỉ cần có một hôn lễ theo trình tự của phong tục là muội

đã cảm thấy rất mãn nguyện, rất hạnh phúc rồi. Sương Bạch ca, hôn nhân quan trọng ở nội dung chứ không phải trọng ở hình thức, mọi hiểu được đi đâu đó mà!

Nhậm Sương Bạch tươi cười nói:

– Nàng có cái nhìn về hôn nhân thoáng như vậy là rất tốt. Nhược Tụ, số bạc mà ta dành dụm được hiện chẳng còn bao nhiêu nữa, nhưng nếu chủ nhà có ý định bán và giá cũng phù hợp với khả năng của chúng ta, ta định mua hẳn căn nhà này, nàng thấy thế nào?

Chung Nhược Tụ lắc đầu, nói:

– Việc này huynh cứ quyết định đi, Sương Bạch ca.

Song mục trống rỗng của Nhậm Sương Bạch bỗng sáng hẳn lên, giọng phấn chấn nói:

– Đây chỉ là bước đầu, bước tiếp theo, chờ ta tích lũy được nhiều tiền hơn, ta sẽ đổi một căn nhà lớn, mua vài mẫu ruộng tốt, nàng nuôi tầm dẹt vải, còn ta cày ruộng trồng trọt, an nhàn sống hết quãng đời còn lại.

Chung Nhược Tụ hơi đỏ mặt nói:

– Huynh tưởng nửa đời còn lại của chúng ta chỉ có mọi lo canh cửi còn huynh lo cày ruộng thôi sao?

Nhậm Sương Bạch bỗng vỗ đùi kêu lên:

– Ta quên mất, không chỉ có hai chúng ta, mà còn có một đám trẻ con nữa chứ! Nàng cứ sinh cho ta năm đứa bảy đứa cũng được!

Chung Nhược Tụ nhìn mông lung về phía trước, viễn cảnh gia đình hạnh phúc hiển hiện ngay trước mắt, nàng cười cười nói:

– Rồi con cái của chúng ta sẽ thành gia thất, sinh cho chúng ta thật nhiều cháu chắt. A, mọi như thấy rõ ràng quang cảnh nào nhiệt ấy...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Nhược Tụ, nàng nghĩ quá xa rồi, hiện giờ chúng ta còn chưa thành gia thất, nàng đã nghĩ đến việc của mấy chục năm nữa!

Chung Nhược Tụ thu hồi mục quang, nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

– Phải rồi, Sương Bạch ca, chúng ta muốn sống được ít ra cũng phải tìm cách nào đó để kiếm tiền chứ? Chắc huynh không định dùng võ công tinh thâm của huynh để đi làm cường đạo thảo khấu chứ?

Nhậm Sương Bạch nghiêm giọng nói:

– Nhược Tụ, nàng thấy ta giống hạng người như vậy sao? Chẳng phải ta khoác lác, nếu ta có ý định lấy bản lĩnh của mình ra để kiếm ăn trong làng hắc đạo, giờ này ta đã tích lũy được một gia tài kếch xừ rồi!

Chung Nhược Tụ lại hỏi:

– Nếu vậy thì huynh định làm gì?

Chừng như Nhậm Sương Bạch đã có dự định từ trước, chậm rãi nói:

– Thì đi bảo tiêu cho người ta, hoặc giả làm bảo vệ ở các nơi cần đến, bằng không nữa thì mở võ quán thu nhận đệ đồ đệ cũng chẳng đến nỗi nào, tệ hơn nữa thì mở hàng quán mua bán những thứ lặt vặt, sống qua ngày cũng được chứ có gì mà phải lo?

Chung Nhược Tụ nhìn Nhậm Sương Bạch một lúc lâu, giọng đầy cảm xúc nói:

– Sương Bạch ca, với bản lĩnh của huynh, với thanh danh của huynh trên giang hồ, vậy mà huynh có ý định vứt bỏ tất cả để sống một cuộc sống bình thường, muội khâm phục nghị lực của huynh, nhưng đồng thời cũng tiếc cho huynh.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

– Thế gian này vốn chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, trăm năm đời người chỉ là một giấc nam kha mà thôi. Danh cao lợi lớn, tài trí như trời như bể, đến lúc nằm xuống tất cả đều hóa thành bọt nước, thành mây thành khói chứ có giữ lại được gì? Nhược Tụ, nhìn cho thấu triệt sẽ thấy được đời người vũng vầy đến thế nào, cuối cùng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Chung Nhược Tụ cúi đầu nói:

– Sương Bạch ca, huynh nói làm muội cảm thấy sợ quá, không lẽ con người đến thế giới này rồi lặng lẽ ra đi, chẳng để làm gì hết hay sao?

Nhậm Sương Bạch xua tay nói:

– Thôi được, chúng ta nói chuyện thực tế một chút, chờ ta dưỡng thương bình phục rồi, ta sẽ dắt nàng đi gặp Khuất Tịch, ta với lão dù sao cũng có một đoạn ân tình phức tạp, đi nói cho lão biết chuyện hôn nhân giữa hai ta một là báo cho lão biết, hai nữa sau việc này, cũng đã đến lúc ta đoạn tuyệt với lão.

Nghe Nhậm Sương Bạch định dắt mình đi gặp Khuất Tịch, Chung Nhược Tự không khỏi hời hợt nói:

– Nghe huynh nói lão Khuất Tịch này quái dị lắm, muội có cần đi gặp lão không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Nàng đừng sợ, lão quái thì có quái, nhưng lão chẳng làm gì được ta đâu, hơn nữa đi đâu giao ước giữa ta và lão ta đã thực hiện xong hết rồi, ta chẳng còn nợ nần gì lão nữa. Lần này đi gặp lão báo tin là ta làm tròn bổn phận của mình, còn dẫn nàng theo ấy là lẽ số, lão quái ấy chắc cũng biết thân biết phận, chẳng làm đi đâu gì để phải xấu mặt thêm.

Chung Nhược Tự vẫn chưa hết lo, nói:

– Huynh đã nói như vậy thì muội đi theo huynh gặp lão một lần vậy...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Kể ra thì cũng thật buồn cười, ta chẳng thích thú gì con người của Khuất Tịch, thậm chí ta còn căm ghét lão nữa, nhưng dù sao thì song phương cũng chung sống với nhau từng ấy năm trời, tuy chẳng có danh phận sư đồ, nhưng thực chất là sư đồ, nếu nói ta chẳng có chút tình cảm gì với lão thì cũng không đúng, chỉ có đi đâu cái tình ấy hàm chứa yêu hay ghét, thiện hay ác, bản thân ta cũng không thể nào nói ra được. Kể ra thì lão cũng là người quen biết, người thân cận duy nhất của ta.

Chung Nhược Tự chùng như đã hiểu ra ý đồ của Nhậm Sương Bạch, nói:

– Muội hiểu được ý huynh rồi, Sương Bạch ca, huynh muốn muội đi gặp Khuất Tịch cũng giống như đưa nàng dâu về ra mắt tôn trưởng trong nhà, đồng thời cũng nhờ lão gián tiếp làm chứng cho chúng ta...

Nhậm Sương Bạch gật đầu mỉm cười nói:

– Nói rất đúng, Nhược Tụ, chừng đến chỗ ở của lão, mọi việc đều do ta ứng phó, nàng chẳng có gì phải lo lắng cả. Có trách thì trách ta chẳng còn thân nhân tôn trưởng nào khác, bằng không ta cũng chẳng thèm tìm đến lão làm gì!

Chung Nhược Tụ đứng dậy thu dọn chén đĩa, tuy Nhậm Sương Bạch đã trấn an, nhưng lòng nàng cũng không khỏi hồi hộp không yên. Bản tánh và hành vi của Khuất Tịch nàng đã nghe Nhậm Sương Bạch nói khá nhiều, bản thân Nhậm Sương Bạch cũng đã nhiều lần bày tỏ thái độ không ưa thích Khuất Tịch, nhưng giờ lại bắt nàng phải đối diện với lão, đến chừng đó chẳng biết việc gì sẽ xảy ra nữa!

Vẫn trong gian thạch động ấy, vẫn tiếng đuốc nhánh tòng nổ tí tách, vẫn mùi dầu tòng nùng nặc, khiến người vừa bước vào không khéo lại ho sặc sụa.

Còn Khuất Tịch, chừng như lão không bao giờ rời khỏi chiếc thạch đôn to tròn đặt giữa động, nửa dưới người lão vẫn phủ kín trong tấm da chó sói dơ bẩn đến mốc xanh.

Trong động chẳng có lấy một chiếc ghế, chừng như xưa nay Khuất Tịch chưa từng có ý định mời khách ngồi, hoặc giả không hề có ý mời khách vào đây. Bởi vậy Nhậm Sương Bạch đứng xuôi tay phía trước, Chung Nhược Tụ thân thái bất an cũng đứng sòng vai ngay bên cạnh Nhậm Sương Bạch.

Bộ mặt đầy xương cơ hồ như một chiếc đầu lâu của Khuất Tịch nở một nụ cười hiểm hoi, lão đưa mắt quan sát Chung Nhược Tụ một lúc lâu, sau đó gật gật đầu nói:

– Khá lắm, dáng người thanh tao thoát tục, như một đóa sen trắng nở giữa mặt hồ, bề ngoài sáng sủa tất bên trong trí tuệ hơn người, tên tiểu tử Nhậm Sương Bạch này khá lắm, ha ha, về mặt này thì hẳn giỏi hơn ta nhiều!

Chung Nhược Tụ hơi ngượng, giọng lí nhí nói:

– Khuất tiên bối quá khen...

Khuất Tịch đưa tay nắn nắn vành tai, nói:

– Nhậm Sương Bạch, đã lâu lắm rồi không thấy người đến thăm ta, thì ra người đang bận rộn với việc tìm người, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đó là việc tự nhiên trong thiên hạ mà. Sao? Người và Chung cô nương định khi nào thì hành lễ Tân Tán đây?

Nhậm Sương Bạch đáp:

– Chắc cũng sắp rồi, Khuất tiên bối, chỉ có đi đâu còn chưa định được ngày.

Khuất Tịch chậm rãi nói:

– Người chọn được vợ mà còn nhớ dẫn đến ra mắt ta, chứng tỏ người là người rất có lương tâm, thật không uổng công ta dạy dỗ người bấy lâu nay, có đi đâu ta còn có việc muốn hỏi người.

Nhậm Sương Bạch nói ngay:

– Xin tiên bối cứ nói.

Khuất Tịch ho khan một tiếng, nói:

– Lần này người dẫn vị hôn thê đến gặp ta, chắc là người không định đến thăm ta nữa phải không?

Gừng quả nhiên càng già càng cay! Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

– Xin thưa với tiên bối, văn bối đúng là có ý định đó. Những gì văn bối nợ tiên bối đều đã trả xong, cá tánh của văn bối không mấy thích hợp với tiên bối, sống gần nhau khó tránh khỏi xung đột.

Khuất Tịch nổi nóng nói:

– Người đúng là một tên tiểu tạp chủng bạc tình bạc nghĩa! Giờ thì người đủ lông đủ cánh rồi, nghề nghiệp cũng thành rồi, người lập tức qua cầu rút ván, đá lão già tàn phế cô đơn này qua một bên? Nhậm Sương Bạch! Người ta sống phải có tình có nghĩa, biết trọng ân tình xưa cũ, không nên sống quá ích kỷ chỉ biết lo cho bản thân mình. Người không thử nghĩ xem, một lão già tàn khuyết gần sáu chục tuổi như ta, lại không còn ai thân thích trên đời, chỉ có một mình người, dù chẳng có danh phận sự đồ, nhưng người ít ra cũng là một người thân cận gần gũi mười năm trời của ta. Giờ

người muốn đá ta ra khỏi cuộc đời người, người không kể gì đến hoàn cảnh cô khổ thế lương lúc cuối đời của ta, người không sợ bị Thiên Lô đánh chết sao?

Giọng Nhậm Sương Bạch bình thản như không, nói:

– Tiên bối, cuộc sống là ích kỷ, không phải tiên bối đã nhiều lần truyền dạy cái quan niệm ấy cho vãn bối sao? Thật ra thì hoàn cảnh của tiên bối đâu đến nỗi tệ, với số tài sản mà tiên bối hiện đang có trong tay, từng đó dư để tiên bối chi tiêu rộng rãi cho đến cuối đời, nếu đem so tình cảnh của vãn bối với tiên bối thì thật chẳng khác nào vực thẳm với núi cao. Hơn nữa, tiên bối tuy có tàn khuyết nhưng lại không hề cô độc, trên thế gian này tiên bối vẫn còn có thân nhân, chỉ có đi đâu đang lưu lạc tha phương mà thôi, nếu tiên bối chịu dung nạp họ, vãn bối tin rằng tiên bối sẽ được an hưởng tuổi trời bên cạnh những người thân nhất của tiên bối!

Từ trong song mục của Khuất Tịch bắn ra hai tia âm hỏa, giọng lão cũng cực kỳ âm trầm vang lên:

– Nhậm Sương Bạch! Người nói đến hai mẹ con Triệu Ngọc Liên đó sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu, thẳng thắn đáp:

– Chính là hai mẹ con họ!

Khuất Tịch bỗng cất tiếng cười, giọng cười của lão chẳng giống tiếng cười chút nào, giọng đầy oán độc nói:

– Ngay khi người nói không giao ra được thủ cấp của mẹ con chúng, ta đã nghi ngờ người làm việc này có cái gì đó mờ ám, nhưng ngặt vì không có được bằng chứng xác thực nên đành tạm tin lời người. Giờ thì hay rồi, chính miệng người đã khai ra hành vi bội phản của người. Nhậm Sương Bạch! Người có nhớ ta đã nói gì với người không? Đừng tưởng là ta không có cách trị người, đừng tưởng người luyện thành “Kiếp Hình tứ thuật” rồi là có thể tránh được sự trừng trị của ta!

Nhậm Sương Bạch vẫn ung dung nói:

– Tiên bối có trị được vãn bối hay không, hay dùng cách gì để trị vãn bối, chuyện đó để sau này rồi hãy tính, nhưng có một việc vãn bối không

thể không nói ra để tiện bôi được rõ. Triệu Ngọc Liên không hề có hành vi trái ngược với phụ đạo, chỉ tại tiện bôi quá đa nghi, suy nghĩ hờ dờ, không bằng không có đã chụp mũ cho bà ta tội thất tiết, rồi sau đó muốn giết người để tiết hận. Thật ra thì hai mẹ con Triệu Ngọc Liên vẫn ở trong gian nhà cũ bao năm qua, ngày đêm mong ngóng tiện bôi quay về. Một mình Triệu Ngọc Liên, dùng hai bàn tay của mình để làm thuê làm mướn nuôi Khuất Ủy Từ khôn lớn, làm mẹ mà gánh vác cả trách nhiệm của người cha, một phụ nhân như vậy thì làm sao có thể thất tiết được? Bà ta là người đáng để cho chúng ta tôn kính, làm gì mà đáng tội chết?

Khuất Tịch nghiêng răng nói:

– Nói bậy nói bạ, toàn là những lời thiên vị của người dành cho con đàn bà bỉ ổi ấy! Nhậm Sương Bạch, người có bằng cứ gì để chứng minh Triệu Ngọc Liên vô tội, Ủy Từ chính là cốt nhục của ta?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút do dự, đáp ngay:

– Ủy Từ chính là cốt nhục của tiện bôi! Thứ nhất, chính miệng Triệu Ngọc Liên nói, trong một lần tiện bôi uống rượu say đã cùng bà ta vui thú gối chăn, chính vì vậy mà bà ta mới mang thai Ủy Từ, nếu việc không đúng như vậy, bà ta làm sao dám đem chuyện buổi the ra nói với người ngoài? Thứ hai, dung mạo của Ủy Từ giống hệt tiện bôi, nếu không phải là cốt nhục của tiện bôi thì làm gì có chuyện giống tiện bôi như đúc như vậy? Tiện bôi, hai mẹ con Triệu Ngọc Liên hàm oan cũng bởi sự hiểu lầm, mong tiện bôi hãy hồi tâm chuyển ý, Phật pháp có câu “hồi đầu thị nạn” xin tiện bôi hãy nghĩ lại.

Ngực Khuất Tịch phập phồng kịch liệt, hơi thở nghe ồ ồ nặng nề, nghiêng răng gầm lên:

– Thứ đồ chết bầm, người dám phản bội ta, để coi ta trị người thế nào!

Chung Nhược Tụ nhìn thấy thần thái cuồng nộ của Khuất Tịch thì thất kinh kêu lên:

– Sương Bạch ca, chúng ta chạy mau!

Nhậm Sương Bạch đưa tay nắm lấy vai Chung Nhược Tụ, thái độ rất trầm tĩnh, nói:

– Không, chúng ta không cần phải chạy, bao nhiêu năm qua ta cứ nghĩ mãi, chẳng biết lão còn chừa lại ngón gì để khắc chế ta, giờ thì ta sắp được biết rồi!

Khuất Tịch với tay lên vách động nắm lấy một đoạn dây giạt mạnh, sợi dây gắn liền với một hình nhân kết bằng cỏ, đầu hình nhân có gắn ròng rọc, hình nhân theo sợi dây giăng từ cuối động ra đến cửa động chạy thẳng ra ngoài. Hình nhân đến giữa động thì dừng lại, thân hình không ngớt lắc lư trên không.

Song mục Khuất Tịch đẩy lửa hận, nghiêng răng quát:

– Nhậm Sương Bạch, người thi triển chiêu cuối cùng trong đao pháp “Kiếp Hình tứ thuật”, “Dữ Nhữ Đổng Quy” cho ta xem thử?

Nhậm Sương Bạch ra hiệu cho Chung Nhược Tự lùi ra xa, rút miến đao cầm nơi tay, bất thành linh một luồn đao quang lóe lên, thanh miến đao đã vọt khỏi tay Nhậm Sương Bạch bay xẹt đi cắm ngay vào đúng bộ vị nơi tâm tạng của hình nhân, xuyên qua hình nhân bay tuốt ra phía sau, và bất ngờ hơn, thân hình Nhậm Sương Bạch cũng gần như cùng lúc bay xẹt tới trước, chuẩn xác đến không thể chuẩn xác hơn nữa, chộp trúng chuôi đao!

Ngay khi thân hình Nhậm Sương Bạch phát huy hết nội lực bay theo thanh miến đao thì Khuất Tịch đột ngột vung tay lên, một lưỡi truy thủ hóa thành một chiếc cầu vồng trắng toát cũng bay xuyên qua ngực hình nhân, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi nhằm thẳng ngực Nhậm Sương Bạch kích tới.

Thế là thân hình đang đà rơi xuống của Nhậm Sương Bạch bất thần, xoay mạnh một vòng, tả thủ khẽ giơ lên, chộp cứng lưỡi truy thủ, sau đó mới nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Khuất Tịch kinh ngạc há hốc mồm, ngửi chết lặng trên thạch đôn, song mục lão nhìn trân trối Nhậm Sương Bạch một lúc lâu, mới điên cuồng hét lên:

– Nhậm Sương Bạch, sau khi toàn lực xuất chiêu “Dữ Nhữ Đổng Quy”, người làm sao biết được cách duy trì nội lực để có thể tiếp tục vận lực hồi nguyên, làm phát sinh chấn lực? Tên chó má nào đã ngấm ngầm dạy người yếu quyết ấy?

Nhậm Sương Bạch buông xuôi hai tay, thần thái ung dung tự tại, nói:

– Xin thưa với ti ền bối, chẳng ai dạy vãn bối cả, vãn bối tự mày mò một mình r ấ phát hiện ra yếu quyết ấy. Trong lúc nghiên luyện chiêu “Dữ Nhữ Đ ồng Quy” này, vãn bối đã phát hiện ra nó có một khiếm khuyết rất lớn là tuy chiêu thức này có thể giết chết bất cứ đối thủ nào mà nó nhắm tới, nhưng sau khi thi triển xong, khi mà thân hình còn đang ở trên không thì khí lực đã tận, giả như còn có địch nhân khác ở bên cạnh thừa cơ ra tay ám kích thì không có cách gì tránh né được. Đạo pháp “Kiếp Hình tứ thuật” tinh ảo vô song, lẽ ra không nên có một sơ hở thô thiển như vậy, nếu có thì chỉ có thể là ti ền bối còn chừa lại chưa truy ền thụ hết cho vãn bối mà thôi. Thế là vãn bối mày mò tìm hiểu, khổ luyện ngày đêm, cuối cùng thì vãn bối cũng may mắn tìm ra được yếu quyết để khắc phục nhược điểm đó!

Toàn thân Khuất Tịch run bắn, cơn giận làm cho lão không thể nào khống chế được bản thân, gương mặt đen sạm của lão cũng phải tái nhợt đi.

Giọng lão rung rẩy, nói:

– Nhậm Sương Bạch, tên tiểu tạp chủng, thứ đ ồ bú sữa chó mà lớn, người... người làm cho ta tức đến phải thổ huyết mà chết...

Nhậm Sương Bạch chẳng tỏ ra nóng giận, ôm quy ền hướng về phía Khuất Tịch, nói:

– Ti ền bối, đa tạ ân truy ền thụ nghệ nghiệp của ti ền bối, từ nay về sau, mong ti ền bối bảo trọng giữ mình.

Dứt lời, chàng khoác tay Chung Nhược Tự quay đầu đi ra.

Khuất Tịch hai tay đập điên cuồng xuống thạch đôn, kích động dữ dội nói:

– Nhậm Sương Bạch! Nhậm Sương Bạch! Người không thể nói đi là đi như vậy được! Lúc này không phải người nói hai mẹ con Triệu Ngọc Liên vẫn còn sống đó sao? Người làm người tốt thì phải làm cho đến nơi đến chốn, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, người đi tìm mẹ con chúng về đây cho ta...

Nhậm Sương Bạch dừng chân, quay đầu nhìn vào trong động tươi cười

nói:

– Khuất tiên bối, chung sống với tiên bối gần mười năm, đây là việc duy nhất tiên bối nhờ mà vân bối thấy thanh thản khi thực hiện. Được! Tiên bối hãy ở đây mà chờ tin lành của vân bối!

Bên ngoài thạch động, một ngày nắng tốt hiếm hoi giữa mùa đông, nắng ấm gió nhẹ, đông chưa tàn mà chùng như mùa xuân đã chớm đến.

Nhậm Sương Bạch đỡ sau lưng Chung Nhược Tự, hai người cùng cưỡi trên lưng “Lão lạc đà” chầm chậm gõ nhịp trên đường, tuy mùa xuân chưa thật sự về với đất trời, nhưng nhìn nét mặt hai người cũng thấy sắc xuân lộ lộ.

Mục Lục

- [Hồi thứ 1](#) - Nhân Đầu Lạc Địa
- [Hồi thứ 2](#) - Huyết Nhuộm Hoang Đạo
- [Hồi thứ 3](#) - Cửu Toàn Bất Toàn
- [Hồi thứ 4](#) - Đoạn Trường Kiến Hông
- [Hồi thứ 5](#) - Ăn Miếng Trả Miếng
- [Hồi thứ 6](#) - Tuyệt Lộ Phùng Sinh
- [Hồi thứ 7](#) - Tiếng Trống Thu Hồn
- [Hồi thứ 8](#) - Vận Mệnh An Bày
- [Hồi thứ 9](#) - Thanh Sơn Cô Hông
- [Hồi thứ 10](#) - Dao Hạ Hữu Tình
- [Hồi thứ 11](#) - Oán Hận Thâm Sâu
- [Hồi thứ 12](#) - Tiền Đồ Mang Mang
- [Hồi thứ 13](#) - Tiền Tài Họa Căn
- [Hồi thứ 14](#) - Oan Gia Hẹp Lộ
- [Hồi thứ 15](#) - Sóng Gió Chưa Yên
- [Hồi thứ 16](#) - Dẫn Xà Xuất Động
- [Hồi thứ 17](#) - Lại Thử Dao Phong
- [Hồi thứ 18](#) - Gãy Cả Hai Cánh
- [Hồi thứ 19](#) - Cốt Thạch Kiến Cừ
- [Hồi thứ 20](#) - Thiên Ngoại Hữu Thiên
- [Hồi thứ 21](#) - Vẫn Chưa Đến Đích
- [Hồi thứ 22](#) - Lấy Đức Báo Oán
- [Hồi thứ 23](#) - Ác Giả Ác Báo
- [Hồi thứ 24](#) - Trượng Nghĩa Trừ Độc
- [Hồi thứ 25](#) - Huyết Trái Huyết Hoàn
- [Hồi thứ 26](#) - Tuần Nghĩa Hương Tiêu
- [Hồi thứ 27](#) - Tá Hoa Hiến Phật
- [Hồi thứ 28](#) - Quân Tử Tương Tranh
- [Hồi thứ 29](#) - Xông Vào Hồ Huyết
- [Hồi thứ 30](#) - Liên Cánh Liên Cành
- [Hồi thứ 31](#) - Huỳnh Tuyền Linh Quang
- [Hồi thứ 32](#) - Lương Tâm Chưa Tận

Table of Contents

Title Page
Mục Lục
H ỏi thứ 1
H ỏi thứ 2
H ỏi thứ 3
H ỏi thứ 4
H ỏi thứ 5
H ỏi thứ 6
H ỏi thứ 7
H ỏi thứ 8
H ỏi thứ 9
H ỏi thứ 10
H ỏi thứ 11
H ỏi thứ 12
H ỏi thứ 13
H ỏi thứ 14
H ỏi thứ 15
H ỏi thứ 16
H ỏi thứ 17
H ỏi thứ 18
H ỏi thứ 19
H ỏi thứ 20
H ỏi thứ 21
H ỏi thứ 22
H ỏi thứ 23
H ỏi thứ 24
H ỏi thứ 25
H ỏi thứ 26
H ỏi thứ 27
H ỏi thứ 28
H ỏi thứ 29
H ỏi thứ 30

Hồ thứ 31

Hồ thứ 32